Schizofrenik

Science fiction

Václav Semerád

© 2014 Nová Ves

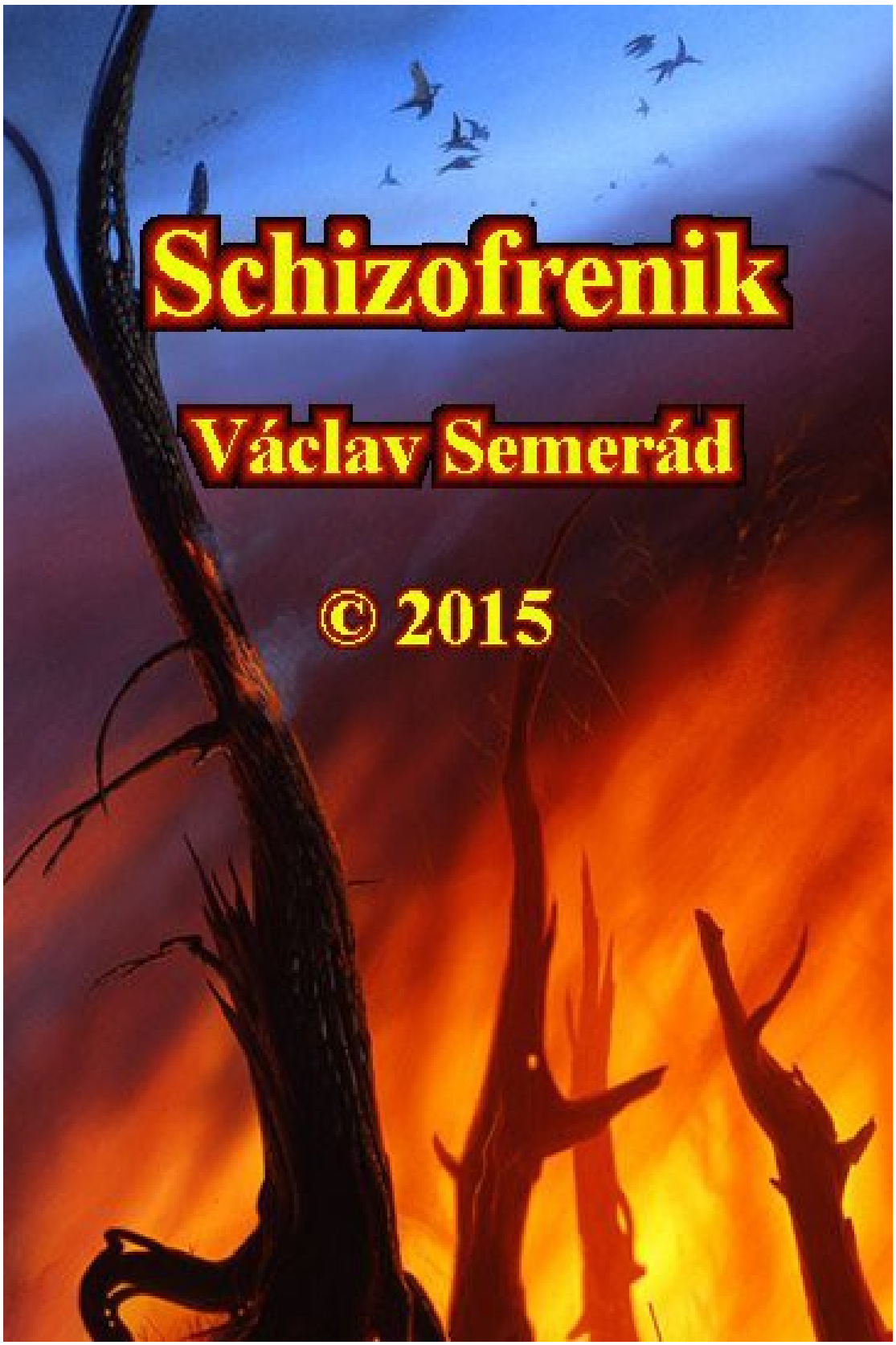
Schizofrenik
Václav Semerád
© 2015

*****

Setkání

Příběh schizofrenika – monstra Antonína.

Kdyby mě Belfík toho večera nevytáhl z domu, nikdy by se nic nestalo.

Belfík, neboli Belfegor, vyžaduje venčení skoro každou hodinu. Je to tak ošklivý pes, že dostal jméno podle jednoho stejně tak ošklivého čerta. Už ani nevím, ve které pohádce to bylo, ale utkvělo mi v hlavě úsloví, když mu ostatní udělali nějaký naschvál.

„Jen ať má Belfegor vztek!“ schvaloval tu šikanu i nejvyšší ďábel – Belzebub.

Nezdálo se mi to spravedlivé, ale ještě méně spravedlivé bylo, když venčení toho psa spadlo na mne.

„Proč zrovna já?“ opakoval jsem zas a znova.

„Protože to potřebuješ nejvíc!“ usadila mě vždycky moje manželka.

Ne že by to nebyla pravda, zdravotní procházky mi doporučoval i doktor Laštovka, ale občas jsem aspoň marně protestoval. Proč musím s tou obludou chodit vždycky jen já, když si ji domů přivedla moje choť?

Pravda, tenkrát jsem ani neprotestoval. Řekl jsem jí – chceš pejska, měj si ho! Ochotně jsem s ní jel do sousední vesnice, odkud jsme si to malé chlupaté klubíčko přivezli. Štěňátko to bylo roztomilé, jak už ta štěňátka bývají. Dokud to bylo malé chlupaté klubíčko, nevadilo mi. Zejména když se o ně starala moje drahá polovička a ani mě k němu nepustila. Nakonec – byl to přece její pes.

Jenže z té malé, roztomilé chlupaté kuličky se postupem času vytáhl chundelatý šedivý hafan. Původně se jmenoval Ben a dodnes ho tak moje choť nazývá, ale já mu neřeknu jinak než Belfegor, zkráceně a mazlivěji Belfík – nebo taky Bel. Tak ho nazývám, když poslouchá moje choť, zní to skoro stejně jako Ben a ani to nevyvolává dojem nějaké obludy.

Ten pes za to nakonec nemůže. Je tak ošklivý, až je hezký. Nakonec – schvaluje mi ho i doktor Laštovka. Tvrdí, že pes je z tohoto pohledu lepší než fenka. Proč? Protože fenka se vyčůrá, jen vyleze před barák – a šup domů, zatímco pes si musí očůrat všechny body svého rajónu, takže svého páníčka protáhne kolem půlky sídliště nebo vesnice. A kardiaci jako já potřebují zdravotní procházky jako sůl.

„Jen se s ním projdi!“ slyším každou chvilku i od své drahé choti.

Jenže já opravdu nesdílím nadšení, že musím s čoklem každou hodinu ven, ať je venku krásně nebo padají trakaře. Existuje úsloví o počasí, »že by psa nevyhnal«, ale takový nečas jsem ještě nezažil. Belfegora nemusím vyhánět, žene se nadšeně sám i kdyby tam bil hrom a řádil uragán. V jeho kožichu je mu asi dobře, i když zmokneme skrz naskrz, což se o mně rozhodně tvrdit nedá. Zejména když mě po návratu z vděčnosti olízne. Víte, které zvíře je na světě nejpřítulnější? Mokrý a zablácený pes. Navíc mu musím po každém návratu z deště utírat starým ručníkem packy. On mě přitom líže. Líbí se mu to.

Má drahá polovička vystřízlivěla z nadšení nad tou obludou poměrně rychle. Zpočátku ho aspoň občas venčila, ale brzy ji to omrzelo. S Belfegorem se teď mazlí jen když je suchý, jinak to leží na mně. Venčení i krmení. Pravda, mohl bych se s ním během našich vycházek mazlit, ale já to za tak velkou výsadu nepovažuji.

Venčení je pro mě zkrátka ztráta času, částečně omluvitelná zdravotními důvody.

Což neznamená, že to dávám Belfíkovi najevo. Nemůže přece za to, jak vypadá, ani že je rodokmenem čistokrevný vořech. Oslovení jménem ohyzdného ďábla mu nevadí, výzvu: »Belfíku – jdeme ven?« si spojuje s příjemnou vycházkou a přijímá ji s vděčností. Tu výzvu ostatně dostává až když si ji sám vyžádá – vytrvalým hrabáním packou neboli hrabošením.

Tak tomu bylo i toho večera. Belfík chvíli hrabošil jemně, pak přitlačil. Pes nemá ostré drápy jako kočka, ale když zabere, je to cítit a mám už na kolenou kalhoty celé rozdrápané.

„No jo – tak jdeme ven?“ dočkal se Belfík konečně kýžené nabídky, vyskočil do výšky všema čtyřma a přitom se stihl otočit ke dveřím. Té psí radosti se člověk musí smát, i když se mu samotnému ven nechce. Ale darovaná radost nic nestojí – i když jde jen o psa.

Vyšli jsme tedy z domu. Výjimečně se mi to hodilo. Vaření mě nadšením nenaplňovalo a venčení mě aspoň zbaví spoluúčasti na přípravě oběda. Mám s Belfegorem vyzkoušených několik tras a okruhů, cesta kolem lesíka znamená nejdelší vycházku, než se vrátíme domů, bude oběd na stole.

Budeme spokojeni oba.

*****

Vejšlap kolem lesíka začíná strmou cestou do kopce. Rychle vystoupáme nad úroveň hřebenu naší střechy a pokračujeme vzhůru do strmého kopce. Naštěstí člověk je na začátku vycházky čerstvý a při síle, i když u mě je to relativní – penzista není při síle nikdy a kokoti, co vymysleli čím dál tím pozdější odchod do důchodu, nikdy v životě nepracovali, takže si to neumí představit. Pravda, v Parlamentu nevadí, když poslanci při zasedání spí – někdo to omlouvá únavou, jiný tím, že spí vždycky když se jedná o pitomostech, takže fakticky spí pořád... nahnat je do práce, kde se vyžaduje nějaký výsledek, to by bylo nářků!

Jenže nadávat na náš Parlament nemá smysl, ty vyžírky beztak nikdo nepřinutí myslet na něco jiného než na svá vlastní konta a shodnou se až dojemně jen když si chtějí přidat na platech, jinak jsou tam platní asi jako myšinec v obilí... nechme toho... Po vyšlapání našeho kopečku popadá každý penzista dech jako čtyři lokomotivy a před další cestou se chvilku musí vydýchávat, zatímco mladý a svěží pes krouží kolem a občůrává všechno, co má svislý charakter – sloupy, kmeny stromů a dokonce i kameny, trčící z hlíny...

A pak se zase pohneme, teď už je to skoro rovinka, to se zase jde v pohodě...

Hřbet střechy rychle zmizel pod horizontem a před námi byl lesík. Belfík mě tam táhl, lesík byl jeho oblíbené místo, tolik svislých předmětů přímo volalo po označkování. Teprve na kraji, když si označil první stromy, se změnil z tažného zvířete ve zdržovací. Tady si něco musel očuchat, strom vedle byl také zajímavý... ale co, nemusím se přece hnát jako účastník orientačního běhu...

Jenže pak jsem si všiml něčeho, co mě donutilo zpozornět.

Cestu podél lesíka přehrazovalo cosi zeleného, co tady jaksi nemělo co dělat. Při mých dioptriích jsem hned nepochopil, kde se tu to divné křoví vzalo. Až zblízka jsem rozpoznal, že přes cestu padlo hned několik stromů. Bylo to divné, poslední dobou tu neřádily vichřice ani bouřky a stromy obvykle jen tak nepadají, zvláště když to jsou úplně zdravé, silné břízy, jak bylo vidět, když jsem se tomu blížil... No jo, budu sem muset přitáhnout motorovou pilu a překážku zlikvidovat, než mě začnou uhánět sousedi, že jim brání v cestě... co se dá dělat, je to náš les, odpovědnosti se nevyhnu... na druhé straně když strom padne přírodní cestou, odpadá dohadování o povolení kácet, ochranáři přírody nemají důvod štěkat... a březová polena v krbu dobře hoří, takže klid, jen je třeba podívat se, proč ty stromy spadly...

A až teď jsem si všiml něčeho, co mi vyrazilo dech.

V první chvíli se mi zdálo, že tady přímo do lesa havarovalo auto. Stříbrná metalíza signalizovala něco vznešenějšího než běžné vesnické favority. Jenže kde by se na této lesní cestě vzalo auto, které přerazí dvě statné břízy? Po lesní cestě je ozlomvaz i čtyřicítka a auto není tank, to by se nejspíš o tu první lehce opřelo, ale nevyvrátilo by ji – natož hned dvě!

Napadl mě ještě tryskáč. Jenže ten by nadělal paseku podstatně větší a kdoví, jestli by tu všechno kolem nebylo ohořelé. Že by helikoptéra?

Zrychlil jsem, ačkoliv Belfík v této chvíli zbaběle napnul vodítko opačným směrem a začal nesouhlasně vrčet. Nějak se mu tam nechtělo, ale Belfík je známý strašpytel, tomu se člověk nesmí divit. Kdysi štěkal i na svůj stín na stěně sousedova domu, asi ho považoval za konkurenta a nepřestal, dokud si ho neočichal.

Po dalších dvaceti metrech jsem si však konečně udělal lepší představu o podstatě toho tanku, který v našem lese tak snadno vyvrací stromy – a přinutilo mě to zpomalit. Konečně jsem začal chápat Belfegora, který teď už nepokrytě trhal vodítkem, jako kdyby chtěl utéci. Nechybělo mnoho, abych se dal na ústup i já.

Na kraji lesa, opřený o dvě statné vyvrácené břízy, stál velký stříbrný disk.

*****

Kdyby se v té chvíli pohnulo něco víc než ševelící listy, asi bych se otočil a pelášil, co by mi mé staré kosti dovolovaly. Nejspíš bych také po stu metrech padl, jak by se dalo čekat u kardiaka, který tu stovku neuběhne ani za zlaté prase.

Jenže nic se nehýbalo, takže jsem se jen zastavil. Jít k tomu blíž se mi sice nechtělo, ale zvědavost mi na druhou stranu nedovolovala zdrhat při prvním podezřelém zvuku.

„Kuš, Belfo!“ okřikl jsem zbabělého psa.

Nic se kolem nepohnulo, i Belfík přestal trhat vodítkem. Ale nepřiblížil se ani o píď, raději od toho setrvával přesně o délku trvale napjatého vodítka dál než já.

Být to havarované auto, pídil bych se asi po posádce. I kdyby nepotřebovala pomoc, je v takové chvíli povinnost zeptat se. Leda by kolem kroužili policisté, pak už se to dá nechat na nich, oni si jistě vědí rady.

Kolem havarovaného ufouna se žádná policie neometala, nejspíš ji nikdo nevolal. Ale přece jen jsem si netroufl přistoupit blíž s voláním »Hej, pane, nepotřebujete pomoc?«. Dát se na útěk jsem mohl vždycky, ačkoliv je otázkou, zda by mi to pomohlo.

V té chvíli jsem uslyšel volání.

Vlastně – uslyšel není to pravé slovo. Kolem bylo ticho, rušené jen slabým ševelením listí, ale přímo v mé hlavě cosi zařvalo, až jsem sebou ulekaně trhl. I Belfík se vymrštil na všechny čtyři a rozštěkal se, jako když někomu usilovně nadává.

»Co jste zač?« zahřmělo mi v hlavě. »Zdejší domorodci?«

Rychle jsem se rozhlédl, neboť se mi zdálo, že ten hlas přichází zezadu, ale tam nikdo nebyl, hlas mohl v téhle síle vycházet jedině z toho stříbřitého disku – nebo poblíž.

»Komu patříte?« pokračoval hlas netrpělivě.

„Haló! Je tu někdo?“ zmohl jsem se na nejapný dotaz, abych nestál jako tvrdé Y.

»Ach jo, zase jednoduší zvukomluvci!« přešel hlas v mé hlavě do otráveného tónu.

„Je tu někdo?“ opakoval jsem. Nebyl jsem si jistý, zda tomu hlasu správně rozumím.

»Vnímáte aspoň šumomluvu?« otázal se mě hlas v mé hlavě místo odpovědi.

„Kdo to tady mluví?“ zeptal sem se.

»Zdá se, že aspoň vnímáte,« konstatoval otráveně hlas v mé hlavě, zatímco Belfík stále výhružně vrčel. »Dalo se to čekat, zvukomluvci nešumomluví. Musíme se s tím vyrovnat, pokud se chcete poumírovat. Cítím od vás nepřátelství, ale nenechte to propuknout, nebo se zevzdušníte. Nemám nic proti umírování, ale nepřátelství radím nezkoušet.«

Moc jsem tomu nerozuměl, ale vypadalo to skoro jako nabídka míru, což bych uvítal. Nepřátelství jsem ani nechtěl zkoušet. Nebylo proč.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se co nejmírnějším tónem.

»Tak se mi to líbí víc,« hřměl hlas. »Ale bez šumomluvy nehneme netělem, vnímáte ji, ale málo. Připohnu vás, jinak to nejde. Chcete mír?«

Závěru jsem – snad – rozuměl, takže jsem co nejmírněji odpověděl, že ano.

Zpod přeraženého kmene břízy se vysunulo cosi, co vypadalo zpočátku jako chapadlo chobotnice, ale pak to změnilo barvu a začalo se to podobat lidské ruce. Pak se zpod stromu vysunul tvor, trochu podobný člověku. Jako když tříleté dítě pomažete lepidlem a vyválíte v jemném černém peří. Z toho na mě svítily dva rudé body v místech, kde má člověk oči.

»Vypadáte nepřihodně,« obrátil se ke mně. »Ale z toho druhého svítí nepřítel.«

Už jsem nepochyboval, že hlas v mé hlavě pochází od toho skrčka. Zřejmě se bál psa.

„Belfíka si nevšímejte, to je hodný pes," řekl jsem co nejmírněji.

Belfegor zřejmě pochopil, že hovořím o něm, ale s tou divnou potvorou nechtěl být za žádnou cenu spojován. Jeho vrčení přešlo do výhrůžnějšího tónu.

„Kuš, Belfíku!" okřikl jsem psa znovu, až se přikrčil ke keři a aspoň trochu zmlkl.

»Zvukomluva není šumná,« prohlásil tvor. »Bez šumomluvy se nepochopíme. Musím od vás ale získat oddělitelný kus těla.«

Tím mě trochu zaskočil. Naštěstí ho napadlo, že to není zrovna obvyklá otázka. Rychle si vyškubl jedno pírko – či co to měl na sobě – a podával mi je.

»Něco jako tohle,« ukazoval mi. »Jakýkoliv vzorek tkáně, třeba i uschlé!«

„Aha – to by snad ještě šlo," odvětil jsem.

Pírko jsem si od něho nevzal, zato jsem vytáhl z kapsy kapesní nůž, rozevřel ho, odřízl si kus vlasů a podal je tvorovi. Ucítil jsem jemné škubnutí, jak mi je vytrhl z ruky, pak si je chvíli prohlížel těma svýma žárovečkama, co měl místo očí, mnul je v prstech – či co to měl za štětičky na konci rukou, ale nakonec mi je podal zpátky. Asi se mu nehodily.

„Nic jiného vám ale nedám," řekl jsem rozhodně.

Jenže tvor nedal jinak a cpal mi chomáč mých vlasů zpátky. No dobře, pomyslel jsem si, zahodím si je sám. Jenže v té chvíli jsem na hřbetě ruky ucítil bodnutí.

„Au!" ucukl jsem rukou. „Co to vyvádíš?"

Na hřbetě ruky jsem měl kapku krve. Neviděl jsem, že by ve své pracce držel injekční stříkačku nebo něco podobného, ale něčím mě píchl, to bylo jisté.

Naštěstí v té chvíli úplně ztuhl a neprojevoval žádné nepřátelské pohyby. To mě trochu uklidnilo, jenže mi začalo vadit něco jiného. Začalo mi hrozně hučet v uších. To jsou nervy, uklidňoval jsem sám sebe. Kdo by čekal, že ta potvora bude škrábat?

»No konečně!« promluvil zase tím svým způsobem. »Konečně ti rozumím. Začnu tedy od začátku. Co jste zač? Zdejší domorodci?«

»Copak?« pomyslel jsem si. »Ono mi to najednou rozumí?«

»Aby ne,« odvětil. »Snad si nemyslíš, že by ses šumomluvu naučil beze mne? Upravil jsem si tě, takže ti teď rozumím. Nevyšlo mi to úplně, ale... šumomluva je tisíckrát lepší než zvukomluva, budou ti rozumět i ti, kdo vaši zvukomluvu neznají.«

»To mám být nadšený, až mi bude kdekdo odposlouchávat myšlenky?« pomyslel jsem si trochu naštvaně.

»Jen klid, to se naučíš,« utěšoval mě. »Nesmíš myslet tak nahlas, když to není nutné. Většinou je šumomluva výhodnější, měl bys mi za ni poděkovat.«

»Tak ti tedy děkuji,« přistoupil jsem na jeho argument. Ta jeho šumomluva – nejspíš je to nějaká telepatie – může být opravdu výhodná. Poděkovat se tedy sluší.

»Ale ještě jsi mi neřekl, jestli jste zdejší, tedy domorodci!« opakoval opět otázku.

»Jak se to vezme,« pomyslel jsem si. »Jestli za domorodce považuješ zdejší rodáky, pak jsi neuhodl. Já jsem tady přistěhovalec a můj pes taky. I když pes je jen zvíře.«

»Ten druhý... nemyslí?« ujišťoval se opatrně.

»Ne,« ujistil jsem ho. »Zvířata si chováme, protože jsou užitečná.«

»Vy zdejší obyvatelé už umíte létat mimo zdejší svět?« zeptal se mě trochu opatrně.

»Asi myslíš létání do kosmu,« pomyslel jsem si. »To už umíme, i když ještě ne moc.«

»Jste na okraji našeho vlivu,« prohlásil. »Budeme se muset na vás podívat častěji.«

»No jestli sem chcete lítat jen na dívání, proč ne?« pomyslel jsem si. »Nebudete sami, kdo sem takhle lítá.«

»Copak? Byli tady snad Kwijenové?« zarazil se.

»Nevím kdo, ale tyhle létající mašiny už na Zemi byly,« ukázal jsem na jeho disk.

»To by museli být Kšagové,« uvažoval skrček. »Jestli jste je viděli – ti jediní se před domorodci neskrývají.«

»Vždyť já vás taky vidím,« pomyslel jsem si dobrácky.

»Protože mám poruchu,« odsekl nerudně. »Než sem přiletí naše lapjoa... ale už jsou na cestě. Poslyš, nepřeji si, abys o mé nehodě vykládal zdejším domorodcům.«

»Toho se neboj,« ujistil jsem ho. »V našem světě nikdo na tahle letadla nevěří.«

»Jak to myslíš – nevěří? Ty snad na ně taky nevěříš?«

»Vlastním očím věřím, když už něco takového vidím,« potěšil jsem ho. »Neznamená to, že by mi to uvěřili jiní.«

»Proč zrovna já mám vpýre na neřiditelné tvory?« posteskl si znenadání. Netýkalo se to ani uvěřitelnosti ani neuvěřitelnosti našeho setkání, zřejmě litoval něčeho jiného.

»Neřiditelné?« zpozorněl jsem trochu. »Co to znamená?«

»To znamená, že jsem si tě upravoval zbytečně,« odsekl. »Většina tvorů je ovladatelná a správně bych si s tebou mohl dělat, co by se mi zlíbilo. Jenže vaše rasa je odlišná od naší a převzetí neúčinkuje. Zbytečně jsem do tebe nahustil i spoustu našich znalostí, o strukturní úpravě nemluvě. Správně bych tě teď měl co nejdřív zevzdušnit, jenže bez síly to nejde...«

»Jaké znalosti že jsi do mě nahustil?« pomyslel jsem si.

»Když pořádně zapátráš v paměti, přijdeš na ně,« odsekl. »Jestli to ovšem stihneš, než přiletí naše lapjoa...«

Zapátral jsem ve své paměti... a došlo mi to.

Za chvilku sem zřejmě přiletí jejich »odtahová služba lapjoa« – a tady na tomto místě mě »zevzdušní«, neboli změní v obláček dýmu. Jasně, nepotřebují přece svědky. Udělal by to už tenhle skrček, jenže na to nemá sílu – asi energii. Což je ale pěkně zoufalá situace...

Některým lidem krátce před smrtí proletí hlavou celý jejich život. Podobným stylem mi teď proletělo hlavou všechno, co mi do ní tenhle skrček před chvílí »nahustil«. Ano, bylo to během toho protivného hučení v uších. Něco jako instalace zhuštěného – zazipovaného – programového systému do počítače.

A taky mi došlo, co bylo v tom škrábnutí. Byly v tom nějaké bakterie, nebo snad viry. Ne od nějaké nemoci, aby mě zabily – ačkoliv tyhle potvory občas používají i to. On ale ode mne potřeboval nějaké informace o našem světě, proto si mě... jen trochu upravil. Nejenže mě naučil šumomluvu – telepatii, dal mi toho víc. Počítal zřejmě s tím, že mě bude ovládat, což mu naštěstí nevyšlo.

Naštěstí!

Naštěstí nejsme kompatibilní, jinak bych byl loutka v jeho rukou, či co má za pracky.

Naštěstí... ještě že doufal, že mě ovládne. Jinak by mi nedal...

Došlo mi ale, co asi nastane teď. Do této chvíle mě potřeboval, aby se dozvěděl něco o Zemi, ale to už právě končilo. Teď už mě potřebovat nebude. Stačí škrábnutí – a za chvíli ze mě bude disciplinovaná mrtvola, která zaručeně nikomu nic neprozradí.

Odskočil jsem od něho aspoň o dva metry – a skoro současně jsem na sebe i na Belfíka použil »akmafas«. Ke všemu jsem si vzpomněl na poučku z vojny – kde padneš k zemi, aby ses skryl před nepřítelem, tam přiletí kulka. Znamená to po vykonání povelu »k zemi!« sám bez dalšího povelu změnit polohu – třeba se odkutálet stranou. Tady o kutálení nemohlo být ani řeči, proto jsem k sobě prudce přitáhl vzpírajícího se Belfíka a přitom jsem spolu s ním odskočil stranou do pole. Strniště mě snad neprozradí.

Na vojně jsem byl opravdu dávno, ale nebyly to marné poučky.

Na místě, kde jsem stál ještě před chvilkou – i tam, co stál Belfík – se znenadání ostře zablýsklo. Ten zákeřník sice tvrdil, že má na úplné »zevzdušnění« málo síly, ale tohle bylo taky dost kruté. Ačkoliv jsem i se psem stáli stranou, ovanul nás žár a do výšky se vzepjal velký černý hřib z prachu cesty. Ať to bylo cokoliv, i kdyby nás to neproměnilo v dým, jistě by to stačilo na okamžité upečení na místě. Ztuhl jsem stejně jako můj pes.

»Hajzle – ty na mě takhle?« pomyslel jsem si.

Vzápětí můj anděl strážný prokázal, že pořád ještě nespí. Včas mi došlo, že jsem si to pomyslel příliš hlasitě. Není chytré vysmívat se ozbrojenému zabijákovi, že se netrefil, když to může kdykoliv zopakovat.

Odskočil jsem i se psem, oněmělým strachem. Tentokrát jsem se nespokojil pouhým odskočením, ale vrátil jsem se na cestu. Byla umetená, prach to vytáhlo nahoru do černého hřibu, nebudu tu zanechávat stopy jako ve strništi, kde se pode mnou ohýbaly zbytky stébel. Ten skrček by se mohl podle toho orientovat.

Cítil jsem, jak se Belfík třese, ale neviděl jsem ho. Neviděl jsem ani své nohy a ruce. »Akmafas« jsem měl čerstvě vytvořený, naštěstí již funkční. Byl jsem tedy neviditelný – pro sebe, pro Belfíka, naštěstí i pro grázlíka u toho létajícího disku, který se teď rozhlížel, kde asi tak mohu být. Na víc jsem nečekal a rozběhl jsem se pryč.

Vzápětí další ohnivá koule vypálila pořádné kolo na strništi, kam jsem odskočil hned napoprvé. Ten grázlík mě samozřejmě neviděl, ale zaměřoval to nejspíš podle šumomluvy, pokud si nevšiml narovnávajících se stébel. Musím být zkrátka ticho, ani na nic nemyslet. Naštěstí byl zticha i pes, výjimečně souhlasil s útěkem a nejenže jsem ho nemusel táhnout za sebou, naopak táhl on mě.

Jenže v té chvíli se zablesklo tak silně, až mě to úplně oslnilo. Krátce poté mě udeřila do zad tlaková vlna, až mi podrazila nohy. To byl mnohem větší výbuch než ty dva předtím! Upadl jsem na kamenitou cestu, ale nedbal jsem na odřeniny, rychle jsem vyskočil a podíval se, co se tentokrát děje.

Nad lesíkem prudce stoupal létající disk, podobný tomu v našem lesíčku. Spatřil jsem ho jen na zlomek vteřiny, pak mi stejně náhle zmizel. »Akmafas«, došlo mi. Kšagům je prý jedno, jestli je domorodci vidí nebo ne, ale Ipájové se zbytečně neukazují.

Byli to zřejmě Ipájové – krajané toho skrčka. Lapjoa se jistě spokojila záchranou jejich ztroskotance, o mě už zájem nejevila. Leda – ovšem u Ipájů je možné všechno – leda by ho místo záchrany prostě »zevzdušnila«. Mrtvý svědek – dobrý svědek, žádný svědek – ještě lepší svědek! Napadlo mě fakt na poslední chvíli použít »akmafas« a vzít do zaječích!

Teprve teď se mi ale roztřásla kolena. Klepal jsem se jako ratlík – úplně stejně jako náš Belfík, kterého jsem pořád držel na zkráceném vodítku u nohy.

Radši odtud pryč a co nejdál!

*****

Záděra

Dorazil jsem domů dřív než jsem původně předpokládal. Jako kardiak bych měl po stu metrech běhu padnout vysílením, ale když jde o život, to člověk sesbírá kdejaké zbytky sil, jen aby si zachránil kůži!

Zapadl jsem domů a ulehčeně si oddychl. Můj dům – můj hrad!

Ačkoliv – před Ipáji by mě neochránil ani nejdokonalejší protiatomový kryt. Musím doufat, že o mě nevědí. Jestli toho skrčka »zevzdušnili«, jsem v bezpečí. Lidé – pokud nejde o nežádoucí svědky – jim obvykle nestojí za ztrátu síly. Kdyby je ale ten spratek na mě jako na nežádoucího svědka upozornil, dali by si s vypátráním mé maličkosti jistě víc práce a pak by mi nepomohl ani »akmafas«.

Nechali mě ale utéci z místa činu. Zřejmě výslechem čas neztráceli. Zklamal je – takže poprava a pryč! Záblesky si domorodci nějak vysvětlí a i když ne, bude to jedno, domorodci přece »akmafas« neznají... hlavně nenechat naživu svědky!

Země je zřejmě na hranicích sfér vlivu Ipájů, Kwijenů a Kšagů – jak z řečí toho skrčka vyplývalo. Nejsem zdaleka první, kdo na vlastní oči viděl létající disky. Objevují se u Země už dlouho a když to přežili ti přede mnou, mám snad taky naději, že si mě už nevšimnou.

Kolik lidí ale takové setkání přežilo? Asi jich mnoho nebylo, když se mezi lidmi vedou řeči o »malých zelených mužíčcích«. Ty potvory jsou přece chlupaté a černé! Létající disky vidělo asi víc lidí, jenže pěkně z dálky. Zblízka... zblízka jich určitě bylo méně, tyhle bestie nenechávají svědky naživu, aby o nich povídali ostatním...

Ačkoliv – nejsou zrovna Kšagové malí a zelení? Jsou! A zrovna ti se před lidmi tolik neschovávají! Měl jsem zkrátka smůlu na Ipáje, ty ještě nikdo neviděl. Nebo viděl, ale pak už o tom nikomu nevykládal, Ipájové jsou při likvidaci nepohodlných svědků důslednější. Kšagové také nebudou žádná neviňátka... nicméně, někdo je přežít mohl...

Dobrá, měl jsem asi kliku, jaká se často nestává. Co s tím? Nejspíš budu pěkně mlčet, ani neceknu. Rozhlašovat všude, jak jsem hovořil s pravým ufónem, to bych taky mohl brzy vykládat jen chovancům nejbližšího blázince. Mám na to důkazy? Kus vypáleného lesa není žádný důkaz! K tomu stačí odhozená sirka kdejakého kuřáka. Já sice nekouřím, mě z toho nikdo podezírat nebude, ale budu se tam muset podívat, jestli tam přece jen něco nezůstalo. Měl bych to co nejdřív uklidit a zamaskovat, aby nebyly řeči. Takže to zůstane mezi mnou a Belfíkem. A pes o tom nikomu neřekne, psi nemluví.

Moje drahá polovička mě samozřejmě stačila zapojit do přípravy oběda. Moje úloha je poměrně jednoduchá – oloupat brambory a dát je vařit. Na tom není co zkazit. Dokážu sice sníst všechno, co si uklohním, ale to není chlubení, to je výstraha. Mohl bych si na to pozvat jen svého největšího nepřítele. I kdyby do té chvíle mým nepřítelem nebyl, pak by už byl.

Tří explozí na kopci si nevšimla ani moje choť, která jinak slyší všechno. Znamená to, že si jich ve vesnici nevšiml nikdo. Moje choť jinak slyší i rachot popelářského auta, aby mě hned poslala pro prázdnou popelnici. Bydlíme na vyvýšené plošince nad silnicí, k nám by se popeláři s autem neobtěžovali a musíme popelnici každou středu svážet dolů k silnici. Když na to zapomenu, zůstane nevysypaná, což ani moc nevadí, odpadků máme málo a stačilo by ji vozit jednou za čtrnáct dní. Což není možné, na to má moje choť jedno kouzelné zaříkadlo »cokdyby!«. Takže tahám popelnici i kdyby trakaře padaly.

Belfíku, necháš tu kočku? Sakra, co je to za psa, když se k němu lísají všechny kočky z okolí! Cizí kočku, která se k nám občas zatoulá, poznáme podle toho, že se před Belfíkem snaží zdekovat. Ty místní už dávno pochopily, že je zrovna náš pes nehoní. Belfík je zkrátka psí pacifista.

Kašlu na to, tak nebezpečné zážitky se nestávají tak často, abych se musel bát repete. Jak se říká, byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm. I když se nám Rakousko vrátilo,

jen mu říkáme Evropská unie, jsme tam zase neustále okřikovanou a okrádanou menšinou. S tím asi nikdo nehne, na pořádnou rebelii je nás zkrátka málo, jak to kdysi napsal Karel Havlíček Borovský o holičích. Naštěstí nás Čechy aspoň nepopravují. Zatím.

Zážitek to ale byl, to je bez řečí!

Jenže to bez řečí i zůstane...

*****

Večer jsme se s chotí vypravili do hospody.

Ne že bych po tom až tak toužil. Hospodské řeči u mě obzvláštní nadšení nevyvolávají a doma bych si mohl dát pivo, zatímco v hospodě cucám kofolu. Jenže má paní má jednou za týden babský kroužek a já ji tam vozím. Ve vsi je jen jedna hospoda dva kilometry od nás a než tam jít pěšky, to už radši vytáhnu naši starou škodovku. Ostatní chlapi tam své drahé polovičky vozí taky, jenže na rozdíl ode mě si klidně dávají pivo, občas i s rumem. Je téměř vyloučeno, aby je policajti načapali – na vsi je člověk nevidí jak je rok dlouhý a do města nikdo z hospody nejezdí. Jenže já mívám v autě obzvláštní smůlu, stačí abych překročil rychlost o pět kilometrů a už mám do sbírky další pokutový útržek.

Před chlapy si občas stěžuji, že jsem v bodové tísni, takže musím jezdit mravně. Je to jako Japonský způsob stávky »jedeme přesně podle předpisů«, zajímavé je, že v Japonsku je tento druh stávky zakázaný zákonem, takže tam mají zákon přímo vyzývající k porušování předpisů! Kocourkov zkrátka není jen u nás! Chlapi se mi za kofolu posmívají, ale bodová tíseň je bodová tíseň, ve městě už živoří nešťastníci s odebraným řidičákem, to je důkaz, že nejde o neškodnou záležitost a umožňuje mi to odkázat každého posměváčka do patřičných mezí aniž by se čertili.

A tak, zatímco se moje choť vybavovala u »babského stolu«, seděl jsem mezi chlapy a poslouchal jejich moudra. Málokdy jsem se přidal do diskuse, ale v každé diskusi musí být nejen ti, kdo vášnivě diskutují, ale především posluchači, bez nich by se to neobešlo. Chlapi už věděli, že jim moc nekafrám, zato je poslouchám, diskuse tedy vedli jiní.

Dnes se vedly hovory o Slávkovi Procházkovi. Diskuse se často vedou o nepřítomných a kdo předčasně odejde, způsobí změnu tématu, neboť ho ostatní začnou pomlouvat. Slávka nechávali na pokoji jen z toho důvodu, že důležitějším námětem byla jeho nemoc. Prostě za to nemohl, že začal stonat. Nejlépe se mluví o mrtvých, málokdo se odváží pomlouvat je už prvním rokem po smrti. Samozřejmě nevím, o čem se vedle bavily naše baby, ale bylo velmi pravděpodobné, že na Slávka přišla řeč taky, náhlá nemoc je vděčné téma nejen pro chlapy, ale ještě víc pro ženské.

Poslouchal jsem pozorně, jestli se někdo nezmíní o explozích nad naším domem, ale jak se dalo čekat, nikdo si toho nevšiml. Nebylo divu, když to přeslechla i moje paní! Aby si toho někdo všiml, musel by stát na protější straně údolí, ale co by tam kdo dělal? Já jsem se tím samozřejmě nechlubil, jednak by mi to nikdo neuvěřil a za druhé by mě všichni nazvali zbabělým kojotem, který prchne před kdejakým stínem.

Chtěl bych vidět, jak by se na mém místě zachovali jiní! Vsadím se, že by utekl každý. A kdyby ne, hrdinu by tady ze sebe nedělal. Ten skrček rozhodně nemluvil o »zevzdušnění« jen tak. Být na mém místě někdo, kdo by včas nepochopil oč jde a nevystihl by rozhodující okamžik k útěku, mohl by teď s ostatními mraky tiše plynout někde nad Polskem.

Řeči v hospodě mohou být velice užitečné, když člověk něco potřebuje. Dozví se tam, kde sehnat dobré zedníky, kterému pokrývači je lépe se vyhnout, neboť je drahý a ke všemu střechu zvorá, který autoservis je lepší a který je lépe objíždět velkým obloukem. Jenže to člověk musí vyprovokovat, jinak se chlapi baví o tom, co komu slina na jazyk přinese, Bývá to nejčastěji fotbal a ženské, ani jedno ani druhé mi nestojí za účast.

Jsem zkrátka posluchač. Ale i ti jsou vítaní, rozhodně víc než svárlivci.

Jsem v hospodě spíš kvůli své paní. Babský kroužek je aktivnější než chlapský, zřejmě má větší pole témat a když na to přijde, ženské se užitečné informace dozvědí stejně snadno jako chlapi. Kdyby sem jezdila jen moje choť, vystačilo by nám to také. Jezdím s ní vlastně jako její osobní šofér. Mohla by jezdit i sama, řidičák má, jenže od té doby, co se s autem otočila dvakrát přes střechu, si raději jezdit netroufá. A mám snad sedět v autě, než se naše ženské vypovídají? To už je lepší poslouchat pivní fotbalové žvásty a usrkávat k nim kofolu.

Toho večera mě navíc na prostředníčku levé ruky začala pálit záděra, jak už to záděry umí. Budu ji muset ošetřit, ale v přítmí hospodského sálu to nešlo. Byl to další důvod odejít dřív, i kdyby nás zbývající parta rozdrbala do mrtě, ale když jsem viděl, jak se moje drahá polovička dobře baví, raději jsem seděl mlčky. Jen jsem si prostředníček občas olízl a vysál. Chce to trochu desinfekce a vlastní sliny krátkodobě taky vystačí. Ostřejší alkohol by byl asi lepší, jenže kdo to kdy viděl, aby se v hospodě slivovicí nebo vodkou ošetřovaly rány, tam se alkohol zásadně pije – a já přece řídím!

Naštěstí čas ubíhal, i když se mi to zdálo delší. Znáte to – vteřina na rozpálené plotně se zdá každému delší než hodina v pohodlném křesle. Konečně se dámský kroužek na konci sálu zvedl. Moje polovička zaplatila útratu i za mě, zbývalo mi dopít kofolu, zvednout se a pomoci ženě galantně do bundičky.

I kdyby venku lilo, do auta se dostaneme a pak už budeme v suchu až domů. Venku ale bylo hezky, takže choť vysedla ještě před domem a jak spěchala domů, vypustila z předsíně Belfíka, který se radostně vrhl ke mně. Zatímco jsem otevíral garáž, pes seděl u dveří auta, aby mohl nasednout jako první – Belfík bere svezení do garáže jako výsadu, neboť je lepší mít psa vedle sebe, než ho nechat motat se venku a omylem ho přejet.

„Tak pojď, Belfo!“ otevřel jsem mu dveře auta.

Pes okamžitě nasedl. Přeskočil moji sedačku a usadil se na místě spolujezdce. Tak to máme zavedené už od štěněte. Jakmile jsme zajeli do garáže, Belfík vyskočil a vyskočil ven přímo přese mne. Musí se přece proběhnout venku, než garáž zavřu!

Před večeří jsem se rozhodl ošetřit si záděru na ruce. Vytáhl jsem nůžtičky na nehty, dezinfekci a pro jistotu i náplast, rozsvítil si velké světlo a šel jsem na věc.

Při bližším pohledu na ostřejším světle než v hospodě jsem ale zkoprněl.

Nebyla to záděra.

Pod nehtem mi vykukovalo něco, co se nejvíc podobalo – duté injekční jehle.

Jenže jsem to měl pod nehtem a jak bývají nehty částečně průsvitné, bylo znát, že mi to vyrůstá z malé modravé bobulky.

Okamžitě jsem zapátral ve své paměti... a došlo mi to.

Je to opravdu injekční jehla, Ipájové jí říkají »oncik«. Dopoledne na kraji lesa mě něčím podobným bodl ten mimozemský skrček! Chtěl mě »převzít«, abych se stal jeho loutkou, ale neovládl mě úplně. Získal jsem jen schopnost telepatie, kterou těžko využiji, ale naštěstí pro mě i schopnost užívat neviditelnost »akmafas«, která mi tam u lesa zachránila krk. Ale co s tím? Pro zloděje by byla neviditelnost zlatým dolem, ale já přece nejsem zloděj!

Jenže »oncik« – to je mnohem horší. Když jsem zapátral ve své paměti, objevil jsem tam, že »oncik« má jen jediné využití. Když někoho škrábnu, vpravím mu do krve nějaké mikroby – či co to mám v té bobulce... a dotyčného změním stejným způsobem, jako mimozemský skrček změnil mě. Jen nevím, jak bych někomu dal mimozemské vědomosti, co jsem získal krátce poté v tom hučení v hlavě. Možná bychom si mohli telepaticky popovídat, ale to bych raději neriskoval. Upravený totiž získá neviditelnost »akmafas« a hlavně – další oncik. Tím by tuhle blbost úplně nekontrolovaně šířil dál. Zamořit lidstvo neviditelnými zloději, to by se zřejmě těm mimozemským skřetům hodilo! Ba ne, budu to muset zlikvidovat.

Jenže – jak? Amputovat? Možná i s prstem? To snad ne!

Ostatně, jestli ty znalosti, co mi nasadil do hlavy, nejsou jen kecy, mám to i v genech. Součástí úpravy je schopnost regenerace... takže by mi to vyrostlo znovu, nejspíš i s prstem. To vlastně může být ještě lepší, ale taky to znamená, že mi od toho nepomůže ani amputace.

Zaplaťpámbu, že už jsem penzista a moje polovička je dávno po přechodu! Děti máme vychované, aspoň nehrozí, že bych tuhle úchylku šířil přes své potomky! A dobře že to mám jen na levé ruce, došlo mi. Ani bych nesměl nikomu podat ruku. Stačí tak málo... a neštěstí je hotové. Asi bych si měl na levou ruku pořídit pevnou koženou rukavici, abych vyloučil i nešťastnou náhodu!

Bylo to ale lepší, než jsem se obával. Po chvilce jsem zjistil, že mám pod nehtem nové svaly či co, takže mohu tu jehlu úplně zatáhnout pod nehet a zase vystrčit. A ne o moc, takže by možná stačilo nechat si na prostředníčku narůst delší nehet jako ochranný kryt.

Zasunul jsem jehlu pod nehet a přejel si přes ni prstem. Neškrábalo to. Zřejmě se s tím dá žít. Vzal to čert, komplikace je to jistě nepříjemná, ale musím se na to dívat z lepší strany. Podle nejčernějšího scénáře bych teď bůhvíkde plul oblohou jako obláček...

Vstal jsem a šel uklidit nepoužitý zdravotnický materiál.

„Už to máš hotové?“ zeptala se mě žena, pobývající celou dobu v koupelně – ostatně to nemohlo trvat dlouho...

„Jo, můžeme večeřet!“ řekl jsem.

*****

Po večeři jsem se poohlédl po internetu, abych se dozvěděl, co všechno svět ví o těch ošklivých černých mimozemských skřetech. Úspěšný jsem ale moc nebyl. Létající disky, to je něco jiného, poletují nad Zemí snad už od dob staré Indie, ale s huňatými černými skřety jsem se setkal jen ve starých severských bájích, Tolkienem ztvárněných do filmové podoby. Mimozemšťané jsou povětšinou hladcí a zelení.

Nemohlo by to být rozdílem mezi vesmírnými rasami? V tomto směru mě ale skrček mnoha vědomostmi nevybavil. Kšagové jsou prý zelení a je jim jedno, jestli je domorodci vidí nebo ne, ale černí Ipájové se zbytečně neukazují. Bodejť, vypadají určitě mnohem hůř, skoro jako čerti ze starých bájí.

Leda – leda by to tak opravdu bylo. Jestli o naši oblast vesmíru soupeří konkurenční rasy, mohli by se tu střídavě objevovat jedni i druzí. Ipáje si lidé s diskovitými letadly tak často nespojují, zřejmě důsledněji používají »akmafas«. Z dnešní doby zprávy o nich chybí.

Nejhorší by pro lidi na naší Zemi bylo, kdyby si to zde mimozemští protivníci rozhodli rozdat v nějaké válčičce – a většinu z nás přitom »zevzdušnili«. Nebylo by to nic nového, na Zemi se tomu vznešeně říká »collateral damages« a bývá to v každé moderní válce největší svinstvo. Nerozhoduje přitom, kdo válku vede. Válka je svinstvo vždycky, ať při ní udatní bojovníci řežou hlavy nepřátel ručně, nebo na vesnici shodí jednu bombu, která ji srovná se zemí a lidi změní v černé spečené hromádky. Hlavy řežou barbaři, sofistikovaně po tisících zabíjejí vysoce vyspělí gentlemani. Jedni i druzí se až příliš často považují za nadlidi.

Můžeme se jen modlit, aby se nám vyhnuli. Jsme přece na okraji jejich velmocenské zájmové oblasti, ať se perou jinde! Ačkoliv – válka je jistě svinstvo i v dalekém kosmu.

O Ipájích ani dalších kosmických rasách jsem se z internetu nedozvěděl nic víc, než co mi o nich víceméně nechtěně utrousil můj skrček. Nakonec jsem ale usoudil, že mi to může být ukradené. Nic v tom nezměním, ani kdyby měla již příští úterý začít další intergalaktická válka právě na Zemi. Takže jsem ani moc neprotestoval, když má drahá polovička lakonicky (samozřejmě i za mě) rozhodla:

„A jde se spát!“

*****

Na to, co jsem to dopoledne prožil, jsem spal kupodivu dobře. Nebudila mě ani bolest zad, obvyklá při otáčení z boku na bok. Řekl bych, že jsem spal tisíckrát lépe než dosud. Ani revma v levém lokti se tentokrát neozvalo.

Ráno jsem se probudil čilý jako rybička. Takový pocit svěžesti jsem nezažil posledních dvacet let, ne-li déle. Není divu, že jsem byl hned po ránu ve vynikající náladě.

Narazil jsem ale na rozmary mé ženy. Ta, ačkoliv žádné napětí ani nebezpečí nezažila, vypadala jako po proflámované noci. Navrhl jsem ji, aby zůstala v posteli, snídani jí přinesu na podnose, aby si užila obskakování. Má to ráda, proč jí neudělat radost.

Uvařil jsem v rychlosti dvě kávy. Káva je vedle vařených brambor a čaje jedno z mála jídel, na která si troufnu. I když na kávě už je co zkazit. Jednou jsem se při přípravě zakecal, všichni už měli kávu odnesenou na stůl, jen moje stála pořád vedle varné konvice. Mezitím si dcera namazala krajíc, posypala nakrájenou cibulkou – a posolila. Potíž je, že uklidila do příborníku cukr a vytáhla sůl a druhá zrada číhala v tom, že v příborníku byla jako ve všech standardních kuchyňských linkách sůl i cukr ve stejných skleněných nádobkách – hádáte-li, že jsem si kafe několika lžičkami řádně osolil, hádáte správně. Navíc jsem dlouho, poctivě při další řeči míchal, aby se s výsledkem nedalo dělat nic než vyplivnout a vylít do dřezu.

Dnes máme cukr v ozdobných cukřenkách, takže tohle nebezpečí nehrozí. Uvařil jsem tedy dvě kávy – druhou pro sebe – a manželčinu postavil na podnos vedle její krabice léků. Byla to původně krabice na dvacet disket 3,5 palce. Kdo si pamatujete jejich velikost, umíte si asi představit, co léků moje paní denně spolyká. To se ví, jsme už oba penzisti.

Náladu jí to však vylepšilo a to bylo hlavní. Jen se mě ještě zeptala, zda jsem její kávu zamíchal správným směrem, tedy po směru hodinových ručiček. Ujistil jsem ji, že ano, sobě přece kafe míchám proti směru. Nebyla to pravda, protože se mi to lépe míchá podle mě, ale spokojenost nade vše. Jako kdyby na směru míchání kávy záleželo! Ačkoliv – moje choť se ráda počítá k čarodějnicím a u těch na těchto prkotinách záleží, jak krásně popsala autorka Harryho Pottera v knize o Princi dvojí krve. Ve zděděné učebnici lektvarů tam byly kacířské poznámky jako »nemíchat sedmkrát vpravo, ale třináctkrát vlevo« a podobné nesmysly. Má choť ale na čáry věří, nebo to aspoň úspěšně předstírá, takže kdybych se podřekl, že jsem si na to jako obvykle vzpomněl až po opačném zamíchání, byl by oheň na střeše.

Není nad milosrdnou lež, ve správný okamžik podanou!

*****

Den dobře začal, v chalupě se usadil klid a mír. Krátce před obědem jsme však zjistili, že nemáme cibuli. Ne že by předtím došla, to by byla moje chyba, kdybych včas nenahlásil, že její zásoba dochází, síťovaný pytel s cibulí, zavěšený ve sklípku na háku na ochranu před myšmi, byl ještě nejméně ze třetiny plný, jenže se ukázalo, že cibule, kterou jsem donesl, byla měkká a shnilá. Došel jsem pro jinou, ale přinesl jsem celý pytel, protože takové byly skoro všechny. Chvíli jsem je na světle probíral, ale obsah pytle byl zkažený do jedné.

„Cibule musí být!“ rozhodla moje choť. „Bez cibule nevařím!“

Má ovšem pravdu, každé vaření začíná »vezmi co největší cibuli, není-li, pak postačí tři menší...« - jenže najednou se ukázalo, že nemáme žádnou.

„Seber se a dojeď pro cibuli!“ rozhodla to moje choť.

„Jenom pro cibuli?“ protestoval jsem. „Nepotřebujeme ještě něco?“

„Vlastně jo, ještě k večeři dva camemberty,“ vzpomněla si.

Vrazila mi do ruky nákupní tašku, přidala stokorunu a rázně mi ukázala na dveře. Pak šla dál sledovat televizi. Bez cibule se zkrátka nevaří.

Šel jsem našlápnout naši starou škodovku a vyrazil do města. Včera bylo krásně, dnes naopak lilo, jak se říká, psa bys nevyhnal... to je v případě Belfíka nesmysl, déšť mu nikdy při vycházce nevadil...

Přes vesnici jezdím zásadně mravně, na pokuty nemám a za každou bych od své drahé polovičky schytal dlouhou přednášku o dodržování pravidel silničního provozu.

Můžete jezdit jako mistr, ke smůle stačí, aby jel jako prase ten druhý. V zatáčce na mě znenadání vybafl kamion. Řezal zatáčku nejméně stovkou, tahačem jel prostředkem silnice a zadní část extra dlouhého návěsu brousila až po mé polovině. Nejsem sebevrah, abych to napálil z boku do návěsu, raději jsem strhl volant co nejvíc vpravo, jenže tam se pod koly mé škodovky utrhla nezpevněná krajnice.

Předtím jsem vydatně brzdil, jel jsem už skoro krokem, takže jsem sice dosedl na bok do škarpy, ale jen jsem pohladil trávu a stál jsem. Pohledem do zpětného zrcátka jsem viděl, jak kamion plnou rychlostí mizí v dáli. To prase muselo vědět, že mě nahnalo do škarpy, ale aby ho napadlo zajímat se, jestli nepotřebuji pomoc, to ne!

Vysoukal jsem se z kabiny, dveře teď mířily šikmo vzhůru, takže jsem lezl ven nahoru jako z tanku. Opatrně jsem auto obešel. Nebylo to tak zlé, jak jsem čekal. Jel jsem předtím krokem, takže jsem to jen jemně opřel o protější travnatý břeh škarpy. Při troše štěstí tam nemusí být ani škrábanec.

Jenže mi bylo jasné, že sám auto ze škarpy jen tak nedostanu. Potřeboval bych aspoň nákladňák, aby mě vytáhl. Jenže pršelo a jako na potvoru nic nejelo. To tady můžu stát mezi poli pěkně dlouho, zmoklý jako myš.

Zkusil jsem nastartovat, ale bylo mi předem jasné, jak to skončí. Obě přední kola stála na mazlavé hlíně, když jsem pustil spojku, auto se ani nehnulo, ačkoliv tachometr ukazoval, že jedeme. Jistě, kola se točila, ale naprázdno.

Vypnul jsem motor a šel dozadu do kufru pro lano. Jinak to nepůjde, teď jen ochotného řidiče, jedoucího kolem.

Jenže jsem zjistil, že se nedostanu k přednímu oku, kam se dá lano uvázat. Nárazník se všude opíral o bahno, ruka se mi tam nevešla. Natož abych provlékal lano okem.

To bylo ještě horší. Obešel jsem auto ze strany škarpy. Potřeboval bych tady jen trochu zabrat, třeba tím krámem pohnu, stačilo by o píď! Jenže to nepřicházelo v úvahu. Už jste viděli kardiaka, aby pohnul autem?

Takže jsem zjistil, že nepotřebuji jednoho ochotného řidiče, ale nejméně dva pořádné chlapy, žádné houžvičky, nejlépe stěhováky, co odnesou ve dvojici po schodech i piáno.

A ke všemu prší a silnice prázdná.

Ze vzteku jsem se opřel o horní hranu střechy, jako kdybych chtěl auto narovnat sám. Byl to projev bezmoci, vzteku na řidiče toho kamionu, co mě natlačil do škarpy a ujel, ale také zimy a vlhka, neboť pořád pršelo a moje bundička nebyla vhodná do deště.

K mému nebetyčnému údivu se škodovka pohnula. Jen trochu, ale pohnula se. Ačkoliv by to nemělo být nic platné, zabral jsem ještě víc. Polobotky se mi bořily do rozmoklé hlíny, ale auto začalo klouzat směrem do silnice. Udělal jsem ještě dva nesmělé krůčky a tlačil dál, kam až to půjde. Vzorek pneumatik byl plný mazlavé hlíny, klouzaly jako namydlené. Ještě kus, ještě půl metru...

Nechtěl jsem tomu věřit, ale auto stálo na silnici!

Pod pravými koly byla sice krajnice, ale držela. Předtím se utrhl bok příkopu, teď stálo auto na pevném. Pravý bok byl celý od hlíny, případné škrábance objevím, až to umeju, ale byl jsem ze škarpy venku.

A ani jsem nebyl zadýchaný! Já – už deset let kardiak!

Nemohl jsem tomu ani uvěřit, ale na druhé straně nemělo smysl čekat, až krajnice pod koly opět povolí. Oběhl jsem auto, otevřel dveře a vpadl na sedadlo, ani jsem se nesnažil očistit si zablácené boty. Klíč – startér – jednička – jedem!

Ale teprve když jsem se rozjel, došlo mi, že se stalo něco nepřirozeného.

Kardiak vytlačil sám auto z příkopu!

Ukažte mi lékaře, který si po vyslechnutí takové historky nezaťuká prstem na čelo!

Jel jsem do města pomalu, třicítkou. Musel jsem si to trochu přebrat v hlavě. Proboha, co se to stalo? Že bych už nebyl kardiak?

A pak mě to napadlo. Sakra – nemůže za to zase ten mimozemský skrček?

Logické by to bylo. Vlastně jako jediné by to odpovídalo. Chtěl ze mne udělat loutku, ale s loutkou kardiakem by velkou díru do zdi neudělal. Naštěstí to byl génius. Potřeboval jen špetku mých vlasů – v každé, i odumřelé buňce je přece celá DNA! A bleskově vymyslel přestavbu, abych mu vyhovoval. Mělo to jen jednu chybu, nevyvedlo se mu ovládání, ale to byla jen další moje klika, neboť mi to umožnilo v kritické chvíli se mu vzepřít.

Takže jsem na tom vydělal tisícinásobně víc, než se dalo čekat.

Mezitím jsem opatrně zastavil na parkovišti před marketem a vystoupil z auta. Jediný pohled mi řekl, že s tak zablácenými botami mě uvnitř nepřivítají, ale sáhl jsem dozadu pro hadr, kterým si zevnitř utírám zapocená skla... pak si sem dám jiný...

Zatímco jsem si otíral boty z nejhrubšího bláta, zjišťoval jsem další příjemné změny. Vůbec jsem se nezadýchal ani když jsem se předklonil až k zemi. A když jsem se schválně zprudka narovnal, nezatmělo se mi před očima, jako v posledních letech. Opravdu, byl jsem v mimořádně dobré formě! Tím lépe!

Nákup jsem pořídil rychle. Pytel cibule a dva camemberty, na to jsem ani nemusel objíždět celý vnitřek marketu. Zajel jsem s vozíkem k pokladně, zaplatil a s taškou klusal k autu. Vážně – klusal jsem! Jako mladík! Nikdo se za mnou neotočil, aby ten zázrak viděl! Ale ve mně všechno jen jásalo.

Bylo to víc než výhra jackpotu v největší loterii!

*****

Předal jsem své choti nákup, zejména cibuli – jednu jsem musel hned oloupat a jemně nakrájet, aby choť po cibuli neslzela. Já nevařím, takže když pro slzy nevidím, žádná škoda. Choť by mě sice ještě zaměstnala, ale prohlásil jsem, že teď musím umýt auto, nahodil mě venku jeden náklaďák blátem, ať nejezdíme v zabláceném. To uznala a mohl jsem jít.

Auto jsem opláchl jen zběžně, abych se přesvědčil o případných škrábancích. Nebylo ale pod blátem ani škrábnuté, takže další plus. Ne že bych to tomu praseti v kabině kamionu odpustil, ale nebýt toho, nezjistil bych, jaký jsem jura. Nebo až kdovíkdy později.

Strčil jsem auto do garáže, ale nespěchal jsem se vrátit do kuchyně. Místo toho jsem se tiše vyšplhal na půdu. Už to byl v poslední době výkon, schody jsou pro kardiaky nepřátelé. Teď mi ale nevadily. A jako by to nestačilo, vylezl jsem po žebříku do střešního okna vedle komínu. Ne že bych chtěl vymetat, čistě z hecu, jestli mě žebřík zdolá. Naposledy tam po něm lezl kominík, ale to jsou hoši na výšky zvyklí.

Žebřík mě ale ani nezadýchal. Dobrá, konec zkoušek, to by stačilo. Vezmu to jako fakt, jako bonus, nebo snad dárek? Od toho černého huňatého skřeta? Poděkoval bych mu, kdyby mě nechtěl zabít. Ale děkovat někomu, kdo vám usiluje o život, je přece nesmysl. Nedělal to ostatně pro mě, ale pro sebe, ještě že mu to nevyšlo!

Takže to byla spíš taková náplast, odškodné za způsobenou újmu, především za strach, který jsem tam nahoře prožil. Měl bych se tam po obědě vypravit s Belfíkem a podívat se, jaké tam zůstaly stopy.

Slezl jsem z půdy a vrátil se ke své choti, ale hned jsem se hrnul do koupelny se slovy, že se musím taky trochu umýt. Nebyla to pouhá výmluva, umýt jsem se potřeboval. Jenže jsem se tentokrát myl dlouho a důkladně, aspoň podle času, stráveného v koupelně.

Umytí by mě tak dlouho nezaměstnalo, ale delší chvíli jsem strávil prohlížením svého obličeje. A také onciku na levém prostředníčku. Nezmizel, ale ani se už neměnil a nesvědil. Když si toho nebudu všímat... ale spíš bych si měl nalakovat nehet, aby skrz něj neprosvítala

ta modravá bobulka. Uvidíme! Zdálo se mi ale, že se se mnou děje ještě něco, jenže jsem za nic na světě nepřišel na to, co to je.

Ale co, když na nic nepřijdu, nepřijdou na to ani jiní. Hodíme to za hlavu!

Belfík podle svého zvyku u oběda loudil, ale tentokrát toho moc nedostal. Manželka je jako kuchařka vynikající a možná přece jen umí čarovat, když dovede i z mála připravit tak dobrá jídla. Děti taky vychovala dobře, všechny mají dobré školy, jenže bydlí až v Praze a to je teď daleko od nás. Ono to vlastně nevadí. Mají své rodiny a když k nim zavítáme, stávám se tchánem a moje choť tchýní. Znáte přece jediná tři česká slova, začínající na »tch-«? Je to »tchán«, »tchyně« a »tchoř«. Takže je dobře, že mladým nesmrdíme. Matematický vztah to vystihuje taky dobře – obliba tchyně je úměrná čtverci vzdálenosti od ní. Z toho hlediska je moje choť jako tchyně oblíbená víc než dost. Sto dvacet kilometrů na druhou, to je víc než dost, aby nás měli zeťové i snachy rádi.

Oběd byl dobrý a výjimečně mi ani nevadilo, když Belfík začal jako obvykle hrabošit, že chce ven. Projevil jsem dokonce ochotu vyvenčit ho ještě dřív, než mi to choť nařídila, takže jí zbývalo jen vyslovit svůj souhlas. Ale vypadalo to lépe pro mě, projevil jsem dobrou vůli a to se – aspoň občas – dá ocenit.

„Tak tedy – Bele, jdeme ven!“

*****

Cesta nahoru k lesíku, která mě v posledních letech vždycky zadýchala k nevydržení, mi teď připadala jako příjemná procházka. Jen mě to utvrdilo v názoru, že jsem na návštěvě mimozemského skřeta vydělal víc než dost.

Na místě jsem se důkladně rozhlédl, ale moc stop se tam nezachovalo. Ve strništi byl vypálený velký kruh, jak proti mně mimozemský skrček poslal svůj oheň, překrytý větším kruhem, vypáleným druhým létajícím diskem. Do lesa to vykouslo zčernalý půlkruh, kde úplně zmizely nejen dvě přeražené statné břízy, ale i pár dalších stromů. I tráva dole zmizela jako seškrábnutá obrovským nožem, ze stromů nezůstala ani větvička, Jen kamenitá polní cesta se nezměnila, dokonce nebyla ani zčernalá. Nemělo tam asi co hořet.

Belfíkovi se místo nelíbilo. Čím jsme byli blíž, tím víc vrčel a snažil se mě táhnout zpátky, ale byl jsem silnější i jako kardiak, natož teď.

„Vydrž chvilku, Belfo, jen se tu krapet rozhlédnu!“ uklidňoval jsem ho.

Samozřejmě vrčet nepřestal, ale nebral jsem na něho ohled. Měl jsem důležitější zájmy než vyhovět vyděšenému psisku.

Hledal jsem nějaké stopy, které mohly zbýt z prvního disku, ale z toho nezůstalo vůbec nic. Očekával bych aspoň nějakou louži roztaveného a zase ztuhlého kovu, ale nic takového tu nebylo. Snažil jsem si připomenout, co jsem tam včera viděl. Obrovský oblak černého kouře a jediný rychle stoupající disk. Opravdu to vypadalo, jakoby druhý disk totálně zničil první i s tím skřetem, ale když jsem nad tím chvíli přemýšlel, začalo se mi to zdát i jinak. Druhý disk přece nemusel vůbec vystoupit z neviditelnosti a ten dole mohl z lesa vytáhnout a vzít do vleku. To by lépe vysvětlovalo, proč se dole nic nenašlo. Neviděl jsem tedy odlétat druhý disk, ale nakrátko ten první, než ho záchranná služba lapjoa zneviditelnila také.

To by ale bylo horší. Kdyby zachráněný skřet přiznal, že zde nechal utéci nežádoucího svědka, mohli by se pro mě vrátit! Ipájové nemají rádi svědky ještě víc než Sicilská mafie!

Raději jsem proto usoudil, že není zdravé se na tomto místě zbytečně zdržovat. Otočil jsem se zpátky k domovu. Ani Belfík výjimečně netrval na pokračování procházky a bylo na něm znát, že se i on vrací s patrným ulehčením. Nedozvěděli jsme se sice nic, ale nejspíš na tom nezáleželo. Mimozemšťané byli zkrátka pryč, zčernalé vypálené skvrny zarostou trávou a nikdo už nezjistí, co se tady stalo.

Já i Belfík, oba o tom pomlčíme.

*****

Miloslav

Následující týden plynul zdánlivě jako ty předtím. Hned po té události jsem se rozhodl neprozradit to nikomu, ani své ženě. Zpočátku jsem si byl jistý, že mi to nikdo neuvěří, ale když mi pod nehtem narostla jehla oncik a mohl bych ji použít jako důkaz, netroufl jsem si na to. Možná by mě pak nepovažovali za pošuka neřkuli blázna, ale mohli by pak ve mně vidět nebezpečnou zrůdu. A to by bylo ještě horší.

Víc jsem se ovšem začal pozorovat, skoro jako nějaký hypochondr. Až na to, že jsem na sobě nehledal příznaky nemocí, ale naopak.

Začaly mi růst tmavé vousy, tam se to projevilo nejdřív. Na koncích byly šedé, ale čím blíž ke kůži, tím byly tmavší. Když jsem si jich všiml, chvíli jsem si je prohlížel, pak jsem vzal holící strojek a hladce se oholil. Jenže když mi porostou tmavé vousy, budu se muset holit častěji než dosud. Sbohem pohodlí a chlapsky drsné pichlavé tváře!

Horší bylo, když se něco podobného začalo projevovat i u vlasů. Jediná možnost byla holit si i hlavu. Což o to, dneska je spousta skinheadů na své pleše hrdá, ale u mě jakožto staršího penzisty bude takové bláznění přece jen trochu nezvyklé. Jenže – nic jiného mi asi nezbývá. Zvyklé nezvyklé, budu raději skinheadem. Naštěstí mohu tvrdit, že za to může můj věk a ne rozmar. »Přírodních skinheadů« je jistě dost, aby to nevypadalo nápadně.

Také další zvláštnost na sebe nenechala dlouho čekat. Při svátečním nedělním obědě se mi při jednom kousnutí vylomil zub. Krvácelo to, takže jsem hned běžel do koupelny, abych si to prohlédl v zrcadle. Ta stolička byla už dávno zralá na vylomení, byla to vlastně už jen skořápka vyplněná zubním amalgámem, ale pořád mi sloužila. S ulomeným zbytkem v ruce jsem se podíval do pusy. Krvácení mezitím přestalo, ale na místě vylomené stoličky nebyly jen její vykotlané kořeny, ale... to snad ne! Z dásně se ven tlačil vršek dalšího zubu! To by ale byl už třetí! Je to vůbec možné? O třetích zubech jsem slyšel jakési báje, ale že by to měl být zrovna můj případ? Což o to, vlastní živý zub je vždycky lepší než spravovaná skořápka, mrtvá a vyplněná nějakým zubním svinstvem, i když i ta může sloužit! Ale...

Pak mě konečně napadlo, že i to může být dar mimozemského skrčka. Regenerace by se přece mohla projevit i u zubů!

Prohlédl jsem si všechna místa, kde jsem měl zuby pospravované, nebo mi už dávno chyběly. Trošku mě při tom polilo horko. Ze všech děr po vytržených zubech se tlačily nové korunky. A i spravované odspodu nenápadně uhnívaly, jako malým dětem uhnívají mléčné zuby, když se na jejich místo začínají tlačit nové trvalé.

Jenže u mě by to byly už třetí. Naštěstí to nebolelo ani nesvědilo, takže jsem to nemohl považovat za nepříjemnost. Naopak – pozemská zubařská věda na tak dokonalé vyspravení zubů ani zdaleka nemá a ještě dlouho mít nebude!

Zařadím to asi mezi výhry.

*****

Příští návštěva hospody proběhla celkem normálně. Ačkoliv bych mohl vyprávět ze všech chlapů nejvíc, byl jsem opět jen vděčným posluchačem siláckých řečí jiných. Až řeč znovu přišla na Slávka Procházku.

Jak se zdálo, Slávek už se do chlapského kruhu nevrátí. Zaslechl jsem cosi o pokročilém stadiu rakoviny s metastázemi, to už bývá na veškeré léčení pozdě. Ozařování i chemie pak pacientovi nepomohou, jen ho ještě víc zničí. Možná je to dobře, nešťastník se aspoň dlouho netrápí, ale doktoři mají léčit a ne provozovat skrytou euthanasii.

Chlapi se rozhodli uspořádat k Slávkovi kolektivní návštěvu na povzbuzení. Nevím, jestli je to k něčemu dobré, takový pacient už zpravidla dobře ví, jak na tom je, ale snad to může mít aspoň nějaký příznivý vliv na psychiku, když ví, že na něho ostatní nezapomněli. Věděli jsme, že to nejspíš bude předposlední rozlúčka s Slávkem.

O té poslední, na hřbitově, už chudák Slávek vědět nebude.

Chlapi se tedy rozhodli složit se na flašku slivovice a přinést mu ji. Tím už se zřejmě nic nezkazí. Jako když říká lékař pacientovi při pohledu na jeho rentgenový snímek plic, jen si klidně zapalte, pane Novák, teď už je to jedno...

Milánek byl vždycky pro nějaký ten frťan, aspoň mu uděláme radost.

Přispěl jsem jako ostatní a zvedli jsme kotvy na tu návštěvu.

Odskočil jsem si ještě k »babskému stolu« informovat ženské, kam jdeme. Především moji choť, aby neměla starosti. Ujistil jsem ji, že je to sice čistě pánská jízda, ale pak se sem pro ni vrátím, aby tedy neměla starost. Pít tam nebudu, chci přece ještě řídit!

Miloslav nebydlel daleko, hned jsme byli na místě. Na zazvonění otevřela jeho manželka Mařka, celá ustaraná, jenže nebylo divu, manžel umírá a děti nedostudované, neměla zrovna vyhlídky na bezstarostné vdovství, které se už nad ní stahovalo. Nicméně ji potěšilo, že jsme projevili zájem o jejího muže, pozvala nás tedy dál.

Slávek na tom byl zle, ale ještě ne tak, aby se nemohl na posteli posadit. Flašku vděčně přijal a hned ji otevřel, že se napijeme všichni. Ani Mařka neprotestovala. Taky už věděla, že to sice nepomůže, ale ani neuškodí a proč by svému manželovi nepovolila před smrtí aspoň nějaký drobný hříšek? Nejenže se nabídla přinést štamprlata, ale prohlásila, že si dá s námi. Upřímně řečeno, potřebovala to. Byla mnohem mladší než Slávek a čeká ji pěkná kalvárie, než vyvede děti do samostatnosti. Předstírání nemělo smysl. Pomoci mu nemůžeme, takže na všech stranách ukáplo jen trochu slz.

Jako jediný jsem si do štamprlete nalil čistou vodu.

„Hele, klucí, neblbněte, jsem přece v bodové tísni! Chcete mi snad někdo nadosmrti dělat šoféra a vozit mě s Jitkou po nákupech a po doktorech? Nechcete! Tak mě nechte, já se přece umím odvázat i bez šnapsu!“

Možná i díky tomu vyšly na každého tři, než byla flaška prázdná. Pak si ještě s Slávkem všichni popořadě potřásli rukama – a zamířili ven.

Zařadil jsem se na konec té smutné fronty. Slávek už byl zdrchaný, slivovička ho trochu nakopla, ale už na to neměl. Asi v půlce rukotřesení se natáhl a s druhou půlkou chlapů už si rukama třásl vleže. Bylo vidět, že ta úplně poslední rozlúčka už nebude daleko.

Jako poslední jsem s Slávkem osaměl.

„Jste hodní, kluci,“ opakoval dojatě. „Ale já už tu mrchu s kosou cítím! Žádný doktor na světě s ní nezatočí!“

V té chvíli jsem se zarazil. Co kdyby... nejsem sice doktor, ale kdyby tady mohlo něco pomoci, pak by to mohla být jedině mimozemská regenerace! Jenže jak to chudákovi Slávkovi říct? A nejen to, co kdyby to zabralo? Pak bych mu musel nějak opatrně vysvětlit, proč mu pod nehtem roste oncik a proč mládne...

O neviditelnosti bych měl asi pomlčet, snad na ni nějakou náhodou nepřijde. Telepatie se snad dá okecat, ale nejhorší bude oncik. Protože i Slávek by pak mohl tou mimozemskou injekcí zachraňovat někoho dalšího. A já přece nechci, aby se to šířilo jako lavina!

Jenže co když je na jakoukoliv pomoc pozdě? Smím dát Slávkovi kapičku naděje? Kdyby se ukázalo, že byla falešná, stanu se jeho nepřítelem. Jistě ne nadlouho, ale opravdu nechci, aby někdo umíral v nenávisti ke mně.

„Poslyš, Tondo, mohl bych tě o něco poprosit?“ zašeptal náhle Slávek.

Sklonil jsem se k němu, abych ho lépe slyšel.

„Všechno, co je v mých silách!“ slíbil jsem mu.

„Mohl bys mi opatřit – heroin?“ vyjevil Slávek svou prosbu.

Pohledem na jeho noční stolek jsem viděl lékovku s nápisem »Dolsin«. Věděl jsem, že to je jen jinak pojmenované morfium, předepisované proti bolestem. Kdyby Slávek tušil, že už vlastně heroin užívá, i když jen v tabletkách!

„Tohle je taky proti bolestem," ukázal jsem mu na lékovku.

„Já vím," odvětil tiše. „Ale já bych heroinu potřeboval hodně, rozumíš? Tolik, abych se už neprobudil!"

„Takže bys chtěl něco jako euthanasii?" pojmenoval jsem to přímo.

„Jo – s heroinem by to bylo nejlepší," souhlasil. „Podívej, tohle už není život! To je jen bolest a smrt s kosou za dveřmi. Slyšel jsem, že smrt předávkováním heroinem je ze všech způsobů smrti ta nejšťastnější. Sežeň mi pořádnou dávku! Chceš na ni peníze?"

Zamyslel jsem se, ale jen krátce.

„Máš kliku, Slávku!" řekl jsem tiše. „Mám něco takového. Dokonce tady u sebe. Chceš to hned teď?"

„Chci!" řekl odhodlaně. „Radši hned!"

„Dobře – dej sem ruku a zavři oči!" požádal jsem ho.

Nebude to ode mě euthanasie, ale pokus o záchranu. Jestli to vyjde, vyjasníme si to až později. Pochybuji, že by mě za to chtěl zabít, spíš mi bude vděčný. Když to nevyjde, budu prostě tvrdit, že ta dávka byla příliš malá. Kdo už je na dolsinu, stejně jako na heroinu, snese obvykle dávku, jaká by začátečníka zabila. Slávek má v sobě jistě kromě slivovice i dolsin, takže nepozná, že nic silnějšího nedostal.

Vysunul jsem oncik – a bodl kamaráda do ruky.

„Díky," zašeptal – a usnul.

*****

Návrat do hospody byl ve znamení smutku z toho, co jsme viděli.

Něco jiného je holedbat se, jak nemocného kamaráda potěšíme, ale pak jen bezmocně sledovat, jak nemůžeme naprosto nic dělat. Ještě že Slávka potěšila aspoň ta slivovice! Kdyby neměl chuť ani na štamprli, bylo by to ještě horší.

Faktem je, že než jsem jako poslední dorazil do hospody, měli v sobě ostatní už další flašku slivovice. Tentokrát už pili na žal a na bezmocnost. Na mě ani nepočkali, beztak bych odmítl pít. To už naši návštěvu rozebíraly i ženské u »babského stolu«, naštěstí se shodly na názoru, že když už se nedá nic dělat, aspoň jsme kamaráda potěšili. Chlapi si na mě stačili postěžovat, že jsem nepil, což u mé ženy představovalo naopak alibi.

Dneska byla v hospodě pohřební nálada! Nebylo ale divu.

A nejspíš se bude brzy opakovat, až tady budeme všichni zapíjet Slávkův pohřeb! Nikdo o tom nepochyboval – až na mě, protože já jediný jsem mohl chovat jakousi naději. Byla to jen naděje, žádná jistota, takže jsem si ji nechal opět pro sebe.

Nabídl jsem aspoň sousedům Maurencovým, že je svezeme domů. Byli tu sice autem, ale Franta to se slivovicí přehnal, kdybych mu nenabídl odvoz, klidně by řídil nametený jako kára. Někteří chlapi fakt nemají s chlastem rozum! Naštěstí měla rozum aspoň jeho Milča a mužíčka ihned přemluvila, aby nabídky využil. Auto ať nechá před hospodou na parkovišti a dojde si sem pro ně ráno střízlivý.

Jeli jsme tedy domů oklikou, nejprve jsme zajeli k Maurencům, pak teprve domů.

„Poslyš, fakt jsi nepil?" zahájila moje choť výslech, jakmile jsme seděli v kuchyni.

„Ani kapku!" dušoval jsem se.

„V autě z tebe táhlo jako z demižónu!" tvrdila.

„To sis mě spletla s Frantou," ujišťoval jsem ji. „Poslyš, Jíťo, nech toho! Nejenže jsem z té slivovice nic neměl, ale ještě mi ji budeš vyčítat? Jdi někam!"

Byla to pravda, navíc to vypadalo pravděpodobně, takže zmlkla a ani se nedívala zle. Jak se říká, s pravdou nejdál dojdeš. Akorát že podvodníci už dávno jezdí drahými auťáky.

Večeřeli jsme, jako vždycky po hospodě, jen lehce, chleba s máslem a taveným sýrem, po hospodě nebyl čas na přípravu něčeho jiného. Škoda, že hospodská nevede nic jiného než chlast! Kdyby byla podnikavější, měla by v lednici aspoň špekáčky nebo párky! Stačilo by

hodit je na minutku do mikrovlnky, k nim hořčici a chleba... nebo něco studeného, tlačenku s octem a cibulí, utopence, člověk by tam i víc utratil...

Jenže hospodská nejvíc vydělá na chlastu a jí to stačí. Hospody by neměli vést lenoši!

Ve světě je zkrátka hodně věcí, které by se měly zlepšit!

Jen škoda, že to nezměníme...

*****

V noci jsem se vzbudil žízní.

To po hospodě nebývá zvykem, z hospody bývám nacucaný kofolou jako houba a spíš potřebuji na onu místnost, ale tentokrát to byla žízeň. A na to je nejlepší napít se.

Jenže se stalo něco, co mě dokonale vyvedlo z míry.

Chtěl jsem vstát, ale když jsem hodil nohama na stranu, abych je spustil na zem, tvrdě jsem narazil do zdi.

Sakra, co tady má co dělat nějaká zeď?

Sáhl jsem tam rukou, ale opravdu jsem nahmatal zeď. Že by mě někdo ve spaní přetáhl i s postelí ke zdi? Nesmysl!

Sáhl jsem na opačnou stranu, ale spící choť tam neležela, naopak tam končila postel. To je ještě větší podraz! Vždyť žádnou pohovku v domě nemáme! A manželská postel je z jednoho kusu, ta se dělit nedá!

Naštěstí se na té druhé straně dalo sestoupit na podlahu, ale tam čekala další zrada. My přece máme v ložnici po celé podlaze koberec, tady jsem pod bosýma nohama cítil dřevěná prkna, nebo to tak aspoň vypadalo.

Ale kam teď? Byl jsem dokonale dezorientovaný. Zeď na levé straně tam přece nemá co dělat, vpravo jsou na podlaze prkna, kde vlastně jsem? Nezbylo mi než opatrně poslepu rukama i nohama ohmatávat prostor před sebou, než zjistím, kde se vůbec nacházím.

Najednou se ozvalo zničeho nic cvaknutí a rozsvítilo se ostré světlo.

Stál jsem tváří ke stěně s oknem a když jsem se otočil, spatřil jsem ve dveřích úplně cizího pokoje stejně cizí ženskou v průsvitné noční košili.

Poznal jsem ji, ale vyvedlo mě to z míry ještě víc.

Byla to Slávkova choť, Mařka Procházková.

*****

Několik dlouhých vteřin – půl minuty to snad nebylo, ale zdálo se mi to tak dlouho – jsem se nemohl vzpamatovat. Pak jsem si uvědomil, kde vlastně jsem. Stál jsem v Slávkově ložnici, vedle jeho postele. Ze které jsem právě vstal. Aniž bych mohl komukoli – a nejméně sobě – vysvětlit, jak jsem se do ní dostal.

Kde je ale on?

„Slávku, proč vstáváš?“ řekla Mařka vyčítavým tónem. „Lež, všechno ti donesu!“

Rychle jsem se rozhlédl, ale Miloslava jsem nikde neviděl. V první chvíli jsem si oddychl. Jak bych mu vysvětlil, co dělám v nočním oděvu v jeho ložnici ve společnosti jeho mladé, stejně nedostatečně oblečené ženy?

Jenže pak mi došlo něco úplně jiného.

Mařka mě zřejmě se považovala za Slávka a ptala se – mě. A nebylo to potmě, aby si mě mohla splést, vždyť si na to rozsvítila!

„Mám žízeň!“ řekl jsem nejistě.

„Tak si zase lehni, přinesu ti čaj!“ navrhla mi.

„Já bych si došel sám,“ namítl jsem.

„Zase upadneš na chodbě a natlučeš si!“ řekla vyčítavě.

Rozhodl jsem se rychle. Nejlepší bude cesta nejmenšího odporu. Otočil jsem se a lehl si zpátky do Slávkovy postele. Mařka se také otočila a vyšla z ložnice, zřejmě pro slíbený čaj, já jsem si to musel ještě nějak ujasnit.

Stačilo mi ale, abych se podíval na své ruce, aby mi v hlavě křísło jako když škrtnete zapalovačem. To přece nejsou moje ruce! Já mám jemné ručičky programátora, tyhle byly hrubší, lopatovitější. Ruce – Slávka Procházky.

Jestliže mám jeho ruce, mám nejspíš i jeho tělo a hlavu. Takže jsem Tonda v těle Slávka Procházky. Jak jsem se tam ale dostal? Sakra, to je ale pitomý sen! Nejvyšší čas probudit se!

Otevřel jsem oči, ale kolem mě byla tma. Začal jsem hmatat okolo sebe. Nalevo postel končila, napravo... napravo klidně spala moje choť Jitka. To je tedy v pořádku. Jenže jak to, že pořád vidím i osvětlenou ložnici Slávka Procházky? Přece nemohu být současně na dvou místech! To je snad nesmysl!

Jenže fakta jsou fakta a kdo nevěří ani vlastním očím... ale které oči jsou moje a které ne? Moje oči by měly vidět tmu – to je v pořádku, vidím jen tmu. Ale přitom vidím světlo, cizí ložnici a když si dám před oči ruce, jsou to ruce Slávka Procházky. Co je tedy pravda?

Pokusil jsem se spustit nohy z postele. Šlo to – a ucítil jsem pod nimi náš koberec. Tak to má být. Půjdu se raději napít...

Přešel jsem po paměti do obýváku a rozsvítil jsem si. Pro jistotu jsem se štípl, abych se ujistil, že nespím. Ano, jsem vzhůru a jsem doma. Ale jak to, že pořád vidím Slávkovu ložnici?

A v té chvíli mi to, pozdě ale přece, došlo. Vlastně je div, že mi to vůbec došlo.

Co to tenkrát kvákal ten černý skřet? Že se mnou není dost kompatibilní a nemůže mě ovládat, jinak bych byl jen loutkou v jeho rukou?

Jenže já s Slávkem jsme oba lidé. Jsme si tedy kompatibilní. Pak to ale znamená, že Slávek je teď – loutkou v mých rukou! Ovládám ho, jako bych byl přímo na jeho místě! Nejenže si s ním mohu podle libosti cvičit, ale naopak vnímám všechno, co on sám vidí a cítí. Tohle je zřejmě to mimozemské »ovládání«! Dokonalé do posledního detailu! Jsem doma a přitom řídím Slávka a vnímám všechny jeho pocity!

Jenže do triumfálního pocitu, že se mi podařilo něco, na čem si černý skrček obrazně řečeno vylámal zuby, se okamžitě přimíchalo cosi hořkého. Jak se to, proboha, ukončuje?

Nevěděl jsem to a tentokrát nepomohlo probírání pamětí, kde mi to do ní ten skrček vložil. Návod k ovládání řízených bytostí tam nebyl. Zejména ne, jak to ukončit.

Druhá otázka byla ještě horší. Kde je tedy Slávek, když jeho tělo ovládám já? Spí snad? To by snad bylo možné, ale co až se probudí? Převezme ode mne zpátky své tělo? Bude se hodně divit, kam až jsem s jeho tělem mezitím došel? Něco mi ale říkalo, že to tak snadné nebude. Ovládání nemůže být už z principu dobrovolné. Kdyby mohla ovládaná bytost pána kdykoli setřást, nemělo by přece žádný smysl. Jestli se ale nedokážu od těla svého kamaráda odpoutat, zůstanu v něm natrvalo. A co až se Slávek opravdu probudí? Snad se nebude o své vlastní tělo se mnou hádat? Bude požadovat, abych z něho vystoupil? Udělal bych to, udělal bych to rád, jenže – nevím jak!

Mařka mi mezitím přinesla čaj. Odmítl jsem její pomoc a vypil hrnek sám. Nejlepší asi bude, když v Slávkově těle usnu a budu se starat jen o své. Až se Slávek probudí, snad si je převezme sám...

Zavřel jsem Slávkovy oči a snažil se u něho počítat ovečky, abych usnul.

Mařka starostlivě odnesla prázdný hrnek a zhasla za sebou. Pečovala o něho přímo vzorně. Máš dobrou ženu, Slávku!

Jenže při počítání oveček jsem usnul i ve vlastním těle. Usínal jsem s pocitem, že jsem nedejbože něco zkazil. Jestli se ráno probudím ve dvou tělech a Slávek se toho svého neujme, pak by to znamenalo, že jsem ho... co já vím, ale možná vymazal a nahradil. Jako když si do počítače nahrajete místo Windowsů Linux. Funguje to sice jinak, ale funguje.

Jenže Wokna to přemaže a jestli od nich nemáte instalační medium, už je zpátky nedostanete.

Což o to, počítač s Linuxem může docela dobře fungovat. Ale co budu dělat, kdyby se potvrdilo, že Slávek už není? Má snad někde schovanou zálohu? Nebo instalační CD?

Co ale budu dělat, kdyby se ukázalo, že jsem ho »smazal bez náhrady«? Musel bych pak do smrti žít ve dvou tělech – to by byl nejspíš pěkný horror! Své tělo bych nějak zvládl, ale žít souběžně s tím i jako Slávek?

Pak mě ale napadlo, že Slávkovo tělo nejspíš brzy zemře. Má přece pokročilou rakovinu, všude samé metastázy, doktoři nad ním zlomili hůl a mají pro něho už jen morfium...

No, možná by to všechno vyřešilo. Ostatně – Slávek přece chtěl zemřít! Chtěl jen drogu, aby zemřel v pohodě. Pak usnul – a kdyby už se neprobudil, kdybych ho skutečně vymazal, splnil bych mu jen jeho přání. S tím, že si teď za něho vytrpím jeho vlastní bolestivou smrt. Nějak za to asi přece jen zaplatím, to se nedá odestát.

Měl jsem si to rozmyslet včas!

*****

Schizofrenie

Ta země ve snu spatřená se podobala ghettu,
to hrůza s ďáblem sbratřená bubnuje na ruletu
v tom snu, v němž mlčky křičíme že nula pojde z nuly
je nejhorší že nevíme... že jsme již procitnuli...
(Karel Kryl)

Tentokrát jsem se vzbudil ve vlastním těle a kromě toho už bylo světlo, právě tak čas na vstávání. Oddychl jsem si. V koupelně jsem si pro jistotu prohlédl zuby. Dávno vytržená dvojka nahoře už skoro zaplňovala mezeru a když jsem trochu zapáčil za šestku dole, zub mi zůstal v ruce. Byla to už jen vrchní část, důmyslně pospojovaná šedým amalgámem, ale bez kořenů. Pod ní už byl nový, úplně čerstvý zub. Za chvilku budu mít opět všechny zuby zdravé – jako nějaká filmová hvězda!

To tedy bylo příjemné probuzení! Uvařil jsem dvakrát kafe a donesl Jitce to její na podnosu rovnou do postele, samozřejmě s krabicí léčiva. Potěšilo ji to, jak jinak. Pak vstala a obsadila koupelnu, aby se trochu vyšlechtila. Pravda, byl jsem tam před ní z téhož důvodu, jenže mě tam zdržely nově narostlé zuby.

Jenže pak jsem znenadání otevřel druhé oči a spatřil nad sebou starostlivě se tvářící Mařku. Dívala se na mě, jako kdyby byla ráda, že ještě dýchám. Takže jsem ještě Slávkovo tělo neopustil. K sakru, jak se to ukončuje?

Zatímco mi starostlivá Mařka dělala co mi na očích viděla, pátral jsem usilovně ve své paměti. Skrčkovy vědomosti byly jiného druhu než moje vlastní. O svých jsem věděl, věděl jsem jak vznikaly, kdy jsem je získával, potřeboval jsem si je vždycky jen vybavit v plné ostrosti. Skrčkovy vědomosti jsem získal bez učení, během chvilkového hučení v uších, zato jsem o nich nevěděl vůbec nic. Musel jsem je rychle probírat jednu po druhé, asi jako když něco hledáte ve slovníku a pořádně nevíte co. Přehraboval jsem se v nich jako baba v koksu a když jsem na něco narazil, bylo to největší překvapení pro mě samotného.

To, co jsem hledal a dokonce našel, mě ale úplně dorazilo.

Ukončení ovládání podřízené bytosti se děje – zevzdušněním. Jiná cesta není. Původní vědomí se ovládnutím dokonale zlikviduje a co jiného dělat s tělem bez duše, neschopným ani dýchání! Ty mezihvězdné bestie to tak dělají. Kradou cizí těla a když už je nepotřebují, prostě je »zevzdušní«.

Takže jsem Slávka opravdu »přemazal«. To jsem ale nechtěl! Vždyť by to byla vražda! Vlastně – jaképak »byla by«? Byla to vražda! Ke všemu vražda kamaráda!

Ale já jsem ho zabít nechtěl! Chtěl jsem mu přece pomoci, domníval jsem se, že mu ta mimozemská regenerace pomůže, uzdraví ho! Jenže jsem ho místo uzdravení zabil. Nebylo to úmyslně, nicméně – stalo se to.

Ačkoliv – sám Slávek chtěl přece zemřít! Ještě mi poděkoval – a usnul. Asi to bylo lepší než umírat v bolestech na rakovinu. Klidné usnutí se dá do jisté míry chápat jako dar.

Může být ale smrt darem? Možná. V případě, jako byl Slávkův, by se to tak nazvat dalo. Chtěl ji přece sám. Vlastně to byla euthanasie. Chtěl jsem mu pomoci, uzdravit ho, místo toho jsem mu pomohl odejít ze světa – aspoň že klidně a spokojeně...

Ale že by mě svědomí nehryzalo, to se říci nedá. Nechtěl jsem ho přece zabít, jak si přál, chtěl jsem ho uzdravit. Takže jsem ho chtěl oklamat – i když k jeho dobru. Je to nějak zamotané. Chtěl jsem jeho dobro – místo toho jsem ho zabil, ale přesně jak si sám přál.

Nechtěl bych být v kůži soudce, který by měl tohle rozsoudit!

Jenže – já v té kůži jsem! Nikdo jiný než já sám to rozsoudit nemůže! Sám jsem svým soudcem! Má to jen několik háčků. Nejsem právník, paragrafy mi nic neříkají. Ostatně, co mohou říkat nějaké pokroucené paragrafy o vraždě, když zavražděný pořád ještě žije? To by

byl jistě pěkně zapeklitý oříšek i pro študované právníky! Nehledě na to, že by to právníci dokázali jedině zpackat! Nemají precedent, zákony nic takového nepředpokládají a neřeší... Takže se budu muset soudit a odsoudit sám a bez paragrafů, jen selským rozumem. Jenže ten říká, že jsem kamaráda zabil, i když v dobré víře, že mu pomáhám.

Fuj, to je ale pitomé probuzení!

Jenže co se stalo, stalo se. Jsem tedy aspoň dočasně ve dvou tělech, musím se s tím nějak popasovat. Dožít za Slávka život v jeho těle, abych způsobil co nejméně bolesti jiným.

Slávek má přece také rodinu! Dvě děti studující v Praze a starostlivou manželku. Budu jim muset aspoň na zbytek času tátu a manžela nahradit. Nejspíš jim poskytnu pouhou iluzi, ale snad to nebude tak dlouho trvat.

Leda by – leda by mimozemská regenerace zabrala! No, to by byl teprve průšvih! Aby se Slávkovo tělo uzdravilo, jenže bez Slávka! A já bych zůstal uvnitř – jako ve vězení!

To by byl teprve průšvih!

*****

Včas mě napadlo rozhlédnout se po Slávkově paměti a seznámit se s jeho životem. Vždyť jsem ho vlastně pořádně neznal! Během občasného setkávání v hospodě jsem přece nemohl získat detailní znalost jeho života, zejména vztahu k jeho rodině! Musím se podívat, jak se vlastně doma choval, když už to budu muset simulovat!

Mám ale právo hrabat se kamarádovi v soukromí?

Navíc když je mrtvý? A ještě hůř – když jsem jeho vrahem?

No, nebudu to posuzovat tak přísně, rozhodl jsem se. Slávek chtěl po mně euthanasii, tu jsem mu vlastně zajistil skoro přesně podle jeho přání, nebudu tomu tedy říkat vražda. Byla by to navíc hodně divná vražda, když mrtvola dál chodí po světě! Ale já dobře vím, že jsem ho zabil. Euthanasie ne-euthanasie, Slávek se rozloučil se světem posledním slovem »Díky!« a já ho teď musím hrát jako na divadle. Ale k tomu přece musím vědět, jak by se skutečný Slávek choval i mimo hospodu. Tedy hlavně doma, jinde mě to nemusí zajímat.

No jo, ale právě doma má člověk nejvíc vyloženě soukromých tajemství!

Kdyby nic jiného, je v tom i vztah k jeho ženě Mařce! Doufejme, že se to omezí pouze na ošetřování umírajícího, ale měl bych vědět i nějaké podrobnosti z jejich vztahu, co když se mě Mařka na něco zeptá a já to nebudu vědět!

Lékaři poslali Slávka domů zemřít. To nemůže trvat dlouho. Možná jde o měsíc, možná o dva, to vydržím. Neměl bych ale vypadat jako blbeček, kdyby na mě Mařka vytáhla nějaké malé rodinné tajemství a já bych na ni koukal jako tele na nová vrata. Musím se podívat, co mě tady čeká. Moje »zděděná« choť mě jako umírajícího ponechávala v klidu, ale tak jako tak bych se měl připravit aspoň na něco.

Brzy jsem zjistil, že Slávkovy vzpomínky sice nepatřily mimozemšťanovi, ale i člověk je může mít uložené bez ladu a skladu. Shoda mezi lidskými jedinci mi sice umožnila převzít Slávkovo tělo i jeho vzpomínky, ale brzy jsem pochopil, že každý člověk má jiné metody, jak si všechno potřebné pamatovat.

Byl to zkrátka stejný »slovník«, setříděný podle neznámé abecedy, jako od toho skřeta.

Musím se tím tedy prokousat.

*****

Naučit se žít ve dvou tělech nebylo nakonec až tak těžké, zvláště když jedno leželo na své smrtelné posteli a nehýbalo se.

Zpočátku jsem je musel řídit do každého detailu, ale brzy jsem se naučil ponechávat mu část jeho vlastních starostí a řídit ho jen globálně. Nač bych zdlouhavě přemýšlel i nad jeho dýcháním? Vždyť to Slávkovo tělo zvládalo i beze mě. A jak jsem se pozvolna vpravoval do jeho vzpomínek, bylo to čím dál tím jednodušší. Stačilo uložit mu úkol a on už se sám staral o jeho splnění. Zbývalo mi nenechat ho stát bez cíle jako tělo bez duše –

ačkoliv to tak bylo. Globálně jsem ho musel ovládat pořád, ale spoustu drobných věcí stíhal i beze mne.

Naopak jsem mohl využívat i jeho předchozích dovedností.

Já jsem se prakticky celý svůj život zabýval počítači. Nedělalo mi problém vyznat se ani v těch nejnovějších, ale nezapomněl jsem ani ty nejstarší. Tyhle znalosti jsou ovšem už dávno pasé a je vyloučené, abych se ještě někdy setkal se starými elektronkovými obludami, jako byl ruský počítač Ural, který dnes nenajdete ani ve Wikipedii.

Slávek byl naopak celý život dělník. Nedělal mu problémy soustruh, uměl to i s různými vrtačkami a bruskami. Když získal továrnu v restituci úplný lempl a přivedl ji ke krachu, musel jít Slávek jinam. Nejprve do stavební firmy, ale míchačka na beton ho neuspokojovala, naučil se raději jezdit s bagrem. Pak se šel poradit s doktorem ohledně nepříjemných bouliček, které mu začaly vyrážet na mnoha místech na těle, a už se k bagru nevrátil. Doktor vyřkl ortel – pokročilá rakovina s metastázami.

Napadlo mě, že bych mohl jeho zkušeností využít. Jsem sice spokojený penzista, ale to není žádné povolání. Jako programátor jsem pracoval pro firmu, kde za mě neměli náhradu, takže jsem dělal dlouho i jako důchodce. Byli jsme, co já vím, ve firmě jen tři, nazývali nás »chodící encyklopedie«. S ostatními zaměstnanci se firma pokaždé rychle rozloučila krátce po dosažení jejich důchodového věku, jen my tři jsme toho znali příliš mnoho, než aby nás mohli nahradit mladšími. Až pak majitel prodal prosperující firmu Italům, čímž idyla ze dne na den skončila. Pracovat pro Italy mě nebavilo. Italsky neumím, oni zase pořádně neuměli anglicky, takže jsem s tím sekl. Však naši firmu potřebovali jen aby se zbavili konkurence, od začátku mi bylo jasné, že ji rozvrtají, potopí a pak nenápadně zruší. Litoval jsem jen své spolupracovníky, kteří si nemohli dovolit prásknout dveřmi. Ti si to vypijí do dna.

Chvíli jsem se zabýval programováním pro jinou firmu, ale to byl jen záskok. Pak se vrátil po nemoci hoch, kterého jsem zastupoval, a neměli už pro mě využití. Programátor je obor příliš rychle se měnící a každý zaměstnavatel dá přednost mladému v domnění, že je to pro firmu výhodnější, i když mladíček začíná s vědomostmi ze školy, bez zkušeností a často i bez zájmu. »Chodící encyklopedie« zkrátka nejsou v módě, všechno můžete přece najít na internetu! I když je tisíckrát výhodnější a rychlejší zalovit v paměti a vytáhnout již hotové řešení, vymyšlené kdysi dávno k podobnému úkolu.

Manažeři jsou však dnes mladíci bez zkušeností, bez fantazie a bez špetky sebekritiky. Podle toho to pak vypadá s celým hospodářstvím. Ale co, jako penzista to už nezměním.

Dnes bych mohl s Slávkovými zkušenostmi klidně začít znovu jako soustružník, frézař, montážník, bagrista a kdyby na to přišlo, i jako zedník – kdybych si příliš nezvykl na klidný život důchodce. Ale také – kdo by mě riskoval přijmout? Podle zdravotní karty jsem přece už kolik let kardiak a především, jako se říkalo na vojně – »čísla hovoří«! Tam to znamenalo počet dní do civilu, čím menší číslo, tím lépe, poslední měsíc vojny všichni mazáci sebejistě tvrdili, že už to vydrží i pod vodou.

Dnes hovoří číslo, kterému se říká »rodné«. Z toho podrazu však přímo čiší věk a nad jistý limit je už člověk nezaměstnatelný, i kdyby byl univerzální »chodící encyklopedií«. Není divu, když jsou manažeři mladíci bez zkušeností, bez fantazie a bez špetky sebekritiky. Ale co – i penzista může v klidu žít! Dokonce i když současně žije ve dvou tělech.

Vlastní tělo mě přitom moc nezdržovalo. Hodně věcí dělá člověk bezděčně, dalo by se říci »automaticky« a stihá přitom přemýšlet i o jiných věcech.

Teď jsem měl na přemýšlení dvě hlavy a musím uznat, ani ta Slávkova nebyla hloupá. Jako Slávek bych možná mohl pracovat i jako programátor – kdyby ovšem i on nebyl pro tuto práci dávno nad věkovým limitem.

Tam je i žena nad třicet let už »příliš stará«.

*****

Slávek měl noční stoleček samý dolsin, ale ačkoliv mi ten neřád Mařka pořád vnucovala, nevzal jsem si ani jednu tabletku.

„Teď mě nic nebolí, nechám si je, až to zase přijde!“ trval jsem na svém.

Pravda, pro tyhle nemocné je morfium jedinou úlevou a protože už většinou není co zkazit, předepisují jim je lékaři skoro neomezeně. Že je to jedna z nejhorších drog? No a co? Že ti lidi získají závislost na morfium? Na jak dlouho?

Tabletky jsem nebral, ale bolesti nepřicházely. Zpočátku jsem to bral jako plus, ale pak mi došlo, že to není vůbec v pořádku.

Naopak! Morfium jsem nepotřeboval, protože mě nic nebolelo!

Po dalších třech dnech mi už došlo, že je to ještě vážnější, než jsem se obával.

Slávkovy bouličky se zmenšovaly. Znamenalo to, že si mimozemská regenerace poradila i s metastázami v konečné fázi rakoviny. Slávek – vlastně jen jeho tělo – nezemře a já v něm zůstanu uvězněný jako v kleci. Slávka jsem zabil, teď ho mám na krku. Jak jsem zprvu v jeho uzdravení doufal, tak jsem se toho později obával. A teď to zřejmě nastalo. Budu mít Slávkovo tělo až do jeho – nebo mé – smrti. Z toho mě nic nevysvobodí, leda smrt. Jenže ta teď za mnou nepřijde. Nezbývá mi, než se přizpůsobit.

Ohledy na Slávkovo soukromí musí jít stranou. Teď to bude i moje soukromí. Ovšemže je budu respektovat, stejně jako svoje. Odsuzuji případy, kdy si začne po rozvodu některé VIP dvojice jeden z těch dvou vylévat srdíčko před reportéry Blesku či jiné žumpy. Co se doma upeče, to se má doma sníst, hlásala moje dávno zvěčnělá babička. A měla pravdu.

Ano, jenže Slávkovo tělo je teď mým osudem. Mám-li pokračovat v jeho životě, musím se do té role vpravit co nejdokonaleji. Nesmím to zkazit. Budu tedy žít s Mařkou a spolu s ní připravovat její a Slávkovy děti pro život. Slávek je ale vychovával častým používáním rákosky. Na to já nejsem, ještě že už je má i on starší. U studentů taková domácí výchova odpadá, teď už to budou spíš přátelské rodičovské rady. To snad půjde, to se dá zvládnout.

Uvidíme, rozhodl jsem se odložit starosti na později. Nějak bylo, nějak bude. Však ono se to nějak vyvrbí!

Budu to muset rozjet zvolna. Nemá cenu předstírat nemohoucnost, když se cítím lépe. Prostě vstanu a začnu chodit. Horší to bude, až za mnou přijde doktor. Před ním to neutajím, ostatně to ani nechci utajovat. Bude se asi divit, bude to považovat za zázrak dnešní lékařské vědy – nesmím mu tu pitomost vymlouvat. Možná mě nakonec uzná jako zdravého a pošle zpátky do práce.

Jenže pak to nastane! V zaměstnání už se dozvěděli, že má Slávek rakovinu, těm to asi doktor sdělit musel. Takže moje místo dali někomu jinému. Slávek má přes padesát, může být ještě jura jako křemen, ale papírově už je pro současné manažery odepsaný. Takže půjdu na pracák, kam jinam? Bude to pro mě cenná zkušenost. Měl bych si z Slávkových vzpomínek vytáhnout, jak sháněl práci předtím, bude se mi to hodit.

Beztak tomu neuteču.

*****

Následujícího rána jsem bez ohledu na Maříčiny protesty vstal z postele a oblékl se.

„Co blázníš, Mílo!“ vymlouvala mi to.

„Cítím se v pořádku,“ řekl jsem pevně.

„To přece nemůžeš myslet vážně!“ namítala. „Co by ti na to řekl pan doktor Andrle?“

„Co na to řekne, nevím,“ přikývl jsem. „Ale nevidím důvod zůstávat v posteli, když se cítím tak dobře jako dneska.“

Odešel jsem do obýváku k zapnutému televizoru. Procházkovi neměli doma počítač, natož pak internet. Telka byla jejich jediná zábava. Mařka chvilku brblala, pak si ale ke mně

přisedla. Dívali jsme se spolu na jeden z černobílých filmů pro pamětníky, zná ho v Čechách každý, znal jsem ho jako Antonín i jako Miloslav, ale tyhle staré, kostrbaté příběhy člověka docela potěší, zejména když jsou ještě předválečné a plné optimismu. Díval jsem se na to na dvou místech současně, protože Jitka ten film chtěla vidět také, jenže u nás.

Až skončí film pro pamětníky, budu s Jitkou připravovat oběd. Oloupu brambory a dám je vařit, Jitka bude připravovat přílohu. Budeme mít na obědě podíl oba a bude nám chutnat.

U Procházků připravovala jídlo Mařka a nenechala si do toho ani radit, natož abych se jí vnucoval s pomocí. Oběd byl čistě její záležitostí, byl vizitkou její kuchařské zručnosti! Sníme ho pak spolu a bude nám taky chutnat. Jak jinak, Mařka je přece vynikající kuchařka! A kdyby jen kuchařka!

Panebože, co jsem tomu mimozemskému skrčkovi udělal!

Správně se tam Belfíkovi nechtělo!

*****

Očekával jsem najisto, že se mi život změní k nepoznání a očekával jsem správně.

Jenže mě nečekaly jen samé svátky.

Když mě po delší době navštívil doktor Andrle, nevěřil svým očím. Naoko mi vyčinil, proč neberu předepsaný dolsin, ale odpálil jsem ho tvrzením, že mě už nic nebolí a nevidím tedy důvod, proč bych to svinstvo polykal.

Andrle s mým hodnocením dolsinu souhlasil, musel přece vědět, co je to za svinstvo, od toho snad studoval. Ale chtěl přijít na to, jak je možné takové nečekané zlepšení. Vždyť jsem byl pro něho odepsaný pacient, kterému se chystal už jen vyplnit úmrtní list, tím to pro něho mělo skončit. Místo toho jsem se cítil při síle, jaká se u rakoviny v posledním stadiu vůbec nedala očekávat, metastázy se nepochopitelně vsákly a celkově se to dalo popsat jen jedním slovem – zázrak.

Doktor Andrle byl ale materialista, na zázraky nevěřil. Jenže jsem ho nemohl uspokojit přirozeným a navíc pravdivým vysvětlením. Oncik jsem před ním skrýval, nejsem takový moula, abych mu všechno vyslepičil. Kdyby něco, budu trvat na zázraku. Souhlasit se mnou nemusí, ale to je jeho problém. Pravda je příliš výbušná, než aby se směla ukázat.

Doktor Andrle byl ale u Procházků autem – už bych měl asi říkat »u nás« – a zdvořile mě požádal, abych s ním odjel na vyšetření do nemocnice, že mě pak zaveze domů, neboť je na výsledky sám zvědavý. Tak zvláštní případ se mu za celou praxi nestal, o něčem takovém nečetl ani v odborné literatuře. Bude to jistě lékařsky zajímavé!

Slávek asi nebyl takový dobrák, ale já jsem s vyšetřením svolil. Lidi si mají vyhovět.

Mařka mě ještě starostlivě vyprovodila, i když už věděla, že jsem zubaté s kosou utekl. No, trošku se mýlila, ale ne zas tak moc. Slávkovo tělo jí zůstane a já jí Slávka zastanu, aby to hned nepoznala.

Uvidíme v nemocnici.

*****

Všechna vyšetření skončila negativně a udivenému konsiliu tří lékařů nakonec nezbylo než propustit mě jako zdravého. Mimozemská regenerace je zřejmě úplně jiná třída než naše pozemská mastičkářská rádoby věda.

Usmíval jsem se pod vousy, když doktoři kolem mě hýřili odbornými termíny. Skrýval jsem před nimi ***oncik***, což nebylo nic těžkého. Podívat se mi na prsty a ke všemu pod nehty nenapadlo ani jednoho.

Vítězství mimozemské vědy nad pozemskou rakovinou mělo ale i nepříjemnou stránku v tom, že mě papírově hned uschopnili do práce.

Doktor mě sice domů podle svého slibu dovezl, ale do práce jsem musel odjet vlastním autem. Řídit jsem naštěstí uměl jako Antonín i jako Miloslav, v tom žádná zrada nečíhala,

nebyl pro mě problém zvládnout jeho nablýskaného bavoráka, jenže v práci mě optimismus rychle přešel. Koukali tam na mě jako na oživlou zombii. Vlastně nebyli daleko od pravdy, potíž byla v tom, že se mnou nepočítali. Na bagru již dva měsíce seděl mladší chlap a nepřipadalo v úvahu, že by ho za mě vyměnili.

Na mé straně byl sice zákon, správně mi měli místo po dobu nemoci držet, jenže když se dozvěděli diagnózu, vůbec je nenapadlo, že bych se mohl vrátit. I doktorům v nemocnici to připadalo jako zázrak, natož laikům ve firmě. Přežít rakovinu? To snad ne!

Nakonec jsme se dohodli, jinak to zřejmě nešlo. Vzít mě zpátky nemohli, neměli pro mě místo, ale šéf mi s omluvným tónem nabídl aspoň odstupné. A jak byl v zajetí zázraků, mezi něž moje uzdravení tak nějak patřilo, nabídl mi celý roční plat. No nevemte to!

Rozjel jsem se tedy poctivě na pracovní úřad zapsat se mezi uchazeče o práci. Nebudu přece celý rok sedět doma – i když by to s Mařkou nemuselo být marné!

Popsal jsem do dotazníku své dovednosti, od zednických přes kovoobráběcí po znalost programování. Už trochu postarší paní za přepážkou po mně pečlivě zkontrolovala formulář a udiveně se na mě podívala.

„Tohle všechno opravdu umíte?“ divila se hodně okázale.

„Chcete si mě vyzkoušet?“ opáčil jsem.

„To ne, ale s těma znalostma vás popadnou všema prstama!“ mínila. „Jak jste skončil poslední zaměstnání?“

Vysvětlil jsem jí tedy, že jsem byl dlouhodobě nemocný, takže mě nahradili jiným a po návratu už pro mě neměli místo.

„To ale bylo proti předpisům,“ zamračila se. „Co vám vlastně bylo?“

„Pokročilá rakovina,“ přiznal jsem. „Jenže najednou sama od sebe ustoupila.“

„To si ale ze mě děláte legrácky, že?“ řekla dobrácky.

„Ani ne,“ trval jsem na svém. „Doktoři tomu říkali zázrak, jenže teď bych potřeboval, aby ten zázrak ještě chvilku pokračoval a aby byla pro mě práce.“

„Já ale zázraky nikomu neslibuju,“ prohlásila paní a pořád si mě podezíravě prohlížela. „Zkuste se zeptat za týden!“

Tím jsem na úřadě skončil a nezbylo mi než se vrátit domů.

Mařka už mě čekala s otevřenou náručí...

*****

Podraz

Demokracie dozrává do žaludečních vředů,
bez poctivosti, bez práva a hlavně bez ohledů,
a je to mýlka soukromá, snad z optického klamu,
že místo srdce břicho má a místo duše tlamu.
(Karel Kryl)

Samozřejmě jsem se rozhodl použít všechno, abych Slávka podržel. Nebylo to rozhodně nezištně, chtěl jsem přece podržet sám sebe, jen v cizím těle. Je to teď i moje tělo.

Ačkoliv jsem spolu s ním, či spíše v něm, odjížděl na pracovní úřad, doma jsem bystře zasedl k internetu, abych se podíval na možnost získat zaměstnání touto cestou. Schopnosti Slávka jsem znal a mohl bych k nim připojit i schopnosti Tondy, až na titul. Diplom jsem měl pouze na jméno Antonín, i když se dalo počítat s přenosem svých znalostí na Slávka. Využívat by je mohl, ovšem bez titulu by se stěží našel někdo, kdo by mu je uvěřil. Tak jako se na to dívala hodná paní na pracovním úřadě, která mi žádnou práci slíbit nemohla. Aby ne, sehnat zaměstnání po padesátce je výhra větší než v loterii.

Ukázalo se to i na internetu. Všichni, ale opravdu všichni potenciální zaměstnavatelé si vyžádali zaslat mailem životopis a zejména rodné číslo. A to vždy hovořilo řečí neúprosnou. Uváděl jsem sice Slávkovo, ale bylo to skoro totéž jako kdybych uváděl svoje vlastní. Vysmáli by se mi úplně stejně. I když to obalovali do standardních frází o jiných, na to místo zatím již přijatých uchazečích. Jsou to fráze a obvykle i lži, zejména když firma dál sháněla tytéž profese, jako by si neuměla představit, jak to tyhle odmítnuté naštve.

Jako penzistovi Antonínovi by mi to bylo jedno, ale za Slávka mě to rozčilovalo. Uvažoval jsem o tom, že bych na ta místa došel osobně. Jako Slávek jsem měl ruce jako lopaty, možná by si to příslušný personalista při pohledu na ně rozmyslel. Jenže – byla to otázka dopravy. I kdybych jako Slávek jezdil Tondovým úsporným favoritem, předělaným na levnější plyn, a ne Slávkovým bavorákem, přišlo by jen to ježdění příliš draho.

Zdálo by se, že velkorysé odstupné mi dá dostatek času na shánění něčeho jiného, ale nesměl jsem zapomínat, že šlo o pouhý ústní slib, bez písemného potvrzení. Šéf by to mohl kdykoliv popřít – ovšem já bych pak bez výčitek popřel svou část dohody a požadoval bych návrat na stejné pracovní místo a řekl bych, že soud včetně náhrady soudních poplatků by firmu přišel dráž. Nabeton to ale poznám až z měsíčního výpisu z účtu.

Nebude to tak jednoduché...

*****

V Slávkově těle jsem se brzy cítil lépe než ve svém vlastním, ale neustrnul jsem ani jako Antonín. Doma se také čas nezastavil a já jsem při venčení Belfíka brzy přišel na zajímavou věc, ze které se vyklubala docela dobrá zábava.

Belfík totiž rozuměl šumomluvě. Nebo telepatii, když chcete mezinárodní termín.

On jako pes uznával i pár povelů v češtině, ale byly to pro něho nesrozumitelné zvuky, spojované jeho páníčkem s jakýmisi činnostmi. Ano, plnil příkazy jako »Sedni!«, »Lehni!«, »Přines!« a podobné, ale dost těžko si je dával dohromady. Některé si byly navíc podobné a ty se mu pletly. Povel »Přejdem!« byl příliš podobný »Přines!«, Belfík je odlišoval jedině podle toho, že u »Přines!« se jednalo o psí házecí kotouč, za kterým se honil neuvěřitelně rád, kdežto příkaz »Přejdem!« dostával na silnici a znamenalo to něco jako »pohni kostrou, ať už jsme na druhé straně« a obvykle mu přetrhl zajímavé čmuchání u pankejtu.

Šumomluvě – neboli telepatii – ale rozuměl. Nebyly to nepochopitelné zvuky, ale i pro psa pochopitelné pojmy. Člověk si je překládal po svém a nutno říci, že »šumomluva« byla něco jako »čistonosoplena« brusičů jazyka českého. No jo, ale jak mám ten pojem přeložit do češtiny, když ve mně samo vznikalo to »šumomluva«?

Pro Belfíka byla ale šumomluva srozumitelná. Navíc byla tichá a když jsem svůj příkaz zaměřil jen na něho, lidé v okolí nic neslyšeli. Vypadalo to pak skoro jako čarování, když jsem dokázal Belfíkovi vysvětlit něco složitějšího. Belfík ovšem po každém složitém příkaze očekával piškotovou odměnu, ale zkuste psovi vysvětlit, aby balancoval míček na čenichu jako v cirkuse a teď si řekněte, jak by to bylo nádherné, kdyby to pochopil hned na první pokus. A Belfík to teď chápal. Od hodiny bych s ním mohl vystupovat v cirkusu. Měl bych si s ním někdy zajít na psí cvičiště, ale měl jsem nejasné obavy, že bych s Belfíkem způsobil příliš velký rozruch.

Belfíka jsem brzy přestal vodit na vodítku. I předtím jsem ho občas venku pouštěl, ať se trochu proběhne, když si se mnou coby kardiakem moc rychlosti neužije, ale dovolil jsem si to jen daleko za vsí a zejména daleko od frekventované silnice.

Zvířata mají na dnešních silnicích zpravidla smůlu. Jejich instinkty jim přikazují klidit se s cesty automobilům a motocyklům, ale pocházejí ještě z doby pravěku, kdy byli tvorové buď přímo predátoři, nebo nebezpeční hromotluci a nemotorové. Jenže za ty věky se zvířecí instinkty přizpůsobily pomalejším tvorům. Automobil není pro zvíře velikosti psa ani kočky predátorem, neboť se je nesnaží pronásledovat ani ulovit, je jen nebezpečným nemotorou. Toho se sluší respektovat, ale problém je v tom, že se adaptují jen do určité rychlosti, uvádí se padesátka až šedesátka. Nad tuto rychlost to není nebezpečný nemotora, ale o zákeřný zabiják, což zvířata poznají až když nemají kam uskočit. Nemají tedy nejmenší šanci uhnout autu, jedoucímu stovkou. Ve vsi by to mělo být tak jako tak vyloučené, předpisy vyžadují rychlost přijatelnou, ale nepočítají se šílenci, schopnými jet přes vesnici i sto šedesát. O tom pojednává spíš sazebník pokut, jenže pokuty nejsou spravedlivé. Pokuta, úplně likvidační pro důchodce, je pro manažera v silném SUV jen větším spropitným.

Nářky motocyklistů, že se jim nějaké zvíře připletlo do cesty a způsobilo havárii, jsou vlastně přiznáním, že v té době jeli rychle. Zabijáci za řídítky, vyznávající zásadu »pod dvě stě přes ves nejedu«, menší tvory prostě smetou a jen když se jim připlete do cesty větší tvor než ovce, stávají se z nich »dobrovolní dárci orgánů na transplantace«.

Přes naši vesnici jezdí mravnou padesátkou jen řidiči »v akutní bodové tísni«, tedy jen ti, kdo si už nemohou dovolit ztrátu ani jednoho bodu. V nedalekém městečku je policejní stanice, ale naše ves je jako pod příslovečným svícnem. Vidět tady mravně se ploužící auto je vzácnost a u motorek patří padesátka jen dýchavičným mopedům, které rychleji nejedou už z konstrukčních důvodů.

Jakmile jsem ale zjistil, že Belfík rozumí šumomluvě lépe než jsem čekal, zkusil jsem mu domluvit, aby se na silnici nespoléhal na vzdálenost přijíždějícího auta, ale klidil se včas aspoň na krajnici, Párkrát jsme to spolu probrali – a výsledkem bylo, že jsem mu nemusel dávat vodítko ani ve vsi, zejména když jsem byl v dohledu.

Belfík byl zkrátka Pan Pes a procházky s ním byly ještě zábavnější.

Ještě kdyby tak uměl mluvit!

*****

Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. A když si myslíš, že je všechno v nejlepším pořádku, pak jsi určitě něco přehlédl.

Jenže podraz, jaký se na Procházkovy už nějakou dobu chystal, nemohl čekat nikdo.

Navštívil je totiž – exekutor. Ačkoliv to byla žena, tohle povolání se s city nesnáší.

Můžete se smát postiženým se slovy, že se vám to nemůže stát, ale když se to přece jen nakonec stane, budete jen zírat. To byl i případ rodiny Procházků, když jim u rodinného domku zazvonila parta, jakou by nečekali ani v nejdivočejších snech.

Byla to exekutorka v doprovodu policisty a starosty obce. Ti dva poslední tam byli jen na ochranu všemožné paní exekutorky a na dohled, jestli se exekuce děje přesně podle litery zákona. Do samotné exekuce jim nic nebylo, nerozuměli jí a nemohli ji ani ovlivnit.

„To musí být nějaký omyl!“ vyjekla Mařka, když nevítané návštěvě otevřela vchodové dveře a paní doktorka vytáhla exekutorskou legitimaci. „My přece nikomu nic nedlužíme!“

„Tady mám soudní výměr!“ odvětila suše exekutorka. „Upozorňuji vás, že odmítnutí spolupráce je trestný čin!“

„Ukažte mi nejprve vaše papíry!“ požádal jsem ji v Slávkově těle zamračeně.

„Beze všeho, ale až uvnitř!“ trvala exekutorka na umožnění vstupu do domu.

„Ona má na to právo,“ přidal se omluvně i starosta.

„Právo?“ zamračil jsem se ještě víc. „Odkdy? Snad by měl nejprve proběhnout nějaký soud, ne? Není to nakonec její zvůle?“

„Tak na to pozor, pane, to už je trestné!“ napomenul mě komisně policista. „To bych musel zasáhnout!“

Když jsem ale dostal do ruky soudní příkaz, pochopil jsem, že je to justiční past jako jáma na mamuty. Soudní příkaz totiž umožňoval zabavit veškerý movitý i nemovitý majetek Evy a Rudolfa Vocásků, bytem v Praze. Eva Vocásková, rozená Procházková, byla sice naše dcera, ale od řádné svatby žila s manželem v Praze, viděli jsme ji jen při různých rodinných příležitostech a o hospodářské situaci jejich rodiny jsme neměli nejmenší ponětí. To přece byla jejich záležitost a do toho nám nic nebylo!

Jenže dcera se k zeťovi do bytu nastěhovala, ale čistě formálně se od nás neodhlásila. Měla zde tedy pořád trvalé bydliště – a exekutorka se toho chytila. Pro ni to znamenalo, že může zahrnout do exekuce rodiny Vocásků i veškerá aktiva rodiny Procházků.

A když jsem se podíval na sumu, o niž se jednalo, protočily se mi panenky.

Vocáskovi si vzali úvěr na tři miliony, které zaplatili developerské firmě za stavbu rodinného domku na okraji Prahy. Ta firma se však ukázala jako klasické letadlo. Manažeři odtud dlouho vyváděli peníze do zahraničí a když se nedávno firma propadla do insolvence, neměla na kontech víc než pár tisíc. Vocáskovi tak přišli o peníze i o zaplacený dům a místo rodinného domku měli najednou jen třímilionový dluh.

Pochopitelně se tím příbuzným nechlubili. Byla to přece ostuda nechat se tak snadno napálit. Nebývá zvykem zaplatit předem celou sumu aniž by se začalo stavět, ale jen menší zálohu. Rudolf Vocásek zkrátka udělal botu jako hrom.

Naštěstí obvykle nechodí ojediněle, ale jak se říká, když smůla, tak hodně lepivá. Eva přišla při jedné z častých reorganizací o zaměstnání a Rudolfův plat najednou rodině nestačil. Když sesčítali nutné položky, chyběl jim právě Evin plat.

Kdyby se obrátili o radu k rodičům, dalo by se to řešit. Ruda by se mohl klidně vrátit ke svým, aby mohl zůstat v Praze a nepřišel tak o zaměstnání, Evka se mohla na čas vrátit k Procházkům a kdyby se včas zbavili bytu, získali by aspoň část peněz na úhradu dluhu. Zatížili by ovšem své rodiče – vzhledem k Slávkově nemoci by to byla pro Mařku těžká rána, ale přežili by aspoň finančně. Naopak by mohla Eva doma pomoci v posledních chvílích svého otce, čímž by se to dalo věrohodně zdůvodnit aniž by se prozradila pravá příčina.

Ruda s Evkou však nemohli pokořit svoji hrdost a odkládali to tak dlouho, až už bylo na všechno pozdě. Zabavením veškerého vybavení bytu to samozřejmě neskončilo. Exekutorka prodala i jejich byt, ale pořád chyběl více než milion. Evka si přitom vůbec neuvědomila, že zanedbáním přihlášení do nového bydliště pošle exekutorku i na své rodiče. A když se JUDr Hanka Fišerová okem znalce rozhlédla po rodinném domku Procházkových, jen zklamaně zavrčela, že tahle barabizna dá v dražbě sotva tři čtvrtě milionu a ani zbývající část majetku Procházkových na uhrazení dluhu stačit nebude.

„Takovým sockám by vůbec neměli dávat půjčky!“ prohlásila naštvaně.

Tak ona má pohrdání pro socky! Přitom je sama ošklivá jako noc. Hubená, suchá jako pařez, kdyby měla místo šedivého kostýmku svetr a kalhoty, dala by se považovat za chlapa.

Takového nic moc ubožáka, houžvičku s delšími vlasy, jaké dnes nosí i hoši. Stará nebude, jen vypadá starší než je. Jako ženská je to ale katastrofa! Exekutorka nesmí mít city – a její vizáž tomu odpovídá! Prostě – čarodějnice.

„Vám nevadí, paní, že majetek v tomto domě ani tento dům rodině Vocásků nepatří?“ ohradil jsem se jako Slávek dost ostře.

„Můžete si podat vylučovací žalobu,“ udrtila ta čarodějnice mezi zuby. „Ale nebude to mít ani odkladný účinek a stejně ji projedete! Ostatně, konto už máte obstavené, na soudní poplatky už nemáte. Ve vaší situaci vám půjčí leda stejný blbec jako vy. A konec zdržování, začneme sepisovat movitý majetek, aby se nemohl ztratit.“

Otevřela aktovku, odkud vytáhla pověstné žlutočerné exekutorské nálepky.

„Ty stvůro!“ vybuchla Mařka a nechybělo mnoho a byla by se na exekutorku vrhla.

Ta poměrně drobná paní by se jí fyzicky postavit nemohla. Kdyby stály proti sobě jen ty dvě, Mařka by jí nabančila, jenže exekutoři nechodí na akce sami a doprovázející policista byl jednak vazba a za druhé měl zbraň, aby zjednal pořádek i při případném odporu.

„Nech ji, Mařko, nic nesvedeš!“ strhl jsem Mařku dozadu. Odstoupili jsme dozadu na tři kroky od exekutorky, aby si mohl oddychnout a uvolnit se ze střehu i policista, připravený už tvrdě proti nám zasáhnout.

Jenže to ode mne nebyla rezignace, ačkoliv to tak mohlo vypadat. Potřeboval jsem jen, aby byl policajt paní doktorce Fišerové nejblíž a my až za ním.

Když mě chtěla mezitím Mařka ze žalu obejmout, jemně jsem ji odstrčil.

„Támhle se podívej!“ otočil jsem ji velitelsky stranou. „Vidíš toho policajta? Všimni si, už má rozepnuté pouzdro od pistole!“

Nebyla to pravda, ale potřeboval jsem Mařku jen něčím na pár vteřin zaujmout.

Pak jsem se zneviditelnil, udělal těch pár kroků, dělících mě od exekutorky, ale stejně rychle jsem se k Mařce vrátil a objevil se přesně na místě, kde jsem před vteřinou zmizel.

„Au!“ zaječela JUDr Fišerová. „To je napadení úřední osoby!“

Policista se však na ni díval nechápavě.

„Ať si ta paní aspoň nevymýšlí!“ obrátil jsem se na něho stroze.

Tři kroky od doktorky Fišerové nikdo nestál, nejbližší byl nic nechápající policista.

„Co se vám stalo?“ zeptal se jí pro pořádek.

„Něco mě tady píchlo!“ rozhlížela se stejně nechápavě.

„To mohla být jedině blecha,“ řekl jsem pohrdavě a podíval se přísně na Mařku, aby zbytečně neprotestovala, že u nás blechy nejsou.

„Kdo ví, kde byla před námi a odkud si ji přinesla,“ dokončil jsem, aby bylo jasné, že i tu blechu považuji za součást paní exekutorky. Chtěl jsem ji vyprovokovat k protestu, ale ta bestie neměla zřejmě žádné city, aby na to reagovala.

Nebyla to blecha, byl to oncik. Rozhodl jsem se opravdu tvrdě. Znám dvě zaměstnání neslučitelná s lidskostí – exekutor a drogový dealer. Paní doktorka JUDr Hanka Fišerová se nás chystá zničit, soucit si tedy nezaslouží a nelida budu i já. Nevadí, jestli mi zůstane na krku jako Slávek, však si s ní nějak poradím!

Zbývalo už jen čekat, jak dlouho to potrvá. Mohlo by se stát, že se znenadání sesype na podlahu bez vědomí. Slávek se změnil ve spánku, tam se okamžik jeho smrti nedal zjistit, ale tady... ačkoliv, já jsem se před tím mimozemským skřetem taky nesložil!

Exekutorka zatím nalepila zlověstné samolepky na Mařčin milovaný televizor, pak ještě na ledničku, jenže v té chvíli se zarazila a já jsem zjistil, že se – dívám jejíma očima.

Byla to opravdu dokonalá vražda. Odehrála se přímo před očima policisty, který si jí vůbec nepovšiml. Ze všech v této místnosti jsem o tom věděl jen já – a teď už i v těle paní

doktorky. Její JÁ odešlo do nenávratna, ani si neuvědomila, že ji vraždím. Tak lehkou smrt si podle mě ani nezasloužila. Byla ale mrtvá a její tělo jsem teď řídil já.

Musel jsem dokončit exekuci, abych nevzbudil podezření policisty ani našeho starosty. Vzít i je »pod kontrolu« by bylo příliš. Ani by si to nezasloužili, trest smrti byl spravedlivý jen pro paní doktorku. Ta ošklivá čarodějnice si to ale zasloužila. Před námi přece úplně zruinovala i rodinu dcery Evy! A nestačilo jí to, bestii hnusné, necitelné!

Panebože – ta bestie jsem teď – já!

*****

Utlumit zbytek exekuce nebyl takový problém. Rozhlédl jsem se jejíma očima po bytě.

„Vy tady nemáte ani mikrovlnku?“ zeptal jsem se jejím hlasem pohrdavě, ačkoliv jsem dobře věděl, že je Mařka zásadní odpůrce mikrovlnek.

„Co byste nechtěla, paní?“ odvětila jí uštěpačně Mařka.

„Tady nic nemá pořádnou cenu!“ prohlásil jsem... vlastně prohlásila. Další komplikace – budu si muset ještě zvykat na ženský rod. „Kde máte auto?“

„V garáži,“ odvětil jsem jako Slávek – vlastně sám sobě. „Je to ale stará šunka ze třetí ruky, za tu víc jak pět tisíc nedostanete!“

„Pak to nemá cenu!“ odsekl...odsekla jsem. „Uděláme soupis a zbytek se dozvíte až po dražbě domu. I když je to stará stavba, stropy má jistě červotočivé, za tu nemůžu vysadit víc jak půl milionu vyvolávací ceny, jinak by ji nikdo nekoupil.“

„Ten barák je pojištěný na dva miliony,“ upozornil jsem ji – vlastně sám sebe. Byla to hra a nebyla to hra. Hra to byla pro mě, ale musel jsem v ní vytrvat, aby nebylo nápadné, až se paní Fišerová zvedne a vypadne.

„To je částka pro pojišťovnu,“ odvětil-a jsem. „Ta slouží jen pro výpočet pojistného. Je v zájmu pojišťovny, aby byly tyto částky co nejvyšší. Jenže ve dražbě za tu barabiznu tolik nedostanete, to si pište! Mám zkušenosti! Ty peníze by platily, kdyby to teď vyhořelo, jenže požár v době exekuce je jasný pojistný podvod, to radši ani nezkoušejte! Jestli tu nic víc není, končíme!“

Starosta se ovšem jen tak nenechal odehnat.

„Slávkův bavorák není zas tak staré auto,“ prozradil na mě, ačkoliv jsem mu dával jako Slávek jasně najevo, aby zmlkl. „Ten se dá prodat dráž než za dvě stě tisíc!“

„Dal bys mi za něj dvě stě tisíc?“ podíval jsem se na něho s vražedným pohledem.

„No – já tolik peněz pohromadě nemám a ani nemusím mít tak luxusní auto,“ vytáčel se hned. „Ale v bazaru by se dal střelit určitě líp než za pár šupů!“

„Máte pěkného souseda!“ řekla jsem jízlivě hlasem exekutorky.

Starosta se zarazil. Došlo mu, až to dám do placu v hospodě, nebude to mít se sousedy lehké. Kdoví, taky by se mohl při příštích volbách rozloučit se starostováním.

„No tak ještě půjdeme do garáže!“ rozhodla jsem rychle jako exekutorka a jako Slávek jsem tam všechny dovedl. V těle exekutorky jsem polepil samolepkou a zanesl do seznamu i bavoráka a obrátil jsem se k odchodu.

„Jen pro pořádek – máte obstavený nejen účet, ale i pozemky v katastru nemovitostí, takže s nimi nesmíte manipulovat,“ končila jsem na odchodu. „Jestli to půjde dobře, bude dluh tím auťákem vyrovnaný. V bazaru byste za něj dostal víc, ale já musím všechno prodat v dražbě, to vyjde vždycky hůř. Jo – to auto je vážně o pár facek! Ale ne před námi, jasné?“

Starosta při těch slovech zbledl. Byl o půl hlavy nižší než Slávek a ručičky měl slabší. Kdyby došlo na facky, dopadl by zcela jistě zle. Ani se neodvážil protestovat proti navádění k trestnému činu, kterého se paní exekutorka očividně dopustila.

„Tak jedeme!“ obrátila jsem se jako paní doktorka na policajta.

Vyšli jsme ven, nasedli do policejního auta a nabrali směr k silnici. Před barákem jsme zbyli jen my tři – já, Mařka a starosta, který tu najednou stál proti mým pěstem.

„Hele, Slávku, já to tak zle nemyslel," drmolil a ustupoval k cestě. „Já ti chtěl pomoct, abys toho tím bavorákem mohl splatit víc!"

„Padej odsud, sketo!" odpálil jsem ho, ale nehýbal jsem se. Dával jsem mu šanci utéci. Pochopil, že ho po zásluze zmlátit nechci, otočil se a rozběhl se také k silnici. Exekutorka s policistou ho sem přivezli, ale pak ho nechali tady.

Patřilo mu to.

*****

Jakmile jsme s Mařkou zůstali sami, rozbrečela se a padla mi do náruče.

„Nebreč, Mařko!" utěšoval jsem ji. „Není to tak zlé! Pojď, něco ti ukážu!"

V garáži stál kufřík paní exekutorky Fišerové. Zřejmě si ho odložila při zanášení auta do seznamu a zapomněla ho tu.

Odnesl jsem kufřík do sednice a začal si prohlížet lejstra. Mařka mi poplašeně koukala přes rameno, ale mlčela. Ze vzpomínek paní doktorky jsem věděl, co tu najdu, ale teď jsem si všechno prohlížel, jako bych to viděl poprvé.

Nakonec jsem dal stranou několik lejster.

„To patří k exekuci naší Evky," ukazoval jsem Mařce. „Seznam zabaveného nábytku, televizor, Rudův počítač, tady je seznam, co sepsala u nás. Otevři kamna!"

„Hele, Mílo, není to trestné?" zarazila se.

„Je," přikývl jsem. „Kdyby nám to dokázali, bylo by to jasné maření úředního výkonu, jako když to vyšije. Když lejstra vyletí komínem, nic nám nedokážou a bude to v suchu!"

„Nemá ale ona tohle všechno někde uschovaný i jinde?" strachovala se Mařka.

„Jistěže má," souhlasil jsem s ní. „Až na to, co sepsala tady. Bavoráka ještě v seznamu nemá. Když ho prodám, dostanu za něj víc než v dražbě. Ještě mi přijde odstupné – a když to dáme všechno dohromady, zaplatíme Evčiny a Rudovy dluhy. Bude to na doraz, ale pochop to, zůstane nám barák! Kam bysme šli teď na zimu? Pod most?"

„Ale co Evka?" starala se Mařka.

„Ruda má v Praze rodiče, jistě ho vezmou pod ochranu," navrhl jsem. „Bude se muset s Evkou spokojit s jedním pokojíčkem, ale pod most nepůjdou. A kdyby se to Evce nelíbilo, může se nastěhovat k nám. Dočasné odloučení jim neuškodí, když už si to tak zvorali!"

„Ale co kdyby se nakonec kvůli tomu rozešli?" napadlo ji.

„Neslibovali si náhodou věrnost nejen v dobách dobrých, ale i ve zlých?" opáčil jsem rozzlobeně. „Kdyby napadl rozchod Rudu, řekl bych, že je lepší, když se s ním Evka rozešla hned při prvním problému a ne až po dětech. Lépe včas než pozdě! Kdyby to napadlo Evku, prokázala by, že není dost dospělá, spadla by zpět do naší rodičovské pravomoci a zmydlil bych jí zadek, aby si to dlouho pamatovala!"

Zatopili jsme seznamy, lejstry a nakonec jsem vzal sekerku a v dřevníku jsem rozštípal na kusy i kufřík, beztak byl jen z papundeklu. Když jsme všechno nacpali do spokojeně hučících kamen, oddychli jsme si. I kdyby to znamenalo získaný čas, měli jsme aspoň volné ruce. Konto nám ta potvora stihla obstavit, ale Mařka měla nějaké provozní peníze doma a já jsem se rozhodl obětovat na to Slávkův tajný fond, o kterém Mařka dosud nevěděla. Nepřiznám ho přímo, ale přidám k penězům z prodeje bavoráku – luxusní bourák nebudeme potřebovat, postačí nám něco levnějšího.

S Mařkou chci hrát čistší hru než Slávek.

*****

Exekutorka

Zem zrůd, koktavých zkratek,
svobodných matek, bezdětných vdov,
zem zrůd, zlomené vůle,
cizácké zvůle, siláckých slov,
zem zrůd, bezzubých dásní,
servilních básní, prolhaných knih,
zem zrůd, zpanštělých vozků,
zem zbabělých mozků a odvážných břich.
(Karel Kryl)

Ovšemže by paní doktorka Hanka Fišerová kufřík s lejstry u nás Procházků nenechala, kdybych ji neřídil. Samozřejmě to nebyl její omyl, ale můj úmysl. Byl jsem teď ona, přece se nenechám zničit, když to mám teď sám pod palcem.

Samozřejmě jsem věděl, že má většinu dokumentace v kanceláři, ale byl jsem pevně rozhodnutý tuhle exekuci do konce nedotáhnout.

Což neznamená, že Rudolfa s Evou Vocáskovy oddlužím, to by nebylo výchovné. Jen ať si kousnou do toho citronu, nechat se takhle hloupě oškubat! Ale přece je úplně nezničím!

Exekutor je povolání neslučitelné s lidskostí. Proto toho co nejdřív nechám a jestli to půjde, aspoň něco se pokusím napravit.

Zatím jsem ale rychle probíral všechny její vzpomínky. Měla je také naházené bez ladu a skladu, stejně jako předtím Slávek, ale už jsem v tom měl větší praxi. Budu teď mít nejen její vzpomínky, ale i právnické vzdělání a někdy se může hodit i její titul JUDr. Nemusím to přece využívat proti lidem, ačkoliv to k tomu u právníků většinou sklouzne. Exekutorskou živnost pověsím na hřebíček a mohu být třeba hodnou advokátkou.

Policista mě dovezl před kancelář, zasalutoval a odjel. Šichta mu skončila, dnes to měl obzvlášť krátké, má aspoň víc času pro sebe.

Potíž je, že exekuce musí uspokojit především věřitele. Nemohu říci spořitelně, že její klient nemá ani vindru a že tedy nic nedostane. Nejsou tam idioti, jistě měli leccos ověřené. Byt Vocásků už je ostatně prodaný a peníze mám na kontě já. Samozřejmě na tom nemusím vydělat, ale když škrtnu svoji odměnu a opravdu přehnané úroky, dá se říci, že spořitelna si na svoje peníze přijde, jen nebude mít tak nemravný zisk. Spořitelna ale finanční katastrofu rodiny Vocáskových nezavinila, nemůže tedy ostrouhat kolečka úplně. Darebáci sedí jinde.

Důležité je, že Procházkům zůstane barák. Procházkovi jistě Vocáskům pomohou, je to rodinná výpomoc, ale to už bude jejich dobrá vůle. Celkově to ale obě rodiny přežijí.

Problémy teď budu mít já – exekutorka.

*****

Do naší luxusní vily jsem dorazila až v podvečer. Zbytek dne jsem strávila v kanceláři a kdo by tam za mnou přišel, asi by se divil, jak ta vždycky čilá, rtuťovitá ženská najednou sedí ve svém koženém křesle jako tělo bez duše a dívá se do stropu.

Kdybych nebyla ošklivá pětatřicítka, vypadala bych skoro jako zamilovaná. Což u mě naštěstí nehrozilo. Jsem přece většinový chlap a tuhle čarodějnici mám... vlastně za trest.

Zvládnout vzpomínky a vědomosti doktorky práv jistě není tak snadné jako probrat se vzpomínkami dělníka Slávka. Zejména když chci nelidské živnosti zanechat a přejít na něco užitečnějšího. Jako advokátka využiji svého právnického vzdělání jistě lépe než jako hyena.

„Kde jsi tak dlouho byla?“ uvítal mě ale přede dveřmi mé ložnice v prvním patře JUDr Daniel Fišer, jinak též můj manžel. Od něho jsem toho mohla očekávat ještě víc. Nebyl to

jen můj manžel, ale i společník v několika – no, spíš v hodně – podrazech, které jsme spolu ušili na naše klienty, ale už to, že mi říkal »stará« a já jemu »starej«, hodně vypovídalo.

„V kanclu!“ odsekla jsem. „Máš něco proti?“

„Co bude k večeři?“ zahlaholil Dan od otevřené ledničky.

„Nestarej se, mám to v tašce!“ ujistila jsem ho.

Vaření teď bylo naštěstí mou silnější stránkou. Když už Hanka zdědila krásu po matce, uměla aspoň dobře vařit. Ani její matka nebyla příliš atraktivní a Hanku ještě jako mladou holku nabádala, ať vaření nezanedbává.

„Tajemství manželského soužití je jednoduché,“ říkala jí. „Dej té svini pořádně nažrat a nehne se od tebe!“

Hančin otec byl zářným příkladem toho pravidla. Vážil hodně přes metrák a pohyb byl jeho nepřítelem. Naštěstí se rychle pohybovat nemusel, jako architekt byl vynikající a jeho zákazníci vždy oceňovali jeho stavby, ne jeho kulatost.

Jak je možné, že dcera tak kulaťoučkého otce byla takové vyžle? Nejspíš to bylo tím, že byla po mamince, ta nejvíc ze všeho připomínala postavu z Hančiných pohádkových knih – čarodějnici babu Jagu.

No, získal jsem nepochybně odpad.

*****

Manžel JUDr Daniel Fišer byl také exekutor. Jenže on se zabýval zásadně pouze většími rybami, »socky« házel mně. Jeho zisky byly mnohem větší než moje, jenže nelidskost jsem potřebovala víc já. Škubali jsme oba své oběti nelítostně, jenže ty jeho byly překvapenější, co si to kdo na ně dovoluje, kdežto moje měly ze mne tisíckrát větší hrůzu. Zabavovala jsem mnohem víc nemovitostí, protože jsem své oběti skřípla tak, že neměly kam uhnout, kdežto manželovy oběti skoro vždycky dokázaly sehnat peníze i s tučným bakšišem, aby zachránili své přepychové vily. Však jim to Daniel umožňoval, ponechával jim otevřená zadní vrátka, aby nemusel přikročit k zabavování.

Rozhodně to ale nebylo z lidskosti. Kdyby nic jiného, vila nad sto milionů se nesmírně špatně prodává. Většina lidí na to nemá a ti, kdo by peníze měli, mají obvykle jiné představy o tom, jak má jejich sídlo vypadat. Vily nad sto milionů jsou totiž co kus, to unikát, stavěný podle svérázných požadavků budoucího majitele. A každý z těch snobů chce něco jiného.

Byla jsem tedy větší hajzl než manžel?

To určitě ne. Jen jsem měla víc příležitostí se tak projevit. Zatímco manžel při exekuci stomilionové vily vyinkasoval tučný vývar, i když žádnou nemovitost nedražil, já jsem na stejný zisk musela zabavit a vydražit padesát dvoumilionových nemovitostí. Jednak to dalo víc práce, běhání a shánění, ale také jsem přitom oškubala padesátkrát víc lidí. A ti, na rozdíl od bohatých vyžírků, opravdu neměli kam jít. Někteří našli přístřeší u příbuzných, ale měla jsem už na svém kontě i dvojciferný počet bezdomovců.

Ale co chcete, exekutorský úřad není žádná charita!

Jenže teď paní Hana poprvé pořádně narazila. Tak prudce, jak to rozhodně nečekala. Je vůbec možný trest smrti za pár stovek legálních exekucí? Ty přece nebyly protizákonné, jen trošku nelidské. Zákon ale neporušovaly, ostatně, trest smrti už naše zákony dávno neznají.

Slávek jinou možnost obrany neměl. Z jeho hlediska – a ovšem i z mého – byly jen dvě možnosti. Nechat se nespravedlivě oškubat, i když přesně podle nemravných zákonů, nebo paní JUDr Hanu Fišerovou »převzít«. Byla to vražda, ale jen napůl. Tělo zůstalo, osobnost zanikla. Ani vražděná si toho nevšimla, natož lidé kolem. Dokonce ani policista, dohlížející na regulérnost a ochraňující exekutorku před případným násilím ožebračovaných, neshledal důvod k zásahu. Drobného násilí – vpichu oncikem – si všimli, ale přehlédli to, zdálo se jim to zanedbatelné. Včetně paní Hany, která se pak v necelé minutě nepozorovaně rozplynula, aniž by její tělo zakolísalo, natož upadlo.

Dokonalá vražda! Sen všech zločinců!

Vražda exekutora při výkonu jeho smradlavého byznysu! Sen milionů ožebračených!

A záchrana rodiny Procházků, kterou se ta hyena chystala zardousit. Vocáskovi nějaký trest za svou příšernou naivitu potřebují, ale časem jim pomohu a bude to v pořádku.

Jenže mi na krku zůstala pětatřicetiletá, nikým nemilovaná hyena s vizáží baby Jagy.

Nezasloužil by si smrt i JUDr Daniel Fišer? Je to přece stejná hyena! Jenže se zaměřil na velké ryby a nezpůsobil tím tolik lidského neštěstí, takže chybí pádný důvod zabíjet ho. Kromě toho mi oncik u paní Hany prozatím nenarostl, na ten si musím ještě chvíli počkat.

Manžílek je tedy přede mnou bezpečný.

Takže to nejvíc odnesu já.

Za co?

*****

Abych pokračovala v tom, co měla paní Hana Fišerová rozjeté, musela bych být stejná svině jako ona. Jenže taková – či takový – nejsem a bohdá nebudu. Napravím, co se ještě napravit dá, pak praštím s živností a půjdu do advokacie. Ani tam nejsou výdělky hladové, naštěstí advokáti nemusí být svině už z principu.

Neuvědomila jsem si ale, že z tygra se sesednout nedá.

Co už bylo vydražené a prodané, to se zachránit nedalo. Nemohla jsem zachránit byt rodině Vocásků, kterou teď čeká nepříjemný osud. Přišli nejen o peníze, ale i o vlastní byt a především o iluzi, že by mohli v dohledné době vlastnit rodinný domek. Mohli si ale, až se finančně vzpamatují, pronajmout menší byt a budou žít s draze zaplacenou zkušeností dál.

Kdyby mi podvodníci z developerské firmy padli do ruky, nejspíš by dopadli jako paní Fišerová. Jenže jsem je neznal a znát nechtěl. Vocáskovi za námi nepřišli, což se dalo chápat jako podraz nižšího řádu – Evka si ani nemusela uvědomit, že nás do toho zatáhla. Exekuci vyžadovala spořitelna, která Vocáskovým peníze skutečně půjčila a chtěla je zpátky, to přece není žádná lumpárna. Tu z toho udělala až soudkyně, která případ předala k exekuci, místo aby se snažila o smír. Měla to tak zkrátka jednodušší. Jenže i ta postupovala podle zákonů – a na to bych musel »převzít« celou Poslaneckou sněmovnu!

Nebylo by to nakonec správné?

Uznal jsem ale, že si Ruda a Evka Vocáskovi způsobili těžký problém vlastní naivitou. Vyvraždění poslanců by to určitě nevyřešilo. Začnu tedy napravovat, co ještě napravit půjde.

Měla jsem jako exekutorka dvě konta. Jedno služební, kam jsem schraňovala všechny prostředky získané z exekucí. Musela jsem přece občas vyplatit i věřitele – pokud na ně také něco zbylo. Svoje tučné odměny jsem převáděla na své druhé, soukromé konto. A měla jsem tam už pěkných pár desítek milionů! Nebyl pro mě problém odškodnit posledních pár mých obětí, ještě než se hospodářsky úplně zhroutily.

Rozhodla jsem se ale nic nového nerozjíždět. Až vypořádám zbytek pohledávek, což ještě musím, jako exekutorka skončím. Už jsem taky zvedla telefon, abych se přeptala, jestli by mě nevzali do některé advokátní kanceláře. V jedné mě odmítli hned, v druhé se okázale podivili, proč chci na místo s nižšími příjmy a když jsem řekl... vlastně řekla... že na to nemám žaludek, divili se ještě víc, cože až teď? Nemohl jsem jim přece vysvětlit, že duch Hany Fišerové zemřel a já jsem už někdo jiný v její kůži! Jednak tomu přece nikdo neuvěří, za druhé by se mě pak báli ještě víc než jen jako bývalé exekutorky.

Nevadí, někde se uchytím. Kdyby na to přišlo, JUDr s několikaletou praxí si kdykoliv může otevřít vlastní kancelář.

Poslala jsem Spořitelně zbytek dluhu Vocáskových s vyžádáním potvrzení, že se dluh považuje za splacený. U další kauzy jsem musela dodat peníze i z mého soukromého konta, protože jsem ještě nestihla prodat všechno. Nicméně – podtrženo, sečteno, uzavřeno. Měla jsem tu ještě exekuci kvůli neplacení výživného, ale kdo se nechce starat o vlastní děti, není

řádný chlap a zasluhuje si skřípnout. Tomu dám ještě do dražby auto, ale dobře že jsem ho už varovala, možná to ještě před dražbou zaplatí. Když ne, přijde o bourák. Já ti ukážu!

V té chvíli jsem se zarazil... zarazila... Tenhle pocit znám – cítit se všemocná paní nad osudy těch ubožáků...

Tak to teda ne! Tyhle pocity nadčlověka už znám! Vzepřela jsem se jim. Socky... ti lidé jsou pro mě socky..? A co jsem já? Svině exekutorská, nic víc! Nebude lepší poslat okrádané matce celou dlužnou částku, ať s dítětem netře bídu s nouzí? Beztak jsou miliony na mém kontě vydřené z lidí, kterým jsem jako exekutorka nesporně ublížila!

Odeslala jsem tedy celou spornou částku. Dlužníkovi to sdělovat nebudu a když dluh pošle i on, bude mít jeho dítě více peněz.

Jenže když jsem se po chvíli podívala na stav svého konta, zarazila jsem se.

Bylo totiž – prázdné. Zůstala mi tam jen minimální částka, potřebná k udržení konta. Desítky milionů – a byly fuč!

V té chvíli mi v kabelce zazvonil mobil.

„Fišerová!“ ohlásila jsem se monotónně jako vždycky.

„Ty už se nekoukáš, kdo ti volá?“ uslyšela jsem hlas svého milovaného manžílka.

„Nějak mě to nenapadlo,“ odvětila jsem mu.

„Hele – co jsi to před chvílí vyváděla?“ pokračoval. „Posíláš někomu peníze dřív, než je vybereš od dlužníka? Co je to za pitomost?“

„A co je tobě do toho?“ odsekla jsem.

„Co mi je do toho?“ ironizoval mě. „Co je tvoje, to je přece i moje! Nejsou to jen tvoje peníze!“

„Moje konto je snad pořád ještě moje konto!“ zavrčela jsem.

„Tak to teda né!“ ztvrdl jeho hlas. „Jako můj zaměstnanec se budeš chovat tak, abys mi nic nezpronevěřila!“

„Oficiálně jsme snad společníci!“ opravila jsem ho.

„Společníci?“ zachechtal se do telefonu. „To si jenom myslíš a rychle na to zapomeň! Firma je napsaná na mě, jasný? Tak abys věděla – vymetl jsem ti všechna konta a převedl prachy k sobě. Co je tvoje, je teď jenom moje! A co je moje, do toho ti nic není! Volám ti to, abys nedělala blbiny a nevolala policii, jinak si to s tebou vyřídím doma ručně, rozumíš?“

„Mám tomu rozumět jako vyhlášení manželské války?“ řekla jsem jedovatě.

„Ať tě to ani nenapadne!“ zhrubl. „Nebo ani nedojedeš domů! Mám pod palcem i pár velice ostrých hochů a mohl bych ti dát zmalovat ciferník, že tě ani máma nepozná!“

„Jak myslíš!“ odsekla jsem a zamáčkla knoflík zavěšení.

Takže mě manžílek sleduje a kontroluje, vyvodila jsem z toho. Má dobrou filosofii: co je tvoje, to je moje a co je moje, do toho ti nic není! Jenže miláčku, jestli mi chceš bránit napravovat mé vlastní sviňárny, stáváš se v mých očích spolupachatelem. Hanu Fišerovou to stálo život, ačkoliv její nedovyvinuté tělo žije dál, tebe od stejného trestu dělilo jen to, že jsi nedělal tolik zla. Zbavovat se jediné polehčující okolnosti není zrovna moudré!

A vyhrožovat mi násilím? Myslíš, že mě to zastraší? Dosáhneš pravého opaku!

Zvedl jsem se na dvou místech současně.

V těle exekutorky Hany jsem zamkl její kancelář. Tady nic nesvedu, jdu domů. V těle Slávka Procházky jsem mezitím otevřel garáž a vyjel se svým bavorákem. Sejdeme se u vily Fišerů. Hana je tintítko a ještě nemá vyvinutý oncik, potřebuje tedy ochránce.

Když jste jedna osobnost ve dvou – či ve třech – tělech, nepotřebujete se domlouvat. Navíc vždy perfektně víte o tom, kde se ti další nacházejí. Jen mé původní tělo Antonína sedělo u svého domácího počítače a zkoumalo, co se dá dělat. Moc toho nebylo. Exekutorka Hana se rázem ocitla na mizině, protože její manžel Daniel měl právo exekutorů i nad jejími konty. Což rozhodně nebylo podle zákona, nejprve by musel mít soudní příkaz k exekuci,

bez něho je to čistá svévole a kdybych se obrátila na soud, musela bych dostat za pravdu – ledaže by tam seděl nějaký Danielův kumpán. Jistá si tím ale nejsem, kumpáni v Čechách jsou a vždycky byli nad zákonem, ale jak vidět, Daniel na nějaké zákony taky moc nedbá i bez kumpánů.

Nedbáš? Nedbej! Ale vymetat cizí konta bez soudního příkazu se nemá a vyhrožovat mi rozmlácením ciferníku tuplem ne. Uvidíme! Jako Slávek mám bicepsy větší a násilí by sis měl rychle rozmyslet, Daníku!

Měla jsem ale z kanclu domů blíž. Ačkoliv jsem šla pěšky, musela jsem chvilku počkat aspoň za rohem, mimo dosah kamer. Jako Slávek jsem mezitím dorazil do sousední ulice, zaparkoval tam bavorák a vyrazil oběma těly tak, abychom se potkali u vchodu.

Nebýt jeden, asi bych teď jako exekutorka pozvala Slávka na návštěvu, takhle jsem jen bez hlesu otevřela vrátka. Tady už jsem v záběru kamer, proto jsem Slávkovo tělo zneviditelnil a kráčel dva kroky za Hanou. Ta hbitě odemkla hlavní vchod a spolu se svým neviditelným bodyguardem vstoupila do vily.

Manžílek už se u kamer jistě těší, jak mě tentokrát poníží, já jsem naopak uvažoval, co s ním udělám. Bylo to dilema. Asi by zasloužil »převzetí«, pro jeho osobnost vlastně smrt, s tím jsem ale váhal. Samozřejmě bych jeho vzdělání využil lépe než on, teď už by mi snad nikdo neházel ani klacky pod nohy, ale... co s dalším odpadem, co mi zůstane na krku? Pan Daniel mi může posloužit jako právník, ale když už mám paní Hanu, je pro mě další právník zbytečný. Výhodou by bylo, že bych je mohl ponechat pohromadě jako tým i jako manžele, ale moc jsem si od toho nesliboval.

Nejlepší by bylo dohodnout se na rozvodu. Na jeho prachy a titul se jistě chytne nějaká jiná ženská, zůstal by naživu a já bych měl... měla od něho pokoj. Kdyby tušil, že je ve hře i případné »převzetí«, měl by to brát všema deseti. Problém je, že o této hrozbě neví. Jestli se bude chovat pánovitě a bude se snažit mě zotročit, mohl by mě dohnat k nejhoršímu.

Uvidíme, opakoval jsem si, když jsem stoupal po schodech do patra.

Daník už tam na mě čekal.

„Tak pojď!“ kývl na mě významně.

Následovala... následovali jsme ho tedy do jeho pracovny. Daník mi pokynul na židli, donesenou z jídelny, sám se posadil ke svému pracovnímu stolu. Nebyli jsme tu však sami. Kromě neviditelného Slávka tu seděl zamračený chlápek s úplně vyholenou hlavou, oblečený do černé bundy a černých kalhot. Co ten tu má co dělat? Jen aby to nakonec nebyl ten Daníkův ostrý hoch, pozvaný aby mi »rozmlátil ciferník«? Aniž by to ti dva tušili, neměli takovou přesilu, v jakou doufali. Jako Hana jsem byla tintítko, ale mohla jsem teď uplatnit i Antonínovy znalosti jiu-jitsu a Slávek byl větší vazba než Danova najatá mlátička, což by síly do jisté míry vyrovnávalo, i kdybychom neměli výhodu onciku a především neviditelnosti.

Uvidíme, oč mu jde, pomyslela jsem si, když jsem si sedala na vykázanou židli, zřejmě abych si připadala jako obžalovaný u soudního výslechu. Jak chceš! Bát jsem se jich snad nemusela, Slávek stál pouhý metr za mnou, neviditelný a připravený.

„Tak jak to bylo s tím placením?“ zahřměl Daniel jako státní zástupce při přelíčení.

„Jak by to mělo být?“ pokrčila jsem rameny. „Zaplatila jsem dluh věřitelům, kteří ty peníze opravdu nutně potřebovali. To je v pořádku, ne?“

„Vždyť jsi je z povinného ještě nedostala!“ připomněl mi zbytečně.

„Dostala bych je,“ tvrdila jsem. „O to jsem strach neměla.“

„Neměla?“ zvýšil hlas.

„Neměla,“ trvala jsem na svém. „Poslyš – co je ti vlastně do toho? Neměl by tě zajímat jen výsledek?“

„Stačilo by přece, aby se věřitelka povinnému zmínila, že už peníze má, a nedostala bys z něho už ani floka!“ tvrdil.

„Kupodivu jsem se toho nebála,“ řekla jsem skoro lhostejně.

„Ty budeš ještě drzá?“ vyjel si na mě. „To chce exemplární trest! Takový, aby sis to hodně dlouho pamatovala! Abych se tebou nemusel špinit, pozval jsem si na tebe Alekseje Petroviče z Kijeva. Jeho specialitou jsou důtky, nazvané devítiocasá kočka. Těmi ti zpracuje záda, aby ses už nikdy nestavěla na zadní!“

„Pozval sis na mě vlastního kata?“ ušklíbla jsem se. „Dokonce až z Ukrajiny? Sám se nechceš se mnou špinit? Jak chceš! Já jsem si pozvala vlastního bodyguarda neboli českého ochránce. Síly jsou tedy vyrovnané a můžeme spolu jednat jako rovný s rovným.“

„Bodyguarda?“ obhlédl rychle očima svou pracovnu, ale nikoho neviděl. „Jakého sis mohla pozvat bodyguarda? Vždyť tu nikdo není!“

„Není?“ opakovala jsem po něm. „To jenom špatně vidíš!“

Jako Slávek jsem mezitím přešel za Danielovu vysokou skříň, kde jsem se objevil a až pak jsem k nim vykročil.

„Nebojte se jich, paní Hano!“ řekl jsem jeho hlasem. „Oni si nic nedovolí!“

Překvapení obou pánů bylo tentokrát dokonalé. Do této chvíle si jistě představovali, že mají ve dvou proti jedné sušince ženské převahu víc než drtivou. Ukrajinec Alexej však byl o půl hlavy nižší než Slávek, který by se nemusel cítit v nevýhodě ani kdyby se na něho vrhli oba najednou a rozhodovaly by pouhé pěsti a bicepsy.

Podceňovat protivníka však není rozumné. Ti dva neměli jen pěsti a nemínili vyrovnat síly ani devítiocasou kočkou. Ukrajinec bleskově zajel rukou pod bundu, vytáhl obrovskou pistoli, takový menší kanon s nepřirozeně dlouhou hlavní, a namířil ho na Slávka.

„Sašo!“ vyjekl Daniel. „Zastřel je! Oba! V sebeobraně!“

Takže nebyli připravení jen na zmlácení jedné neposlušné ženské! Nač měl ten chlap pistoli, když neočekával odpor? Buď jak buď, zastřelit jsme se nenechali. Rozplynuli jsme se oba současně a oba jsme vzápětí uskočili, každý na jinou stranu.

Nesmíš zůstat na tom místě, kde protivníkovi zmizíš, říká staré vojenské pravidlo. Tak jsem to znal z vojny jako Antonín – a moje znalosti teď pomáhaly i Slávkovi a Haně.

Pracovnou se ozvalo několik poměrně tichých prásknutí. Pistole v rukou Ukrajince štěkala krátce a tiše, dlouhá hlaveň byla nejspíš tlumič. Pistolník však střílel jen naslepo po našich stínech, které mu nejspíš ještě bledly před očima. Střely na stěně provrtaly jen dva vzácné obrazy, ale nic víc.

„Au!“ otočil se znenadání Alexej Petrovič. Otočil se a opět začal střílet, tentokrát na opačnou stranu než prve. Jeho kulky ale rozbily jen okno. Je taková známá legrácka – jdeš-li vedle kamaráda, poklepej mu na opačné rameno od tebe – obvykle se tam otočí a nechápe, kdo to byl, když tam nikdo není.

Jenže panu Alexeji nezaklepala na rameno ruka, ale smrt, aniž to ovšem tušil. Vystřílel tím směrem zbytek zásobníku, zručně vyměnil prázdný za plný a opět zaujal střeh, jenže to už neměl nejmenší tušení, kterým směrem má hledat protivníka.

Nám už stačilo počkat...

*****

Uplynula minuta napjatého ticha, pak druhá. Pak jsem opět poznal ten známý pocit, to zvláštní rozdvojení osobnosti, kdy najednou začnu vidět dalšíma očima...

»Převzal« jsem Ukrajince Alekseje Petroviče Kolňuka – a jeho rukou zastrčil pistoli ráže 9 s tlumičem zpět do pouzdra v záňadří, ačkoliv na mě Daniel Fišer zuřivě gestikuloval.

„Streljať ně budu!“ oznámil jsem mu formálně odepření poslušnosti.

Pravda je, že jsem si vůbec nebyl jistý. Proboha, co mám dělat s tímhle dárečkem? Byl jsem už připravený »převzít« Daniela, k tomu to tak nějak směřovalo. Daniel byl darebák,

který by mě navíc i nadále terorizoval a když mi začal bránit napravovat lumpárny, stal se i jejich spoluviníkem. Nadšený bych z něho nebyl, ale konec konců – už jsem se na to chystal jako na velice pravděpodobné další dějství dramatu rodiny Fišerů. Ale co s Ukrajincem?

Jenže bylo pozdě na rozvažování. Osobnost Alekseje Petroviče se již rozplynula do nenávratna, nebylo cesty zpátky. Zbýval mi ještě Daniel, po kterém jsem také netoužil. Je to sice právník s titulem JUDr, ale jinak špína chlap.

„Jak vidíš. Danečku, situace se drobátko změnila," oslovila jsem ho hlasem Hany. „Dám ti poslední nabídku míru, ber nebo neber, ale nebude se už opakovat. Rozvedeme se, dáš mi poctivou polovinu našeho majetku a půjdeme si z očí. Rozumíš?"

„Ty zmije!" vybuchl Daniel. „Hodně jsem tě podcenil, když jsi proti mně postavila i mé vlastní lidi! Jak ses vůbec o nich dozvěděla?"

„To tě nemusí zajímat!" odsekla jsem.

„Mě to ale zajímá!" trval na svém.

„To bys ani nepochopil, takže ti to nebudu vysvětlovat," řekla jsem.

„No dobře, vezmi si to s sebou do hrobu!" vyštěkl. Současně vytáhl další pistoli a bez dlouhého míření na mě vystřelil.

Měl si to rozmyslet včas, když viděl neúspěch svého pistolníka. Mělo mu dojít, že se tu děje něco, co je vysoce nad úrovní jeho chápání. Dříve než stihl namířit, zmizela jsem mu a uhnula stranou, takže jeho kulka za ohlušující rány prostřelila další okno a vylétla na zahradu. Vzápětí mu cosi neviditelného – přesněji Slávkova pěst – vyrazila pistoli z ruky a následoval smrtelný vpich oncikem.

Daniel se ještě chvíli nechápavě rozhlížel. To, co se stalo, bylo opravdu nad úrovní jeho chápání, ale nebylo divu, zatím o těchto neuvěřitelných vlastnostech vědělo jen pět lidí, tedy já v pěti osobách. Čtyři ze mě byli právě teď tady. Je mně tedy pět. Ne pět let, ale pět lidí, či spíše jedna neuvěřitelná bytost, těch pět lidí zahrnující.

A většina z nich – bývalí darebáci.

*****

Alexej

Nad mozkem poslušnost a nad rozumem víra
a správná příslušnost je víc, než v botě díra,
mámu jsme zapřeli a brácha zapřel tátu,
někdo se odstřelí a jiným zlámem hnátu,
(Karel Kryl)

Probírání paměti Ukrajince Alexeje a exekutora Daniela ale neproběhlo v takové pohodě, jako dosud. Paní Hana byla sice mrcha necitelná, nicméně pořád ještě »pracovala« v mezích nemravných, ale přece jen platných zákonů. U dvou dalších ničemů jsem ale odhalil hrozící nebezpečí ještě hrubšího kalibru. O čemsi vypovídalo už to, že byli ozbrojeni, i když by se to u exekutora dalo pochopit obavami o vlastní život, exekutoři jsou u lidí oblíbeni zhruba stejně jako vojáci okupačních armád. Exekutor Daniel Fišer se však zapletl s více darebáky než bylo zdrávo a člen ukrajinského gangu Alexej neměl už vůbec žádnou volnost.

Zatímco Hana Fišerová mohla ještě doufat, že svou odpornou živnost ukončí, napraví co se ještě napravit dá a začne se živit poctivě a lidsky, ti dva už tuhle možnost neměli. Oba věděli příliš mnoho na celý řetěz dalších darebáků, kteří by pokus o opuštění gangu chápali jako zradu a hned by ji pro výstrahu ostatním ztrestali. Zrada se v mafii zásadně nepromíjí, i kdyby gangster odmítl zastřelit vlastní matku a u takových spolků nepřichází v úvahu jiný trest než smrt. Ukrajinci Alexeji by nepomohl ani návrat do rodné Ukrajiny, neboť dlouhé prsty jeho gangu sahaly až tam.

Daniel si Alexeje od ukrajinského bosse vyžádal, aby jeho manželku Hanu »odborně« zavraždil. Teď už se o tom nedalo pochybovat. Měla jsem to potvrzené nejen ze vzpomínek sadistického manžela, ale i ze vzpomínek Alexeje. Jen mě měli před smrtí ponížit, střídavě znásilnit, pak ještě mučit, pořezat a podrápat, ale nakonec jsem měla tak jako tak skončit v kufru gangsterova auta a později na dně nedaleké vodní nádrže, kde už leželo více jiných koster »záhadně zmizelých« podnikatelů, zatížených závažím, aby nevyplavali.

Co s tím? Pokračovat v životě gangsterů nepřicházelo v úvahu kvůli mému osobnímu přesvědčení – nejsem zkrátka svině a nebudu. Jenže cokoliv jiného vypadalo na popravu od spolupachatelů. Ukrajinec byl přitom jen malým kolečkem v soukolí jejich mafie, zaměřené na praní špinavých peněz, vydírání a drogy. Neznal ani všechny členy gangu. Proti známým se mohl chránit neviditelností, ale o některých nevěděl nic a určitě by ho ani nenapadlo, kdo z nich ho nakonec zastřelí.

Lépe to nevypadalo ani s Danielem. Tyto spolky mají přísný řád, členství se podobá řeholi a jediný způsob, jak se takový gang opouští, je nohama napřed.

Co s tím? Přizpůsobit se jim? Nepřipadá v úvahu! Odejít od nich? Najdou si příležitost a zabijí mě. Šanci by snad měla Hana, ta o ničem nevěděla, ale kdoví?

Probíral jsem se jejich pamětí usilovně a hledal nějakou šanci, ale bylo to jako běhat úzkými uličkami středověkého města a hledat východ, když v každé boční ulici řádí horda cizích rabujících, pálících a vraždících vojáků. Město je obklíčené, smrt číhá všude.

Možná by tu byla jedna šance. Využít znalostí Ukrajince Alexeje i Danielových, zaštítit se neviditelností a pokusit se co nejvíc gangsterů postřílet. Při troše štěstí bych se prostřílel až ke špičkám gangu a s vědomostmi někoho z »převzatých« hlavounů vyhubil zbytek. Jenže tak strašlivá řež by neunikla pozornosti policie a pak bych neprchal před gangstery, ale před policií. Možná by mě díky neviditelnosti nechytili, ale to není jisté.

Policisty přece nemohu ani postřílet, ani »převzít«!

Probíral jsem to dál a do hloubky, ale všude bylo jen větší a větší darebáctví. Zkusil jsem spočítat Alexejovy vraždy, ale počet se přehoupl přes dvacítku už na Ukrajině, další

byly v Čechách. Daniel sám nezabil ani kuře, ale spřáhl se s lidmi, pro které byla střelná zbraň stejným pracovním nástrojem, jako pro pana exekutora počítač.

Dobrá, začnu Alexejem. Nemá sice ještě oncik, nemůže nikoho »převzít«, ale zatím to nevadí, začíná přece s pouhými pěšáky.

Není ale mezi nimi někdo, kdo se ještě nestihl poskvrnit vraždami? Podle vzpomínek Alexeje ne. Všichni měli na svědomí několik mrtvol už z Ukrajiny. Litovat je nemusím.

Zkontroloval jsem pistoli, doplnil vystřílený zásobník náboji a bez loučení jsem vyšel na ulici. Alexej měl automobil ve stejné boční ulici jako Slávek, přímo před jeho bavorákem. Bylo to ošklivé černé auto SUV s tmavými skly, takové se mafiánům hodí nejvíc. Nasedl – a odjel. Sledovat jeho jízdu do okresního města, sídla nejbližší filiálky gangu, bylo snadné, zatím jsem se dál věnoval přepychové vile manželů Fišerových.

Teď už přece patřila mně!

*****

Zatímco se Alexej Petrovič blížil k okresnímu městu a s ním i k filiálce ukrajinské mafie, nasedal Slávek do svého bavoráku, aby se vrátil k Mařce. Hana a Daniel Fišerovi zůstali ve své přepychové vile sami, ale už se k sobě nechovali jako dřív. Byli teď já a pozorně se probírali Danielovými vzpomínkami, kde se v nich ještě nachází jaký další podraz.

No, bylo toho dost...

Skoro se mi zdálo, že JUDr Daniel Fišer je problémovější než Ukrajinec Alexej!

Ten byl v Čechách zaměstnaný jako bodyguard, vyhazovač a občas i vyděrač, ale plnil jen příkazy. Plnil je svědomitě, neboť si byl vědom, že případné selhání dlouho nepřežije. Byl to na jednu stranu chudák, závislý na libovůli svých bossů, jeho život visel neustále na vlásku, ale na druhou stranu grázl, na příkaz by bez mrknutí oka zabil i vlastní matku. Těžko říci, zda jsem ho měl litovat, nenávidět, nebo jím jenom pohrdat. Pocházel z poměrně veliké vesnice na Ukrajině, chlapců jako on tam bylo víc, většina jich teď byla v armádě. Aleksej měl výhodu, do Čech za ním nemohl dojít povolávací rozkaz. Proto se v Čechách většina Ukrajinců tak hrozí návratu do vlasti. Přece jen se jim zdá život v Čechách bezpečnější než doma, není divu, kdo by toužil jít do války?

Tohle byl ale jiný případ. Tenhle mafián měl na prsou ve speciálním pouzdře velikou pistoli s tlumičem. Náboj ráže devět probije i kolejnici a tlumič umožňuje střelbu, která není slyšet mimo místnost. Alexej měl zkrátka v gangu odpovědnou funkci zabijáka. Proto si ho také Daniel Fišer vyžádal – znal se dobře s Ukrajinci z několika společných akcí, takže mu jejich boss Alexeje jako spolehlivého zabijáka zapůjčil.

„Bez obav, Saša to zmákne," ujišťoval Ukrajinec pana doktora.

Mohlo to dopadnout i tak, že by mě v Hanině těle zastřelili, jakmile bych vstoupila do vily. Jenže můj sadistický manžílek, ukolébaný kvalifikací zabijáka Saši, mě chtěl ještě před smrtí pořádně ponížit a zmučit, abych naříkala bolestí a prosila o život. Nebylo by mi to sice nic platné, ale Daniel by se v tom vyžíval s nadšením.

No – dopadlo to naštěstí jinak, než jak to ti hoši naplánovali.

Jenže manžílek nebyl jen sadista, ale grázl větší než jsem vůbec čekala. V tom světle mi až teď došlo, že se moje exekutorská činnost týkala opravdu jen malých ryb.

Proboha, co s tím chci dělat? Tohle nemůže dopadnout dobře! Z gangu se odchází jedině nohama napřed, ale když už mě čeká smrt, aspoň za sebou pořádně prásknu dveřmi.

V každém případě bych měl sepsat všechno co vím o gangsterech. Ještě nedávno jsem se s nimi kamarádil, ale kdybych jim teď oznámil, že končím a dál chci žít poctivě, daleko bych nedošel. Dobrá, tak jim to aspoň pěkně osladím.

Usedl jsem k počítači a sestavil svědeckou zprávu pro Policii. Byl to přehled grázlů ze zdejšího kraje, zahrnující i další vazby. Čím déle jsem to psal, tím víc mi ale bylo jasné, jak

je to zbytečné. I když Policie získá přehled o zdejších grázlech, komu je předá, když další grázlové sedí jako vážení soudci u okresního soudu? Ti to podle svého zvyku zametou pod koberec, pokud to nestopí už policisté. A to jako Daniel Fišer vím jen o těch nejbližších!

Navíc mi bylo jasné, že i JUDr Daniel Fišer neodmyslitelně patří do toho soupisu, takže v jeho případě jde o přiznání. Měl bych tedy vyhlídku, že se s bývalými spolupachateli sejdu ve vězení, kde si na mně všichni zchladí žáhu, takže dopadnu ze všech nejhůř.

Ne, tohle chtělo radikálnější postup.

Napadlo mě, že tenhle řetěz zločinů musím přetrhnout i za cenu obětí. Pan JUDr Fišer měl také pistoli. Měl ji legálně, nebyla ovšem tak účinná. Přece jen je rozdíl mezi nábojem Magnum 9mm a klasickým pistolovým nábojem 7,62. Neměl ani tlumič, takže jeho střelba jistě přiláká větší pozornost. Mám ale, stejně jako Alexej, výhodu neviditelnosti. Jen tak mě nechytí a i když jsem nemohl doufat, že budu unikat věčně, aspoň vezmu do pekla několik grázlů s sebou.

Vzdát se Policii nepřipadalo v úvahu. Ve vězení by si na mně smlsli všichni sadisté, co se jich tam dostane, to by bylo opravdu příšerné. Ba ne, to chce nosit poslední náboj někde v kapsičce, abych ho ani omylem nevystřelil – a použít ho až na závěr. Pro sebe.

Uvidíme teď s Alexejem!

*****

Zaparkoval jsem auto jako vždy v prázdné boční ulici. Vystoupil jsem a na rohu ulice jsem se zneviditelnil. Z boční ulice to vypadalo, že jsem normálně zašel za roh, tam jsem se však neobjevil. Věděl jsem, že je celá ulice sledovaná objektivy dvou kamer. Grázlové mají svá sídla vždycky nejlépe strážená. Mají na to přece peníze. Spořádaný občan počítá každou korunu, neví, zda už má zaplacené všechny složenky, poplatky a zda si může za zbývajících pár drobných dovolit pár piv, zatímco grázlové mívají obvykle dostatek peněz na drahé vily, auta i na zajištění svého osobního bezpečí.

Už se šeřilo, když jsem dorazil ke vchodu. Mířily tam nejméně tři kamery, ale nechtěl jsem se ještě ukazovat, proto jsem neviditelný hbitě přešplhal přes ozdobné mříže. Panečku, ten Alexej měl ale tělo! Skoro abych litoval, že se ho chci lehkovážně zbavit! Ale co s ním, když je to mnohonásobný vrah a i kdybych s ním mohl soucítit, jeho kamarádíčkové s ním soucit mít nebudou!

Obešel jsem vilu a vstoupil zadem. I tady byla jedna zastrčená kamera, ale hlídala spíš cestu než aby mířila na dveře. Doufal jsem, že ji nikdo nesleduje.

Na chodbě byla tma. To není vhodné prostředí pro neviditelného, potmě se od jiných lidí ničím neodlišuje. Věděl jsem ale o vypínačích a rozsvítil jsem si, ačkoliv jsem riskoval, že tím vyvolám poplach. Vytáhl jsem proto pistoli s tlumičem a natáhl závěr.

U zadního vchodu nikdo nebyl a bez problémů jsem dorazil až k místnosti strážných, plné monitorů. Nikdo tam ale nehlídal. Nebylo to nic neobvyklého, neustálá pozornost lidi rychle vyčerpává a přitom se zatím nic nestalo. Občasné třenice s konkurenčními mafiány se zatím vždycky podařilo vyřešit dohodami mimo tuto vilu, takže o ní nikdo nevěděl, policisté ani konkurenti. Udržovat neustálou pohotovost byl za těchto okolností zbytečný přepych.

Alespoň zdánlivě – do této chvíle.

Vystoupal jsem po honosném schodišti do patra, kde byly noclehárny. Ukrajinci bývají skromní hoši, nevadí jim spát jako na vojně na patrových postelích, nevadí jim nedostatek soukromí ani nepohodlí. V první »ložnici mužstva« svítilo světlo a tlumeně vyhrávalo rádio, puštěné spíš aby vytvářelo hudební náladu než aby je někdo opravdu poslouchal. Úspěšně však překrylo vrznutí otevíraných a zavíraných dveří i zvuk kroků.

Postavil jsem se doprostřed – a spustil palbu.

Ani tlumič nedokáže úplně potlačit práskání ohně šlehajícího z hlavně, jen je trochu zeslabí a rozptýlí. Až na zasažené, kteří zůstali s prostřelenými hlavami ležet na postelích,

všichni ostatní vyskočili. Pohyb však přitahuje pozornost a já jako Alexej jsem měl reflexy rychlé. Nikdo v místnosti se nedostal k použití zbraně, ačkoliv jsem musel dvakrát vyměnit úplně vystřílený zásobník. Zbraň jsem měl připravenou dokonale. Hlaveň byla horká, že by se na ní voda vařila, ale v místnosti se válely jen mrtvoly. Některé na svých postelích, jiné na zemi, podle toho, jak kdo stačil nebo nestačil vyskočit na nohy. Jen dva hoši ještě svírali v tuhnoucích prstech své zbraně. Sergej byl vynikající střelec, mohl by mi být nebezpečný – kdyby věděl, kam a proti komu střílet. Kdybych přišel potmě, mohl by někdo z těch dvou vystřelit aspoň naslepo, na světle prostě neměli šanci. Než se rozkoukali, byli mrtví.

Vyměnil jsem neúplně vystřílený zásobník za plný a připravil si další. Čekala mě druhá ložnice, kde jsem měl svoji postel i já. V první ložnici chyběli dva bývalí kamarádi – zřejmě se účastnili nějaké akce. Budu si muset počkat na jejich návrat, teď jsem ale potřeboval, aby na mě někdo nevtrhl zezadu.

Druhá ložnice mužstva nebyla tak úplně překvapená jako první. Výstřely sem pronikly jako slabé rány, ale někteří už špicovali uši a když jsem otevřel dveře, ozval se hlas:

„Stój! Któ takój?“

Především jsem se musel vzdálit ode dveří, ani jsem je za sebou nezavíral. Dveře teď byly nejpodezřelejší, čím dál od nich, tím lépe! Pak teprve jsem začal střílet.

Na tuhle vzdálenost jsem nemohl minout ani jednou. Co rána, to mrtvola. Mířil jsem na hlavy a nikdo ze zasažených nevydal ani hlásku, jenže tihle už byli nastražení, napadlo je pomyslet na své zbraně a někteří to i stihli. V ložnici se ozvaly i dva výstřely, vypálené bez tlumiče, tudíž nepocházely ode mne. Všiml jsem si třísek, odlétajících ode dveří – střelci mě neviděli a stříleli naslepo tam, kde očekávali protivníka. Vasyl se dokonce svezl na podlahu, aby nebyl na ráně ode dveří. Měl však smůlu, viděl jsem ho a dostal kuli doprostřed čela.

„Štó éto za besporjadok?“ ozvalo se v té chvíli ode dveří.

Stál v nich náš boss Nilov. V rukou držel pistoli připravenou ke střelbě a s podezřením se díval do místnosti. Zatím ale nic zajímavého nespatřil, krev zastřelených se ještě nestačila rozlít do stran, vyklonil se proto víc do místnosti – a pak upadl přímo na obličej a pistole mu vypadla z ruky.

Jen stěna vedle dveří zrudla vystříklou krví...

*****

Kromě Nilova na chodbě nikdo nebyl. Po dvou úplně netlumených výstřelech musela být celá vila na nohou a když tu nikdo nebyl, bylo mi jasné, že Nilov byl poslední. Nebyl to hlavní boss, jenže měl pod palcem dokumenty. Napadlo mě vzít si z jeho kanceláře svůj pas, abych byl přece jen trochu nezávislý. Šlo ale o to, aby je neměl zamčené v trezoru.

K mému štěstí byl trezor v jeho kanceláři otevřený. Hrábl jsem dovnitř, byla tu spousta balíčků bankovek, ale mě víc zajímaly pasy. Našel jsem je naštěstí brzy. Bez pasů jsme se po Čechách nemohli pohybovat, proto nám je sebrali hned po příjezdu, jak už je u takových mafií zvykem. Lidé bez pasů jsou na svých bossech vždycky závislejší.

V první chvíli jsem si chtěl vzít jen svůj – na jméno Alekseje Petroviče Kolňuka, jenže pak mě napadlo něco lepšího. Přesvědčil jsem se, že v balíčku je i můj, ten jsem si dal do kapsy, ale pak jsem do kapsy dal i všechny ostatní. Čím méně stop tu zůstane, tím lépe!

Kromě toho jsem do malé aktovky pobral všechny balíčky peněz. Loupežná vražda je také dobré maskování pravé příčiny takových jatek. No a peníze se hodí vždycky, zejména Hana jich potřebovala hodně na nápravu svých sviňáren. Bude jen dobře, když i tyto peníze pomohou potřebnějším lidem.

Pak jsem sešel do místnosti strážných a na dálku otevřel dveře do vily. Vyběhl jsem na ulici a zamířil k autu. Nasedl jsem a opatrně zajel k zadnímu východu z vily. Pak jsem vrata opět na dálku zavřel.

Tělo Alekseje bylo na námahu zvyklé, nedělalo mi práci odtahat všechny mrtvé dolů po schodech a naložit je do auta. Tónovanými skly dovnitř vidět nebude. K mrtvým jsem už tady připevňoval závaží – ve skladu jich bylo připravených dost, stačí kus olova na opasek a mrtvola nemůže vyplavat. Banda byla připravená i na tohle – tomu říkám preciznost.

Když jsem skončil, posadil jsem se k obrazovkám do místnosti strážných. Chtěl jsem si tu počkat na naše hlavní bosse. Zatím mi osud přál víc než bych mohl čekat, postřílet dvě ložnice ozbrojenců byl malý zázrak – až na neviditelnost, bez ní by to neprošlo tak hladce a kdoví, jestli vůbec. Poslední náboj – pro sebe – zůstal v kapsičce a já jsem z dlouhé chvíle plnil vystřílené zásobníky novými patronami. Asi nebude od věci vzít si jich bedýnku do auta, mohou se mi ještě hodit – kdyby mi přálo štěstí i se šéfy. Chyběla dvě auta, bossové mají s sebou jistě ochranku, nebude jich na mě málo a budou varovaní už tím, že jim nikdo nevyjde vstříc. Kdyby se mi ale podařilo vypořádat se i se šéfy, mohl bych ponechat Alexeje naživu! Na pár dní ho mohu schovat ve vile Fišerových – a pak se uvidí!

Sledoval jsem obrazovky pozorně – zásobníky jsem plnil zpaměti, dokázal bych to i s použitím pradávných Antonínových vojenských vzpomínek. Přijíždějící auta mě ale vymrštila na nohy. Byla dvě, mohli v nich být všichni, to by bylo dobré. Otevřel jsem na dálku vrata a rozsvítil venkovní lampy, ani jsem nečekal na zablikání světel ani na zazvonění u vrat.

Šéfové budou jistě potěšení, že se nikdo ze strážných neulejvá.

Kdyby tak tušili!

Jakmile projelo dovnitř druhé auto, zavřel jsem vrata. I kdyby teď někoho napadlo dát se na útěk, tudy už to nepůjde. I když jsem – celkem správně – čekal, že bossové mohou už teď tušit čertovinu – zastavili před vilou, ale nikdo nevycházel. Možná je to ale nenapadlo, vždyť se už tak dlouho nic nestalo... Vyhrnuli se z aut a spěchali dovnitř.

Vstupní dveře ale byly zevnitř zajištěné závorou. To je zmátlo ještě víc...

Palbu z boku pochopitelně nečekal nikdo. Samozřejmě museli pochopit, že to je zvuk pistole s tlumičem, jenže ty mezi nimi nebyly nijak výjimečné. Bylo však zřejmé, že tady jde o samé profesionály. Jakmile se začali první zasažení kácet k zemi, zbývající se pokusili krýt. A když dveře nepovolily, přehoupli se někteří přes boční zídky a zalehli za nimi.

Věděl jsem o čtyřech, kterým se to podařilo. Další dva se otočili zpátky k autům, jenže to bylo předem ztracené. Přesouval jsem se stranou po každém výstřelu. Nebyl jsem si jistý, zda mě neprozradí plameny z hlavně, i když musely projít tlumičem, který tlumil nejen zvuk výstřelů, ale trochu skrýval i oheň. Konečně jsem se vypořádal s těmi, co zalehli na rovince před dveřmi – ti neměli nejmenší šanci – a mohl jsem se věnovat těm čtyřem, chráněným nízkými zídkami vedle vchodu.

Podle dvojího hvízdnutí kolem hlavy jsem pochopil, že ti pistolníci mají nejen tlumiče, ale že mě nejspíš viděli. Mě jistě ne, ale záblesky ohně. Ještě že mě napadlo rozsvítit lampy, osvětlující prostor mezi vilou a vraty a plotem. Když jsem přestal střílet a přesouval jsem se do strany, abych se dostal do pozice, odkud bych viděl za zídky vedle dveří, pistolníci také přestali střílet. Nepřítele neviděli, jen zírali do tmy, ale neotáčeli se ke mně, pořád zírali tím směrem, odkud jsem střílel před chvílí. Domnívali se, že střílí někdo z dálky, kam až lampy nedosvítí? Nejspíš – tím pádem ale netušili, jak jsem jim blízko a že se ještě přibližuji.

Zblízka pak neměli šanci ani oni. Byli sice ve stínu lamp, ale i jejich rozptýlené světlo je dostatečně osvětlovalo. Poslední čtyři tiché výstřely – a nastalo ticho.

Nebyly to jatky, ale poprava.

*****

Zbývající mrtvoly by se mi do auta nevešly, ale mohl jsem si pomoci lehkým přívěsem a také jsem to tak udělal. Přívěs nebyl velký, ale měl plachtu a mrtvoly jsem tam naskládal, přikryl plachtou, otevřel si vrata – a nechal je otevřená – a vyjel ven. Ulice již byly tmavé

a tiché, střelby si nikdo nepovšiml. Přece jen tlumič je tlumič, výstřel se snadno přeslechne. Nikde tu nevznikl poplach.

Nejel jsem k vodní nádrži, kde už leželo tolik mrtvol, otočil jsem se jinam. V Čechách je spousta vodních toků i nádrží. Zajel jsem k řece, postavil se s autem tak, aby mě zakryla pobřežní křoviska a rychle jsem mrtvoly odtahal do vody.

Potopily se jedna po druhé, jen z nich chvilku na povrch vyplouvaly bubliny vzduchu. Mohl to být i bahenní plyn z bahna na dně, to už jsem nezkoumal. Vyložil jsem svůj neživý náklad a pryč od řeky, než se tu najde nějaký svědek.

Pobil jsem tedy celou jednu filiálku ukrajinské mafie. Měl bych se ale ještě zbavit auta a vlečňáku, jsou uvnitř – a možná i zvenčí – od krve. Kromě toho jsem tentokrát nepracoval v rukavicích – nač také, když vila byla mých otisků plná – a na autě bude spousta stop!

Oblíbenou mafiánskou metodou je oheň. Polít všechno benzínem a zapálit, aby shořelo všechno – od krvavých stop po otisky prstů. Jenže se to musí stát někde, kde to bude vadit co nejméně. Nejlépe, když se teď jako Slávek seberu a pojedu si naproti. Převezmu náklad – dvě bedýnky nábojů, čtyři pistole s tlumiči a tašku plnou peněz – a počkám, až Alexej najde vhodnou rokli, odkud nebudou vidět plameny široko daleko a hasiči přijedou, až vše dohoří.

Samozřejmě jsem to ještě nedomyslel a už jsem v těle Slávka startoval bavoráka. Jak snadno bych mohl páchat zločiny! Zajímavé bylo, že vhodnou rokli vydoloval ze své paměti penzista Antonín – byla to tedy spolupráce hned tří zločinců!

Zločinců? Opravdu jsem už zločinec? Ale ano, proč to okecávat? Zákony hovoří jasně. Vražda zůstane vraždou, i když jde o vraždu vrahů, kteří by mě bez rozmýšlení rozstříleli, kdyby se naše role obrátily.

Opravdu to ale nešlo vyřešit jinak? Nestačilo by »převzít« pár bossů, aby podřízeným vydali správnější rozkazy – a bylo by to? Musím být stejný vrah jako oni?

Ba ne, to nemá naději. Ano, vyvraždil jsem v těle Alexeje jednu filiálku rozvětvené mafie. Je to víc, než jsem mohl doufat. Jenže Alexej víc mafiánů nezná. Kdybych »převzal« pár bossů, snad by jich znali víc, ale taky by se mohlo stát, že se jiná část té organizace proti mně vzchopí a to by nemuselo dopadnout dobře.

Proč bych vlastně měl být lepší než oni? Heslo »Nejsme jako oni« umožní darebákům přežít každý převrat a hbitě se chopit vesla, které drželi předtím. Podobné heslo »Moudřejší ustoupí« způsobuje, že se u vesla drží největší pitomci. Jsou vůbec ti ustupující moudřejší? Nejsou to nakonec ti největší hlupáci?

Už teď mi dvě kulky hvízdly nebezpečně blízko od hlavy! Stačilo by, aby někdo zhasl, rázem bychom museli všichni střílet jen podle zvuku, neviditelnost by mi nebyla nic platná a výhoda by byla ta tam. Pak by se nejspíš projevila početní převaha protivníků.

Ba ne, takhle jsem se zbavil sice jen jedné mafiánské větve, zato tak důkladně, že se ani Policie, ani ostatní mafiáni nemají čeho chytit.

Možná si Alexeje ponechám.

*****

Exekutor

Déšť padá na sloup morový a zamořenou révu,
už táhnou koně kovoví z Augiášových chlévů,
a není, kdo by vykydal, vždyť rádci samozvaní
si pěstí staré zvyky dál a kradou, lžou a žvaní.
(Karel Kryl)

Auta byla škoda, byl to drahý, dobrý a spolehlivý vůz, jenže co naplat, ponechat jsem si je nemohl. Byla to stopa neomylně ukazující na mafiány, i kdyby bylo registrované na nic netušícího bílého koně.

Odjížděli jsme od rokle, ve které se rozhoříval nenasytný oheň. Auto i přívěs, důkladně polité benzínem, hořely jako pochodně, ale rokle byla hluboká a plameny svítily až na dně. Už ze silnice, vzdálené sto metrů, se to podobalo jen jakémusi mihotání.

Alexej seděl tentokrát jako spolucestující. Bylo vlastně jedno, kdo řídí, jenže Slávek byl pořád ještě majitelem bavoráku a měl u sebe obyčejnější dokumenty. Alexejovy ukrajinské papíry budou v Čechách příliš nápadné. Jenže co s tím? Jak mu opatřit nenápadnější?

Dovezl jsem se do vily Fišerů a otočil se domů. Hanka s Danielem pořád ještě seděli nahoře a rozjímali, nebylo jednoduché probrat všechny vzpomínky a vytřídit z nich ty významné od pouhých prkotin.

Celkově to však s Danielem vypadalo špatně. Soupis darebáků už obsahoval dlouhý řetěz, od překupníků, nestydatě vydělávajících na nemovitostech, dražených hluboko pod cenou, až po soudce, kteří panu exekutorovi přihrávali oběti. Všichni požadovali svůj podíl a všem záleželo na pokračování výnosných exekucí. Problém byl, že celý tenhle řetěz měl možnost neutralizovat jakoukoliv policejní akci, pokud by se dotkla jejich zájmů. Když si soudce umane, vrátí Policii cokoliv jako nedostatečně zpracované – a Policie sklapne kufry a jde shánět další důkazy. Dát seznam darebáků Policii je nesmysl. Jediným výsledkem by bylo, že by se soudcovská mafie obrátila proti Danielovi. Alexejovo řešení vypadalo jednodušeji.

Ve většině zemí je Policie svázaná tisíci předpisy, takže se jí zločinci vysmívají. Mají totiž více práv než spořádaní lidé. Vrcholem je, když musí zadrženého zločince propustit pro nějakou nesmyslnou chybu.

V Rusku si zločinci z policistů tolik neutahují. Tam se totiž pořád ještě stává, že se při zatýkání zločince policista opatrně rozhlédne a když se nikdo nedívá, zločince pěkně zblízka zastřelí. Stane se to samozřejmě »v sebeobraně«, jenže ruští soudci mají pochopení – i oni to pak mají jednodušší. Zpěčovat se policistům si mohou v Rusku dovolit jen aktivisté, kteří si včas zajistí pozornost médií. Jenže to už není klasický zločin, to je »politická práce«.

Když se to však přežene na opačnou stranu, je to snad ještě horší. Policie pak může být pro obyčejné lidi větší pohromou než zločinci. Klasickým případem jsou Spojené státy. Tam jde z policistů strach. Občas si spletou dům a místo aby vybrali drogové doupě, zdecimují pokojné občany. Uspořádat tam jakoukoliv demonstraci chce opravdu hodně odvahy.

Česká Policie má heslo »Pomáhat a chránit«, ale ani jednu část pořádně neplní. Příliš mnoho omezení jí znemožňuje lidi chránit a proti zneužívání moci je neochrání vůbec. Spíš doprovází zločince z Exekutorské komory a pomáhá jim lidi beztrestně odírat.

S Danielem to zkrátka vypadalo špatně. Policie ho nemůže chránit před úplatnými soudci, kteří na něho už předem znají spoustu křiváren. Nerozhoduje, že se na nich podíleli i oni. Až se jim dostane do spárů, ničeho nedosáhne a patřičně si na něm smlsnou. Totéž mu ale hrozí, kdyby chtěl jen přestat s exekutorskou živností.

Ano, Alexejovo řešení vypadalo jednodušeji.

U mafie milost nehledej!

*****

Abych co nejvíc využil neviditelnosti, musel jsem vyrazit ráno za svítání.

V noci jsem se zabýval finančními machinacemi. Pan Daniel s užitím práva exekutorů vysmejčil konto i vlastní ženě, teď naopak převáděl peníze ze svých několika kont jinam. Několik milionů převedl na konto paní Hany, jenže tam peníze nebyly bezpečné, proto jsem je jako paní Hana hned přeposílal jinam. Něco na konto Miloslava a Marie Procházkových, něco i na konto Antonína.

Bylo ale znát, že jsem dosud nepatřil k finančním lišákům. Měl jsem jako Antonín jediné konto, kam přicházely můj i Jitčin důchod, stejné to bylo u Procházků. Nenapadlo nás mít více kont, kam by se daly peníze účinně rozptýlit! Vlastně jsme to na našich pár šupů ani nepotřebovali. Nevadí, ty peníze jsou beztak špinavé, mé svědomí se upokojí teprve až jimi napravím křivdy manželů Fišerových. Mrzelo by mě ale, kdyby je někdo rozkradl během vyšetřování pana Fišera, tím by se ještě víc ušpinily a místo nápravy křivd by se jimi pár lišáků příliš snadno napakovalo. Budu s tím muset něco udělat.

Na »spanilou jízdu«, která mohla být i poslední jízdou JUDr Fišera, jsem si vzal jednu z ukořistěných pistolí s tlumičem. Jeho legální pistole by nadělala příliš hluku, mafiánská byla z tohoto hlediska lepší. To, co jsem se chystal provést, beztak legální nebude.

Fišerovi měli dvě auta. Pan doktor vždy manželce věnoval svůj ojetý vůz, když si pro sebe kupoval nový. Odbýval ji přitom tím, že ona beztak jezdí málo a špatně. Při výměnách vždy nejstarší auto prodával. Oficiálně byl vždy majitelem obou. Na výpad proti bývalým spolupachatelům jsem si proto vzal manželčin starší opel. Nebyla to škodovka, ale přece jen už byl postarší, šedivější a nenápadnější.

Další výhodu jsem zaznamenal v noci. Danielovi a Alexeji se pod nehtem proklubal oncik. Ráno oba ještě trochu svědil, ale byl už plně funkční. Znamenalo to, že jsou schopní někoho místo zastřelení jednodušeji »převzít«, pokud se mu dostanou na dosah. Je jen otázkou, zda to bude výhodnější. I kdybych někoho »obrátil na pravou víru«, budu s ním mít problémy, pro spolupachatele to bude »zrádce« zasluhující smrt. Jeden Alexej se ve vile Fišerů schová, ale rotu Ukrajinců bych do ochrany vzít nemohl – a s ostatními to bude nejinak.

Nicméně oncik byl další výhodou, možná se to bude hodit. Uvidíme!

V autě jsem měl připravený dopis pro Policii. Takhle po ránu jsou pošty ještě zavřené, ale to nemuselo vadit. Jestli uspěji, pošlu dopis doporučeně. Kdybych narazil na dokonalejší a ostřejší protivníky, najdou dopis v mém opuštěném autě. Samozřejmě pokud neshoří, ale s tím rizikem jsem musel počítat.

Tak – a jedeme. Seznam jsem si sestavil tak, abych nejezdil sem-tam cik-cak jako jojo, ale abych najezdil co nejméně kilometrů. Souvisí s tím i čas, musím jednat co nejrychleji.

Až vypukne poprask, hodně mi to ztíží.

*****

Jakub Majský mě neuvítal nadšeně. Nebylo divu, v šest ráno bývá málokdo příjemně naladěný, zvláště když ho vzbudíte. Jakub byl ale můj – myslím tím Daniela Fišera – nejlepší »zákazník«, takže si mě nedovolil jen tak odmrštit.

„Co je?“ houkl na mě skrz dveře, zajištěné řetízkem.

„Mám kšeft!“ ujistil jsem ho a ukázal mu aktovku.

„Takhle po ránu?“ vrčel nevrle.

„Spěchá to!“ ujistil jsem ho. „Chceš snad mít konkurenci?“

Specialitou JUDr Fišera byly dražby oznámené sice podle zákona, jenže na poslední chvíli, aby se jich stihli účastnit jen extra pozvaní. Majský – před pěti lety Jákob Andréjevič Majskij – byl právě jedním z nich. Jejich osvědčená metoda spočívala v tom, že jeden člen

bandy, obvykle právě Majský, přihodí k nízké vyvolávací ceně jen pár stovek, načež druhý hned nato přihodí desetinásobek ceny. Tím dražba skončí, neboť přes tak nevýhodnou cenu již nikdo další nejde. Vydražitel pak krátce po dražbě, když dojde na zaplacení, sehraje nad vysokou cenou překvapení, prohlásí, že jde o pochopitelný omyl v nule navíc a tolik peněz vlastně ani nemá. Podle zákona tedy odstoupí, takže draženou věc získá předchozí nabídka – ovšemže pana Majského, téměř za vyvolávací cenu, kdežto ostatní zájemci ostrouhají.

Majský pak vydraženou věc, většinou nemovitost, výhodně prodá a o rozdíl se podělí se svými kumpány, přičemž lví podíl dostane pan JUDr Fišer a nejméně inkasuje komplic, který znemožní další pokračování dražby přihozením nereálné sumy. Riskuje totiž ze všech nejméně a i nejmenší podíl je až příliš snadno získaný.

Je to jen jeden exekutorský fígl, jak poškozené elegantně ožebračit, je ovšem značně výtěžný, v Čechách plně legální a proto velice oblíbený. Vede samozřejmě k tomu, že prodej v dražbě je výhodný pouze pro bandu, proto bývá tak častý u dražeb exekučně zabavených věcí a zejména nemovitostí. Stálo by za srovnání, kolik poslanců se takových dražeb účastní a proč asi takové zákony tak hladce »prohlasovali«.

„No, jak myslíš," zavrčel Majskij.

Sundal řetízek a pustil mě do bytu. Majskij byl sám, ženu prý nechal v Rusku, ale nic bych za to nedal, že žádnou neměl, když si vystačil už pět let v Čechách sám a nikdy se do Ruska ani nepodíval.

Zavedl mě do své pracovny, kde jsem si ho posadil k jeho počítači – pod záminkou, že budeme potřebovat internet. Zatímco Majskij startoval systém, vytáhl jsem pistoli a bez velkého hluku ho odpráskl. Jen jsem si dával pozor, aby krev stříkala stranou mimo počítač.

Sakra, já už mám ale zabijácké manýry!

Internet jsem vzápětí použil, ale už bez majitele počítače, který ležel vedle na zemi bez života. Jako JUDr Fišer jsem věděl, že Majskij má tři různá konta. Vědět to byla nezbytná opatrnost i vůči členům vlastní bandy. Kdyby se někdo z nich chtěl cuknout a nechtěl by se dělit, vzal bych si co mi patří přímo z jeho konta – případně i z více kont. Vysledovat, kdo kde má jaké peníze, patří k základním znalostem exekutora a jen naivka by toho používal jen vůči povinným.

Přestěhoval jsem pár středně velkých sumiček zčásti na konto Hanky, zčásti na dvě další konta, která mezitím na sebe ve dvou bankách založil Slávek. Nemusím všechno dělat osobně jako JUDr Fišer, když teď mám víc možností!

Majskij žil sám, byla minimální naděje, že ho někdo objeví. Navíc jsem v zámku jeho dveří objevil zevnitř klíče. Vzal jsem je a pečlivě zamkl byt zvenčí. Tady poplach jen tak nevznikne, jdeme dál...

Nejbližší byla teď vila manželů Seidlových. Ani tam bych nečekal problém, i když pan doktor JUDr David Seidl byl přece jen podezřívavý, jak je záhodným zvykem u soudců, kteří se spojí s nějakou bandou lišáků. Sami dobře vědí, jak těžké konce čekají na ty, kdo skončí v síti justice a za mřížemi.

Oba manželé byli soudci a oba měli platy víc než nadprůměrné, ale tvrzení, že vysoký plat soudce ochrání před pokušením korupce, je stejný blábol jako tvrzení, že opilec přece další alkohol chtít nemůže, když je na šrot. U peněz nikdo neví, kdy má dost, a čím jich má víc, tím víc jich chce. Přesně podle úsloví »hamty, hamty, hamty, ať mám víc než tamty!«

Podezíravosti se samozřejmě nevyhne ani spolupachatel, takže si mě nejprve dlouho prohlíželi pomocí kamery, než mi na dálku otevřeli. Byl jsem ale sám a to je asi upokojilo. Bzučák se ozval i u vchodových dveří a vzápětí jsem kráčel po schodech do vstupní haly v centru vily.

Přivítali mě oba – jen nepatrně prošedivělý pan JUDr David Seidl i jeho mladá, pečlivě udržovaná choť Jiřka. Znali mě oba a oba se mnou občas připravovali další kulišárny, takže mě bez váhání pozvali do přijímacího salónu.

Tady jsem se však přece jen zarazil.

Pana Seidla bych zastřelil bez váhání. Věděl jsem, že je to gauner v taláru a způsobil už mnoho lidského neštěstí. Byl to skoro můj dvorní dodavatel exekučních případů, ať jsem si je nechával pro sebe, nebo jsem je přihrával své spolupachatelce – společnici – manželce Haně. Ovšemže to nedělal zadarmo – neměl zájem o malé případy, jaké zpracovávala Hanka, ale na velkých bral tím větší podíly. Džentlmen se s drobnými nezdržuje a pod milion nejde, bylo jeho heslo – a dělal mu čest.

Jenže jeho žena Jiřka byla něco jiného. Ne že by byla spravedlivější, jak by mělo být u soudců pravidlem, sama vyhledávala další oběti a měla podíl na úspěších bandy rozsudky podobnými jako vejce vejci rozsudkům jejího manžela, ale přece jen – byla to pěkná ženská a bylo mi jí líto. Představa, že jí prostřelím hlavu, až se do stran rozstříkne její mozek, mi dost vadila. Nemohl jsem si ale dovolit zastřelit jejího muže a ji nechat naživu, takové akce přímo vyžadují zbavit se nežádoucích svědků.

Štěstí mi však přálo. Pan Seidl se chtěl projevit jako džentlmen a nabídl se přinést nám všem ze sousední kuchyně kávu. Odešel a nechal mě se svou žínkou o samotě. Přitočil jsem se k ní pod záminkou, že jí chci políbit ruku, jenže jsem ji znenadání zezadu objal, přitiskl jí na ústa kapesník, aby nemohla křičet ani kousat, a současně ji škrábl oncikem.

»Převzetí« je přece jen lepší než krutá vražda!

Jiřka Seidlová by jistě leknutím křičela od chvíle, kdy na ústech ucítila kapesník, tak zejména když pocítila škrábnutí, ale i když se pokusila vymanit se z mého objetí, držel jsem ji pevně. Asi ji trochu zmátlo, že jsem nedělal nic víc, než že jsem ji objal a držel. Netušila co s ní zamýšlím a po několika vteřinách marného odporu to vzdala, ale nepomohla by si ani kdyby se trvale zmítala veškerou svou silou. Asi očekávala, že jí pomůže manžel, až přijde. Netušila, že rychlovarná konvice bude příliš pomalá.

Šlo mi jen o minutu, než se Jiřina uvnitř rozplyne...

Než se manžel vrátil, seděli jsme už oba spořádaně u stolečku v křesílkách proti sobě a čekali, až před nás položí podnos se třemi voňavými kávami.

„Tak povídej, Dane, co máš zajímavého?“ zahlaholil David, ještě než podnos položil.

Tohle bude těžší, došlo mi. David je proti Danovi těžší váha, rozhodně ho neudržím tak snadno jako jeho choť. Leda bych ho uchopil čtyřma rukama, od své choti asi žádný podraz nečeká. Mohl by se ale vyškubnout a pak by mi nezbylo než tasit zbraň. Jiřka už sice křičet nebude, ale vyvstal by problém – co s mrtvolou?

Řešení mě ale napadlo skoro ihned.

Náhle jsem jako Jiřka lehce zaúpěla a svezla se na podlahu. David sice ihned vyskočil, aby jí přispěchal na pomoc, ale návštěva se ukázala rovněž tak džentlmensky. Jako Daniel jsem rovněž vyskočil a předstíraje pomoc pro Jiřku, snažil jsem se ji spolu s jejím vlastním chotěm zvednout z koberce.

„Nechte ji, unesu ji sám!“ požádal mě zdvořile. „Zbytečně jste mě škrábl prstenem, či co to vlastně bylo!“

Nechal jsem ho v domnění, že to bylo neúmyslně. David odnesl svou »omdlelou« choť na nedalekou pohovku, kde ji opatrně složil.

„Nevíte, co by jí mohlo být?“ zeptal jsem se ho. „Má takové záchvaty častěji?“

Byl to zbytečný dotaz. V té chvíli už to David věděl. Přesněji – David už nevěděl nic a nic už vědět nebude. V této chvíli už jsem byl ve velkém přijímacím pokoji sám.

Sám – ve třech.

*****

»Převzetí« dvou soudců bylo, když jsem to zpětně rozvažoval, nejlepší.

Byli to grázlové, takže si smrt podle mého mínění zasloužili. Nebude špatné mít je pod dohledem. Výhodou bylo, že jednali výhradně s doktorem Fišerem, ale ne s ostatními členy jeho gangu. Při zkoumání jejich vzpomínek, které jsem zahájil ihned po jejich »převzetí«, jsem nezjistil, že by se podíleli i na jiných lumpárnách, takže je nikdo nemusí podezírat jak z těch lumpáren, tak na druhé straně ze »zrady« parťáků. Mohli by se tedy nejsnáze vrátit k poctivému životu. Pravda, měli na kontech víc, než kolik si mohli poctivě vydělat i jako soudci, ale v Čechách nad takovými prkotinami nikdo bádat nebude.

Byl to zkrátka nejlepší ze všech možných případů. Zase jsem se trochu rozrostl, zase o pár darebáků, ale tihle dva mě těšili nejvíc.

V osobě Slávka Procházky jsem získal největšího poctivce, až na občasné zahýbání své ženě Mařce, ve kterém jsem ovšem nehodlal pokračovat. Potřeboval bych pro něho vhodnou práci, aby neseděl nečinně doma. Bylo mu sice přes padesát, ale pořád byl mnohem mladší než penzista Antonín, se kterým jsem začínal. Však já mu ještě něco vhodného najdu! Mrzelo mě na něm jen to, že jsem v něm nechtěně »převzal« kamaráda. Chtěl jsem mu jen pomoci a opravdu jsem netušil, že ho tím vlastně »vygumuji«. Utěšoval jsem se tím, že mě o odchod ze světa sám požádal a pomohl jsem mu odejít aspoň bez bolesti.

Všichni ostatní »převzatí« byli darebáci nejhoršího zrna. Měl jsem nepříjemné tušení, že mě nic lepšího ani nečeká. Nemohu přece »přebírat« poctivce, jako byl Slávek. »Převzetí« je skoro totéž co trest smrti, v nejlepším případě euthanasie. Tím způsobem smím zacházet jen s opravdu velkými darebáky.

Nejjednodušší to budu mít s manžely Seidlovými. Pokud se na ně neprovalí spolupráce s Fišerem, mohou žít beze změny stejným způsobem jako dosud, jenže poctivě. Naopak by se až teď mohli starat o skutečnou spravedlnost. Jedním slovem – přínos.

Ukrajinec Alexej byl sice vrah a grázl, ale já už pro něho něco poctivého najdu.

Nejvíc problémů mi přinesli – a kdoví, možná ještě přinesou – manželé Fišerovi. Hana je má první součást ženského rodu. Nemohu tvrdit, že je to má první žena, tou je odjakživa Jitka, Hanka je prostě má první ženská součást. Dnes jsem získal druhou. Jiřka je dokonce mladší a nesrovnatelně hezčí než Hana, ale hlavně – nemusí měnit dosavadní styl života, ani stejně tak »převzatého« manžela. Nejvíc problémů na sebe přivolává pan JUDr Daniel Fišer, protože právě v něm je střed exekutorského gangu.

Gangu, který se teď v jeho těle snažím zneutralizovat, stejně jako jsem snad předtím v těle Alexeje zneškodnil celou filiálku jiného takového gangu.

Bohužel – střelbou.

*****

Dalšími členy bandy, spíš jen menšími pěšáky, byli dva majitelé herny ve městě. Mimo vlastnictví herny, což je podle mě podezřelá živnost i sama o sobě, měli podíl i na několika dražbách, kde figurovali jako bílí koně, kteří ukončují dražbu nereálně vysokou nabídkou, pak odstoupí a tím umožní svému gangu získání předmětu dražby za nejlevnější cenu.

Museli samozřejmě vědět, co je jejich úkolem, to znamená vystoupit s nabídkou hned po nabídce prvního z gangu, aby mezitím nestihl přijít nikdo jiný. Samozřejmě věděli, že je to podvod, jejich nabídka musí být uměle tak vysoká, aby odradila všechny další zájemce, i když sami neměli ani tolik peněz. V jiných zemích se to obvykle klasifikuje jako trestný čin, v Čechách je to jen drobný zádrhel, neporušující zákon. Tak to »prohlasovali« poslanci, kteří to používají i pro sebe – šizuňkové se zkrátka dostali na správná místa.

Přišel jsem jim oznámit, že je těmto výhodným kšeftíkům konec, ale zařekl jsem se, že tyhle dva určitě »nepřevezmu«. Co bych s nimi dělal? Zůstala by mi na krku proslulá herna,

jistě velice výnosná, ale podle mého mínění podezřelá. Zkrátka nemám rád kšefty, založené na neštěstí jiných.

Jenže se proti mně oba dva postavili jako jeden muž.

„Jak to?“ vyjeli na mě.

„Slyšeli jste dobře,“ odvětil jsem. „Já, Daniel Fišer, končím s povoláním exekutora, to znamená konec spolupráce. Půjdeme si každý po svém a hotovo!“

Chtěl jsem se od nich odpoutat po dobrém, jenže ti dva si zvykli na pravidelný přísun lehce vydělaných peněz.

„Chcete to dát někomu jinému, co?“ vyjel si na mě jeden. „Ale my si to nenecháme jen tak líbit! S tím nepočítejte!“

„Vy jste se zbláznili?“ vyjel jsem i na ně. „Nikomu už to nabízet nebudu, jdu od toho definitivně, rozumíte?“

Až jeden z nich, pamatoval jsem si ho pod jménem Mireček, vytáhl pistoli a že mu na tomto místě musím upsat svůj dům, jinak... Držel ji ale tak nešikovně, že se mi podařilo svoji pistoli i s nasazeným tlumičem vytáhnout rychleji. Dvojí prásknutí nebylo příliš hlučné a oba se s prostřelenou hlavou sesypali na zem, jenže – v té chvíli vstoupila do jejich malé kanceláře uklízečka. Spatřila co se stalo a začala ječet.

Do mafiánského desatera patří nenechat žádného svědka naživu. Jenže ta ženská byla nevinná jako lilie. Nemohl jsem ji zastřelit, jsem sice mafián par excelence, ale zabíjím jen grázly, kteří odmítnou poslední šanci k nápravě. Odstrčil jsem nebožačku, která už najisto očekávala třetí kuli, vyběhl jsem ven a nasedl do auta.

S tím, že svědkyně – co by také dělala jiného – promluví. A zavolá Policii, když našla zaměstnavatele v kaluži krve a poznala i pachatele utíkajícího zbaběle z místa činu?

Teď už bylo jasné, že poprasku nezabráním. Mohu nanejvýš dokončit, co se mi ještě dokončit podaří. Byl jsem ale pevně rozhodnutý nedat příležitost Policii. Řetězec mafiánů jsem musel přerušit a protože jsem byl v těle Daniela Fišera jeho středem, pak i se mnou.

Dojel jsem k dalšímu členu své bývalé bandy, překupníkovi věcí, které jsem přes něho prodával přímo, mimo exekuce. Věděl příliš mnoho o ostatních členech bandy. S tím jsem už ani nevyjednával. Jeho vila stála na okraji města, oddělená od ostatních domků rozsáhlou zahradou. Prorazil jsem autem vrata, vjel do zahrady a zastavil až u domu. Chlap vyběhl na zápraží a chtěl mi patřičně vynadat, ale daleko nedoběhl. Složil jsem ho přímo před dveřmi. S kanystrem benzínu v ruce jsem jeho tělo zatáhl do domu, aby nebylo vidět až od silnice, položil jsem ho na pohovku a polil všechno benzínem. Navrch jsem položil dopis pro Policii se seznamem všech darebáků – potřeboval jsem vyškrtnout manžele Seidlovy, kteří už tam podle mého od jejich »převzetí« nepatřili. Pak jsem škrtl zapalovačem.

Hanka zatím doma upravila stejný dopis přímo v mém počítači. Stačí znovu vytisknout, podepsat mým jménem – kterákoliv z mých součástí přece umí rukopisy i s podpisy všech ostatních – a nový dopis může poslat za mě.

Jenže ve chvíli, kdy jsem chtěl vyběhnout z domu a odjet za už posledními třemi členy mého bývalého gangu, ozvala se venku siréna, rozbitými vraty vjelo dovnitř policejní auto, vyskákali z něho policisté a zamířili k domu.

Takže jsem jako JUDr Daniel Fišer dohrál, ušklíbl jsem se v duchu. Odsud neuteču. Být mafián, ještě bych doufal, že se prostřílím a měl bych naději, ti chlapi se v běhu pořádně nekryli, ale já je přece nechci postřílet, když jsou v právu!

Ale radost ze zatčení obávaného exekutora jim nechat nemohu. Nehodlám trpět hodiny výslechů, ponížení u soudu, a už vůbec nestojím o potěšení ve věznici, kde by spoluvězni získali obzvláštní zábavu – odsouzeného exekutora! Mám svých součástí víc než potřebuji, nebude mi vadit, když se jedné – a ještě po všech stránkách té nejhorší a nejméně použitelné – sám a dobrovolně zbavím. Šlo už jen o jedno. Jak. Aby to bylo rychlé a bezbolestné.

Vhodný smrtící nástroj jsem ale měl u sebe a přímo se nabízel. Bezbolestná smrt to asi nebude, ale aspoň rychlá. Jenže přiložit si pistoli s tlumičem ke spánku dost dobře nejde, je příliš dlouhá. Ani rána do srdce nemusí být při té délce jistá, kdybych se pořádně nestrefil, mohl bych přežít. Zbývá možnost, která snad bude nejjistější a přitom stejně rychlá.

Přiložil jsem si hlaveň s tlumičem zespodu pod čelist, aby mířila vzhůru. Kulka proletí mozkem, to nikdo nepřežije a bude to snad i dost rychlé.

Stiskl jsem spoušť.

V té chvíli projel všemi mými hlavami záblesk nesnesitelné bolesti. Pocítil jsem, jak se všechna moje těla bezmocně hroutí k zemi.

Ztratil jsem vědomí.

*****

Soudy a rozsudky

S úsměvem mudrce si vlastní kapsu plnit,
dát ruku na srdce a jako had se vlnit,
rozmlouvat o právu a bezprávím se živit,
nadávat na slávu a pro slávu se křivit.
(Karel Kryl)

Panečku, to byla ale darda!

Strašně dlouho mi trvalo, než jsem se vzpamatoval. Nejprve jsem procitl v těle Slávka Procházky, kde mě moje žena Mařka začala křísit hned jak jsem se složil. Byla ze mě trochu vyplašená. Žádný div, nedávno jsem utekl hrobníkovi z lopaty a bez mimozemské mediciny bych už se asi tiše přesýpal v urně. Mařka si rychle a ráda zvykla na mé podivné uzdravení, jenže teď začala zase jančit a přivolala na mě záchranku. Budu mít co vysvětlovat!

To u Antonína si toho Jitka ani nevšimla. Já jsem u počítače hledal cosi na internetu, Jitka seděla ve vedlejším pokoji u televize a vůbec nezaregistrovala, že jsem šel k zemi. Asi jsem nenadělal žádný hluk, nebo byl v televizi zrovna hlasitější úsek filmu, v každém případě jsem se vzpamatoval sám, zvedl jsem se ze země a ztěžka se posadil zpátky k počítači, kde jsem ještě hodnou chvíli lapal po dechu, než jsem se dostal do normálu. Bylo to rozhodně lepší než u Procházků, kde jsem Mařku zbytečně vyděsil.

I u Fišerů a u Seidlů jsem se z krátkého bezvědomí vzpamatoval sám. Nebyl tu nikdo jiný než já sám. Alexej seděl v křesle, takže ani neupadl, Hana Fišerová spadla u počítače ze židle na podlahu a odnesla to modřinou. Nejhorší to bylo u Seidlů, kde jsem se jako David chystal vařit kávu a složil jsem se vedle zapnuté varné konvice – naštěstí se vypnula sama. Nechtěl jsem si ale představovat, co se mohlo stát, kdybych ji právě držel v ruce a zaléval hrnky. V horším případě bych mohl opařit sebe i Jiřku.

Rozruch se však rychle uklidnil, až na Procházkovy, kam po chvíli dorazila sanitka se zapnutou houkačkou a majáčky. Rychle jsem vzpomínal, jakou legendu mám použít. Pravdu by mi jednak nikdo neuvěřil a ani bych nestál o její zveřejnění. Naštěstí jsem si vzpomněl, že i úplně zdravý člověk může mít jednou za život epileptický záchvat a zdálo se mi to jako vhodná výmluva. Samozřejmě nesmí padnout slovo »epilepsie«, to bych okamžitě přišel o řidičák, ale jako nějakou slabost jsem to svést musel.

Doktor záchranář vyslechl moji verzi o náhlé slabosti, rozložil přenosný EKG a že mi natočí kus záznamu. Neodporoval jsem, mělo by to být podle mě normální. A zřejmě bylo, poněvadž doktor jen vrtěl hlavou. Nenechal se ale umluvit, že je už všechno v pořádku a že může odjet, zejména když mu Mařka všechno vylíčila mnohem dramatičtěji.

„To by taky mohla být epilepsie!“ shrnul to. „Jenže EEG s sebou nemám, chce to cestu do nemocnice.“

Epilepsii jsem stroze odmítl se slovy, že »nikdy v životě...« jenže na srdce se to dost dobře svádět nedalo, záznam byl normální. Raději jsem neprotestoval. Příčinu jsem znal, jen jsem ji nesměl prozradit, ale epilepsie to nebyla, takže jsem se cítil v klidu.

Nicméně mě naložili a vyrazili jsme do nemocnice.

To zkrátka musím přetrpět.

*****

Napadla mě ale jiná věc.

Dalo se očekávat, že do vily Fišerů dorazí zakrátko Policie. Jako Daniel Fišer jsem se zastřelil, ale mé mrtvé tělo museli policisté zakrátko objevit. V domě hořelo, jistě tam přijeli i hasiči, před domem stálo moje auto, stop tam bylo, jen moula by mohl tápat nad příčinou. A kam přijedou policisté nejdřív? No to se ví, do vily Fišerů, vyslechnout jeho manželku, co o tom ví ona, jakož i všechny případné návštěvy.

A co tam objeví? JUDr Hana Fišerová bude samozřejmě překvapená, ale jakoukoliv spojitost se svým mužem odmítne. Naopak – prohlásí, že se s Danielem chystali rozvést, protože ji doma terorizoval (což bude souhlasit s jeho teroristickými akcemi v poslední době), takže je vlastně ráda, že ho má s krku a může si konečně vzít Ukrajince Alexeje, se kterým beztak už dlouho udržuje poměr, neboť je na ni hodnější, milejší a vůbec... a jestli je Daniel opravdu mrtvý, bude všechno tisíckrát jednodušší. Nebude tedy před policií vyvádět divadélko, jak je z té ztráty zoufalá, ale může cynicky tvrdit, že to bylo přesně to poslední, co pro ni mohl její bývalý manžel udělat – totiž inteligentně se zabít a jít jí s cesty.

Policisté se mohou nad tím cynismem otřást, ale když se před nimi zmíní o sexuálním týrání, kterého se na ní dopouštěl, nemusí brát její radost ani moc pohoršeně.

Samozřejmě o jeho kriminální činnosti nevěděla, nesvěřoval se jí, takže je mi líto, nic nevím, nic jsem neslyšela, nikoho z jeho přátel neznám, on se do mých věcí také nepletl...

Mohou mě ještě něčím jiným šikanovat? Těžko! Samozřejmě počítám s tím, že starého opela zabaví jako předmět doličný, vtrhnou mu do kanceláře, ale ostatní zaměstnanci svorně jako jeden muž potvrdí, že Hančina kancelář byla vždycky oddělená a manželé se i v jedné budově domlouvali nejraději telefonem, zkrátka hluboký manželský rozvrat. Místo rozvodu smrt, to není obvyklé zakončení manželství, ale cožpak mohla vědět, že je to takový gauner?

Samozřejmě projeví radost nad jeho smrtí i z jiného důvodu. Místo obvyklé rozvodové tahanice o společné jmění zdědí všechno, ačkoliv hotové peníze na kontě postačí tak-tak na zaplacení dědické daně z vily a ze všech dalších manželových aktiv včetně druhého auta. Může projevit zlost i nad tím, že na ni manžel aspoň jedno auto nenapsal, takže musí platit skoro ze všeho. Jenže bude volná a protože už se vztahem k Alexeji nemusí tajit, vezme si ho hned jak to bude možné. Nemusí ani držet povinný smutek a nosit černé vdovské šaty. Manžel byl lump, takže jsem ráda, že jsem volná. Alexej přijme jméno Fišer, sňatkem získá české občanství a nová rodina bude na světě!

Daniel to zkrátka vyřešil!

*****

V nemocnici jsem se stal jako Slávek středem pozornosti, když se lékař při vyšetření na EEG podivoval nad výsledky.

„Pane Procházka, to je opravdu divné," bručel. „Záznam odpovídá trvalému velkému záchvatu, přitom zjevně žádný grand mal nemáte. Kdybych vás neviděl, nevěřil bych tomu. Jste nějaký zvláštní případ, víte to?"

„To ještě nic není, pane doktore," utěšoval jsem ho. „Víte, mám kamaráda inženýra, není to doktor, ale zabývá se právě takovými přístrojky. Navštívil jsem ho v nemocnici, kde se mi právě těmi přístroji chlubil. A představte si, nasadil kuklu od EEG na pravou lidskou lebku, něco šteloval... to EEG pak začalo něco ukazovat. Já tomu nerozumím, ale kamarád tvrdil, že na té lebce snímá bioproudy »bdícího člověka«. Rozumíte? Ta lebka vyzařovala jako živý člověk v bdělém stavu!"

„To jsem nikdy neslyšel," podíval se na mě doktor. „Ale dalo by se to vysvětlit. Když váš kamarád zvýšil citlivost na maximum, mohlo to zachycovat impulsy přicházející z větší dálky, například od vás dvou."

„Jo, to kamarád říkal také," přikývl jsem. „Jenže mě z toho hned sám vyvedl. Nasadil tu kuklu na stejně velkou lebku z plastiku – a nic. Naprosto nic! Kdyby to chytalo bioproudy od nás, mělo by snad být jedno, na čem ta kukla leží, ne? Vrátil ji na pravou lebku a zase – typický »bdící člověk«."

„Tak to je opravdu zajímavý případ," souhlasil doktor.

Snad se mi podařilo zpochybnit měření, i když jsem měl nejasné podezření, že příčinu podivného chování přístroje znám. Nejspíš se tak projevuje propojení šesti mých mozků. Napadlo mě, co kdybych některý od ostatních oddělil, aby nemohl s ostatními komunikovat.

Třeba Faradayovou klecí či něčím takovým. Jestlipak by se ty části od sebe odtrhly a začaly se opět chovat nezávisle? Byl by to asi velice zajímavý experiment. Nevrátil by se oddělený mozek k původnímu majiteli? Nezdálo se, že by se někdo z »převzatých« projevoval, měl jsem zkrátka dojem, že jsem převzal jen jejich dosavadní znalosti, ne jejich vůli. Mrazilo mě však při představě, že by se v takto spojených lidech uvnitř demokraticky hlasovalo, co se má dělat dál, a nedejbože aby ke všemu rozhodovala většina!

U mě ta většina pocházela z pěkných grázlů!

Ale to jsem nemohl řešit s doktorem, kterého pořádně neznám. Spíš by mi pomohl můj dávný kamarád, kdyby už dávno nezemřel – tuhle podrobnost jsem ovšem doktorovi neřekl. Stejně jako jsem se nepochlubil, že to byl kamarád Antonína a ne Slávka.

Ale ono to bylo asi jedno...

*****

Pustili mě tedy domů a jak se zdálo, zachránil jsem i řidičák. Získal jsem ale spoustu nových zkušeností. Například tu, že žádná smrt není dost rychlá, aby mě bolestí neposlala do kolen. Průstřel mozku je snad rychlý, ale není bezbolestný. Nechtěl bych si to zopakovat! Doufal jsem, že ta oběť za to stála a že jsem aspoň zpřetrhal pavučinu mafiánských vazeb, aby mi už v budoucnu neškodila.

Druhé získané poučení tvrdilo: nepřibližovat se k doktorům! Nepomohou mi, spíš mi uškodí. Slávka z rakoviny nevyléčili, mimozemská regenerace je nesporně lepší, ale mohli by přijít na moji ...vícetělovou podstatu... a nechci vidět, co by bylo potom a jak exotické zvíře by ze mě ještě udělali! Takže pryč od doktorů, kdyby čert na koze jezdil!

V té chvíli jsem se však ulekl. Došlo mi, že až budou pitvat Danielovo tělo, přijdou určitě i na oncik. Měl jsem si prst dát před ústí hlavně, aby ho kulka urvala, ještě než mě zabije! Teď už bylo pozdě bycha honit! Co když je to zaujme a někdo se oncikem škrábne? Poznal bych to až tím, že bych ho »převzal«, nevinného jako lilie. Nicméně – takovou neopatrnost snad žádný doktor a tím méně patolog neudělá! Vždyť se mrtvých těl nedotýkají jinak než v rukavicích! No a i kdyby – byla by to jeho smůla, asi jako kdyby se škrábl a zanesl si do rány mor nebo malomocenství. Nebyla by to moje vina.

Nu což, budeme pokračovat, jako kdyby se nic nestalo, i když se stalo. Doktor Seidl povede zítra přelíčení tak spravedlivě, jak jen to půjde. A nenechá si od přísedícího Horáčka našeptávat, jak má rozsudek vypadat. Uvidíme, jak se na to budou všichni tvářit!

Hana Fišerová rozešle několika lidem odškodnění. Úplná náprava to nebude, ale aspoň něco. Důležité je, že jí v tom už nebude nikdo bránit.

Aleksej Petrovič Kolňuk se po dobu vyšetřování smrti Daniela Fišera přestěhuje pod ochranu Slávka Procházky – protože Mařka Procházková se na dotaz, zda by na nějakou dobu snesla podnájemníka, projevila pochopení a ne odpor, jako Jitka. S Jitkou si to ještě vyjasním, až se ukáže, že podnájemník u Procházků je řádný člověk. Snad se trochu zastydí, ale teď to hrotit nebudu, když to Slávek vyřešil.

Aleksej bude za podnájem řádně platit, čímž částečně vytrhne trn z paty Procházkům. Nebudou muset prodávat se ztrátou bavoráka a finanční příspěvek bude jistě vítaný. Alexej se bude k Mařce chovat galantně, ale zcela korektně, nezavdá jedinou záminku k neshodám. Až utichne policejní rozruch kolem Daniela Fišera, přestěhuje se Aleksej k Hance a začnou se starat o legalizaci jeho trvalého pobytu v Čechách. Může to beze zbytku vyřešit Alexejova svatba s vdovou Fišerovou? Mohlo by to vyjít.

A pojedeme dál, teď už snad bez problémů...

*****

Soudní přelíčení jsem jako David Seidl zvládl. Naštěstí jsem převzal jeho vzdělání, ale ne jeho vůli. Můj rozsudek byl proto zcela jiný, než jak by rozhodl JUDr David Seidl.

Marně na mě přísedící Horáček dělal nesouhlasné obličeje, nerozhodl jsem při ve prospěch viníka, ale ve prospěch oběti chystaného justičního komplotu.

Neměl jsem ale zapomínat, že pojem »justiční mafie« neznamená naprostou libovůli soudců, ale to, že soudci rozhodují jen zdánlivě a ve skutečnosti plní příkazy vyšších bossů.

V tomto případě šlo o jasně politické zadání – a já jsem mu nevyhověl.

„Pane kolego, vy jste se zbláznil!“ řekl mi mezi dveřmi přísedící Horáček, když jsme po vynesení rozsudku odcházeli. „Budete mít z toho i nepříjemnosti. Oni se ovšem odvolají a odvolací soud vám to hodí na hlavu s příkazem, abyste to změnil!“

„Rozhodli jsme snad nespravedlivě?“ usmál jsem se na něho.

„Ale prosím vás, pane kolego!“ zamračil se. „Odkdy jde u soudů o spravedlnost?“

„Třeba ode dneška,“ usmíval jsem se.

„To vás ale brzy přejde!“ věštil mi kolega.

Měl jsem ten den ještě dvě další přelíčení, byly to ale už jen prkotiny, u kterých zřejmě na výsledku nikomu nahoře nezáleželo a které se daly rozhodnout spravedlivě. Soudy musí ve většině případů rozhodovat spravedlivě, aby mohly čas od času rozhodnout ve prospěch nějakého bosse z řad mafiánských nebo politických kmotrů. Vypadá to přece jen lépe, lidem se spravedlivými případy zacpou ústa a soudcovská mafie může jet jako na oleji.

Běda ale, když soudy začnou rozhodovat spravedlivě i proti bossům!

To se v Čechách neodpouští!

Už odpoledne mi zavolal kolega z vyššího soudu se skoro stejnými výčitkami. Že jsem se zbláznil, co jsem si to dovolil, jak jsem vůbec mohl...

„Pane kolego,“ přerušil jsem ho, „nemám za vámi raději přijet? Tohle přece nebudeme ventilovat po telefonu, kdoví, kdo to poslouchá!“

„Jo, to máte pravdu!“ zarazil se. „Kdy přijedete?“

„Mám už volno, třeba hned!“ slíbil jsem mu. „Když teď vyrazím, počkáte na mě?“

„No jistě! Tohle nesnese odklad! Už teď bylo pozdě!“

Zavřel jsem kancelář, vyšel ze soudní budovy a beze spěchu došel ke své audině. Pak jsem klidně přijel za kolegou, který na mě opravdu poctivě čekal. Hned na úvod mi vynadal, jak si do telefonu ani nedovolil. Cítil se nadřazený nade mnou i nad zákony, bylo zřejmě, že ho nemá smysl přesvědčovat. Ani jsem se k tomu nechystal.

Nechal jsem ho vymluvit a pak jsem se přímo před ním – rozplynul. Byl z toho natolik vyjevený, že si ani neuvědomil bodnutí onciku, kterým jsem ho »převzal«.

Tak – a mám opět sedm hlav a sedm těl.

Sedmihlavé saně jsou prý nejhorší...

*****

Epidemie

Nemíti skrupulí, když o náš prospěch běží,
mít na rtech vyznání a pod jazykem hada,
být silným po vůli a říkat, že nám leží
na srdci poznání, a bát se říci "zrada!"
(Karel Kryl)

Přemýšlel jsem nad sebou dlouho a usilovně. Pomalu jsem si zvykal na jev, který jsem si sám pracovně nazval »paralelní myšlení«. Znamenalo to, že mohu nad něčím poměrně usilovně přemýšlet hned několika hlavami, skoro jako když o něčem přemýšlí sehraná parta. Ale nikdy jsem ani neslyšel o tak sehrané partě, jakou jsem teď představoval. U mě nebylo místo na spory, nebo dokonce hádky. Stávalo se mi občas, že jsem při »paralelním myšlení« přišel skoro současně na dvě různá řešení. Pak jsem si okamžitě probral důvody pro jeden i druhý názor a buď jsem se pro jeden rozhodl, nebo, když to nespěchalo, jsem rozhodnutí odložil na pozdější dobu, až získám další argumenty.

O jednom faktu jsem ale nepochyboval. Doby, kdy jsem byl bezvýznamným penzistou na vejminku, už se zřejmě nevrátí. Teď jsem... co vlastně jsem? Tak složité bytosti se přece ani nedá říkat člověk, spíš jsem nějaké monstrum. Je to ale dobře nebo špatně?

Co jsem vlastně za netvora? Hromadný vrah, vraždící monstrum? Antonín zabil jediného člověka a to shodou okolností svého přítele Slávka Procházku. Zabít jsem ho nechtěl, ačkoliv mě o nějakou milosrdnou smrt sám požádal. Chtěl jsem mu jen pomoci a ještě jsem nevěděl, co oncik dokáže. Zkrátka to byla nehoda, ne vražda. Všechny ostatní jsem »přebíral« a tím zabíjel úmyslně a jako Alexej i jako Daniel jsem další lidi dokonce střílel. Po tak důkladném vraždění nezůstává naživu ani tělo. Pořád jsem viděl před očima stříkající krev z prostřelené hlavy Majského, ale nedokázal jsem se přimět, abych ho litoval.

Jenže pořád jsem doufal, že všechny mé zločiny byly víceméně spravedlivým trestem za obrovská darebáctví, jaká si plně zasloužila i smrt. Počínaje exekutorkou Hankou po těžce ozbrojenou mafiánskou bandu Ukrajinců. V okamžiku, kdy hrozila přestřelka s nevinnými policisty, otočil jsem zbraň proti sobě – jako když šachista obětuje střelce. Mohl bych sice doufat, že s využitím neviditelnosti úspěšně uprchnu, jenže na místě by zůstalo moje auto a s ním těžké podezření. Proto jsem raději sám nedůležité a nejméně potřebné tělo exekutora Daniela Fišera zabil. Netušil jsem, jak tvrdě to zasáhne i ostatní mé součásti a že mě ten úder málem odrovná, ale – kdo má zkušenost s prožitky při vlastní násilné smrti?

Jsem tedy vraždící netvor, ačkoliv to tak nemusí z dálky ani vypadat. Důkladně vraždil jen Ukrajinec Alexej, kterého chci před spravedlností ukrývat, a Daniel, kterého jsem už sám obětoval. Za těmi dvěma zůstávaly mrtvoly bez života. I to ostatní byly bezpochyby vraždy, jen skrytější. Zavraždění zdánlivě dál žijí, nikdo je nepohřešuje, nikomu nechybí. Jen já ale bezpečně vím, že jejich osobnost je mrtvá. Zůstaly jejich vzpomínky, vzdělání, díky nimž se orientuji v jejich oborech, na pracovišti i doma, všechno vypadá, jako kdyby se nic nestalo. Jenže těm tělům teď velím místo bezcitných bestií já. A jsem pevně odhodlaný nenechat je dál škodit ostatním lidem. Je to dobře nebo špatně? Pořád si říkám, že dělám dobře. Ovšem jiní o tom mohou soudit jinak.

Pokud se to dozvědí.

*****

V průběhu následujících dní se zdánlivě nic důležitého nedělo.

Podle mého očekávání vtrhla do vily Fišerových Policie a provedla soudem nařízenou prohlídku. Hana Fišerová je sledovala se zájmem, ale beze strachu. S klidem podstoupila i výslech na policejní služebně, kam se na vyzvání dostavila. Zdálo se, že policisté na moji

legendu skočili a přijali názor, že JUDr Daniel Fišer byl zakuklený násilník. Proto chápali, že si jeho vdova spíš oddychla, než aby okázale truchlila. Chovali se k ní taktně a zřetelně jí fandili, místo aby ji podezírali ze spoluúčasti.

Zejména když jim poštou došel opožděný dopis, ve kterém jim Daniel popsal strukturu mafiánského podsvětí. Obraz zakukleného násilníka a tyrana jeho vdovy to nenarušovalo, nicméně pohled na toho zoufalce se přece jen trochu změnil.

Vyvstal jim obraz kajícího se hříšníka, který se sám postavil proti mafii, ačkoliv věděl, že při tom zřejmě zahyne. A to už přece jen mělo jinou příchuť než vraždy pro peníze.

Policie samozřejmě jeho stíhání zastavila aniž vůbec začalo. Stíhat mrtvého je nesmysl a soud s mrtvým tuplovaný... ačkoliv v Rusku se nedivíme ani tomu přelíčení s mrtvým!

Inu – jiný kraj – jiný mrav, sami Rusové to ani jako světovou ostudu nechápou.

Horší bylo, že Danielův dopis Policie příliš nevyužila. Obrátila sice pozornost na několik osob, ale dopis neobsahoval to nejdůležitějšího – důkazy. Předpokládal jsem, že shromáždit je bude věcí policistů, jenže ti sice dostali seznam jmen, ale jeho prověřování by znamenalo spoustu práce, takže se do toho nehrnuli.

Zbude to tedy na mně...

*****

Určili mi advokátku na soupis dědictví po manželovi. Řízení proběhlo bez zádrhelů, projednávání dědictví bylo krátké. Hana Fišerová bez vytáček zaplatila dědickou daň a věc tím spláchla ad acta – neboli do archivu.

Už při výsleších jsem se jako Hana Fišerová netajila, že jsem si za tyranského manžela našla náhradu v podobě švarného Ukrajince Alexeje. Jeden policista se mě pokusil varovat. Podle něho jsou Ukrajinci, zejména ti v Čechách, příliš často násilnické povahy. Dokládal to i policejní statistikou, ale nedala jsem se ovlivnit a policista nakonec pokrčil rameny. Jistě si pomyslel, komu není rady, tomu není pomoci... Netušil, proč jsem si tak jistá, že na mě bude Alexej mírný jako beránek, ale to by bylo nad jeho chápání.

Krátce poté jsem na radnici vstoupila ve svazek manželský s Alexejem Petrovičem Kolňukem. Měli jsme skromný obřad za účasti dvou svědků – Slávka a Antonína, Alexej přijal jméno Fišer a hned poté požádal o české občanství. Na úřadech se to podle očekávání trochu zaseklo, nicméně i úřední šiml musí občas ustoupit a Saša se brzy stane českým občanem. Zaměstnám si ho jako asistenta, tam ani nepotřebuje oficiální vzdělání, i když mi může díky »paralelnímu myšlení« pomáhat i v odborných záležitostech.

Vzdělání se u mě sdílí, jen požadované tituly jsou nepřenosné.

Obřad byl velice zvláštní. Aniž by to někdo z okolí tušil, brala jsem si sama sebe. Dalo se tomu říkat »sňatek z rozumu«, byl čistě formální a účelový. Alexej Fišer získá v Čechách zákonné postavení a nemůže být jako cizinec šikanovaný našimi byrokraty.

Nikdy nevíte, jaký podraz můžete očekávat od sousedů! Jenže ti museli mlčet, všechno přece bylo v nejlepším pořádku.

Uvažoval jsem, že bych jako Hana Fišerová zaměstnala Slávka Procházku, ale pak jsem si to rozmyslela. Nehrozilo, že by se Slávek se mnou zapletl, ale podezření by vzniknout mohlo a kvůli Mařce by to nebylo dobré. Slávek si bude muset sehnat jinou práci.

Moje situace se tak víceméně stabilizovala.

Šlo o to, na jak dlouho...

*****

Jako sedmihlavá saň bych mohl žít skoro v pohodě, kdyby většina mých hlav neseděla na justičních křeslech. Co bych s nimi mohl dělat jiného, když měly odpovídající vzdělání i potřebné tituly? Uvažoval jsem sice o možnosti dát vale naší prohnilé justici, ale brzy jsem to zavrhl. Zaměstnat dvě doktorky práv jako prodavačky v supermarketu by asi možné bylo, ale budilo by to nezaslouženou pozornost sousedů. Nehledě na to, že jsem si usmyslil, když

už jsem do té prohnilé justice pronikl, mohl bych pomáhat spravedlnosti. Justiční mafie je také saň o více hlavách, když pár zkorumpovaných nahradím, mohl bych ledacos napravit. Utíkat od toho by bylo snadné, ale zbabělé. Měl jsem naneštěstí o té hydře jen slabé laické představy. Hankou a Danielem jsem se rozhlédl mezi exekutory, jenže exekutor a drogový dealer jsou povolání neslučitelná se ctí, vycouvat od toho je správné, ačkoliv ti, co u toho zůstanou, budou lidi odírat dál. Ještě záslužnější bude proniknout mezi soudce a další exekuce prostě nepřipustit. A na to jsem se zaměřil.

Začal jsem manželi Seidlovými, ale brzy jsem musel »převzít« dalšího mafiána soudce vyššího soudu, který mohl mé snahy poměrně snadno hatit – a také by to dělal. »Převzetím« jsem se vklínil i do odvolacího soudu, jenže tím to nemohlo skončit, justiční mafie měla víc hlav než jsem čekal a spravedlivých soudců bylo v Čechách málo.

Jenže žádná z těch justičních hlav neměla tušení, proti čemu se staví.

Časem jsem je přestal litovat. Soudci jsou na svých místech, aby dbali na dodržování spravedlnosti, ne aby plnili úkoly nějakých kmotrů v pozadí. Neplní-li svoji úlohu, stávají se škůdci a nezaslouží si špetku soucitu. Nemám sice jiné možnosti k jejich zneškodnění než pistoli s tlumičem nebo oncik, ale to jsou účinné zbraně. Mohl a musel jsem dávat přednost vhodnějšímu onciku, ale kde pouhé »převzetí« nestačilo, musel jsem použít i pistoli.

Naštěstí jen občas.

Stávalo se to, když jsem o někom zjistil, že je příliš klíčová osoba mafiánské pavučiny a jeho »převzetí« mi nepomůže. Až mafie zjistí, že se chová z jejího pohledu zrádně, nebude si jistý životem ani on, ani další moje »hlavy«. Pak je jistě lepší zabít ho. Pavučina mafie se roztrhne, ostatní mafiáni nemají nač navázat a já získám čas zjišťovat její strukturu.

Zatímco »převzetí« jsem uskutečňoval při osobních schůzkách spíše obchodního než přátelského charakteru, k rozstřílení mafiánů jsem používal svých nejbližších hlav. Měl jsem jich tolik, že mi stálo za to vysledovat, kudy se budoucí oběť pohybuje a místo abych se za ní vypravoval do jejího bydliště, počíhal jsem si na ni na rušné ulici, i přímo pod policejními kamerami. Pro Policii to byl vždycky neřešitelný oříšek. V pouličním ruchu úplně zanikne zvuk tlumených výstřelů a pachatele neurčí ani obraz kamer, ani svědci.

To by musel někdo vědět, že moje hlavy v takových akcích používají zásadně akmafas, takže jsou neviditelné pro lidi i pro kamery. Ale co by jim bylo platné, i kdyby to přece jen věděli? Mimozemská neviditelnost by byla žolíkem pro každého zločince, tedy i pro mě!

Byl jsem ale jediný...

*****

»Paralelní myšlení« mě nepřestávalo udivovat. Mělo své výhody i nevýhody.

Umožňovalo mi současně přemýšlet i jednat jednou součástí nezávisle na druhých, ale také soustředit několik hlav na jeden a týž problém, přičemž jsem velice často nacházel lepší řešení, než když jsem o věci přemýšlel izolovaně.

Často jsem teď k hodně vytíženým hlavám přiděloval ty, které zrovna neměly co dělat, aby jim s řešením vypomohly. Velice rychle jsem ale přišel i na to, že tím způsobem nesmím využívat řidičů – málem jsem se s Slávkem vyboural, když jsem místo sledování provozu řešil právnickou otázku.

Vůbec přitom nezáleželo na původním vzdělání mých »hlav«. Ukrajinec Alexej často pomáhal Hance, Jiřce i Davidovi, ačkoliv jeho původní vzdělání bylo jen základní a navíc bylo v ukrajinštině. Teď snadno řešil i právnické úlohy – stejně jako jsem mohl kýmkoliv mluvit perfektně rusky, ukrajinsky a polsky – tím přispěl do společného Alexej. Jazykové vybavení jsem teď měl záviděníhodné – kromě češtiny jsem plynně hovořil ukrajinsky, rusky, polsky, anglicky, francouzsky, španělsky a německy, Horáček mi přidal i maďarštinu, v ní jsem sice plynně hovořit nemohl, ale aspoň jsem jí rozuměl.

Zpočátku jsem se bál »přebírat« další lidi, obával jsem se, že je nezvládnu, jenže čím jsem měl »hlav« víc, tím to šlo lépe. Jednotlivé »hlavy«, ponechané samy sobě, se chovaly jako dosud naprosto přirozeně. Nemusel jsem dohlížet, aby nespadly ze schodů, vyznaly se ve vlastních bytech i ve vlastním příbuzenstvu. Neměly však svoji vůli a nemohly fakticky nic samostatně rozhodnout.

Zajímavé bylo, že tohle všechno fungovalo i když moje původní hlava Antonín spala ve své posteli. Jako celek jsem vůbec spát nemusel, ačkoliv jsem většině svých »hlav« spánek v noci dopřával. Stačilo ale, abych bděl jen jedinou – a pohotově bych se probudil, kdekoliv by se objevil nějaký podnět. A nebyl žádný problém své »noční strážce« střídat.

Nevýhodou bylo sdílení pocitů v některých situacích. Například když se některá moje »hlava« dostala do prostředí s vysokou hladinou hluku, způsobila tím všem ostatním mírnou nahluchlost. Dalo se to vyřešit ucpáním obou uší dlaněmi, ovšem pak tato »hlava« působila dojmem příliš zchoulostivělého člověka, který nic nevydrží.

Aniž bych si to uložil jako životní úkol, »přebíráním« darebáků jsem pomaličku ovládl větší a větší část české justice. A nejen jí. Ve spojitosti s vymítáním korupce jsem »převzal« i několik lobbistů a pak i politiků. Brzy bych si mohl v Českém Parlamentu založit se svými poslanci, získanými napříč politickými stranami, i vlastní parlamentní klub. I když jsem nic jako klub nepotřeboval – proč se dohadovat sám se sebou, a především dávat jiným najevo existenci další politické síly?

Čekal jsem jen na první zákon, který by se dal charakterizovat jako darebácký. Starší prasárny jsem použít nemohl, schvalovalo je ještě minulé složení Parlamentu. Potřeboval jsem se orientovat v tom současném.

Naštěstí jsem nemusel čekat ani rok.

*****

Když doposlancoval zpěvák František Ringo Čech, pronesl ke svým kamarádům řeč o tom, jak to chodí v Parlamentu.

Klíčovou byla věta: „Nebudete mi to věřit, ale – tam kradou všichni, úplně všichni!“

Nevěřil jsem mu jen slovo »všichni«, to by musel krást i on a ještě aby se tím chlubil? Podle mě může být i v Českém Parlamentu pár poctivců, jde o to, aby tam nebyli nějakým řízením osudu v menšině. Ačkoliv – jejich výsledky tyto obavy víceméně potvrzují.

Měl jsem tam už jedenáct »hlav« a jejich pomocí jsem pozoroval cvrkot. Bohužel byly na pořadu jednání zákony, na kterých nezáleželo a snad právě proto procházely hladce jako horký nůž máslem. Seděl jsem v jedenácti lavicích a disciplinovaně hlasoval s ostatními – PRO. Přecházel jsem přitom uštěpačné poznámky na adresy mých tří »hlav«. Jistěže jsem věděl, že právě ti poslanci byli velkými milovníky alkoholu, takže si je teď ostatní dobírali, co se to děje za zázrak, že nejsou pod parou, nametení a »zavirovaní«, jako vždycky? Jako Antonín jsem nebyl úplný abstinent, ale dával jsem si i v hospodě jen pár piv, abych neseděl nasucho, ale aby mě pivo neposlalo pod stůl.

Je prý obrovský trapas pohled na ožralého abstinenta! Už protože pít neumí.

O přestávce se do mě ale venku zhurta pustil stranický kolega jedné mé »hlavy«. A co si o sobě myslím, že jsem hlasoval proti usnesení stranického grémia?

„No jo, máš pravdu,“ přikývl jsem mírně. „Ale vždyť o nic nešlo. Drtivá většina byla beztak pro a těch pár hlasů proti bylo k smíchu. Navíc si myslím, že ten zákon je užitečný a je trapné hlasovat proti němu jen proto, že to vyšlo od konkurentů.“

„Co blázníš?“ vyjel si na mě kolega. „Když se chováš nekolegiálně už teď, jak budeš hlasovat, až o něco půjde? Počkej, jak se do tebe pustí předseda!“

„Co by se pouštěl, není na řetězu,“ odvětil jsem mírně. „No tak si popovídáme, nejsem proti rozumné debatě.“

„Až se budeš před ním třepat jako ratlík, budeš to určitě vidět jinak,“ věštil kolega.

Pak odešel do bufetu na jeden – nebo spíš na pár – drinků.

No jo – předseda partaje! Oblíbený jako podebraný nežit a despotický jako Napoleon! Ještě jsem se s ním po »převzetí« nesetkal, ale z »dřívějšího života« jsem věděl, že hovory s ním nepatří mezi příjemnosti. Navíc, ačkoliv ve svém obvodu kandidoval na prvním místě své kandidátní listiny, lidé ho díky jeho neoblíbenosti poměrně snadno vykroužkovali. Řídil teď partaj ze sekretariátu, sám ve Sněmovně neseděl a to ho určitě štvalo.

Ještě že jsem se do Parlamentu – tedy moje »hlava« – dostala až v sousedním obvodu. Tam sice málem vykroužkovali jako jeho pravou ruku mě, ale nepovažovali mě za takového darebáka, abych zasluhoval vyřadit. Možná se to dá chápat tak, že příliš málo lidí prokouklo mé »staré já« natolik, aby se obtěžovali kroužkováním. Beztak si neměli z čeho vybírat, v našem volebním obvodu jsme byli za naši stranu grázlové všichni, jeden byl za osmnáct, ostatní bez dvou za dvacet. Naše partaj byla věru sbírka!

Samozřejmě mi brzy nato zvonil mobil. Předseda! Kolega mu zřejmě poslušně hlásil, co se kdy a jak šustlo. No – byl jsem v poslední době jediný, kdo se toho pohovoru nebál, dokonce jsem se na to setkání těšil. Ale jen díky vědomí, že mi »převzatý« předseda nebude nebezpečný. Už dlouho mi bylo jasné, že ho dříve nebo později »převezmu«, šlo už jen o to, kdy se potkáme mezi čtyřma očima.

A také to tak dopadlo. Setkali jsme se jako šéf a podřízený, ale rozcházeli jsme se jako dvě naprosto rovnocenné »hlavy«.

Oni prostě nic netušili!

*****

Čekání na nějaký protilidský zákon nebylo v Českém Parlamentu dlouhé. Potřeboval jsem ho už jen jako lakmusový papírek na testování poslanců. Kdo ho podporuje, je zkrátka lump a bude můj. Kdo je proti, má aspoň náznak svědomí, takže se ho ani nedotknu.

Nebylo to ovšem přesné. Komunisté byli proti jako jeden muž – a dalo by se úspěšně pochybovat, že by se mezi nimi nenašli darebáci. Jen na ně můj lakmus nereagoval. Obával jsem se, že právě komunisté jsou součástí hry na »hodného a zlého policajta«, takže hlasují proti ostatním jen aby vypadali jinak a kdyby o něco šlo, umožní kdejakou prasárnu. Nebylo by to poprvé. Naopak jiní poslanci mohou hlasovat proti svému niternému přesvědčení, jen aby nešli »proti svým« partajním kolegům. Možná to nejsou největší darebáci, jenže právě díky těmto korouhvičkám procházely tyhle hrůzy už v minulosti.

K úderu jsem si vybral dobu během parlamentní rozpravy, těsně před hlasováním, kdy už jsem znal stanoviska všech. »Přebíral« jsem je po desítkách buď v parlamentní kantýně, nebo v kuloárech. Nebylo to úplně snadné, měl jsem jen jedenáct onciků, ti čerstvě převzatí je ještě neměli a nemohli mi pomoci jinak než »dělat zeď«, abych mohl »přebírat« své oběti i obklopené davem. Stačilo, aby nejblíže stáli ti moji – a bylo jich čím dál víc.

Řekl bych, že si toho ti nedotčení ani nepovšimli.

Proto také proběhlo hlasování pro vnější pozorovatele naprosto nečekaně.

Poslanci ze všech stran, i nezávislí, hlasovali jako jeden muž a kontroverzní zákon téměř jednohlasně smetli. Hlas mu dalo jen osm poslanců, které jsem ještě nestihl »převzít«. Umínil jsem si ale napravit to co nejdřív, i když už mě nemohli přehlasovat.

Od nynějška jsem ale měl v Parlamentu ústavní většinu a mohl bych měnit i ústavu. Když jsem se však trochu zamyslel, došlo mi, že bych neměl být tak jednoznačný. Měl bych se při hlasování dělit a částí »hlav« hlasovat opačně. Bude to divadlo pro voliče? Jistě, ale ti, kdo dnes hlasují pro darebáky, budou pro ně hlasovat i nadále. Když je neuspokojím, zvolí si do Parlamentu jiné. A i když je také »převezmu«, co s nimi budu dělat?

Proč bych s voliči nemohl nadále hrát hru na »hodného a zlého policajta«, jenže přesně v opačném gardu? Nebude to nic neobvyklého, některé »hlavy« budou prostě hlasovat jako dosud, jenže budu mít nad nimi kontrolu, aby se mi nevymkli. Budu muset připravit i past

na komunisty, abych jich neměl v zádech tolik. Ovšem jen tak, aby plnili očekávání jejich voličů a ti je dál volili.

Po poslancích jsem se zaměřil na muže a ženy v pozadí – legislativce, kteří ty zákony pěkně v tichosti připravovali. Ti teď pochopitelně zuřili, nemohli pochopit, jak je možné, že poslanci jejich pečlivě připravený podraz nepodpořili, dokonce ani ze stran, které by nikdy proti nešly! Stačilo však, aby se ozvali. Tím se dostali do mého hledáčku a během diskusí přešli postupně, ale rychle na moji stranu. Přesněji – staly se z nich mé nové »hlavy«.

Takový palácový převrat ještě nikde ve světě neproběhl! Orientace České republiky se v naprosté tichosti změnila. Převzal jsem kormidlo bez velkého krveprolití – ačkoliv ne bez obětí, jenže zmizelo jen pár set darebáků, kteří se ke mně tiše připojili. Spolu s ovládnutou justicí jsem měl šest tisíc »hlav«, ale pořád to pro mě nebyl žádný problém. Čím víc jsem se rozšiřoval, tím víc stoupala i moje inteligenční kapacita a i když jsem většinu nově získané inteligence spotřeboval na řízení svých »hlav«, aby se chovaly přirozeně jako dřív, zbývalo mi dost volné kapacity.

Měl jsem ale před sebou dostatek problémů, aby mě plně zaměstnaly.

Člověk by si řekl, že poslanci příliš inteligence nepotřebují, stačí, když hlasují, jak jim doporučí grémium jejich partají. Ukázalo se však, že to nejsou pouhé stroje na hlasování. Každý měl ještě bokem spoustu dalších aktivit. Většinou řídili jiné podnikatele a vytvářeli pro ně, ve spojení se zkorumpovanou justicí, ideální zlodějské prostředí. Nejrychleji přece nezbohatne ten, kdo poctivě pracuje, i kdyby měl milionové nápady, nejrychleji zbohatne ten, kdo krade. To platí všude ve světě, proč by zrovna Čechy měly být výjimkou?

Říká se, že bohatí dávají lidem práci. Potřebují přece lidi, co na ně budou pracovat, sami by nikdy nic nezískali. Jenže to platí i naopak, s každým miliardářem vznikne pár tisíc bezdomovců. Zejména v tak malém státečku, jakým jsou Čechy, kde se okrádání lidí projeví ve vší syrovosti.

Prostřednictvím politických špiček jsem teď ovládal skoro čtvrtinu hospodářství České republiky – většina bohužel patřila zahraničním majitelům, na které jsem dosud neměl vliv. Ale i ta čtvrtina byla významná na to, aby bylo patrné celkové zlepšení.

Prostřednictvím vládní koalice jsem to neopomněl národu prezentovat. Blížily se přece následující volby a já jsem potřeboval, aby lidé opětovně zvolili mé »hlavy«.

Nebudu muset »přebírat« jiné.

*****

Nad propastí

»Převzetím« prezidenta jsem se stal úplným vládcem České republiky. Prostřednictvím bílých koní, pracujících skrytě pro mé poslanecké špičky, jsem měl vliv na hospodářství, při mé ústavní většině a »převzatých« legislativcích i volnou ruku ke tvorbě zákonů. Občané to zatím nepozorovali, všechno běželo zdánlivě při starém. Málokdo si zatím povšiml několika podivných hlasování ve Sněmovně. Tím spíš, že mi Senát několik zákonů odmítl a vrátil k přepracování. Mezi senátory jsem zatím nepronikl a neměl jsem to ani v úmyslu, Senát mi zatím nepřekážel, mohl mi nanejvýš něco vrátit. Stejně ho přehlasuji!

Dobré bylo, že nic netušili ani mediamachři. Novináři se sami rádi nazývají »hlídacími psy demokracie«, jenže ti čeští se dávno změnili na poslušné psíčky, kteří za kostku cukru panáčkují, jak jim páníček přikáže. Rusové říkají takovým novinářům »šávki«, což původně znamenalo cirkusové psíky, bavící publikum nenáročnými kousky v době úprav manéže – například když montují a naopak odstraňují těžké mříže pro drezúru šelem. V cirkusech, kde nemají »šávki«, plní tuto úlohu klauni, hrající si na pitomce – také velice příhodné označení pro žurnalisty! Znamenalo to pro mě jedno plus. Nevšimli si mě ani páníčkové psíčků, jinak už by byl štěkot!

Zatím mi ale naše šávki nevadily. Nepomáhaly mi, ale ani neškodily. Víc mi vadilo, že je většina hospodářství v rukou cizinců, ale za hranice jsem se zatím neodvažoval rozšířit.

Právě v té době mi ale udělali schválnost bankéři České Národní banky. V rozporu se zdravým rozumem opět devalvovali českou korunu. Samozřejmě se chlubili, jak tím obětavě pomáhají našim exportním firmám, jenže mi bylo jasné, že pomáhají jen zahraničním. Mnou ovládané podniky, většinou zaměřené vnitrostátním směrem, tím parádně podtrhli.

Dobrá, vy na mě takhle? Budu se vám muset podívat na zoubek!

Problém byl, že bankovní rada není na nikom závislá a nedá si poroučet. Je to vlastně stát ve státě, nikdo ji nemůže odvolat, nanejvýš úplně planě kritizovat. Jakmile prezident její členy jmenuje, jsou neodvolatelní, i kdyby prodali banku za pár dolarů komukoliv.

Byl to jeden z důvodů, proč jsem musel »převzít« i prezidenta. Jen on si může pozvat členy bankovní rady ke konzultacím. Stačilo pozvat si jednoho z nich a v jeho těle si vyčkat na další zasedání. Mezitím mu narostl oncik a nebyl už žádný problém »převzít« všechny.

No – dozvěděl jsem se věcí! Potvrdilo se mi, že i tihle jsou pouhými loutkami, jenže loutkami s neuvěřitelně velkým vlivem. Nemohou vyhlásit válku, ale mohou způsobit větší škody než okupanti. Když jsem to srovnával, Parlament měl větší vliv, ale co do možností škodit na tom byla bankovní rada lépe. Když provede nějaký podraz na národ Parlament, nastane při nejbližších volbách zemětřesení a moc se přesune od vládních stran na opozici, i když vítězi zůstanou v každém případě loutkovodiči v pozadí. Bankovní rada Národní banky je ale nepostižitelná. Občané mohou nanejvýš vyčítat prezidentovi, co tam jmenoval za kreatury, jenže prezident odpoví, že v tom nejede sám, je nevinný jako lilie – a kreatury se občanům smějí. Nehrozil jim trest ani když prodaly české zlato za bezcenné dluhopisy.

»Převzetím« bankovní rady jsem tuto moc získal já. Navíc jsem získal obrovské jmění, dosud patřící bankéřům. Není žádné tajemství, že tihle pánové na machinacích nekřesťansky vydělávají, neboť o nich předem vědí. Když úmyslně způsobí pád koruny a současně dají příkazy makléřům, aby na burze hráli na její pokles, sypou se jim na konta miliony. A ještě nikoho nenapadlo odsoudit je pro střet zájmů nebo korupci. I zdánlivě neodvolatelní soudci mohou podléhat kárným žalobám, zatímco bankéři jsou právně nestíhatelní.

Samozřejmě platí, že jsou na tato místa jmenováni výhradně členové Bratrstva kočičí pracky, kam patří i prezidenti a většina poslanců. A bylo mi jasné, že soustřeďují větší moc, než jsem měl dosud já. Měl jsem proti nim jen jednu výhodu – nepotřeboval jsem se radit, mohl jsem reagovat okamžitě a soustředit všechny své síly jedním směrem.

A to i když jsem začal řídit banku jinak, než chtěli loutkovodiči teď už mých »hlav«.

„Hin se hukáže, hdo z nás!“ pravil Kozina zmužile...

...když mu kat navlékal oprátku...

*****

Jeden podraz – naštěstí nízké úrovně – jsem si ale připravil sám.

Příliš jsem si zvykl, že si mimozemská regenerace poradí s většinou nemocí i s úrazy, až na ty zcela fatální, jako byl průstřel hlavy u doktora Fišera. Účinkovalo to stoprocentně. »Přebíral« jsem občas strašné trosky, nositele všech nemocí, na jaké jsem si mohl pomyslet. Všechny nemoci ale mizely jako po mávnutí čarovným proutkem. Dokonce mizely i takové drobnosti, jako oční vady. Moje »hlavy« mohly po krátké době od »převzetí« odložit brýle, naslouchátka, kardiostimulátory i další pomůcky a přestávali brát teď už nepotřebné léky. Antonín jako první přestal být kardiakem, Slávkovi zmizela rakovina.

Uvítal jsem to, ale na pozadí mnohem větších změn jsem to hodil za hlavu.

Proto mě překvapilo, když hned dvě z mých nejstarších »hlav« nečekaně onemocněly, či to tak aspoň vypadalo. Naštěstí jsem měl už mezi »hlavami« i několik poslanců – lékařů, přesněji řečeno jejich vědomosti, abych si takový problém dokázal vyřešit sám.

Už předem jsem věděl, že obraz EEG bude u všech značně rozdílný od běžného stavu jiných zdravých lidí. Jeden neurolog už to označil za obraz typického velkého epileptického záchvatu, jenže pro mě to byl normální stav. U některých mých »hlav« zmizela vedle jiných nemocí i epilepsie, takže tudy cesta nevedla – zkrátka jsem a budu Jiný.

Použil jsem tedy pár standardních postupů a testů, abych si stanovil diagnózu. Jenže ta mě samotného trochu rozhodila. Nebyla to totiž nemoc, ale – gravidita.

To se ví, projevilo se, že jsem většinu svého života žil jako chlap. »Převzal« jsem sice časem již šestnáct ženských, ale to bylo proti tisícům chlapů zanedbatelné, navíc byly mnou »převzaté« ženy většinou postarší semetriky, jinak bych ani neměl důvod k »převzetí«.

Ovšemže jsem si musel zvyknout na odlišný způsob oblékání, na sukně a podprsenky, jenže s pomocí jejich vzpomínek a návyků jsem to zvládl, tak jako jsem se naučil vyhýbat se pánským záchodům. Něco jsem ale zcela hodil za hlavu. »Mé« ženy přestaly nosit punčochy i punčochové kalhoty. V létě jsem se s nimi nezdržoval a v zimě jsem hodlal nosit kalhoty.

Jedna z opomenutých věcí, odlišujících ženy od mužů, byla ale antikoncepce. A jak se ukázalo, zanedbal jsem ji trestuhodně. Příroda neuznává politickou korektnost, amnestie ani podmíněné tresty, přírodu neuplatíš a porušení antikoncepce má obvykle jediný, poměrně snadno předvídatelný následek.

Znamenalo to, že se brzy seznámím se zkušeností, které nás chlapy zpravidla míjejí – s porodem. Budu rodit a kojit. Dosud jsem si to nepřipouštěl, ale určitě to nepočká. Prostě to bude a nedá se to odložit ani zastavit. Čistě teoreticky je možný i potrat, jenže – jsem sice sériový vrah, ale rozhodně ne vrah nevinných! Případ s Slávkem řadím mezi nehody, úmysl to přece nebyl!

Byl vlastně div, že mě to zatím potkalo jen u dvou.

To mě tedy čekají věci!

*****

Partaje přijaly podivné chování svých poslanců různě.

Ti, kterým jsem »převzal« nejvyšší špičky, se zpočátku snažily udržet dojem, že se nic neděje. Loutkovodiči v pozadí však spokojení nebyli a dávali to nevrle najevo. Vyhrožovali uzavřením toku peněz do partajní pokladny, partajními bossy zpravidla průběžně vykrádané, takže jim oficiální zdroje nestačily. Partaje by mohly finančně přežít jedině bez rozkrádání, jenže nestačilo zarazit zlodějny, loutkovodiči vyhrožovali, že je navíc dají na černou listinu českých medií, tím jim odeberou všechny voliče a partaj, jakkoliv stará a známá, zakrátko neslavně skončí.

Uvážil jsem, že partají je na tak malou zemičku beztak příliš mnoho a některé jsou jak dvojčata jiných, takže by byla menší redukce nejspíš vítaná a tak jsem to vzkázal zástupcům sponzorů. Znamenalo to, že musím připravit neprovokační rozpuštění partaje, aby současně s tím nedošlo k řetězu trestních oznámení a nedejbože soudním procesům. Důvodů by se asi našlo dost, »převzatí« se předtím podíleli na rozkrádání, které by se těžko dalo ututlat.

Loutkovodiči jsou ale mazaní. Nikdo neví, jak pomáhali partaj zakládat, starý předseda už je dávno po smrti, ale co já pamatuji, s nikým nejednali jinak než pomocí telefonu. Nikdy nepřišli osobně – nedají mi tedy příležitost »převzít« je. Co s nimi? Asi budu muset nasadit někoho do telefonních společností, aby se pokusil vysledovat, odkud jdou hovory, případně zjistit, kudy chodí peníze. Jenže to bude složitější...

Probíral jsem se pamětí předsedy partaje, když vtom do kanceláře vrazili dva chlapi. Stačil jsem k nim jen vzhlédnout, mihlo se mi před očima jejich černé kukly na obličejích, pak mě ale oslnila šňůrka záblesků a uslyšel jsem dávku výstřelů.

Před očima se mi zatmělo – a přestal jsem vnímat. Ti dva mě prostě zastřelili! Byli to vyslanci loutkovodičů, nebo někdo jiný? To už asi nezjistím. Do obličejů jsem jim neviděl a než se tam dostane některá moje ozbrojená »hlava«, budou ti dva dávno pryč.

Ale – proč jsem necítil žádnou bolest?

Co když ta nesnesitelná bolest při sebevraždě Daniela Fišera vznikla průstřelem mozku, zatímco jiné průstřely ji nevyvolají? Znamená to propříště nestřílet se do hlavy. Neovlivním, kam se mi strefí případný vrah, ale když neprostřelí mozek, bude to aspoň bez bolesti.

V každém případě mě ale nějací grázlové zastřelili!

Dobrá, vy na mě takhle? Budu se vám muset podívat na zoubek!

Mám teď o důvod víc.

*****

Zatímco se národ utěšoval, že ho přestaly strašit krajně nepopulární zákony, připravil jsem pomocí mých legislativců druhý úder, tentokrát protipartajní.

Přišel jako blesk z čistého nebe. V Poslanecké sněmovně se objevil návrh na změnu ústavy, odůvodněný tím, že od doby vzniku zastarala a zejména je třeba jiný volební zákon. A nad ním se všem partajníkům kromě mých »hlav« udělalo rudo před očima.

Nový volební zákon byl největší ústavní změnou, i když diskutovat se dalo i o dalších bodech. Kontroverzní byl i zákon o nepřípustnosti nevypověditelných smluv, který vyvolal bouři odporu zejména u nadnárodních společností. Na novou ústavu navázalo i pár dalších zákonů, třeba zákon o rozpuštění České exekutorské komory a zpětného prošetření všech nezákonných exekucí. Pravda, většina exekucí byla podle starých zákonů v pořádku, jenže to většině exekutorů nestačilo, takže si občas přilepšovali nad rámec zákona. Nový zákon to však klasifikoval jako podvod a jeho původce trestně postihoval.

Nic ale nevzbudilo tak silný odpor jako volební zákon. Obsahoval zrušení volebních obvodů, hlasování se mělo vést napříč celou republikou. Jenže místo aby voliči dávali hlas partajím a dovolovali jim, aby si s nimi dělaly cokoliv, měli volit přímo jednotlivé poslance. Partaje sice měly své kandidátky, ale každá měla jen jednu celostátní. Voliči disponovali poměrně malým počtem hlasů, takže se museli rozhodnout, komu je přidělí. Mohli je jako dosud přidělit rovnou partaji, ale dostalo by se jen na prvních pár kandidátů. Ti by sice měli hlasů nadbytek, ale v Parlamentu by byli příliš osamělí.

Nový volební zákon partajím rozhodně nestranil. Nová ústava navíc vůbec nepočítala s existencí samostatného Senátu. Beztak neměl žádnou velkou váhu a mohl jen zdržovat.

Největší změnou bylo zrušení volebních období a volebních místností. Voliči by mohli volit pouze elektronicky, buď ze svých domovů, nebo z check-pointů, případně i z obecních úřadů, zato kdykoliv je to napadne. Když některý poslanec své voliče zklame a zradí, voliči

mu okamžitě své hlasy odeberou a dají je jinému. Volební server, co nejdokonaleji chráněný proti zneužití, měl situaci vyhodnocovat na sklonku každého týdne, takže se lehce mohlo stát, že poslanec ve čtvrtek hlasuje proti vůli svých voličů a v pondělí už bude na jeho místě sedět jiný. Většina ale nemůže potlačit menšinu, poslance hodnotí jedině jeho voliči, tedy ti, kteří mu dali svůj hlas, ostatním do toho nic není. Rozhoduje jen počet voličů, ne příslušnost k partajím. Když si kandidáta zapíší třeba zahrádkáři a je jich dost, aby získal více hlasů než nejslabší poslanec, bude v Parlamentu poslanec i za zahrádkáře. Rehabilitoval jsem i pojem »nezávislý kandidát«, v novém systému nemusí »nezávislí« žebrat partaje o místo na jejich kandidátkách, takže budou na partajích konečně opravdu nezávislí.

Kolem návrhu se rozpoutala dlouhá a bouřlivá diskuse nejen v Parlamentu, kde to ode mne bylo jen zdržovací divadélko, ale především v médiích a na veřejnosti. Ačkoliv jsem měl všechno připravené od hlavního i záložních volebních serverů po snímače občanských průkazů, které měly jednoznačně určit své nositele a zabraňovat zneužití hlasů, dával jsem teď prostor k vyjádření i občanům. Národ se tím – jako už několikrát – rozdělil na příznivce a odpůrce. Odpůrci byli zpočátku v převaze, protože média začala jako jeden muž agitovat proti novince, jenže lidé už si zvykli médiím nevěřit a postupně se přidávali k příznivcům. Byla to přece jedinečná šance zbavit se starých dinosauřích partají!

A i když jsem měl své »hlavy« ve všech partajích a nevadilo by mi, kdyby lidé zvolili dosavadní poslance, založil jsem v Praze a v Brně novou partaj pod názvem »Lidová strana« a s programem podpory nové ústavy. Ano, bylo to z mé strany čisté divadlo, jenže jsem se nemohl spoléhat na spontánní podporu veřejnosti a musel jsem včas vyvrátit argumenty narychlo shromážděné odpůrci.

Médiím tentokrát manipulace nepomohly. »Lidová strana« si pro podporu nové ústavy prosadila vstup do vysílacího času – samozřejmě o to u České televize zprvu marně žádala, jenže Ústavní soud obratem rozhodl, že veřejnoprávní Česká televize je povinna poskytnout vysílací čas spravedlivě všem žadatelům – což ale nesplňuje desetiminutová relace někdy po půlnoci, kdy by k tomu bylo vedení České televize ještě ochotné. »Lidová strana« odmítla i společné diskuse všech partají s odkazem na manipulující otázky, zadávané moderátorem v minulých debatách. Místo prezentace programů stran se debaty vždy zvrhly v rozebírání různých obskurních otázek, které s věcí nemají pranic společného.

Nejdůležitější však bylo, že »Lidová strana« tvrdě vyžadovala účast alespoň jednoho svého představitele ve všech diskusích o novém volebním zákonu. Odvolávala se na nález Ústavního soudu a Česká televize musela ustoupit, byť s vrčením a ceněním zubů v podobě poťouchlých otázek od moderátorů.

Důležité bylo, že podle skutečně nezávislých průzkumů začali příznivci převládat.

Když všichni diskutující vyčerpali argumenty a debaty utichly, poslanci v Parlamentu vysoce nad ústavní většinou novou ústavu zavedli.

Kostky jsou vrženy... pravil prý Caesar, než dal legiím rozkaz k pochodu na Řím...

Alea iacta est!

*****

Nejtvrdší střet s Evropskou unií se odehrál o bod osm nové ústavy, podle něhož je zdrojem veškeré moci v České republice její lid a žádný nadnárodní zákon nemá váhu, je-li v některém bodu rozporu s ústavou a národními zákony. Jedinou cestou jak takový zákon legitimizovat je prostřednictvím všeobecného referenda.

Česká republika se tím drze vzepřela předchozím smlouvám, zejména Lisabonské. Výsledek na sebe nedal dlouho čekat. Prezident a předseda vlády obdrželi strohé předvolání do Brusele, kde by se měli z tohoto hříchu zpovídat.

Nedlouho předtím jsem podnikl jednoduchý test. Poslal jsem jednu svou »hlavu« na výlet do Austrálie, abych si ověřil, zda ji budu i tak daleko ovládat. Austrálie je na opačné

straně Zeměkoule, tam už by se mohla projevit i rychlost světla, ale k mé spokojenosti jsem se cítil v pohodě i v Melbourne. Když jsem měl poslat v co nejkratší době odezvu na impuls, vyšlo mi, že reaguji rychleji než světlo. To se o telepatii říkalo odjakživa a jen jsem si ověřil, že je tomu tak. Podobně negativní byly i pokusy s Faradayovou klecí a s návštěvou v hlubinném dole. Nemusel jsem se tedy obávat, že někde ztratím vládu nad některou svou »hlavou« ať z důvodů vzdálenosti nebo izolace.

Vypravil jsem se tedy do Brusele i s premiérem – tedy sám se sebou. Zbytek posádky vládního speciálu tvořila ochranka – v tomto bodě jsem zatím zvyky neměnil. V Bruseli nás sice zavezli do sídla Evropského Parlamentu, ale tam nás nechali čekat. Je to otřepaný trik, jak demoralizovat vyjednavače a ukázat jim hned z kraje, jak málo jsou důležití, když se jim bude někdo věnovat až si na ně udělá čas. Někteří králové nechávali čekat poselstva sousedů půl roku i rok, aby před jednáním řádně vyměkli a nedělali potíže.

Našli se i panovníci, kteří takové poselstvo poslali nazpět v koších, rozsekané na kusy, aby sousední vladaře demoralizovali. Nejčastěji se tak chovali ti, kdo se chystali sousedy tak jako tak napadnout a na jejich mínění jim už nezáleželo, spíš potřebovali vzbudit strach.

Seděli jsme pořád bez zájmu v jakési hale. Ještě že tam bylo na čem sedět a nenechali nás celou tu dobu stát. Divil jsem se, že nejsme aspoň obklopeni novináři, jenže ty k nám asi nepouštěli, aby nekazili ten očividný, až ostentativní nezájem.

Když ale čekání trvalo dvě hodiny, rozhodl jsem to jako prezident.

„Zřejmě nás nechtějí," prohodil jsem. „Anebo očekávají, kdy se před nimi spustíme na kolena. Dobrá, pro dobrou vůli přidáme ještě »akademickou čtvrthodinku«!"

Pokud nás odposlouchávali – a že jsem o tom nepochyboval – pak se nás asi rozhodli ještě víc podusit ve vlastní šťávě. Psychologická hra pokračovala – kdo dřív vyměkne?

Po čtvrt hodině jsem se podíval na hodinky.

„Pozvání jsme vyhověli, není naše chyba, že o nás nikdo nestojí," prohlásil jsem spíš pro chlapce ochranky než pro sám sebe v osobě premiéra. „Vracíme se domů."

Ve chvíli, kdy jsme se všichni zdvihli, vyrojili se odevšad novináři, jako když praskne přehrada. Obklopili nás a začali cvakat fotoaparáty.

„Haló, pane prezidente, co je účelem vaší návštěvy?" zazněly první otázky.

„Nevím," odvětil jsem. „Jsme tu na pozvání eurokomisaře, obsah rozhovoru je jeho záležitostí. Proč se nezeptáte jeho? A kde ho vůbec máte?"

„Asi se někde zdržel," dostalo se mi hned vysvětlení. „Vy nevíte, o čem se má jednat?"

„Teď už to vím," odvětil jsem. „O ničem, protože se pan eurokomisař ani neobtěžoval přijít na jím samým vyžádanou a námi potvrzenou schůzku. Až se tu objeví, vyřiďte mu, že ho v Praze uvítáme určitě s větší pozorností než on nás. Je k nám srdečně zván."

Rozhlédl jsem se, ale eurokomisař pořád nikde.

„A teď, prosím, nechte nás odejít," požádal jsem zdvořile novináře.

Bylo vidět, že se rozestoupit nechtějí, ale odhadl jsem, kde je jejich kordón nejslabší a dal povel bodyguardům, aby nám prorazili cestu. Hoši byli naštěstí ostří a novináři po krátkém pokusu neuhýbat přišli na to, že je to marné. Prošli jsme jejich tlupou a zamířili k automobilům našeho velvyslanectví, které nás přivezly z letiště.

Nasedli jsme a aniž bychom dbali na hejno paparazzi na motocyklech, zamířili přímo na letiště. Auta s diplomatickými značkami projela bočním vjezdem až na odstavnou plochu k našemu vládnímu speciálu.

„Vracíme se," oznámil jsem kapitánu letadla, jen co jsme vystoupili po přistavených schodech do vstupních dveří, kde nás čekal.

„Jenže... letadlo není připraveno ke startu," upozornil mě.

„Proč není?" zeptal jsem se ho.

„No – ještě nám nedovezli objednané palivo," vysvětloval mi.

„Ani za tři hodiny, co tu stojíte?“ pozvedl jsem obočí. „Žádal jste o ně vůbec?“

„Samozřejmě, jako vždy, hned co jste po přistání vystoupili,“ ujistil mě. „Jenže nám nic nedali. Jsme prý v pořadí.“

„Takže tohle letadlo nemá dost paliva na non stop let Praha-Brusel-Praha?“ divil jsem se okázale, neboť jsem věděl, že tenhle typ má dolet mnohem větší.

„No, palivo by mělo do Prahy vystačit, ale je to proti předpisům,“ bránil se.

„Jenže na tomhle letišti nám palivo nedají,“ řekl jsem mu. „Poletíme přímo do Prahy, než si tady někdo rozmyslí nasadit na nás stíhačky a sundat nás.“

Kapitán trochu zbledl, ale neodporoval. Požádal jsem ho, aby mi umožnil vyslechnout si jeho předletovou komunikaci s věží.

„Doufám, že se to dá nahrávat,“ zeptal jsem se ho.

„Všechno se nahrává do černých skřínek,“ přitakal rychle.

„Ale z nich se to špatně dostává, že?“ usmál jsem se trochu sarkasticky.

„Obvykle jen v případě havárie,“ potvrdil mi.

„Dovolte mi tedy použít můj telefon jako záznamník,“ požádal jsem ho. „Mám na tom záznamu opravdu zájem.“

„Ale to nebude kvalitní,“ upozornil mě.

„To nevadí,“ mávl jsem rukou.

Očekával jsem obstrukce a nemýlil jsem se. Věž nejprve neměla volnou dráhu, pak se kdosi pokusil nařídit kapitánovi, aby mi vyřídil, že se máme vrátit na sjednanou schůzku.

Naklonil jsem se ke kapitánovi, abych mohl promluvit do jeho mikrofonu.

„Tady prezident České republiky,“ oznámil jsem tomu na věži. „Čekali jsme marně dvě a půl hodiny, to je víc než dost. Pusťte nás do vzduchu a nezdržujte!“

Chvíli bylo ticho, pak věž dala povolení rolovat na start.

„Tak – a teď oči na šťopkách, ať nějakou nešťastnou náhodou nehavarujeme, někomu by se to mohlo moc hodit,“ povzbudil jsem kapitána a obrátil se do pasažérské kabiny.

„A připoutejte se,“ připomněl mi ještě kapitán.

Vzletět se ale podařilo bez problémů a upřímně jsem si oddychl, když jsme se zdraví dostali přes hranice a spadali už pod dispečink v Praze. No – dali jsme aspoň celé Evropské unii najevo, že se šikanovat nenecháme.

Jedno mi ale bylo jasné.

Tohle nám nedarují!

*****

Navzdory důraznému »doporučení« Mezinárodního měnového fondu přestala Česká Národní banka intervenovat na snížení hodnoty koruny a místo toho začala nakupovat zlato. A ke všemu za dolary! Místo aby poslušně zvyšovala povinné dolarové rezervy, začala se jich zbavovat. Přesněji – převáděla je na zlato. Přesně obráceně, než jak to nejlepší ekonom Evropy prováděl až dosud a byl za to neustále chválen.

Mezinárodní měnový fond zvýšil cenu zlata, jenže to se mu po celém světě najednou nepodařilo a Česká Národní banka skupovala zlato dál, jenže teď přednostně v místech, kam vliv fondu nesahal, nebo se tam projevoval se zpožděním. Zkrátka se v Evropě chovala jako černá ovce a ignorovala všechna doporučení, která pro ni měla mít váhu rozkazu, o kterém se nediskutuje, ale který se poslušně provádí.

Zkrátka bylo nutné dát Čechům pořádnou lekci.

Mezinárodní ratingová agentura Moody’s Investors Service snížila České republice známku úvěrové spolehlivosti o tři čísla na Baa3. Zdůvodnila to nezodpovědným chováním Čechů, kteří snižováním povinné dolarové rezervy ohrožují kursovní stabilitu. Mezinárodní ratingové agentury jsou mezinárodní jen polem své působnosti, jinak se ví, že všechny patří Američanům. Jejich hodnocení neodráží spolehlivost či nespolehlivost, ale vytváří je. Koho

ratingová agentura onálepkuje jako nespolehlivého, na toho se chystá nějaký velký podraz, takže buď brzy zbankrotuje, nebo bude brzy pomocí bankovních operací legálně rozkraden. Onálepkování proto není proroctví, jak se oficiálně tvrdí, ale první krok v podrazech.

Burza na to samozřejmě reagovala zhoršením kursu České koruny, skoro stejně jako při dalším nákupu dolarů, ale navíc i prudkým poklesem akcií českých podniků.

Investoři, kteří zachytili tento trend včas, se začali akcií českých podniků zbavovat a nespolehlivou zemičku opouštět.

Česká Národní, jako kdyby si toho nevšimla, dál kupovala zlato a zbavovala se dolarů. Vypadalo to, že si je jistá, na což burza poměrně citlivě reagovala krátkodobým stoupnutím kursu České koruny. Akcie českých podniků však padaly dál, investoři jim už nevěřili. Kdo je kupoval, dostal je velice levně, ovšem s velkým rizikem bankrotů. Padalo všechno, včetně známých značek jako České pivovary a Škoda Mladá Boleslav.

Ratingové agentury překvapilo, že většinu nákupů českých podniků realizovali úplně neznámí podnikatelé. Co to bylo za lidi? Investory to zajímat nemuselo, důležité bylo, že za akcie i za podniky dostali tvrdé dolary, otázkou však bylo, kde k nim tihle neznámí lidé tak znenadání přišli? Nikdo je neznal, v zahraničí konta neměli, jako kdyby nenadále vyrostli ze země. Anebo se vynořili z vody?

Pak přišla studená sprcha. Česká národní banka založila v Praze »Rozvojovou banku«. Ta sice názvem připomínala rozvojový charakter České republiky, ale byla to běžná dceřiná banka České Národní, oficiálně patřila České republice a po České Národní bance to byl po dlouhé době první peněžní ústav plně pod českou kontrolou.

»Rozvojová banka« použila nastrčené nákupčí, aby pro ni skoupili levné akcie českých podniků. To se jí podařilo a podniky získala do svého vlastnictví. Dolary na tyto transakce jí zřejmě poskytla Česká Národní ze ztenčených zásob povinné dolarové rezervy, která se tím ještě víc snížila. Na druhé straně se řada významných českých podniků vrátila zpět do rukou státu a jejich zisky, místo aby odpluly do zahraničí, významně posílily český státní rozpočet.

Česká Národní banka, místo aby přesně plnila úkoly Mezinárodního měnového fondu, vydala se nečekaně na cestu samostatného podnikání. A hned její první akce pro ni dopadla víc než skvěle. »Rozvojová banka« se v Čechách zařadila mezi vedoucí komerční banky, hned na začátku získala výnosné portfolio českých podniků a zvýšila tím stabilitu rozpočtu. Česká Národní banka zkrátka Mezinárodní měnový fond neslýchaným způsobem podvedla. Ačkoliv – tak se to snad ani nedalo nazvat, spíš se vytrhla z jeho vedení a začala se chovat až nečekaně samostatně. Byla to ale odvaha hodná kamikaze.

Dalo se čekat, že odveta bude krutá...

*****

Čekal jsem to, ale ne tak brzy...

Tento nápis na jednom anglickém hřbitově je přímo kouzelný. Netušíme, kdo pod ním leží, zda hoch v rozpuku mládí, nebo osmdesátiletý stařec. Ano všichni čekáme konec a kdo si myslí, že nenastane příliš brzy?

Sotva jsem dorazil na Pražský hrad a už mě tam čekal telefon. Z Brusele, odkud také?

Zvedl jsem to, zapnul nahrávání hovoru a zaposlouchal se do rozčileně přeskakujícího hlasu eurokomisaře.

„Co to mělo znamenat?“ vykřikoval. „Přiletíte na domluvenou schůzku – a pak bez omluvy zmizíte! To je bezprecedentní diplomatická urážka! Tak abyste věděl, celá Evropská komise se zatím dohodla, že podáte ještě dnes demisi. Česká televize je připravená vyslat to v mimořádném vysílání, sbalte si svých pět švestek a vypadněte z prezidentského paláce, ať už tam ráno nejste!“

„Zajímavé,“ odvětil jsem klidně, protože jsem očekával, že bude pěnit jako otevřená láhev šampaňského po předchozím důkladném zatřepání.

„Já za bezprecedentní diplomatickou urážku považuji ty tři hodiny, co jsme zbytečně čekali u vás," odvětil jsem. „A co když neodstoupím?"

„Ale vy odstoupíte!" zasyčelo sluchátko. „Jestliže budete ještě ráno na Hradě, poletí už zítra přes Čechy zbloudilé alianční letadlo a nad Prahou – čistě omylem – upustí odjištěnou nukleární hlavici. Bude to připsáno na váš obžalovací spis, kdybyste to náhodou v některém protiatomovém krytu pod Prahou přežil. A buďte si jistý, že si na vás v Haagu odborníci smlsnou – jako svého času na Miloševičovi!"

Sebevědomí mě okamžitě opustilo. Zdálo se mi, že se všech mých osm tisíc »hlav« na okamžik zarazilo a chvíli nevědělo, co dál.

Tohle byl ovšem argument – přímo atomový! Co já na to? Měl jsem pocit, že se to už jednou v historii stalo... ano, tak přece vznikl »Protektorát Böhmen und Mähren«! Hitler tehdy také vyhrožoval Háchovi bombardováním Prahy, když nepředá »osud Českého národa do rukou Vůdce«. Hácha tenkrát nevydržel a ustoupil. Uchránil Čechám hlavní město, jenže za cenu okupace, což mu po válce vyčetli jako zradu.

Jenže tohle by bylo podstatně horší! Nechat Prahu zničit tímto způsobem, to by mi asi neodpustili ani přátelé! Jenže takové vyhrožování tu také ještě nebylo! Oni možná nevědí, že to nahrávám, ale – co bych si namlouval – řekli by to i kdyby to věděli, odhodili masky a už jim nezáleží na dekoru.

„Takže chcete, abych odstoupil," řekl jsem na to pomalu.

„Ano – a opovažte se něco z našeho rozhovoru prozradit!" pokračoval komisař. „Ani by vám to nikdo nevěřil, o to už se postaráme! Abyste si nedělal naději, máme lidi ve všech vašich rozhlasových a televizních stanicích a ti už se postarají, aby vás nikdo neuslyšel! A i kdyby, my už to lidem vysvětlíme. Prostě – zmizíte z Prahy, jasné?"

„To chcete, abych se navíc někam odstěhoval?"

„Můžete se svěřit do péče psychiatrů, třeba v Mladé Boleslavi – Kosmonosích. Tam už nám překážet nebudete a necháme vás tam na pokoji."

„A co chcete dělat s Čechami?" zajímal jsem se.

„To už není vaše starost! O to už se postarají jiní! Vypíší se nové prezidentské volby, my dodáme vhodného kandidáta a postaráme se, aby neměl soupeře!"

„Přesněji řečeno, soupeře buď znemožníte nebo zlikvidujete, co?"

„To není vaše starost!" opakoval. „Stačí, když se do toho obují naši specialisté."

„Rozumím," přikývl jsem. „Připravte si vašeho kandidáta – ačkoliv si nejsem jistý, že si ho lidé zvolí. Překážet vám nebudu, ale moji podporu také nečekejte!"

„Na vás už úplně kašleme, rozumíte?" vmetl mi ještě do tváře – a zavěsil.

Tak – a máme to tady, pomyslel jsem si.

Čekal jsem to, ale ne tak tvrdě!

*****

V podzemí

Kdo nejde s námi ten je rozvraceč
kdo proti nám, je lump a břídil
jsme s vámi, špicl, špeh a donašeč
konfident, informant a slídil...
(Karel Kryl)

Rozhodl jsem se ustoupit. Takové pohrůžce násilím se nedá vzdorovat, to si rozmyslel i císař Japonska – a ten měl jistě větší pochopení pro kamikaze!

Ale zmizet a nechat lidi na holičkách, jako kdysi jiný náš prezident, když beze slova vysvětlení utekl a potom z dálky, z poměrného bezpečí Londýna, Čechy pokrytecky pobízel, ať neustupují, ať okupantům nedají nic zadarmo? To se mu to kázalo!

Takhle tedy ne! Bez vysvětlení by to bylo příliš jednoduché. Jenže když prozradím obsah mého hovoru s eurokomisařem, půjdou po mně jako po Saddámovi Husseinovi! Před nimi se nikde neschovám, ani v blázinci ne!

Ostatně, poslechnout jejich rady, to bych si dal! Měli by mě v drápech ještě pevněji a dalo by se čekat, že bych tam brzy záhadně zkolaboval. Jako Miloševič. I takový infarkt se dá úspěšně vyvolat předávkováním některými léky.

Utéci zkrátka není kam, věřit jim – to už vůbec nemá smysl. Vypadá to zkrátka černě.

Jaký je však největší rozdíl mezi mnou a zbytkem lidstva? V tom, že jednání ve stylu japonských kamikaze u mě není hrdinství. Jen oběť pěšce, i když vypadá jako prezident.

Nařídil jsem okamžitý nástup prezidentské ochranky. Bohužel jsem neměl mezi nimi žádnou svoji »hlavu«, nebyli to žádní darebáci. Krátce jsem je instruoval, co je v nejbližších chvílích čeká. Pochopili to snadno, ale poslechnou mě? Snad.

Vyjeli jsme na Kavčí hory do srdce České televize. České jen podle názvu, neboť – jak mě ujistili z Brusele – už nepatřila Čechům. Obával jsem se, že dlouho, kdoví, jestli ne od začátku. Nevadí, jsou tam připraveni na prezidentův abdikační projev a jak jsem hned zjistil několika jinými »hlavami«, které si na to zapnuly televizory, už tam bylo několik upoutávek na »nejzávažnější projev prezidenta za celé jeho volební období«. Takže se lidé budou dívat – a to právě potřebuji.

Vjeli jsme dovnitř, už tu na mě čekali, aby mě dovedli do studia.

„Máme tu váš projev," ujistil mě sám ředitel televize. „Stačí přečíst ho!"

„Toho bohdá nebude, abych to nezvládl i bez papíru!" odmítl jsem.

„Ale my to máme nařízeno z Bruselu!" namítl ředitel.

„Dobrá, dejte to sem," řekl jsem. „Když musíte, tak musíte."

„Musíme to nejprve natočit, než to půjde do vysílání," pokračoval chmurně v kladení dalších podmínek.

„To se jako bojíte, že se zakoktám?" zpražil jsem ho.

„To jistě ne," rychle odvětil. „Ale máme to tak nařízené z Bruselu!"

„Jak myslíte," nepřel jsem se s ním.

Měli to nařízené z Brusele. Tam zřejmě správně tušili, že to se mnou nebudou mít tak snadné. Jenže neměli tušení, že i já mám v České televizi své »hlavy«. Jeden technik právě připravoval natáčení mého projevu, jenže to přepnul, aby to šlo současně do živého vysílání. Druhý se postaral, aby ve studiu nebyli dva nejdrzejší komentátoři, které by nejspíš napadlo přehlušit mě pískotem. Ti ostatní z toho budou tak překvapení, že budou s otevřenými ústy stát jako sochy na Karlově mostě.

Usedl jsem tedy do připraveného křesla ke stolečku, rozložil na něm řeč, sepsanou až v daleké Bruseli, a počkal na ohlášení. A když se rozsvítilo světélko, začal jsem.

„Vážení občané České republiky!" přečetl jsem z papírku.

Jenže další slova o mém chatrném zdravotním stavu, kvůli němuž budu muset již dnes odstoupit, jsem už nepřekousl.

„Možná vám řekli, že musím odstoupit," pokračoval jsem svými slovy. „Nejspíš vám řekli, že je to ze zdravotních důvodů. Není to tak. Odstupuji, protože mi Evropská komise dala na výběr. Buď odstoupím, aby si mohla za prezidenta dosadit svoji loutku, nebo pošlou nad Prahu bombardér s jadernou bombou. Nechtěl bych mít jejich svědomí! Ačkoliv je také možné, že oni žádné svědomí nemají. Nečekal jsem tak strašnou vyhrůžku, ale dali nám ji. Rozhodl jsem se proto jít jim s cesty. Ne že bych s nimi souhlasil, jenže chci vás, své spoluobčany, uchránit od nukleární zkázy, kterou nám hrozili. Zapamatujme si to však na ně – kdo může takhle hrozit, nemůže být naším přítelem, i kdyby to tisíckrát opakoval."

Při pohledu na tvář ředitele České televize jsem se musel chtě nechtě usmát. Pohled na něho byl pohledem pro bohy, takové zděšení jsem už dlouho neviděl.

„Jistěže mi pohrozili, že mě zabijí, jestliže prozradím pravý důvod svého odstoupení. S tím musím počítat – nu dobrá, počítám. Lidé, měl jsem vás rád. Na Hrad po mně přijde jen jejich loutka. Nevěřte jí. Nevěřte ani televizím, ani rozhlasům. Víme komu patří, jsou to jen hlásné trouby těch, kdo se na vás chystali svrhnout nukleární smrt. Papoušci vrahů."

Zpozoroval jsem stranou nějaký hluk. Asi pracovníci České televize, poslušní nikoliv svého prezidenta, ale paňáců z Brusele – jdou mě umlčet. Jenže mám vedle sebe ochranku, která má podle mého rozkazu v rukou připravené zbraně a je odhodlaná bránit mě, dokud to celé nedopovím. Už je dlouho zdržovat nebudu.

„Tak tedy – lidé, nenechte se zlákat sliby! Těmi sliby vás budou zotročovat. Nestavte se proti nim silou, bylo by to marné, kvérů mají víc. Ale nečiňte pro ně nic víc než k čemu vás donutí. A hlavně, pamatujte si – na prahu smrti člověk obvykle nelže!"

Ostentativně jsem vyňal z kapsy malou lahvičku, otevřel ji – a spolkl obsah.

Kyanid draselný – známé cyankáli – účinkuje zpravidla ve vteřině.

Pozoroval jsem se jinou svou »hlavou« i ve chvíli, kdy se mi jako prezidentovi prudce zatočila hlava, svět mi zčernal a chvíli jsem nemohl popadnout dech. Pak jsem pocítil, že se svým tělem – či spíše s »hlavou« prezidenta – už nic necítím. Ze strany jsem pozoroval, jak se nakláním a padám.

„Sakra, zastavte to!" vykřikl konečně ředitel televize, aniž by tušil, že i on vstupuje do zorného pole kamer. „Stopněte to, smažte to, nesmí se to dostat mezi lidi, tohle ne!"

Přiskočil ke stolku, ale chlap z ochranky ho odstrčil.

„Nedotýkejte se našeho prezidenta!" varoval ho. „Zavolejte někdo lékaře!"

Bylo to zbytečné, cyankáli je zaručeně smrtící – a až na pocit dušení to ani nebolelo.

Víc už jako prezident nestihnu...

*****

Nevím, jestli byli v Bruseli opravdu schopni odpálit atomovou střelu v centru Evropy, ale hrozili tím a moje nahrávka se bleskurychle rozšířila po internetu. Nepomohlo, že ji média prohlásila za podvrh, ani že se k tomu připojilo i pár vědců, kteří se snažili podpořit to »vědecky«. V Čechách byly statisíce svědků mého osudného projevu, stovky lidí napadlo nahrát si to a video šířili k těm, kdo tento jediný, neopakovatelný projev propásli.

Obával jsem se, že panstvo z Brusele vyhrůžku splní, i když jsem ustoupil. Záminkou by mohlo být prozrazení jejich ultimata – jenže tím by sjednocenou Evropu potopili úplně.

Ostatně – jejich vyhrůžce jsem ustoupil a otázku prozrazení spojovali jen s mou smrtí. Té se jim dostalo – a tím by se měli spokojit. Jen jsem si ale škodolibě představoval, jak asi skřípou zuby. Vyklouzl jsem jim ze sítě – a to je muselo strašně žrát.

Vrhli se aspoň na osiřelé Čechy a jak mi vyhrožovali, spustili megalomanskou kampaň pro svého prezidentského kandidáta. Přitáhli do Čech jakéhosi potomka českých emigrantů

Rostislava Hledáčka. Měl občanství Švédska, ale to všichni žurnalisté svorně omlouvali, podle nich to přece není překážka. Nebude to poprvé, co bude Čechám vládnout cizinec.

Dal jsem si ale práci obejít protikandidáty, abych je přesvědčil stáhnout kandidatury.

„Prezidentem se nestanete, nanejvýš si koledujete o pozdrav z Brusele v podobě kule ze snajperské pušky," varoval jsem je. „Chápu, chtěli byste Čechám pomoci, ale to se vám nepodaří a jen tím zvyšujete Hledáčkovu falešnou legitimitu. Anebo to myslíte vážně?"

Nechal jsem každého přednést jeho argumenty, proč si myslí, že jedná správně.

„Opravdu se chcete stát druhým Háchou?" zeptal jsem se pak každého.

Jméno prezidenta, který se snažil zmírnit německou okupaci, za což se mu od národa dostalo nadávek a titulu kolaboranta, působilo. Voleb se nakonec zúčastnil jediný kandidát, přivandrovalec z Evropské unie, Čechošvéd Ross Hledáček. Výsledek voleb byl tím předem určený, jenže Češi na »Adamovy volby« reagovali po svém. K urnám se dostavilo jen něco kolem čtyřiceti tisíc voličů, ostatní zůstali provokačně doma. A i z těch čtyřiceti tisíc jich velká část odevzdala do uren jen neplatné prázdné obálky.

Ross Hledáček byl slavně zvolen za prezidenta České republiky plnými sto procenty platných hlasů, což činilo kolem dvaadvaceti tisíc.

Byl to spíš průzkum, kolik máme v Čechách kolaborantů.

Půl procenta není špatný výsledek!

*****

Volbu prezidenta, podpořeného pouhým půl procentem oprávněných voličů, nazývali demokratickou jen hodně podlézaví komentátoři. Jiní se však v Čechách nedostali ke slovu. Za poslední půlstoletí zněl éterem pouze unisono hlas presstitutů a presstitutek a v tištěných novinách to nebylo o nic lepší.

Podle posledního projevu minulého prezidenta krátce před jeho smrtí bylo všem jasné, že nový prezident není volený, ale dosazený. Asi proto získal nový prezident i nelichotivou přezdívku Oktrojíček podle básně Karla Havlíčka Borovského »Oktrojíruj Oktrojíčku...«, složenou za Rakouska po císařském prosazení »oktrojované«, tedy shora přidělené ústavy.

Což mu nevadilo, aby se okamžitě nechopil moci.

Kromě prezidenta se agenti tajných služeb Evropské unie podle očekávání zaměřili na Českou Národní banku, jejíž aktivity jim v poslední době dělaly vrásky. V Čechách se jim nikdo nestavěl na odpor a bez velkých překážek pronikli až ke členům bankovní rady. Čekal jsem je víceméně s klidem, ačkoliv mi bylo jasné, že chystají podraz. Předpokládal jsem, že mají za úkol Českou Národní banku násilně převzít. A nemýlil jsem se.

Když všem členům bankovní rady České Národní banky přistrčili k podpisu abdikační listiny, připojil jsem tam bez odporu všechny podpisy s jednou jedinou poznámkou.

„Vám to nestačilo?" neodpustil jsem si jako guvernér banky.

„Buďte rádi, že odsud odejdete a že vás nevynesou!" štěkl na mě jeden z nich.

Byl jsem rád, ačkoliv jsem měl připravené další cyankáli – byla to přece jen lepší smrt než jakou bych mohl očekávat v některé z tajných mučíren někde v Polsku. Jenže agenti se spokojili s podpisy abdikací a samozřejmě se záběry České televize, která exkluzívně točila náš – či vlastně můj – společný odchod z budovy.

I tak jsem byl připraven na zatčení, až se dostaneme ze záběru kamer. A zejména až si Ross Čmuchálek, jak národ Čechů oktrojovaného prezidenta mezitím také tituloval, jmenuje novou bankovní radu a ta udělá průzkum aktiv a pasiv České národní banky.

Zatím mě však nechávali na pokoji a rozhodl jsem se, na rozdíl od prezidenta, tvářit se jako by se nic nestalo. Nabídl jsem své služby finančních odborníků finančním podnikům v Čechách. Za normálních okolností by po odbornících každá finanční firma hrábla všemi deseti prsty, zejména po těch zkušených, kteří měli jistě plno vazeb na další podniky. Jenže na všechny nabídky jsem dostal standardní odmítnutí: »Vaši nabídku vedeme v patrnosti

a až Vás budeme potřebovat, ozveme se«. Členové bankovní rady se nakonec zaregistrovali na úřadu práce jako uchazeči o práci v oboru peněžnictví, ale – světe div se! – nebyl o ně zájem ani teď, ačkoliv by jistě bylo atraktivní zaměstnat v podniku jako účetního bývalého člena bankovní rady České Národní banky. Byla za tím znát – ne neviditelná ruka trhu, ale ještě neviditelnější ruka tajných služeb. Zatím mi to nedělalo problémy. Členové bankovní rady měli z doby svého »minulého života« nasysleno dost milionů, aby nestrádali nouzí.

Šlo o to, kdo to déle vydrží.

*****

Ross Čmuchálek byl samozřejmě nastrčená figurka, sloužící svým pánům k vytváření zdání demokracie. Tak je to už skoro všude ve světě. Jeho lahůdkou bylo ale poučování těch nepoučitelných Čechů, pro které měl jen slova opovržení, jakož i hraběcí rady, jejichž přijetí by vedlo zcela jistě k nezdaru, neřkuli katastrofě.

Do nové bankovní rady České Národní banky však jmenoval samé skutečné zahraniční odborníky, což ukazovalo na to, že jeho zahraniční poradci jsou inteligentní až vychytralí. Ross Oktrojíček se je nikdy neodvážil kritizovat, natož aby jim odporoval. Zato si vždycky pořádně smlsl na Češích.

Všichni si rychle zvykli na prezidenta sprostého jako pohodný. Nebyl první ani jediný český prezident, který lidem dával najevo své pohrdání. Jiní prezidenti ale pohrdali jen částí národa – někdo buržuji, jiný novinářskou žumpou, Ross Čmuchálek pohrdal všemi Čechy s výjimkou emigrantů, které považoval za výkvět národa a sám sebe za nejdokonalejšího. Na druhé straně lokajsky podlézal příslušníkům cizích elit a označoval je za nedostižné.

I jeho zahraniční našeptávači ho museli občas krotit, když se pokoušel prosadit něco v dané chvíli nemyslitelného. Samozřejmě se mu postavil i Parlament, vždy když se ho Ross Oktrojíček pokoušel obejít. Například za několik bezesných nocí vymyslel novou ústavu, po Parlamentu požadoval její schválení a když jsem mu coby předseda Parlamentu připomněl, že by o tom museli poslanci nejprve hlasovat, prohlásil, že jsem na místě zatčen a žádal, aby mě okamžitě odvedli do cely na Pankrác.

Dalo práci vysvětlit mu i pomocí ostatních poslanců, že k tomu nemá pravomoc, může leda podat trestní oznámení, jenže paragraf »Odporování prezidentovi« v českém právním řádu není, takže nemá nejmenší naději, že by zatčení neřkuli odsouzení prosadil.

„To je chyba a tu musíte ihned napravit!“ čertil se.

Tím se vlastně dozvěděl, že jako prezident nemá ani právo takový zákon navrhnout. Vztekle odešel ze zasedacího sálu se slovy, že nemá smysl s tou bandou trotlů ztrácet čas.

Bylo by to úsměvné, kdyby současně nedodal, že zařídí nové volby a pak uvidíme, kdo mu ještě bude odporovat! A hrozilo, že to s podporou Brusele dokáže.

Neměl bych ho raději prostě »převzít« a trochu zpacifikovat?

Jenže problém byl, že ještě nic nespáchal. Byl to sice děsný křupan, ale sám by byl jen trapný a opravdu nebezpeční byli jen ti v pozadí.

Na ty jsem ale nemohl.

*****

Oktrojíčkova nová bankovní rada České Národní banky se v bance rychle orientovala. Ukázalo se, že to jsou opravdu odborníci. Jenže z jejich auditu vyplynulo, že v bance není v pořádku vůbec nic. Dolarové rezervy na dně, v trezorech natisknuté české koruny, ruských rublů a čínských jüanů tu bylo víc než sledovaných dolarů, ačkoliv ani těch nebylo nijak úctyhodné množství. Ale co nejhůř, nebyla tu ani jedna cihlička zlata.

Co tedy ta idiotská banka vlastně nakupovala?

Že by za všechno české zlato koupila čínské a ruské bankovky? Byla v nich sice větší hodnota než v nepatrné hromádce dolarů, ale přece jen...

Pravda, ani předchozí bankovní rady se k českému zlatu nechovaly s úctou, ale teď po něm nezbyl ani prášek. Co nerozkradl Tošovský, zmizelo dočista. Po Tošovském tu zůstaly aspoň nějaké nepříliš hodnotné dluhopisy, neměly sice skoro žádnou cenu, ale aspoň se daly vykázat v účetnictví. Teď ani to.

Samozřejmě padlo podezření, že se všechno nachází v Rozvojové bance, vždyť to byla dceřiná společnost České Národní! Jenže se ukázalo, že tato stopa je falešná. Účetní doklady Rozvojové banky byly na rozdíl od České Národní ve vzorném stavu a souhlasily s obsahem trezorů, kam personál banky auditory bez problémů vpustil. Rozvojová banka měla pořádek ve všech svých aktivitách, ať šlo o půjčky nebo o investice. Součástí Rozvojové banky byla správa českých podniků, vykoupených od zkrachovalých soukromých investorů po zásahu agentury Moody's Investors Service, který místo aby Čechám uškodil, naopak je nechtěně posílil, neboť vrátil ztracené české podniky do rukou státu. Ukázalo se, že Rozvojová banka s nimi hospodařit umí – získané dividendy významně posílily rozpočet a poprvé za tisíciletí se začal národní dluh snižovat.

Dolarů však měla banka v rezervě málo, ještě méně čínských jüanů, jen rublů měla víc, ovšem ty byly určené výhradně na nákup ruské ropy a plynu a vedení na tuto hromádku odmítlo jakkoliv sáhnout bez souhlasu Parlamentu.

Ani násilné převzetí Rozvojové banky nebylo možné. Byla to akciová společnost ve stoprocentním vlastnictví státu, ale její akcie nebyly obchodovatelné, takže bylo vyloučeno přeplatit je a banky se zmocnit. Ostatně – ani Rozvojová banka neměla v trezorech zlato, to podle korektních dokladů od mateřské společnosti nikdy nedostala. Nebyla přece zaměřená do zahraničí, ale pouze na české podniky, takže si vystačila s rezervou rublů na ropu a plyn.

Kam se podělo české zlato? To zůstalo záhadou.

Na rozdíl od České Národní banky jmenoval představené Rozvojové banky Parlament, jenže s neobvyklou doložkou. Funkční období bankovní rady nebylo pevné, ale k výměně celého představenstva by došlo, kdyby zisk odváděný do státního rozpočtu byl ve třech po sobě následujících letech nižší než třicet miliard ročně. Představenstvo tedy bylo závislé na úspěchu všech podřízených podniků a na jejich dobrém hospodaření. Tato doložka se zřejmě osvědčila natolik, že podobnou doložku mělo i vedení všech podřízených státních podniků, až na to, že vedení podniků jmenovala Rozvojová banka. Tento režim zajišťoval efektivitu, takže by nebylo rozumné cokoliv na něm měnit, což bylo navíc jištěno Zákonem o stabilitě státem řízených podniků.

Auditorům nezbylo než konstatovat, že Rozvojová banka je v naprostém pořádku, což vtělili do závěrečné zprávy. Naopak Česká Národní banka se nacházela v kritickém stavu, dalo se to nazvat jako »těsně před krachem« a bylo nutné okamžitě podniknout kroky k její záchraně. Auditoři ovšem přiznávali, že významný podíl na tomto stavu měl zásah ratingové agentury Moody's Investors Service, jejíž hodnocení Čechy evidentně poškodilo.

Nově jmenovaná bankovní rada České Národní banky neviděla jinou cestu z hrozícího bankrotu než další devalvaci české koruny. Jak opět halasně přes česká média rozhlašovala, podpořila tím exportní podniky. Poškodila tím skoro všechny ostatní lidi, ale o tom se cudně v médiích mlčelo.

Naštěstí jim nikdo nevěřil...

*****

Ačkoliv se mi podařilo ustoupit pouze se ztrátou jedné »hlavy«, byl to ústup poměrně spořádaný. Podařilo se mi zachránit pro budoucí použití skoro všechno české zlato. Nebylo uschováno ani v trezorech České Národní banky, ani v trezorech Rozvojové banky, ale na vesnici, ve staré, dávno nepoužívané studni poblíž Antonínova domu.

Převézt tam poslední tuny českého zlata byla záležitost dlouhodobá. Nemohl jsem dát všechno najednou do kamionu, jednak by se ke staré studni nedostal a za druhé by vzbudil

nežádoucí pozornost ve vesnici. Převážet zlato mohl jedině nenápadný automobil, nejlépe místní, za kterým se nikdo ve vsi neohlédne. A to byl prakticky jediný – Antonínova škodovka. Unesla sice kromě řidiče sotva tři sta kilogramů, ale víc se beztak nedalo skrytě vozit. Antonín se musel otáčet, aby odvezl několik nákladů denně.

Problém byl, že škodovka, nenápadná na vesnici, by v Praze působila jako pěst na oko. Museli tedy v bance zlato naložit do pancéřovaného vozu bezpečnostní služby a až cestou je ve vile jednoho z mých »hlav« právníků přeložit. Od té chvíle bylo nenápadné jako myška. Studnu na zahradě stínily keře, Antonín tam do ní elektrickým vrátkem spouštěl jeden patnáct kilogramů těžký kufřík za druhým.

Od okamžiku, kdy pancéřované auto opouštělo banku, nikdo jiný než já zlato neviděl. Byl jsem řidičem i doprovodným strážcem, majitelem vily i partou, která kufříky z auta do auta překládala. Po převozu posledního kufříku jsem opustil služby bezpečnostní agentury a »uklidil« všechny, kdo se na tom podíleli v bance. Nahradili je jiní zaměstnanci, kteří však neměli o zlatu ani potuchy.

Diktát Brusele přece nepotrvá věčně!

*****

Tím, že jsem se s využitím mimozemské technologie postavil už první nespravedlnosti a začal se rozšiřovat, jsem se – aniž bych si to v první chvíli uvědomil – tak nějak zavázal napravovat nespravedlnosti páchané darebáky na obyčejných lidech. Nepřísahal jsem na to, ani jsem to nikde nedal písemně. Jen jsem to tak nějak cítil.

Po nehodě s Slávkem – musím to chápat jako nehodu, nebyl to úmysl – jsem se ale zařekl, neublížovat nevinným a »přebírat« jen ty, kdo si to zaslouží. »Převzetí« se rovná smrti, sice ne pro tělo, ale pro osobnost v tom těle. Pak už za toho člověka jednám v jeho těle já a není cesty zpátky. Obrovskou výhodou je, že mohu využívat všech jejich znalostí, od vzdělání po znalosti prostředí. Jen na počátku u Slávka se mi stalo, že jsem se neorientoval v jeho bytě, ale to bylo tím, že jsem si »převzetí« ještě neuvědomoval.

Pak už se mi to nestávalo. Nejenže jsem se i poslepu orientoval v bytech svých »hlav«, ale mohl jsem používat jejich vzdělání. Bohužel jsem dosud »převzal« nejvíc právníků, měl jsem jen pár lékařů i dalších profesí. Většina jich byla v době »převzetí« poslanci a kdo se dá na politiku, původní povolání zapomíná. Nejvíce se do politiky hrnou lidé, kteří byli ve svém civilním povolání neúspěšní lemplové. Lékař se přece nemůže dát na politiku a opustit lidi, kteří k němu vzhlíží s nadějí! Pořádného lékaře jsem přece vůbec »převzít« nemohl!

Lékař musí být už ze své profese lidumilem. Jakmile tomu tak není, jakmile začne na prachy myslet víc než na lidi, znamená to, že mu chybí vcítění do svých pacientů a už z toho důvodu nemůže být dobrým lékařem. Lékař – poslanec sice ještě dokáže poskytnout umělé dýchání nebo i srdeční masáž, ale to dovede i záchranář-amatér.

S právníky to bylo jiné. Ty jsem »přebíral« jednoho po druhém jako na běžícím pásu. Proč? Už jste někdy viděli právníka – lidumila? Říká se, že ve světě statisticky připadá na jednoho čestného právníka devatenáct bílých vran – a to jsem bílou vránu v životě neviděl!

Některé profese jsou darebáky obsazeny zřídka, jiné se skládají převážně z darebáků. Ale většina lidí patří spíš mezi dobráky než mezi gaunery a tím, že jsem »převzal« osm tisíc těch nejhorších, jsem určitě pozvedl průměrnou úroveň morálky v Čechách. A nenarazit na bandu Bruselských gaunerů, podařilo by se mi pozvednout ji, až by nám ji záviděli všichni.

Brusel mi to ale zkazila. Jenže tam jsem na ně nemohl. oncik je příšerná zbraň, ale po telefonu naprosto neúčinná. A oni do Čech posílali buď odborníky, nebo pitomce, kteří za nic víc nemohli, než za svou pitomost.

Že bych se tam za nimi přece jen vypravil?

Nejprve si prověřím voličské seznamy. Voliči Oktrojíčka jsou darebáci a možná mezi nimi proniknu i k dalším. A měl bych se už konečně zaměřit i na média. To nejsou neškodné »šávki«, ale další hnízdo gaunerů a škůdců!

I když škodí jen lhaním.

*****

Snaha »jen proboha neublížit nevinným« měla i svou stinnou stránku. Kdykoliv jsem si nebyl jistý spáchaným zločinem, musel jsem darebáky nechávat na pokoji, i když škodili jako liška v kurníku. A ti nejhorší za sebe nechávají dělat lumpárny menšími grázlíky, aby si neumazali ručičky, pak jsem to měl nejobtížnější. Teprve když jsem někoho »převzal«, mohl jsem si snadno, rychle a spolehlivě z jeho vzpomínek ověřit, zda to bylo oprávněné.

A musím »zaklepat na dřevo«, až dosud jsem měl svědomí čisté.

Jenže ti největší darebáci pořád zůstávali v pozadí. Především se to týkalo médií, která mají obrovský vliv a škodí lhaním. Kdybych se pořádně rozhlédl po České televizi, rozhlase nebo po kterýchkoliv novinách a »převzal« každého, kdo tam v hrdlo lže, měl bych všechna média pod sebou velice rychle, ale musel bych se sám před sebou stydět. Většina hlasatelů, hlasatelek a komentátorů si přece ty nebetyčné lži nevymýšlí! Buď je dostane napsané a jen je přečte, nebo je převezme z jiných, ještě lživějších zdrojů. Chybou je, že se s tím spokojí a převzaté lži poslušně papouškují, aniž by se pídili po pravdě. Ke všemu musí jednat, aby si nepohněvali majitele médií. Nemůžete přece chtít pacifismus po novinách, sponzorovaných nebo dokonce vlastněných zbrojařskou firmou! Tak se lež do médií dostává přímo zákonitě.

Bude třeba odlišit neškodné »šávki« od skutečných gaunerů.

Asi bych měl začít z opačné strany – od vlastníků. Dá se říci, že ti mohou za všechno, ačkoliv sami v médiích nehnou prstem. Když se však dozvědí o zprávě nebo článku, který by se nešetrně dotkl jejich zájmů, zvednou telefon... a protože tohle všichni vědí, neodváží se svému majiteli uškodit ani v nejmenším.

Znamená to, že jsou v médiích všichni nevinní? Ani to není pravda. Kdo do takového podniku vstupuje, musí od samého začátku vědět, pro koho bude pracovat a že o novinářské nestrannosti nemůže být ani řeč. Přesto tam jdou a tedy předem ví, že budou lhát.

Při pronikání do blízkosti novodobých oligarchů měli klíčovou roli zaměstnanci jejich ochranek, tudy se dalo k oligarchům proniknout. Zaměstnanci bezpečnostních služeb totiž nebyli žádná jehňátka, to by se tam dlouho neudrželi. Jsou zkrátka povolání, která darebáky přitahují jako vosy na med. Je to podobné jako s právníky, jenže k tomu, aby se někdo stal právníkem, musí vystudovat příslušnou fakultu a nemá každý dost financí a vlivu, aby získal titul za půl roku, jak tím proslula zejména Právnická fakulta v Plzni.

Stát se bodyguardem nebo policistou je naproti tomu značně jednodušší. Předpokládá to zajímat se co nejvíc o různá bojová umění, pěstovat si fyzickou kondici a případně nechat se vycvičit pro nejlepší využití všech potřebných dovedností. Výhodou je vojenský výcvik, ale i ten se dnes dá snadno získat.

To, že podobné schopnosti spočívají ve znalostech, jak co nejvíc ublížit protivníkovi, sem přitahuje různé skryté i neskrývané sadisty. A těžko takové vlastnosti udrží na uzdě, aby je nepoužili nejen »ve službě«, ale i soukromě.

Z tohoto pohledu jsou výhodnější různé bezpečnostní agentury než Policie. Policista přece jen musí aspoň formálně dodržovat zákony a občas podpořit heslo Policie – Pomáhat a chránit. U soukromých služeb tohle omezení odpadá. Bodyguardi musí zákony dodržovat jen na veřejnosti, ale co se děje uvnitř střežených objektů, do toho veřejnosti nic není. Není pak problém provozovat i soukromou mučírnu a nabízet ji k použití vlastním i spřáteleným tajným službám. To se dělo, děje a nejspíš ještě dít bude. Příležitost dělá zloděje.

Pro mě byli zaměstnanci bezpečnostních agentur klíčem k oligarchům.

Předpokladem bylo objevit u nich nějaký zločin, ale jak se říká, šídlo v pytli neutajíš a najít mezi nimi darebáky není obtížné. Zlé jazyky dokonce tvrdí, že je najdeš spolehlivě i namátkou, tedy pomocí náhodného výběru. Což by znamenalo, že jsou zločinci všichni, ale toto úsloví přece jen přehání a bílé vrány jsou mezi těmi hochy častější než u právníků.

Bylo jen nutné dostat se k nim a případně vyslechnout si je, když si myslí, že je nikdo nesleduje. Bylo by to nemožné – nemít mimozemský dar akmafasu. Neviditelnost mě trochu psychicky vyčerpávala, ale dovolila mi vstoupit i do rezidencí podobných pevnostem. Vrata se přece musí čas od času otevřít a stačilo mi vyčkat, až někdo půjde dovnitř nebo ven.

Šídlo pak v pytli neutajíš a stačilo mi najít jednoho bodyguarda s kriminální minulostí, abych si nemusel s jeho »převzetím« dělat výčitky. Z jeho vzpomínek jsem si ověřil poměry v celé partě. Kdo je tu proto, aby se vyřádil v násilí a kdo hledá romantiku a dobrodružství. Ty první jsem mohl bez výčitek »převzít«, kdežto romantiky jsem nechával na pokoji.

»Převzetí« jejich zaměstnavatele už obvykle nepřinášelo problémy.

Slavný francouzský spisovatel Honoré de Balzac kdysi napsal: „Za každým velkým majetkem najdete zločin.“

I majetek starých šlechtických rodů, který v dnešní době již zdánlivě pokojně přechází z otce na syna, vznikl až příliš často v šeru dávnověku zločinem. Natož majetky z poslední doby! Jmenujte mi jediného českého miliardáře, který se současného majetku zmocnil jinak než zlodějskými metodami! A těžko předpokládat, že to dokázal úplně sám.

Než se mi ale podařilo ovládnout pár novin, trvalo mi to skoro půl roku. Bylo to příliš pomalé, než aby to mělo efekt.

Mezitím se toho událo víc...

*****

Spanilá jízda

Čas pokročil a čekala mě další, dosud nepoznaná zkušenost.

Jako chlap jsem měl o porodech jakési vzdálené představy. V dobách, kdy měla děti Jitka, měli muži na porodní oddělení vstup striktně zakázán a komunikace mezi manžely se odehrávala z oken na ulici k obveselení náhodných kolemjdoucích. Nebyly mobilní telefony a fotoaparáty byly příliš velké než aby se daly propašovat dovnitř. Výsledkem bylo, že muži spatřili poprvé své potomky až po příjezdu sanitkou domů.

Zákazy se už tenkrát pochopitelně obcházely s různým výsledkem.

Jeden manžel se pokusil své mladé paní propašovat na oddělení její oblíbený meloun. Přes sestry to nešlo, zkusili to tedy jinak. Mladá maminka spustila z okna na ulici provázek, manžel na něj dole přivázal síťovku s melounem a meloun vítězně stoupal vzhůru.

Problém byl, že při tom musel minout okno primáře. Okno se náhle otevřelo, vynořila se ruka v bílém plášti s nůžkami a šmik – krátce po absolvování příslušného časového úseku volného pádu dopadl meloun dole na asfalt chodníku. Kdo jste takový pád viděli, dobře víte, jak to s melounem dopadlo, ostatní si to jistě dokáží představit.

Teď jsem měl být tedy účasten přímo – a dokonce v hlavní osobě. A to krátce po sobě hned ve dvou případech, u Hanky a u Jiřky.

Nemínila jsem provokovat, takže jsem se dala včas disciplinovaně registrovat, dostala jsem dvě těhotenské průkazky, ale snažila jsem se moc nezabíhat do podrobností. Prostě až to nastane, dostavím se do porodnice a budu se snažit chovat nenápadně.

Jenže čas ubíhal, bříška se mi utěšeně kulatila a s nimi nastaly různé nepříjemnosti. Běh už vůbec nepřipadal v úvahu a byla jsem ráda, že jsem se sotva vlekla. Vyšetření prošla naštěstí bez zádrhelů – ještě že nikoho nenapadlo poslat mě na EEG, kde by nejspíš zjistili stav podobný těžkému epileptickému záchvatu, který se však nekonal.

Jestli jsem si ale myslela, že to všechno proběhne úplně normálně, byl to omyl. Zcela pochopitelný, protože tuhle zkušenost nikdo přede mnou neměl.

Zhruba od šestého měsíce jsem totiž zjistil, že vnímám dvě nenarozené děti jako svoji součást. Ještě jsem nic neviděl, ale už jsem slyšel hlasy lidí v místnosti. Mohl jsem rukama šátrat kolem sebe, ale narážel jsem všude jen na měkkou hmotu a když jsem si opatrně sáhl na bříško, mohl jsem tam nahmatat jakousi hadici. Přitom jsem ještě nikdy neslyšel, že by si někdo uvědoměle hrál s vlastní pupeční šňůrou. Nepotřeboval jsem vyšetření na ultrazvuku, abych si zjistil, jak se budou mé nové děti jmenovat. Hanka bude mít malého Toníčka a Jiřka malou Jitušku. Přesvědčil jsem se o tom hmatem sám, šlo to i potmě.

Zdálo se, že očekávaný porod budu prožívat přinejmenším ve dvou – v matce i v dítěti. Otce nepočítám, ti sice mohou dnes při porodu přihlížet a přemáhat chuť omdlít, ale jinak se jim při tom nic neděje a především – otcem jsem byl opět já sám, jednou v těle Alexeje, po druhé v těle doktora práv Davida. Samozřejmě jsem se chystal asistovat, ale ne kvůli morální podpoře rodičky – cožpak si mohu dávat podporu sám sobě? Spíš proto, abych se od jiných otců příliš neodlišoval. Dnes je to přece obvyklé.

Vypadalo to zkrátka, že to bude naprosto všední porod, jakých se v budově porodnice odehraje ročně tisíce – jenže tenhle bude přece jen něčím trochu zvláštní.

To vypadá zajímavě.

*****

Další maličkost, se kterou jsem vůbec nepočítal, bylo že oběma mým těhotným ženám vycházel porod na tentýž den. A vůbec mě nenapadlo, že je bude telepatie synchronizovat. Jakmile začaly křeče u Jiřky, přepadly i Hanku.

David i Alexej tedy nastartovali auta a vyrazili, oba do stejné porodnice.

Do této chvíle jsem se domníval, že u telepatie na vzdálenosti nezáleží. Pokusem jsem se o tom dokonce přesvědčil, když jsem vysílal své »hlavy« do Austrálie. Rovněž jsem si při tom pokusu ověřil, že se telepatie šíří větší rychlostí než světlo.

Ukázalo se, že na vzdálenosti přece jen záleží. Čím blíž měly k sobě Hanka s Jiřkou, tím víc se násobila jejich bolest. Vědět to dopředu, přesunul bych jednu z nich co nejdál, aspoň do Prahy, jenže teď už to nešlo. Pozdě bycha honit!

No, že by bylo ženám co závidět, to tedy ne!

Ležely jsme obě pod dohledem lékařů a poslušně plnily jejich pokyny. Tlačit – netlačit a podobně. Potíž byla v tom, že lékaři neměli nejmenší tušení o našem synchronu, takže své pokyny dávali každý jinak. Jenže my jsme nemohly jednat každá jinak, byť by to bylo o pár vteřin, proto jsme obě reagovaly shodně podle mladší Jiřky a Hanka si za nesprávné plnění pokynů vysloužila i několik pokárání. Jenže – jinak to prostě nešlo.

A do toho se mi míchaly pocity novorozenců. Oba se začali uvnitř trochu dusit a bylo by i v jejich zájmu dostat je co nejdřív ven, jenže novorozenec nemá sebemenší možnost to ovlivnit. Nemá se nožičkami o co vzepřít a ani ručičky mu nejsou nic platné.

Konečně se obě hlavičky dostaly ven a pak už to šlo rychle. Zkoušel jsem hned otevřít oči, ale nešlo to, měl jsem všechny čtyři zalepené či co, jen jsem cítil, jak mě někdo zvedá za nožičky – a pak jsem pocítil ostré plesknutí přes zadeček.

„Au, nech si toho!“ vyhrkl jsem.

Porodník mě málem upustil leknutím. V životě se mu nestalo, aby na něho novorozeně promluvilo! Plesknutí na zadeček je běžný pokus přimět dítě, aby se nadechlo a rozbrečelo a když dítě po plesknutí neřve, je to špatně a potřebuje křísit.

Ale aby místo křiku začalo mluvit a ke všemu česky?

Pravda, to mi ujelo. A když pleskali malou Jitušku, už jsem se kontroloval a spořádaně se rozeřval. Tam to dopadlo naprosto normálně, ale u Toníčka už se skandálu zabránit nepodařilo.

Mimino vynadalo doktorovi!

Kdyby to slyšel jen on sám, dalo by se to snad ještě svést na halucinaci, jenže společně s doktorem to slyšeli všichni na sále.

Naštěstí měli pořád plno práce s Hankou a nemohli se zastavit s otevřenými ústy. Alexej coby přihlížející otec držel Hanku za ruku a oba dělali jakoby nic, jenže ta čtyři krátká slůvka už vyletěla a měla účinek menší bomby. Jak se říká, slovo zpátky nevrátíš.

Tím spíš u novorozeněte!

*****

„Uznávám, není to obvyklé,“ přiznal jsem ústy Alexeje doktorovi v jeho kanceláři.

„Vy o tom něco víte, že?“ vyslýchal mě doktor. „Musíte o tom vědět!“

„Vím,“ přikývl jsem.

Nemělo smysl hrát si na hlupáčka. Alexej byl jediným člověkem na sále, koho těch pár slůvek nešokovalo. Lékař z toho správně odvodil, že o tom budu vědět víc a právě se snažil vypáčit toho ze mě co nejvíc. Hanka po porodu usnula, měl tedy jenom mě.

„Nebudu zapírat do krve, nemá to smysl,“ pokračoval jsem. „Nejspíš poprvé v životě jste se tady setkal s pravou telepatií. Nepochybuji, že jste o ní ledacos zaslechl už dřív, ale teď jste na ni narazil přímo.“

„Není normální, aby dítě mluvilo hned po narození!“ namítl. „Řeč přece není vrozená! Skoro to zavání černou magií!“

„Řeč vrozená není, ale telepatie je,“ odvětil jsem. „Zachytili jsme telepatické odezvy našeho Toníčka zhruba v jeho šestém měsíci. Hanka, moje žena, ho ještě v děloze učila mluvit, zřejmě úspěšně. Chyba byla, že Toníček promluvil před lidmi.“

„Aby dítě hned po narození mluvilo, to je přece senzace!“

„Toníček ale neměl mluvit – jen se nějak neovládl," řekl jsem. „Víte, já i manželka jsme oba telepati a naše dítě to po nás podědilo. Vy telepat nejste, takže mi musíte věřit všechno, co vám teď řeknu, ale není to tak složité, abyste to nemohl pochopit."

„O paranormální jevy se amatérsky zajímám už dlouho," řekl. „Takže chápejte, proč mi na tom tak záleží."

„Záleží i na tom, čemu říkáte »paranormální jevy«," usmál jsem se. „My telepatii za nic paranormálního nepovažujeme. Pro nás je to naprosto normální jev."

„Poslyšte, pane Alexeji, vy jste podle všeho cizinec, kdežto vaše žena je zdejší," začal lékař, ale nenechal jsem ho domluvit.

„To na věci vůbec nic nemění," zastavil jsem ho. „Mluvím s vámi teď ukrajinsky nebo česky? Mé češtině není co vytknout a stejně se mohu bavit v Austrálii anglicky. Telepatie ve světě nezná překážky. Ale vás snad zajímá náš syn, proč je telepat jako my? Řekl bych, že se to dá očekávat, když má oba rodiče telepaty."

„Bývají telepatické i děti, kde je z rodičů telepat jen jeden?" zajímalo ho.

„Většinou ne," řekl jsem, ačkoliv jsem si tím nebyl jistý. „Ale tam, kde jsou telepati oba, je to snad pochopitelnější."

„A říkal jste, že jste s ním komunikovali ještě před jeho narozením?"

„Zhruba od jeho šestého měsíce," přikývl jsem.

„To je přece nesmírně zajímavé!"

„Chápu, pro vás je to novinka," usmál jsem se. „Pro nás telepaty ne, ale my máme jiné zájmy než vystupovat jako atrakce v cirkusech. A to je oč tu běží! Asi se vám to bude zdát kruté, ale my nechceme, abyste se o zvláštnostech nás telepatů šířil. Snažíme se udržet to jako tajemství, snad chápete proč."

„Počkejte!" zamračil se. „Snad nechcete, abych žádné výzkumy nepodnikal?"

„Přesně tak," přikývl jsem. „Žádné výzkumy. Jednak neobjevíte nic nového, vždycky budete strašně pozadu za našimi vědci. A za druhé, opravdu nemáme zájem hrát si na klauny v cirkusech, kde by to nakonec skončilo."

„Vy to zkoumáte... vědecky?"

„Ovšemže," ujistil jsem ho. „No a za třetí – jak byste v tom chtěl něco dělat, když sám telepat nejste? To je jako kdybyste chtěl dělat optické výzkumy a byl přitom slepý. Chcete se pořád někoho vyptávat?"

„Jak to tedy zkoumáte?"

„To se rozumí, že při tom potřebujeme právě tu telepatii," ujistil jsem ho. „Víte, řeknu vám teď něco, co bych neměl, ale telepatie není tak zřídkavý jev, jak se asi domníváte. Máte aspoň povrchní tušení, kolik je nás telepatů jenom v Čechách?"

„Teď vím přinejmenším o třech," usmál se. „Ale to počítám i vaše mimino."

„Je nás v Čechách přes osm tisíc," uzemnil jsem ho.

„Cože?" zůstal jako opařený. „Tolik?"

„Tolik," přikývl jsem. „A všiml jste si jediného mimina, které nedokázalo udržet jazyk za zuby, už protože ještě žádné zuby nemá. Co tady chcete zkoumat?"

„Vás je opravdu... tolik?" vrtěl nechápavě hlavou.

Rozhodl jsem se trochu riskovat. Asi panu doktorovi zkazím jeho paranormální hobby, ale potřebuji, aby po tom dál nepátral.

„Pojďte, něco vám ukáži," vstal jsem.

Mohl si něco domyslet i z toho, že jsem se tu vyznal, ačkoliv otce všude nepouštěli. Zavedl jsem ho do dětského pokojíku, ale nevedl jsem ho k synkovi, ale na opačný konec.

„Vaše dítě je támhle!" ukázal mi správný směr. „Snad nechcete budit cizí děti?"

Dovedl jsem ho ke košíku, kde pokojně spala Jituška Seidlová.

„Nebojte se, žádné cizí dítě budit nebudu," ujistil jsem ho. „Jituška je vzhůru. Jituško, řekni nám něco!"

„Mně se nechce!" odvětilo kňouravým hláskem mimino.

Doktor málem padl naznak.

*****

„Kdybych vám ji nepředvedl, neměl byste o ní nejmenší tušení," pokračoval jsem opět v jeho kanceláři. „Aspoň vidíte, že je nás telepatů víc než si myslíte. Ale nezbývá mi než vás opět požádat, abyste dal od nás ruce pryč. Podívejte se, mezi dětskými lékaři vás uznávají jako odborníka. Jenže ve výzkumu telepatie jste naprostý nedouk. Ani by vás to nebavilo, až byste zjistil, že je to pro vás něco jako studium Rembrandta ve slepecké škole."

„Ale... bylo u toho plno dalších svědků!" namítl.

„Vím," přikývl jsem. „Jenže záhadolog jste mezi nimi jediný. Ostatním je to víceméně putna. Kdyby se na vás přece obrátili s dotazem, co to vlastně bylo, klidně to můžete obrátit na hloupý žertík břichomluvce."

„Vy jste břichomluvec?" zeptal se mě opět se zájmem.

„Nejsem," usmál jsem se. „Ale tvrdit to můžete. Tahle schopnost je přece známá, uvěří tomu kdekdo."

„Jenže pravda je jiná..." začal s protestem, ale opět jsem ho nenechal dokončit větu...

„Pravda je nebezpečnější, než si myslíte," řekl jsem trochu tvrdším tónem. „Víte, co by za možnost využití telepatie dala kterákoliv armáda světa? Známé vojenské úsloví říká: »Bez spojení není velení!« – a představte si telepatické spojení, které nezná překážek, rušení ani odposlech... telepatie dosáhne všude, do nejhlubších dolů i do ponorek plujících hluboko pod vodou a navíc na opačném konci světa... Nádhera, co? Ale umíte si představit, s jakou zvrhlou radostí by nás kdejaký debilní generál posílal na vojenský průzkum? Nebo do těch nejhorších míst fronty? Viděl jste film »Kód Navajo«?"

Doktor jen mlčky přikývl.

„A pamatujete si tam příkaz zastřelit každého, kdo by se znalostí tohoto »kódu« mohl nedejbože padnout do zajetí?" dodal jsem. „A to šlo »jen« o použití protivníkům neznámého jazyka! Vaše »vědecké zkoumání« by telepatii předhodilo cirkusům, ale vojenské využití by pro nás bylo horší než všechny zbraně hromadného ničení dohromady!"

„Vidíte... to mě nenapadlo," zarazil se.

„Uvědomujete si, že my telepati musíme tu vlastnost udržet v tajnosti i za cenu obětí?" pokračoval jsem. „Myslíte si asi, že máte několik svědků, že jeden novorozenec promluvil. Jenže nic toho novorozence nedonutí promluvit v rámci jakýchkoliv výzkumů, ať civilních, nebo – a to zejména – válečných. Bez důkazů můžete tvrdit co chcete, nikdo vám neuvěří."

„Ale přece... hned dvě děti mluvily..." namítal tvrdohlavě.

„Nemusím vám přece jako odborníkovi vysvětlovat, jak velkým šokem je pro každého novorozence porod," pokračoval jsem tedy. „Dnes se na oddělení narodily dvě telepatické děti, ale promluvilo jen jedno. Jituška to zkrátka zvládla lépe. Ale teď už nepromluví ani malý Toníček – dostal vynadáno a dá si pozor, i kdybyste ho zaživa čtvrtili nebo stahovali z kůže."

„No – to mu snad nehrozí," snažil se to odlehčit.

„Zapomínáte na válečné zločiny, které se děly, dějí a nejspíš budou dít," nenechal jsem ho při tom. „A můžete mi věřit, že jich vojáci při každém konfliktu napáchají tisíckrát víc, než co se dostane do zpráv a statistik. My ale to tajemství vojákům nedáme. I novorozenec může v případě potřeby spáchat sebevraždu, natož my dospělí. Ale kdybyste nás k tomu dohnal, byla by to vaše spoluvina..."

„Já nikoho k sebevraždě nutit nechci..." ohradil se prudce, ale zbledl.

„Věřím, nechtěl byste," opět jsem mu nedovolil dokončit větu. „Ale nic by to na tom nezměnilo. Vyčítal byste si to do konce života. Navíc byste věděl, že i my o tom víme."

„Ale na druhé straně, telepatie by přece mohla lidem i pomáhat!" zkusil ještě.

„Mohla," připustil jsem. „Pomáhá nám, nezastírám to. Neznáme pojem »ztracené dítě« a neexistuje pro nás skrytý zločin. Kdykoliv někdo z nás zemře, víme o tom všichni a kdyby to bylo vraždou, známe všichni i vraha. Máme mezi sebou i lékaře a když je třeba, kdokoliv z nás může lidem odborně pomáhat. Telepatie je výhodná, ale má i své nevýhody. Neumíme udělat telepata z normálního člověka. Teoreticky to jde, ale prakticky to vždycky způsobilo smrt. V tom případě bude pro obě strany lepší, když si aspoň nebudeme škodit. Souhlasíte?"

„Když to jinak nepůjde... ale bylo by to tak lákavé...!"

„Lákavé? Jistě. Ale neproveditelné. Cítil byste se jako slon v obchodu s porcelánem. A pokud ten slon nechce něco rozbít, udělá lépe, když hned ve dveřích opatrně vycouvá."

„Dobře, vycouvám," vzdychl si. „Ale uznejte, stát na prahu a vidět tu nádheru..."

„A to vám největší nevýhody raději zamlčím," utěšoval jsem ho. „Stačí vám vědět, že se musíme před světem skrývat, aby se z nás nestali otroci? Nemyslete si, že to není možné! Koho povolá armáda, stane se jejím otrokem. Na omezenou dobu se to snad ještě dá snést, ale natrvalo? A že by nás to postihlo, tím si můžete být jistý!"

„Vojáci!" zavrčel doktor. „Na co sáhnou, to zkazí!"

Ale už jsem viděl, že je můj.

*****

V České Národní bance mi zůstalo několik »hlav«, aby pozorovaly, co se tam bude dít. Brzy dostaly příkazy, z nichž bylo jasné, co mají dosazení odborníci za lubem. Jak se dalo čekat, jejich zásahy směřovaly k dalšímu podřízení a potlačení české ekonomiky.

Co s tím? Tihle chlapíci škodí jen finančně, nicméně škodí. Neměl bych je přece jen zastavit? Jenže to by šlo v podstatě jen »převzetím«. A jejich činnost se zatím nedala označit jako zločin, nanejvýš finančně-hospodářský. Tím by se trest smrti omluvit nedal. Trest smrti je vlastně přiznáním, že zneškodnění jiného druhu je neúčinné. Jenže jiný druh zneškodnění prostě nepřipadá v úvahu. Podat na ně trestní oznámení a dát je zatknout Policií? To těžko – když je chrání jejich vlastní ozbrojenci! A ti také ještě nikomu neuškodili, vyklidili jsme jim přece prostor pod nátlakem, ale bez odporu!

Ano, jenže všichni ti chlapi v konečném důsledku lidem škodí. A to až tak, že ty slabší zničí. Ovládnutím justice jsem fakticky zamezil činnost exekutorům. Ukončilo to ty nejhorší nelidskosti, ale nezajistilo to lidem slušné podmínky k životu. Bruselští bankovní experti ale svými sabotážemi situaci lidí v Čechách ještě zhorší.

Mám ale morální právo k zásahu proti nim? Ať udělám cokoliv, někomu tím uškodím. Buď neoprávněně »převezmu« několik expertů, nebo svou nečinností poškodím pár tisíc lidí, kteří jsou na tom už teď mnohem hůř.

Bude to ale neoprávněné? Bruselští experti přišli do Čech škodit. Věděli to, jenže si to před svým svědomím otočili tak, že svědomitě pracují pro své pány a na Češích jim vůbec nezáleží. Vědí ale, že jsme je k nám pustili až po tvrdých vyhrůžkách nukleární válkou, jsou zde v postavení okupantů, byť sami nedrží v rukou zbraně, jen je střeží ozbrojení okupační vojáci. Nikdo je nechce, až na pár kolaborantů, kteří by přivítali i fanatiky, kteří by veřejně před nimi uřezávali lidem hlavy. A v neposlední řadě se sem přišli napakovat. Posílají sice veškerou kořist do Brusele, ale sami za to shrábnou pěkně tučný podíl.

Rozmýšlel jsem to dlouho, ale nakonec mi to došlo.

Největším viníkem v každé válce nejsou ti, kdo na frontě a v obsazených vesnicích lidi střílejí a řežou jim hlavy, největším viníkem je ten, kdo svým rozkazem válku zahájí. Může mít ručičky čisté jako slečinka, lidé se mu mohu klanět, vítat ho a uctívat, ve skutečnosti je

on ten nejsprostší vrah, který by měl viset na šibenici. Ačkoliv správně dopadl jen málokdo z tyranů a válečníků, naposledy Saddám Hussein za vpád do Kuwaitu.

Ano, ale ani on sám by nic nesvedl. Musí mít armády všeho schopných pomocníků, ať v zamaštěných uniformách, nebo s bílými límečky finančních expertů, kteří dobře vědí, že jejich »práce« je stejně špinavá jako »práce« řezníků v první linii, ale dostávají za ni vysoké odměny a dělají ji proto s chutí a rádi.

Tentokrát mi váhání trvalo dlouho, ale nakonec jsem se rozhodl. Během několika málo hodin jsem »převzal« všechny bruselské experty a zastavil jejich transakce.

Teď ale nic víc dělat nemohu. Další tah je na jejich pánech.

Doufal jsem, že to bude brzy.

V Bruseli šéfům pár dní trvalo, než zjistili, že s jejich komandem expertů nebude něco v pořádku. Pak ale zazvonil telefon a vrchního experta pozvali na kobereček do Brusele.

Odlétal jsem tam odhodlaně, ale nedával na sobě nic znát. Jako expert jsem věděl, co se asi bude dít. Nejprve bude vyptávání, co je v Praze zajímavého, pak seznámení s tím, jak se to jeví z Brusele a nakonec výslech, proč to nejde podle plánu? Byl přece tak jasný!

Setkání však probíhalo maličko odlišně, než jsem si představoval. Eurokomisař měl na mě málo času a musel řešit ještě něco přednějšího, takže jsem na něho nejprve skoro dvě hodiny čekal. Tentokrát jsem to nechápal jako snahu psychicky mě předem zdeptat, zdálo se mi spíš, že má eurokomisař opravdu něco závažnějšího. Konečně se ke mně přihrnul, proti mému očekávání přiběhl sám.

A při podávání rukou si sám naběhl na můj oncik...

Byl jsem tedy v Bruseli.

*****

Evropská unie vznikla ze šlechetných důvodů. Evropské hospodářské společenství se stalo pro své členy zdrojem hospodářské prosperity. Na konci studené války se dařilo ukázat těm buranům na Východě, jak vypadá blahobyt, až na to naletěli, svrhli své vlády a začali se podřizovat. Jen Rusko se v poslední chvíli vzepřelo a po věčně ožralém Jelcinovi se dostal k moci energický Putin, kterému se horko těžko podařilo rozklad Ruska zastavit.

Ostatní země bývalého Východního bloku však neměly dost odolné představitele, kteří by se rozkradení svých hospodářství včas vzepřeli, takže dopadly jak dopadly. Ceny většiny zboží se mezi Východem a Západem brzy srovnaly, ale příjmy lidí ne. Ale i země na západní straně Evropy začaly upadat. Nebylo již třeba, aby zastávaly úlohu výkladních skříní plných blahobytu. Vlády svým lidem vysvětlily, že je to způsobené nutností pozvedávat »buranské východní země«, takže se tam lidé na ně dívali jako na nepříjemnou zátěž.

Evropské hospodářské společenství se mezitím změnilo v Evropskou unii, která se kus po kuse zmocnila všech rozhodujících pravomocí.

Rozkvět? Zapomeňte! Musíme přece »pozvedávat burany«.

To, že se u »buranů« prakticky nic nezlepšuje, že se tam naopak lidem daří hůř než za předchozího režimu, obyvatelé »rozvinutého Západu« nemohli vidět. Viděli nové milionáře, ale už ne většinu lidí. Na těch milionářích jim ale jejich média ukazovala, jak se Východ od připojení rok od roku zlepšuje, ale protože se jejich vlastní situace zhoršovala, zdálo se jim, že na ty nové nějak příliš doplácejí. Zejména na ty nové milionáře.

Ve chvíli, kdy jsem se dostal do srdce Evropské unie, začaly už některé země uvažovat o vystoupení z toho vzájemně nevýhodného spojení. A nebyly to jen nově připojené země, těm stačilo pohrozit vojenskou silou, aby sklaply zobáky a mlčely. Vojenskou silou a už vůbec ne bombardováním se však nedalo vyhrožovat Británii, která měla vlastní nukleární arzenál a tak snadno by si vyhrožovat nenechala.

Jakmile jsem měl pozici eurokomisaře, začalo to ale pozvolna, nenápadně nabírat jiný směr než dosud.

Tím spíš, když se brzy k jednomu připojili další.

Moloch zvaný Evropská unie si zatím ničeho nevšiml.

*****

Z hlediska jednotlivých lidí jsem si připadal jako epidemie. Ačkoliv jsem pohlcoval jen darebáky, rozrůstal jsem se. Ale darebáci nejsou mezi lidmi většinou, naopak, poměrně malou, ale tím škodlivější částí. Ačkoliv také – hlasitější.

Jsem ale zvláštní epidemie. Zvláštní v tom, že postihuje výhradně darebáky.

V kůži finančních expertů jsem uspořádal několik slavnostních setkání ve velkém sále Lucerny se zvanými špičkami českých podnikatelských kruhů. Na nich jsem vystoupil jako zástupce Evropské unie s novým slibem věrnosti. Byl jen pro zvané, sliboval velké výhody, ale v textu stálo, že účastník slibuje vystupovat zásadně v zájmu Evropské unie, i kdyby to bylo proti některým zájmům Čech.

Chtě nechtě jsem si vážil těch, kdo po tomto úvodu vstali a opustili sál. Někteří dodali, že takový slib je vlastně zrada. Měli pravdu, nikdo jim ale v odchodu nebránil.

Větší část však zůstala a někteří projevili ochotu slíbit. Moji »pomocníci« je odváděli k podpisu do postranních salonků, odkud se každý vítězně vracel se zlatou bankovní kartou údajně s milionem korun na každé. Když ji nadšeně předváděli ostatním, rozhodli se pro slib i někteří z těch, kdo sice neodešli hned, ale původně nic slibovat nechtěli.

Od podpisových stolků se však nikdo nevracel. Přesněji – vracela se jen jejich těla, ale už to nebyli ti, kdo tam přicházeli.

Při každé z těchto akcí jsem se rozšířil v průměru o dvě stě darebáků.

Byli to však opravdu darebáci?

Podle mě – ano. Kdo se spojí s cizí mocností proti vlastní zemi, naplní tím skutkovou podstatu velezrady. A za tu je v době ohrožení země trest smrti.

I když – zatím – nikoho nezabili.

Očekával jsem, že po těchto akcích se už v Čechách víc šířit nebudu. Darebáci zkrátka došli, víc jich tu není – a doufejme, že ani nebude. Epidemie v Čechách končí vyhynutím darebáků, přinejmenším těch velkých. Menší darebáčci tolik neškodí a s reorganizací justice dojde časem i na ně.

Úplně jiné hledisko však na mě mohly mít velké a největší celky.

Z hlediska celých Čech bych mohl být uzdravující horečkou, která spaluje mikroby a po jejímž ukončení bude celek zdravější než předtím.

Z hlediska Evropské unie jsem si připadal jako rakovina. Z nenápadného nádoru České republiky pronikaly metastázy až do hlavy Evropské unie – do Brusele. Čím víc jich tam bylo, tím byla méně akceschopná.

Nebyla to však škoda pro lidi. Čím větší impérium, tím je pro ně škodlivější.

Menší celky budou lepší.

*****

Belfegor

Uvažoval jsem dlouho o své další budoucnosti.

Jsem monstrum, vraždící monstrum. Ale tím, že pohlcuji pouze darebáky, jsem pro lidi velice užitečné monstrum. S vyhynutím darebáků se v Čechách lidem značně uvolní. Už to, že přestali krást poslanci, zlepšilo státní rozpočet. Nejenže přestalo nekonečné zadlužování, naopak, po dlouhých desetiletích byl rozpočet přebytkový a dalo se očekávat, že další budou ještě příznivější. Rozšířením do hlavy Evropské unie a »převzetím« ještě větších darebáků jsem snížil nebezpečí vojenské trestné výpravy proti Čechům – ačkoliv úplně se vyloučit nedala, pořád tu bylo nebezpečí ze strany velmocí. Proti těm se Česká republika nestavěla, neměly by k agresi důvod, ale známe to – »kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde«.

Měl jsem však jiné obavy. Současný život ve více tělech je tak specifický, že se smím bez velikášství považovat za pozemský unikát. A když jsem zjistil, že jako celek přežiji i smrt některé mé části, došlo mi, že nejspíš přežiji i svou původní osobu – Antonína. I kdyby mu mimozemská regenerace prodloužila život na dvojnásobek, smrt je údělem člověka, nutností. Jenže já přežiji i jeho smrt, tak jako jsem vzhůru i když mé původní tělo spí.

Jsem vlastně svou podstatou parazit. Žiji tím, že »přebírám« těla darebáků, ale co budu dělat, až darebáci dojdou? V Čechách jsem se rozrostl natolik, že mám téměř patnáct tisíc »hlav«, ale další rozvoj už skoro končí.

Co dál? Rozrůstat se do sousedních zemí? Všude na světě je plno darebáků, jenže když si je zdecimuji nebo nedejbože úplně zlikviduji, co pak?

Naštěstí je tu více možností, jak bych se mohl udržet i později. »Přebírání« nevinných lidí jsem se zřekl a z toho nemíním ustoupit. Ale mohu se rozmnožovat i přirozenou cestou! Dítě dvou telepatických rodičů se stane další mou součástí, aniž bych ji přebíral, prostě se do mě narodí. Jako Toníček s Jituškou! Znamená to zvyknout si i na méně příjemné stránky – ale dva porody jsem už přežil, tak co se toho bát?

Mám jen zatím příliš málo žen. Na druhé straně jsem se dosud nevěnoval zneužívání sociálních služeb, kde se zejména v zahraničí vyskytují přímo otřesné případy nelidskosti, působené právě ženami! Pod praporem ochrany práv dětí tam kvete legální obchod s dětmi – pod malichernou záminkou je exekučně odebírají rodičům a svěřují velice dobře placeným »pěstounům«. A možná by bylo dobré podívat se na ně dřív než se toto zlo příliš rozšíří. Co na tom, že získám především zarputilé, ošklivé feministky – »převzetím« z nich sejmu jejich kletbu škůdců a dám jim úlohu, jakou dosud zanedbávaly. Vlastní děti by pro mě měly být zajímavější než neustálé »přebírání« darebáků.

Vlastní děti, jak jsem se brzy přesvědčil, mají ale zvláštnost. Ačkoliv zdědily telepatii, nejsou úplně stejné jako Antonín a jím »převzatá« těla.

Miminům totiž chybí oncik.

Co se tedy stane, kdybych opravdu přešel na přirozené rozmnožování? Postupně bych asi přicházel o »přebrané«, kteří tou cestou získávají oncik a tím schopnost »přebírat« další darebáky, až nakonec by mi zbyly jen součásti bez onciku. Co kdyby se pak ale přece našli ve světě další darebáci? Už bych na ně nemohl! Darebáctví není dědičné, grázlem se člověk nerodí, ale stává a to i v počestných rodinách, není vyloučeno, že se časem někde neobjeví další. Neměl bych si nakonec darebáky někde udržovat? Vytvořit si někde rezervaci grázlů? Abych se nakonec nestal největším z grázlů i já sám! Nedalo mi to, přemýšlel jsem o tom skoro pořád. Někdy jen jednou hlavou, jindy jsem tomu věnoval celá vnitřní symposia.

Tohle jen tak nevyřeším...

*****

Ačkoliv jsem se jako monstrum rozprostíral na stále větším území, nejen v Čechách, ale už jsem vystrkoval chapadla po Evropě, jako penzista Antonín jsem žil pořád stejně. Chodil jsem na procházky s ošklivým psiskem, občas jsem se ukázal i mezi sousedy v hospodě, ale jinak jsem byl nenápadný, jak jen to šlo.

Kdo by se zajímal o starého penzistu?

Až jsem jednoho deštivého dne zjistil, že Belfík nějak nemůže udržet rovnováhu.

Byl to už starý pes, zešedivěl a ztratil mladistvou bujnost, ale spolu jsme chodili dál na procházky jako když byl malé štěně. Jenže psi stárnou rychleji než lidé a tak jsem pochopil, že na něho nejspíš dolehlo to ošklivé stáří s jeho nemohoucnostmi.

Pomohl bych mu rád, ale věděl jsem, že to nemá smysl. Proti věku není léku, veterinář bude nad ním stát stejně bezmocně jako já. Nanejvýš mi nabídne milosrdnou smrtící injekci.

Ačkoliv – tu bych mu mohl dát sám... smrt oncikem je skoro bezbolestná...

Jenže – oncik ho může uzdravit a pes se připojí ke mně. Jak to vlastně bude vypadat? Budu pak mít i psí pocity? Možná... možná by to bylo zajímavé! Psi mají černobílé vidění, viděl bych tedy jako ve starém černobílém filmu?

Jenže Belfík není obyčejný pes, ale psí kamarád. »Převzít ho« – a vlastně ho tím zabít? Ne, ne, ne! Belfík si to nezaslouží! Je nevinnější než většina lidí, které právě z toho důvodu nechávám na pokoji!

Bylo mi psa líto, ale když druhého dne zůstal bezmocně ležet v pelíšku a nemohl se už ani postavit na nohy, rozhodl jsem se.

Na drobné škrábnutí Belfík reagoval trochu vyčítavým pohledem, ale pak mi zase olízl ruku. Ovšemže! Psí věrnost je příslovečná a z ruky pána přijme cokoliv. Ostatně si za ta léta jistě zvykl na každoroční injekci proti vzteklině, tohle bylo podobné. Čekal jsem už jen na okamžik, kdy začnu vidět jeho očima. Co vlastně uvidím?

Jenže čas ubíhal a nic se nedělo. Až po chvilce se Belfík sám pokusil postavit na nohy – a k mému údivu se mu to podařilo.

»Půjdeme ven?« obrátil se na mě důvěřivě a upřel na mě zase ty své psí oči.

Proboha – telepatie!

Belfík je telepat!

Ale jak to, že jsem ho nepřevzal? blesklo mi hlavou.

Vysvětlení mě ale napadlo skoro současně. Nepřevzal jsem ho možná z téhož důvodu, proč mě nedokázal převzít ani mimozemšťan, co mě změnil tenkrát u lesíka! Nebyl se mnou kompatibilní – a já zase nejsem kompatibilní se svým psem! Takže jsem ho převzít nemohl, jen jsem mu dal telepatii, mimozemskou regeneraci, možná i neviditelnost akmafas. Vlastně jsem ho zachránil, přesně tak, jak jsem to chtěl u Slávka. Jenže u Belfíka se mi to povedlo.

»Půjdeme,« slíbil jsem psovi. Použil jsem jako obvykle šumomluvu, kterou jsem s ním mluvil od tamtoho setkání a které pes tak dobře rozuměl.

»Hafhaf!« odvětil mi radostně – ale teď už také šumomluvou. Byl to tak jasný výraz psí radosti, takové to psí hurá, že jsem se musel usmát. Zdálo se mi, že to Belfíkovi přidalo i na inteligenci.

»Tak jdeme!« pobídl jsem ho.

Vyskočil jako za mlada a hned se hrnul ze dveří. Mimozemská regenerace ho postavila na nohy tak rychle, až jsem se opět podivil. Tím lépe!

„Jdu s Belfíkem na procházku!“ oznámil jsem nahlas ženě a když kývla na znamení, že rozumí a není proti, vyšli jsme.

Ten pes jakoby omládl o dobrých deset let! Ještě včera se se mnou ploužil netečně jako stín, teď mě táhl vpřed. Jen občas se zastavoval, aby si očichal nějakou psí pamětihodnost, i když v jemném mrholení pachy jistě rychle slábly.

»Co to tam máš?« oslovil jsem ho šumomluvou jako obvykle.

»Tady to očůral jiný pes, musím to přeznačit!« řekl, zvedl nožičku a splnil svůj záměr.

»Vždyť prší, voda ti to stejně spláchne!« mírnil jsem jeho nadšení.

»To je ale moje psí povinnost,« odbyl mě. »Když tomu nerozumíš, neštěkej do toho!«

A bylo to. Nerozumím tomu a basta! Nezískal jsem tedy jen psí smysly, ale psa, který mi ledacos umí a chce sdělit. Došlo mi, že naše procházky mohou být ještě zajímavější než dosud. Inteligentní pes by mohl být lepším společníkem než pouhá němá tvář!

Jenže v té chvíli mi bleskla hlavou jiná, horší myšlenka.

Belfík nejspíš získá i oncik. A mohl by stejně jako já někoho »převzít«! Nemůže se mu to podařit s každým, ale psi s ním budou dostatečně kompatibilní, aby se mu to podařilo.

Jenže představa složité bytosti jako jsem já, složené ze psů, by mohla být přímo noční můrou! Co vlastně taková složitá psí bytost dokáže? A především – jak se zachová k nám, lidem? Nejen ke mně – ve mně jistě vidí svého páníčka, ale k ostatním lidem, kteří do jeho psí smečky nepatří? Kdyby proti nim jenom neštěkal, jak je jeho zvykem, ale použil i svoji zvýšenou inteligenci, nemohl by být lidem – i nebezpečný?

Tohle musím řádně promyslet!

*****

Ještě téhož večera jsem se podíval Belfíkovi na packu pod drápky, jestli má také oncik. Měl ho tam – proto si také pořád lízal levou přední packu, jenže dutý hrot jehly mu trčel tak nešikovně zpod zahnutého drápu, že ho psí dráp překrýval a úspěšně blokoval jeho použití.

Znamenalo to, že jsou mé obavy zbytečné. Belfík nemůže »převzít« žádného psa a tím méně člověka. Úvahy o jeho nebezpečnosti byly tedy předčasné. Kladným výsledkem ale je, že spolu budeme chodit na zdravotní procházky ještě hodně dlouho.

Proč to u Belfíka dopadlo tak nefunkčně? Asi to bude souviset s tím, že mimozemšťan neměl jeho vzorek DNA, ale jen můj. Pro mne to přece přizpůsobil dokonale! Ale – vlastně jsem si nepřál nic víc, než ukončit Belfíkovo psí trápení. Pes, který se už nemůže zvednout na nohy, beztak dlouho nevydrží a jeho poslední chvíle mohou být jen živoření. A rozumný pán nenechá svého zvířecího miláčka trpět. Že to dopadlo jinak, než jsem čekal? Tím lépe!

Ostatně – mám teď spoustu důležitějších problémů a věnovat se psímu kamarádovi je sice správné, ale okrajové. Dnes jsem se opět rozrostl v Evropské unii, kde mě čekalo nejvíc práce – musel jsem se vyznat v tom, co ti darebáci vlastně dělali. Byl jsem si jistý, že si svůj osud zasloužili, měl jsem důkazy, ale co dělali nad to, jsem pracně doloval z jejich paměti.

Rakovina Evropské unie se prorůstala do dalších orgánů Evropské Komise. Ačkoliv už jsem měl lepší představy o jejím fungování a mohl bych za rakovinu považovat spíš stále se rozrůstající bandu úředníků, kteří si – přesně podle Parkinsona – neustále přidělávají práci, aby si vystačili i sami, bez svého okolí. Další žáby na prameni, které škodí všude, kde sedí! Ale také další nevinní, které nemohu jen tak bez důkazů ani vyhodit, natož »převzít«.

Kde to bude mít konec?

*****

Návrat z porodnice jsem vyřešil ve stylu »Škatulata hejbejte se!«.

Obě rodiny jsem přivezl do vily Seidlových, větší a mnohem vhodnější než vila Fišerů. Děti jsem uložil do větší společné postýlky, dvě sousední místnosti jsem zařídil jako ložnice, kuchyň i obývací pokoj postačily jedny společné. Vila Seidlových měla ještě pár volných místností, ale s těmi už jsem počítal do budoucna.

U normálních rodin bylo něco takového nemyslitelného. Těžko najdete dvě manželské dvojice, které by souhlasily se spojením domácností. Jenže tady jsem měl přece bydlet sám, byť už v šesti »hlavách«.

Spojením obou domácností významně stoupla jejich efektivita – a na vile Fišerových se objevila obvyklá cedule »Na prodej!«.

Musím podotknout, že obsluha mých nových dětí byla jednodušší než u jiných rodin. Jedna žena snadno zvládne více dětí aniž by je zanedbávala. Jsou mou součástí, takže jsou samostatnější. Po narození nemají k úplné samostatnosti dost síly, ale nepotřebují pleny, stačí jim nechat se podržet na nočníčku, kdykoliv to potřebují. A na to stačí jedna osoba, byť jsou pro tuto službu kojící matky nejvhodnější, už protože musí být nablízku i kvůli kojení.

Také společné vaření šetří čas i náklady. Uvažoval jsem dokonce o možnosti založit si poblíž svých »hlav« společnou restauraci, aby se zjednodušilo vaření. Prozatím to nemělo smysl, ve většině manželských dvojic, kde byla moje »hlava« jednou ze stran, byla druhou stranou »nezávislá« žena a tu jsem musel respektovat. Většina žen přece nemohla za to, že se provdaly za darebáky, ostatně v době svatby to většinou ještě darebáci nebyli. Ale když jsem jejich manžely »převzal«, musel jsem je manželkám nahradit. Samozřejmě tak, aby to vůbec nepoznaly.

Nutno uznat, nepoznala to žádná, i když životní úroveň většině rodin poklesla. Poctivý život zkrátka není tak výnosný jako život darebáků, ale s tím se většinou vyrovnaly, ačkoliv některé trochu reptaly, když jsem jim teď odepřel nějakou drahou zbytečnost. Učily se ale žít ekonomičtěji a většině to šlo.

Nebyly ale takové všechny. Některé se rozhodly vyřešit »manželovu neschopnost« po svém – rozvodem. Tomu jsem nijak nebránil. Chceš jít – jdi si! Odmítal jsem jen jejich nepřiměřené nároky na alimenty. Pokud měla taková rodina dostatečně tučné konto, nechal jsem »bejvalce« třeba všechno, ale už bez dalšího placení. Většina se s tím spokojila, jen několika jsem musel v osobě soudce vysvětlit, že je manžel opravdu nechce okrást a při spravedlivém dělení majetku by dostaly méně. To už stačilo i těm největším hamounkám.

Děti jsem po rozvodu nechával bez odporu matkám. Pravda, měl bych je vychovávat, ale nechtěl jsem riskovat, že časem zjistí, co jsem zač. Dost na tom, že jsem i tak musel brát svůj podíl na výchově armády dětí – a většinou neuvěřitelně rozmazlených puberťáků. Ještě že mi úměrně s množstvím »převzatých hlav« narůstala i inteligenční kapacita. Jen tak jsem mohl všechno současně zvládnout. Až jsem si říkal, že to někde musí mít strop, nemohu růst do nekonečna a budu nepříjemně překvapený, až na to narazím.

Zatím to ale jde – jak si říká chlap padající do propasti, dokud letí vzduchem a nechce si připustit, že náraz dole bude asi hodně drtivý.

Zatím to ale jde...

*****

Jedním z problémů mé ženy Jitky byly oči. Čím byla starší, tím dostávala silnější brýle a tím méně jí pomáhaly. Jistě jí to vadilo, ale nedávala to najevo. Prostě to patří k věku.

Toho večera se na mě obrátila s prosbou, zda bych jí nemohl ošetřit zatržený nehet, že na to sama nevidí. Abych jí vyhověl, vyhrabal jsem z krabice nůžtičky na nehty a pozval ji pod světlo v kuchyni, abych na to lépe viděl. Dříve jsem měl horší zrak já, ale od setkání s mimozemšťanem se mi i oči zlepšily, až jsem přestal nosit i brýle. Nepotřeboval jsem je.

Jenže z toho, co jsem spatřil, mě objala hrůza.

Nebyl to zatržený nehet. Byl to – oncik. A podle všeho úplně čerstvý, proto ji svědil, skoro stejně jako záděra. Nemohl pocházet ode mne, to bych přece Jitku »převzal« se vším všudy! Přitom bylo zřejmé, že je to pořád moje Jitka.

Dlouho jsem ale nad tou záhadou nebádal. Kdo na celém světě má kromě mě oncik?

Belfegor – pes.

»Poslyš, neškrábl tě náš pes v poslední době?« obrátil jsem se na ni šumomluvou.

»Ale to víš, je to takový divoch,« odvětila, zřejmě si ani neuvědomila, že mi odpovídá také telepatií. „Zrovna včera, jak jsme měli k obědu brambory s uzeným, dostal odřezek a tak na mě z radosti vyskakoval, až mě škrábl. Asi bys mu měl zase zastřihnout drápky.“

Ke stříhání jsem se ale neměl.

„Poslyš, musím se ti s něčím svěřit," řekl jsem provinile, neboť mi bylo jasné, že už jí budu muset seznámit se vším.

„Stalo se snad něco?" lekla se, zřejmě se obávala nějakého neštěstí.

„Jak se to vezme," řekl jsem.

Nezbylo mi než jí vyklopit všechno. Počínaje mimozemšťanem, kterého jsem potkal nahoře u lesa a který mě změnil, aby se něco dozvěděl o Zemi. Vypadalo to jistě divoce, ale doprovodil jsem to ukázkou neviditelnosti, aby mi to uvěřila. Jako důkaz jí to stačilo. Přidal jsem k tomu, že mi mimozemská regenerace uzdravila nemocné srdce a podle všeho jsem i omládl, což ji v nejbližší době určitě čeká také.

„Už jsem to vyzkoušel i na našem psovi," ujišťoval jsem ji.

„Na psovi?" pozvedla obočí. „Proč na něm a proč jsi to tajil přede mnou?"

Musel jsem jí nejprve vysvětlit, že oncik nejen omlazuje a léčí nemoci, ale také jsem ji seznámil s »přebíráním« lidí. Kdybych se ji pokusil omladit hned tenkrát, zemřela by a já bych teď měl už jen její tělo. Doplnil jsem, jak jsem víceméně nechtěně »převzal« kamaráda Slávka a jak teď za něho žiju v jeho těle.

„Ten jediný mě opravdu mrzí," přiznal jsem. „Ale opravdu jsem mu chtěl jen pomoci, víš přece, že byl smrtelně nemocný! Jenže jsem ještě nevěděl, co to znamená."

„To je ale strašné!" vydechla.

Musel jsem jí pak vysvětlit, proč jsem »nepřevzal« Belfíka. Pes není slučitelný s námi lidmi – a z téhož důvodu nemohl ani Belfík »převzít« ji, když ji víceméně nechtěně škrábl. Nejspíš nebude nutné, aby oncik vnikl pod kůži, úplně stačilo, když ji pes škrábl a do rány se dostala pouhá kapka sekretu z váčku pod drápkem.

„Takže tě vlastně Belfík nechtěně omladil," zakončil jsem přednášku o mimozemských vlastnostech, které jsme získali.

Teď už oba.

*****

Nejdelší diskusi jsem měl s Jitkou ohledně »přebírání« lidí.

Jitce se to od chvíle, kdy pochopila, že »převzetí« znamená smrt původní osobnosti, prostě nelíbilo. Natož aby to schvalovala. A už vůbec nesouhlasila s hromadným použitím tohoto prostředku, jak jsem to mezitím uskutečnil.

„Vážně jsi zabil už tisíce lidí?" vrtěla hlavou. „Tolik vražd?"

„Nezabil, »převzal«," opravil jsem ji. „Až na Slávka, kde mě to opravdu mrzí, jsem tak »přebíral« jen darebáky, parazity a vrahy. I zaujatá média si už všimla, jak se v Čechách zlepšila justice! Předtím bylo nemožné domoci se u zkorumpovaných soudů spravedlnosti – dnes je to normální. Navíc jsem »převzal« i většinu poslanců a všimla sis, jak se poslední dobou změnily zákony? Pamatuješ si, jakou hrůzu měli lidé z exekutorů? Ti měli moc ničit lidi bez odvolání ještě nedávno. A že to byly bestie, tomu věř! Nejhorší bylo, že tak jednali podle nelidských zákonů a proto není dodnes možné exekutory soudit. Nic na tom nemění, že zákony pro ně připravili zločinci v poslaneckých lavicích. To už se nedá napravit. Změnil jsem jen zákony – ano, změnil jsem je já, mám dnes v Českém parlamentu ústavní většinu, jenže zákony nemohou platit zpětně a nikdo nesmí být souzen za činy, které nebyly v době spáchání trestné. Ale na druhou stranu, stačilo mi, že exekutoři skončili."

„Dobře že skončili!" vzdychla si. Už už se mi zdálo, že jsem ji přesvědčil, ale nabídku přidat se k likvidaci státního legálního obchodu s dětmi v Norsku rozhodně odmítla.

„Jinak by to nešlo?" přímo se otřásla hrůzou, když jsem jí nabídl pomoc s »převzetím« několika feministek z Norské sociálky, nejvíc proslulých exekucemi dětí.

„Půjde to změnou norských zákonů," ujistil jsem ji. „Začínám se tím zabývat, ale bude to trvat dlouho. Teď se zabývám především změnou právního klimatu v Bruseli a až potom

chci napadnout zákony v Norsku. Umíš si představit, kolik dětí ty sociální fúrie do té doby odeberou jejich rodičům? Jsou to tisíce dětí měsíčně, odtržených násilím od matek!“

„Ale to je chyba Norů, ne?“ namítala zděšeně.

„Je – i není,“ opáčil jsem. „Není to vina samotných Norů, ti z toho dnes mají hrůzu. Je to vina jejich poslanců, kteří prosadili vadné zákony. A pak se toho chopila klika, která děti odebírá rodičům i pro naprosto nesmyslné důvody – například když projevují svým dětem rodičovskou lásku.“

„To přece nemůže být důvod k odebrání dětí!“ zděsila se ještě víc.

„Potíž je, že to důvod je,“ odvětil jsem. „Výčet důvodů k odebírání dětí v tom zákonu chybí, takže posouzení důvodů zůstalo na sociálce. Jenže ji obsadily patologické osobnosti, které na dětech nehorázně vydělávají. A Norové? Nemají proti nim obranu a bojí se jich.“

„A jak bys to chtěl řešit?“ zeptala se.

„»Převzít« všechny, kdo se na obchodu s dětmi podílejí,“ řekl jsem tvrdě. „Prakticky celou jejich nelidskou sociálku. Tím to padne. Tobě bych při té akci dopomohl k několika »převzatým« ženám. Zaujala bys jejich místo, zrušila jejich nelidské působení a omezila je na skutečnou ochranu týraných dětí. Pár takových se tam také objeví, ale těm fúriím slouží jen jako argument pro další nelidské exekuce.“

„Vždyť neumím norsky!“ namítla.

„S první převzatou Norkou budeš umět perfektně norštinu,“ ujistil jsem ji. „Navíc se rychle vyznáš v problematice a pak budeš potřebovat jen cit pro děti, abys nepáchala stejná zvěrstva jako ty ženské.“

„A to by nevadilo, že se pak zase vrátím domů do Čech?“

„Vždyť já tu jsem s tebou pořád,“ upozornil jsem ji. „Uvědom si, v Norsku budou jen tvoje další já. Ty budeš se mnou sedět doma a současně budeš i tam. Budeš žít místo nich jejich životy a budeš je žít lépe.“

„Místo nich?“ otřásla se.

„Ano, místo jich. Budeš bydlet v jejich domě, chodit za ně do práce, jen se v té práci budeš chovat rozumněji.“

„No – nevím,“ opět se otřásla. „Hele, nech mě trochu si to rozmyslet.“

„Jak myslíš,“ ustoupil jsem.

*****

Večer jsem Jitku přistihl, jak rozmlouvá s Belfíkem. Sám jsem jí řekl, že je teď náš pes rozumnější než se dá od »němé tváře« čekat, ale nečekal jsem, že to Jitka vezme doslova.

»Tys mi dal, ty lumpíku!« plísnila ho, i když bylo z jejího tónu znát, že to nemyslí zle, spíš dobrácky.

»Nic jsem ti nedal,« bránil se pes, neboť to vzal doslova.

„Za nic nemůže,“ zastal jsem se ho. „Nedomyslel jsem, co se stane, když ho škrábnu. »Převzít« jsem ho nechtěl, ale když už se stářím nemohl ani postavit na nohy, zkusil jsem mu pomoci. Škrábnutí u něho naštěstí neznamenalo »převzetí«, ale neviditelnost, omlazení, telepatii i tu schopnost škrábnout někoho dalšího, jenže pes je naštěstí neslučitelný s lidmi, takže Belfík zůstal sám sebou a když pak škrábl tebe, nemohl »převzít« ani on tebe, takže jsi zůstala sama sebou i ty. Upřímně řečeno jsem se toho obával. Ufón mě ledacos naučil, ale ne všechno a tohle mi bylo nejasné. Měl jsem obavu, že tě to škrábnutí připojí ke mně, stala by ses další mou součástí a ty sama bys zmizela. Naštěstí se to nestalo, změnila ses jako já a domnívám se, že jsme teď na tomto světě dvě složená monstra.“

„Já nejsem monstrum!“ odmítla to prudce.

„Nechceš být monstrum, ale jsi, stejně jako já,“ řekl jsem přísně. „Jakmile i ty někoho škrábneš oncikem, připojíš si ho k sobě.“

„To bych si radši nechala celý prst useknout!“ opáčila odhodlaně.

„Což by nemělo smysl," ujistil jsem ji. „Mimozemská regenerace by způsobila, že by ti prst narostl – i s oncikem. Spíš bude potřeba, aby ses s ním naučila zacházet, abys nikoho »nepřevzala« omylem. Toho bys jistě sama litovala, zejména kdyby šlo o nevinného, jako já lituji Slávka. Mrzí mě to, i když pořád tvrdím, že za nic nemohu. Opravdu jsem se domníval, že ho tím uzdravím a jeho »převzetí« mě hodně nemile překvapilo. Na druhé straně byl na smrt nemocný a chtěl, abych mu pomohl odejít ze světa bezbolestně, což se stalo. Necítím se v jeho případě jako vrah. A u všech ostatních jsem zabíjel úmyslně, ale jen grázly, kteří si to dávno zasluhovali, jenže naše společnost je proti darebákům bezmocná. Necítím se tedy jako vrah, ale jako kat – popravčí, vykonavatel spravedlnosti. Ano, »převzal« jsem i několik exekutorů – ale chceš se jich ve jménu spravedlnosti zastávat? To snad ne! »Převzal« jsem i velké množství soudců – výsledkem je tak podstatné zlepšení české justice, že to uznávají skoro všichni lidé. »Převzal« jsem většinu poslanců – jenže od té doby Parlament napravuje zpotvořené zákony po těch minulých a lidem se v Čechách daří lépe. Tak co ty na to? Budeš se na mě koukat jako na vraha – nebo jako na dobrodince?"

„Jenže... já se toho opravdu bojím!" přiznala. „Nech mě trochu si to rozmyslet."

„Nechám," slíbil jsem jí. „Zvykej si na to zatím. Ale ber to takhle – dostala jsi úžasnou příležitost pomoci spravedlnosti a dělat pro lidi dobro. Můžeš ji přijmout, můžeš ji zahodit. Já jsem ji přijal, když Procházkovým hrozila exekuce. Od té doby »přebírám« darebáky jako na běžícím pásu a pořád jich je dost. A kdyby se mi podařilo zlepšit náš svět, nebo aspoň tady v Čechách, aby se tu dalo žít lépe, byl bych úplně spokojený."

„Mysli si o mně co chceš, bojím se toho," trvala na svém.

Nakonec – měla na to právo. Jsem monstrum, ale už mi to ani tolik nevadí. Měl bych mít pochopení, že ona takovým monstrem být nechce. Nechce – i když už je.

Uvidíme!

*****

Norsko

Zdál se mi svět, v němž úsměv stárne žalem,
v němž za city se platí málem,
kde moudrost prohlásili za blázna,
kde každé slovo mluví do prázdna...
(Waldemar Matuška)

Nechal jsem tedy svoji drahou choť rozmýšlet se a sám se pustil do Norské justice. Najít nějaký křiklavý případ nebyl problém a brzy jsem »převzal« první babu od sociálky, v Norsku zvané »Barnevernet«, neboli »Úřad na ochranu dětí«.

»Barnevernet« je organizace komunálně řízená, jen velmi málo centralizovaná. Jejím oficiálním úkolem je dohlížet, aby děti vyrůstaly v bezpečné domácnosti a měly prostor pro osobní rozvoj. Tedy úkol po všech stránkách bohulibý.

Když je v rodině něco v nepořádku, má každý občan Norska poslat anonymní udání »bekymringsmelding« – »zprávu o znepokojení«. Nemusí ji mít podloženou, stačí udavačův pocit, že se mu něco nezdá, třeba že je dítě zanedbané, hladové či špinavé. »Barnevernet« měl původně nejprve zjistit, zda je k takovému »znepokojení« opravdu důvod a až potom jednat. Jenže výklad zákonů je čistě v pravomoci těchto stvůr, odvolání proti nim není, až se nakonec z původně bohulibé organizace stala organizace monstrózní, přímo pekelná.

Děti rodičům odebírají na udání sousedů, učitelek a zdravotních sester. Příčiny často odporují zdravému rozumu, trestá se třeba i »přehnaná rodičovská láska«, »neodůvodněné odměňování dětí«, často stačí i zášť sousedů, kteří si důvod prostě vymyslí. Aby úřad čekal na potvrzení jejich obav? Co když mají pravdu a rodiče dítě týrají a sexuálně zneužívají? Je lépe dítě odebrat ihned a zpracovat je psychiatrem, aby to dodatečně potvrdilo, třeba i za falešný slib, že se vrátí domů. Zoufalý křik dětí, exekučně odtrhávaných od matek, nikoho nezajímá, důležité je, že pěstouni čekají – a to i pěstouni podezřelí z pedofilie.

A pak už jedeme – rovnou do pekel!

Není divu, že taková moc přitahuje především patologické jevy, obvykle feministky, které samy děti nemají, ale cítí se oprávněné odebírat je jejich matkám. Pěstounská péče je navíc v Norsku státem skvěle honorovaná, takže je o ni enormní zájem – a s tím je spojena vysoká poptávka po vhodných dětech – a korupce jen kvete! Odnášejí to jen – děti.

Děti jsou násilím umisťované – ne sice do ústavů, ale k »profesionálním pěstounům«, kde už se o ně nikdo nestará. Žádné amatérské rodiny, ale profesionálové nejlépe uspokojí potřeby dětí! A do jejich sexuální orientace nikomu nic není, i pedofil je člověk!

Někteří občané mají dokonce oznamovací povinnost a mohou být tvrdě popotahováni, když ji nesplní. Jde o učitele a zdravotníky, není potom divu, že v Norsku platí hesla »každá zdravotní sestra udavačkou«, případně »co učitel, to špicl«.

Úžasná to země!

A tuhle hrůzu Evropská komise podporuje a hodlá ji šířit do dalších zemí. Z Anglie už začaly, podobně jako z Norska, některé rodiny prchat. Když rodiče v Anglii nesouhlasili s nedostatečným léčením dítěte a požadovali dokonalejší, lékaři jim nevyhověli. A když pak rodiče své nemocné dítě odvezli k léčení jinam, anglická sociálka na ně vydala mezinárodní zatykač, neboť – představte si ten zločin – »unesli vlastní dítě«! Ve Španělsku se rodiče ke strastem s nemocí děcka seznámili i s vězením! Kdyby byli Španělé stejní nelidé a kdyby se za rodiče nepostavilo veřejné mínění, už by své dítě nejspíš nespatřili, neboť by mezitím bez lékařské péče zemřelo.

Zvrácený je svět těchto byrokratů!

Neziskové nevládní nadace dostaly už i v Čechách dotace pětadvaceti milionů korun ze zahraničí na přípravu této »péče o děti« i u nás, ale chystal jsem se jim to tady zatrhnout

a do Augiášova chléva v Norsku a v Anglii jsem se rozhodl vtrhnout jako pověstná řeka, obrácená ve svém toku řeckým hrdinou Héraklem.

A navíc – nenápadně.

*****

»Barnevernet«, původně vymyšlený pro blaho dětí, se rychle změnil v noční můru, ani sami Norové to nedokázali zastavit. Jakmile jsem ale do této organizace vnikl, byl můj další postup jednodušší. Ty zrůdy měly oprávněné obavy z případné pomsty rodičů, oloupených o nejcennější, co rodina může mít – o děti, ale mezi sebou už tak podezřívavé nejsou. Vrána vráně přece oči nevyklove!

Napadlo mě přitom, jak nenásilně zapojit i Jitku.

Vyčkal jsem, až večer usne, vzal jsem její ruku do své – to ani nebylo příliš nápadné – a jemným stiskem jsem vytlačil z jejího onciku trochu výměšku. Vzápětí před naším domem zastavilo kurýrní auto, předal jsem si injekční stříkačku, vyrazil do Prahy na letiště a brzy jsem si ji – opět sám sobě – předal k další dopravě po Norsku autem nedávno »převzaté« úřednice »Barnevernetu«.

Kancelář kolegyně se měla otevřít později. Nejprve přišla uklízečka, podívala se na mě zlým pohledem – není divu, znala mě z dřívějška, když jsem ještě byla pěkná svině. Ani se se mnou nebavila a pro jistotu zamkla vchod zevnitř, abych počkala venku. Pracovnice této organizace jsou u většiny Norů »oblíbené« jako trn pod kůží!

Přešla jsem to s klidem, zvykla jsem si už dávno, že se lidé na mé »převzaté« součásti dívají skrz prsty, všechno přece původně byli darebáci k pohledání. Ani v Norsku se na ně ti rozumnější nedívali jinak.

Zatím v Čechách Jitka vstala a začali jsme další debatu. Vysvětloval jsem jí, jak bych ji potřeboval, a nejen já, ale především norské děti, kterým hrozí násilné odtržení od rodičů. Každým dnem ty baby sociální některé dítě vyrvou z rodiny. A nezastavuje se to jen u Norů, »Barnevernet« zabavuje i děti cizincům, dokonce už takhle násilím zašantročil i pár českých dětí, lidem, kteří nic takového neočekávali a nikdo je nevaroval, co se tam děje.

Jitka poslouchala a vzdychala. Ale zdálo se mi, že už není zásadně proti, jen se toho celkem pochopitelně bojí.

To už mě »kolegyně« zvala do své kanceláře, ještě netušila, koho má před sebou. Jako svině jsem s ní vycházela po dobrém. Odložila si a nabídla mi, ať si také udělám pohodlí, mezitím postavila vodu do rychlovarné konvice a připravila hrnky na kávu.

„Tak povídej, co máš zajímavého?“ vybídla mě. Jako její nedávná kamarádka jsem teď byla také Norka, rozuměla jsem jí a sama jsem také perfektně mluvila norsky, ani jsem nad tím nemusela přemýšlet. Jak se zdá, brzy budu mluvit norsky více »hlavami«.

Počkala jsem, až se i ona posadí, pak jsem vstala a tajemným hlasem prohlásila:

„Boží mlýny melou pomalu, ale jistě – dobře se teď na mě dívej!“

A zneviditelnila jsem se.

Kolegyně vytřeštila oči. Bylo to pro ni tak překvapující, že na okamžik zůstala sedět jako pecka s otevřenou pusou, což mi umožnilo obejít ji zezadu. A pak ta fúrie ucítila na svých ústech lepící pásku, jenže než se stačila vzpamatovat, lepící páska ji začala omotávat přes ruce k opěradlu křesílka. Vykřikla by, ale páska přes ústa jí to znemožnila. Zakrátko byla bezmocná jako mimino v zavinovačce a já se opět objevila přímo vedle ní.

„Víš – my s těmi dětmi provádíme neskutečné prasárny,“ pokračovala jsem ledabylým tónem. „To musí skončit. Ale ty už se toho nedočkáš.“

Viděla jsem, jak zesinala, když v mých rukou spatřila malou injekční stříkačku. Jistě pochopila, že ji nečeká nic dobrého, křičela by, hrůzou by řvala, kdyby to šlo, ale přes lepící pásku se nedostalo nic víc než nejasné kňučení.

„Neboj se, tohle nebude bolet," řekla jsem klidně, když jsem u ní hledala vhodné místo pro injekci. Nedalo se tvrdit, že by ji to uklidnilo, zmítala sebou z posledních sil. Měla na sobě kalhotový kostým s dlouhými rukávy, holou kůži měla jen na rukou a na hlavě. Mohla jsem jí dát injekci i skrz látku, ale mohlo by to být znát, ruce měla znehybněné až nad lokty, takže by se ještě mohla cukat. Zbýval krk a hlava.

„Brzy už tě nebude nic bolet," dodala jsem, když jsem přikládala jehlu k jejímu krku.

Pořád jsem ale byla v nejistotě. Jitčin sekret by ji měl »převzít«, jenže připojí ji k Jitce, nebo ke mně? Anebo – ani to se nedalo vyloučit – výměšek mohl během dopravy, zejména letecké, ztratit účinnost úplně! Proto jsem se rozhodl jistit to násilným znehybněním oběti. Vyzkouším na ní Jitčin sekret a kdyby neúčinkoval, škrábnu ji vlastním oncikem. Pak by to bylo složitější, musel bych do Norska přitáhnout Jitku osobně. Snad to nebude nutné!

Věděla jsem, že není nutné dostat toho do oběti mnoho. Stačí škrábnutí a malá kapka, ale pro jistotu jsem použila všechno. Ženská sebou pořád zoufale zmítala, ale marně kňučela hrůzou. Ani bestiím se neumírá lehce, když vědí, že se blíží konec.

„Tím jsi jako tyranka nevinných dětí skončila," ujistila jsem ji klidným hlasem.

Jenže zatím se nic nedělo a napětí začalo polevovat. Chvilku to ještě bude trvat a jestli se všemocná paní nad životy dětí domnívá, že to vlastně nic není, je na omylu.

Okamžiku, kdy se jí jemně zamlžily oči, jsem si všimla jasně. Ale nezpozorovala jsem, že bych v té chvíli viděla dalšíma očima. Takže ji »převzala« Jitka.

„Vítej v Norsku!" oslovila jsem ji. Odlepila jsem jí z úst lepící pásku a připraveným nožíkem jsem na ní rozřezala provizorní pouta.

„Ccco je to?" nechápala ještě. „Kdo jsste?"

„Právě jsi v Norsku »převzala« slečnu Solveigu Nijjget," oznámila jsem jí. „Ta ženská před tebou jsem já, tvůj Tonda, jen v těle zdejší exekutorky dětí Marijn Kaader, bestie jakou ses v této chvíli stala i ty."

„To jsi mi udělal schválně!" obrátila se na mě doma v Čechách.

„Ano, udělal," přikývl jsem. „Musel jsem to vyzkoušet."

„Ale neptal ses mě!" vyčetla mi.

„Ptal, Jituško, dokonce víckrát," opravil jsem ji. „Jenže ses toho bála. Musel jsem ti tedy ukázat, že to není tak zlé, jak to z dálky vypadá."

„A co když s tím pořád nesouhlasím?" namítla.

„Pak máš zhruba tři možnosti," vypočítával jsem jí. „Buďto zůstaneš v Norsku a budeš mi pomáhat zlikvidovat hydru, která tady ničí životy dětem. Druhou možností je, že odjedeš do Čech, tvé druhé já Solveigu ubytujeme v naší chalupě a budeme ji vydávat za vzdálenou tetičku. Tím mi v Norsku pomůžeš také, i když jen odstraněním jedné žáby na prameni."

„Ale já nechci být ve dvou tělech!" řekla už dost naštvaně.

„Pak je tu třetí možnost," řekla jsem jí v Norsku, ale už norsky. „Zrušíme tvé druhé já Solveigu a zůstaneš jako dosud jen jedna Jitka v Čechách."

„To jde?" zeptala se mě v Norsku s nadějí v hlase – a ani si nevšimla, že se ptá norsky.

„Ano, jde to," řekla jsem. „Vrátit to nejde, ale můžeš Solveigu zrušit. Dám ti cyankáli a v jejím těle to spolkneš. Je to rychlé a za pár okamžiků budeš opět tou jednoduchou Jitkou, jako dosud. Ale řeknu ti upřímně – zklamala bys mě."

„Ale to bych... říkáš, cyankáli? To je přece jed!" obrátila se na mě opět u nás doma.

„Je to jed a velice rychlý," přikývl jsem. „Když to spolkneš, za několik vteřin budeš už jen tady v Čechách."

„Ale to bych tady... tu ženu... zavraždila?" vykoktala zděšeně – a opět norsky.

„Ta žena už přece není!" ujistila jsem ji. „»Převzetím« její původní osobnost zmizela. Zbylo jen její tělo a co s ním uděláš, záleží jen na tobě. Jak říkám, máš tři možnosti. Zabít je a vrátit se ke svému jednoduchému životu v Čechách, nebo zmizet z Norska do Čech, nebo

konečně zůstat tady, převzít nejen její tělo, ale i její život a postarat se, aby už neškodila. Když přitom z titulu svého zdejšího úřadu něco napravíš, tím lépe. Vyber si!“

„To bylo od tebe sprosté!“ mračila se dál. „Chtěla jsem na rozmyšlenou aspoň trochu času – a ty zatím tohle!“

„Nejrychleji se naučíš plavat, když tě někdo strčí do vody,“ řekla jsem. „Když už máš její tělo, prober si její vzpomínky. Co měla Solveiga za lubem v nejbližší době?“

Jitka umlkla doma v Čechách i v Norsku. Přemýšlela. Ještě jsem nezapomněl, jak mi probírání přebíraných pamětí trvalo zpočátku dlouho.

Výraz zděšení z Jitčiny tváře doma i tady v Norsku ale nemizel, spíš se stupňoval.

„Ježíši – co tady ta ženská dělala za příšernosti?“ vyhrkla po chvilce doma.

„Zdá se ti to jako příšernosti?“ popíchl jsem ji. „Právě proto jsi místo ní v jejím těle, ty to musíš zarazit! Nebo ji ještě lituješ?“

„Když vidím... vlastně nevidím, ale ona přece viděla ty brečící děti zblízka, odtrhávané od svých matek a otců, to musel být děs!“

„Proto jsem tě dal místo ní,“ řekl jsem. „Vzpomeň si, co všechno ta bestie prováděla! A buď si jistá, ještě by v tom pokračovala. Měla něco v plánu pro nejbližší dny?“

„No právě!“ zděsila se ještě víc. „Zrovna dneska měla jít exekučně zabavovat!“

„V tom případě vezmi telefon a odvolej akci. Stačí na policii, kde ti dávali ozbrojenou ochranu proti rozezleným rodičům.“

„Ale – jak to mám udělat?“

„Tak jako sis policejní asistenci objednávala!“ pokrčila jsem rameny. „Jen jim oznam, že se dnešní akce odkládá na neurčito a že jim dáš vědět. Tím zachráníš své první dítě. Další zachráníš tím, že už žádnou takovou akci nerozjedeš. Místo toho se začneš zajímat o to, zda některé udání není čirou náhodou opodstatněné – úplně vyloučené to není, Ale pak uděláš nejlépe, když mi takový případ předáš. Mám tady v Norsku víc zkušeností. A teď zavolej na zdejší Policii a odvolej dnešní exekuci, musí to být hlasem Solveigy a z jejího mobilu.“

„No – jak myslíš,“ ustoupila,

Vytáhla automaticky mobil z kabelky – nehledala ho, hrábla tam najisto. Pak zavolala na zdejší Policii a suše jim oznámila, že dnešní akci odkládá na později.

„Tak co? Přijali to?“ zeptal jsem se jí, když skončila a šoupla mobil zpátky do kabelky.

„Přijali,“ přikývla. „A zdálo se mi, že s ulehčením.“

„To víš, policajti jsou taky lidi,“ souhlasil jsem. „Nebylo jim příjemné asistovat u těch zvráceností. Jenže jim nezbývalo nic jiného a odvolání akce byl pro ně přímo dárek!“

„Takže jsem právě zachránila dvě děti...“ řekla zamyšleně. „V té rodině šlo o dvojčata a jestli je nikdo jiný nebude obtěžovat, bylo by to jen dobře...“

Pořád zůstávala zamyšlená, zřejmě se probírala pamětí teď už nebožky Solveigy.

„Ale víš... tady v Norsku si na to netroufnu,“ rozhodla se konečně. „Vážně nechci být taková megera, aby si na mě kdekdo ukazoval prstem!“

A bylo znát, že už neustoupí.

„Chápu tě,“ ujistila jsem ji. „Počítala jsem se všemi třemi možnostmi. Napoprvé by to bylo pro tebe obtížné, dobře, necháme toho. Co dál? Zůstat tady v Norsku nechceš, Solveigu zabít také ne, doprovodím tě tedy na letiště a budeš bydlet u nás ve vsi jako naše tetička.“

„Ale co řeknou sousedi, že máme za tetičku nějakou ženskou z Norska?“

„V Čechách budeš mluvit česky a dáš si české jméno,“ navrhl jsem jí. „Dobrá, budeme mít v Čechách novou tetičku. A až si na sebe v novém těle zvykneš, popovídáme si znovu. Jsi pro? Jestli ano, můžeme vyrazit na letiště, už ti tam objednávám letenku. Mám tady v Norsku víc »hlav«.“

„Dobře, udělej to tak,“ požádala mě ulehčeně.

Zvykla by si na Solveigu rychle, ale nechtěl jsem ji lámat přes koleno, bylo toho na ni moc najednou. Zatím postačí, když v Norsku zmizí bestie Solveiga Nijjget a přestane tyranizovat cizí děti i jejich rodiče. Ostatní vyřídím i sám, bez pomoci. Nejrychleji by to šlo přes parlament Storting. Má méně členů než Český, jen je otázka, zda v něm sedí stejní darebáci, jako v Čechách. Ale nebudou o mnoho lepší, když dokázali prohlasovat takové paskvily jako »Barnevernet«.

Já už to tu zvládnu.

*****

Rakovina norského »Barnevernetu« nepostupovala tak rychle, jak bych si přál. Není to centralizovaná organizace, kde by stačilo zabrat centrum, šlo to pomaleji. Bestie měly dobrý důvod obávat se pomsty a byly pochopitelně podezíravé. Jenže odplata za jejich zrůdnost na ně nepřišla od rodičů, ale od kolegů a zejména od kolegyň. Nebylo obvyklé, aby se úřednice z různých měst navzájem navštěvovaly, ale málokterá odmítla žádost kolegyně o konzultaci »s nějakým těžším případem«.

Snadno si lze představit, jak taková konzultace vypadala a zejména jak dopadala.

Norové se ovšem báli dál. Norské děti jsou pověstné drzostí, Norové si na to již zvykli a nikomu nepřijde podivné, když se nevychovaný fracek na veřejnosti vzteká až zmodrá, ale nikdo se neodváží zasáhnout. Co by v Čechách vyřešilo plácnutí přes zadeček, to v Norsku absolutně nepřipadá v úvahu – následovalo by zcela jistě odebrání dítěte »pro týrání«. Je to ještě nebezpečnější pro cizince, kteří si toho často ani nejsou vědomi.

Čím víc jsem se s tím fenoménem v Norsku seznamoval, v tím větším nebezpečí byly i české feministky. Ani v Čechách není exekuční odebrání dětí zcela neznámé, jenže u nás je to záležitost soudů a ty jsem již »převzal« do péče i se soudci, státními zástupci a advokáty, což nejhorší případy utlumilo už v zárodcích. Jenže na »Sociálkách« se uvelebily podobné zjevy jako v Norsku a soudní dohled nesly nelibě. Navíc cítily podporu ze zahraničí a těšily se, jak to tady už brzy roztočí! V Čechách je navíc poměrně hodně blonďáčků, o které je za hranicemi největší zájem a dobře se tam prodávají – pardon, »umisťují«!

Mě tím neovlivnily. Stejně jsem nedávno čelil tlakům české exekutorské lobby, když jsem jim v Parlamentu omezil pravomoci a v justici silně snížil přísun případů – v podstatě stačilo, aby se soud dohodl s dlužníky na běžném splátkovém kalendáři. To bylo nářků, jak strašně teď budou věřitelé okrádáni – a přitom podle statistik dostávali větší podíl z dluhů než od exekutorů, kteří vždy nejprve uspokojovali sebe – a věřitele, až když něco zbylo.

»Převzetí« justice mělo řetězový efekt i v dalších oborech, kde předtím dlouho kvetla svévole. Nebývale stoupla i úroveň realitních kanceláří. Po několika ukázkových procesech a odsouzení jejich majitelů za podvody při jednání se zákazníky se ostatní zamysleli. Bez podvodů budou mít asi nižší zisky, ale nebude jim hrozit soud a tím méně vězení, bude tedy lépe smířit se s poctivějším ziskem a přestat s podrazy, byť byly dosud tak výhodné! Jejich riziko se však zvýšilo a případné výhody to převážilo.

Norská justice nebyla v takovém rozkladu jako v Čechách, ale nebyla zdaleka ideální. Korupce tu byla zřetelně nižší, ale svévole soudců se tu vyskytovaly také. Mělo to z mého pohledu nevýhodu – nemohl jsem tak snadno pronikat do jejich struktury a měl jsem tam jen pár záchytných bodů.

Snad to bude stačit.

*****

Zastavení

Po Norsku jsem se zaměřil na Anglii jako na druhou zemi Evropy, kde se už také příliš rozmohlo »pomáhání dětem za každou cenu i proti jejich vůli«, jaké představoval v Norsku »Úřad na ochranu dětí« neboli norsky »Barnevernet«. V Británii už to vypadalo jako přes kopírák, tentýž úřad, podobné výsledky. Jako kdyby to někdo dělal schválně.

Jenže – to bych musel nejprve proniknout do Británie, ale – jak? Do Británie jsem se dostal snadno letadlem v těle jednoho poslance Českého Parlamentu – tam byla původně »ústavní většina« darebáků, kterou jsem dnes využíval. Jenže má česká představa britského Parlamentu jako impozantní stavby, obývané ctihodnými pány, se neshodovala s nutností najít v něm nejprve nějakého grázla, který si zaslouží smrt!

Nezbylo mi než se obrátit k archivu. Ani Britové přece nejsou svatí! Naštěstí pro mě – a k jejich smůle – není jediné desetiletí, aby Británie někam nevysílala svoji armádu. A nedá se tvrdit, že by to byly lidumilné výpravy. Humanitární bombardování je protimluv moderní doby a vyslat někam armádu znamená téměř vždy sprška zločinů proti lidskosti.

Stačilo najít archív, jak kdo v Parlamentu hlasoval o poslední válce, do níž Británie své vojáky vysílala – a měl jsem několik desítek kandidátů na »převzetí«. Aby to nebylo příliš jednostranné, zkombinoval jsem to s hlasováním o dalších »padoušských« zákonech – a měl jsem i tolik potřebná konkrétní jména.

Zbývalo nenápadně se přiblížit aspoň k jednomu z nich. To není snadné ani pro vážené poslance České republiky, ale štěstěna a zejména blížící se volby mi přála. Jednoho poslance jsem měl příležitost spatřit při volebním mítinku, kde se pohybovali reportéři s mikrofony, záznamníky a kamerami. V jejich houfu jsem se mu přiblížil až na dva metry, následovalo zneviditelnění a rychlý krok mezi tlupu bodyguardů, kteří chránili jeho nedotknutelnost.

Myslím, že si toho škrábnutí ani nevšiml. Já jsem se okamžitě vzdálil a znovu objevil, kdo by se díval přímo na mě, asi by si jen chvíli protíral oči, ale v tom davu se zjevně nikdo takový nenacházel – český poslanec je v Británii míň než vosk.

Problém byl, že se poslanec chystal k důležitému projevu – a já jsem ho ještě neměl »přečteného«. Nezbývalo mi než improvizovat. Ve chvíli, kdy mi pomocníci vstrčili do ruky mikrofon, jsem se zapotácel, chytl se za srdce a pomalu jsem se složil na zem.

„Lékaře!“ vykřikl kdosi.

Z projevu nic nebylo, místo toho jsem svým příznivcům uchystal srdcervoucí scénu přímého přenosu záchrany života na poslední chvíli. Dal jsem se naložit do sanitky a odvézt. Pod lékařskou péčí se jistě brzy vzpamatuji a kdoví, možná z toho i něco vykřešu, když se to správně podá – třeba jako kolaps z přepracování.

Důkazy jsem proti němu měl už z dřívějška, ale rychle jsem si zjistil, že ctihodný pan poslanec toho má na svědomí desetkrát víc. Hlasování v Parlamentu byla jen jako vrcholek ledovce, pod hladinou toho měl daleko víc. Nemusel jsem si aspoň dělat výčitky svědomí. Navíc jsem se přímo z jeho vzpomínek dozvěděl o jeho spolupachatelích, rovněž poslancích Parlamentu, kteří – jak jinak – hlasovali shodně s ním a byli tak jako tak v mých seznamech. Doufám, že se s nimi potkám brzy, budou se mi hodit. Jak se zdá, darebáci se najdou všude, nechybí ani v tak ctihodné instituci, jakou je Britský Parlament.

Pěkní džentlmeni!

*****

Nejtěžšími oříšky byla pořád Evropská unie – a vojenský pakt NATO.

Muselo být někde mezi nimi propojení, jinak by nemohla Evropská komise vyhrožovat mému prezidentovi atomovým náletem na Prahu, ale nemohl jsem se k ní pořád dobrat. Ani »převzetí« eurokomisaře, který mi nedávno tak zákeřně po telefonu vyhrožoval, nepřineslo nic pozitivního. Především jsem neodhalil, kde ta vyhrůžka vznikla.

Eurokomisař tak jednal po telefonické instruktáži ze Spojených států, znamenalo to, že byl jen loutkou v téhle špinavé hře. Samozřejmě jsem si tyto okamžiky vybavil ihned po jeho »převzetí« a zjistil jsem, kdo s ním tehdy hovořil. Jenže to byl poměrně neznámý major americké armády, který nemohl rozhodnout ani o vyslání čety vojáků, natož o bombardéru s nukleárním nákladem. A u něho stopa končila a abych na ni navázal, musel bych se za ním vypravit až přes oceán. Kam se mi opravdu, ale opravdu nechtělo.

Stopa jaderného zastrašování však vedla právě do Pentagonu. Oficiálně takové spojení neexistuje, ale ani mocný eurokomisař se mu neodvážil vzepřít. Ten major byl převodovým kolečkem, sám by si nic takového nevymyslel, za ním musí být někdo vlivnější. Kdo to však může být? Major své vydírání vydával za vzkaz od samotného prezidenta Spojených států, o čemž jsem měl vážné pochyby. Prezident o tom nejspíš ani nevěděl.

Bohužel grázlík, vyhrožující jadernými hlavicemi, zcela určitě v Evropě nesedí. Budu se muset propašovat až za oceán. Ale to už bych mířil opravdu hodně vysoko! Zdálo by se mi někdy o takových cílech? Vždyť mi šlo původně jen o zastavení jediné prašivé exekuce! Jak vidět, celý náš svět je provázaný skrz naskrz a nikdo nemůže doufat, že by na něm našel klidné místečko.

Dobrá, atomová bestie číhá za oceánem. Kdy bude v Evropě nejbližší vojenské cvičení armád NATO, spojené s návštěvou poradců z Pentagonu? Doufám, že mi jako obvykle stačí jediný »převzatý« darebák, abych se dostal i za oceán.

Jen aby sem do Evropy neposlali nějakého nevinného armádního úředníčka! Ale čeho se to vlastně obávám! Na takovém místě je to skoro vyloučeno. Tihle chlapi moc dobře vědí, jakému Satanovi se upsali! Už tím, že vstoupili do »nejmocnější armády světa«, která má už dnes na svědomí nejvíce lidského neštěstí na této nešťastné planetě! Hledat tam nevinné? To by se opravdu povedlo!

Ale – nechce se mi tam...

*****

Soňa v naší chalupě bydlela už týden, když Jitka přišla s návrhem pokračovat v debatě o své i mé budoucnosti.

Zpočátku jsme Soňu ubytovali v malé podkrovní místnůstce, jenže tam brzy zjistila, že je jí příliš zima. Navrhl jsem tedy přestěhovat ji do naší ložnice. Dáme jí pohovku ke stěně proti našim postelím a uvidí se.

„To by se ti hodilo!“ opakovala Jitka svou námitku.

„Pořád ti ještě nedošlo, že to jsi ty sama ve svém druhém já?“ odfrkl jsem si.

„Ale přece...“ chtěla něco namítnout, ale nenechal jsem ji domluvit.

„Mohla by sis laskavě lehnout do naší postele?“ požádal jsem ji. „Ne ty, Jitko, ale ty, Soňo! Je to jen malý pokus.“

Automaticky zamířila i v těle Soni na svoji stranu. Když si opatrně lehla, podívala se na mě svýma všema čtyřma očima.

„Leží se ti dobře?“ zeptal jsem se jí.

„No – normálně,“ odvětila dvojhlasně.

„Teď ty, Jitko, zavři oči, ale ty, Soňo, se dívej dál,“ požádal jsem ji.

Splnila můj požadavek opatrně, jako by tušila nějaký chyták.

„A jak se ti líbí tohle?“ zeptal jsem se jí, jenže jsem přitom její stojící já, tedy Jitku, objal a políbil.

„Ty...!“ vyskočila Soňou z postele, jenže v té chvíli si uvědomila, že – žárlí sama na sebe, ke všemu na své původní já, které má na mě nárok z titulu oddacího listu.

„Tak vidíš!“ řekl jsem. „Pojďte si obě sednout ke stolu a budeme pokračovat!“

Sedl jsem si do čela stolu a ji jsem umístil tak, aby seděla napravo i nalevo ode mne.

„Tak co, Jitko?“ zeptal jsem se jich obou. „Už jsi o sobě přemýšlela?“

„Trochu," odvětila už zase dvojhlasně.

„Já taky, ale řekl bych, že déle a pořádněji," přikývl jsem.

„A co jsi vykoumal?" zeptaly se mě opět obě dvojhlasně.

„Asi tohle," řekl jsem. „Jsme teď odlišné bytosti než okolní lidé, to nepopřeš. Budeme si proto muset sestavit pravidla, jak se budeme chovat navzájem a jak k okolním lidem. Mám v tom směru víc zkušeností a navíc mám i nějaké informace přímo od mimozemšťana, který mě tam u lesa proměnil. Ale když budeš proti, řekni mi to. Raději hned než pozdě."

„Jaká pravidla myslíš?" zeptala se mě – tentokrát jen Jitka.

„Jak říkám, pravidla našeho soužití i pravidla vztahu k lidem kolem," opakoval jsem. „Musíme se na některých věcech dohodnout už teď, protože to už teď potřebujeme."

„Chceš snad něco mezi námi měnit?" zeptala se mě s podezřením.

„To už se stalo," přikývl jsem. „Už nejsi jen Jitka, teď jsi také Soňa. Obě tvé součásti jsou si formálně rovnocenné."

„Ale já se pořád cítím víc jako Jitka než jako Soňa," namítla.

„Taky si myslím, že my dva budeme dávat přednost svým původním tělům," řekl jsem. „Je to tak nějak... přirozené."

„A jak to vlastně děláš s tím... »přebíráním«?"

„Když zjistím, že někde žije darebák, škůdce lidí, »převezmu ho« a obrátím, aby lidem přestal škodit. Takový člověk se připojí ke mně a od té chvíle ho řídím úplně stejně, jako ty dnes řídíš Solveigu – vlastně už Soňu. Stačí ho škrábnout oncikem – prohlédni si ho, máš ho pod levým prostředníčkem, vypadá jako injekční jehla a je to vlastně obdoba dutého zubu jedovatých hadů. Nemusí to být právě oncikem, rozhodující je, aby se do rány dostala troška tekutiny z malého váčku, co máš pod nehtem. Máš to ty a má to i Soňa, dávej si proto na to pozor, abys někoho neškrábla neúmyslně, nejde to vrátit zpátky. Dohodli jsme se snad, že ze zásady nepřebíráme lidi nevinné, ale jen škůdce a jiné darebáky."

„Ale mně se to zkrátka nelíbí," zamračila se.

„Nemusí se ti to líbit, ale ber to jinak," řekl jsem. „Máš jedinečnou schopnost měnit grázly na poctivé lidi. Když jí nebudeš využívat, necháváš grázlům volnou ruku."

„Ale takhle... říkal jsi, že je to skoro totéž jako smrt!" namítla.

„Ano, je," souhlasil jsem. „Může se zdát přehnaný trest smrti za lumpárny, které ještě nedosahují stupně vraždy? Jistě, můžeš si říkat, že lumpům křivdíme. Jenže lidem křivdíme tak jako tak. Buď »převzatým« grázlům, nebo nevinným, kterým škodí oni. Máš-li možnost lumpárnám zabránit, neseš za ně spoluvinu, když proti nim nic neuděláš. Koho je ti líto víc – nevinných nebo grázlíků?"

„Když to bereš tak... ale co když můžeš zabránit darebákům škodit i bez jejich smrti?"

„Pak zvolím jemnější variantu," ujistil jsem ji. „Mohl jsem třeba v Čechách »převzít« všechny exekutory, ale na jejich místa by se hned hrnuli další lehkoživkové. Účinnější bylo »převzít« nespravedlivé soudce a znemožnit exekuce na straně soudů. Exekutoři tak zůstali naživu, ale je otázka, zda to bylo dobře. Kdo si jednou zvykne na snadno získané bohatství, s poctivým životem se už nesmíří. Exekutoři začali lichvařit, podvádět a zakrátko jsme se opět setkali u soudu, tentokrát byli v roli obžalovaných. A přitom měli z exekutorských dob nakeťasené miliony."

„Takže se dostali do vězení?" zeptala se.

„Ne," řekl jsem. „Pan státní zástupce jim navrhl podmínečné tresty, vyhověl jsem mu, takže odešli od soudu všichni – až na poškozené – spokojení. Poškození dostali jen slib, že se dočkají odškodnění, tomu ovšem příliš nevěří. Ale já už se starám, aby nepřišli zkrátka."

„Jak se staráš?" opáčila.

„Jednoduše,“ usmál jsem se. „Já jsem totiž všechny »převzal«. Přesvědčili mě, že jsem je nechal na pokoji neoprávněně. Ovšemže se to hodilo i mně! Nemusel jsem s nimi snášet vězeňské trampoty a oni zato do dneška poctivě vrátili všechno, oč poškozené podvedli.“

„Takže jsi je přece jen převzal!“ vyhrkla.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Přesvědčili mě, že se poctivě živit nechtějí a nebudou. Proč si myslíš, že v roli soudců uděluji tak často a rád jen podmínečné tresty? Nespoléhám se na to, že vězení někoho převychová. Zato »převzetí« udělá i ze superlotrů mírné beránky.“

„No – dejme tomu, ale jak takové darebáky poznám?“ ptala se. „Copak to má někdo napsané na čele? Nejsem jasnovidka!“

„Poznáš je podle jejich činů,“ vzdychl jsem si. „Darebák se pozná až podle nějakého darebáctví. Tomu prvnímu prostě nezabráníš, ale můžeš zabránit těm dalším.“

„Takže myslíš, že bych ti s tím měla pomáhat?“

„To se ví,“ přikývl jsem. „Já už mám armádu patnácti tisíc darebáků. Udělat ze všech beránky mě stojí spoustu námahy, musím jim všem zajistit poctivou práci, přemisťuji je do míst, kde je nikdo nezná, aby na ně neměli vliv jejich kamarádíčci... teď jsem navíc vyrazil do sousedních zemí, kde je lumpů ještě víc než v Čechách...“

„Dobře, já to tedy zkusím...“ vzdychla si. „Ale přece bych radši začínala někde tady v Čechách, kde to znám. V Norsku se nevyznám, je to pro mě příliš neznámá země.“

„Vyznala by ses... ale dobrá, začneme v Čechách,“ přistoupil jsem na to. „Ale protože ses tady ještě nedostala do opravdového konfliktu, seženu ti i dalšího gaunera nebo další gaunerku, aby sis vyzkoušela větší rozsah. Ale tím jsme s našimi dohodami neskončili. Musíme se naučit navzájem se poznávat. Teď je to snadné, ale až budeš mít víc »hlav«, bude to nutné. Abychom nedopatřením nešli proti sobě.“

„Jak to myslíš?“ chtěla vědět.

„Jednoduše,“ řekl jsem. „Vždycky když budeš k někomu přistupovat, měla bys trochu bliknout telepatií. Lidé to neznají a nevšimnou si toho, ale já i ty hned budeme vědět, s kým máme čest. To je jedna věc – a za druhé, vzájemně se musíme informovat zásadně tajně.“

„Myslíš telepatií?“

„Ne, myslím tím prostřednictvím co nejvzdálenějších »hlav« od daného místa. Tím se naprosto vyloučí, že by to někdo odposlechl. Představ si, že se třeba potkáme někde v Praze a hned se nerozpoznáme – teď to je vyloučené, protože znám obě tvé »hlavy«, ale časem se nemusíme znát ve všech svých »hlavách«. Ty blikneš telepatií, já to pochopím, ale místo abychom se hned začali vítat, budeme dělat, že se i nadále neznáme a někde daleko, třeba u nás v chalupě, si my dva řekneme, co tam kdo z nás dělá a jak mu druhý může pomoci.“

„Aha,“ pochopila to.

„Dobře, seženu ti dalšího gaunera, aby sis zkusila, jaké to je, když máš z něho udělat dobráka k pohledání.“

„Hele, ale co když mi přistrčíš nějakého opravdového psychopata?“ vzpomněla si. „Já se nechci stát psychopatkou!“

„V tom tě aspoň trochu potěším,“ usmál jsem se. „I kdybych ti přihrál hromadného sadistického vraha, nebude to mít na tebe vliv. Jeho osobnost se rozplyne a bude na tobě, jak se s ním budeš chovat. To už mám vyzkoušené, vždyť se skoro od samého začátku rozšiřuji právě o darebáky a patologické jevy. Je možné, že takové lidi mimozemská regenerace ze všech poruch vyléčí, ale je jisté, že mě neovlivňují, já řídím je a ne naopak.“

„Jsi si tím ale jistý?“

„Určitě,“ přikývl jsem. „Nedávno jsem »převzal« pár nepřizpůsobivých násilníků. To se ví, musel jsem je přestěhovat na opačný konec republiky, ale jsou z nich mírné holubičky, pracují jako šrouby a okolí s nimi nemá nejmenší problémy.“

„Takže nemáš problémy ani s nepřizpůsobivými?“

„S některými bohužel ano," vzdychl jsem si. „Přesněji – s nimi ne, ale s jejich bandou příbuzných a kamarádíčků. Strašně nelibě nesou, když se od nich někdo odtrhne. Problémy skončí až když »převzaté« odstěhuji tak daleko, aby je příbuzní nevypátrali."

„To by mě opravdu zajímalo," řekla.

„Je to zajímavé," souhlasil jsem. „Ale toho tě aspoň pro začátek ušetřím."

„A co máš právě teď v úmyslu? Já jen, jestli bych na to taky stačila."

„No príma!" přivítal jsem to. „Pošlu teď za tebou kurýra. Dáš mu trochu jedu z onciku a on pro tebe někoho »převezme«. Buď připravená na to, že najednou začneš vidět dalšíma očima a budeš se muset pokud možno rychle orientovat ve vzpomínkách další své »hlavy«."

„Dobře, zkusím to," přikývla odhodlaně.

*****

Získal jsem spojence – či spojenkyni?

Dokud měla Jitka jen dvě »hlavy«, sebe a Soňu, byla pochopitelně pod mou ochranou. Soňu jsme dokonce ubytovali v naší chalupě, ačkoliv Jitka mi zpočátku nedůvěřovala, že to se soužitím ve stylu »bratr a sestra« myslím doopravdy. Ale po několika dnech pochopila, že to nejen myslím vážně, ale že jí opravdu pomáhám.

Zajímavé bylo, jak rychle si zvykla na rovnocennost Jitky s Soňou. Když jsem jí něco potřeboval sdělit, nezdržoval jsem se hledáním Jitky a obracel jsem se rovnou na Soňu. Bylo to pohodlnější, zejména když se Jitka vypravila do obchodu a Soňa zůstávala doma, aby ve vsi neprovokovala. Většina sousedů totiž neměla o Soně ani tušení.

První z dalších »hlav«, které jsem Jitce opatřil, byla vedoucí sociálního odboru Adriena Wirthová, která nedávno zařizovala exekuci dětí. Ověřil jsem si, že to nebylo oprávněné, dítěti se u rodičů vedlo dobře a exekuce rodinu těžce poškodila. Vedoucí Mgr Adriena Wirthová se stala Jitčinou třetí »hlavou« a Jitka se okamžitě vrhla do podrobného seznamování s touto nechutnou problematikou. A čím víc se dostávala k podrobnostem, tím méně doma reptala, že jsem jí neposkytl dost času na rozmyšlenou. Zejména když se jí podařilo zabránit dvěma případům, které měla paní Mgr již ve stavu rozjetém a kde čekala jen na odborný posudek od známého psychologa, pana Mgr Samuela Herrmanna, který jí posudky obvykle dodával. Stačilo ale, aby se Jitka podívala paní magistře do vzpomínek a hned mi hlásila, že Mgr Samuel Herrmann je její spolupachatel, neboť posudky píše na objednávku aniž by zjišťoval pravý stav věci.

Takže se pan Mgr. Samuel Herrmann stal Jitčinou další »hlavou«. A nebyl sám.

Týpků zralých k »převzetí« jsem měl v našem Parlamentu hned několik. Jitka si bude muset zvyknout řídit i poslance. Řekl bych, že budeme skvěle spolupracovat.

Je nás tam plno...

*****

Jitka se rozrůstala rychleji než zpočátku já. Já jsem měl ještě z »přebírání« lidí strach, Jitka už měla cestičku prošlapanější. Po dalším týdnu jsem na toto téma opět zavedl řeč.

„Asi jsem tě už pochopila," přiznala. „Svět je plný darebáků a když máme možnost to změnit, byla by chyba nechat darebáky na pokoji. Ačkoliv se mi zdá, že poslední dobou je v Čechách snesitelněji a dnes zasahujeme jen u drobnějších lumpáren – i když exekuce dětí za drobnosti nepovažuji."

„Ano, ale snesitelněji je díky tomu, že se tolik nekrade," ujistil jsem ji. „Naopak jsem stáhl do Čech spoustu peněz z daňových rájů. Jen díky tomu je státní rozpočet v přebytku."

„Zdá se ale, že máme i lepší vládu," připustila.

„Protože vláda – to jsem já," zasmál jsem se. „Tobě to klidně prozradím, ale zlepšovat se naše slavná vláda začala až od chvíle, kdy jsem ji celou převzal a vyčistil ministerstva od úředníků, dosazených dřívějšími vládami. Ti totiž sabotovali co mohli. Nikoho jsem ovšem

nevyhazoval z práce, ale koho jsem »převzal«, ten neškodí. A chystám se převzít každého, kdo se tam dostane po dalších volbách a bude se snažit vracet staré pořádky.“

„Poslyš – při tomhle tempu hrozí, že v Čechách zůstaneme nakonec jen my dva,“ řekla opatrně. „A to snad nechceme, nebo ano?“

„Tohle zaručeně nehrozí,“ ubezpečil jsem ji. „Je ale možné, že v Čechách převezmeme do posledního muže celou dosavadní »elitu národa«. Dnes se skládám výhradně z darebáků, všichni si zasloužili příkladný trest, na druhou stranu mi lichotí, že jsem ze samých elitních špiček. Smutné je, že se »elita národa« v podstatě kryje s darebáky.“

„Taky se mi zdá, že ten český národ není zrovna povedený,“ vzdychla si.

„To jsi na velkém omylu,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nevšimla sis, že většina převzatých nemá české příjmení? Proč asi? Protože to ani nejsou Češi! Pravým Čechům se vždycky jen vysmívali, že jsou národem podkoní a služek, který si neumí sám vládnout. Bodejť by mohl, když všude seděly ty žáby na prameni!“

„Takže my dva – vlastně už ani nejsme Češi?“ zpozorněla.

„Jsme,“ ujistil jsem ji. „Oba jsme přece začínali jako rodilí Češi a převzatí nás naštěstí nemohli ovlivnit. Upřímně řečeno, nerozhodují naše genetické kořeny, ale jak se chováme. Zlepšujeme poměry v Čechách, aby se tu dalo žít, proto nevadí, že se skládáme z bývalých cizáckých darebáků. Na tom je důležité slovo »bývalých«. Jen si prober vzpomínky svých převzatých! Když vynecháš cizinku Soňu, zjistíš, že byli všichni vychováváni jako panstvo. Měli tvořit elitu, »hóch« neboli »to lepší«, zatímco »obyčejní« lidé jim měli sloužit. Národ ale obsahuje většinu »obyčejných« a většinou i poctivých, jenže ty mezi svými »hlavami« nenajdeš, protože jsme se dohodli a zařekli »přebírat« jen darebáky.“

„Potěšil jsi mě,“ oddychla si. „Jenže když je »převezmeme«, neděláme z nich vlastně Čechy? Nedá se to nakonec označit za »etnickou čistku«?“

„Kdo by to tak chtěl označit, může,“ připustil jsem. „Nedávno jsem »převzal« bandu nepřizpůsobivých muslimů. Menší část byli etnicky Češi, drtivá většina byli cizinci. Pronikl jsem mezi ně víceméně náhodou, jednoho jsem coby soudce soudil za násilí, napadl několik lidí a moula obhájce pro něho žádal podmínku. Vyhověl jsem mu a místo neúčinného trestu vězení jsem násilníka »převzal«. Jenže jsem zjistil, že i jejich náboženská obec připravuje další násilí – shromažďovali zbraně a především výbušniny. Odhodlal jsem se nečekat, až něco skutečně provedou, a dobře jsem udělal, oni byli v přípravách tak daleko, že první akce mohla začít už brzy. Přitom jsem mimo jiné odhalil i zločiny, které Policie nedokázala řešit, jak byly rafinovaně spáchané. Nakonec se ve mně rozplynula celá náboženská komunita – »převzal« jsem je postupně všechny, muže i ženy.“

„V tom případě jsi ale »převzal« i nevinné!“ zamračila se.

„Čemu chceš říkat nevina?“ pokrčil jsem rameny. „Jednak už několik lidí zmlátili, pak také zapálili pár aut, ale hlavně, měli v mešitě přes půl tuny důlních trhavin. Že by si chtěli na zahradě vyhloubit studnu? Na to by ale nepotřebovali odpalovací systémy z předělaných mobilních telefonů. Používají se, aby se dal pohodlně zaparkovat automobil s výbušninou a někde zpoza rohu sledovat, až bude kolem nejvíc lidí, aby odpálení druhým mobilem mělo co nejvyšší efekt – míněno nejvíc zabitých. Tomu říkáš nevina?“

„O tom ale mohli vědět jen někteří a ostatní ne,“ namítla.

„Však jsem »převzal« jen ty, kdo se zúčastnili příprav,“ ujistil jsem ji. „Nemohu ale za to, že se toho vědomě účastnili úplně všichni – včetně jejich žen.“

„Jak – vědomě?“ chtěla vědět.

„Tak vědomě, že jim to jejich odborník na jakémsi improvizovaném semináři odborně vysvětloval – jak se to používá, kam to nejlépe dát a jak uniknout pozornosti. Všem to také názorně předváděl, jen místo skutečné trhaviny rozsvěcel na dálku žárovičku. Všichni se na to ale se zájmem a s nadšením dívali a nemohli se dočkat, až to budou poprvé instalovat.

Zájem zabíjet nevěřící měly i jejich věčně zahalené ženy. Jak jsem se to dozvěděl od toho prvního, dalo mi to morální právo »převzít« všechny.“

„Ale co s nimi chceš dělat?“

„Vousáče jsem oholil, oblékl do pracovních obleků, přesunul je na opačný konec Čech a založil jim společnost s ručením omezeným, zaměřenou na stavební práce. V této chvíli už pracují na stavbě druhého rodinného domku a mají v plánu ucházet se o stavbu domova důchodců. Mešitu jsem nabídl realitní kanceláři k prodeji, trhaviny se chystám vrátit zpátky do skladiště lomu, odkud je ukradli. Je v tom malý háček, od té krádeže tam lépe hlídají.“

„Ale kdo teď hlídá ty muslimy?“

„Kdo by je hlídal? Všichni jsem přece já, od stavbyvedoucího k poslednímu přidavači. Máme velkou šanci získat zakázku na domov důchodců, neboť jsme městu nabídli nejlepší podmínky – nejnižší cenu i záruku za kvalitu.“

„A kde bydlí, když jsi je přestěhoval na opačný konec Čech?“

„Zatím v maringotkách, ale uvažuji o společné ubytovně, až se stavební firma trošku zmůže. S takovými pracanty ale nebudou žádné problémy.“

„A co jejich ženy?“ zeptala se. „Ty teď s nimi bydlí v těch maringotkách? Není to pro ně trochu... nevhodné?“

„A co tam s nimi?“ usmál jsem se. „Neboj se, bydlí určitě důstojněji. Převlékl jsem je do normálních ženských šatů, aby nevypadaly jako cizinky, a rozptýlil jsem je mezi lidi, aby nebudily pozornost. Mám mezi »převzatými« hodně svobodných chlapů a některým jsem je přidělil jako partnerky. Když si je formálně vezmou za ženy, bude se jim lépe žádat o české občanství a snáze se zamíchají mezi nás Čechy.“

„Tys je nenechal s jejich manžely?“ zeptala se pohoršeně.

„Proč?“ usmál jsem se. „Všichni »převzatí« jsem přece já. Dodržovat rodinné svazky musím jen ve vztahu »převzatých« k jejich případným »nepřevzatým« rodinám, které za své darebné členy nemohou. Když ale převezmu všechny, považuji jejich svazky za neplatné. Já jsem je neuzavíral a oni už nejsou sami sebou. »Převzatým« nijak nevadí, když jim přidělím jiná jména, bydliště, práci a třeba i partnery.“

„A co bude s jejich mešitou?“ zajímala se.

„Oni už ji potřebovat nebudou,“ mávl jsem nad ní rukou. „Je otázka, co s ní. Udržovat by se měly památky – ale mešity jsou v Čechách cizorodý prvek, žádná památka. Horší je, že se ta stavba nedá použít na nic jiného. Ještě tak jako stodola na uschování slámy, ale to by musela stát na vesnici a ne ve městě. A nebyl bych ani proti přestavbě na prasečí farmu, ale ani to ve městě nejde.“

„Teda! Takové zneuctění mešity!“ pokárala mě.

„Ale Jituško!“ ohradil jsem se. „Ten svatostánek zneuctili přípravou násilí jeho uživatelé! Odkdy jsi tolerantní k lidem, kteří tam skladovali půl tuny semtexu? Smíme tolerovat různá náboženství, ale jen do chvíle, než se začnou podílet na násilí. Tím tolerance skončí. Proč to máme pořád tvrdošíjně přehlížet?“

„Třeba kvůli jejich mírumilovnějším souvěrcům,“ řekla.

„Beze všeho, ať se o ni přihlásí,“ přikývl jsem. „Jestli ale o ni nebude mít nikdo zájem a realitní kancelář ji neprodá ani za cenu stavební parcely, já tu nádheru udržovat nemíním. Jestliže bez majitele zchátrá a spadne, ať na jejím místě někdo postaví něco užitečnějšího. Když se nikdo nepřihlásí, udělám z ní něco prospěšnějšího, třeba sokolovnu.“

„A nebojíš se, že to jejich souvěrci prohlásí za urážku víry a vyhlásí proti nám nějaké sankce nebo dokonce válku?“

„Ať to udělají!“ pokrčil jsem rameny. „Přijdou-li v podobě krvelačné armády, vloudím se mezi ně a přes noc je změním ve zdvořilé a vítané turisty.“

„Jenže tu armádu by sem někdo musel vyslat. A ten se s takovou změnou nesmíří!“

„Jenže já bych od velitelů věděl, kdo to je a jak se k němu dostat. Takže by se smířil se vším a sám by to omluvil, ani by nemusel odstupovat od víry.“

„No – uvidíme, kam až to dojde,“ nechala dalšího špičkování.

„Uvidíme,“ přikývl jsem.

*****

Strop

Zatímco jsem se ve Sněmovně spolu se svými poslanci a legislativci věnoval opravám zákonů, často neuvěřitelně zpackaných, spolu s Jitkou jsem se zaměřil na zbývající problémy v Čechách. Sociální systém byl v nerovnováze, dvojí metr tak častý a zásadní, že si úředníci ani neuvědomovali, co je v nepořádku. Pomáhal jsem Jitce urychleně přijímanými zákony, ačkoliv mi to zbývající »nepřevzatí« poslanci brzdili kde mohli. Zlobit jsem se však na ně nemohl, měli prostě pomalejší chápání. Postačilo mi posadit na zákon pět – šest lidí, kteří ho rozebrali do posledního slůvka, navrhli nové znění a opět to v rychlosti probrali – jenže tím jsem tu problematiku znal, znali ji i všichni moji poslanci a nastal nejtěžší úkol, přednést to zbytku »nezávislých« a vymluvit jim všechna jejich »vylepšení«, která mohla nové znění v nejlepším případě zesložitit, v horším zpackat úplně.

Naštěstí »nezávislí« brzy pochopili, že zákony tentokrát sestavuje někdo, komu se oni nemohou rovnat. To jim nebránilo zviditelňovat se různými připomínkami a návrhy změn, ale aspoň se tolik neztrapňovali, aby na nich trvali, když viděli, jak malou mají podporu.

Jejich připomínky celý proces zdržovaly, ale to nebyl dostatečný důvod k »převzetí«.

Jitka mi čas od času, tak jak na ně narážela, přihrávala další a další zákonné zmetky. Vracel jsem jí je opravené, aby je mohla používat. Mezitím se naučila i »přebírat« darebáky, na které narazila, ačkoliv jich měla pořád jen zlomeček těch mých. Vzhledem k tomu, že se pohybovala častěji v oblastech sociálky, měla převahu žen, ale protože jsou darebáci všude, musela i tam »převzít« i několik chlapů.

Ponechal jsem si Český Parlament a Justici, tam jsem měl nejvíc želízek v ohni. Jitce jsem přenechal sociálku a zdravotnictví, ty také potřebovaly provětrat. Zatím jsem se tam příliš neangažoval. Neočekával jsem tam velkou koncentraci darebáků, ačkoliv se některé případy provalily i na veřejnost, jako příklad doktora Bartáka s přezdívkou »doktor Čuně«. Patřily sem i známé případy předražování ve zdravotnictví, při kterém se spousta lidí velice dobře a hlavně nenápadně napakovala.

Darebáci se dali spíš očekávat u nemocničních manažerů, než u lékařů. Lékař, to je už z definice povolání určené ke službě trpícím lidem. Tam se kromě vědomostí očekává také empatie, neboli vcítění do bolestí pacientů. Zatímco manažer, to je spíš ekonom, který si umí všechno dobře spočítat – hlavně pro sebe. Lékař požaduje drahé přístroje, aby měl lepší možnosti léčení pacientů – manažer vidí v jejich nákupu spíš provizi, nebo rovnou úplatek.

Je pravda, šizuňkové se najdou i mezi lékaři. Například ti, kteří se nechávají pozvat na drahou dovolenou k moři, aby na revanš co nejvíc předepisovali léky farmaceutické firmy, která tu dovolenou platí, ačkoliv tím pacientům nepomáhají, ale naopak škodí. Léky bývají často jedy a jejich nevhodné používání může být pacientovi i ke škodě. V Čechách je známý dokonce případ »heparinového vraha«, který uznávaným a užitečným lékem, jen nevhodně podávaným, úmyslně zabíjel.

Tím spíš, že to ani nebyl lékař.

Obrovskou výhodou lékařů, kteří se rozhodnou pacientům škodit, je to, že se u nich dá velice těžko odlišit záměr od obyčejného neúspěchu v léčbě. Někdy tu pomůže statistika, tak došlo i k odhalení známého »heparinového vraha«. Na oddělení neúměrně narůstaly počty podivných úmrtí a ostatní lékaři, dotčení zhoršující se pověstí nemocnice, zbystřili a začali pátrat po příčině. Pořád ale platí, že pravděpodobnost odhalení je u takových případů malá.

Kdyby to »heparinový vrah« Zelenka nepřeháněl a zabil nanejvýš pět lidí ročně, bylo by mu to procházelo mnohem déle.

Ačkoliv v Čechách moje angažovanost spíš klesala, v Bruseli tomu bylo naopak. Jenže Brusel, to jsou desetitisíce velice dobře placených lidí. Spousta jich je tam jen kvůli dobrým platům, ale to se nedá považovat za vinu. Práci odvádějí poctivě a není co jim vytknout.

Mezi těmi tisíci překladatelů a běžných úředníků se však nacházejí i vyslovení škůdci a je opravdu těžké je v tom množství odlišit. Kdybych »přebíral« i hlupáky, kteří škodí díky pouhé nekompetenci, trápilo by mě svědomí, že jsem škodil nevinným. Hloupost není vina a já jsem musel mít jistotu. Proto jsem postupoval jen pomalu.

Nebezpečí pro Čechy v podobě zpackaných zákonů, přicházejících z Brusele, se tím ovšem snižovalo také tak pomalu. Naštěstí jich bylo čím dál méně a každý další nesmysl mi ukázal na další ohnisko škůdců. Některé zdroje jsem stihl eliminovat a žádné hloupé zákony nemohly projít ani Českým Parlamentem, kde jsem je spolehlivě odchytil.

Někdy jsem se nad tím jen shovívavě pousmál. Kde by mě napadlo, že jako důchodce budu téměř neomezeným vládcem Čech? Omezovalo mě vlastně jen mé vlastní svědomí, na to jsem ale dbal pořád stejně. A věděl jsem, že i Jitka je až úzkostlivě pečlivá, aby neškodila nevinným. My dva jsme přitom vzorně spolupracovali.

Občas mě ale napadlo, co by se stalo, kdyby tou mimozemskou úpravou prošel nějaký darebák? Stal by se jako já vládcem Čech? O tom jsem nepochyboval, ale pochyboval jsem, že by se s tím spokojil. U grázlů s jídlem roste chuť a být na mém místě nějaký lump, mohl by být v této chvíli vládcem celé Evropy, pokud ne celého světa.

My dva, já a Jitka, jsme po vládnutí netoužili, chtěli jsme jen změnit neutěšené poměry v Čechách. Jitka odstěhovala Soňu do Prahy k novému partnerovi, takže jsme bydleli v naší staré chaloupce opět sami, pobírali jsme naše nevelké důchody a Jitka si nenechala vzít ani nákupy ve vesnickém obchůdku. Kdyby někdo sousedům řekl, že v Čechách vládneme my dva, váleli by se smíchy.

Jen na Belfíka jsem dával větší pozor. Byl to už starý pes, už se ani nesnažil utíkat za fenkami, jako když to byl mladý psí frajer, ale měl oncik a mohl být lidem nebezpečný. To si naštěstí ani neuvědomoval a za odměnu za poslušné chování dostával čas od času nějaký pamlsek – kůžičku od jitrnice, případně i celou jitrnici nebo buřt.

K jeho psí radosti to stačilo.

*****

Jednou z nejtěžších očekávaných ran, se kterou jsem se musel vypořádat, byly volby.

Na nátlak Evropské unie jsem musel pozastavit ústavní změnu volebního řádu. Nejen byrokrati z Brusele, ale zejména zezavody proti ní protestovali a když to nešlo příkazy, šlo to vyhrůžkami. Opět jsem musel ustoupit, ovšem změnu ústavy jsem jen »odložil«. Až se za vodou vyznám a zarazím to vydírání, pozastavení nebude třeba.

Bylo ale třeba nějak přečkat jedny další volby a mé obavy byly pochopitelné. Nečekal jsem, že se po nich všichni »převzatí« poslanci sejdou ve stejných lavicích, naopak jsem si byl jistý, že v Parlamentu dojde k větší obměně než při jiných příležitostech. »Přebíral« jsem přece největší darebáky a lidé si je tak bohužel pamatovali, i když se po »převzetí« připojili k mým reformám a s mateřskými partajemi se názorově rozešli. Až na dvě partaje, jednu »převzatou« i s partajními sekretariáty, a moji vlastní »Lidovou stranu«, jsem nemohl počítat s opětovnou nominací »přeběhlíků«, na které ostatní dštili oheň a síru.

Do Parlamentu tedy přijdou nové tváře a já budu mít zase problém odlišit, kdo to myslí upřímně a kdo ne. A nejspíš to znamená, že dojde i k přijetí několika darebáckých zákonů, kterými partaje posledním rokem nepokrytě vyhrožovaly. Což o to, získal bych aspoň důvod »převzít« všechny, kdo se darebácky projeví. Pevně jsem věřil, že mi tam zůstane aspoň pár věrných »hlav«, abych tam nemusel opět pracně pronikat zvenčí.

Horší je, že proti mým »hlavám« spustily bubnovou palbu sdělovací prostředky. Média jsem zřejmě krutě podcenil. Neměl bych to napravit? Na to už je pozdě. Média tvoří několik opravdu kovaných demagogů, pár desítek podržtašků, kteří odpapouškují všechno, co jim dá jejich nadřízený k přečtení, a pak ještě spousta lidí, kteří se starají o technickou stránku věci.

Nemohu přece »přebírat« i kulisáky! Radil jsem se o tom s Jitkou, ale řekla, že má plno práce se zdravotnictvím a na média jí nezbývá čas. Ponechala mi tím vlastně volné ruce.

Obrátil jsem se nejprve k majitelům soukromých médií. Žádost o neformální rozhovor s poslancem přijal jen jeden, ovšem naprosto rezolutně popřel, že by na jím vlastněná média uplatňoval vliv co do jejich obsahu. Dobrá, řekl jsem si, to je obvyklé tvrzení. A umínil jsem si, že se k němu vrátím, až budu mít jasněji. Pro dnešek jsme se rozešli ještě v míru, ale až se sejdeme podruhé, budu vědět víc a pak se rozhodnu.

To už se nedalo říci o veřejnoprávních médiích, kde mi po neformálních schůzkách s jejich řediteli nezbylo než je prostě »převzít« a začít s nápravou metodou »shora«. Jinak to prostě nešlo. Nejenže odmítli jakoukoliv změnu, ale ještě se chvástali, jak budou dál zatápět reformám a všem, kdo o ně jen trochu zavadí.

Když jsem se začal probírat jejich vzpomínkami, začalo mi být mnohé jasnější. Jejich místa jim zajistily staré partaje po diskusích a na doporučení zahraničních agentů. Partaje se neodvážily odmítnout. Ať jsem to otáčel z té či oné strany, soukromá média vlastnili možná ještě Češi, ale veřejnoprávní řídilo zahraničí.

Úplně stejně, jako celou Evropskou unii...

*****

Při »převzetí« ředitele České televize se však stalo něco neočekávaného. Po obvyklém škrábnutí oncikem uplynula zhruba stejná doba jako jindy, ale jakmile jsem začal vidět jeho očima, přímo mě udeřila svíravá bolest hlavy.

To jsem to dostal za dáreček! pomyslel jsem si. No – snad ho mimozemská regenerace dá rychle do pořádku... Jenže v té chvíli jsem si uvědomil, že to tak nebude. Skoro současně – a možná přímo současně – s »převzetím« ředitele jsem kromě jeho bolehlavu zaznamenal i další. Nesnesitelně začala bolet hlava – malou Jitušku. Bylo to tak současné, že mi bylo ihned jasné, že nejde o náhodu.

Naštěstí jsem měl poblíž »hlavu« lékárníka, »převzatého« za pokoutní dodávání léků bandě výrobců pervitinu. Poslal jsem za ním nejbližší »hlavu«, aby vyzvedla již připravené léky utišující bolest a dopravila je řediteli televize i malé Jitušce. Mezitím jsem pana ředitele posadil do křesla, aby se mohl uvolnit, a rychle jsem se probíral jeho pamětí.

Výhodou vícesměrného myšlení je, že ani plné zaujetí některým problémem nezastaví plnohodnotné přemýšlení v jiných směrech. Kdesi ve mně vyskočila myšlenka, následovalo její rychlé vyhodnocení – a pak se vynořila až na povrch, neboť byla očividně důležitá.

Napadlo mě spočítat, kolik »hlav« vlastně mám. A vyšlo mi něco burcujícího. Ředitel České televize se stal mou šestnácti tisící tří stou osmdesátou čtvrtou »hlavou« – v binární matematice je to »magické« číslo – dvě na čtrnáctou. Proč zrovna tolik? Netušil jsem to, ale došlo mi, že právě to by mohl být ten obávaný strop – nic nemůže růst do nekonečna! Čekal jsem přece, že tím budu velice nepříjemně překvapený, až na to narazím. A jestli je to tak, bude to horší, než jsem se obával. Myslel jsem si totiž, že tento »strop« mi prostě nedovolí »přebírat« další »hlavy«, prostě se to zastaví a dál to nepůjde. Ředitele jsem však »převzal« jako obyčejně, jenže za cenu kruté bolesti hlavy.

A nejen jeho. Bolest hlavy současně vyskočila i jinde. Proč právě Jituška? Nebylo to tím, že byla ze všech nejslabší? A co by se stalo, kdybych teď »převzal« dalšího? To by se bolest hlavy stupňovala – už takhle to bylo k nevydržení – anebo by postihla další dva, přírůstek a dalšího nejslabšího – Toníčka?

A jak jsem zjistil vzápětí, jindy osvědčené ibuprofeny ani u jednoho – nezabraly.

Pojmenovat problém nestačí, je potřeba nějak to řešit. Ale jak? Nejjednodušší by bylo zbavit se co nejdřív posledního přírůstku. Na to se mi osvědčilo cyankáli, kterého jsem mohl mít haldy, neboť je to běžná přísada do oceli, jde jen o dopravu z Ostravy do Prahy. To by mohlo trvat pár hodin, proto jsem měl menší množství i v Praze. Jenže – co budu dělat, když

zabiji tělo ředitele televize a Jitušku bude hlava bolet dál? A nepomohlo by zbavit se namísto posledního přírůstku – ředitel České televize by mi mohl být ještě užitečný – jiné, méně potřebné »hlavy«?

Z vojny jsem si pamatoval, co dělat, kdybych se jako velitel motostřelecké čety dostal pod útok otravným plynem. Samozřejmostí je vyhlásit poplach »Plyn!«, kdy si všichni, kdo to stihnou, natáhnou plynové masky. Jenže co pak, když četa útok přežije, ale nemůže věčně zůstat s plynovými maskami na obličejích? Samozřejmostí bude vytáhnout ihned soupravu chemických indikátorů a otestovat, zda je ten jed ještě ve vzduchu, anebo už se rozptýlil na neškodnou hladinu, ale co až souprava potvrdí, že nebezpečí pominulo, ale já jako velitel budu podezřívavější? Z první světové války jsou známé případy, kdy si vojáci na kopečku odložili plynové masky beze škody a když to viděli vojáci o pár metrů níž v údolí, sundali si masky také – a vzápětí zemřeli, protože se tam plyn udržel déle.

Vojenský řád v tom případě říká: velitel nařídí sejmout masku samopalníkovi, kterého může nejspíš postrádat, aby to na sobě vyzkoušel. Měl by si vybrat toho, který střílel do té doby nejhůř, aby případná ztráta nesnížila palebnou sílu čety. Ve vojenském řádu je krutostí takového kalibru plno, však jsem byl také rád, když jsem z vojenské evidence pro pokročilý věk vypadl, ale ledacos jsem si pamatoval.

Koho ale obětovat? Mám šestnáct tisíc »hlav« rozdílné úrovně a různých povolání, ale koho nejspíš oželím? Militantní muslimy, »převzaté« v mešitě se semtexem? Z těch jsem už vytvořil stavební družstvo, jsou užiteční a pracují naplno, nanejvýš budou na řadě, až budu potřebovat další. Nedávno jsem ale »převzal« několik feťáckých doupat, samé lidské trosky zruinované drogami. U těch bych musel čekat, než je mimozemská regenerace postaví na nohy, což beztak není jisté – budou tedy první na řadě, když jde o nezbytné oběti.

Posadil jsem do auta kurýra s lahvičkou se smrtelnou dávkou cyankáli – a poslal jsem ho k ubytovně, kde byli feťáci provizorně ubytovaní. Do jeho příjezdu jsem musel vydržet bolest, která jako by se postupně šířila na další a další »hlavy«.

Konečně kurýr dorazil na místo. Feťák ho už očekával na nejbližší křižovatce, převzal lékovku s cyankáli, aby mohl řidič přidat plyn a rychle zmizet. Budoucí oběť pak zamířila do blízké houštiny, kde ji nejspíš brzy najdou. Tam už ale na nic nečekala.

Spolkl jsem cyankáli tak rychle, jak to šlo. Po krátkém pocitu dušení se mi v houštině udělalo mdlo – a vzápětí ředitele televize i malou Jitušku hlavy bolet přestaly. Pomohlo to!

Jenže – další darebáky už nemohu »přebírat«.

Jsem na stropu.

*****

Samozřejmě jsem o tom hned musel referovat Jitce.

„To je mi líto," řekla. „Ale aspoň víš, že není všechno zlato, co se třpytí! Tak jako tak je to proti přírodě!"

Nemohla si odpustit moralizování, ale to by snad ani nebyla ona.

„Jenže teď budeš muset všechny darebáky přebírat ty," upozornil jsem ji na zádrhel, kterého si sama hned nevšimla.

„Já?" zděsila se. „Ale proč?"

„Protože je to potřeba," odvětil jsem. „Rozhodli jsme se pomáhat lidem a nemůžeme jen tak přestat. Podle mě je teď potřeba pročistit média."

„Jenže média nikomu neškodí!" namítla. „I když lžou jako když tiskne, lidem tím moc neubližují. A když, tak urážka na cti není takový zločin."

„To se tedy pěkně pleteš!" vytkl jsem jí. „Mezitím mi došlo, že právě média mohou za nepořádek v Čechách víc než poslanci!"

„To snad ne!" zamračila se. „Média snad mají politiky kontrolovat a upozorňovat je na nedostatky, nebo ne?"

„Mají, ale nekontrolují a neupozorňují," nesouhlasil jsem. „A politiky ve špinavostech ještě podporují. Nedostatky zakrývají a když na ně někdo upozorní, zesměšní ho anebo jeho názory sprostě zcenzurují."

„Tím toho tolik nezkazí jako politici, kteří hlasují pro darebácké zákony!"

„A média ty politiky přesto vychválí do nebes, aby je lidé zvolili i příště!" řekl jsem. „A protikandidáty očerní a nepustí ke slovu, aby jim zabránily cokoliv napravit. Podle mě je vina médií taková, že ospravedlňuje i »převzetí« jejich špiček. A nejen špiček, ale většiny zaměstnanců – až na uklízečky a kotelníky."

„Ale to snad ne!" mračila se.

„Podívej se!" zvolil jsem si příklad. „Teď budou volby a média většinu mých poslanců vyřadí. Už teď je pomlouvají, aby od nich pes kůrku nevzal a místo nich se do Parlamentu nahrnou další partajní koně. Místo pokračování v reformách budu muset začínat od začátku. Navíc budu muset »převzít« další stovku poslanců, jenže ti musí nejprve prohlasovat nějaký darebácký zákon, na kterém se předvedou, abych měl důvod k jejich převzetí. Chceš šetřit darebáky v médiích, abych musel »přebírat« nové poslance po každých volbách? Navíc jich musím sto zabít definitivně, abych mohl »převzít« další! Co kdybych ti teď hodil Sněmovnu na krk? Ty máš přece do limitu ještě dost daleko!"

„Cože?" došlo jí až teď. „To myslíš vážně?"

„Skoro vážně!" ujistil jsem ji. „Sněmovnu ti svěřit nechci, nevyznáš se tam. Do voleb není dost času, kampaň už je v plném proudu, budu tedy muset po volbách »převzít« nové poslance. Jenže ty staré musím nejprve zabít! Proto chci už pro příští volby, aby média lidi neinformovala falešně jako dnes, ale objektivně. Takže si myslím, že tě to beztak nemine."

„A ty chceš, abych šla za tebe napravovat média?" nechtělo se jí.

„Bylo by to potřebné," ujistil jsem ji. „Když to neuděláš ty, udělám to já, jenže za cenu zabíjení. A jestli si myslíš, že je sebevražda příjemná, vyzkoušej si ji! Nemáš ještě nikoho, kdo by ti byl na obtíž i po »převzetí«?"

„No dobře, já se na to podívám," slíbila, i když nepříliš nadšeně.

„Zkus to, Jituš," požádal jsem ji.

*****

Příštího dne přišla Jitka s nápadem.

„Co kdybychom přibrali do našeho spolku někoho dalšího?" navrhla. „Třeba našeho syna. Mohli bychom mu svěřit, co sami nestíháme."

„Já bych se toho bál," přiznal jsem se. „Uvědom si, kdyby se našich možností zmocnil nějaký darebák, stal by se nejspíš velice rychle pánem celého světa. Využíval by toho přesně naopak než my a to by bylo něco příšerného."

„Náš syn není žádný darebák!" vybuchla.

„Nebyl," opravil jsem ji. „Jenže – můžeš za něho ručit i dnes? Uvědom si – od té doby, co se oženil, o něm skoro nic nevíme. Jak dlouho žije od nás? Jaký vliv má na něho snacha? Nebo kolegové v práci? To už dávno není náš chlapeček – a nezapomeň na úchvatné činy, zapsané v jeho žákovské knížce! V takovém případě bych každému, nevyjímaje naše vlastní děti, nejraději přidělil nějakou svou »hlavu« jako pozorovatele, abych si mohl být jistý. Tebe znám celý život, tobě jsem to svěřil, ale kdo jiný může být tak spolehlivý?"

„Vidíš – taky jsem si myslela, že tě znám celý život!" řekla vyčítavě. „A pak za mnou přijdeš, že jsi vlastně tisícihlavá hydra! No řekni, mohla bych ti ještě věřit? Vzpomeň si, co všechno jsi stihl za mými zády?"

Na tohle mi nezbylo nic jiného než se zamyslet. Limit v mém rozšiřování možná přišel v pravý čas. Nestačil jsem se rozšířit do Ameriky a už se tam nerozšířím, když se nestíhám udržet ani v Čechách. Pomohl jsem si v Evropské unii, ale ani na tu nemám. A možná je jen dobře, že tady ten strop je. Už mě také napadlo, že bych mohl »přebíráním« zneškodňovat

zločince, vězení je beztak nevychová. Vlastně jsem s tím u muslimských násilníků už začal. Kolega soudce by jim dal jen neúčinnou podmínku... Mohl bych rozbíjet zločinecké gangy i všelijaké lobbistické skupiny, které se od gangů liší jen používanými prostředky...

Strop v maximálním počtu »převzatých« tomu postavil hráz. A budu muset zvažovat, zda je »přebírání« opravdu nutné. Koneckonců, »převzetí« je pro převzatého vlastně smrt.

Asi je dobře, že to má limit!

*****

Priority

...a na půlce glóbusu maškary čekají
v přepestrém šatě a s bičíky z kůže
(Karel Kryl)

Jistý diplomat proslul větou:

„Diplomat je čestný člověk, povolaný do služeb vlasti, aby jejím jménem sprostě lhal.“

Je to příšerná pravda. Kdo dnes věří diplomatům? Jen ti, kdo jim opravdu chtějí věřit, nebo úplní naivkové mdlého rozumu. Ostatní jistě dobře vědí, že lžou, ale tváří se, že jim to ještě nedošlo.

Hodně záleží na tom, zda jde o diplomata suverénní země, nebo o diplomata z kolonie. Diplomat suverénní země lže vždy v její prospěch, kdežto diplomat kolonie lže ve prospěch kolonizátorů, případně rovnou okupantů.

Také se říká, že takzvané »barevné revoluce« nehrozí jen jediné zemi na světě, a sice Spojeným státům. Proč? Protože tam není americké velvyslanectví, které všude po světě za všemi těmi »barevnými revolucemi« stojí, vyvolává je a podporuje.

Praha pochopitelně nemůže být výjimkou a nemohl jsem si nevšimnout politiků, kteří si právě tam chodili v celých procesích pro rady a příkazy, jak mají jednat.

Když jsem je pak »převzal« za hlasování pro »darebácké zákony«, zjistil jsem z jejich vzpomínek, jak to vlastně na tom velvyslanectví chodilo. Většina »převzatých« tam přestala chodit, ale pro jistotu jsem jich měl pár v záloze. Ti návštěvy nepřerušili a ve Sněmovně dál hlasovali podle instrukcí – jenže jich bylo málo a většinu přehlasovat nemohli.

Díky nim jsem ale dál věděl, co se tam děje. Proto jsem věděl, že všichni kandidáti ze všech politických stran dostali patřičné poučení, než je jejich sekretariáty vepsaly na první místa kandidátek.

Jak jsem tušil, Jitka se do redakcí významných médií dostávala příliš pomalu, než aby mohla účinně zasáhnout do reklamní – pardon, volební – kampaně. Samozřejmě zjistila, že i redakční špičky chodí na zmíněné nejvyšší velvyslanectví v Čechách a z toho důvodu měl pravdu i majitel soukromého média, se kterým jsem měl rozhovor na počátku. Opravdu svá média neovlivňoval v takové míře, aby byl určujícím prvkem jejich orientace. Když občas projevil přání ovlivnit zprávy ve svůj prospěch, nikdy se to netýkalo politiky, jen mediálního obrazu jeho podniků. Politické zprávy ovlivňovali výhradně ti, kdo si chodili pro rozumy za panem velvyslancem a jeho poskoky. Tam se ale Jitka neodvažovala, jen mi o tom řekla.

Ujistil jsem ji, že se tam podívám. Na velvyslanectví jsem nemusel jako redaktor či reportér, stačilo, když jsem tam docházel jako jeden z »věrných« poslanců.

Trojský kůň byl připraven, šlo už jen o okamžik, kdy ho Trójané přijmou.

Tušil jsem, že to bude brzy.

*****

»Převzetí« velvyslance Spojených států a s tím spojenou smrt jeho osobnosti jsem si musel dobře rozmyslet. Byl to přece útok na samotné Spojené státy! Samozřejmě by si toho musel nejprve někdo všimnout, ale v takovém případě by se dal čekat pěkný kolotoč. Věřil jsem ale, že nikdo nic nepozná. I u některých poslanců jsem se naučil pokračovat v jejich stylu, jako by se chovali i sami. Chodil jsem jako oni pro instrukce na velvyslanectví a spolu s »nepřevzatými« nadával na »přeběhlíky«, kteří se přidali k »těm nesmyslným reformám«.

I velvyslanci jsou jen poslušné loutky v mocnějších rukou. V žádné zemi se jim nikdo neodváží odporovat, ale i oni sami plní úkoly, které dostávají. Měl jsem však šanci, že skrz něho proniknu dál. Záleželo na jeho pozici v hierarchii moci. Nedomníval jsem se, že to bude jednoduché, ale jakási šance tu byla.

Pro jistotu jsem preventivně zlikvidoval všechny své »převzaté« feťáky.

Čekal jsem ale velkou bouři. Tak velký počet mrtvol nemůže projít bez povšimnutí! Vyřešil jsem to tím, že jsem je shromáždil v opuštěné zchátralé budově, kde jsem je otrávil pomocí cyankáli. Poslední z nich budovu v noci zapálí a sám se otráví také. Než si požáru všimnou sousedé, bude na hašení pozdě a až uvnitř najdou hromadu mrtvol, nejspíš si to vysvětlí trestuhodnou neopatrností squatterů. Patologové určí čas jejich smrti na dobu před vypuknutím požáru – nikdo nebude mít v plících kouř – ale tím přidají jen menší otazník, nic víc. Vnější zavinění tu nebude, všichni se skutečně zabili sami.

Podezření by mohly vzbudit jedině onciky. To by ale muselo patology napadnout dívat se jim pod nehty, kde jsem úmyslně ponechal špínu, která onciky zakryje. Spoléhal jsem se na to, že u squatterů špína pod nehty žádné podezření nevzbudí.

Cyankáli bych doporučil všem sebevrahům místo skákání z mostů a pod vlak, topení, věšení a střílení. Smrt je to rychlá a bezbolestná, i když jsem ji musel mnohokrát zopakovat. Jediným nedostatkem je asi špatná dostupnost příslušné chemikálie, ale když ji seženete, je účinek zaručený. Ampulka s cyankáli je proto oblíbená rekvizita špionů, kteří se za žádnou cenu nechtějí dostat do zajetí, mívali je i důstojníci německých SS.

Druhou vlnou »zbytečných«, které mohu obětovat, budou dosavadní poslanci, kteří po volbách nezůstanou ve funkcích. U těch ale budou sebevraždy docela přirozené. Zejména se to týká »profesionálních poslanců«, kteří se v Parlamentu drželi od samého začátku a kteří nic jiného vlastně ani neumí.

Koho obětovat nemohu? Rozhodně ne mé největší trumfy – soudce. Převzetím justice jsem v Čechách zajišťoval spravedlnost, jaká se na našem území nevyskytovala snad nikdy v historii. Nepřevzal jsem sice všechny, ale těch pár zbývajících už nemohlo ovlivňovat rozsudky. Nezáleželo mi pak ani na osobě ministra spravedlnosti – toho jsem měl jistého jen do voleb, ale ať tam bude kdokoliv, nemá možnost měnit rozsudky ani odvolávat soudce. Ti jsou na svých místech prakticky neodvolatelní.

Spíš bych se mohl zbavit bývalých exekutorů. Jenže těch jsem »nepřevzal« tolik, aby to stálo za to. Převzetím justice jsem exekutorům fakticky zatrhl zdroj příjmů, neboť soudy počty exekucí drasticky redukovaly. Stačilo nabídnout dlužníkům ještě snesitelné splátkové kalendáře a do exekucí se dostávali jen opravdu zatvrzelí neplatiči. Jenže na to postačili na celé Čechy tři exekutoři a ostatním nezbylo než tuto doposud tak výnosnou živnost vzdát.

V Čechách přibylo několik desítek všeho schopných advokátů, jenže to bylo rozhodně mnohem menší zlo. Navíc ani nejmazanější advokáti neměli dnes takový vliv na rozsudky, neboť u soudů naráželi na neúplatné soudce. A i těm nejmazanějším hrozily citelné tresty za podvody, pokud se jich na svých klientech dopouštěli.

Právníci se v Čechách mohli živit jen poctivě.

I když to tolik neneslo.

*****

Volby v Čechách dopadly přesně podle mého očekávání. Média na mé poslance vrhala haldy špíny i přes varování »Lidové strany«, že pomluvy požene k soudu a bude požadovat za každou lež odškodné a pokuty.

V Parlamentu mi zůstala jen padesátka poslanců, z toho třicet zvolených za »Lidovou stranu« a dvacet za ostatní. Patnáct procent voličů pro »Lidovou stranu« byl po těch haldách špíny vlastně úspěch. Naštěstí jsem nechal některé staré poslance budit zdání věrnosti svým původním partajím a ty je opět postavily na kandidátky, ale moc to nepomohlo. Je známo, že národ Čechů pokaždé znovu naletí na mediální křeče a nechá se ovlivnit lháři.

Vítězné strany se chystaly spustit hotovou »legislativní smršť«, jakmile sestaví nové koalice. V televizních přenosech se jejich předsedové předháněli ve chvástání, co všechno v zákonech změní a jak. Ústředním heslem bylo, že jejich změny pomohou »úspěšným« – a kdo by se nechtěl považovat za »úspěšného«? Většina lidí ale po volbách s údivem zjistila,

že je vítězové voleb za »úspěšné« zřejmě nepovažují, takže jim nové zákony naopak uškodí. Mezi »úspěšné« se nemohli počítat zaměstnanci a už vůbec ne rodiny s dětmi a důchodci. Jako vždy – až po volbách začalo lidem docházet, komu to vlastně dali své hlasy.

Naštěstí se legislativní smršť zadrhla, odborní legislativci se postavili proti návrhům jako jeden muž – výjimečně ne přeneseně, ale i doslova – s odůvodněním, že by změny byly protiústavní. Během konzultací začali od partajních návrhů ustupovat i poslanci a než došlo na první čtení, byly po bouřlivých debatách všechny novinky smetené jako paskvily.

Ke zděšení partajních špiček se naopak zdálo, že projde další změna ústavy, která jim odebere část jejich moci. Změna se měla týkat volebního řádu, který měl propříště umožnit odvolání poslanců jejich vlastními voliči a navíc »voličské veto« zákonům, které voliči sami zakáží referendem. To mělo být – na rozdíl od prezidentského veta – změnitelné jen ústavní většinou poslanců, což je u sporných zákonů téměř vyloučeno.

A do třetice Jobových zvěstí pro staré partajní harcovníky – soud odsoudil soukromé televize k likvidačním pokutám za pomluvy a jiné nepravdivé informování veřejnosti v době voleb. Hromadnou žalobu podala »Lidová strana« a televizním společnostem nepomohlo ani odvolání. Soud každé nepravdivé tvrzení postihl pokutou ve výši milionu korun, jenže lží se nakupilo příliš mnoho a milion k milionu dal celkovou pokutu ve vyšší výši, než byla tržní hodnota samotných televizních společností.

Poslední tři exekutoři – všichni moji – získali největší případ v Evropě – zabavit jmění soukromých televizních společností na úhradu pokut za lži. Ještě nikdy se v Evropě nestalo, aby byla televizní společnost za pomluvy pokutovaná, a navíc tak likvidačními pokutami! Ze všech stran se na Čechy snesla obvinění za »porušování svobody slova«, jenže soudy je odrazily pravdivým tvrzením, že nejde o svobodu slova – televizím nikdo nic nezakazoval ani je nenutil k cenzuře – ale o zodpovědnost. Postih byl přece nezávislým soudem udělen za prokázané klamání veřejnosti! A tak by to mělo fungovat i v okolních zemích!

Televize nepřestaly vysílat z důvodů cenzurního zásahu, ale protože nemohly platit za spotřebovaný elektrický proud a neměly ani na poplatky radiokomunikacím. Dokud nesplatí pokuty, měli jejich zaměstnanci dostávat místo mzdy jen sociální dávky v hmotné nouzi, což znamenalo obrovský propad jejich životní úrovně. Podpora v nezaměstnanosti by byla vyšší, jenže to by museli dát výpověď, například z důvodů neplnění pracovní smlouvy.

Většina zaměstnanců však zůstala svým společnostem až dojemně věrná.

Upřímně řečeno, neměli ani kam jít. Veřejnoprávní televize, mezitím řízená Jitkou, o ně nestála s odkazem na skutečnost, že se podíleli na lžích, které krach jejich zaměstnavatelů způsobily. Z téhož důvodu je nechtěli ani v rozhlase, jen pár velkých firem přijalo známé televizní tváře do role svých mluvčí.

Jitka »převzala« všechny veřejnoprávní stanice prostřednictvím pouhých dvaadvaceti klíčových lidí. Ostatní se rychle přizpůsobili, aby s novým či přesněji nečekaně změněným vedením nepřicházeli do konfliktu. Jako bič na ně působil příklad soukromých televizí, které se díky lžím dostaly do bankrotu.

„Veřejnoprávní média žádný Soros nezachrání!“ tvrdila Jitka ústy svých manažerů. „My si nemůžeme dovolit přijímat sponzorské dary jako soukromé televize. Kromě toho by nám nehrozila pokuta, ale vězení!“

Česká televize tři menší televizní společnosti skoupila, ale zaměřila je jako stanice pro děti a úplně zrušila jejich zpravodajské části. Hlasatelům nabídla místa hlasatelů pořadů pro děti, nabídla zachovat i místa kameramanů a technických profesí, ale síť externích reportérů pro nedůvěru rozpustila. Pro ty to byla doslova katastrofa. Výpověď z důvodu nepotřebnosti jim umožnila získat klasické odstupné, ale nový majitel k nim neměl žádné závazky. Menší skupinka reportérů zkusila podat na Českou televizi žalobu, ale soud je vyvedl z omylu, že by se na tom dalo něco vydělat.

Televizi Nova nakonec zachránila Sorosova nadace, která uhradila veškeré její pokuty a poskytla jí i rozjezdový kapitál k opětovnému zahájení vysílání. Manažeři televize Nova za to věnovali svému sponzorovi několik oslavných pořadů.

Problém byl, že se v těch pořadech nezdrželi pomluv na adresu »Lidové strany«. Ta se opět obrátila na soud a ten – s využitím předchozího rozsudku jako precedentu – opět stanici Nova odsoudil k další, tentokrát jen milionové pokutě.

Soros ji opět zaplatil, ale manažerům Novy vzkázal, aby své zprávy příště důkladněji ověřovali. Další pokutu už prý za ně platit nebude.

Pro televizní podnikání v Čechách to byla zkrátka katastrofa.

Jenže zasloužená.

*****

Jako lékař – kterých jsem měl jen pár, nicméně mi to stačilo – jsem se pokoušel mimo jiné zapojit do vlastního sebezkoumání pozemskou vědu. Probírání pamětí původního Antonína mi přineslo spoustu mimozemských poznatků, ale mimozemšťan mi tenkrát předal jen to, co se hodilo jemu. Nebylo to souvislé a nebylo to zdaleka úplné. Měl jsem teď plno poznatků, které jsem nemohl použít, neboť pro ně neměla pozemská věda patřičné předpoklady. Je to jako kdybyste Leonardu da Vinci sdělili princip elektromotoru, fotodiod, a akumulátorů, aby si postavil elektromobil, jenže byste mu neřekli, jak získat potřebné materiály, bez nichž by mu všechny ty vědomosti byly k ničemu. K čemu by mu byla znalost, že k fotoelektrickým článkům potřebuje extrémně čistý křemík, když jeho současníci neměli ponětí o soustavě prvků? K čemu mi bylo vědět, že pro antigravitační motory potřebuji nutně »heken«, když jsem neměl ponětí, zda je to součástka, prvek, nebo druh silového pole?

Naštěstí jsem význam některých termínů časem odhalil. Například »brodi« byla naše pozemsky milá elektřina, kterou mimozemšťané využívali skoro jako my. Pak jsem ale mohl veškeré mimozemské vědomosti o »brodi« porovnat se známými pozemskými vědomostmi a ty tak snadno rozšířit o mimozemské fígle.

Pozemští lékaři ovšem také používají elektřinu, jenže jejich vědomosti jsou o ní na nižší úrovni než mimozemské. Když jsem ale »převzal« i několik lékařů – protože už dávno neléčili lidi, ale přešli na politický parazitismus – získal jsem i jejich znalosti. A mohl jsem je pomocí mimozemské vědy i rozšiřovat. Třeba lékařský přístroj EEG – elektroencefalograf – umožní zviditelňování bioproudů mozkových buněk. Když jsem měl ale poměrně schopné doktory a k tomu i všeho schopné inženýry, podařilo se mi přizpůsobit ho i k jiné činnosti.

Už dnes se dělají elektronické snímače, schopné řídit například protézy. Člověk může ovládat robotickou ruku místo té, o kterou přišel při úrazu, jiná elektronika může nahrazovat lidské smysly, i když zatím jen některé, ale elektronický sluch už funguje a s elektronickým zrakem jsou pokusy na nadějné cestě.

Mně se však podařilo mnohem víc. Podařilo se mi vytvořit interface a napojit se přímo na počítač. Nepotřeboval jsem pak ani klávesnici, ani myš a mohl jsem vytvářet rozsáhlé dokumenty přímo svými myšlenkami, převádět na obrazy a dokonce videa nejen své sny, ale i úplné fantazie.

Co tato schopnost znamenala třeba v justici? Sepisování dokumentů, doposud trvající celé dny a měsíce, jsem zvládal za několik minut. Soudy, zejména vyhotovování potřebných dokumentů, podkladů i rozsudků, se mohly nebývale zkrátit. Když již minutu po odsouzení převzal obžalovaný vytištěný rozsudek, odpadalo i mnohé trapné doručování. A pokud byl odsouzený za těžký zločin, odešel od soudu rovnou do vězeňské cely, kde už na něho byli perfektně připravení.

Pohotovost soudů nebývale zaskočila zejména staré, zkušené kriminálníky. Kde byly ty krásné časy, kdy se mohli vyhýbat převzetí soudních spisů, odkládat nástup do vězení, či rovnou prchat do ciziny, která zločince zásadně nevydává?

Nepotřeboval jsem ani zaměstnávat písaře, písařky a soudní úředníky, naopak, vystačil jsem si s menší obsluhou. Tři mé »hlavy«, sedící doma u počítačů pod snímači bioproudů, nahradily celou plejádu zapisovatelů České justice! Moji soudci nepotřebovali překladatele a mohli vyhotovovat zápisy souběžně i v několika jazycích. Účinnost soudů se tak znásobila a dosavadní praxe zavalení soudů nevyřízenými kauzami se rychle vytratila do nenávratna k nemalé žalosti pachatelů, kteří se dostávali do vězení rychleji, než by jim bylo milé.

Samozřejmě jsem tuhle možnost nabídl i Jitce. Očekával jsem, že i ona uvítá rychlé vyřizování všech potřebných i nepotřebných lejster. To se ví, potěšilo ji to.

Na oplátku mi slíbila něco, na co přišla sama.

„Dala ses na vědu?“ komentoval jsem to s úsměvem.

„Ani ne,“ přiznala. „Po pravdě si to vědecky ani vysvětlit neumím. Je to něco... něco příšerného. Slib mi, že toho nebudeš zneužívat mimo případy naprosté nutnosti!“

„To je to tak... nebezpečné?“ zvážněl jsem ihned.

„Nebezpečné... to snad ne,“ řekla vyhýbavě. „Jen je to příšerně zneužitelné. Sama to používám jen výjimečně a jen když to může pomoci dětem.“

„Takže se mi to bojíš svěřit?“ zeptal jsem se vážně.

„Skoro ano,“ přikývla. „Ačkoliv – mohl bys na to přijít i sám a pak bys mi vyčítal, že jsem ti to neřekla.“

„Dobře, rozmysli si to,“ ustoupil jsem od naléhání. „Ale víš přece, že ti vždycky dám všechno, na co narazím a myslím si, že to patří do tvé pravomoci.“

„Já ti to tedy povím,“ rozhodla se, i když po zjevném rozmýšlení. „Umím číst lidem myšlenky. Ne vždy, ale jde to. Já teď tak řeším všechny sociální případy, týkající se dětí. Je to ale hrozné. Jako při »přebírání« člověka, kdy se také seznámíš se všemi jeho předchozími myšlenkami. Jenže když někoho »převezmeš«, staneš se jím samotným, ale tady se s tím samým člověkem můžeš setkat i podruhé a je strašně trapné, když dotyčnému dojde, že jsem se mu hrabala v myšlenkách.“

„Číst myšlenky?“ zarazil jsem se. „To jde?“

„Však ti říkám, ne vždy, jen za splnění jistých podmínek. Musíš toho člověka obklopit svými lidmi. Jde to už v pěti, ale teprve od sedmi je to dost zřetelné. A musíš dodržet určitou geometrii. Tvoji lidé musí tvořit pravidelný n-úhelník se zkoumanou osobou uprostřed. Nevadí, když je v něm někdo navíc, ale musí to být pouze tvoje »hlavy«, nikdo cizí. Když se pak soustředíš, začneš vnímat jeho myšlenky.“

„Jako když se probíráš vzpomínkami »převzatých«?“

„Ne, tak to není,“ zavrtěla hlavou. „Do minulých vzpomínek se nedostaneš. Jen když se dotyčných zeptáš, odpoví ti. Někdy i slovy – ale vždycky myšlenkami. Slova mohou lhát, ale myšlenky ne, takže hned víš, kde je pravda. Nevěřil bys, jak často lidé lžou!“

Představil jsem si, jak před soudem vyslýchám obviněného. Každý je uprostřed soudní síně ležérně opřený o půlkruhové zábradlíčko a lže o sto šest, až se mu od pusy práší. A já ho najednou zarazím a vpálím mu jeho vlastními myšlenkami něco tak usvědčujícího, že jen zalapá po dechu. To by bylo pro každého – obžalovaného, žalobce i svědky – překvapení! Geometrie soudní síně je k tomu jako stvořená – vyslýchaný stojí uprostřed, já mám kolem své »hlavy« – zřízence, zapisovatele a stráž – a cizí lidi postačí vykázat za zábradlí.

„V tom případě by ti nemuselo vadit, kdybych toho používal u výslechu svědků před soudem?“ zeptal jsem se jí.

„Před soudem mi to vadit nebude, tam by lidi lhát neměli,“ připustila. „Ale nepoužívej to mimo soudy. Já to dělám také jen když jde o nějaké dítě a potřebuji znát pravdu!“

Chvilku jsem nad tím ještě uvažoval.

„Víš, Jituš, já bych to naopak používal častěji," odporoval jsem jí. „Podle mě to má smysl i jinde. Například před »převzetím«. Dnes se složitě ujišťujeme, zda bude »převzetí« darebáka oprávněné. Naštěstí jsme zatím nezabili žádného nevinného, ale kdybychom před vlastní »převzetí« vložili navíc »poslední výslech«, měli bychom jistotu."

Jitka také chvíli přemýšlela.

„Vlastně máš pravdu," přikývla pomalu. „Jsem pro. Jen jsem myslela... nepoužívat to bez opravdu pádného důvodu. Čtení myšlenek je... příliš děsivé. Kdyby měli tuhle možnost tyrani, bylo by to strašné prokletí!"

„Jistě," souhlasil jsem. „Ale vím o další situaci, kdy budu pro takový »výslech«. Právě čtení myšlenek by nás mohlo zbavit nebezpečí ještě horšího prokletí."

„Co tím myslíš?" podívala se na mě překvapeně.

„Řekl bych, že teprve tohle nám umožní předat naše schopnosti někomu dalšímu," řekl jsem. „Víš, jak jsem se toho obával? Vždyť nemůžeme plně důvěřovat ani vlastním dětem! Ale po tomhle... kdybychom se přesvědčili, zda jsou jejich myšlenky opravdu tak čisté, jak je potřeba, nebudu proti jejich přijetí mezi nás."

Jitka opět chvíli přemýšlela. Ještě neměla takovou intelektuální kapacitu jako já, ale už dnes mohla na některé problémy soustředit pár desítek »hlav« – ostatně, ani já nepřemýšlím o jedné věci celou svou kapacitou. Docela by mě zajímalo, co všechno se jejími »hlavami« v této chvíli honilo.

„Máš pravdu," řekla po chvilce. „A mělo to napadnout už mě! Nemusela bych se tolik strachovat o zneužití."

„V tom případě bych to vyzkoušel i na našich dětech," svolil jsem. „Ale nejprve bych si to rád odzkoušel u soudu na nějakém darebákovi. Nepomohla bys mi s tím?"

„Kdy máš nějaký soud?" zeptala se mě. „Pošlu ti tam někoho..."

Soudy v Čechách probíhaly téměř denně. Ve většině případů šlo o prkotiny, které bych nerad měnil, ale na zítřejší den připadalo hned několik přelíčení s vážnějšími kriminálníky. Vysypal jsem Jitce několik adres soudů, kde by to stálo za pokus.

„Nejvíc mi vyhovuje Praha," řekla. „Zařiď, ať mě tam pustí!"

Slíbil jsem jí to.

*****

Soudní síň má docela vhodnou geometrii, stačí rozmístit správně mé »hlavy«. Připravil jsem si proto hned několik přelíčení – mám přece dost »hlav«, které mohu kdykoliv použít. Na dopoledním přelíčení v Praze jsem uvítal i návštěvu – s Jitkou se samozřejmě kdekoliv poznáme i beze slov, stačí oťuknout se telepaticky. Uvedl jsem ji do soudní síně, kde už se všechno chystalo. Své »hlavy« už jsem měl rozmístěné, zbývalo přivést obžalovaného. Jitka měla místo stranou. Obhlédla situaci, pak svou vyslankyni posadila na sedačku a čekala.

Přelíčení začalo nudným čtením obžaloby a výslechů svědků, ale já jsem se třásl na výslech obžalovaného. Konečně jsem ho mohl předvolat, aby zodpovídal na mé otázky.

Jitka měla pravdu. Některé otázky obžalovaný vášnivě odmítal, ale jeho myšlenky ho usvědčovaly. Nejčastěji v nich bylo pošklebování, že na tohle i tamto nemám žádné důkazy, takže »je to v suchu«. Chvíli jsem nereagoval a jen jsem obžalovanému kladl další otázky, pak jsem na něho vybafl.

„Tak vy říkáte, že jste tam vůbec nebyl," vyjel jsem na něho. „Jak ale můžete vědět, že zrovna pršelo? Chápu, bylo to pro vás výhodné, déšť spláchl pachové stopy a služební pes pak nemohl nic objevit, ale jak víte, že na místě činu pršelo?"

„No – ten den přece pršelo!" odvětil zaraženě, ale jeho myšlenky pokračovaly: »No jo, ale když jsem přišel domů, bylo tam sucho... naštěstí to ten moula nemůže vědět...«

„Jak chcete tvrdit, že pršelo, když zrovna ve vašem bydlišti nespadla ani kapka?“ optal jsem se ho s potěšením. „Mám tady zprávu od hydrometeorologů...“

»Pitomí rosničkáři!« pomyslel si vztekle.

„Tak povídejte – jak to vysvětlíte?“ pokračoval jsem.

Samozřejmě jsem žádnou zprávu o počasí neměl, ale to nemohl vědět on. Docela by bylo zábavné, jak se v tom plácal, kdyby mi vážnost případu zábavu nerušila.

Soudní řízení pokračovalo a obžalovaný se zaplétal víc a víc. Jenže já už jsem věděl, jak to bylo doopravdy a to mi dovolilo shrnout všechno do rozsudku.

„...je vinen...“ – a následovala výše trestu.

Kdybys věděl, darebáku, pomyslel jsem si, že už nemám daleko ke stropu a jen proto tě musím poslat za katr... nemít to omezení, odcházelo by od soudu jen tvoje tělo, jenže bez tvého já...

Podtrženo, sečteno. Spolu s dalšími důkazy, které nedokázal vyvrátit, protože jsem mu okamžitě přidal další podrobnosti získané od něho samotného... patnáct let nepodmíněně!

„Odveďte odsouzeného!“ ukončilo soudní jednání.

Tak hladce to ten gauner nečekal!

„Bylo to dobré,“ pochválila to Jitka, když jsme seděli v mé kanceláři a současně proti sobě doma u kuchyňského stolu. Skoro byl problém rozpoznat, zda to řekla Jitka doma nebo její vyslankyně v Praze. „A víš, co je zajímavé? Měla jsem tam jen jednu »hlavu«, ale jeho myšlenky jsem vnímala, jako kdybych tam měla celý vlastní kruh. Poslyš, co kdybych ode dneška seděla u všech důležitých soudů... myslím tím všude, kde čtení myšlenek použiješ...“

„Jsem pro,“ souhlasil jsem. „Máš na to lidi?“

Dohodli jsme se. Jitka mi dodá »pozorovatele« na každý soud, kde půjde o závažnější trestný čin. Já jí zase dodám »pozorovatele« k případům týraných dětí. Bývá jich méně než vražd, nedá se přece považovat za týrání každé plácnutí přes zadeček! Jenže na tomto poli dochází ve světě k nevídaným extrémům. V Norsku odebírají soudy rodičům více než třicet dětí denně! A kdyby to mělo dorazit i do Čech, byla by to i pro české rodiny katastrofa. A že na to už bylo od minulých Parlamentů zaděláno!

S námi už to nehrozí...

*****

Triglav

ze země netvor vstane, jenž s tváří nepohnutou,
seznav, jak vraždit ptáčky, plamenem obejme tě.
(Karel Kryl)

Po několika úspěších u soudů jsme se s Jitkou konečně odhodlali i k prověrce vlastních dětí. Šlo o to, zda jim můžeme nebo nemůžeme věřit, nabídnout naše možnosti a zapojit je do našich aktivit v Čechách.

Naše děti byly již dávno samostatné, měly vlastní rodiny a člověk si pak nemůže být ničím jistý. Rozhodli jsme se nechodit za nimi, ale využít k »bezpečnostní prověrce« jejich nejbližší návštěvy.

Jako první se u nás na vesnici objevil starší syn. Trochu se podivil, že zrovna máme doma tak početnou návštěvu, ale vysvětlili jsme mu to tím, že jsme tu zavedli diskusní klub. Diskuse v hospodě jsou pro nás důchodce už trochu drahé a když tam jen sedíme u jednoho nebo dvou piv za celý večer, dívá se na nás hospodský jako na otrapy. No – a když nám to jednoho večera dal trochu neomaleněji najevo, rozhodli jsme se přesunout se do soukromí. Vlastně jsme z naší chalupy udělali další hospodu ke scházení. Pivo i limonády máme také, jenže nakoupené v lahvích v marketu. Všechno je za zlomeček ceny a pobavíme se při tom stejně ne-li víc, protože tu máme jen jeden stůl a ostatní štamgasti nás neruší.

„To je ale hloupé," řekl zklamaně. „Myslel jsem, že byste mi mohli finančně pomoci. Chtěl bych konečně začít podnikat pro sebe a nebýt celý život jen zaměstnancem."

„To pořád ještě není vyloučené," ujistil jsem ho. „Můžeme mít peněžní rezervu, to se dneska doporučuje, a přitom neutrácet. Na nás se tam hospodský díval jako na socky, neboť jsme si tam chodili víc popovídat než se nalévat pivem. V hospodě mu zůstalo dost pivařů, aby hlady neumřel."

„Takže mi můžete půjčit?" zeptal se opět oživeněji.

„Jistě," přikývli jsme oba. „Kolik potřebuješ?"

„Potřeboval bych hodně," vzdychl si, než ze sebe opatrně vysoukal sumu.

„To ti půjčit můžeme," řekl jsem.

Jenže v té chvíli jsme oba skrz naše »hlavy« vnímali jeho další myšlenky.

»No jo, ale budou to chtít vrátit... ale co, tak jim řeknu, že se mi podnikatelský záměr nezdařil, tak se to dneska dělá... hlavně když mají prachy...«

„Dej mi číslo konta, zítra ti to tam pošleme," požádal jsem ho.

Nadiktoval mi to a přitom mu hlavou párkrát bliklo, jestli mu nechceme konto vybílit, ale pak se sám ujišťoval, že na to nemáme oprávnění. Očividně nám nedůvěřoval. A když se podřekl... vlastně ani to neřekl nahlas, jen si to pomyslel, pochopili jsme oba, já i Jitka, že to není to pravé. K rodičům by měl být upřímnější a ne chystat na ně habaďůru.

Rozloučili jsme se a já jsem na jeho konto odeslal požadované peníze. Když příjmy všech svých »hlav« soustředím, dám klidně dohromady třeba i pár miliard. Ale já i Jitka jsme věděli jedno – syna mezi nás nevezmeme. Buď jsme něco zanedbali při jeho výchově, nebo se tak změnil, co je z domova, ale do našeho spolku potřebujeme lidi upřímné, žádné podrazáky – jedním slovem poctivé. Tady přece nejde o prašivé peníze.

Tady jde o víc.

*****

V jedné staré písni se zpívalo: do Vánoc času dost, nač ten shon?

Do Vánoc se u nás vystřídali všichni naši potomci, ale přinesli nám víc zklamání než radosti. To už nemůže být špatnou výchovou, utěšovali jsme se navzájem. Taková zkaženost musí být daná jinak, nejspíš celkovým klimatem v Čechách. Tím nemyslím počasí, jako spíš

vztahy mezi lidmi. Anebo že by to tak bylo jen v Praze? Nebylo by nakonec lepší vytáhnout je z toho prostředí, dokud se dá něco zachránit?

Aniž bychom se dále domlouvali, po těchto zklamáních nadšení pro rozšiřování naší nenormality pohaslo. Nebylo divu. Když ty přísné požadavky nesplňuje ani vlastní krev, jak je můžete nadšeně dávat jiným? Mohli bychom si to nechat pro sebe? Mohli – a žili bychom jen ve dvou takto zmutovaných podobách. Jenže nám bylo jasné, že to rozšiřovat chceme, či přesněji, musíme. Necítili jsme se jako zrůdy, spíš to byl pocit odpovědnosti. I dokud jsem byl sám, dokázal jsem změnit politické klima v Čechách! Zmizeli exekutoři, soudci začali soudit spravedlivě, poslanci přestali schvalovat protilidské zákony a drtivá většina lidí by si mohla ulehčeně oddychnout. Jako Slávek jsem nepřestal navštěvovat hospodu, abych slyšel, co si lidé povídají a blažilo mě, že se to projevilo i tady na vsi.

Ačkoliv někteří pořád – podle české nátury – tvrdili, že všechno stojí za starou belu.

Aneb – jak se také říká – lépe už bylo.

Jenže rozdíl k lepšímu tu bezpochyby byl. Bohužel, – jedna složitá bytost jako jsem já mohla změnit mezilidské vztahy sotva v jedné zemičce, okolními podmínkami ovlivňované trvale k horšímu. Potřeboval bych dostat další složitou bytost do Brusele, aby zpacifikovala Evropskou unii, jenže ani to by nestačilo, protože největší žába na prameni není ani tam. Do přeměny největší supervelmoci světa se mi nechtělo. Ne že by to nebylo záslužné, ale cítil jsem, že to nebude fuška pro jedince, i když je ve formátu šestnácti tisíců »hlav«.

A to neuvažuji další světové mocnosti! Pochopit Čínu bude fuška jako hrom, já už na ni vážně nemám dost stupňů volnosti a Jitce se do toho také nebude chtít, když se zalekla i Norska. Jenže co s tím? Nemůžeme čekat, že nás sousedé nechají na pokoji, to vidíme už v pouhých Čechách! Nám by stačily, ale čert aby vzal nenasytné choutky velmocí!

Že nás to donutí přibrat další, nám bylo jasné oběma. Ale přece jen jsme se toho báli. Zejména po zklamání v naší vlastní rodině. Jak jsem mohl snadno posoudit, ani v rodinách mých »hlav« se čest a morálka nepěstovala. Pravda, »přebíral« jsem zásadně jen darebáky, ale i jejich protějšky měly k andělům daleko. Bude vůbec v Čechách někdo, komu bychom mohli věřit? Nebo je už celá společnost prolezlá falší, přetvářkou a konsumní nemorálkou?

Jenže – my do toho kyselého jablka budeme muset kousnout, o tom nebylo pochyb.

Šlo o to – kdy?

*****

Chlapa, co nám brzy ráno zazvonil u dveří, jsem nikdy neviděl. Ale zbledl jsem, když na mě vybafl s otázkou.

»Můžete mi, prosím, věnovat chvilku vašeho času?«

Sama otázka byla naprosto nevinná a odpověděl jsem na ni přikývnutím, neobvyklé bylo jen její podání. Ten chlap mi ji položil – šumomluvou.

Telepaticky.

Až mě zamrazilo. Jitka to být nemohla, Belfík teprve ne. Takže na tomto kulatém světě ovládá telepatii i někdo další. Někdo, koho neznáme.

Vyloučené to samozřejmě není. Jestli se na to dobře pamatuji, mimozemšťan mi tehdy vyjmenoval víc vesmírných ras, které se na Zemi mohou, nebo kdysi mohly, objevit. Když ten skrček zmutoval mě, proč by sám, nebo někdo jiný od nich, nemohl zmutovat i někoho jiného? Možné to tedy bylo. Teď jde o to, jak se shodneme.

»Pojďte dál, přicházíte-li v dobrém,« pozval jsem ho do chalupy a ustoupil jsem mu na stranu, abych mu uvolnil vchod. I já jsem použil telepatii, abych mu dal najevo, co jsem.

»Také doufám, že přicházím v dobrém,« odvětil a bez rozpaků vstoupil.

„Jitko!“ zavolal jsem svoji choť, jenže – ani nevím proč – bez telepatie.

»Nemohl bych s vámi jednat... o samotě?« požádal mě.

»Jitka je moje manželka,« ujistil jsem ho. »Nemám před ní tajemství.«

»Ani tajemství trojhlavosti?«

»Žádné,« potvrdil jsem to.

Takže »trojhlavost«? pomyslel jsem si. Budiž, tedy »trojhlavost«.

»Není správné, aby tajemství znali jednohlaví,« zachmuřil se návštěvník. »Před nimi nejednáme. Přivítat mě může, ale jednat před ní nebudu.«

»Jitka je jako já,« ujistil jsem ho.

»Voláte ji ale zvukem!« namítl.

»Jistě,« přikývl jsem. »Volám na ni, jak mě zrovna napadne. Ale když na tom budete trvat, můžeme jednat jen sami dva. Pak sem ale ona vůbec nepřijde.«

Současně jsem ji – daleko odtud, v Praze, upozornil, že neznámý návštěvník si nepřeje její přítomnost, takže bude lépe, když nás nechá o samotě. Pak jí beztak všechno povím.

»Dobrá, řekněte jí to,« požádal mě zamračeně.

»Už se stalo,« ujistil jsem ho. »Prosím, vejděte!«

Pobídl jsem ho do sednice. Jitka tam nebyla, seděla v komoře, ale nedávala najevo, že je v chalupě. Ticho návštěvníka trochu znejistilo.

»Kde máš své zbývající hlavy?« zeptal se mě. Přešel na tykání, což bylo dobré. Aspoň jsem si to myslel.

»Posaď se!« vybídl jsem ho. »Vsedě se lépe jedná.«

»Jsou tady poblíž, že?« pokračoval návštěvník. »Musel jsi přece dát jednohlavé příkaz, aby nás nerušila!«

»To není zajímavé,« namítl jsem. »Chceš jednat – sedni si tedy!«

Uposlechl a posadil se ke stolu, ale nevypadal spokojeně.

»U nás je zvykem představit se,« vybídl jsem ho. »Říkám si Antonín.«

»Já jsem Triglav,« odvětil návštěvník nepříliš ochotně.

»Zajímavé jméno,« usmál jsem se. »To se jmenuješ jako jeden staroslovanský bůžek!«

»Žádný bůžek, bůh! Jsem pravý Triglav!« řekl trochu důrazněji. »Slované mě uctívali jako boha již před více než třemi tisíci lety a dodnes mi plno lidí ochotně slouží, i když jen potají. Stačí, abych někomu ukázal svou moc – a vstoupí do mých služeb ochotně a rád.«

»Už tři tisíce let?« opakoval jsem po něm trochu nedůvěřivě.

Jenže hned mi došlo, že to vůbec nemusí být přehnané vychloubání! Co se stane, až za pár let umřu? Myslím tím na své původní tělo penzisty Antonína, díky mimozemské regeneraci trochu omládlé, ale možná také jen vyladěné do perfektního stavu. Smrtí jsem zažil několik desítek, ale jako celek žiji dál a budu nejspíš žít i po smrti původního Antonína. Žít celé tři tisíce let je pak docela dobře možné, byť za cenu neustálého střídání dalších a dalších těl. Jinou možností by bylo žít celou dobu i v původním těle. O mimozemské regeneraci toho vím zatím jen málo. Vyléčí nemoci, mohla by způsobit i úplné zastavení stárnutí!

Vlastně ne, děti Toníček i Jituška rostou docela normálně... ano, jenže to jsou děti, stárnutí by se mohlo zastavit až mnohem později. Tak či tak, jasno jsem v tom neměl, ale jestli ten člověk, ačkoliv si sám říká bůh, už opravdu tak dlouho žije – a vyloučit to nemohu – měl by už dávno vědět, jak je to vlastně doopravdy. Stačí se ho zeptat – a sbohem pochyby!

»Ano, počítám svůj život již tři a půl tisíce let. Kolik století pamatuješ ty?« zeptal se mě na oplátku. »Nezajímají mě počty od jakéhosi uměle zvoleného počátku, ale kolik staletí života už jsi opravdu slavil ty sám?«

»Ještě ani jedno,« přiznal jsem poctivě.

»Takže – ani jedno století?« zamračil se. »Jsi tedy na tomto světě úplně nový?«

»Ve srovnání s tebou – dá se to tak nazvat,« připustil jsem.

»Takže se dá odvodit, že nás Kšagové opět navštívili,« odhadoval to Triglav. »Je to ale divné. Proč se k nám nehlásili?«

»Myslíš mimozemšťany?« zkusil jsem ho doplnit.

»Kšagové jsou nadbohové!« opáčil důstojně. »Nesmí se beztrestně urážet!«

»Nazvat je mimozemšťany není urážka,« namítl jsem. »Je to jen označení, že k nám na Zem přicházejí odněkud z dálky.«

»Tys tam s nimi nebyl?« podíval se na mě pozorněji.

»Nebyl,« pokrčil jsem rameny.

»Pak ale nejsi bůh!« usoudil z toho a mračil se ještě víc.

»Já se za boha nepovažuji,« souhlasil jsem. »Nikdy jsem naši Zemi neopustil a ani po tom netoužím. A co se týče mimozemšťanů...«

»Neurážej je!« vybuchl opět. »Tím spíš, když nejsi bůh! A jsi ty vůbec trojhlavý?«

»To jsi přece řekl ty!« upozornil jsem ho. »Zřejmě tím myslíš, že jsem složený z více „hlav“. Já zase hádám, že jsi takový i ty, takže to před tebou klidně přiznám, ačkoliv to jinak držím v tajnosti.«

»To se rozumí samo sebou!« vzkypěl. »Jednohlaví nesmí poznat tajemství! Kšagové ti to přece museli, jako každému, zapovědět!«

»Jeden z mimozemšťanů mi to dal důrazně najevo,« připustil jsem.

Nepřiznal jsem, že se mě ten skrček pokusil zabít, nebo – jak sám říkal – zevzdušnit.

»To se rozumí!« souhlasil Triglav. »Když už ti dopomohli k trojhlavosti, museli ti také osvětlit, jaké tresty tě čekají za předání tajemství jednohlavým.«

»Jo, to mi osvětlili,« souhlasil jsem. »To byl oheň! Stačila mi docela malá ukázka!«

»Divné je, že žiješ mezi jednohlavými, jako kdybys byl jedním z nich,« pokračoval.

»A kde bych měl žít?« nechápal jsem. »Když mám dodržovat tajemství, musím být co nejméně nápadný, ne?«

»Kšagové ti nevytvořili sídlo?« sondoval podezíravým tónem.

»Zřejmě je to ani nenapadlo,« pokrčil jsem rameny.

Bodejť by tenkrát toho skrčka něco takového napadlo, vždyť mě tak jako tak plánoval »zevzdušnit«! Zdálo se mi, že k Triglavovi byli mimozemšťané vlídnější.

»Tobě nějaké sídlo vytvořili?« pokračoval jsem zvědavě.

»Jistě,« přikývl. »Přece by mě nenechali jen tak, s holýma rukama mezi jednohlavci a dravou zvěří! Skoro to vypadá, jako kdyby tebe doopravdy nepotřebovali!«

Byla to pravda, ale tu jsem moc přiznávat nechtěl. Ten skrček mě potřeboval jen krátce a pak by se mě bez velkých cavyků zbavil, kdybych mu včas nezmizel. Určitě není zdravé přiznat vlastní nedůležitost před někým, kdo sám sebe prohlašuje za boha. Navíc mi došlo ještě něco. Můj skrček tvrdil, že Země leží na hranicích sfér vlivu Ipájů, Kwijenů a Kšagů. Sám se počítal k Ipájům. Triglav ale mluvil o Kšagách. Měl jsem podezření, že může jít o dvě konkurenční vesmírné rasy. Kšagové jsou pro Triglava nadbohové, Ipáje by mohl považovat za nepřátelské nadbohy... asi udělám lépe, když před ním i tento detail zamlčím.

»Poslyš, rozhodli se, jak se rozhodli. Nepovažuji se za oprávněného posuzovat, co je k tomu vedlo,« rozhodl jsem se vycouvat z choulostivého tématu.

»Dobře děláš,« schválil mi tuhle zdrženlivost. »Jen mi to připadá divné.«

»Mně to divné nepřijde,« rozhodl jsem se trochu zaútočit. »Jistě nějaký důvod měli, to je ale jejich tajemství, po kterém by mě ani nenapadlo pátrat. Vždycky přece vědí, co činí!«

»To máš pravdu,« připustil.

»Ale přece jen mi to připadá divné,« nenechal se tak snadno odstrčit od tématu. »To ti ani neřekli, aby ses u nás hlásil? Předtím to tak vždycky dělali!«

»Nevím, jak to dělali dřív, protože mi o vás vůbec nic neřekli,« připustil jsem. »Však sis jistě všiml, jak mě tvůj příchod překvapil. Do dneška jsem si myslel, že jsem na tomto světě sám. Ale když je nás víc, tím lépe! V tomto kraji se říká, že ve dvou se to lépe táhne.«

»To jsou jistě úsloví jednohlavých!« namítl.

»Jsou,« přikývl jsem. »Ale když mezi nimi žiju, musím se jim přizpůsobit.«

»Odjakživa se lidé přizpůsobovali nám!« nesouhlasil. »Nepřizpůsobiví nikdy zbytečně dlouho nežili.«

»Jo, to ti nevysvětlím,« vzdychl jsem si. »Třeba je to takový pokus!«

»To by vysvětlovalo, proč ti nic neřekli,« připustil. »Ale v tom případě by to jistě řekli aspoň nám!«

»Až je příště potkáš, zeptej se jich na to,« navrhl jsem mu. »Já to prostě beru jako fakt, posuzovat nic nemíním. Kdyby chtěli, řekli by.«

»Správně uvažuješ,« schválil mi to. »Na to jsme přišli sami. V tomto kraji se poslední dobou objevovalo vlnění chywatropu. A to je možné jedině tehdy, když dva trojhlaví zpytují myšlení jednohlavého. Zpytoval jsi někoho v poslední době?«

»Nedali by mi to, kdybych to nesměl používat,« odvětil jsem vyhýbavě.

»Ano, ale na to musí být nejméně dva!« namítl.

Tuhle podmínku jsem neznal. Naopak, odzkoušeli jsme s Jitkou, že na čtení myšlenek stačíme každý sám a na spolupráci jsme se dohodli kvůli nezávislému posouzení a vzájemné kontrole, ne proto, že by to nešlo. Ale mohlo to tak být, jestliže Triglav měl tu schopnost od konkurenčních mimozemšťanů. Nevadí, odporovat mu nebudu.

»Nejsem tu sám,« připustil jsem. »Zachycujete chywatrop na dálku? Mě to nenaučili!«

»Mám vůbec podezření, že nejsi plnohodnotný triglav,« přikývl zachmuřeně.

»Dovolili ti posuzovat jejich záměry?« popíchl jsem ho. »Neumím zjišťovat na dálku chywatrop možná právě proto, abych se o vás nedozvěděl. Jestli to měl být jejich záměr, pak jsi ho právě porušil.«

Mělo to být popíchnutí, abych ho odvrátil od nebezpečného tématu, jenže na něho to zapůsobilo naopak jako rudý hadr na býka.

»Poslyš, kde vlastně máš další své „hlavy“?« zeptal se mě jako u výslechu a mračil se při tom jako kakabus.

»Záleží na tom?« vyhnul jsem se odpovědi.

Nějak se mi nelíbil. Už tím, že se vyvyšoval na boha a vyžadoval od lidí přizpůsobení. Nebo tím, že nepřizpůsobiví v jeho podání nikdy zbytečně dlouho nežili. Což o to, také jsem »převzal« stovky nepřizpůsobivých lotrů, ale ne když se odmítli přizpůsobit mně, vždycky šlo o nějaké škůdce ostatních lidí. A nakonec, jak sám říkal, ani mě zřejmě nepovažoval za plnohodnotného trojhlavého. Češi by měli vždycky zachovávat ostražitost před lidmi, kteří se sami považují za něco vyššího, vyvoleného, zkrátka „hóch“!

»A potřebuji, abys sem přivedl i toho druhého,« nedal se ovlivnit. »Musíte mi předvést váš chywatrop, abych si ho mohl poznamenat a abyste nám přestali strašit naše dyabli.«

»Strašit co?« nechápal jsem hned.

»Strašit naše dyabli,« opakoval netrpělivě. »Máme zkrátka od Kšagů takové amulety, umožňující nám hlídat tento svět. Jednohlaví jsou za poslední staletí čím dál vynalézavější a jejich prostředky jsou stále silnější. Nedávno objevili nukleární síly, jak jim sami říkají. Ty nám už mohou také škodit, ale těmi by zatím mohli vyhubit jen sami sebe, my se proti nim umíme chránit. Jenže nikdo netuší, kdy objeví něco, co by nám škodit mohlo. Proto tento svět hlídáme, zejména v poslední době. A vaše chywatropy naše dyabli ruší. Musíme je znát, abychom je mohli odrušit. Vy dyabli neznáte?«

»Nejspíš ne,« připustil jsem. »Jak říkám, pokud mimozemšťané chtěli, abychom vás na Zemi neobjevili, museli by v našich znalostech vynechat všechno co by nás k vám mohlo přivést. Nedostali jsme za úkol hlídat svět, proto nám nejspíš nedali znalosti dyabli.«

»Ale vypadá to nepravděpodobně,« namítl.

»Proč?« nesouhlasil jsem. »Nemáme stejné úkoly jako vy, proto máme jiné prostředky. A aby se to nemíchalo, oddělili nás. To se mi zdá naopak docela logické.«

»To teď řešit nebudeme,« zavrčel nevlídně. »Můžeš mi předvést váš chywatrop? Ať to máme za sebou...«

Mohl bych mu vyhovět i sám, ale přišlo mi lepší zapojit do hry i Jitku. Potřeboval jsem přivézt autem jednu moji a dvě její »hlavy«. Tak to můžeme předvést i půl na půl.

Navrhl jsem to tak Jitce. Neprotestovala. Potřebovala přivézt dvě »hlavy«, já také, vzal jsem tedy auto »svého« nejbližšího soudce, přibral svého »zapisovatele«, který mi asistoval při posledních výsleších, cestou jsme se ještě zastavili pro dvě Jitčiny ženy z bývalé sociálky a vyrazili jsme. Pak mě napadlo, že bych si vystačil se soudcem – Slávek byl přece nejblíž a co může dělat soudní zapisovatel, může u mě dělat kdokoliv. Už se mi ale nechtělo otáčet auto – no bóže, buďto z toho Slávka vynechám, nebo nás tam bude víc.

Ujistil jsem tedy Triglava, že moje »hlavy« už jsou na cestě a nabídl mu kávu, kterou odmítl. Konečně auto s mými posilami vjelo do vsi a zabočilo na úzkou cestu k chalupě.

»Jsou tady,« referoval jsem Triglavovi.

Zvedl se od stolu a zamířil jako první ze sednice, já za ním a Jitka se k nám přidala ze své komůrky.

»Řekl jsem, před jednohlavými jednat nebudu...« začal nevraživě Triglav, ale nenechal jsem ho domluvit.

»Moje žena není jednohlavá, ale trojhlavá!« opáčil jsem tentokrát rozhodně.

»Trojhlavá ženská?« ohlédl se na mě s údivem, jako kdybych mu to neříkal již zkraje. Zřejmě mi to předtím nevěřil. Že by se jemu podobní obešli bez žen? No – byl by to další rozdíl mezi námi a jimi.

»Už jsem to říkal,« připomněl jsem mu. »Bez ní ta ukázka nebude.«

Mohl bych sice přivézt další své tři chlapy, ale jen ať to Triglav skousne, že neděláme rozdíly mezi chlapy a ženskými!

»Velice nepříjemný případ!« zavrčel, ale nezbylo mu než spolknout protesty.

Auto zastavilo na cestě. Čtyři cestující vystoupili a kráčeli nahoru po schodech. Naše chalupa je totiž ve svahu, cesta vede nejprve dole pod ní, pak vyšplhá výš a obloukem se

vrací, ale pěšky po schodech je to kratší a rychlejší. Slávek mezitím také vyšel z domu, jenže k nám to má přes celé údolí, takže dorazí později.

»Vlastně – až teď mě to napadlo,« vzpomněl jsem si najednou. »Nemáme komu číst myšlenky, nevzali jsme si s sebou žádného... jak jim říkáš, jednohlavého...«

»To není třeba,« ujistil mě Triglav. »Takže vy to děláte v sestavě tří mužů a tří žen?«

»Je to možné, proč ne?« ujistil jsem ho.

»A to jste při tom prostřídaní, nebo je to jedno?« zajímalo ho.

»Na tom nesejde,« odvětil jsem. »Funguje to tak i tak.«

»To mi stačí,« řekl Triglav.

V té chvíli mi vzplála před očima děsivá záře. Srazilo mě to na kolena, podobně jako když jsem svému JUDr Danielovi Fišerovi prostřelil hlavu. Dlouhou chvíli, snad minutu, možná i dvě, jsem nemohl popadnout dech. Pak jsem se konečně nadechl a zkusil jsem se narovnat.

Ve vsi se ale narovnával už jen Slávek. A jeho očima jsem viděl náš hořící dům, odkud po úzké cestě zběsilou rychlostí vycouvávalo auto, kterým jsem přivezl dvě své a dvě Jitčiny »hlavy«. Za volantem seděl Triglav. Bylo znát, že řídit auto umí. Odcouval až na silnici, kde auto otočil a rozjel se pryč.

Vzpamatovával jsem se pomalu, ale silou vůle jsem se sebral a v Slávkově těle jsem se rozběhl k naší chalupě.

Před ní bylo rozházeno jen pár ohořelých kostí a na schodech mezi cestou a zápražím další hromádka, ještě více rozdrcených zbytků.

Návštěvník nás bez nejmenšího varování prostě zpopelnil.

Mě, Jitku i čtyři naše »hlavy«.

Proboha – proč?

*****

Válka

Krkavci nad věžemi hradů a šelmy v podhradí
řvou Mene Tekel na krvavém pozadí
(Karel Kryl)

Nedalo se to chápat jinak než jako vyhlášení války. Vlastně ještě hůř – zahájení války bez vyhlášení. Jak je poslední dobou nechvalně známým zvykem, s vyhlašováním se nikdo neobtěžuje. Nedal nám ultimatum a neměl na nás žádné požadavky, jejichž nesplnění by mu poskytlo záminku. Zřejmě ji vůbec nepotřeboval, prostě nás chtěl zpopelnit – a basta!

Jako Slávek jsem v krátkosti obhlédl místo činu, ale nezbylo mi než konstatovat, že se nedá nic dělat. Dům hořel jako obrovská pochodeň a před domem byly rozházené spálené a z větší části rozdrcené kosti. Co se tady dá ještě dělat?

Napadlo mě, že je v domě ještě Belfík. Ale jestli byl uvnitř, pomoci jsem mu nemohl. Měl by jakousi šanci, kdyby hned po záblesku vyskočil zadními dveřmi ven, ale nezdálo se, že by ji využil. Pořád ještě nevím, co všechno Triglav prováděl. Mohl použít jediný záblesk, ale také tři i víc. První proti mně a Jitce, druhý proti našim »hlavám« na schodech k chalupě a třetí proti chalupě, ale mě – a nejspíš i Jitku – už ta první smrt vyřídila, takže jsem byl pár dlouhých okamžiků všemi »hlavami« úplně mimo. Vzpomínám si jen, jak jsem byl coby Slávek na kolenou a jen pomalu jsem vstával a vzpamatovával se.

Jestli ten záblesk Belfíka ochromil jako nás, už se z hořící chalupy nedostal. Chudák pes – ale jeho osud byl teď menší otázka na pozadí šestinásobné smrti nás lidí. Trochu štěstí bylo, že se Slávek zdržel a nedorazil na místo včas, nejspíš by se k těm obětem připojil i on.

Tak proto Triglavovi nevadilo, že nemáme »jednohlavého« na ukázku čtení myšlenek! Ukázka byla jen záminka. Nebyl na ni vůbec zvědavý, potřeboval jen shromáždit šestici nás »trojhlavých«, aby nás mohl pěkně pohromadě – zabít.

Skoro současně s obhlížením hořícího domu jsem v nedalekém městě jinou »hlavou« vybíhal z bytu navštívit nedalekou Jitčinu »hlavu«, abych jí sdělil oč běží. Pro Jitku to byla její první smrt, jistě si už domyslela, že něco není v pořádku, ale nemusela ještě vědět, co se doopravdy stalo. Já jsem měl ve vsi Slávka, ona tu nikoho neměla, ještě nevěděla, jak naše chalupa hoří a co zbylo ze šesti našich »hlav«. Musím jí to nějak šetrně sdělit a kromě toho se musíme poradit, co budeme dělat dál.

Proč nás vlastně Triglav zabíjel?

Jestli nám chtěl opravdu vyhlásit válku, bylo by mu srdečně jedno, kolik nás zabije tou první ranou. Proč to dělal tak složitě?

Jako vždy, když jsem nad něčím přemýšlel větším počtem svých »hlav«, vyskočila mi v jedné z nich myšlenka, která se vzápětí vynořila na povrch jako důležitá.

Triglav nejspíš patří Kšagům. Ti ho zmutovali už před dávnými třemi tisíci lety a dali mu na Zemi nějaký úkol. Měli ji strážit, tak nějak to říkal. Ale před kým? Před lidmi Země? Nebo spíše před mimozemšťany? Mě zmutoval skrček od Ipájů, což mohli být konkurenti, pokud ne rovnou nepřátelé Kšagů. Triglav nejspíš pochopil, že ke Kšagům nepatřím, což by ani nemuselo být obtížné. Lišíme se dost a dost a kromě toho mohli mít Kšagové dohodnuté nějaké poznávací znamení, bez něhož by mu bylo hned jasné, že k nim nepatříme. Proto se nás pokusil zničit. Pozval si nás a když nás měl pohromadě šest, bez varování zaútočil, to už by se dalo pochopit, i když ne omluvit.

Jenže – z toho bych mohl vycházet a pokračovat dál. Kšagové tedy zmutovali Triglava a nejspíš víc lidí na Zemi. Triglav zjistil, že někdo v Čechách používá čtení myšlenek. To se také dalo pochopit, ten jev jsme zatím nezkoumali v nadšení, že čtení myšlenek funguje. Vedlejší efekty jsme úplně opomíjeli. Triglav tvrdil, že jim vlněním chywatropu »strašíme dyabli«, což mají být »amulety, umožňující hlídat svět«. Mohlo to být i jinak, to »strašení«

mohlo být součástí záminky, jak nenápadně shromáždit k popravě naši šestici, ale je možné, že jsme jim skutečně rušili nějaké »amulety«. Kšagové jim mohli dát i nějaké mimozemské vybavení, aby mohli »strážit svět« – před konkurencí nebo nepřáteli, to nebylo rozhodující. Ale proč přišel zrovna za Antonínem? Čím se Antonín lišil od ostatních svých »hlav«? Tyto otázky věru těžko zodpovím.

Tak tedy něco jiného. Triglav tvrdil, že ke čtení myšlenek musí být dva. Řekl, že »je to možné jedině tehdy, když dva trojhlaví zpytují myšlení jednohlavého«. My však víme, že ke čtení myšlenek si vystačíme i v jednom a ve dvou to děláme jen z důvodů kontroly. Stačí, když je v kruhu přítomná jedna »hlava« toho druhého, aby se dozvěděl všechno. Proč by to museli dělat dva? Museli by mít nějaký důvod! Možné to však bylo.

Proč si říkají »trojhlaví«, neboli »triglavové«? K čemu je tam vůbec číslovka »tři«? To vše by ale dávalo smysl, kdyby měli to číslo jako strop. Máme strop na dvou na čtrnáctou, oni jen na třech. To by vysvětlovalo mnohé. Kdyby se domníval, že máme stejnou mutaci, zničil by v šesti »hlavách« hned dva »trojhlavé«. Nebyla by to válka, ale genocida. Bum bác – a všichni se změnili v hromádku ohořelých kostí. Mise je splněna, může se vrátit.

Jenže nás jsou tisíce, teoreticky desetitisíce. Jestli Triglav doufá, že nás vykořenil, pak se šeredně plete. Je to ale nebezpečný vrah, to musíme uznat. Jak mohl na dálku zjistit, že používáme čtení myšlenek? Jaké »amulety« mu něco takového zachytily? Co vlastně o čtení myšlenek víme? Zřejmě to má větší dosah, než jsme čekali, dosud jsme to zkoušeli a cvičně provozovali jen v jednom kraji, chalupa nebožtíka Antonína byla na jeho nejvýchodnějším místě. Možná by to vysvětlovalo, proč se Triglav obrátil přímo tam.

Sakra, je pěkně morbidní uvažovat o sobě jako o nebožtíkovi! Ale vždyť je to tak! Mé původní tělo se změnilo v hromádku černého prachu a kostí, ale já žiju dál! Přinejmenším se potvrdilo, že mě smrt původního těla nezničí. Na moji definitivní smrt by musel vynaložit mnohem více energie, jsem rozprostřený mezi šestnácti tisíci!

Proč mě ale nepřijel zabít dřív? Vždyť jsem se nerušeně rozšiřoval od Brusele do jižní Moravy! Opravdu se o nás dozvěděl až ze čtení myšlenek? Věděl o nás do té doby? Když si teď tuto možnost odpustíme, bude nás to chránit před další nežádoucí pozorností?

Budeme to muset probrat.

*****

Zatímco já jsem dorazil k bytu, kde bydlely dvě Jitčiny »hlavy«, k chalupě přijeli hasiči a pokoušeli se zachraňovat. Za hasiči přijela Policie a pokoušela se vyslechnout Slávka coby jediného svědka. Jako třetí dorazila záchranka, ale ta už se o nic ani nepokoušela. Měl jsem ministra zdravotnictví, ale nepodařilo se mi ještě napravit zločinecké šetření předchozích vlád, které omezovaly výdaje na záchrannou službu, i když bylo každému laikovi jasné, že »zaručený dojezd do dvaceti minut« povede ke strmému nárůstu počtu mrtvých, ke kterým záchranná služba dorazí příliš pozdě. U spousty nemocí záleží na minutách a »zaručené« dvě desítky minut jsou pro takové pacienty doslova výsměchem.

Tady však nebylo ani koho, ani co zachraňovat. Hasiči se sice ještě pokoušeli zaplavit dohořívající trosky domu vodou, ale každému bylo jasné, že nezachrání ani hřebík. Lékařům od záchranky rovněž stačil jediný pohled, aby zavolali konkurenci – pohřební službu. Jenom Policie měla práci se sepisováním protokolu a Slávkovým výslechem, ale úspěch nehrozil ani policistům. Tuhle záhadu těžko rozpletou. Zůstane pro ně zkrátka trvalou záhadou.

Mé svědectví podané Slávkovou osobou bylo stručné. Vyšel jsem právě naproti přes údolí z domu a spatřil jsem oslnivý záblesk, který mě donutil zavřít oči. Když jsem se krátce poté vzpamatoval, běžel jsem k sousedům, kterým hořela střecha nad hlavou, ale když jsem před hořícím domem spatřil rozházené lidské kosti, pochopil jsem, že jim už nebudu moc platný. Nepamatuji se na žádnou ránu, jen na záblesk, ale byl jsem ještě chvíli úplně ohlušený, takže je možné, že tam něco bouchlo. Ano, v domku bydleli dva starší manželé,

jenže před domem ležely nejméně čtyři lebky, asi při tom přišli o život i jiní. Před tím zábleskem jsem si ale nikoho nevšiml a identifikovat ostatky si netroufnu, protože byly celé spálené. Bude to nejspíš těžký oříšek i pro odborníky.

Podpis pod svědectvím a ujištění, že bydlím naproti a budu kdykoliv k dispozici pro další dotazy – a mohl jsem se vrátit domů, abych mohl tuto novinku sdělit Mařce. Ta bude ale překvapená! I když – tu ránu možná na rozdíl ode mne slyšela a jestli vyhlédla ven, měla by vidět hořící dům. Záleží ovšem i na tom, jak nahlas měla puštěné rádio.

Budeme mít o čem mluvit...

*****

Moje setkání s Jitkou bylo mnohem důležitější než diskuse s Mařkou. Na obvyklé ťukání nereagovala, v bytě se nehnula ani myš. Zkusil jsem to telepatií a teprve pak mi otevřela.

Stáli jsme proti sobě, jenže v poněkud nezvyklých tělech. Já, pětačtyřicetiletý JUDr David Seidl, a Jitka v těle pětatřicátnice Soni, dříve Solveigy Nijjget.

„Pozvi mě dál," požádal jsem ji. „Tady se bavit nemůžeme."

„Vážně jsi to ty?" zeptala se mě plaše, když za mnou zavřela dveře bytu. „Poslyš, já vůbec necítím ani sebe, ani ty dvě holky, co jsem ti poslala!"

„A už je neucítíš," řekl jsem to naplno. „Jsi mrtvá ve všech třech. Jak už jistě víš, žiješ dál, ale už jen v ostatních tělech, které máš."

„A ty?" špitla ohromeně.

„Byla jsi asi zlomeček vteřiny vdovou," oznámil jsem jí. „Antonínovo tělo zemřelo krátce před tvým. Bylo to hrozně rychlé."

„Jak to ale víš?" zeptala se.

„Měl jsem poblíž Slávka," připomněl jsem jí. „Jeho očima jsem viděl, co se stalo. Ten gauner nás prostě všech šest bez nejmenšího varování zpopelnil."

Musel jsem jí vyprávět všechno. Od chvíle, kdy na nás Triglav zazvonil až po okamžik onoho záblesku. Jitka v těle Soni mezitím postavila mechanicky na kávu a postavila přede mne misku sušenek, úplně jako kdyby vítala obyčejnou návštěvu.

„Kde máš Patrika?" zeptal jsem se jí.

„Jede autem k nám do vsi," sdělila mi.

„Otoč ho a vrať se," požádal jsem ji. „Nebude tam nic platný, už je tam Policie, hasiči a pohřebáci. Já jsem tam jako Slávek svědčil a víc se toho policajti nedozvědí."

„Když myslíš..." vzdychla si.

Patrik Bergman již v té chvíli otáčel a vracel se. Nemusel jsem se obávat, že by mě po návratu podezíral, že mu chodím za ženou. Soňa s Patrikem se nedávno vzali a Soňa tím získala české občanství. Teď se jmenovala Soňa Bergmanová, jenže obě tato těla patřila Jitce.

V tělech Antonína a Jitky už spolu nikdy hovořit nebudeme. Naštěstí nám zbývá ještě plno jiných kontaktních osob. A budeme se muset dohodnout, abychom mohli pohotově reagovat na každou změnu situace. Nemáme ani tušení, co Triglav udělá, až pochopí, že jeho úspěch nebyl tak dokonalý, jak čekal. I čtení myšlenek raději dočasně odložíme, abychom vrahům »nestrašili dyabli« a neupozorňovali na sebe.

Něco musíme vymyslet.

*****

Nejvíc jsem litoval, že mi spolu s Antonínem zmizely mimozemské znalosti. Jenže jsem jich litoval jen do chvíle, kdy mě napadlo vzpomenout si na nějaké podrobnosti mimozemské vědy, aniž bych si uvědomil, že jsou navždy ztracené.

Ke svému údivu jsem si ale vzpomněl na všechno.

Proboha, jak je to možné? Antonínovou smrtí se měly přece vypařit spolu s jeho tělem!

Zalovil jsem ve všech svých pamětech a došlo mi to. Ne že bych si tím byl jistý, ale vypadalo to přinejmenším pravděpodobně.

Člověk má obvykle dva druhy paměti, krátkodobou a dlouhodobou. Krátkodobá slouží k okamžité úschově všech možných podrobností a dá se přirovnat k průběžně natáčenému filmu nebo videu. Louka se tu uchovává jako miliony stébel trávy, jenže když tam mají být všechny podrobnosti, nemůže na druhé straně pojmout všechno, co se za celý život člověku přihodí. Od toho slouží paměť dlouhodobá, kam se ale uchovávají jen nejnutnější obrysy – například jako kreslený film, kde je louka jen jednolitá zelená plocha. Pouze tak je možné uchovat prožitky dostatečně dlouho.

Milníkem mezi těmito paměťmi je spánek. V něm se z krátkodobé paměti převedou do dlouhodobé jen nejvýraznější detaily a krátkodobá paměť se vyčistí, vygumuje. Proto si už druhého dne pamatujeme ze včerejška jen to nejpodstatnější. Ani to ale není všechno, časem se starší prožitky ještě zjednodušují – když se přidržíme analogií, pak se s použitím ztrátové komprese zazipují. To vše se děje ve spánku, kdy tělo odpočívá, jen mozek pracuje.

Jak se zdá, mimozemské vědomosti se mi – nejspíš také ve spánku – rozprostřely mezi více »hlav«, kde se uložily jako vlastní. A co víc, mozek zřejmě pochopil, že tyto znalosti jsou již komprimované a přepsal je jak byly, bez dalšího zjednodušování. Mimozemšťané to měli zkrátka vymyšlené precizně. Jen by to neměli zneužívat ke škodě jiných bytostí!

Příjemným překvapením proto pro mě bylo, že jsem si všechno pamatoval i po Antonínově smrti. Budu mít tedy i nadále před Jitkou – a časem snad i před dalšími – tuto výhodu. To by nebylo špatné! Měl bych toho ale konečně nějak využít!

Rozhodl jsem se rychle. Mám přece mezi »převzatými« spoustu velice inteligentních lidí, kteří svou inteligenci dříve využívali ke škodě druhých. Exekutor nebývá pitomec, jen svou inteligenci špatně zaměstnává. Proč bych nemohl pár právníků zaměstnat užitečněji – vědou? Je mi přece jedno, že se dosud zabýval jen právy, vzdělání je u mě sdílené, v daném oboru ani diplom nevyžaduji. »Převzetím« darebáků jsem převzal i jejich majetek, tvořený často špinavými penězi. Část jsem jich použil na nápravu křivd a škod, jenže mi pořád ještě zbývaly miliony. Nevadí, když je použiji – například na vědu a výzkum.

Nebude problém vybavit si laboratoře a rozjet to.

Třeba to pomůže.

*****

Je příliš snadné být hrdinou, když jste si jistí, že se vám nemůže nic stát.

Setkání s Triglavem nás oba tvrdě zasáhlo, ale na druhou stranu mělo přínos v tom, že jsme si oba vyzkoušeli přechod na život v jiných než původních tělech.

Nevítanou zkušeností bylo, že jsme na Zemi našli někoho, kdo má podobné možnosti jako my, ale rozhodně je nepoužívá k dobrým účelům. Ke všemu asi nebyl sám, bude jich na Zemi víc. A úplně nejhorší je, že o nich nic nevíme. Jen to, že existují a disponují podstatně silnějšími prostředky než my. Ačkoliv jsou snad v něčem i omezenější.

Jestli mají opravdu strop již na třech hlavách, pak budou zranitelnější než my s našimi šestnácti tisíci hlavami. Na druhou stranu vědí, kde nás mají hledat, zatímco my o nich nevíme. Soudě podle jména, je Triglav bůžek starých Slovanů. Jenže oblast výskytu Slovanů je dnes pěkně rozlehlá, sahá od Čech a Polska po Kamčatku a od severního polárního kruhu na jih po Srbsko. Tam všude dnes sídlí Slované. A to ani nemluvím o tom, kde žili před třemi tisíci lety. Jejich patroni Kšagové jim navíc vytvořili ochranná sídla, aby je nenechali na pospas lidem a dravé zvěři. A i když lidé nedávno vynalezli nukleární bomby, triglavové se jich nebojí a jestli opravdu sedí v dokonalých protiatomových krytech, nemusí se bát ani nás. My žádné protiatomové kryty nemáme a jedna jediná bomba ráže Car Puma by totálně spálila celé Čechy, tím by na fleku zabila Jitku a mně by zůstalo jen pár »hlav« v Bruseli a v Norsku. Přitom není vůbec jisté, že by tak příšerný šok přežily.

Ba ne, podceňovat je nesmíme. Rozhodně bude lépe dělat mrtvého brouka, nepoužívat čtení myšlenek, jakkoliv je užitečné, a raději vyzkoumat, podle čeho nás zaměřili. A možná bude lépe neprovokovat je ani politicky. Šestnáct tisíc lidí není nijak velká síla, ve světě jsou armády statisícové i milionové.

Zalezeme tedy zpátky do ulity a budeme si hrát zase jen v Čechách? To jistě ne. Když už jsem pronikl až do Brusele, budu se tam držet zuby nehty. A ani v Čechách nepustím nic zadarmo, když už se mi zdařilo ovládnout Justici a Parlament, budu se tam držet jako klíště. A jestli Jitka ovládne i média, mohou nás zvenčí vydírat jak chtějí, udržíme se.

Jenže já mám strop a všechno bude ležet na Jitce.

Budu jí aspoň pomáhat.

*****

Dohodli jsme se opět spojit síly. A abychom k sobě neměli daleko, navrhl jsem Jitce přestěhovat »manžele Bergmanovy« do vily k Seidlům. Už dnes se zvenčí zdálo, že tam žijí dvě rodiny, ale zbývalo dost místa i pro třetí. Manželé Fišerovi a Seidlovi žili pohromadě, ale Bergmanům jsem nabídl oddělené místnosti. Chystal jsem se upravit jim ještě jeden kuchyňský kout, aby byli úplně nezávislí, ale když jsem nadhodil, že bychom si mohli vařit společně, nebyla Jitka – teď už vlastně Soňa – proti.

Bergmanovi se nakonec spokojili s jednou oddělenou ložnicí a budeme tak sdílet nejen kuchyň, ale i obývák. Návštěvy by se jistě chytaly za hlavu, jak můžeme bydlet pohromadě a nelézt si na nervy, jenže kdyby věděly, že jsme vlastně jen dva, já a Jitka, už by se nedivili.

Naštěstí k nám žádné návštěvy nechodily. Manželé Seidlovi se s příbuzenstvem rozešli ve zlém již před »převzetím«. Příčinou byly, jako v podobných případech, peníze. Rodina dvou soudců neměla nouzi a příbuzní ji začali považovat za bankomat, kam si mohou chodit pro peníze. Jenže manželé Seidlovi rozhodně nepatřili mezi lidumily a peníze nerozdávali, ale půjčovali. A protože byli oba právníci, vždy na písemný úpis.

Potíž nastala, když úpisy dosáhly doby splatnosti a Seidlovi je začali vymáhat. Přísloví tvrdí, chceš-li přijít o přítele, půjč mu peníze. O příbuzných to platí vrchovatě. Nepřestanou být sice příbuznými, ale peníze je dokáží spolehlivě znesvářit. A já jsem se z pochopitelných důvodů usmiřovat nehodlal. Když na to přijde, moji příbuzní to nebyli. Po genetické stránce se Seidlovi »převzetím« vzdálili nejen pokrevným příbuzným, ale nejspíš i celému zbytku lidstva a i když jsem disponoval vzpomínkami obou manželů, jejich příbuzní pro mě byli cizí lidé. Rozkmotření kvůli penězům jsem proto uvítal a doufal jsem, že ani oni se smiřovat nepřijdou, tím spíš, že by museli nejprve vrátit dlužné částky.

Ani Fišerovi se s příbuznými nestýkali. Aleksej je měl kdesi na Ukrajině, nikdo o něm nevěděl a ani on se k nim nehlásil. Hanka se s příbuznými rozešla, když se stala exekutorkou. Povolání, neslučující se se ctí, normální lidi spolehlivě zažene. Známým bývalého manžela Daniela se vyhýbala už za jeho života a po jeho smrti je odmítala znát.

Nejspíš bychom mohli uznávat příbuzenské vztahy od původního Antonína a Jitky, jenže ani k vlastním dětem bychom se teď nemohli hlásit otevřeně – asi by bylo zajímavé vidět je, jak se budou tvářit na zprávu o naší smrti, jenže tím se příbuzenské vztahy zpřetrhaly.

Jediné, co budeme muset zařídit, bude převoz českého zlata ze studny na pozemku se spáleništěm do bezpečnějšího úkrytu, než dědicové pozemek prodají. Nepočítali jsme, že by se naše děti dohodly na znovupostavení domku. A co by s ním později dělaly?

Budeme muset vymyslet lepší úkryt.

*****

Prezident Oktrojíček se vztekal, ale fakticky nic nesvedl. Samozřejmě se snažil škodit jak mohl, ale vyznělo to naprázdno. Podepsal za Čechy několik krajně nevýhodných smluv,

jenže Parlament je odmítl ratifikovat, takže smlouvy zůstaly jen na papíře a o jejich naplnění si mohl Ross Oktrojíček nechat leda zdát.

Mezitím Jitka dokončila obsazení sociálních úřadů a plnou vahou se vrhla na média. »Převzala« většinu osazenstva redakcí novin, obsadila rozhlas a zaměřila se na televizi. Naši Českou obsadila jako první, pak se vetřela na místa šéfredaktorů i do soukromých televizí. Občas »převzala« i některého lživého reportéra a pomalu, nenápadně tak měnila směřování všech českých médií.

Už se také, jako já, tolik nehrozila »přebírání« darebáků. Jakmile přistoupila na moje stanovisko, že lživá media škodí víc než nespravedliví soudci, nelitovala darebáky ani lháře. Bylo jen třeba, aby redakce obsazovala odshora. Většina redaktorů i reportérů totiž lhala aby se zalíbila šéfům, nebo dokonce z obavy o své dobře placené místo. Jakmile se požadavky šéfů změnily, s ulehčením si vydechli, začali sekat dobrotu a informovat lidi podle pravdy.

Neprošlo to ale hladce. Jakmile média začala být pravdivější, ozvaly se potrefené husy. Jednak to byly postižené strany, které jsem ještě neměl pod kontrolou, nejvíc protestů však přišlo z Brusele a z amerického velvyslanectví.

Americký velvyslanec si dokonce pozval na kobereček prezidenta Oktrojíčka a snažil se ho sprdnout jako mazák bažanta. Jenže Oktrojíček v tom byl nevinně. Vždyť se tak snažil vyhovět! Jenže média na něho očividně kašlala i když si pozval redaktory na Hrad a snažil se tam na ně přenést všechny výčitky, které předtím sám schytal. Redaktoři ho tiše vyslechli, pokývali hlavami, ano, budeme hlásat pravdu – a hlásali ji dál. Jenže Oktrojíček si tu pravdu představoval jinak! A běda, když to nebyla »jeho« pravda!

Samozřejmě se brzy ozvali i vlastníci. Také jejich představy byly jasné – koho chleba jíš, toho píseň zpívej! A když budeš zpívat jinak, poletíš na hodinu!

Jenže teď se jim jejich vlastní média vzbouřila. Po telefonu s redaktory nehnuli a když se na ně vypravili osobně, odcházeli z takového setkání s úplně jinými názory. Pochopitelně, vždyť už to nebyli oni. Pravda, média je většinou přestala kritizovat, ale nebylo to tím, že by se jich zalekla, spíš tím, že se potrefení rychle polepšili a nebylo co kritizovat.

Utichala také kritika z Brusele. Postupně jsem »přebíral« všechny, kdo se stavěli proti současnému vývoji v Čechách, a souběžně s tím se kupodivu zlepšovaly i poměry v Evropě.

Nejvíc starostí mi ovšem dělalo americké velvyslanectví, až jsem se jednoho dne řádně namíchl a »převzal« i amerického velvyslance. Já ti dám, škodit jako liška v kurníku!

Dobře jsem ale tušil, že to neprojde jen tak. Americký velvyslanec přestane v Čechách škodit, jenže to je jen loutka, jeho loutkovodiči ho nejspíš brzy odvolají, až nebude pracovat podle jejich představ. Navíc jsem velice rychle zjistil, že je celé velvyslanectví prošpikované agenty s nezávislým školením, schopnými samostatné práce. Velvyslanec věděl i o přísně tajných akcích. A jakoby to nestačilo, chodili sem neuvěřitelně ochotní lidé, nabízející se ke kdejaké špatnosti. Mezi Čechy bylo kolaborantů vždycky víc než dost!

Ano, diplomat je čestný člověk, povolaný do služeb vlasti, aby jejím jménem sprostě lhal. A kdyby jen lhal! Diplomatická imunita chrání i před trestem za vraždu! Postižený stát sice může prohlásit viníka za osobu nežádoucí, jenže tím ho nepotrestá. Místo něho přijde stejný, ne-li horší grázl, a vlastní diplomaté se stanou okamžitě terči stejných, ne-li horších protiakcí. Vypovězení diplomata je dvojsečná zbraň, přinášející více škod než užitku. Jenže – mně může nejvíc pomoci gauner odvolaný vlastními. S jeho tělem bych se mohl dostat do hnízda těch hadů! A ani jeho náhradník dlouho nevydrží. Stačí pár dalších »převzatých«, aby si na nás žádný další gauner nevyskakoval. Protitah proti tomu zatím ještě nenašli.

Doufám, že ani nenajdou.

*****

„Podívejte se,“ tvrdil jsem. „Barák je totálně na odpis. Kdyby byly stěny z poctivých cihel, stály by za rozebrání na materiál, ale ty stěny jsou z volně lámaného kamene na maltu, když to rozeberete, dostanete hromádku placatého kamení. Zbytečná práce s bouráním.“

„Ale proč to tedy chcete koupit?“ ptala se mě bývalá dcera nedůvěřivě.

Bývalá dcera! Zvykal jsem si na ta absurdní slovní spojení, ale nezbylo mi nic jiného. Jsem přece nebožtík! A jako Slávek nabízím svým bývalým potomkům za totálně spálený dům jejich rodičů jen asi trojnásobek ceny stavební parcely.

Chápu, je to pro ně málo, zejména když se o to ještě musí dělit. Ale na druhou stranu jim nemohu nabízet tolik jako za obyvatelný dům, to by vzbudilo ještě větší podezření. Dost na tom, že dostanou od pojišťovny za spálený dům pojistku, z konta svých rodičů důchodců navíc zdědili velice slušné peníze, které jsem tam po jejich zpopelnění ještě trochu dosypal. Antonín s Jitkou žili celý život skromně, takže se nikdo na soudu nedivil tak vysokým úsporám. A bodejť bych se jako soudce divil, když jsem měl lepší přehled než moji dědicové!

Oslovil jsem je jako soused Slávek po skončení dědického řízení a v restauraci naproti soudu jsme obchod dohodli. Nejvíc peněz dostanou od pojišťovny, k tomu poměrně slušné peníze ode mne za parcelu »se vším, co se na ní nachází«. Zdůrazňoval jsem, že jako soused dobře vím, co tam zůstalo. Vyjmenoval jsem jim požárem nedotčené, byť již trochu starší ovocné stromy, zahradní nářadí v kůlničce na horním konci sadu a ukázal jsem jim »místně obvyklé ceny« za pozemky ve vesnici, aby viděli, že je tím trojnásobkem opravdu nechci okrást. Když se mě ptali, co vlastně chci s parcelou dělat, ujistil jsem je, že využiji odlehlost spáleniště od ostatních domů vesnice a vzadu za sadem postavím včelín. Obnovovat chalupu nebudu, stejně jako ji nechtějí obnovovat ani oni sami. Kdybych chtěl stavět dům, bylo by jednodušší stavět »na zelené louce« než se zdržovat demolicí trosek. Tu sice tak jako tak zařídím, ale nechám je jen přejet buldozerem, aby spáleniště nehyzdilo obec. Trojnásobek ceny jim nabízím jen jako bývalý kamarád jejich rodičů, sám je lituji, jak náhle zemřeli.

Vypadalo to rozumně, takže jsme si plácli. Sepsali jsme před notářem smlouvu, kterou jsem – jako notář – nabídl zařídit i na katastrálním úřadu, čímž se naši potomci úplně odtrhli od památky svých rodičů. Spokojenost byla na obou stranách. Potomci získali po rodičích především peníze, jako Slávek jsem se stal majitelem parcely »se vším, co se na ní nachází«, tedy se spáleništěm – a se studnou, obsahující prakticky veškeré české zlato, které vrátím do České Národní banky, až se Čechy stanou skutečně nezávislou zemí. Studna překrytá hlínou mezitím zarostla trávou a nikdo kromě mě neměl o jejím obsahu nejmenší tušení.

Však se jednou vláda věcí tvých do tvých rukou navrátí, lide Český!

A čím dřív, tím lépe!

*****

Tamara

Moje výzkumná laboratoř se zaměřila hlavně na detekci.

Na počátku své existence jsem narazil na lékařský poznatek, že elektroencefalogram mozku složené bytosti jeví příznaky velkého epileptického záchvatu, zvaného »grand mal«.

Naštěstí se to projevovalo jen na citlivém lékařském přístroji a pomoc proti tomu byla snadná – vyhýbat se tomuto vyšetření. A bylo to tím snadnější, čím zdravější byly všechny mé »hlavy«. Mimozemská regenerace se přitom ukázala jako silnější než nemoci, takže mi příliš časté lékařské vyšetřování nehrozilo a postupně jsem na to zapomínal.

Naše čtení myšlenek však způsobilo, že jsme údajně »strašili dyabli«. Upozornilo to na nás triglavy a výsledkem byla šestinásobná smrt, mimo jiné i našich základních »hlav«.

Znamenalo to, že jsme během čtení myšlenek museli vysílat něco, co se dalo zachytit i na dálku. Trochu to odporovalo obecně oblíbeným představám, že bioproudy v mozku jsou tak slabé, že je problém vůbec je zachytit a i to jen díky velice citlivým sondám, umístěným přímo na hlavě.

Ano, ale když to je možné, pak se na to musí jinak. Rezonance je věc značně ošidná. Na začátcích radiového vysílání nastal velký boj o dlouhé a střední vlny, které se dokáží šířit na dálku a čím jsou delší, tím snáze se »ohnou« kolem zakulacení zemského povrchu. Jenže v oblasti dlouhých a středních vln nastala taková tlačenice, že se státy dohodly o přidělování jednotlivých kmitočtů, které pak ostatní nesměli používat.

Na radioamatéry zbyly krátké vlny, které se kolem zakřivení zemského povrchu neumí ohnout a mají tedy dosah jen od obzoru k obzoru. Nikdo o ně proto nestál.

Radioamatéři ale zjistili, že při zvýšené citlivosti přijímačů mohou signál těchto vln zachytit i na opačné straně světa. Vyvstala ovšem otázka, jak je to možné?

Tak byla vlastně objevena ionosféra, oblast ionizovaného vzduchu, rozprostírající se ve velké výšce kolem celé zeměkoule a účinkující jako zrcadlo, odrážející radiové vlny zpět k zemi. Krátké vlny měly dobrou schopnost odrazů, odrážely se i od povrchu Země, takže se po několika odrazech ionosféra-Země-ionosféra-Země dostaly i k protinožcům. Problém byl jen v tom, že je každý odraz zeslabil, ale to se dalo dohonit zvýšenou citlivostí. Nebyl to ale úkol pro obyčejnou »krystalku« a právě to tenkrát způsobilo obrovský rozmach elektronek.

Něco podobného se stalo později během studené války v Evropě.

Již za druhé světové války vyvstal úkol zjišťovat a zaměřit letadla, přinášející lidem nebezpečí v podobě nákladů bomb. První radary byly poměrně jednoduché, ale časem je lidé vylepšovali. Úkolem bylo zjistit čím dál menší a menší letící předměty na větší a větší vzdálenosti. Radarové vlny se o ionosféru neodrážejí, ani se neohýbají, a zvyšování dosahu se dosahovalo zvyšováním výkonu vysílačů a citlivosti přijímačů. Dostalo se to tak daleko, že letecký radar dokáže spolehlivě upéci zajíce na půl kilometru a manipulace se zapnutými radary je nemyslitelná bez ochranných obleků z jemné kovové síťoviny s funkcí Faradayovy klece. Když výkonný radar »olízne« město, způsobí velice často obyvatelům těžké zdravotní problémy a protože jde o vojenské radary, zdravotní problémy se sveřepě utajují.

A pak se v Čechách objevil poněkud zvláštní radar. Nazvali ho zpočátku Tamara, pak to sice přejmenovali, ale účinky byly prostě nečekané. Tamara nevysílala smrtící radarové paprsky a nedala se proto zjistit, jako dosavadní radary. Zato měla celou soustavu přijímačů, kterými zachycovala ze svého okolí co nejvíc radiového šumu. Klíčem bylo vyhodnocení. Tamara pečlivě měřila koincidenci signálů, neboli nepatrná časová zpoždění, se kterými tyto signály zachycovaly její různé antény. Vyhodnocováním koincidence zaměřovala cíle s tak udivující přesností, že se radarovým odborníkům tajil dech. Operátoři tamar brzy dokázali nejen zaměřit létající předměty, ale navíc určovali i jejich charakteristiky, takže mohli podle toho určit nejen že v daném prostoru vůbec něco letí, ale dokonce i typ letadla.

Nejhorší pro radarové odborníky Západu bylo, že tamara bezpečně nalézala a určovala i nejdražší, takzvaně »neviditelné« letouny, pečlivě zkonstruované, aby odrážely co nejméně signálu z nepřátelských radarů. Měly být »neviditelné« – ale ne pro tamaru.

Tamara nic nevysílala, takže jí nevadilo, že »neviditelná letadla« nic neodrážejí. Místo toho využívala jejich vlastní, i když mnohem slabší radiové šumy. A navíc se jen vysmívala nákladnému rušení. Nebyl totiž pro ni problém odečíst rušící zdroj ode všech signálů, čímž ve výsledku zůstalo jen to, co tam bylo navíc.

Elektromagnetické vlny vytvářejí elektromotory leteckých čerpadel paliva i různé další spotřebiče. Magnetohydrodynamický jev je zdrojem elektromagnetického šumu tryskových motorů, klasické motory zase mají elektrické zapalování, takže beze zdroje šumu mohou být ve vzduchu jedině neřiditelné balóny a bezmotorové větroně – pokud v nich nejsou mobilní telefony nebo vysílačky. Tyto prostředky však nemají z vojenského hlediska žádný význam.

Pravda, co opravdu nic nevysílá, je pro tamary neviditelné. Ale i to je vlastně výhoda. Tamaru nespletou falešné odrazy od letících ptáků a do té doby obvyklá metoda rozhození tisíců staniolových proužků, jejichž radarový odraz bezpečně překryje i velká letadla, pro ni neznamenala nic, vůbec nic.

Když Češi vstupovali do organizace NATO, chtěli se vojenští představitelé pochlubit do té doby tajnými údaji super letadel. A málem utrpěli šok, když jim Češi s úsměvem řekli, že to všechno dávno vědí a navíc jim ukázali i další podrobnosti, jaké se z radarů v žádném případě zjistit nedaly. Například počty elektromotorů v každém letadle, zda mají zdvojené nebo jednoduché řídící okruhy kormidel – odborníci se zkrátka chytali za hlavu. To všechno že dokázala nevelká banda výzkumníků kdesi v Pardubicích, s tak mizernými platy, že by mohli závidět i uklízečkám v amerických tajných armádních laboratořích?

Myšlenka odečítání rušivých signálů a využívání koincidence mě samozřejmě zaujala. Telepatický signál emitovaný lidským mozkem je o pár řádů nižší než elektromagnetický šum elektromotoru leteckého palivového čerpadla, ale slabý emitovaný výkon se dá nahradit vyšší citlivostí přijímačů. Telepatie se šíří rychleji než světlo a časová koincidence je příliš nepatrná, ale využil jsem poklesu intenzity telepatického šumu se čtvercem vzdálenosti. Srovnáním měření z více bodů se dá spočítat směr i vzdálenost.

Telepatie je do jisté míry přírodní jev. Slabě vysílají i bytosti, které ji samy nedovedou využít. Tím se do jisté míry vysvětlují i případy slabé spontánní telepatie, kdy matka vnímá na dálku smrt a někdy i jen ohrožení dítěte, umožňuje to i čtení myšlenek, kdy se přírodní telepatie vybudí a znásobí rezonančním působením okolní umělé.

První model »mozkové tamary« zobrazoval člověka jako jasně svítící bod, čím bližší, tím jasnější. Objevili jsme se tak nejen my, ale i ostatní lidé, jenže ti zářili méně, měli barvu do červena a dali se i snadno odfiltrovat. Slabší obrazy zvířat se daly za hranicí deseti metrů ignorovat úplně. Brzy mě také napadlo podložit obraz internetovou mapou, ale to byla čistě softwarová záležitost.

Antény musí být uspořádané do sítě. Začínají měřit od rovnostranného trojúhelníku, ale teprve od pětiúhelníku poskytují poměrně slušný přehled. A na rozdíl od čtení myšlenek zobrazují i objekty vně sítě antén. Sedmiúhelník o průměru opsané kružnice sto metrů má podle terénu dosah třicet až padesát kilometrů. Hory poněkud stíní, ale zobrazují se i lidé za nimi, za překážkami a pod zemí.

»Tamara« sama nic nevysílá...

*****

Po Evropě začala putovat devítičlenná pátrací komanda. Komplex tvořilo vždy sedm antén vestavěných do motocyklů, vyhodnocoval je notebook v pojízdném karavanu. Sedm »hlav« řídilo motocykly, dva jeli v karavanu, kde v noci všichni přespávali. Byli tak zcela

nezávislí na síti hotelů a nocleháren. V Bulharsku a Rumunsku byly oblasti, kde to tak bylo nutné, ale bezpochyby bylo lépe nezanechávat za sebou stopy ani v civilizovaných krajích.

Začal jsem na čáře Baltické moře – Jadran, dlouhé bezmála tisíc kilometrů. Komando pokrylo kruh o průměru až sto kilometrů, to znamenalo v první fázi potřebu deseti komand, jenže s postupem na východ se tato čára prodlužovala a zakrátko byla dvojnásobně dlouhá, takže jsem tomu musel obětovat dvacet komand, neboli sto osmdesát lidí.

Nemohl jsem na to nasadit soudce ani poslance. Šetřil jsem i podnikatele, kterým by se za jejich nepřítomnosti rozpadl podnik, to by odnesli i nevinní zaměstnanci, Zbýval mi sice nadbytek »hlav«, ale nebyly všechny použitelné. Například – co s černochy a Vietnamci? »Získal« jsem je při rozprášení drogových mafií, jenže nemělo smysl poslat je jako špiony do míst, kde by jejich vzhled na první pohled prozrazoval, že tam nepatří. Černochů jsem měl naštěstí jen pár. V Čechách jich není tolik a při obchodování s drogami jsem jich tolik nenachytal. Vietnamců se v drogách namočilo víc, ale nemohl jsem je poslat do Rumunska! Tam by působili nápadně jako papoušci v prázdné tělocvičně. S Cikány zase měli na mnoha místech Evropy špatné zkušenosti a odlišnost těch »mých« by prostě nepochopili. A musel jsem také škrtnout starší pány, byli to sice darebáci, ale taková výprava už pro ně dost dobře nebyla. Jízda na motocyklu v nepohodě je pro mladší. Nejvhodnější byli ti, kdo předtím nikde nepracovali a zabývali se zločinem, zejména drogami a vydíráním, nebo zaměstnanci bezpečnostních agentur, kteří si to pletli s džunglí nebo s divokým Západem. Právě zde byla spousta zdravých a fyzicky výtečně vybavených jinochů – ideál motorkářů...

Naštěstí jsem začal na poměrně úzkém místě Evropy a další komanda jsem doplňoval až když se mi »fronta« patřičně natáhla.

Všechno záleželo na tom, jestli se triglavové projevují vyšší aktivitou mozku jako my. Utěšoval jsem se, že je to víc než pravděpodobné. Jak jinak by mohli objevit oni nás?

Uvidíme!

*****

Mezitím jsem pokračoval i ve svém tažení v Bruseli a očekával jsem, kdy Američané odvolají svého velvyslance v Praze, neboť se neangažoval v nátlaku na neposlušnou českou vládu. Až se v jeho těle dostanu do Washingtonu, to bude teprv frmol! Uvažoval jsem, kolik dalších »hlav« budu muset »převzít«, i když se omezím na vlivné špičky a nebudu si všímat menších ryb, vyděračů a drogových dealerů. Nebude to jednoduché a nevyhnu se zbavování nepotřebných »hlav« v Čechách. Zbavit se jich je snadné, ale co si počít s tolika mrtvolami? Takové množství sebevražd bude nutně podezřelé.

Nač si ale držet ty nejméně užitečné? Pravda, pomohl jsem jejich sousedům už tím, že jsem je odstranil z jejich blízkosti, co nejdál od jejich působiště. Koupil jsem velký panelák, původně už určený k demolici, dal jsem opravit co bylo třeba a problémové »hlavy« jsem tam sestěhoval. Nemělo smysl ponechávat je na místě. Chovali se teď sice vzorně, ale jejich dosavadní sousedé by tak náhlému napravení nevěřili a jejich dosud nedopadení šéfové by je navíc považovali za zrádce, které je třeba patřičně ztrestat.

Ačkoliv byl panelák vlastně velikou věznicí, chyběly tam mříže a dozorci, neboť moje »hlavy« dozor nepotřebovaly. Využíval jsem je zatím ke sledování internetu a k výzkumu, ale musel jsem je živit a i když jsem si to usnadňoval společnou jídelnou, nákupy jsem pro ně musel zařizovat jinými »hlavami«. Důležité bylo, že je mohu kdykoliv obětovat.

Které ale obětuji nejdřív? Vietnamce nebo Cikány?

Způsob obětování méně důležitých »hlav« jsem si představoval poměrně snadno. Až to bude potřeba a opět dosáhnu stropu, spolkne určená oběť želatinovou ampulku s cyankáli, abych co nejrychleji eliminoval bolesti hlav. Musel jsem to připravit, aby mě to nezaskočilo, kdybych zapomněl sledovat kritické počty. Celá vyčleněná skupina pak dopraví tělo do připraveného squotu, kde zopakuje akci už jednou úspěšně provedenou – všichni se dalšími

ampulkami bezbolestně otráví a poslední z nich dům zapálí. Povedlo se to poprvé, aniž by vzniklo nějaké podezření, proč to nezopakovat? Pravda, v poslední době v Čechách rapidně ubývalo bezdomovců, lidem se začalo dařit, nezaměstnanost klesala a přitom byly Čechy po dlouhé době »bezbřehé svobody« a iluze »demokracie« opět soběstačné nejen v zemědělské produkci, ale i ve většině průmyslu, nicméně skupinky bezdomovců se ve větších městech pořád držely. Kdo mezi ně jednou zapadl, dalo mu velkou práci vrátit se mezi lidi.

Minulé vlády byly pro Čechy příliš destruktivní, než aby se to dalo snadno napravit.

A já už jsem neměl dost volných »hlav«, abych se tím mohl zabývat.

Ponechal jsem to Jitce, jenže ta měla zatím »hlav« málo a nemohla se tomu věnovat plošně. Podnikla pár pokusů v menších městech, kde se jí podařilo úplně ovládnout sociální úřady a mohla experimentovat, výsledky měla slibné, ale byly to jen první vlaštovky.

A jedna vlaštovka jaro nedělá.

*****

Triglav byl bůh starých Slovanů.

Proto jsem si tak nějak představoval, že ho budu hledat především v oblastech, kde se staří Slované kdysi vyskytovali. Mělo tam být především dobře chráněné obydlí, zařízené ještě před třemi tisíci lety mimozemšťany. Neočekával bych, že by triglavové něco takového stěhovali po Evropě, nebo dokonce mimo.

Jenže ta oblast byla velice rozsáhlá – od Čech až po Ural. A byl jsem překvapený, když moje komanda na triglavy skutečně narazila.

Podle archeologů se pravlast Slovanů nacházela na místě tehdejší Kijevské Rusi či dnešní Ukrajiny. Odtud se měli šířit západním i východním směrem. Tam někde by snad mělo být jejich hlavní doupě.

Jenže jsem na ně narazil mnohem blíž k Čechám. A aby to nebylo jednoduché, narazil jsem na ně hned na více místech, poměrně od sebe vzdálených.

První místo, kde je mé komando objevilo, bylo ve městě Lublani neboli Ljubljaně ve Slovinsku nedaleko od Jadranu. Objevili se jasně a na rozdíl od nás měli na obrazovce bleděmodrou barvu. Zaradoval jsem se, ale bylo to předčasné. Vzápětí je moji průzkumníci objevili tisíc kilometrů odtud, v hlavním městě Polska Varšavě.

V Lublani jsem zaměřil celkem dvanáct triglavů. Dva dokonce seděli ve vládě, ostatní jim pomáhali v místní televizi a v novinách. Samozřejmě jsem tam své komando zdržel, ale zjistil jsem jen jedno.

Bůh Slovanů Triglav mezi nimi nebyl.

Triglavů tedy bylo více. A ti v Lublani žili normálně mezi lidmi, nikdo z nich nesídlil v nějakém kromobyčejném sídle. Znamená to, že jich bude celkově víc, než jsem se obával.

Krátce poté jiné komando dorazilo na dosah od Varšavy, kde bylo triglavů ještě víc.

Všichni měli významný podíl na současné moci. Někteří seděli v Polském Sejmu, jiní jim sekundovali na pozicích šéfredaktorů významných médií.

Bůh Triglav nebyl ani tam.

*****

Pokus o loupež jednoho motocyklu mi dovolil »převzít« pár místních darebáků přímo ve městě Lublani. Byla to organizovaná banda, ale na mě tvrdě narazila. Nebyl to asi dobrý nápad ukrást motocykl s vestavěnou anténou, který šest jiných motocyklů kdykoliv zaměří s přesností půl metru na sto kilometrů.

Poprvé jsem také použil nové zbraně – malé plastikové vzduchové pistole s dostřelem sotva na padesát metrů. Vypadaly jako dětské hračky, vešly se do dlaně a střílely speciálně upravenými diabolkami – z každé vpředu trčel nevelký podélně vroubkovaný hrot, schopný dopravit sekret onciku pod kůži oběti i skrz běžnou látku. Na neprůstřelné vesty samozřejmě nestačily, ale střílel jsem po nohách, kde nejsou chráněni ani policejní těžkooděnci.

Nebyl jsem tedy bezbranný ani když mě zaskočili v úzké uličce Lublaně a namířenou pistolí kalibru devět mě donutili sesednout z motorky a postavit se čelem ke zdi. Mohl bych jim prostě zmizet, ale motocykl by jim zůstal jako kořist. Bylo lépe předstírat, že mě mají v hrsti a vyřídit si to s nimi, až na mě přestanou mířit. I kdyby se jim podařilo s motorkou někam ujet, já už si ji zaměřím a kořist jim pak přijde setsakra draho!

Loupež se pak vyvíjela podle očekávání. Jakmile se motor rozeřval, otočil jsem se a po prchající dvojici vyslal dvě diabolky. Loupežníci neujeli ani dvě stě metrů a měl jsem oba. Vrátil jsem je k průzkumníkovi, který mezitím oncikem smáčel hroty dalších diabolek.

Ti dva měli v hlavě celou síť lupičů a překupníků, terorizující město. Motocykly kradli spíš příležitostně, nejčastěji vytrhávali ženám kabelky, ale nepohrdli ničím. »Převzal« jsem je do své režie a protože neměli onciky, věnoval jsem jim pár malých vzduchových pistolek.

Napuštění potřebných diabolek se účastnili všichni moji průzkumníci v Lublani, čekal jsem totiž větší spotřebu té zdánlivě neškodné munice. Nemýlil jsem se. Banda byla trochu rozsáhlejší než jsem čekal, neboť ani všichni její členové neznali všechny ostatní. Strukturu bandy znali jen její bossové a teprve když jsem »převzal« i je, mohl jsem se pokochat jejich mistrovsky propracovaným »dílem«.

Nejhoršími jejich zločiny byly únosy lidí. Prováděli je vždy na objednávku a unesené předávali na odlehlé policejní stanici policistům. Spolupráce darebáků s policií dávala tušit, že to nebude obyčejný zločin, jenže tady mi v hlavě vyskočilo varovné světélko. Zdálo se mi, že se oběťmi únosů stávají hlavně lidé nepohodlní současnému režimu. Záhadně mizící příslušníci opozice obvykle naznačují, že se do zločinů zapojuje vládní moc. A tu v Lublani zastupují i triglavové!

Musel jsem zvýšit ostražitost, abych ani omylem »nepřevzal« triglava. Tušil jsem, že to ani nepůjde. Triglav, i kdyby byl vytvořený stejně jako já z pozemšťanů, může být se mnou nekompatibilní a pokus o »převzetí« nemusí dopadnout dobře. V krajním případě by mohl vzniknout hybrid mezi biotechnologií Kšagů a Ipájů a neměl jsem odvahu domýšlet, co by to znamenalo. V nejhorším případě by mohli triglavové získat i mé schopnosti, které od Kšagů nemají. A taková neviditelnost akmafas by se jim určitě hodila.

Jenže i po důkladném zaměřování ni vyšlo, že v policejní stanici, kam mizí opoziční lidé, jsou běžní policisté. Nebyl tam žádný triglav a stanice zdánlivě nevybočovala z řady ostatních. Naštěstí jsem si zapamatoval tváře těch, kdo od únosců přebírají »zásilku«. Jejich poslední únos mi posloužil jako důvod pro »převzetí« všech – únosců i policistů, kteří se toho nechutného »obchodu« účastnili.

Policejní stanice nevybočovala z řady ostatních jen zdánlivě. Od ostatních se lišila tím, že měla v podzemí prostory, vybavené jako vězení, ale navíc – s mučírnou.

Ze vzpomínek »převzatých« policistů jsem se dozvěděl, že tu »vymoženost« zaváděli kdysi Američané, aby mohli mučit srbské zajatce. Měli jich jen pár, většina jejich akce proti Srbsku se odehrávala ze vzduchu, ale později zažila mučírna obrovskou konjunkturu, když sem tajně vozili zajatce z Iráku a Afghánistánu. Zdejší zdi by mohly vyprávět! Když se pak ve světě používání odlehlých mučíren provalilo, Američané si vězně odvezli a vrátili objekt Slovincům. Ti zde teď vyslýchali unesené představitele opozice a snažili se vypáčit z nich jména dalších opozičníků. Ve Slovinsku si opozice navykla pracovat v utajení, jít otevřeně proti vládě bylo příliš nebezpečné. Jenže ani v konspiraci to neměli jednoduché.

Když policisté narazili na zvlášť psychicky silného zajatce, kterého nedokázali zlomit běžnými prostředky, přivolávali si na špinavou »práci« – šestici tajemných vyšetřovatelů. Ti zásadně »pracovali« beze svědků, nesnesli ani policisty, kteří se na mučení zajatců vyžívali přímo sadisticky – a po jejich »výslechu« zůstala v mučírně jen další mrtvola.

Tak ostatně končili všichni, státní moc si zřejmě nemohla dovolit prozrazení, co se pod pláštíkem běžné policejní stanice odehrává, ale ti, ze kterých tajemství dostali policisté, zemřeli až když se potvrdilo, že vypovídali pravdu. Oběti mučení se často snažily svést své katy na falešnou stopu, jenže v tom případě se mučení opakovalo a málokdo dokázal klamat s vědomím, že ho brzy čeká další kolo. Pravdivou výpovědí si přitom vyslýchaní zajistili jen ukončení muk, i když ani potom nebyl jejich konec bezbolestný.

Vládní vyšetřovatelé ale zabíjeli vyslýchané už při výslechu.

A kupodivu se jim nikdo neodvážil lhát nebo něco zatajovat. Dozvěděli se vždycky všechno, co jejich oběť věděla, do poslední podrobnosti – ovšem za cenu její smrti.

Šestice vládních vyšetřovatelů! Ta podrobnost mě okamžitě naježila. Vše ukazovalo na triglavy, šlo jen o to, zda budou dva, nebo se jich na tom podílí víc? Bůh starých Slovanů mi tvrdil, že na čtení myšlenek musí být nejméně dva a pak se spokojil zabitím šestice našich »hlav«, jako kdyby jiná možnost ani nepřicházela v úvahu.

Dobrá – uvidíme!

Síť místních banditů a mafiánů jsem zdaleka »nepřevzal« celou. Pár menších ryb jsem nechal na pokoji, obával jsem se, abych příliš rychle nedošel ke svému stropu. Rozhodl jsem se teď jednoho z »nepřevzatých« použít jako oběť.

Samozřejmě se chlapík bránil jako lev a musel jsem ho dokonce omráčit. Když se pak probral za mřížemi a zřejmě poznal známého policistu, začal opět vyvádět, že je to trapný omyl, on přece není protistátní živel a s místními policisty se zná! Pravda, pamatoval jsem si ho, ale teď jsem to k jeho hrůze zapřel. Připoutal jsem ho v mučírně k velkému železnému kruhu uprostřed podlahy a zatímco zajatec šílel hrůzou, zavolal jsem si na pomoc »vládní komando« jako když policisté narazili na některého nezdolného jedince.

Zakrátko přijela vládní limuzína a vystoupilo šest hrozivých mužů v černých oblecích. Bez pozdravu zamířili do dveří policejní stanice a jako vždy k tajným schodům do podzemí. Bylo vidět, že to tu znají, do mučírny ale nedošli. Dole na rovné chodbě mezi nimi vybuchl obranný granát a co nedokázaly těžké litinové střepiny z jeho pláště, dokončilo pár dávek z policejních samopalů. Musel jsem co nejvíc využít momentu překvapení, aby nestačili použít své zbraně – bylo by hloupé předpokládat, že sem přišli neozbrojeni.

Během dvou vteřin leželo všech šest ve vlastní krvi a já jsem si mohl oddychnout. Ať si žijí celé tisíce let, nejsou nesmrtelní. A ani triglav nepřežije průstřel hlavy!

Ohledal jsem je jen zběžně. První, co mě zajímalo, byl jejich oncik, ale žádný neměli. Že by se nemohli touto cestou množit? Anebo to dělají jinak? Polovinu triglavů se mi sice podařilo zabít, dalších šest jich ve městě zůstalo. Musel jsem se rychle zbavit mrtvol, dříve než na ně někdo přijde. Kupodivu byla i na tohle policejní stanice dobře vybavená.

A zatímco nahoře nebylo nic slyšet, dole moje »hlavy« zapínaly plynové hořáky malé kremační pece, kde ze šestice úctyhodných mužů zakrátko zůstala jen hromádka popela.

Musel jsem jednat rychle a bezohledně, nesměl jsem jim dát sebemenší šanci. Nemohl jsem riskovat, že proti mně použijí ohnivou zbraň, jakou mě zpopelnil bůh Slovanů Triglav.

Jen jsem litoval, že on sám mezi nimi nebyl.

Zřejmě bude jinde...

*****

Ztracenci

Několik bláznů na trh kůži nese
a časný podzim marně čeká na sníh,
do cizích věcí nevměšujeme se –
– a ještě méně – vlastně – do těch vlastních.
(Karel Kryl)

Jedna z věcí, které mě měly napadnout dřív, bylo vyslání pátracího komanda do sídla Evropské unie – Brusele.

V Praze, kde jsem zaměřování vynalezl a zkoušel, jsem na žádného triglava nenarazil. Byla to klika, ale dala se snadno vysvětlit. Čechy jsou z politického hlediska zanedbatelná zemička, sotva deset milionů lidí. Ani triglavů nejspíš není dost na to, aby obsáhli všechno.

Zaplaťpámbu! Protože kdyby mě v Praze objevili dřív, asi by se do mě pustili sveřepěji než když měli své nejbližší představitele pár set kilometrů daleko. Máme vlastně štěstí, že jsme se »vylíhli« v tak malé zemičce, že tu nemáme konkurenci ani protivníky. Nesmíme je ale podceňovat. Bůh Triglav si mohl myslet, že nás oba zlikvidoval. Jestli dokáže zjistit jen čtení myšlenek, mohlo by ho to uspokojit, neboť jsme si to od té doby odpustili.

Kdyby byla naopak pravda, že triglavové mají strop na třech »hlavách«, mohli jsme v Lublani zničit hned dva a to by mohla být plná polovina triglavů ve Slovinsku. Jenže jich je víc a nejsou na jednom místě jako my. Lublaň a Varšava – kde ještě?

Samozřejmě jsem byl překvapený, když moje komando v Bruseli objevilo záhadných triglavů hned třicet. Uvědomil jsem si, jak úžasné štěstí jsem tam až dosud měl. Kdybych se pokusil »převzít« některého z nich, neuspěl bych, jen bych přišel o další »hlavy« a triglavy bych neprozřetelně varoval. Nebetyčná klika byla, že jsem objevil jejich přítomnost dřív, než jsem se prokousal tou haldou byrokratů až k nim. Mohlo to dopadnout hůř.

Proč neobjevili oni nás? I to by naznačovalo, že jejich radar je schopný zjistit jen čtení myšlenek, kdy je mozková aktivita mnohem vyšší než obvyklá, ačkoliv naše je i tak vyšší než u normálních lidí. Jestli je naše »mozková tamara« citlivější než jejich, je to pro nás jen další poměrná výhoda. Jde o to, jak ji využijeme.

Ideální by bylo získat je jako spojence, ale měl jsem jakési tušení, že to nebude možné. Už první kontakt s nimi byl pro nás zničující, druhý byl naopak zničující pro ně. Po tomhle bude družba opravdu těžká, nejspíš nemožná. Musím si uvědomit, že triglavy mají na Zemi na svědomí nepřátelé Ipájů Kšagové. Já s Jitkou Ipájům nejsme zavázaní za nic, nevytvořili nás z dobroty srdce, naopak se do mě ten skrček pustil ohňostrojem, jaký mě mohl na místě zpopelnit – či jak říkal on, »zevzdušnit«. Byl jsem rád, že jsem mu unikl se zdravou kůží. Vytvořil mě, ale víceméně omylem, vždyť mě chtěl původně »převzít«! Kšagové si zřejmě pěstovali své triglavy na Zemi systematicky a vybavili je úmyslně lépe než ten skrček mě. Vystavěli jim ochranná sídla a k usnadnění života jim dali přístroje a zbraně.

Bůh Triglav hovořil o jejich strážní službě na Zemi. »Stráží tento svět« – jen mi neřekl zda před lidmi nebo před konkurenčními »nadbohy«. Vypadalo to, že triglavové pracují pro své pány a konkurenční mimozemšťany i jejich pozemské »výtvory« považují za nepřátele, které je třeba zabíjet. Vysvětlovat jim, že s Ipáji nespolupracujeme, nemá smysl. Fanatikům nic nevysvětlíš, budou stále omílat své.

Jsou to ale fanatikové? Měl jsem pro to tvrzení pádný důvod. Kdyby nebyli, chtěli by se s námi domluvit, vyjednávat, porozumět si. Bůh Triglav se ale při prvním našem setkání jen povrchně ubezpečil, že nepatříme ke Kšagům – a pak bez varování vraždil.

Pravda, já jsem v tom pokračoval, ale nastavení druhé tváře by skončilo předvídatelně. Triglavové by opět zabíjeli. Jak s tím někdo začne, už se nezastaví.

Nejhorší bylo, že mají mimozemské zbraně, o kterých nevím téměř nic. Co o jejich zbraních vlastně vím? Bůh Triglav použil neznámou zbraň v podobě ohnivé koule. Nejvíc se podobala ohňostroji skrčka Ipájů, což naznačuje technologickou spřízněnost mimozemšťanů na poli zbraňové techniky. Dalo se tomu uniknout, ale jen když jsem si včas uvědomil nebezpečí a odklidil se z místa, kde ohnivá koule vzplála. Stačilo změnit pozici o dva metry, k tomu mi ale Triglav nedal příležitost. Mojí výhodou byla neviditelnost akmafas, ovšem jen pokud ji stačím použít a nemusela by mi být platná vždycky. Proto jsem nezmizel lupičům, když mě zaskočili v úzké uličce. I kdybych se změnil v neviditelného, neměl jsem tam kam uhnout a stačilo by jim střílet naslepo, aby mě dostali. Ohnivé kouli bych tak neunikl.

Nevím tedy, co to je, ale nezbývá mi než považovat ji za smrtelně nebezpečnou zbraň. Mám z vojenské služby jakési ponětí o běžných konvenčních zbraních, ale tohle sem prostě nezapadá. Trhaviny se chovají jinak. Dokáží udělat z lidského těla ohořelý škvarek, ale jak dokazují všichni sebevražední atentátníci po celém světě, není možné, aby na dosah od toho někdo přežil bez škrábnutí. Podobný výsledek má i plamenomet, jenže Triglav nic takového neměl. O střelných zbraních nemluvím, ty se projevují jinak. Setkali jsme se tedy se zbraní, která nemá s pozemskými nástroji zkázy nic společného. A dá se předpokládat, že triglavové mají takových věciček víc. Jsou prostě technologicky o třídu výš, mají tisícileté zkušenosti a za sebou mimozemskou podporu.

Mám za těchto podmínek naději přežít?

*****

Telefonát ze Spojených států mě zastihl připraveného na všechno. Velvyslanectví mělo vlastní důkladně šifrované satelitní spojení, nezávislé na všech telefonních sítích. Poznal jsem hlas ministra zahraničí a pokorně vyslechl jeho výtky, šéfovi se neodporuje. Až když mi dal slovo, abych mu podal vysvětlení, postěžoval jsem si, že Češi neposlouchají ani svého prezidenta, natož mě. A ti, co mě nábožně poslouchají, nemají ve společnosti žádný vliv. Něco se muselo stát s poslanci Parlamentu, neposlouchají ani své partajní šéfy.

„Mám zprávy, že naopak vedou hospodářství dobře," namítl ministr. „To svědčí o tom, že je musí někdo koordinovat. Jenže my nepotřebujeme, aby to vedli dobře pro Čechy, my potřebujeme, aby to vedli dobře pro nás. A to se vám nedaří!"

„Nedaří," připustil jsem s pokorou v hlase.

„Poslyšte, s Čechy byly vždycky problémy, ale daly se odstranit," pokračoval ministr. „Všude se najde dost lidí, kteří za dolar udělají cokoliv."

„Ale ano, takových je tu dost," souhlasil jsem. „Potíž je v tom, že zrovna tihle nemají žádný nebo skoro žádný vliv. Všude se daří získat za dolary poslance, ale v Čechách to dnes nějak nefunguje."

„Když neseženete za dolary poslance, sežeňte chátru, která ty poslance svrhne!" řekl ministr. „Víte přece, kolikrát už se to osvědčilo..."

„Tady v Čechách to ale nefunguje," řekl jsem. „Tady na dolary letí jen pár lidí a z těch se nedá sestavit ani slušná demonstrace. Ostatní je budou odsuzovat, místo aby se přidali."

„A to je takový problém přitáhnout do Čech pár tisíc ostrých borců odjinud?" vysmál se mi. „Taková malá falanga může být základem laviny, která smete i velmoc!"

„Přitáhnout je, to by nebyl problém," ujistil jsem ho. „Jenže ani pár tisíc ostrých hochů vládu nesvrhne, když se k nim nikdo nepřidá. Když bude ta malá falanga osamocená, poradí si s ní Policie velice snadno."

„To chce pořádně to připravit mediálně!" radil ministr. „Musíte vzbudit v lidech pocit, že je vláda utiskuje, rozkrádá státní peníze a tím vlastně okrádá všechny! Když to tak lidem podáte, půjdou, kam budete chtít!"

„To ale bude v Čechách problém," ujistil jsem ho. „Tady se totiž média nepřipojí. Kdo má lidem vysvětlit, že je vláda utiskuje a rozkrádá státní peníze, když to tak média odmítnou lidem prezentovat?"

„No to snad ne!" rozčílil se ministr. „Právě od médií se má začít! Připravit demonstraci není žádné umění, hlavní úkol je zařídit, aby ji média pořádně rozmázla! Aby lidi litovali, že tam také nedemonstrovali!"

„To ale právě v Čechách není tak snadné," ujistil jsem ho. „Zdejší média se našemu vlivu úplně uzavřela. Kdysi tady na velvyslanectví stáli reportéři a dopisovatelé na správné informace fronty, dnes sem chodí z médií jen jeden, nanejvýš dva reportéři. A co se dozvědí, to často ještě »uvádějí na pravou míru«, porovnávají to s jinými zprávami a komentují to."

„A kdo jim dovolil komentovat naše zprávy?"

„Když jim někdo zakáže komentovat je, prostě je vynechají úplně."

„A vy tuhle anarchii nezvládnete?" rozčiloval se ministr. „Poslyšte, nechcete vystřídat? Pošlu tam někoho, kdo si určitě poradí!"

„Myslíte, že to někdo jiný zvládne lépe?" odvětil jsem. „Klidně mu to předám! Nechci, aby vina za neúspěch ležela jen na mně!"

„Možná to tak bude lepší," uklidnil se opět ministr. „Připravte se tedy, zajistím vaše odvolání... třeba ze zdravotních důvodů, tak to bude nejlepší. Dejte do pořádku dokumenty, ať nejsou problémy. Pošlu tam odborníky, kteří si budou vědět rady."

„Dobře, přivítám je," souhlasil jsem. „Sám jsem zvědavý, jestli se jim povede lépe."

„Tím si buďte jistí!" ujistil mě ministr. „Tihle už byli na více místech! A všude, na co sáhli, to se jim povedlo. Pracují zásadně v šestici, ale mají skoro vždycky lepší výsledky než celá divize námořní pěchoty!"

„V šestici?" zpozorněl jsem.

„Jistě," odvětil ministr. „Jsou to odborníci na východní Evropu. Dokonce si dali krycí jméno podle jakéhosi mýtického pohanského idolu, či co to bylo. Kdo ví, možná na východě Evropy ještě žijí místní druidové, kteří ten idol dodnes uctívají."

„Jaký že je to idol?" zpozorněl jsem.

„Říkají si Triglav."

*****

Bác! To byla zpráva!

Triglavové v Praze! A navíc – odborníci na východní Evropu!

Bylo to pro mě jako palicí do hlavy! Pošlou na nás šestici, která má lepší výsledky než celá divize americké námořní pěchoty! A přímo do Prahy!

A to jsem si liboval, že se v Čechách triglavové nevyskytují! Že nás nechali rozrůst se až k současnému stropu a převzít fakticky vládu v zemi. A teď na nás pošlou partu, která už byla na více místech a všude úspěšná. Co s tím?

Postavit se jim na odpor? Šest chlapů proti šestnácti tisícům možná nevypadá jako převaha na jejich straně, jenže ti odborníci mají za sebou světovou velmoc, schopnou nám Čechům vyhrožovat i »omylem« upuštěnou atomovou hlavicí na Prahu.

A já už jsem se těšil, jak v těle neúspěšného velvyslance proniknu do jámy lvové, kde bych se chtěl přímo na místě poohlédnout po slabých místech protivníka. A přitom tam na mě čekají další triglavové! To by tedy bylo překvápko!

Proč jsem si vlastně myslel, že je výskyt triglavů omezený na Evropu? Protože je naši předkové Slované uctívali před třemi tisíci lety? Spíš jsem se nechal ovlivnit tím, že jim v pradávných dobách Kšagové postavili sídlo. A to se snad stěhovat nemůže.

Triglav se u mě podivoval, že jsem nebyl u mimozemšťanů a nemám od nich sídlo. Proč by jich tedy nemohli mít od začátku víc, rozesetých po celém světě?

Ameriku objevil Kryštof Kolumbus až v patnáctém století. Budiž, jenže to se triglavů netýká, mohli být rozptýlení po světě už předtím. Nevím, zda měli indiáni předkolumbovské Ameriky své »trojhlavé«, ale na trojhlavé bohy neměli monopol ani Slované. I v mytologii staré Indie najdeme podobné kreatury. Jenže je Indové příhodněji nazvali rákšasy, neboli démony. Nebyli jen trojhlaví, jako démon Triširas, ale i vícehlaví. Klasickým představitelem byl démon Rávana ze známé veršované báje Rámajánam. Ten měl mít deset hlav na přemýšlení a dvacet rukou k boji a na divadle má herec, zpodobňující Rávanu, vedle své skutečné hlavy věnec devíti falešných hlav.

Sakryš, nemohl by být Rávana předobrazem mě a Jitky? Raději ne, Rávana nakonec skončil špatně. Když unesl hrdinovi Rámovi manželku Sítu, Ráma sebral opičí vojsko, vtrhl na Rávanovo území na ostrov Lanká a po dlouhých bojích, které si nezadají s líčením bitev pod městem Trójou za starých Řeků, pobil Rávanovo vojsko a nakonec speciálním šípem, kroutícím se jako had, prostřelil naráz všech deset démonových hlav. Originál Rámajánam má v sanskrtu osmačtyřicet tisíc veršů. Proč oba nejznámější pozemské básnické eposy, Ílias a Rámajánam, popisují válku kvůli ženám?

Musel jsem si tedy rychle opravit své dosavadní představy o triglavech. Možná mají strop na třech hlavách, ale jsou jich celé zástupy, s velkou pravděpodobností mají lví podíl na vládě nad lidmi, žijí v utajení a svou »trojhlavost« nesmí dát obyčejným lidem najevo. Ve vztahu k mimozemšťanům jsou naopak podřízeni, slouží jako »strážci« Země a za porušení poslušnosti jim hrozí kruté tresty.

Co mě ale musí zajímat nejvíce, dokáží nás zaměřovat – i když se jim to daří teprve při použití čtení myšlenek, kdy jsou bioproudy zřejmě nejsilnější, považují nás ale za nepřátele a jsou po čertech dobře vyzbrojení mimozemskými zbraněmi.

Já i Jitka máme sice »hlav« víc, ale máme k dispozici jen pozemskou techniku. Teprve nedávno jsem vymyslel, navrhl a zkoušel »mozkovou tamaru«, ispirovanou starým českým pasivním radarem, který dokáže odhalit i neviditelná letadla. Také zbraně máme pozemské, když nepočítám mimozemskou neviditelnost akmafas, což ovšem není zbraň, ale opět jen prostředek ke skrývání se.

Tak co, tisícihlavý? Utečeš a schováš se, nebo se pustíš do boje?

Obecně řečeno, jedno ani druhé nemá smysl. Kam jim můžeme na Zemi utéci? I když nebudeme používat čtení myšlenek, mohou nás objevit – buď čirou náhodou, anebo tak, jak mě našel Triglav u nás v chalupě. Stačilo by, aby měli »mozkovou tamaru« i oni. Naše má dosah sto kilometrů, takže by nás v Čechách zpoza hranic také neobjevila.

Páni, jestli si něco takového přiveze těch šest a rozvinou ji v Praze, to se jim naskytne obrázek! Na druhé straně, triglavové jsou i v Bruseli a tam mé »hlavy« dosud neobjevili, ač jsem tam už dost dlouho. Možná je to nenapadlo, ale to by se mohlo po návštěvě Triglava spojené se zahájením války radikálně změnit.

Budu muset zvýšit ostražitost. A to zejména v Lublani, kde jsem udeřil pro změnu já. Tam teď budou zbývající triglavové jistě rozezlení na nejvyšší míru.

Nakopl jsem vosí hnízdo...

*****

Nezbylo mi než se vším seznámit i Jitku. V první chvíli mi vynadala, že jsem to dosud dělal bez ní, ale když se uklidnila, nechala se seznámit s »mozkovou tamarou« a navrhla mi, abych do posádky každé »tamary« vřadil její »hlavu«. Má totiž zájem účastnit se toho, ale ještě nemá žádné »hlavy« nazbyt, takže by asi nesestavila celé vlastní posádky.

„Postačí, když budu s tebou vyhodnocovat," navrhovala mi.

Přijal jsem to a vyslal autobusy s jejími »hlavami« na »turistické zájezdy« do Polska, Slovinska, Chorvatska a Bosny. Další, teď už společnou posádku jsem sestavil pro Prahu a nejbližší okolí. Dnes tu sice žádný nepřítel nebyl, ale jeho přílet se dá očekávat. A bude dobře, když i Jitka bude v obraze.

V Lublani a ve Varšavě jsem zanechal po jedné »tamaře«, jenže obsluhu jsem sestavil z místních »hlav« – v Lublani to byli policisté, »převzatí« při akci s podzemní mučírnou, ve Varšavě jsem »převzal« menší pouliční gang. Jitce jsem umožnil »škrábnout si« v každém z těchto měst vlastní »hlavu«, aby se mohla účastnit vyhodnocování s místními »hlavami«.

Ostatní posádky pokračovaly v pozvolném tažení na východ Evropy.

Letadlo s komandem triglavů ze Spojených států jsem zachytil krátce poté, co ve velké výšce překročilo naše hranice. Tak jako tak jsem musel nového velvyslance přivítat na letišti a doprovodit ho na velvyslanectví. Odletět do Států mohu až mu předám veškerou agendu.

Přivítání bylo krátké a chladné. Šestice triglavů pochopitelně neletěla běžnou linkou, ale vystoupila z malého tryskáče. Následovalo formální přivítání, potřesení rukou, ale víc už jsme neztráceli čas a nasedli do dvou připravených limuzín. Jakmile jsme byli za branami velvyslanectví, měl následovat slavnostní oběd, jenže k němu už nedošlo.

Po nezbytné společné fotografii se nový velvyslanec ke mně obrátil a další »hlavy« na půdě velvyslanectví oslnil obrovský záblesk, který tělo dosavadního velvyslance i se mnou uvnitř sežehl na hromádku popela.

Triglavové zřejmě zjistili, co jsem zač – a rozhodně se se mnou nehodlali párat.

Rána mě opět ochromila. A než jsem se vzpamatoval, nařídil nový velvyslanec nástup a přehlídku všech zaměstnanců velvyslanectví. Tušil jsem, že je zle, ale nedalo se nic dělat. Další ohnivá koule mě totálně ochromila – ty další jsem aspoň necítil...

Během čtvrt minuty triglavové zpopelnili všechny zbývající »hlavy« a úplné vyčištění velvyslanectví jim netrvalo ani deset minut.

Ztratil jsem dvanáct »hlav« a s nimi přehled o tom, co se na velvyslanectví Spojených států děje. Ministr zahraničí měl pravdu. Triglavové potvrdili svou pověst profesionálů. Od počátku byli pro Spojené státy užitečnější než divize námořní pěchoty.

Kdybych si do této chvíle udržoval nějaký optimismus, rychle by mě přešel.

Nebyl k němu důvod.

*****

Sledoval jsem polohu triglavů s obavami – a měl jsem pravdu. Když z amerického velvyslanectví vyjely dvě pancéřované limuzíny, upozornil jsem ve svém karavanu na okraji Prahy Jitčinu »hlavu«, aby zpozorněla. Konvoj zamířil k Vltavě, ale dojel jen k Poslanecké sněmovně. Tam limuzíny zastavily a vyskákaly postavy v černých kombinézách. Vzápětí se ve vchodu do Poslanecké sněmovny ostře zablýskalo, ostraha se rázem změnila v hromádky žhavého popela a černé postavy – teď už nerušeně – vtrhly dál.

To už jsem věděl, že je zle. Podařilo se mi vyhlásit poplach Parlamentní stráži a navíc několika nejbližším policejním stanicím, ale ministr zahraničí Spojených států bezdůvodně neříkal, že triglavové vydají za divizi námořní pěchoty. Několik záblesků zpopelnilo strážné – ovšemže, ti slabě vycvičení hoši něco tak smrtícího neočekávali! Zakrátko se triglavové prostříleli až do sálu – a tam teprve nastal masakr!

Vyřadila mě už první rána – a dál nevím, dovedu si to ale představit. Rána všechny mé »hlavy« poslala k zemi, čímž poskytla triglavům skvělou orientaci. Kdo se nějak pokoušel

schovávat, tím se nezdržovali, ale zpopelnit všechna těla bezvládně ležících poslanců jim netrvalo ani minutu. Pak spořádaně a disciplinovaně odtáhli, než někdo přivolá posily.

Když jsem se probral, byl jednací sál Poslanecké sněmovny v jednom ohni. Poslanci, kteří to přežili, bezhlavě utíkali z ohně – ovšem jen představitelé opozice, z mých »hlav« to nepřežila žádná. Ostatní mé »hlavy«, legislativci, poradci a asistenti, to přežili, neboť nebyli v sále, ale různě po budově. Teď se rovněž snažit zachránit, neprchali však tak bezhlavě, ale jako jediní opouštěli hořící budovu jakž takž spořádaně.

Jitka se mě ve vyhodnocovacím karavanu snažila pleskáním po tváři probrat, ale když se jí to podařilo, zahnal jsem ji k obrazovce, aby zaměřila triglavy a pokusila se odhadnout jejich další úmysly. Jitky se masakr nedotkl. Měla ve Sněmovně na balkonu pár televizních reportérů, ale těch si triglavové nevšimli, takže zůstala při vědomí. Vůbec ji však nenapadlo podniknout nějakou protiakci. Zato já jsem se probral vzteky. Když jsem zjistil, že limuzíny míří zpátky k velvyslanectví Spojených států, vzpomněl jsem si, že mám v policejní stanici na jejich cestě připravené zbraně. Škoda, že jsem tam měl jen jednu »hlavu«!

Co nejrychleji jsem vběhl do skladu, popadl pancéřovku a s touto zbraní jsem zaujal místo ve vchodu policejní stanice, aby na mě nebylo z ulice vidět. A ve chvíli, kdy se zpoza rohu vynořil předek pancéřovaného auta, krátce jsem zamířil a odpálil protitankovou střelu přímo do bočních dveří auta.

Pancéřová skla zachytí kulky z většiny ručních zbraní, ale protitanková kumulativní střela je i na ně trochu silný tabák. Limuzína se rázem zahalila do kotoučů dýmu a vnitřek se změnil v ohnivé peklo, z něhož nebylo úniku.

Z druhé limuzíny ale vyskákali triglavové a zasypali vchod policejní stanice spalujícím ohněm. Proti nim už jsem nestihl nic udělat. V tom spěchu jsem popadl jednu pancéřovku, druhou bych ostatně beztak nestihl zaměřit.

Další rána mě poslala k zemi všude, kde jsem pevně neseděl. Když jsem se opět trochu vzpamatoval, soustředil jsem se na vyhodnocování v našem karavanu – žádnou »hlavu« už jsem nikde poblíž neměl.

Aspoň něco! mohl jsem si oddychnout, když jsem si prohlédl obrazovku.

Na místě byli očividně jen tři triglavové. Znamenalo to, že ti tři v prvním voze dostali co jim patřilo. I tak nadělali škody jako humanitární bombardování!

A to ještě tři zůstali!

*****

Že Američané podporují teroristy všude po světě, kde je to v jejich zájmu, to se běžně ví. Ale aby v době míru sami diplomaté napadli zákonodárný sbor spřátelené země, to už se běžně nestává ani v banánových republikách.

Česká televize odvysílala záznam z vraždění v Poslanecké sněmovně hned několikrát po sobě s požadavkem o vyjádření velvyslance k tomuto incidentu, ale bez odpovědi. Tento záznam se rozšířil i po internetu, ale žádná televizní společnost se neodvážila něco takového zveřejnit a z televize se to nedozvěděli ani nejbližší sousedé. Místo toho všechna média jako na rozkaz zveřejňovala obraz rozstřílené pancéřované limuzíny velvyslanectví Spojených států a uváděla to jako bezprecedentní teroristický útok proti diplomatům Spojených států. Přesně tak, jako se světová média po úplném rozvrácení Libye rozčilovala nad vypálením tamní ambasády Spojených států a »ubohých nevinných obětech« mezi Američany.

Země Evropské unie začaly jednotně vyžadovat po České vládě vysvětlení, pokornou omluvu Spojeným státům a pro jistotu i demisi ministra vnitra.

Utěšoval jsem se tím, že jsem polovinu komanda zlikvidoval s jejich obrněným autem, jenže ještě téhož večera jsme s Jitkou s hrůzou zjistili, že triglavů je na ambasádě opět šest. Znamenalo to, že se doplnili a protože zvenčí žádné posily nedostali, museli »převzít« tři

lidi. I kdyby platil můj předpoklad o jejich stropu na čísle tři, znamenalo to, že nejela každá trojice ve svém vozidle, ale seděli tam pomíchaně, aby se mohli snadno doplnit.

Kde ale sebrali ta tři těla na doplnění? Mohli buď »převzít« tři zaměstnance ambasády, jenže pravděpodobnější bylo, že sebrali náhodně na ulici tři okolojdoucí. Jak je »převzali«, když nemají oncik? Nejspíš mají jiný způsob. I bez onciku to může být efektivní.

V každém případě byli opět kompletní. Znamenalo to pro příště, že nemá smysl zabít jich jen část, ale jedině celou šestici, nebo aspoň trojici.

Pokud nám dají příležitost.

*****

Prezident Oktrojíček se konečně mohl nadmout pýchou. Nastal jeho den! Teď to těm Čechům ukáže! Vzhledem k tomu, že Senát byl už nějakou dobu zrušený, nastalo v Čechách období bez zákonodárců a On, prezident Osvoboditel, vše zachrání.

Ross Oktrojíček se cítil jako kdyby zachraňoval Čechy před chaosem, když před kamerami České televize vypisoval nové parlamentní volby. Bylo to jeho povinností vypsat je, když se Parlament po tom masakru stal neusnášeníschopným, ale on to cítil jinak.

Když ale téhož dne, kdy si Oktrojíček přispíšil s vypsáním předčasných voleb, vyrazila z amerického velvyslanectví další dvojice limuzín a opět jsem zjistil, že si triglavové vyjeli na další hon, stačil jsem proti nim povolat posily již předem. Tentokrát jsem mezi ně zapojil i armádní veterány ze všech misí NATO, kde se Česká republika účastnila a kteří právě byli k dispozici. Obával jsem se, že tentokrát pojedou vyřídit buď vládu, nebo jedinou televizi nezávislou na zahraničních majitelích – Českou veřejnoprávní.

Nemýlil jsem se, ale triglavové si tentokrát vybrali bližší cíl – Strakovu akademii.

Ukázalo se, že ani válečné zkušenosti nejsou veteránům nic platné, když se nestřetnou s víceméně amatérskými domorodci, vyzbrojenými otlučenými kalašnikovy nebo obalenými semtexem, ale s rovnocenným protivníkem – šesticí triglavů vyzbrojených nečekanými a neznámými zbraněmi. Pravda, spustili po nich palbu, jenže ta neměla na pancéřové vozy nejmenší účinek a jen tím prozradili svoje pozice. Pak se párkrát ostře zablesklo, palba umlkla a domy, z jejichž střech létaly kulky, začaly hořet. Ohnivé koule zasáhly cíle přesně, ale přebytek energie zapaloval, stejně jako předtím u naší chalupy.

Triglavové vnikli do sídla vlády a když po chvilce budovu spořádaně opouštěli, zůstal z celé vlády jen ministr obrany a to jen díky tomu, že mě napadlo rozptýlit se a stáhnout se do sklepů. Ministra zachránilo to, že v okamžiku, kdy mě první ohnivá koule ochromila, byl právě na schodech. Když ztratil vědomí, skutálel se do temného kouta pod schody, kde ho v tom spěchu přehlédli.

Pokusil jsem se na jejich zpáteční cestě uplatnit další pancéřovky, ale tentokrát mi to nevyšlo. Triglavové totiž před Strakovkou zastavili tři soukromá auta, vyházeli z nich řidiče a projeli kolem mě aniž jsem je poznal. Obě pancéřové limuzíny, trochu poďobané od kulí, nechali na ulici před Strakovkou jako výsměch. Na obrazovce jsem je viděl projíždět kolem mého stanoviště, ale jeli příliš rychle a navíc mi je po vteřině zakrylo policejní auto, které je pronásledovalo. Policisté mi nepatřili, ale nepomohli mi. Pronásledování triglavů skončilo dalším zábleskem, který policejní auto spálil i s posádkou, zatímco prchající auta zmizela ve vratech velvyslanectví.

Tentokrát jsem si ani neškrtl a pochopil jsem, že nemám naději.

Teoreticky jsem ještě mohl vydat rozkaz obsadit armádou velvyslanectví Spojených států a teroristy tam zneškodnit, ale došlo mi, že jen zvýším počty nevinných obětí. Dost na tom, že triglavové zlikvidovali výkvět našich zahraničních veteránů. Navíc by se mohlo stát, že by Ross Oktrojíček mohl uplatnit prezidentskou pravomoc vrchního velitele armády a dát opačné rozkazy. Měl jsem vážné obavy, že by ho armáda poslechla spíš, mezi důstojníky jsem neměl ani jednu »hlavu«, protože jsem je nechával úplně stranou.

Čechy tak zůstaly bez Parlamentu a bez vlády a to byla chvíle pro prezidenta.

Ross Oktrojíček se rozhodl jmenovat novou vládu – ostatně to bylo v jeho pravomoci. Jenže se rozhodl poněkud nestandardně. Požádal Kongres Spojených států, aby poslal do Čech odborníky jako členy nové vlády. Měl jsem podezření, že mu to po telefonu poradil americký velvyslanec – triglav, ale v ústavě není nic o tom, že vládu nesmí tvořit cizinci.

Jenže když letadlo ze Spojených států přilétalo, zhrozil jsem se. Na palubě bylo tolik triglavů, že tam normální byli jen piloti a možná ještě letušky. Triglavové se zřejmě rozhodli postavit vzpurné Čechy do latě. Co jsem mohl v takovém případě očekávat? Triglavové nás umí zjistit, stejně jako my je. Jejich detektory možná nemají takový dosah, ale postačilo by, kdyby nás zaměřili na kilometr. Až začnou systematicky pročesávat Čechy, nemůžeme jim uniknout, zbraně mají příliš nesouměřitelné.

Jako ministr obrany jsem obsadil tajný štábní bunkr pod Prahou, odkud jsem se spojil se svými podřízenými. Rychle jsem zjistil, že protivzdušná obrana má právě ve vzduchu letku dvou grippenů a rozhodl jsem se hrát va bank.

„Pošlete je nad Karlovy Vary!“ poručil jsem štábnímu důstojníkovi z dispečinku.

Musel jsem mu to zopakovat, ale pak poslechl.

„Předejte mi spojení s velitelem letky,“ požádal jsem ho.

Chvíli jsem se pak vybavoval s pilotem stíhačky, která mezitím nabírala výšku.

„Zaměřte dopravní letoun ze Spojených států,“ požádal jsem ho.

Pilot zakrátko potvrdil, že má letoun na radaru.

„Mám ho doprovodit na letiště?“ přeptával se pro jistotu.

„Ne – sestřelte ten stroj!“ nařídil jsem mu.

Chvíli bylo ticho. Pilot si to zřejmě přebíral v hlavě.

„Sestřelit civilní stroj je válečný zločin,“ řekl po chvíli.

„Odpovědnost bude na mně,“ ujistil jsem ho. „Tahle komunikace se nahrává. Dostal jste rozkaz. V tom letadle jsou teroristé.“

„Odmítám ho provést!“ ujistil mě pevným hlasem.

Až bude někdo posuzovat následek jeho rozhodnutí, bude na jedné misce vah nevinná posádka civilního letadla, na druhé až dvacet tisíc mrtvol. Jenže to nejspíš budou »zločinci«, protože hodnotit je bude – jako vždy – vítěz.

„Za odmítnutí rozkazu je v době ohrožení státu trest smrti!“ ujistil jsem velitele letky.

„Ohrožení státu nebylo oficiálně vyhlášeno,“ namítl.

„Teroristé vyvraždili Parlament a postříleli vládu,“ oznámil jsem mu. „V letadle mají posily. Jestli to není ohrožení státu, tak co? Počítejte s tím, že v případě odmítnutí rozkazu půjdete ihned po přistání ke zdi!“

„Mám právo odmítnout rozkaz, který je válečným zločinem,“ trval na svém důstojník.

„Dobrá, očekávejte po přistání popravčí četu,“ ujistil jsem ho.

Dvě dvojité jiskřičky, pohybující se mnohem rychleji než tisíce jiných, začaly opisovat zatáčku. Velitel letky se rozhodl nesplnit rozkaz, který považoval za válečný zločin. Měl asi pravdu, na palubě mohli být i civilisté, i když jen v roli živých štítů.

Možná bude brzy oslavován.

Ale já si ho podám!

*****

Možnosti obrany proti triglavům jsme tím fakticky vyčerpali. Armáda české republiky, užívaná v poslední době už jen v zahraničí, ale neschopná bránit republiku ani když nejsou nasazené skutečné válečné prostředky, ukončila obranu odmítnutím rozkazu. Když na letišti v Ruzyni přistál Boeing 777 s triglavy, byla na jeho palubě kromě nové vlády i přepadová komanda, určená k vyhledávání a ničení teroristů v Čechách, oficiálně »poradci a ochranka« nové vlády, které si noví ministři přivezli s sebou.

I kdyby se podařilo letadlo sestřelit, bylo by to jen odložení chystané štvanice. Brzy by přiletělo druhé, tentokrát jistě chráněné několika letkami stíhaček. Protivník má bezesporu větší palebnou sílu a armáda republiku neubrání ani ve vzduchu, ani pozemními silami.

Znamená to, že triglavové budou mít volné pole působnosti – a měl jsem dostatečně dobrou představu, jak ho využijí. Bylo mi jasné, že to pro mě i pro Jitku znamená přechod do ilegality. Jenže to bude problém.

Běžné utajení proti nim nepomůže. Jednak nás dokáží zaměřit – jde jen o to, na jakou vzdálenost, ale dá se očekávat, že budou pátrat systematicky, aby získali jistotu. Bůh Triglav mohl získat dojem, že nás zlikvidoval všechny – či spíše oba dva – ale tihle už o nás vědí, takže nestačí někam zalézt a doufat, že si nás nevšimnou.

Další problém je, že jsou schopní vytáhnout z lidí pravdu čtením myšlenek. Kdokoliv o nás bude vědět, může být nechtěným udavačem. Což o to, o naší podstatě dnes nikdo neví a lidé ani netuší, kdo jsme, ale vhodně položené otázky je k nám mohou přinést.

Samozřejmě mě napadlo rozptýlit se i do sousedních zemí. Polsko je veliké a triglavy má až ve Varšavě. Jenže je tu jistý problém.

Když budu po sousedních zemích jezdit v roli turistů, budu potřebovat hodně peněz. Zatím jich mám dost, »přebíraní« darebáci si obvykle nežili špatně, ale musím počítat s tím, že mi triglavové zablokují konta, jakmile se dozvědí, která mi patří. Bylo by asi lepší získat novou identitu v sousedních zemích, jako se mi to zčásti podařilo ve Slovinsku, kde jsem »převzal« mafiány a policisty, zabývající se únosy opozičníků. Bohužel si asi triglavové na policisty brzy došlápnou, až zjistí, že někde tam zmizeli jejich dva kolegové, a o mafiánech, spolupracujících s policií, budou mít jistě také přehled. Jediné použitelné řešení je »převzít« kdekoliv pár dalších darebáků, obrátit je na poctivce a doufat, že je místní přijmou za své.

Tak bychom – snad – mohli oba dva přežít. Ale těžko zachráníme všechny »hlavy«. Máme jich mnoho a některé jsou příliš známé než aby mohly jen tak cestovat. Budeme tedy muset některé obětovat. A když už nám je mají rozstřílet, ať při tom zajde i pár triglavů.

Budeme se bránit. A když to nepůjde otevřeně, protože nemáme armádu, nezbývá nám než přejít na partyzánskou válku. Tak to přece dělají všechny malé národy, napadené většími sousedy, anebo rovnou velmocemi, pokud se nechtějí smířit s otroctvím. Bývá to účinné, ani velmoci nenacházejí proti této taktice účinnou obranu. Mohou jedině stupňovat teror proti obyvatelům, jenže tím proti sobě obracejí světové veřejné mínění, které – bez ohledu na lžipropagandu koupených médií – brzy vycítí, kdo je pravý zločinec.

Znamená to ale opatřit si zbraně. Ale to nebude obtížné. Obchod se zbraněmi rozhodně není žádná charita a kdo se tím v Čechách zabývá, těžko bude mít úplně čisté svědomí. Jde tedy o to, zmocnit se alespoň na čas nějaké takové firmy, je jich tu víc než dost.

Jenže boj za pomoci sebevražedných atentátníků vede k rychlým úbytkům lidí. Máme proti ostatním výhodu, násilná smrt jedné »hlavy« nás na okamžik omráčí, ale nezabije. Pak není ani sebevražedný atentát žádné hrdinství. Ale tohle si mohou dovolit jen velké národy s velkými přírůstky, ne vymírající nárůdek.

Leda – ale to také nebude úplně spravedlivé – dostal jsem přímo pekelný nápad.

Využít k tomu imigrantů.

*****

Oděssa

Co řeknou ti všichni, kdo dnes ti tu tleskají,
tehdy, až mocní ti umlčí hlas?
Zas budou jen tančit, jak jiní jim pískají,
hopsat tak dlouho, až zlámou si vaz!
(Karel Kryl)

Ono se to řekne – rozptýlit se po okolních zemích – ale není to tak snadné, jak se zdá. A pak, nesměl jsem utíkat jenom s holýma rukama a zachraňovat holé životy, to bych brzy přišel o všechno, i o ty životy. Musel jsem zachránit aspoň nějaké vybavení.

Napadlo mě použít pevnou »tamaru« místo mobilní. Co to znamená? Když namontuji antény na pevná místa a signál vyhodnocovacího počítače přenesu do ukrytého monitoru po stíněných drátech, bude nemožné jej objevit. Současné antény vysílaly do vyhodnocovacího nozebooku data laserovým paprskem, ani to se nedalo snadno objevit, potíž byla zaměřovat to do přijímacích diod. To byl důvod, proč jsem musel při každém měření zastavit, rozmístit motocykly, zaměřit lasery a pak teprve měřit. Antény »pevné tamary« můžeme zakopat pod zem a jediné, co by se dalo zaměřit, bude obsluha. Jenže motocyklisté již nebudou potřební, takže jde jen o dva lidi u monitoru.

Vědět tak, na jakou vzdálenost nás triglavové zaměřují!

Ačkoliv – můžeme se o to aspoň pokusit. Když obsluhu přemístím do hlubokého dolu, kam jim nanosím dostatek potravin a vody, zařídím jim nezbytné větrání, a hlavně – nebude o tom vědět živá duše kromě nás dvou, byl by možná problém zaměřit je i naší »tamarou«. Opuštěných dolů je v Čechách víc, to by nemusel být takový problém.

Napadla mě Příbram. Není to daleko, sotva padesát kilometrů od středu Čech – Prahy. Napadlo mě zvýšit průměr sedmiúhelníku, v jehož vrcholcích antény jsou. Problém byl, že větší průměr sedmiúhelníku kladl i větší nároky na hardware. Místo obyčejných stíněných vodičů jsem musel použít kvalitní koaxiální kabely, rovněž se zvýšily nároky na přesnost rozmístění. U stometrového metrový rozptyl nevadil, u dvojnásobného vadila i půlmetrová odchylka. Kabely k notebooku jsem musel vést pokud možno po přímce, nicméně to byly jen technické problémy a ty se daly vyřešit.

Dvousetmetrový sedmiúhelník zvýšil dosah »tamary« na dvě stě kilometrů. Obsáhla tak celé Čechy, další zvyšování dosahu ani nemělo smysl. Moravu budu muset pokrýt jinak, ale i kdyby se to nepovedlo, tolik se nestane. Většinu střetů očekávám přece v Čechách.

Trochu obav vzbuzovalo, že »tamara« zobrazila i vlastní operátory, ačkoliv měli své stanoviště skoro tisíc metrů pod zemí. Faktem ale je, že jejich doupě bylo ještě uvnitř kruhu antén a zobrazovali se slabě, skoro jako »hlavy« na okraji dosahu. Nezbývalo mi než věřit, že pozornosti triglavů uniknou. Kdyby to nepomohlo a triglavové by na ně vtrhli... pak o ně prostě přijdu. Nebudou to jejich jediné oběti. Ale kdyby to vyšlo, přehled o triglavech by za trochu rizika jistě stál.

Další podzemní sídlo jsem stačil souběžně s tím postavit poblíž Ostravy ve staré šachtě uhelného dolu. I tam jsem na povrchu postavil pevnou »tamaru« a obyvatelé útočiště dostali jako vedlejší úkol sledování pohybu triglavů po okolí. Tato »tamara« měla značný přesah do Polska, což také nebylo k zahození, ale jejím hlavním úkolem bylo – chránit naše děti. Měl jsem dvě a Jitka si také chtěla jedno pořídit, proto byla posádka útočiště výjimečně tříčlenná nebo pětičlenná, podle toho, zda se děti počítaly nebo ne.

Povzbuzující bylo, že zdejší »tamara«, ačkoliv měla podobný dosah, operátory – tedy v tomto případě spíše operátorky – nezobrazovala. Nebyly hlouběji, byly jen pod odlišnými geologickými vrstvami. V každém případě jim to slibovalo lepší úkryt.

Budou to potřebovat.

*****

Protože jsem jako třetí cíl úderu triglavů předpokládal Českou televizi, obsazenou na klíčových místech mými »hlavami«, rozhodl jsem se, dokud to jde, uspořádat rozloučení s českými diváky. Bylo mi jasné, že sem triglavové vtrhnou, protože Česká televize pod mým vlivem informovala diváky tak pravdivě, jako nikdy před tím od svého založení – snad až na krátké období vpádu spojeneckých vojsk Varšavské smlouvy do Československa, kdy se vysílání chopily »svobodné legální vysílače«, které odmítly kolaboraci s Brežněvem.

Pak je ale Gustáv Husák pod záminkou »normalizace« odstavil a to byl konec pravdy.

Od té doby se Česká televize s pravdou nekamarádila. Podporovala Sametový podvod i nástup oligarchů, lidově zvaných »tuneláři«, obhajovala loupežné výpravy »spřátelených« armád, nadšeně schvalovala každé další humanitární bombardování a nadšeně oslavovala naše hrdinné vojáky, masakrující do té doby pokojné obyvatele napadených zemí a jako na běžícím pásu vyrábějící Čechům ve světě nepřátele. A ještě měla nebetyčnou drzost kárat jiné země za »nedodržování lidských práv«, i když tato »obrana lidských práv« měla za výsledek především miliony vdov a sirotků.

Až Jitka jí v poslední době dala novou tvář. Dalo se čekat, že po jejím odchodu se diváci opět stanou objekty dalších vln manipulace a lží. Proto Jitka uspořádala »Mimořádný večer na rozloučenou s pravdou«, kde se její »hlavy« v České televizi přišly rozloučit.

Předpokládal jsem, že triglavové na tento večer přijedou a tentokrát jsem se připravil lépe – jak to vůbec šlo. Mohl jsem počítat s tím, že se v Praze nevyznají a dají se na Kavčí hory dovést nějakou navigací. Navigace různých výrobců obvykle vyberou shodnou trasu, nemusel jsem počítat s tím, že by jeli jinou cestou. Nedalo mi ani velkou práci zorganizovat na křižovatce Rašínova nábřeží a Jiráskova mostu havarii autobusu s tramvají, která v obou směrech zablokovala most v době, kdy tudy projížděly dvě pancéřované limuzíny s triglavy.

Ve chvíli, kdy se kolony aut opět pohnuly, jsem obě limuzíny zaměřil dvěma dálkově řízenými protitankovými střelami. Limuzíny pomalu vjížděly na křižovatku, aby se vyhnuly havarovaným vozidlům – a v té chvíli jsem obě protitankové střely naráz odpálil. Nespolehl jsem se tentokrát na vojáky. Nechal jsem si obě střely odborně ustanovit, ale jejich zaměření a hlavně odpálení jsem nikomu nesvěřil. Jiráskovo náměstí je malé, obě odpalovací rampy raket byly umístěné na balkonech okolních vyklizených domů, ale ovládal jsem je z jiných, dostatečně vzdálených oken. I kdyby triglavové poslali ohnivé koule do míst, odkud rakety odstartovaly, zasáhli by jen opuštěná odpalovací zařízení. Teoreticky by se mohli strefit i do letících raket, ale to by bylo mistrovské dílo hodné čarostřelce.

Na to, aby triglavové zareagovali, neměli čas. Protitankové střely zasáhly obě limuzíny a tentokrát ze žádné nikdo nevyskočil, aby palbu opětoval. Zakrátko z obou luxusních vozů zbyly jen ohořelé vraky a policisté se snažili jen odklánět dopravu a odhánět zvědavce.

»Mimořádný večer na rozloučenou s pravdou« proto proběhl bez incidentu. Loučící se »hlavy« nejprve politovaly ty, kdo v České televizi zůstávají, neboť budou opět odsouzení vysílat jen to, co se smí a co jim budou jejich šéfové předepisovat. Publikum bylo v malém sálečku, tvořili ho z největší části zaměstnanci České televize, kteří v ní zůstanou, pokud je nové vedení preventivně nevyhází. Nálada proto nebyla slavnostní, spíš chmurná.

„A kam vlastně jdete?“ zeptal se jeden moderátor před kamerami své bývalé kolegyně Milči, kterou Jitka »převzala« při organizování demonstrace proti mé vládě. Vyzvala totiž ty, kdo se chtějí zúčastnit, aby si nezapomněli přinést dlažební kostky. Po »převzetí« se musela omluvit, ale pak se »zázračně« zbavila nenávisti a stala se nejoblíbenější komentátorkou.

„Jdeme zakládat »Českou osvobozovací armádu«,“ odvětila mu Milča s úsměvem.

„Osvobozovací?“ podivil se redaktor. „Prosím tě, od koho?“

„To brzy pochopíte,“ řekla vážně. „Možná už brzy. Ale když se trochu zamyslíte, jistě na to přijdete už dnes. Uvědomte si, proč zemřel náš předchozí prezident? Ustoupil vydírání

Evropské unie, která České republice vyhrožovala atomovým útokem na Prahu. Vyhrožovali mu smrtí, když to národu prozradí, proto vyděrače prozradil a zvolil dobrovolný odchod ze světa. To nebylo prázdné gesto! Sami víte, jak to bylo v Poslanecké sněmovně. Poslance, kteří hájili zájmy České republiky, vyvraždilo teroristické komando z ambasády Spojených států, stejně jako nedávno právoplatnou vládu. Nestačilo, že ustoupili vydírání Spojených států při volbě prezidenta – cizince, kterému dnes nikdo neřekne jinak než »Oktrojíček«. Oktrojíček jmenoval vládu, ve které není jediný Čech. »Česká osvobozovací armáda« nás tedy bude osvobozovat od cizáků, vnucených Spojenými státy. Spojené státy se budou jistě dál prohlašovat za naše »věrné spojence«, ale vládu nám vyvraždili a nasadili si vlastní, nejsou to tedy spojenci, ale okupanti – i když tu zatím nemají trvalé vojenské základny, jen ozbrojená komanda na ambasádě a zkorumpované důstojníky naší bývalé armády.“

„Jak si ale představujete osvobozování, když tu není okupační armáda?“

„Dobře víte, že Armáda České republiky je neschopný moloch, sloužící dnes výhradně zájmům Spojených států. Navíc odmítla Čechy bránit, musíme tedy vytvořit armádu novou. Ne armádu profesionálních žoldáků, kteří při první vážné situaci zklamali, ale dobrovolnou armádu partyzánského typu. Partyzáni nejsou schopní bránit území na nějaké určené frontě, budou jen rušit zájmy okupační mocnosti, dokud se bude do naší země vměšovat. Však je to omrzí, až budou pořád jen počítat ztráty!“

„Ale nebojíte se, že by se mohly Spojené státy mstít civilním obyvatelům Čech?“

„To nemůžeme ovlivnit,“ připustila Milča. „Jistě víte, že Američanům na životech nás domorodců nikdy nezáleželo a záležet nebude. Ale to nezměníme ani kdybychom sklonili hlavy a přijali otroctví. Budeme se zkrátka chovat podle slovenské básně »Mor ho!«. Možná si ji nepamatujete, možná ji vůbec neznáte, připomenu vám jen její poslední verše:

»Mor ho! — hoj mor ho! detvo môjho rodu,
kto kradmou rukou siahne na tvoju slobodu.
A čo i tam dušu dáš v tom boji divokom:
Mor ty len! A voľ nebyť, ako byť otrokom.«“

Milča sklidila dokonce potlesk, ale jen vlažný a nesmělý. Diváci se báli projevit nějaké nadšení, každý uvažoval, co to pro něho bude znamenat. Odejít – nebo zůstat a sloužit svým novým pánům? Zaměstnání v České televizi bylo velice dobře placené, jeho ztráta by se asi nepříznivě projevila na rodinných rozpočtech.

„A co radíte nám?“ zeptal se kdosi z diváků.

„My volíme boj místo otroctví,“ řekla Milča. „Vy si zvolte podle své nátury. Komu se nepodaří vstoupit do naší »České osvobozovací armády« – ta musí být v nejvyšším utajení – snažte se okupantům aspoň nepodlézat. Kolaboranty budeme trestat. Velezrada nebude ani promlčená, natož oslavovaná.“

Po těchto slovech nastalo ticho. Kdosi se pokusil tleskat, ale byl příliš osamocený a po několika tlesknutích raději přestal. Nemohli jsme od nich čekat nadšení. Již brzy se budou muset sklonit nebo odejít. Ani jedna možnost nebyla záviděníhodná.

„Česká osvobozovací armáda vás právě zachránila před vyvražděním,“ oznámila všem přítomným Milča. „Přijíždělo sem komando teroristů z americké ambasády, které nedávno vyvraždilo většinu poslanců Parlamentu a vládu. Nemusíte vyskakovat ze sedadel a prchat, to komando sem nedojede, hoří na Jiráskově náměstí. Nedávno ale přiletělo do Čech letadlo s jejich posilami. Je jich tu dost a používají tajné zbraně. Přejeme vám, abyste to přežili.“

Všichni na pódiu se jen krátce uklonili a v naprostém tichu, bez potlesku, odcházeli.

Odešli pak nejkratší cestou na metro na stanici Pankrác, kam je ještě doprovázely dvě kamery. Tam se rozloučili. Na Budějovické jsem je čekal s autobusem.

Zakrátko jsme opustili Prahu.

*****

Jak se zdálo, tentokrát jsem zabil oba triglavy a nejspíš definitivně.

Ministr zahraničí Spojených států mi tvrdil, že měli skoro vždycky lepší výsledky než celá divize námořní pěchoty. Potvrdili to i v Čechách, ale prokázali i svou smrtelnost. Věděl jsem, že to s nimi nebudu mít snadné a budu-li na obou stranách porovnávat ztráty, budu mít pocit zmaru a prohry. Ale budu-li porovnávat nenahraditelné ztráty, vycházel ten poměr lépe pro nás. Na počty zabitých »hlav« jsme prohrávali sto padesát osm ku patnácti, ale byli jsme s Jitkou pořád dva jako na začátku, zatímco triglavů bylo o čtyři méně. Předpokládal jsem, že takové ztráty na Zemi dosud nezažili a že je to jaksepatří rozčertí, ale i když jsem věděl, že budou řádit, nenechal jsem si vzít aspoň krůpěj optimismu.

Kdyby se to tak vyvíjelo i nadále, bude se jejich počet snižovat, zatímco my bychom mohli přežít, byť se stovkami a možná tisícovkami zabitých »hlav«.

Uvědomoval jsem si však, že naše prostředky a možnosti jsou velice rozdílné, což bylo podle mě dané odlišnou civilizací, která nám dala vzniknout.

Mou a Jitčinou výhodou byl větší »strop« v množství našich »hlav«. Uvažoval jsem tak pořád jen podle prořeknutí prvního Triglava – že totiž na šestici, nutnou pro čtení myšlenek, musí být dva. Mohlo tomu sice být i jinak, například mohli mít »strop« až na pěti, ale jejich neschopnost číst myšlenky silou jediného z nich tomu dávala dobrý podklad. Potvrzení toho předpokladu jsem zažil už v Lublani, kdy se nejen nedokázali doplnit, ale zbývajících šest – neboli dva další – dlouho nepřišli na to, kde jejich kolegové zmizeli.

K verzi se stropem na třech přispěl i název Triglav – tři hlavy. Staré sochy zobrazovaly sice člověka se třemi hlavami na jednom krku a to jak u Slovanů, tak i u starých Indů, jenže to mohlo být způsobené tím, že tvůrci těchto soch je vytvářeli podle báje. Slovanský Triglav i indický Triširas mohli být jiným zobrazením téže báje, která však měla reálný základ.

Triglavové byli na Zemi již déle než tři tisíce let. A bylo jich tu více než nás. Proti nám dvěma jich byly stovky, možná až tisíce. Jít proti nim bylo hodně podobné sebevraždě.

Nám ale nic jiného nezbývalo.

*****

Výhodou velkého množství našich »hlav« bylo, že jsem spolu s Jitkou neztrácel mnoho času vzájemnou informovaností. Co jsme si museli sdělit, to jsme si prostřednictvím dvou sobě nejbližších »hlav« sdělili – nerozhodovalo, zda jsou zrovna až na opačném konci světa než ostatní. To našim protivníkům chybělo. Když jsem zničil naráz celou šestici, ať už ve Slovinsku nebo v Praze, zbývající triglavové se o tom dozvěděli mnohem později, když už neměli možnost odvety přímo na místě.

Spojovacím centrem se staly stacionární tamary. V obou byly posádky složené z mých i Jitčiných »hlav« – v Příbrami byla dvojčlenná, pod Ostravou pětičlenná. Mohl jsem počítat i s batolaty, neboť byla samostatnější než lidská batolata v jejich věku. Ostravská posádka by si v nouzi vystačila i jen s batolaty, ale byly tam i jejich matky Hanka s Jiřkou a navíc tam byla bývalá sociální pracovnice Mgr Adriena Wirthová nyní v pokročilém těhotenství. Počítal jsem s tím, že bude rodit v polních podmínkách pod zemí, ale všechny mé »hlavy« si s tím měly vědět rady, převzaté lékařské znalosti na to budou stačit.

Množství »hlav« jedné osobnosti mělo však i své nevýhody. Násilné zabití každé mé »hlavy« způsobilo šok ostatním a v okruhu do pěti set kilometrů úplné, byť jen krátkodobé bezvědomí. Zabití jediné »hlavy« mě zkrátka vyřadilo z akce. Nemohl jsem pak po dobu pár desítek vteřin pomýšlet na jakoukoli protiakci. Triglavové byli v tomto směru operativnější. I když jsem tři jejich »hlavy« zničil, zbývající tři, ačkoliv zřejmě patřily dvěma postiženým jedincům, zůstaly akceschopné, na což vzápětí doplatil i můj střelec.

Nesměl jsem proto používat taktiku krátkodobého přečíslení protivníka, neboť by při zásahu kterékoliv mé »hlavy« ztratily vědomí i ostatní. Šlo by to do jisté míry nahradit tím,

že bych tvořil smíšené jednotky s Jitkou, jenže ta zatím neměla vojenské znalosti – na vojně jako žena nebyla a dosud neměla možnost »převzít« někoho, kdo by se vyznal.

Jediná taktika, která mohla mít úspěch, by byla taktika »Udeř a uteč«, často používaná ve světě všemi partyzány. Ostatní »hlavy« jsem musel včas stahovat z blízkosti triglavů, kde se objeví. Výhodou bude, že to budu vědět včas. V Čechách to jistily stacionární »tamary«, jinde jsem měl aspoň mobilní. Mobilní však byly zranitelnější a kromě toho jsem se obával, že si jich brzy lidé všimnou a začnou je triglavům bonzovat.

V každé zemi se najdou Quislingové.

I když jim později hrozí šibenice...

*****

Předpokládal jsem, že mě »tamary« před triglavy včas varují a v prvních dnech to tak vypadalo. Když z velvyslanectví Spojených států vyjely automobily s obávanými zabijáky, dokázal jsem před nimi jakž takž uhýbat.

Samozřejmě se zaměřili na Českou televizi, ale tam mě nenašli. Spokojili se tedy tím, že dosadili triglava na místo ředitele a přeobsadili svými lidmi i většinu redaktorů. Neuměli česky, ale přivezli si překladatele, kteří pak byli nejvíce vytíženými zaměstnanci.

Dvě hlasatelky zkusily vzdorovat aspoň tím, že připravené zprávy přečetly doslova tak jak byly napsané, aby bylo znát, že nejsou česky. Jenže v České televizi už zdvihli hlavy ti, kdo začali prosazovat »normalizaci« ve vztahu k našemu staronovému spojenci. Hlasatelky dostaly hodinové výpovědi a ostatní raději sklonili hlavy.

Bylo jim to však málo platné. Nové vedení České televize pro »nedostatek pracovního nadšení« postupně vyměnilo všechny redaktory a hlasatele za své lidi, většinou zapůjčené ze soukromých televizí, kde nadšení pro Evropskou unii, NATO a Spojené státy nepolevovalo ani v dobách, kdy Jitka napravovala aspoň Českou televizi. Ta se brzy mezi ně zařadila a byla od nich opět k nerozeznání.

Triglavové brzy vystihli, že jsem »převzal« velkou část soudců a začali navštěvovat soudy. Několik soudců jsem zachránil tím, že si vzali včas dovolenou, jenže to jsem nemohl udělat se všemi. Když triglavové vtrhli do budovy soudu, bylo na útěk pozdě. Zbývalo mi pak jediné – uvítat je střelbou z pistole a donutit je použít ohnivou zbraň, která nezanechala nic než zuhelnatělé tělo a menší požár v budově, ale neumožňovala zkoumat mé pozůstatky. Asi by nehrálo roli, kdyby objevili u některé mrtvoly oncik, k rozeznání mých »hlav« to ani nepotřebovali, ale nač jim dávat jakékoliv vodítko.

Podařilo se mi na Ukrajině výhodně nakoupit větší množství ruských protitankových řízených střel »maljutka«, abych triglavům poslední úspěchy trochu osladil. Ukrajinci by mi jich za dolary prodali i víc, ale toto množství se dalo přibalit pod náklad kamionu, se kterým se dalo projet všemi hranicemi až do Čech. Zacházet jsem se s nimi naučil rychle a podařilo se mi několik komand zaskočit a úplně zpopelnit.

Jenže ani triglavové se nenechali jen tak zabíjet a brzy přišli s protiakcí. Zatímco já jsem zbraně podloudně pašoval, oni dostali zásilku zbraní málem s čestným doprovodem. Další triglavové jim přiletěli na pomoc v pancéřovaných bojových helikoptérách, proti nimž byly »maljutky« bezmocné. Navíc získali vyšší operativnost. Automobil ujede komandům, vybaveným také automobily, ale helikoptéře neujede.

Helikoptéry nás začaly nemilosrdně ničit. Díky »tamaře« jsem sice věděl, kde se právě nacházejí a kam míří, nesnažil jsem se ujet jim, to nemělo smysl, ale vždycky jsem se klidil do stran, jenže když helikoptéra znenadání změnila směr, nedovolila mi už reagovat. České silnice nejsou stavěné na automobilové honičky, stačilo mi uvíznout autem v koloně, kterou helikoptéra snadno dohonila – a triglavové na její palubě měli žně.

Úspěchy je ovšem povzbudily a brzy nás po Čechách honilo helikoptér víc. Nejprve pět, pak deset. A pomalu už nebylo kam utíkat.

Nejhorší bylo, že všechny mé »hlavy« ztrácely vědomí po zásahu jediné z nich. Týkalo se to celých Čech, takže občas havarovala i auta, která nebyla pronásledovaná. Jen ve zvlášť příznivých místech na rovné silnici se moji řidiči vzpamatovali včas, aby zabránili srážce. Motocyklisté v tom případě prostě neměli šanci a havarovali vždycky. Kdykoliv jsem proto viděl, že nemám šanci uniknout, nechával jsem motocyklisty zastavit u krajnice a auta aspoň zpomaloval, kde to jen šlo.

Nejvíc mě mrzelo, když spolu s ostatními ztrácela vědomí i batolata v bunkru.

Tam to bylo nejhorší. Musel jsem jim opatřit dětské hokejové přilbičky, aby si aspoň při pádu tolik nenatloukla. Mrzela mě i každá modřina mých ženských. Uvažoval jsem, že jich co nejvíc vyvezu za hranice, do Polska nebo ještě dál, kde se šok tolik neprojevoval a kde mé »hlavy« pociťovaly jen náhlou, ale krátkou bolest hlavy, která se dala přečkat.

Pak se mi podařilo zakoupit na Ukrajině i dvacet protiletadlových střel »igla«.

Tentokrát jsem helikoptérám neuhýbal. Věděl jsem, kudy letí a poslal jsem proti nim své motocyklisty s novými iglami. Jen jsem se trochu kryl za budovy a pokaždé, když se ty černé vrány dostaly na dostřel, vyletěl jim naproti ohnivý pozdrav.

Bylo to pro triglavy černé odpoledne, neboť v něm přišli o osm z deseti helikoptér. Ani jejich posádky nečekalo v troskách na zemi nic dobrého.

Jenže večer jsem zpozoroval, jak do Čech míří další dopravní letadlo, přímo přeplněné triglavy. Bylo to něco velkého, neboť jsem ani nedokázal rozeznat, kolik jich je na palubě.

Rozhodl jsem se velice rychle a poslal jsem motorkáře na příletové trasy Ruzyně a pro jistotu i do Pardubic. Igla je malá protiletadlová raketka a nemá velký dosah. Vyletí sotva do tří kilometrů, zatímco dopravní letadla létají v bezpečných deseti kilometrech. Přistávající letoun však už klesá níž a kromě toho je přistávání i tak riskantní manévr. Přesto jsem pro jistotu vyslal na totéž místo více střelců, aby účinek pokud možno pojistili.

To bude zase jekot! Už jsem viděl novinové titulky – Čeští vzbouřenci sestřelili civilní letadlo – tři stovky nevinných obětí! Celý svět musí tu věrolomnost odsoudit!

Bylo by ale pro mě příliš kruté nechat po Čechách jezdit tři stovky vrahounů, z nichž každý vydá za divizi námořní pěchoty. Propást tuhle příležitost bych si jistě dlouho vyčítal. Tamara mě ujišťovala, že letoun – civilní boeing – má na palubě skoro samé triglavy a já už jsem neváhal.

První i druhá »igla« zasáhly motory, třetí roztrhla přední část kabiny. Letadlo sklopilo natlučený čumák k zemi, po dopadu do pole ihned vyšlehly plameny a trosky se zahalily do oblaků hustého černého dýmu.

Vedete dva tisíce ku třem stům na mrtvoly, pomyslel jsem si, když jsem odjížděl od toho ohnivého pekla na poli. Doufám, že tihle se už nedoplní.

Takže vlastně – prohráváte.

*****

Očekávaný jekot médií samozřejmě převýšil intenzitou všechny dosavadní kampaně. Tentokrát to nebyla žádná provokace, to letadlo jsem doopravdy sundal. Aby to bylo lidem jasnější, objevily se po Praze i v jiných městech vylepené letáky s vysvětlením. K sestřelení boeingu se otevřeně přihlásila »Česká osvobozovací armáda«, ovšem doplnila, že na palubě byli jen »protiterorističtí specialisté«, vyslaní do Čech proti »České osvobozovací armádě«. Ochrana civilních letadel se na přepravu vojenských sil nevztahuje a takové letadlo, i když má civilní imatrikulaci, je regulérní vojenský cíl. Takto se civilních letadel zneužívat nesmí.

„Jistě jste si ve vaší blízkosti už mnohokrát všimli nevysvětlitelného zabíjení," stálo na letácích. „Mají je na svědomí tito američtí »protiterorističtí specialisté«. Jejich oběťmi byli nejprve naši řádně zvolení poslanci, pak ministři České vlády. Velice často zabíjejí soudce, policisty a nezúčastněné civilní občany, což jsou bezesporu válečné zločiny. Jen v některých případech zahynuli příslušníci »České osvobozovací armády«. »Protiterorističtí specialisté«

nejsou součástí US Army, ale neštítí se žádných zločinů a nazývat je »nevinnými obětmi« je vrchol pokrytectví.“

Lidé si letáky přečetli, někteří je umístili i na internet. Většinou »České osvobozovací armádě« fandili. Ačkoliv se agentury »pro výzkum veřejného mínění« ze všech sil snažily veřejné mínění proti ní otočit, příliš se jim to nedařilo. Lidé si mysleli své, nanejvýš se ptali, kde dělají ty pošahané průzkumy? Mezi lidmi? Výsledky na to nevypadaly. Spíš se zdálo, že si agentury ke svým »průzkumům« vybírají sekretariáty partají, které si pravidelně chodí pro instrukce na ambasádu Spojených států. Z některých průzkumů přímo čišelo zbožné přání jeho zadavatelů a i když je zdánlivě potvrzovaly, věřil jim jen ten, kdo jim věřit chtěl.

Na letácích bylo i stanovisko »České osvobozovací armády« k terorismu.

Rozdíl mezi terorismem a partyzánským odbojem je především v tom, že teroristům jde hlavně o teror, tedy hrůzu mezi obyvateli. Partyzáni naproti tomu životy lidí na vlastním území šetří a útočí především na vojenské cíle protivníka.

Dnes se však nebezpečně rozmohlo zjednodušené nálepkování za teroristy každého, kdo se protiví síle velmocí. Ve Spojených státech už označují za »terorismus nízké úrovně« i pokojné demonstrace vlastních občanů. Jenže od označování vlastních občanů za teroristy vede přímá a krátká cesta k teroru policistů vůči těmto občanům.

Američané samozřejmě označují za teroristické i všechny protiamerické demonstrace kdekoliv ve světě a omlouvají tím i brutalitu při jejich potlačování.

Hitler používal nálepky »bandité«. Jinak se na nálepkování nic nezměnilo.

Samozřejmě se v Praze konaly demonstrace i proti »České osvobozovací armádě« a na podporu »vládě zahraničních odborníků«, jenže na ně chodilo čím dál tím méně lidí.

Přiznám se, ubývali díky mému nápadu.

Dohodl jsem se s Jitkou na našem společném a jednoznačném stanovisku. Kdo se spojí s cizí mocností proti vlastnímu národu, naplňuje svým chováním trestný čin vlastizrady. Za ten je i v míru běžná sazba dvanáct let odnětí svobody, v době ohrožení republiky před svým zrušením trest smrti. »Převzetí« s tím má společné zničení osobnosti, nicméně tělo zůstane, takže to není totéž. Vyšší princip mravní říká, že vražda na tyranu není zločinem, trestat vlastizradu »převzetím« provinilců je tedy opodstatněné a morálně přijatelné.

Když byly demonstrace organizované triglavy a ti se jich sami účastnili, vyhýbali jsme se jim. Jakmile je ale »spontánně« zorganizovali čeští kolaboranti, nic nám nebránilo vybrat si ze zúčastněných daň a doplnit si vlastní ztenčené stavy.

Často se však těchto demonstrací účastnily i veřejně velice známé osobnosti. Byli mezi nimi známí herci, zpěváci, režiséři a politologové. Vyhledával jsem je s oblibou, byli mi sice k ničemu, protože je lidé příliš znali, ale využil jsem je jinak. Každý z nich se po skončení akce vrátil nejkratší cestou domů, napsal dopis na rozloučenou, kde se kajícně přiznal, že šel proti svému národu, načež ještě dříve, než mu mohl vyrůst oncik, kterým by se prozradila jeho příslušnost ke mně, spáchal sebevraždu.

Zjistil jsem přitom, které druhy sebevraždy jsou pro mě nejvhodnější. Naprosto jasně vedlo cyankáli, jenže to není každému dostupné. Ani oběšení není příliš bolestivé, když si sebevrah zvolí vyšší stoličku a volnější provaz. Nezemře pak udušením, ale přetrhne si při pádu vaz. Některé druhy sebevraždy jsou proti tomu buď nespolehlivé, nebo příliš trýznivé. Předávkování prášky pro spaní není bolestivé, ale je tu riziko, že lékaři sebevraha zachrání. Smrt pod vlakem je proti tomu spolehlivá, ale když vlak sebevraha odhodí a jen mu přeláme většinu kostí, je umírání úděsně pomalé, dlouhé a bolestivé.

Policie se u velice známých sebevrahů snažila dopis na rozloučenou zabavit a zatajit, ale když tyto osobnosti uložily dopis na rozloučenou na internet, byla taková snaha marná. Zakrátko byla na internetu celá sbírka těchto textů – a každý označoval známou osobnost, která se dala do služeb cizincům, aby pak »neunesla výčitky svědomí« a litovala toho.

Přišli jsme tak sice často o výkvět známých osobností, jenže – jakýpak výkvět, když se dával do služeb zla? Ani v pohádkách nenajdete, že by okupanti přinášeli lidem dobro!

Paměť těchto osobností jsem probíral jen zběžně. Tlačil mě totiž čas, potřeboval jsem je dostat co nejrychleji na místo sebevraždy, než se u nich objeví oncik. Možná jsem tu ničil i nepopiratelné hodnoty. Známý herec nebo herečka by mohli ještě prospět národní kultuře, vždyť jejich role píší jiní a s jejich soukromým životem nijak nesouvisejí. I pitomec může hrát mudrce, když se správně naučí roli, i psychopat může sehrát kladného hrdinu.

Jenže když se známý umělec propůjčí ke špatné věci, do jisté míry popře to dobré, čím by mohl lidem prospět. A čím méně známých tváří se objeví mezi kolaboranty, tím lépe.

Za odcházející herce přijdou noví.

Otázkou je, zda budou lepší...

*****

Británie si sice říká Velká, ale jedna pevná tamara umístěná mezi městy Birmingham a Coventry obsáhne většinu jejího území. Problém je pouze v tom, že v Británii nenajdeš ani kus volné plochy, aby někomu nepatřila. Musel jsem se bezpodmínečně domluvit s majiteli pozemků, kde jsem chtěl »stanovat«. Byli však ochotní dát mi za příslušný poplatek svolení k táboření – samozřejmě pod podmínkou, že nebudu poškozovat jejich majetek.

Z leteckého pohledu by si možná někdo mohl všimnout, že naše stany tvoří vrcholy naprosto pravidelného sedmiúhelníku, ale z nejbližší silnice to už tak nevypadalo – prostě tu táboří pár trampů nedaleko od vodní nádrže, kde je na koupání klid, protože je poměrně dost vzdálená od obydlených míst.

To však bylo jen pouhé rozhlédnutí. Potřeboval jsem získat přehled o nejbližším okolí města Birmingham, hlavně aby tu nebyli triglavové.

Triglavů bylo na Velkou Británii soustředěno poměrně málo. Většinou byli v Londýně, jenže ne v Parlamentu, ale v místních bankách. Proto jsem je v Parlamentu nepotkával, jinak by se mnou jistě už dávno zatočili. V Birminghamu a okolí nebyli žádní, nemusel jsem se jich tedy bát. To však byl jen první krok. Druhým krokem bylo pronajmout si typický malý britský domek na okraji lesa, kde jsem umístil dva pozorovatele. Antény jsem jim rozmístil zčásti v korunách lesních stromů, zčásti na jiných pevných místech. Mohl jsem tak rozpustit motocyklisty a získal na nenápadnosti. Pevná tamara u Birminghamu chránila především mé poslance v Londýně, aby se stačili včas klidit z dosahu triglavů. Naštěstí se triglavové nijak často nepohybovali. Byli zaujatí bankovními transakcemi a neměli čas na procházky.

Pro mě to byla výhoda.

*****

Také cestou na východ jsem tu a tam narazil na větší či menší hloučky triglavů. Nikdy jsem je nenacházel na vesnicích. Vždycky byli ve městech – a vždy drželi v rukou moc nad lidmi. Jejich touha po moci přecházela až v posedlost. Zaměřoval jsem je, zakresloval jsem si je do mapy Evropy, ale zasahoval jsem jen v Čechách proti těm cizáckým. Naštěstí byli většinou soustředěni na místních radnicích, která se dala objet alespoň dvoukilometrovým obloukem, což byla vzdálenost, kdy už na nás nereagovali. Znamenalo to, že jsem si nemohl prohlížet a obdivovat centra měst, ale to ani nebyl můj cíl. Nebyl jsem zde jako turista, spíš jako špion, nebo přinejmenším neutrální průzkumník.

Oděssa je přístavní město na břehu Černého moře a v době, kdy jsem jím projížděl, byl ve zdejším přístavu na »přátelské návštěvě« americký raketový křižník třídy Ticonderoga, nesoucí na palubě střely s plochou drahou letu tomahawk. Místní Ukrajinci mi tvrdili, že má na palubě i nukleární hlavice a byli na »přátelskou návštěvu« neuvěřitelně pyšní. V přístavu vítala americké námořníky chlebem a solí delegace místních celebrit, provázená zástupem dívek v tradičních ukrajinských vyšívaných krojích, hrála zde hudba a všude byly spousty přihlížejících občanů.

Přístavu jsem se musel vyhnout, neboť mezi celebritami byli nejméně tři triglavové, další jsem zaměřil na radnici. Průjezd Oděssou se mi tak zúžil na objezd severním okruhem, což by mohlo být nepříjemné v případě útoku triglavů v helikoptéře.

Triglavům místní lidé říkali »oligarchové«. Ještě za Brežněva řídili místní podniky na pozicích ředitelů, po pádu komunismu si je prostě přivlastnili a z komunistických špiček se změnili na špičkové podnikatele. Vystoupili z komunistické partaje, kterou už nepotřebovali, a změnili se v nejzuřivější antikomunisty – jako všude v tak zvaných postkomunistických zemích. Až jsem se divil, že nebyli i v Čechách.

Něco už jsem ale vypozoroval. Triglavové se drželi pohromadě. Nejmenší skupinkou byla šestice – zřejmě aby mohli číst lidem myšlenky. Proto byli málokdy v malých městech. Lublaň s pětinou velikosti Prahy byla jedinou výjimkou široko daleko a měl jsem podezření, že by to mohl být právě Lublaňský hrad, pod nímž se mohlo nacházet jedno z »chráněných sídel« triglavů, postavených ještě samotnými Kšagy.

Ani Oděssa není větší než Praha, ale pod městem jsou rozsáhlé třípatrové katakomby, za poslední války sloužící protiněmeckým partyzánům. Město sice založila ruská carevna až koncem osmnáctého století, avšak již dříve tu bývaly řecké osady a kolonie. Podle mě by i zde mohlo být podzemní sídlo triglavů. Nemuselo přece být – a nejspíš nebylo – jen jedno.

Zdržel jsem se tu trochu déle, chtěl jsem si prohlédnout americký raketový křižník. Co naplat, Čechy jsou vnitrozemský stát a námořní přístavy nám voní spíše dobrodružstvím než jenom rybinou.

Jenže americký křižník nemá v Černém moři co dělat, ačkoliv je tu na návštěvě. Podle jakýchsi dohod sem sice smějí, ale jen na omezenou dobu. Když raketový křižník povolenou dobu překročil, Rusko protestovalo a žádalo okamžité odplutí. Američané neodpověděli.

Pozoroval jsem raketový křižník z několika směrů. Motocyklisté rozmístili své antény do sedmiúhelníku a některými jsem odešel blíž k přístavu, zatímco karavan s operátory nad nimi držel stráž u obrazovky.

Pak jsem uslyšel vzdálený svist leteckého motoru. Jenže v té chvíli v karavanu zhasla obrazovka i s počítačem, jako kdybych je odpojil od akumulátorů. V karavanu byla rázem tma, neboť okénka jsem pokaždé zatáhl neprůhlednými záclonkami.

Nízko nad přístavem zakroužil bitevní letoun. Podle zděšených výkřiků jsem pochopil, že to není ukrajinský letoun, ale ruský. Rusové zase provokovali... jenže tentokrát neměl jejich vpád v úmyslu vystrašit Ukrajince. Bylo vidět, že letoun pomalu opisuje kruhy kolem amerického raketového křižníku, pokaždé na něho naletěl, jako kdyby se chystal loď potopit palubními raketami.

Na americkém křižníku byl vidět pohyb, ale pobíhali tam jen námořníci. Antény se ani nepohnuly, kanóny mířily vodorovně, jakoby jim nalétávající letoun nestál za pozornost. Ale vždyť správně by měly všechny hlavně sledovat nalétávající letoun, šachty protiletadlových raket měly být už dávno odklopené a připravené k sestřelení drzouna.

Místo toho – nic. Na palubě se míhalo pár námořníků, ale nezdálo se, že by něco proti tomu tichu dělali. Spíš to vypadalo jako bezradné pobíhání od ničeho k ničemu.

Při třetím náletu se ale přidalo ještě něco.

Moje nejbližší »hlavy« znenadání pocítily neodolatelné nutkání ke zvracení.

Nedalo se to překonat, ale letmý pohled mě přesvědčil o tom, že kolem mých »hlav« zvrací všichni. Muži, ženy i děti. Spíš bych byl nápadný, kdybych nezvracel. Mrknutím oka jsem viděl, jak se na palubě křižníku všichni námořníci naklánějí přes zábradlí a zvrací do moře. Samozřejmě jen ti, kdo byli na palubě a měli to k zábradlí blízko.

Jak se zdálo, celá Oděssa zvracela. I moji operátoři vyběhli z karavanu až na poslední chvíli a vzápětí oblehli nejbližší stromek. Nikdo se nepohoršoval nad znečišťováním veřejné zeleně, znečišťovali ji všichni, až na ty, kdo nedoběhli a pozvraceli se uprostřed chodníků.

Ruský letoun podnikl poslední cvičný nálet na americký křižník, posměšně zamával křídly, obrátil se východním směrem a nerušeně odletěl. Skoro současně ustalo nutkání ke zvracení a když jsem se s operátory vracel do karavanu, obrazovka již opět svítila a počítač spořádaně nabíhal, jako kdybych ho právě sám zapnul.

Nikdo nepochyboval o tom, že všechno souvisí s ruským letounem. Nebylo to ostatně poprvé, co se Rusové takhle předváděli a nebyla to první americká loď, kterou zesměšnili. Rozdíl byl v tom, že to bylo přímo v přístavu a mimo posádky křižníku se to dotklo i tisíců lidí ve městě.

Psychotronické zbraně mají své zastánce. Podle nich nejsou smrtící, což je humánnější než vražedné zbraně. Odpůrci naopak požadují jejich zákaz pro jejich zákeřnost. Mohou být totiž – a s tím se ve světě běžně počítá – použity proti vlastnímu obyvatelstvu, například pro rozhánění protivládních demonstrací, přičemž odpůrci navíc zpochybňují jejich neškodnost. Tvrdí se cosi o poškozování nervů a vnitřních orgánů, záření je rakovinotvorné, sterilizuje muže i ženy a i ve slabší intenzitě způsobuje malformace novorozenců. To zase zpochybňuji zastánci těchto zbraní s poukazem na vědecké výzkumy. Jenže vědecké výzkumy prováděné v armádních laboratořích nejsou považovány za seriózní, protože se tu škodlivé účinky vždy zatajují nebo aspoň bagatelizují.

Očekával bych, že po této ukázce americký raketový křižník zvedne kotvy a odpluje. Ale jakmile jsem zasedl k obrazovkám vyhodnocování »tamary«, přímo mě praštilo do očí něco úplně jiného.

V dosahu »tamary« nebyl jediný triglav.

*****

Chibiny

Chibiny je pohoří v Murmanské oblasti na poloostrově Kola v Rusku. Je v celé oblasti rozlohou největší a také nejvyšší (do 1191 m). Na západě jsou ohraničeny jezerem Imandra, na východě Umbozerem. Na severu i jihu bažinatými rovinami kruhového tvaru s průměrem 30 km. Tak nějak praví Wikipedie.

Chibiny je ale také kódové označení ruských rušiček, nesených na starších letadlech typu Suchoj, které dokáží vyřadit v širokém okruhu elektroniku všeho druhu. V této oblasti nefunguje téměř nic. Rusové tak dávají nežádoucím hostům najevo, že je nejvyšší čas odejít z oblastí, kde nejsou vítaní. V Černém moři to jsou zejména lodi americké, které sem podle dohod sice mají přístup, ale jen časově omezený.

Už předtím Rusové vyprovodili z Černého moře americký torpédoborec, jehož systém řízení palby Aegis totálně zkolaboval a loď byla prakticky bezbranná a neřiditelná. Posádka tehdy rychle odplula do Rumunska, kde musel námořníky uklidňovat psychiatr a americký prezident se rozčiloval nad tím, že si je Rusko dovolilo demoralizovat. Většina námořníků se totiž po této zkušenosti rozhodla okamžitě odejít z armády. Kdo by se jim divil? Na loď nerušeně nalétával nepřátelský letoun a oni mohli jen bezmocně sledovat, jestli je pošle ke dnu nebo ne. Zabránit by mu v tom nemohli, lépe řečeno, neměli čím. Vychvalovaný systém řízení raketové palby se jim změnil v hromadu šrotu zrovna ve chvíli, kdy šlo opravdu do tuhého – a což teprve, kdyby nešlo o varování, ale o skutečný boj? Že by po pancéřovaném letadle střídali z důstojnických pistolek? Hrách na stěnu by měl stejný účinek. Kdo se chce divit jejich demoralizaci, když na vychvalovaném plavidle zažili pocit naprosté bezmoci?

Dnes to ale bylo ještě ostřejší. Nejenže to bylo přímo v přístavu na kraji města, kde tu potupu viděly tisíce lidí, ale Rusové dali všem na vědomí, že chibiny na palubě suchoje umí zasáhnout i lidi. Sice jen pocitem nevolnosti, ale důkladně. Pozvraceli jsme se všichni.

Pro mě to mělo ještě další účinek. I po ukončení ukázky, když už se všechno zdánlivě vrátilo do normálních kolejí, lidé se uklidnili a kromě pozvraceného města už varovný nálet ruského letounu nic nepřipomínalo, jsem měl další nevysvětlený účinek.

Triglavové mi zmizeli z obrazovky »tamary«. Proč? Bylo jen dvojí možné vysvětlení. Buď se stali pro »tamary« neviditelní, což by pro mě byla katastrofa, anebo – anebo je ten letoun přinejmenším nadlouho omráčil. Pokud je nezabil úplně.

To ovšem stálo za zdržení. Hned jsem se začal shánět po vhodném místě, kde se dá na nějakou dobu zaparkovat karavan, případně po hotelech, kde by mě ubytovali.

Jedna z klíčových otázek se však rozluštila sama hned nazítří.

Městská rada s hlubokým zármutkem oznámila náhlou smrt starosty, neboli městského »méra«, obdoby francouzského »maire«. Největší záhadou bylo, že spolu s ním náhlou smrtí stejným způsobem zahynuli i dva radní a devět největších místních oligarchů. Jako příčinu smrti stanovili lékaři infarkt, ale co to bylo za podivný infarkt, když postihl v jediné chvíli dvanáct nejvyšších městských hodnostářů?

Lékaři se však nad tím nepozastavovali. Příčina smrti byla jasná a ani jednoho z nich nenapadlo spojovat ji s ruským letounem. Vždyť ani nelétal nad městem, kroužil převážně nad zálivem. Tisíce lidí byly mnohem blíž a nikomu se nic nestalo!

Město Oděssa se obrazně řečeno zastavilo. Prakticky všechny velké podniky ve městě ztratily vládce a majitele, zaměstnanci pracovali, ale s neskrývanými obavami diskutovali o svých vyhlídkách. Zbytek městské rady byl bezradný. Zmohl se na vyhlášení městského smutku – a doplňovacích voleb na tři uprázdněná místa městských radních.

Znamenalo to, že triglavy – a nepochyboval jsem, že to byli právě oni – něco zabilo.

Něco, co bylo v tom záhadném letadle. Co ostatní lidi včetně mě donutilo zvracet, ale triglavy to zabíjelo.

Je to ale vůbec možné?

Vyloučené to nebylo, nějaké odlišnosti už jsem zaznamenal. Třeba to, jak jinak na nás působila smrt jedné nebo dvou »hlav«. Mě to hromadně vyřazovalo, triglavy ne. Tady však něco působilo naopak. Mým »hlavám« to nevadilo – zvracení vynechám, je sice nepříjemné, ale nezabíjí. Triglavy to naopak zabíjelo. Radnice je vzdušnou čarou zhruba čtyři kilometry od přístavu. Smrtící dosah chibiny na triglavy byl tedy přinejmenším čtyři kilometry, to je zcela jistě víc než vzdálenost, na jakou triglavové zjišťují nás. Taková zbraň by zastavila jejich vpád do Čech a zachránila by mě.

Je v tom ale jeden háček. Chibiny jsou přísně střežené tajemství ruské armády. Získat je bude extrémně obtížné, ne-li nemožné.

Za pokus to ale stojí.

*****

Bylo mi jasné, že si s postupným prohledáváním Evropy nevystačím. Musím poslat do Ruska napřed aspoň jednu partu s »tamarou«. Oděssa byla Rusku blíž, jenže ji oddělovalo pásmo, kde není úplně bezpečno. Nezbylo mi, než to zkusit jinudy, třeba přes Bělorusko.

Problém byl v tom, že jsem zrovna neměl připravenou další »tamaru«. V Čechách mě pronásledovaly helikoptéry, do malé opravny počítačů, kde jsem »tamary« sestavoval, jsem se mohl odvážit jen pokoutně. Budu muset použít jednu z »tamar«, tvořících řetěz od Baltu po Turecko. Zbývající ji budou muset nahradit.

Parta v polském Bialystoku se sbalila a vyrazila k hranici s Běloruskem. Postupovat mohla jen pomalu, každých sto kilometrů se zastavila a aspoň zběžně si prověřila úsek před sebou. Nemělo smysl hnát se jako bezhlavý a vletět do pasti. Očekával jsem, že triglavové budou přinejmenším v Minsku, pokud ne i jinde.

Celkově mě do této chvíle překvapila spíš jejich nízká hustota. Boha Triglava uctívali ve starověku nejvíce staří Slované, jenže v dosud prověřené části Evropy se nacházely jen malé ostrůvky. Do Čech se jich znenadání nahrnuly stovky – nepřiletěli však z Evropy, ale z Ameriky. Že by se jim lépe dařilo tam?

Může to souviset s tím, že pravlast Slovanů se rozprostírala jinde než kde žijí potomci Slovanů dnes? Triglavové se mohli už dávno od Slovanů odpoutat, vždyť kult bohů přijetím křesťanství skončil a poslední svatyně starých bohů rozprášili křesťané už v předminulém tisíciletí. Dopustil by Triglav zneuctění své svatyně, kdyby v té době žil se svými uctívači? Při jeho současné převaze se nedalo očekávat, že by se mu tehdejší válečníci se svými meči, luky, šípy a kopími mohli postavit. Kteroukoliv dnešní armádu by dokázali ve velmi krátké době dokonale rozprášit.

Slované se Evropou stěhovali, zatímco triglavové byli připoutáni ke svým bezpečným sídlům, postaveným mimozemšťany. Jen malé množství triglavů zřejmě Slovany při jejich putování následovalo a jejich současný výskyt v mocenských střediscích může mít příčinu i v jejich touze po moci.

Divil bych se, kdybych na ně po celém Bělorusku nenarazil. Ovšemže byli v Minsku, přímo v prezidentském paláci, nic bych za to nedal, že i zdejší despota je triglav. Zdržovat jsem se tím ale nehodlal, neměl jsem na to čas ani chuť. Kolem Minska vede naštěstí pěkný dálniční obchvat, kudy jsem opatrně město objel a pokračoval dál.

Dnes jsou konečně i v Rusku pořádné silnice, takže mi cesta rychle ubíhala. Hned za hranicí s Běloruskem je první větší město Smolensk, kupodivu bez triglavů. Smolensk by se dal poměrně dobře objet obchvatem, ale rozhodl jsem se zajet do města a nakoupit si zásoby potravin. Neměl jsem ruské rubly, ale ještě v Čechách jsem svá komanda vybavil dostatečně velkou sumou dolarů. Jenže v obchodě je nepřijali, naštěstí viděli cizince a poslali mě do blízké banky. S rubly v kapse jsem nakoupil zásob na delší dobu, abych nemusel zbytečně ztrácet čas nákupy, uložil do zásobních beden v karavanu a chystal se k odjezdu.

Smolensk jsem však neopustil tak hladce, jak jsem přijel.

Zvěst o dolarech se zřejmě rychle roznesla, dříve než jsem s celým komandem vyrazil, měl jsem nevítanou návštěvu. Do karavanu neurvale vtrhli tři chlápci a požadovali peníze. Přijeli na motocyklech, které postavili před karavanem na stojánky, ale nebyli to triglavové, proto jsem si jich nevšiml, dokud se mi nenahrnuli dovnitř. Svůj požadavek však zdůraznili třemi pistolemi, kterými mi šermovali před očima. Pistole je opravdu pádný argument.

Většina Rusů je dobrosrdečná, ochotná a pohostinná, ale výjimky... ty stojí za to!

Naštěstí neměli ani tušení, že jsem jedna mysl s motorkáři parkujícími nedaleko, ale nejspíš by si nic nedělali ani z nich. Jistě věřili především svým zbraním.

Sehrál jsem před nimi zděšení číslo 5 a vydal bez sebemenšího náznaku odporu dolary i s pokladničkou. Chlapi zastrčili bouchačky a spokojeně se vyhrnuli ven. Tam však nenašli své motorky, místo toho všichni tři pocítili slabá štípnutí v obličeji...

Než se rozkoukali a vytasili opět zbraně, prohlédl jsem jejich očima...

Co si s nimi ale počnu? Nechat je jako své špiony ve Smolensku? Co tu budou dělat? Rychle jsem zjistil, že ti tři nemají žádné zaměstnání, živí se už řádku let loupežemi a nežijí si špatně. Místní policie o nich ví, ale nechává je na pokoji, neboť místní policejní náčelník dostává za blahovůli podíl. Jinými slovy klasické spojení organizovaného zločinu s policií. Triglavové za to rozhodně nemohou, to je čistě lidská záležitost.

Rozhodl jsem se jednoho z nich si zařadit do komanda. Motorku měl přece vlastní, byť neupravenou, bez antény, ale mohl kolem v době zastávek patrolovat. Byl zdejší a uměl tedy dobře rusky. Teď už bych to mohl úspěšně simulovat také, s Rusy jsem »převzal« i perfektní ruštinu, Češi jsou také Slované a nemáme příliš odlišnou fyziognomii, ale rodilý Rus mi bude jistě ještě platný. Ty dva zatím nechám ve Smolensku. Nejprve »převezmou« policisty, kteří od nich brali podíly na loupežích, počínaje hlavním náčelníkem. A pak... uvidíme. Zkusím je zařadit mezi lidi. Když se mi to nepodaří, budou to první kandidáti na oprátku, až mi zase bude hrozit strop...

Dál na východ byla města Brjansk, Orel, Kursk a Voroněž. Poblíž je letecká základna, ale odsud je do Oděssy příliš daleko a letoun by musel letět buď přes území Ukrajiny, nebo by je musel oblétávat. Očekával jsem proto, že měl základnu dál na jih, buď v Rostově na Donu, nebo na Krymu. Proto mě Voroněž příliš nezaujala a vyrazil jsem dál. Vpředu Boris Sergejevič Kramskij na vlastní motorce, za ním čtyři mé motorky, škodovka s karavanem a zbytek motorek kolonu uzavíral. Od Smolenska mi tedy přibyl Rus v čele.

Na jih vede z Voroněže do Rostova na Donu slušná dálnice, kde ani mé motocykly, ani karavan nevzbuzovaly žádnou pozornost. Jezdí jich tu víc, Rusové tudy jezdí na jih k moři, obvykle do Soči anebo na Krym. Kdejakého dálničního odpočívadla jsem využil k prověrce dalšího úseku cesty, ale tady, jak se zdálo, nikde triglava nikdy neviděli. Teprve v Rostově na Donu bych je očekával a čím bylo moje komando blíž, tím častěji jsem zastavoval. Ale k mému velkému, naštěstí příjemnému překvapení nebyli ani v Rostově.

Dal jsem se tam do řeči s několika Rusy, abych se informoval o letecké základně. Bylo výhodné mít v tom případě jako mluvčího Rusa, cizince by možná prokoukli a pak bych se asi nestačil divit, Rusové nejsou k cizím špionům shovívaví.

Dozvěděl jsem se jen, že mezi Rostovem a Oděssou je mnohem bližší letecká základna na Krymu, související s ruskou námořní základnou. Zdejší pochopitelně žádné podrobnosti neznali, jen měli jakési povědomí, že tam bude už dlouho, fakticky od druhé světové války.

Měl jsem tedy jako další cíl Krym. V Rostově jsem přenocoval, i když tam všechny hotely měly plno – v karavanu jsem měl naštěstí místa dost i pro Borise Sergejeviče, stačilo pro něho zakoupit nafukovací matraci a spacák. Musel se sice spokojit místem na podlaze, neměl jsem pro něho palandy, ale drobné nepohodlí mi nevadilo. Boris Sergejevič byl mladý a zdravý, vydržel by i horší polní podmínky.

Takže ráno zase na cestu. Krasnodarem jsme projeli bez problémů, triglavové nikde. Novorossijsk jsme nechali stranou, až v Kerči jsme se poněkud zdrželi čekáním na trajekt.

Za městem Kerč byly silnice v horším stavu, ale dalo se po nich jet. Čekání na přívoz mě naneštěstí zdrželo víc než jsem čekal, takže mi bylo jasné, že bych až do Sevastopolu dojel až za tmy – ale to jsem dosud nikde nedělal. To se radši utábořím na vhodném místě v lese poblíž silnice a do města pojedu až za světla.

Opět jsem rozvinul antény a podíval se kolem. Přede mnou bylo město Bělogirsk, tam bych ani triglavy nečekal, ale to se ví, jistota je jistota! Bělogirsk byl podle mého očekávání »čistý«. Už už jsem se chystal utábořit se, když jsem náhle spatřil něco, co mě očima úplně přikovalo k obrazovce.

Normální lidé na ní svítili velice slabou červení. Mé »hlavy« se projevovaly kanárkově žlutou barvou, kdežto triglavové svítili měsíční modří.

Na pobřeží Černého moře, nedaleko města Jalta, známého mnoha jednáními mocností za druhé světové války, však zářil jasně zelený bod.

Člověk to zcela jistě nebyl, já teprve ne a triglavové svítí modře.

Bylo to něco úplně jiného.

*****

Kolik překvapení mě ještě čeká?

Správně bych měl pátrat po letadle s chibinami, ale tohle mě zaujalo. Ostatně, mohu tam vyslat Borise Sergejeviče, jeden Rus nebude nijak nápadný. Sám budu pátrat po letecké základně. Důležité je, že ze Simferopolu nebo z jeho okolí dohlédnu až k moři téměř všemi směry kromě severního. Krym zde končí, Sevastopol je poslední město, dál je už jen Černé moře. Ruská letecká základna musí být někde tady. Od Simferopolu ale tamara pohodlně dosáhne i k městu Jalta, ačkoliv je mezi nimi horský hřeben. Když odsud vidím to neznámé světélko, budu jistě vidět i Borise. A kdybych měl přece jen smůlu a byl by tam triglav, no tak o Borise přijdu, beztak to byl lupič a násilník.

Připravil jsem mu nějaké zásoby, aby netrpěl hlady. Něco, co se nemusí vařit. Karavan měl pro všechny propan-butanový vařič, ale osamělý motorkář je na tom hůř. Ostatně až do Bachčisaraje jedeme pohromadě, až pak zabočí vlevo. Cesta je tam přes horský hřbet, samá klikatice a serpentina, ale motorkář si s ní poradí lépe než auto s karavanem.

Rozdělili jsme se tedy a Boris zamířil na jihovýchod.

Ruské horské silnice mají zvuk i v okolí Ruska. Rusové na nich jezdí tak ostře, že se zahraničním cestujícím obvykle zvedá žaludek strachem. Kupodivu na nich bývá poměrně málo havárií, i když se někdy vnucuje heslo: kdo to nezvládli, jsou už dávno mrtví... Boris se do této chvíle pohyboval nejvíce v okolí Smolenska, ale tady se prokázalo, že je to Rus. Ačkoliv jsem ho řídil já, kdykoliv jsem mu nechal volnost, přidával plyn a snad si to ani sám neuvědomoval.

Konečně se objevily první stavení Jalty, ale v té chvíli jsem musel přibrzdit.

Tamara tvrdila, že už jsem to zelené světélko – přejel. Je teď dál od Jalty než já.

Problém byl jen v jednom. Silnice vinoucí se v serpentinách neměla žádnou odbočku. Z jedné strany skála, z druhé propast. Přece bych nějakou odbočku nepřehlédl! Tamara to ale tvrdila dál a když jsem odečetl vzdálenost, bylo to ještě zajímavější. Prý se mám vrátit sotva dvě stě metrů.

Nezbývá mi nic jiného, řekl jsem si. Objasním to na místě. A otočil jsem motocykl.

Těch dvě stě metrů jsem se ploužil doslova krokem a zastavil jsem ve chvíli, kdy mi na obrazovce Borisovo světélko splynulo s tím zeleným. Napravo byla skála, silnice se k ní přimykala, zčásti byla do skály zařízнutá, zčásti ji nad strmým svahem podepírala betonová estakáda. A když jsem si v karavanu zvětšil obraz, rozpadl se mi na zrnění. To se mi občas stávalo, když jsem špatně nasměroval lasery. Zkontroloval jsem a opravil zaměření.

Ve větším zvětšení mi však vyšlo, že neznámé světélko svítí přímo ve skále. Jenže tady byla skála vyrubaná jako podle pravítka a ještě doplněná do roviny betonem, bez jediného hrbolku či prohloubeniny. Takže ten objekt – či co to bylo – musí procházet skálou!

Hrom aby do toho bacil!

*****

Samozřejmě bylo všechno jinak, než jsem v první chvíli uvažoval.

Ten objekt totiž nemusel být ve skále přímo na úrovni silnice, ale buď nahoře na skále, nebo naopak pod silnicí v nějaké jeskyni.

Poodjel jsem, abych na skálu viděl z boku. Jenže tam opravdu nic nebylo. Nahoře stálo pár stromů,ale mezi nimi by se neschovala ani koza. Takže se musím naopak podívat dolů. Jenže tam je za bytelnými dvojitými svodidly propast bratru dvacet metrů. Bez kvalitního horolezeckého lana je to předem zabité.

Pohledem jsem zjistil, že z jiného místa serpentiny na dané místo uvidím více z boku. Bylo snadné tam dojet, zastavit a podívat se, jenže z této dálky tam nic podezřelého nebylo. Až na maličkost – jeden ze sloupů estakády vypadal jako dvojnásobné šířky proti ostatním. Jiné vodítko jsem ale nenašel a nezbylo mi než se tam vrátit a propátrat to důkladněji.

A teď jsem to konečně uviděl!

Na tom širším sloupu estakády jsem za svodidly našel vyčnívající betonovou plošinku, ohraničenou nevysokým zábradlím. Ta plošinka tu nebyla jen tak. Byl to vrcholek točitého schodiště, klesajícího strmě podél sloupu dolů.

Uzamkl jsem motocykl řetězem ke svodidlu – nač dávat případnému zloději pokušení, překročil jsem svodidlo a začal opatrně sestupovat po točitém schodišti. K čemu to tu je, to ví jen tvůrce toho nesmyslu, myslel jsem si, když jsem sklouzl po vlhkém betonu a málem se zřítil dolů. To by ale žebra praskala! Pomaleji, Borisi!

Točité schodiště vedlo až k základům podpěr na druhou plošinku bez zábradlí. Odtud už beztak nebylo kam padat, jenže z plošinky vedla přímo do skály nepříliš široká chodba vejčitého průřezu – nahoře širší, dole užší. Na přírodní jeskyni to nevypadalo, spíš na umělý výtvor. Ale co s umělou jeskyní pod silnicí, kde nikdy nikdo nezastaví?

Záhada však pokračovala, nezbylo mi než jít dál – či spíš do hloubky skály. Opět jsem si zvětšil rozlišení a změřil vzdálenost. Zelené světélko bylo deset metrů ode mne, jenže vejčitá chodba se po dvou metrech ohnula vpravo do pravého úhlu a pokračovala souběžně se skálou. A aby nebylo pochyb, že tu nemám co dělat, znenadání ji zhruba po třech metrech ve tmě přehradily hladké, kovově lesklé dveře.

Ovšemže bez kliky.

*****

Na průzkum tmavých podzemních katakomb jsem nebyl vybavený, V karavanu jsem měl jednu baterku, ale ta byla nějakých čtyřicet kilometrů daleko. Stálo to ale za pokus. Než jsem vyšplhal těch dvacet metrů nahoru, vyrazilo mi mé druhé já s baterkou naproti. Ani já Boris jsem nezůstal stát, odemkl jsem motorku, otočil ji a jel jsem si sám sobě vstříc. Setkali jsme se zhruba v půli cesty, převzal jsem baterku, otočil obě motorky a zase jsme se začali vzdalovat. Boris směrem k jeskyni, obsluha antény zapojit se do sedmiúhelníku, neboť bez jedné antény zařízení nepracovalo.

Konečně se v zaparkovaném karavanu opět rozsvítila mapa jižního Krymu, zatímco se Boris vydal dolů po schodech. S baterkou v ruce jsem se vrátil ke kovovým dveřím a teprve za světla jsem si povšiml další zajímavosti.

Chodba ve skále byla až ke dveřím mokrá – to je celkem obvyklé. Ale na pouhou dlaň ode dveří jako kdyby byla na skále podle pravítka narýsovaná čára – a od ní byla skála suchá jako kdyby na ni pražilo letní slunce. Také dveře byly suché a všiml jsem si dalšího zvláštního jevu – ačkoliv vypadaly jako železné, nebyla na nich ani stopa rzi.

Nerezové dveře? Proboha – proč? To je snad zbytečný přepych, ne?

Pak jsem ale objevil další detail, na který bych potmě také těžko přišel. Ve skále byl na pravé straně vedle dveří nepatrný výklenek, velikosti krabice od bot a jen decimetr hluboký. Jenže na konci byla do skály otisknutá – lidská ruka. Jako kdyby tu někdo otiskl svou ruku do vlhkého cementu. Až na to, že tohle nebyl cement ani beton, tohle byla poctivá skála bez jediné prasklinky. Zkusil jsem vložit ruku do toho otisku, ale vyšlo mi, že zde otištěná ruka byla zřejmě menší a útlejší než moje. Spíš to vypadalo na ženskou ruku. Díval jsem se na otisk zblízka, svítil si na skálu baterkou, ale nic víc jsem neobjevil.

Zato v karavanu jsem zpozoroval, jak se zelené světélko pohnulo a vydalo se stejným směrem, jakým vedla lomená část chodby. Pak změnilo směr přímo ke mně. Zřejmě si mě to konečně všimlo.

Měl bych se dát na útěk? Blbost, přece tady nejsem, abych se bál. V nejhorším případě mě to neznámé světlo zabije – jen bych si přál, aby to nebylo moc bolestivé, ale nebezpečí smrti jako takové mě příliš nedojímalo. Raději vyčkám, kdo – nebo co – se objeví.

Těžké kovové dveře se prudce, ale nehlučně odsunuly do skály. Chodba za nimi byla jasně osvětlená, až mě to trochu oslnilo, ale náhle jsem stál tváří v tvář – vysoké černovlasé ženě, zahalené do černých šatů, jaké nosí v Čechách vdovy.

»Co tu hledáš?« zeptala se mě zamračeně.

Telepatií.

*****

Bohyně

Něžná i proradná,
krutá i bezradná
plamen i červánek,
ďábel i beránek
cukr i sůl
(Karel Kryl)

Zelené světélko znamenalo nějakou anomálii, takže mě její telepatie nepřekvapila. Měl bych jí odpovědět stejným stylem? Hrát od začátku s otevřenými kartami? Anebo promluvit rusky, hrát si na místního občana? Ale co, řekl jsem si, kdyby se chtěla projevit nepřátelsky, ať to udělá raději hned. Čím později, tím hůř a s horšími následky.

»Přišel jsem za tebou,« odpověděl jsem jí také telepaticky.

»Aha – takže jste si to rozmysleli?« odvětila s nepřístupným, zdvořilým úsměvem.

»Opravím tě,« upozornil jsem ji. »Zřejmě mě považuješ za někoho jiného než jsem. Nikdy jsem s tebou o ničem nejednal a nemám si tedy co rozmýšlet.«

»Aha,« vzala to na vědomí. »Takže nejednáš za Kšagy? Za koho tedy? Jsi snad otrok Ipájů? Anebo ještě jiných?«

»Nejednám za Kšagy,« souhlasil jsem. »Ani za Ipáje, ani za Kwijeny. Nejsem otrokem žádných vetřelců.«

»Nepochybuji o tom, že určitě nejednáš za Kwijeny,« udělila mi pobavený úsměv. »To bys mě znal a já tebe. Ale abys nebyl ničí, to tu ještě nebylo – a pamatuji toho hodně!«

»Můžeš si tedy rozšířit znalosti,« řekl jsem drze. »Kšagy, Ipáje i Kwijeny znám podle jména, ale nikomu z těch tří nepatřím. Jsem zkrátka zdejší.«

»A šumomluvu znáš sám od sebe, co?« opáčila trochu ironicky.

»Každý člověk ji má v sobě aspoň jako náznak,« ujišťoval jsem ji. »Ale ty ji máš velice silnou. Zřejmě nejsi ani přírodní, ani vytvořená Kšagy.«

»Nemusíš zbytečně chodit kolem horké kaše,« zvážněla. »Umístili mě na tento svět Kwijenové. Jsem jejich pozorovatelem, nic víc, nic méně. Mám spojení s jejich úlem, občas jim podávám zprávy, ale jinak jsem na nich nezávislá. Co mi na to odpovíš?«

»Umím si představit, kdo jsi,« přikývl jsem. »Trochu mě překvapuje tvoje spojení s mimozemšťany, ale nemožné to zřejmě není, dobrá, beru to na vědomí.«

»Bereš to na vědomí,« opakovala pobaveně. »Ale teď vážně! Pro koho pracuješ?«

»Opakuji ti to tedy vážně – nejsem otrokem žádných vetřelců, jsem zdejší a jestli pro někoho něco dělám, pak jen pro obyvatele zdejšího světa. K nim se také pořád počítám.«

»Hmmm,« vzala to na vědomí bez velkého nadšení, ale i bez nepřátelství.

»Nevěříš mi?« zeptal jsem se raději.

»Počítáš se mezi zdejší lidi... to beru, jestli je to pravda,« rozhodla se zřejmě, že mi to věřit bude. »Dobrá, pojď tedy dál do mé sluje!«

Otočila se do boční chodby a šla napřed. Následoval jsem ji dost zvědavě. Čemu ona říká sluj? Pravda, obydlí má vytesané do skály, takže to má cosi společného s přírodními jeskyněmi, ale s trochou nadsázky by se dalo říkat jeskyně i našim domům.

Zavedla mě do rozšířeného prostoru – tedy do jeskyně. Měla oválný půdorys, všechny stěny měla zaoblené, ale jinak byla úplně prázdná. Ale pak pokynula – a objevily se tu dvě velké houby a mezi nimi veliký kamenný hranol. Posadila se na jednu houbu – aha, je to asi sedátko – a rukou mi pokynula na druhou houbu. Nemusela ani nic říkat – pochopil jsem to jako výzvu posadit se proti ní a sedl jsem si. Houba byla měkká, ale pevná, to měla společné s čalouněnými židlemi, stejně jako kamenný hranol zastával úlohu stolu.

V té chvíli se ale nad stolem trochu zamlžilo – a objevila se tu mísa plná ovoce.

Jablka a hrušky jsem poznal, také hrozny vína byly pozemské, ale ostatní ovoce jsem nikdy neviděl ani na obrázku. Byly tu jakési banány – jen podle vnějšího tvaru, jenže byly červené a průhledné jakoby byly z rosolu. Vyskytovaly se tu i modré, stejně průsvitné koule, něco co připomínalo ježka, nebo spíš kaštan před vyloupnutím.

»Nejlépe se jedná, když není hlad,« pobídla mě a sama si vzala jeden průhledný banán.

Je docela dobře možné, že to je mimozemské ovoce, pomyslel jsem si. Málokdo má to štěstí ochutnat něco podobného. Neodolal jsem a vzal si stejný banán.

Chutnal mezi rybízem a kiwi, jen vnitřek byl pevnější, netekla z toho žádná šťáva.

»Takže ty pracuješ pro Kwijeny,« pokusil jsem se pokračovat, ale přerušila mě.

»Nepracuji pro Kwijeny!« odmítla to. »Říkáš, že jsi zdejší. Dobrá, já jsem také zdejší. Kwijenové mě sem sice umístili, ale nic pro ně nedělám. Podávám jim občas zprávy, co se na tomto světě děje, ale ty jim nepřinášejí žádný užitek. Přišli by, kdybych je o to požádala, ale to bych nejprve musela vyhodnotit, že je celý tento svět v nebezpečí zkázy.«

»Nechci moc rýpat, ale obávám se, že náš svět není od zkázy daleko,« rýpl jsem si.

»Strach má velké oči,« odbyla mě. »Byla chvíle, kdy jsem zvažovala jejich přivolání. To když do našeho světa narazil obrovský vesmírný balvan, vzedmul obrovskou vlnu, která spláchla většinu pevnin kolem celého světa, to bylo skutečné nebezpečí! To, co se děje dnes, je proti tomu slabý odvar! Lidé nejsou schopní způsobit celosvětovou potopu.«

»To ne, ale jejich zbraně vytvářejí smrtící záření,« řekl jsem.

»To bych zvládla úplně beze škody,« ujistila mě.

»Máš takové možnosti?« sehrál jsem pochyby, ačkoliv jsem tušil, co mi odpoví. Točila se mi ale z jejich slov hlava. Že by tu byla už před potopou světa?

»Mám,« odvětila. »Nakonec – i tu potopu jsem zvládla, beze mne by na souši nezůstal ani zbytek života. Jenže s rybami není žádná zábava.«

»Když ale pro nikoho nepracuješ, co tu tedy děláš?«

»Pozoruji,« odvětila. »Mám takové možnosti. Pozoruji svět, kdekoliv se mi zachce.«

Pokynula stranou a v kamenné stěně její jeskyně se otevřelo obrovské okno, jako by se celá jeskyně vznášela vysoko nad zemí. Poznal jsem krajinu, kudy jsem nedávno projížděl. Byl to Krym z výšky... tak odhadem z pěti set metrů. Dole jsem spatřil tábor s karavanem, kolem rozestavené motocykly.

»To jsou tvoji známí, viď?« usmála se trochu. »Kdysi dávno mě bavilo hrát si s lidmi, třeba jim postavit do cesty horu, která tam nikdy předtím nebyla, nebo před nimi vyhloubit jezero, bažiny nebo řeku, ale už mě to dávno přešlo. Teď už je jen pozoruji dálnovidem, je to lepší než televize. Mimochodem, má nějaký smysl, že jsou rozestaveni do sedmi stran?«

»Ano, má to smysl,« rozhodl jsem se zbytečně to netajit, když už si toho sama všimla. I když byl z ptačí perspektivy ten sedmiúhelník lépe patrný než ze země.

»Zaměřujeme triglavy od Kšagů,« pokračoval jsem. »Zaměřili jsme i tebe, proto jsem tady. Ale víme, že ty nejsi jako oni.«

»No to se ví, že nejsem!« zasmála se trochu křečovitě. »Přiznávám, myslela jsem, že jsi od nich. Dala jsem jim nedávno ultimatum, proto jsem myslela, že přišli s odpovědí. Ale tady na Krymu nejsou, nehledejte je tu, já bych je odsud hnala! Sem smí vždycky nejvýš dva a beze zbraní. Jinak bych s nimi zatočila!«

»Dala jsi jim ultimatum?« zeptal jsem se.

Znělo to zajímavě. Kdo může dávat ultimata těm, kdo se sami prohlašují za bohy?

»Ano,« přikývla. »Buďte rádi, že se vás to netýká! Ale co tu děláte vy?«

»Zaměřovali jsme triglavy,« opakoval jsem. »Jestli tady na Krymu nejsou, nebylo by potřebné ani jejich zaměřování, ale kromě toho tu hledáme ruskou leteckou základnu.«

»Proč?« podívala se na mě se zájmem. »Proč až na Krymu, když jste museli přijíždět kolem větší letecké základny u Rostova?«

»Protože z Krymu je kratší cesta do Oděssy,« vysvětloval jsem jí.

»Co s tím má co společného Oděssa?« zajímalo ji.

Vysvětlil jsem jí, jak jsem byl svědkem náletu ruského letadla na americký raketový křižník, co se přitom dělo s lidmi ve městě a na lodi.

»A to právě bylo to moje ultimatum!« řekla. »Jasně jsem jim naznačila, že si žádné vojenské provokace nepřeji, jinak budou koukat!«

»Říká se, že ruské letadlo neslo nějaké tajné rušičky,« nakousl jsem to opatrně.

»Chibiny, že?« řekla to naplno.

»Ty o tom něco víš?« zeptal jsem se.

»Aby ne!« zasmála se. »Triglavové si pořád myslí, že na tomto světě založí pro Kšagy kosmickou vojenskou základnu. No a já jsem řekla: Ne! Kšagy jsem ze Země vypakovala, ale nasadili sem polomístní mutanty. Dobrá, jsou napůl místní, nemají kam odejít, ať si tady vegetují. Ale se základnou jsem i jim řekla jasné: Ne! Slíbila jsem jim, jestli nepřestanou, že dám lidem něco, co jim jejich válečnické pudy patřičně znechutí!«

»Chibiny nejsou ruský vynález?« zajímalo mě.

»Tak napůl,« řekla. »Letadlo je jejich, nějaká ta pouzdra si taky sami ukuli, ale jadérko uvnitř, to nejdůležitější, je ode mne. No, vsadím se, že triglavům ten přelet v Oděsse pěkně zhořkl. Já jim dám slibovat kamarádíčkům vojenské základny, i když jen pozemské!«

»Ale – jednu námořní máte kousek odsud!« upozornil jsem ji.

»Jenže to jsou Rusové,« mávla rukou. »Možná jsem jim měla taky říci: Ne! Jenže když si ji tady zakládali, byly v ní jen plachetnice a ty jsem velkoryse přehlédla. Možná bych jim měla i dneska říci své: Ne!, nikdy není pozdě, ale – oni z ní přece na Rusko střílet nebudou. Kdežto za kamarády zdejších triglavů nikdo ručit nemůže. Dostali varování, že se nebudou stačit divit a jak jsem se dívala – mám odsud přehled kam si vzpomenu – účinky odpovídaly záměru. Nebyli jste tam zrovna v té době také?«

Dojedla červený rosolovitý banán a vzala si modrou průhlednou kouli.

»Byli jsme tam,« připustil jsem. Musel jsem v duchu uznat, že přehled o světě asi má. A perfektní, o takovém se mi nikdy ani nezdálo!

»Celá Oděssa v té chvíli zvracela,« pokračoval jsem. »My samozřejmě taky. Navíc to úplně vyřadilo veškerou elektroniku široko daleko.«

»Tak to mělo být,« přikývla spokojeně. »Byl docela problém izolovat elektroniku toho letadla, aby se i ono nezřítilo. Já doufám, že ti mezci přijdou s omluvou, jinak pro ně budu mít i horší překvapení. Zvracení je nepříjemné, ale takový náhle vyvolaný průjem... I toho se ale dočkají, když nepřestanou.«

»Mluvíš o triglavech z Oděssy?« hádal jsem.

»Jo,« přikývla. »A o celé jejich bandě, rozlezli se tam víc než dost.«

»Mám takový dojem, že tentokrát s omluvou nepřijdou,« řekl jsem. »Celá Oděssa sice zvracela jako jeden muž, ale triglavové ne. Chibina je totiž zabila.«

Podívala se na mě kysele jako na posla špatných zpráv.

»Cože?« zarazila se.

»Chibina triglavy zabila,« zopakoval jsem jí. »Poslyš, že jsi to zvracení stvořila podle obyčejných lidí ve tvém okolí?«

»Jak to víš?« mračila se.

»Nevím, jen hádám,« uklidňoval jsem ji. »Ale myslím si, že triglavové už nejsou lidé jako ostatní. Sama jsi říkala, že to jsou mutanti. Mají tedy jiné vlastnosti a myslím si, že jsi ty rozdíly trošku přehlédla.«

»Ale co,« uklidnila se. »Nakonec – neříkala jsem jim, co to bude, jen že se nepostačí divit. Doufám, že se ti postižení aspoň chvilku divili. Chápej, když už mě donutili něco proti nim dělat, zasloužili si pořádně klepnout přes prsty. Já se jen tak nenechám rozházet, ale

když mě někdo naštve... Naštvat Moranu není dobrý nápad! Triglavové mě párkrát naštvali už dřív a pokaždé to odskákali. Hned při prvním setkání se mě pokusili zabít! Vzhledem k mé podstatě je to ale dost hloupý pokus. Dnes už mě uznávají a trošku se mě i bojí.«

»Ty jsi Morana?« podíval jsem se na ni jako bych potkal známého.

»Tak mi říkali lidé,« kývla. »Kwijenové mi říkali jen Mor-gea-na, Černá pozemšťanka. Tomuhle světu říkali totiž „Gea“ a mám dojem, že se to jméno dochovalo dodnes. Lidé v okolí si pak mé jméno zkrátili a já dnes slyším na oboje, ačkoliv mě původním jménem nazývají už jen Kwijenové. Jaké jméno máš ty?«

»Já slyším na mnoho jmen,« vzdychl jsem si. »Tebe taky chtěli triglavové zabít? Mě zabili hned při prvním setkání a od té doby mě zabíjejí, kdekoliv na mě narazí.«

»Počkej!« zarazila mě. »Jsi přece člověk. Kdyby tě někdo zabil, budeš mrtvý, ne?«

»Jak se to vezme,« pokrčil jsem rameny. »Znáš i triglavy, ne? Ti žijí ve trojicích a když jednoho z trojice zabiješ, triglav žije dál, i když už jen ve dvojici...«

»To znám,« přerušila mě. »A pak někomu hbitě ukradnou tělo a doplní se. Chceš tím říci, že i ty jsi triglav, jen jiný než od Kšagů?«

»Nejsem triglav,« ujistil jsem ji. »Můžeš se sama podívat – pátrání po triglavech se nás účastní deset. Sedm je rozmístěno do sedmi stran, dva jsou uprostřed – a já jsem desátý.«

»Aha,« přijala to. »Takže jsi další Rávana. No, nedá se tvrdit, že mám z tebe radost.«

Znám ten indický epos, samozřejmě ne v sanskrtu, ale v češtině. Rávana je legendární démon, vládce ostrova Lanká – dnešní Srí Lanka. Ale stejně jako trojhlavý triglav či démon Triširas, ani Rávana nemusel mít deset hlav na jednom těle. Stejně jako já nebo triglavové, mohl být složený z deseti zdánlivě obyčejných lidí. A lidové pojetí převedlo desetihlavost až do úplné absurdity, provozované na jevištích indických divadel. Do věnce devíti hlav kolem jediné pravé. A ve skutečnosti to mohl být některý můj předchůdce.

»Znala jsi Rávanu?« nadhodil jsem otázku.

»Znala,« přikývla. »Byl to pokus jednoho výsadku Ipájů. Oproti triglavům měl deset hlav jako ty – ostatně si myslím, že i ty jsi od Ipájů, jak jinak by ses tu mohl objevit?«

»Takže Rávana skutečně existoval?« zasnil jsem se, abych nemusel odpovídat.

»Viděla jsem ho v Indii,« přitakala. »Ale byl to hulvát nad hulváty a žádná ženská si před ním nebyla jistá. Až pak narazil na Rámu, to byl dost silný vladař, než aby se ho lekl. V rozhodující bitvě zabil všechny Rávanovy „hlavy“ – a to byl konec experimentu. Ipájové mě tenkrát pořádně dozlobili – a buď si jistý, není na Zemi nic strašnějšího než rozzlobená Mor-gea-na! Pak se Ipájové stáhli a už se na Zemi neobjevili.«

Taky mi nebyl ten skrček od Ipájů sympatický. Dobrá, jsem tedy následník Rávany. Až na to, že se nevěnuji únosům žen, za což dostal Rávana nakládačku, kterou nepřežil. Jenže – ani já nemusím přežít nakládačku od triglavů.

»Čekal jsem, že tady v okolí bude triglavů víc,« řekl jsem. »V našich starých bájích je psáno, že Triglav byl jakýsi bůžek Slovanů. Vypodobňovali ho se třemi hlavami na jednom

krku, ale Rávanu dodnes karikují ještě víc. Vypravil jsem se tedy za nimi do jejich pradávné vlasti, ale tady jich kupodivu tak moc není.«

»Za Slovany – nebo lépe, za jejich předky – bys musel dál, až do Indie,« opravila mě.

Měla jistě pravdu, tvrdí se to tak. Slované cestovali dlouho, různě se míchali a Triglava mohli klidně zanechat i v Indii.

»Tak daleko kroniky nesahají,« povzdychl jsem si. »Mimo Triglava měli naši předkové jako bohyni i Moranu. Nebyla jsi to ty? Zřejmě se s tebou kdysi setkali, či ne?«

»Jistěže mě znali,« opáčila. »Spojovali si mě se smrtí, ale nebyla to má vina. Obvykle bývám mírná jako ovečka, o nikoho se nestarám, jenže – jak říkám – kdo mě naštve... měla jsem s triglavy nějaké neshody, proto mě tak pomlouvali. Poslední dobou mě už zase párkrát rozzlobili... hele, nechme toho. Nechci se rozčilovat. Mohla bych pak ve zlosti potopit kus nějaké pevniny a samotnou by mě to později mrzelo.«

»Mě by zajímalo, proč mě pořád zabíjejí,« postěžoval jsem si. »Já je zabíjet nechci, ale oni mě pořád vraždí, ani nevím proč. Takže jsem se musel začít bránit a teď už je mezi námi skutečná válka. Já ji ale nechci. Snažil bych se splnit jejich mírové podmínky, kdyby nějaké měli, jenže to není možné. Nedá se s nimi vyjednávat, každého vyjednavače mi bez jediného slova zabijí. Uznej, že se potom vyjednávat nedá! A přitom nevím proč?«

»Protože nejsi jejich ani zdejší,« vysvětlila mi to. »Považuji za svoji povinnost zabít každého, kdo by se mohl v budoucnu protivit Kšagům. Pořád doufají, že se tu jednoho dne bude stavět jejich vojenská základna. Mě napadli také, dokonce několikrát, jenže zabít mě nedokáží ani jejich páni Kšagové. Když to triglavové zjistili, přestali s atentáty – beztak se každý pokus obrátil proti nim. Na tebe si ale troufnou – takže máš smůlu.«

»Z toho nemám radost,« zamračil jsem se. »Nezbývá mi totiž nic než se bránit.«

»Tak se braň!« poradila mi bezelstně.

»Tomu se u nás říká hraběcí rada,« odfrkl jsem si i v telepatii. »Hraběcí rada znamená radu naprosto nepoužitelnou. To se rozumí, že se snažím bránit, ale – poslyš, nemohla bys mi pomoci uzavřít s nimi mír nebo aspoň příměří? Na tebe přece dají!«

»Nevím jak,« zdálo se mi, že se zamyslela. »Pomohlo by, kdybys byl nedotknutelný jako já, to by brzy pochopili, ale to ty nejsi. Obávám se, že se válce s nimi nevyhneš a že to skončí vyhubením jedné nebo druhé strany.«

»To mi tedy věštíš pěkné věci,« zaškaredil jsem se. »Poslyš, co kdybych tě požádal o pomoc? Nemohla bys triglavy ode mne odstrašit? Třeba to tvé jadérko chibiny...«

»Chceš je vyhubit?« podívala se na mě pobaveně.

»Nechci,« ujistil jsem ji. »Stačilo by mi přesvědčit je, aby se vyhnuli území, kde se nacházím. Když se mi budou vyhýbat, nebudeme se muset zabíjet.«

»Naivko!« sprdla mě. »I kdybys jim znemožnil přístup na území, které považuješ za své, ale dovolil tam přístup zdejším lidem, pošlou tam proti tobě zdejší lidi. Jestli to dobře chápu, jsi poměrně mladý vícehlavý. Jakým právem se chceš roztahovat na území, kde byli triglavové tisíce let před tebou? Proč je chceš odtud vypudit?«

»Nemohu za to, že jsem,« odsekl jsem. »A když už jsem, tak chci žít i jako poměrně mladý vícehlavý. Dosud jsem se rozšiřoval jen na území, kde žádný triglav nebyl. Jenže pak mě tam objevili. V první chvíli jsem se dokonce zaradoval, že jsem na Zemi potkal někoho mně podobného, jenže mě hned při prvním setkání začali zabíjet a teď se tam nahrnuli, aby mě zlikvidovali. Ustoupil bych jim, ale není kam, půjdou za mnou všude. Tak řekni – jakým právem chtějí zabít oni mě? A proč mi nemůžeš pomoci? Tebe přece uznávají! Spíš se mi zdá, že jen nechceš!«

»To se ti zdá dobře,« odvětila. »Nejsem na tomto světě, abych dělala soudce, ale abych zabránila úplné zkáze. Ani ty, ani triglavové lidstvo ohrozit nemůžete, takže bych vás měla ignorovat. Jste pro mě vzduch, chápeš? Už jsem tady zažila ledacos, vyhynutí či vyvraždění

celých národů, ale nic neohrozilo svět a lidstvo jako celek. Tak mi řekni, proč bych se vůbec měla zabývat jedno- i vícehlavými jedinci? Leda by mě někdo opravdu naštval, ale kdo? Většina lidí o mně ani neví a ti, kdo mě znají, si něco takového šeredně rozmyslí.«

»Štvát tě nemíním,« ujistil jsem ji. »Beztak by ti to bylo nejspíš jedno.«

»Myslíš, že se neumím naštvat?« podívala se na mě zkoumavě.

»Když je ti lhostejné, co triglavové dělají...« zkusil jsem ji popíchnout. »Sedíš si tady ve své sluji a nevíš, co se ve světě děje...«

»Podívej se, naivko,« obrátila se ke mně skoro dobrácky. »Mám určitě tisíckrát lepší přehled o všem, co se ve světě děje, dálnovid lidé ještě nesestrojili. Provokuješ mě zbytečně. Dejme tomu, že bych ti dala „jadérko chibiny“, které, jak říkáš, triglavy zabíjí. Správně jsi odhadl, že jsem to šila na míru podle zdejších lidí, mělo to vyvolat jen zvracení. Ale jestli to triglavy zabíjelo, výčitky si kvůli nim dělat nebudu, je to plémě zla. A takových už na Zemi bylo! Navíc je otázka – jsi vůbec lepší? Neznám tě, abych to mohla posoudit. A i kdybych ti jedno dala, v čem si pomůžeš? Chibiny jsou nad vrcholem současné techniky, rozmnožit je nedokážeš a jediné „jadérko“ mnoho nezmůže. Asi bys dokázal vyhnat, nebo spíš vyvraždit, triglavy z malého území, rozměrově ne více než pár set kilometrů. Oni pak na tebe pošlou své poskoky z řad lidí, kteří klidně celé to území vyvraždí. K čemu by to bylo? K větší zkáze obyčejných lidí? Zlob se na mě jak chceš, o to opravdu nemám zájem.«

V té chvíli jsem zpozorněl. Do okruhu monitorovaném tamarou vletěli dva triglavové, nejspíš v malém letadle. Přiřítili se rychleji než jakýmkoliv jiným dopravním prostředkem, navíc přiletěli od moře a ani hranice pobřeží je nijak nezpomalila. Zakroužili a bez velkých cavyků přistáli na nevelkém plácku nedaleko městečka Sokolinoje. Nouzové přistání to asi nebylo, někdo je tam čekal, bez velkého zdržování totiž vyjeli na silnici do Jalty. Znamenalo to, že zakrátko pojedou kolem Mor-gea-niny skalní »sluje«.

»Jedou sem dva triglavové,« upozornil jsem ji. »Neříkala jsi, že přijedou za tebou?«

»Čekala jsem je už dřív,« odvětila ledabyle. »Dobře že o nich víš, ale nevzrušuj se tím, v mé přítomnosti si nikdo nic nedovolí, ani triglavové ne.«

»Pak bys mi s nimi mohla aspoň zprostředkovat rozhovor,« napadlo mě.

»To sice mohu, ale výsledek tě nepotěší,« ujistila mě. »Neřeknou ti nic nového, než co víš ode mne. Nejsi jejich ani zdejší, oni mají povinnost zabít každého, kdo se může protivit Kšagům a jsou silnější, takže máš smůlu. Tím vyjednávání skončí. Mohu pro tebe udělat jen to, že tě nechám odejít dřív a je tady pozdržím, aby tě nedohonili, ale víc ode mě nečekej.«

»A víš, ani se moc nedivím, že tě lidé spojovali se smrtí, když tě nechávaly chladnou katastrofy, války a hory mrtvol,« zkusil jsem ji popíchnout, ačkoliv jsem si byl vědom, že by to mohlo dopadnout zle... a není na Zemi nic strašnějšího než rozzlobená Mor-gea-na! Jenže – může zabít Borise Sergejeviče Kramského, což mi až tak moc vadit nebude, ještě nedávno to byl grázl k pohledání. Možná by bylo lepší kontaktu s triglavy zabránit, setkání je jen upozorní, že jsem tady na Krymu.

»Poslyš, ty provokatére!« přešla do kousavého tónu. »Pro koho doopravdy pracuješ? Řekla bych, že pro Ipáje. Triglavové už odhalili, že nejsi jejich, že bys byl Kwijenů, to se mi ani nesnaž nabulíkovat, zbývají Ipájové anebo nějaká neznámá vesmírná rasa, tím myslím v tomhle koutu vesmíru. Jak je to s tebou? Bulíky mi na nos nevěš! Já si to zjistím, ale pak bys nemusel dopadnout dobře!«

A hleďme! Morana vycenila zuby! pomyslel jsem si. Jenže ona snad nemá povinnost zabít každého, kdo se jí může protivit. Leda by to udělala z rozmaru. Ačkoliv ani to nemohu vyloučit, kdoví jaké záliby ve své jeskyni má...

»Nepracuji pro mimozemšťany!« řekl jsem. »Nebudu ti nic zapírat, zmutoval mě jeden skrček Ipájů, jenže mě po chvilce prohlásil za nepovedený kousek a chtěl mě zpopelnit. To jsem ale pochopil včas a než to mohl splnit, zmizel jsem mu. Mám totiž schopnost akmafas,

neboli neviditelnosti, což mě před ním zachránilo. Tím pádem ale nemám žádnou povinnost někomu sloužit – ten skrček mě stvořil, ale pokoušel se mě zabít, čímž moji vděčnost zrušil. Žiju tedy dál mezi lidmi a pokouším se jim pomáhat, protože se pořád počítám za obyvatele tohoto světa. To je zhruba vše.«

»Zajímavé!« řekla trochu mírnějším tónem. »Pěkně mluvíš o Ipájích... skrček... A co bys dělal, kdyby se sem znenadání vrátili?«

»Tak se budu snažit zmizet jim, jak to půjde,« přikývl jsem. »Beztak by mě chtěli jen zpopelnit – tedy, oni tomu říkali „zevzdušnit“, ale to je asi totéž...«

»Pak bych ale řekla, že tě asi moc dobře nevybavili,« zkusila hádat.

»Utekl jsem mu jen s těmi mutacemi, co mi předtím stačil dát,« přikývl jsem. »Nic víc jsem nedostal. Jen neviditelnost, telepatii, regeneraci a schopnost někoho převzít, což značí zmocnit se jeho těla a stát se vícehlavým.«

»Až na tu neviditelnost jsou to základní schopnosti každého mimozemského mutanta,« ujistila mě. »Ipájové mají proti Kšagům navíc jen neviditelnost. Nepostavili ti ani úkryt?«

»Nic takového,« ujistil jsem ji. »Naše setkání trvalo pár minut. Když ten skrček zjistil, že se mu nepodařilo mě „převzít“, chtěl mě zpopelnit, jenže já jsem mu neviditelný uskočil stranou a pak dál... byl to pěkný ohňostroj, ale naštěstí pro mě šlo všechno vedle.«

»Takže jsi víc zdejší než my,« shrnula to Mor-gea-na. »To je opravdu zajímavé. Nu což, uvidím, jak se ti povede dál. Ipájů se bát nemusíš, ti se sem neodvažují. Ten tvůj skrček na Zemi přistál nouzově, vím o tom, ale nepřistál úmyslně, jen pro poruchu stroje a to jsem mu ještě uznala, stejně jako když si pro něho přiletěla ta jejich lapjoa... něco jako kosmická odtahová služba... Jinak je tu ale nestrpím. Ty ale nejsi jen desetihlavý, že?«

»Nejsem,« přiznal jsem. »Mám sice jakési omezení, ale je to až za deseti tisíci. Proto se mi dosud dařilo triglavům unikat. Ale opakuji, i když mě zabíjejí, kdekoliv mě vypátrají, raději bych s nimi uzavřel příměří.«

»Co bys raději, to na tobě nezáleží,« odvětila. »Příměří musí chtít obě strany a jak už znám triglavy, oni to chtít nebudou. Škoda! Země by byla třeba pestřejší...«

Melodický zvuk mě trochu překvapil, ale ukázalo se, že to byl jen její zvonek u dveří. Mor-gea-na se zarazila, pak pokynula rukou.

»Vstup, kdo v dobrém přicházíš!« ozvala se telepatií, zřejmě pronikající skálou.

Žádný zvuk se však neozval. Kovové dveře se otevíraly bezhlučně, ale nemohl to být nikdo jiný než dva triglavové. Tamara už je ukazovala přímo tady. Ani moc nehledali vchod, zřejmě tu nebyli poprvé.

»Postav se tady stranou,« pokynula mi. »Až ti dovolím, odejdeš, ale pokusíš se zmizet co nejdál odsud. Já je tady zdržím.«

»A poslechnou tě?« zapochyboval jsem trochu.

»Neodváží se neposlechnout!« ujistila mě dost mrazivě. »Máš mé slovo!«

Přestal jsem raději pochybovat a ustoupil jsem stranou, kam mi ukázala. Udělám jistě lépe, když už ji nebudu dráždit.

Jenže v té chvíli vstoupili dva chlapi v černých oblecích – a víc nevím.

Záblesk mě jako vždycky na chvilku vyřídil, ačkoliv jsem ho ani neviděl.

Zablesklo se přece pod zemí.

*****

Zmizet co nejdál... dobrá to rada, řekl bych, že zlata dražší. Ale jestli jsem to pochopil správně, chibiny od Rusů nezískám. Oni to tajemství sami neznají, dostali »jadérko« od cizí civilizace, v tomto případě přes Mor-gea-nu od Kwijenů. Leda bych si to vymontoval přímo z jejich letadla, což nemá smysl. Jednak bych s tím neuměl zacházet a za druhé, Rusové nemají rádi špiony. Mohl bych dopadnout ještě hůř.

Co teď? Babo raď!

Vlastně mi nezbývá nic než sebrat se a zmizet, dříve než Mor-gea-na vypustí triglavy. Slíbila mi sice, že mi dá náskok, ale oni byli zřejmě rychlejší. Tady na Krymu už to pro mě beztak nemá smysl. Jsou tu jen dva triglavové na návštěvě u Mor-gea-ny, jenže ta je trvale na Krymu nestrpí, takže zase odletí. Víc tu nemám co dělat. U schodů ke skalnímu sídlu zůstane opuštěná motorka Borise Sergejeviče Kramského, ale to už bude její starost. Uklidil bych ji, kdyby zůstal Boris naživu. Naposledy zkontroluji okolí, sbalím tamaru a adijé!

Pohled na obrazovku mě ale trochu zaujal. Ze skalní sluje zmizelo Borisovo světélko. To bylo logické, zabili ho. Méně logické bylo, že chyběla i světélka triglavů, ale to mohlo být i tím, že je Mor-gea-na přezářila. Jenže i ona najednou zhasla – a nesvítilo tam nic. Než jsem si stačil uvědomit, co to znamená, její světélko se opět objevilo. Jenže už ne ve sluji, ale přímo vedle našeho karavanu. A očima svých motocyklistů jsem spatřil, jak se jen trochu zamlžilo – a Mor-gea-na stála vedle nás.

To byl ale skok! Naše bohyně má zřejmě k dispozici vynikající dopravní prostředky! Pětapadesát kilometrů za zlomek vteřiny – tomu říkám rychlost! Kam se hrabou družice!

»Už jsme na odjezdu!« obrátil jsem se na ni nejbližší »hlavou«, která se právě chystala nasednout do škodovky. »Nebudeme tu déle než je nutné!«

»Počkej – nemusíš tak zhurta,« řekla uklidňujícím tónem. »Chci se omluvit za chování triglavů v mé sluji.«

»Proč se chceš omlouvat?« pokrčil jsem rameny. »Myslíš to, jak mě zabili? Tvoje vina to přece nebyla! Správně jsi věštila, že to udělají, jakmile mě spatří.«

»Ale ne v mé sluji a navíc přímo před mýma očima!« vybuchla. »Takhle mě zostudit si nedovolili ani mongolští chánové! Dobře věděli, že u mě nemají žádná práva kromě práva zdvořile vyjednávat – a oni drze znevážili mé slovo, které jsem dala tobě!«

»Aspoň vidíš sama, že jsem si nevymýšlel,« odvětil jsem smířlivě. Vypadala opravdu dost rozvztekleně a jakoukoliv provokaci jsem si včas rozmyslel.

»Nevymýšlel sis!« zavrčela. »Ale dala jsem ti slovo, že ti umožním pokojný odchod. Mé slovo něco platí a kdo si usmyslí rušit mi je, ztrácí práva vyjednavačů!«

»Takže jsi je nikam neposlala?« došlo mi, co tím myslí.

»Už dlouho mě nikdo tak nerozzlobil!« řekla zlostně. »A navíc mi přišli sdělit, že mé ultimatum nesplní, protože mají masa dost!«

»Myslíš ultimatum s vojenskou provokací v Oděsse?« ujišťoval jsem se.

»Nejen to – ale to už se tě netýká,« řekla. »Vzali si týden na rozmyšlenou – na to měli právo, nebylo to snadné rozhodování. Jenže dnes mi přišli oznámit, že se mezi sebou shodli odmítnout, co jsem po nich chtěla. Varovala jsem je přitom víc než dost!«

»A co s tím má co společného nějaké maso?« zajímalo mě.

»Idealisto!« zavrčela. »Oni tak říkají vojákům. Maso, kanonenfutr, potrava pro děla...«

»Aha,« začínalo mi to docházet. »Takže to bylo něco jako vyhlášení války?«

»Moc si troufají,« zavrčela. »Ale zabít mého hosta, taková ostuda! Byla jsem si jistá, že si takovou drzost rozmyslí! Dobrá, chtějí válku... mají ji mít. Ale jestli si myslí, že půjdu spalovat jejich vojáčky, to se tedy pletou. Taková prkotina je pod mou úroveň. Udělám to jinak. Dám ti vylepšenou chibinu – vlastně jen její jadérko, to ti postačí. Je již upravené, nebude lidem působit zvracení, jen neurčitý pocit hrůzy, ale nic moc, ty to jistě taky vydržíš. Ale oni ne. V Oděsse to bylo nechtěné, teď jsem to udělala úmyslně. Bude je hodně mrzet, že se proti mně postavili – a přitom sama nehnu prstem. Uděláš to ty. Deset kilometrů od jadérka bude pro ně zóna strachu a zhruba od pěti kilometrů zóna smrti. Budou mít zkrátka smůlu, že jim mutace od Kšagů vytvořily slabé místo. Nevím, co víš o psychorezonanci, ale snad jsi už slyšel, že blikání světla v rytmu tří Herz vyvolává u citlivějších lidí epileptický záchvat. Mé působení je složitější, ale i účinnější. I ty a nemutovaní lidé máte taková slabá místa, jenže ne tam co oni. Kdybych vytvořila chibinu s dosahem sta kilometrů a vložila ji

do první ruské družice, vyhubilo by to všechny, kdo by se mi znelíbili. Triglavy, lidi i tebe. Naštěstí to nemám v úmyslu. Jak už jsem říkala, s rybami není žádná zábava.«

»Ale já nechci triglavy vyhubit,« namítl jsem. »Zastrašení mi postačí, ale když utečou, honit je nechci a nebudu.«

»Z toho idealismu brzy vyrosteš,« ujistila mě. »Aby ses nedivil! Myslíš si, že nasazují ve válkách vlastní kůži? Ale kdepak, na to mají lidi! Když za tebou pošlou vojáčky a vybaví je něčím, co tě rozpozná, bude tě zabíjet i jejich maso. Sami to budou jen z dálky samolibě sledovat a pohánět tu svou chodící sekanou, když se jim bude zdát, že se málo snaží.«

»Zkusím to s tím zastrašováním,« rozhodl jsem se rázně.

»Jak chceš,« ustoupila s klidem.

Předala mi slíbené »jadérko«, podobalo se pomeranči. Ruské se zapínalo magneticky, měli tam poblíž cívku elektromagnetu. Tohle se ovládalo telepatií, což mi předvedla a pak už jsem to mohl používat i já.

Za život Borise Sergejeviče to stálo.

*****

Strach a hrůza

Ten sen měl pachuť horrorů
a šíleného chóru zbabělých
a den byl plný praporů
a šedivého flóru zemřelých...
(Karel Kryl)

Jak jsem Moraně slíbil, že Krym opustím co nejdřív, tak jsem to splnil. Vyjel jsem jako o závod a v noci už jsem byl v Rostově na Donu. Čekala mě okružní cesta kolem Ukrajiny – tisíc kilometrů do Brjansku, šest set kilometrů do Minsku, a poslední denní úsek třináct set kilometrů do Prahy. Do Čech se mezitím začaly stahovat i ostatní osádky sesterských tamar. Měly to blíž, ale musely se skrývat před triglavy – naštěstí věděly o každém jejich pohybu.

Blíží se konec zoufalého hledání úkrytů, teď budou úkryty hledat triglavové.

V Čechách jsem ještě musel čas od času přetrpět bolest z další smrti, ale od chvíle, kdy jsem měl v ruce něco účinného, už to na mě nepůsobilo tak depresívně. Sestřelil jsem ještě helikoptéru – letěla příliš blízko, na dostřel ruské »igly«, ale to správné zúčtování nastane až po příjezdu »Krymčanů«.

Než dorazí, poslal jsem jednu ze svých »hlav« na »přátelskou návštěvu« do Čáslavi, kde jsem chtěl vyhledat velitele letky, který nesplnil rozkaz. Našel jsem ho doma a požádal jsem ho, celého udiveného, o rozhovor.

„Nezdá se vám, pane, že mě zbytečně obtěžujete?“ vyjel si na mě ve dveřích. Měl na sobě parádní uniformu, zřejmě se chystal odejít.

„Nezdá se mi to zbytečné,“ odvětil jsem klidně. „Jistě to i vy brzy pochopíte.“

„Tak pojďte dál,“ pozval mě znenadání do bytu.

Tři kluci, které vzápětí zahnal do dětského pokojíčku, mě ale okamžitě zviklali v mém původním úmyslu – »převzít« ho. Byli jako tři stupínky, nejmladšímu mohlo být asi šest let, nejstaršímu deset. Nejspíš svého tátu zachránili – prostě tím, že se mihli kolem.

Pobídl mě sednout si do křesla k malému stolečku a sám se rozvalil naproti mně.

„Tak vo co de?“ zahučel nepříliš vlídně.

„Měl jsem být váš kat,“ řekl jsem mu na rovinu původní důvod svého příchodu. „Jistě si pamatujete na rozkaz, který jste odmítl splnit. Takové okamžiky se přece nezapomínají!“

Dalo se čekat, že ztuhne. Nespletl jsem se. Ale rychle se vzpamatoval.

„Jenže ten rozkaz vydal ministr zločinné vlády a bylo mou povinností odmítnout ho!“ vysypal ze sebe rychle. „Ta zločinná vláda už byla přece odsouzená!“

„Označení »zločinná vláda« pochází od současné okupační vlády,“ namítl jsem. „Jenže to je vláda cizinců a nemá žádné právo označovat naši bývalou legální vládu za zločinnou. Zvlášť když je sama nezákonná a zločinná.“

„A vy jste přišel jménem koho?“ zaútočil na mě.

„Jménem »České osvobozovací armády«, nikdy jste o ní neslyšel?“

„To je přece ta nejhorší teroristická organizace v Evropě!“ opáčil. „Uznala to Evropská unie, mezinárodní tribunál v Haagu i soudní dvůr ve Štrasburku!“

„Zajímavé na tom je, že ještě nikdo z té – jak říkáte »teroristické« – organizace nebyl do této chvíle souzen,“ usmál jsem se útrpně. „Bez rozsudku jsou to jen sprosté pomluvy.“

„To by se mohlo změnit třeba právě teď!“ opáčil. Vstal a znenadání vytrhl z pouzdra na opasku armádní pistoli. „Mám vás! Ruce nahoru, vstaňte a žádné prudké pohyby!“

„Nejste první, kdo si tohle myslel,“ usmál jsem se. Zvedl jsem ruce nahoru a pomalu jsem vstal – jenže vzápětí jsem zmizel a uskočil stranou, kdyby se mu snad zachtělo střílet.

»Odložte pistoli na stůl!« poručil jsem mu telepatií, aby nemohl určit, odkud na něho mluvím. Stál jsem k němu bokem a pozoroval bezradnost, s jakou přejížděl hlavní pistole odleva doprava a zpátky, marně hledaje cíl.

»Nevidíte mě, že?« pokračoval jsem. »Jenže já vás ano a kdybych vás teď zabil, splnil bych svůj úkol a mohl bych klidně odejít.«

„Tak proč to neuděláte?“ vyhrkl s bezmocným vztekem.

»Protože kat České osvobozovací armády má právo nabídnout odsouzenci život.«

„Co je to za pitomost?“ zeptal se nechápavě.

»Odložte nejprve na stolek tu pistolku!« opakoval jsem svůj požadavek. »Konec žertů, teď mluvím vážně! Ještě slovo a seznámíte se s životem po smrti!«

Důstojník se ještě jednou bezradně rozhlédl, ale neviděl mě. Natáhl se tedy před sebe a pomalu, opatrně položil zbraň na stoleček. Hrábl jsem po ní a s jeho vlastní pistolí v ruce jsem se objevil opět přímo před ním.

„Mám právo nabídnout vám život,“ opakoval jsem už vlastním hlasem. „I když jen po splnění některých podmínek.“

„Jakých podmínek?“ zeptal se zamračeně – správně tušil, že to nebude nic snadného.

Pokynul jsem mu rukou s pistolí, aby se opět posadil. Uposlechl mě váhavě, ale vsedě se lépe jedná, takže jsem se posadil i já. Jen jsem si dával pozor, abych seděl trochu dál od jeho stolečku, který by mu překážel, kdyby ho napadlo použít nějaké bojové umění.

„Předně uznáte, že »Česká osvobozovací armáda« je legální, i když podzemní armáda, žádná teroristická organizace, jak tvrdí okupační orgány,“ začal jsem.

„Já jsem ale přísahal věrnost České republice!“ odvětil hrdě.

„No právě!“ nevyvedlo mě to z míry. „Přísahal jste věrnost České republice, ne dnešní okupační správě! To, co teď v Čechách vládne, je vláda cizinců!“

„Ale legálně jmenovaná legálním prezidentem!“ odsekl.

„Legálním prezidentem, zvoleným pouhými dvaadvaceti tisíci kolaboranty?“

„Já jsem ho volil,“ odsekl hrdě.

„Toho cizáka? Tím se nechlubte!“ usadil jsem ho. „Ale vraťme se k tomu rozkazu. Dostal jste ho od nadřízeného ve chvíli, kdy komando teroristů vraždilo naši vládu. Bylo to tedy ve chvíli ohrožení státu.“

„Sestřelit civilní letadlo by byl ale válečný zločin!“ namítl prudce.

„To letadlo bylo jen maskované jako civilní,“ opáčil jsem. „Vezlo do Čech vojáky, byl to tedy regulérní vojenský cíl. Polehčující okolností je, že se skutečně hlásilo jako civilní, ale byl jste včas ujištěn, že to je jinak. Za těchto okolností jste odmítl splnit rozkaz. Vaše odmítnutí mělo za následek rozvinutí komand teroristů v Čechách a do této doby to stálo životy dvanácti tisíc lidí. Máte tedy na těch teroristických vraždách podíl. Teroristé zabíjeli převážně civilisty, ale vybírali si za cíle klíčové osoby – soudce, policisty, poslance a velké podnikatele. Co můžete uvést na svoji obhajobu?“

„Jen to, že vaše »Česká osvobozovací armáda« byla mezinárodně uznaná teroristickou organizací, zatímco antiteroristické posily jsou u nás legálně!“

„Na tom se ovšem neshodneme,“ pokýval jsem hlavou. „Samotná definice terorismu je od počátku jiná. Nerozhoduje jak je kdo onálepkovaný, ale co doopravdy dělá. Teroristé šíří teror mezi civilními obyvateli a to od začátku dělají cizácká komanda. »Česká osvobozovací armáda« bojuje s ozbrojenými teroristy, ne s obyvatelstvem. Podle definice terorismu jsou tedy teroristy pouze členové »antiteroristických« komand. Pozvala je k nám cizácká vláda, sestavená prezidentem Oktrojíčkem, formálně zvoleným jedním procentem kolaborantů.“

„Nejsem kolaborant!“ ohradil se zamračeně.

„Ale jste, pane majore, jste,“ ujistil jsem ho. „Přiznejte si to před svým svědomím, máte-li ještě nějaké. To, že si současný stát pořád ještě říká »Česká republika« místo aby se

správněji nazýval »Protektorát«, musíte přece dobře vědět. Nám nevadí, že novému systému slouží policisté, pokud nejdou proti lidem. Nevadil byste nám ani vy, kdybyste sloužil lidem a ne pouze cizákům. Jenže vy jste lidem sloužit odmítl. Otázku uznání České osvobozovací armády nechám stranou, máte právo na omyl. Ale nemáte právo vyvrácený omyl obhajovat a tím méně šířit ve chvíli, kdy jste se dozvěděl správnou definici terorismu. Vraťme se raději k podmínkám, které vám nabízím. Odejdete z armády, kde jste selhal, když jste odmítl splnit rozkaz. Nebudete se proto zajímat ani o zaměstnání u Policie a Hasičů.“

„Proč Hasičů?“ vyhrkl.

„Protože i tam se vydávají rozkazy a jejich odmítnutí může znamenat i smrt.“

„Ale já musím živit rodinu!“ vytáhl další argument.

„Proto vám přece nabízím život,“ ujistil jsem ho. „Ale nemůžete živit rodinu na místě, kde jste zklamal, že byste si zasloužil kulku. Najděte si jiné zaměstnání a když se rodina uskrovní, můžete žít. Žije tak spousta jiných lidí a nestěžují si. Buďte jako oni.“

„Já jsem ale pilot, nechápete to?“

„Chápu,“ přikývl jsem. „Jste pilot, který selhal. Máte podíl na smrti dvanácti tisíc lidí. Mrtví neodpouštějí, takže jako pilot končíte. Buď odejdete sám, nebo vás odnesou nohama napřed. Kdybych vás rovnou popravil, byl byste už mrtvý. Teď ještě máte poslední možnost výběru. Berte to jako dar. Dávám vám na to půl roku, ale ani o den více.“

„To je příliš kruté!“ zkoušel to ještě uhrát na city.

„Můžete se rozhodnout i hned,“ navrhl jsem mu. „Řekněte že mé podmínky neberete a já spokojeně odejdu.“

„A zastřelíte mě?“

„Máme jiné zbraně,“ ujišťoval jsem ho, zatímco jsem jeho pistoli před ním rozebíral na prvočinitele. „Vaše nadělají moc rámusu, naše jsou bezhlučné.“

„Ale zbraně s tlumičem chápe každý soud jako teroristické!“ zavrčel.

„To už dávno neplatí. Snajperské zbraně s tlumiči mají všechny moderní armády. My ale nemáme střelné zbraně,“ upřesnil jsem to. „I luk a šípy jsou proti našim příliš hlasité.“

„Mám tedy ještě půl roku na rozmyšlenou?“ chytal se raději mých předešlých slov.

„To už jsem přece řekl,“ přikývl jsem. „Ale doporučuji vám, uvažujte rozumně.“

Rozsypal jsem vedle rozebrané pistole na stoleček i náboje ze zásobníku. Chvilku jistě potrvá, než ji sestaví a připraví k výstřelu. Ale pro jistotu jsem se zneviditelnil.

Dveře se tiše otevřely a zavřely.

*****

První setkání triglavů s chibinou se odehrálo na Moravě. Byli dva, seděli v helikoptéře. Viděl jsem je na ostravské tamaře, ale poprvé jsem neuhýbal. Počkal jsem až se dostanou na dohled a zapnul jsem chibinu, čímž jsem asi způsobil ranní depresi obyvatelům Šternberku. Dolehla i na mě, ale čekal jsem ji a dalo se to vydržet.

Zapnutá chibina modravě světélkovala, ale helikoptéra letěla dál. Na obrazovce tamary však během vteřiny zhasla obě světélka triglavů. Bylo to nad městem, kolem bylo slabých světélek lidí tolik, že se v nich světélko pilota muselo ztratit. Napadlo mě, co ten chlap udělá až zjistí, že zbytek posádky nejeví známky života. Helikoptéra letěla dál a za několik vteřin mi zmizela za stromy, jenže letěla přímo proti kopci, kde se po chvilce zablýsklo, do výšky se vznesl oblak černého dýmu a okamžik poté se ke mně donesla dunivá rána.

Mor-gea-na tedy nelhala. Chibina zabíjí nejméně na pět kilometrů, tedy v takové dálce, že mě triglavové ani nezjistí. A zřejmě si ji pilotovali sami, proto neřízený stroj havaroval.

Vypnul jsem chibinu krátce poté, co zhasla světélka triglavů. Hrůza a deprese zmizely a vystřídala je euforie z prvního vítězství. Doufal jsem, že helikoptéra při pádu nezpůsobila více škody než pár přeražených stromů, spadla přece do lesa a byla by obzvláštní smůla, kdyby tam tak po ránu někdo byl.

Obrátil jsem se tam s jedním motorkářem, s ostatními jsem pokračoval v jízdě směrem na Uničov, Mohelnici a Svitavy. Nejbližší triglavové byli až na letišti u Pardubic. Už jsem se jim nevyhýbal, jel jsem přímo k nim. Tihle mohli pozorovat zkázu helikoptéry, takže již budou varovaní, jenže jim to nebude nic platné.

Pardubice jsou v dosahu obou pevných tamar a mohl jsem si při zachování přehledu na české tamaře obraz Pardubic moravské tamary zvětšit, abych získal podrobnosti. Přece jen je výhodné být vícehlavou bytostí – tak dokonalý přehled a koordinaci kdyby měli velitelé všech armád světa! Snad jen dříve měli vojevůdci takový pohled na bitevní pole, když se té bitvy účastnili v čele svých vojsk. Historie zná případy, kdy králové se svými rytíři hrdinně padli. Jenže to bylo dávno. Dnes sledují bojiště z bezpečné dálky, často vydávají rozkazy, kterými své vojáčky nesmyslně ženou proti opevněným Duklám, ale když se sami ocitnou na bitevním poli, zvolí raději smrt jedem než aby s posledními vojáčky hrdinně padli.

Já jsem vlastně něco mezi tím. Sám jsem svou vlastní armádou, nebezpečí se nevyhnu, ale také vše sleduji z bezpečných podzemních úkrytů. Pravda, rozhodl jsem se nevystavovat nebezpečí svá mrňata – dvě batolata a jedno ještě nenarozené, ty jsou pořád příliš malé i na sledování obrazovek tamary, beztak většinu času prospí. Snažil jsem se dostat do bezpečí co nejvíc »hlav« patřících Jitce. Byla ve svém prvním životě vychovaná jako žena, měla by být jemnější než já – ačkoliv také »přebírala« darebáky jako na běžícím pásu.

A co triglavové? Při jejich odporu k ženám asi ani děti nemají. Společenství ze samých tvrdých chlapů může ženy využívat leda ke kratochvíli, ale těžko se budou zdržovat dětmi. Nemohou mít pochopení pro ženské a dětské problémy! Tři hlavy jsou příliš málo, než aby mezi nimi některou pozici zaujalo bezmocné mimino. Když už potřebují doplnit, je pro ně jednodušší »převzít« hotového chlapa. Triglavové navíc cítí k ženám odpor. Nedivil bych se, kdyby byli všichni homosexuálové. Homosexualitu – z hlediska triglavů ještě nedávno – lidé chápali jako úchylku, to mnohde ve světě přetrvává, ale kde tihle tvrdí hoši získali nad lidmi nadvládu, tam homosexualitu propagují a naopak se snaží rozbít klasické rodiny.

A nutno přiznat, daří se jim to. Nedivil bych se, kdyby měli na svědomí ještě víc toho, co si dnes ani neuvědomujeme.

Uvidíme u Pardubic.

*****

Zatímco zkáza helikoptéry s triglavy u Šternberku se dala pochopit buď jako klasická havárie, v horším případě i jako náhodné sestřelení Českou osvobozovací armádou, útok na letiště Pardubice už dával tušit, že jde o něco horšího. Poblíž skupinky triglavů se nacházelo i větší množství normálního letištního personálu a náhlá smrt, doprovázená hrůzou a depresí všech ostatních, nedovolila pochybovat o jejich souvislosti.

Někdo zřejmě zavolal telefonem do Prahy, aby si vyžádal instrukce, co má dělat. Tím vyvolal v Praze klasický bojový poplach a triglavové se začali rojit. Mezitím jsem předal za Pardubicemi chibinu svým dalším kurýrům – dvě motorky nejsou tak nápadné jako smečka sedmi motorek s autem a karavanem. Krymské komando s tamarou zamířilo na sever od Hradce Králového, zatímco dvojice čerstvých motocyklistů s chibinou uháněla do Prahy.

V hlavním bunkru jsem víceméně nezúčastněně sledoval rojení triglavů v Praze, jen jsem dával pozor na zmenšující se vzdálenost mezi nejbližšími triglavy a svými motorkáři. Dvě auta triglavů mířila přímo na dálnici do Hradce, zřejmě jeli zjistit, co se v Pardubicích stalo. Doprovázela je vozidla naší Policie, ale těch jsem si už ani nevšímal.

Ke střetu by mělo dojít někde mezi Prahou a Poděbrady, ale pět kilometrů předtím obě obrněné limuzíny náhle ztratily směr, prorazily svodidla, vyjely mimo dálnici a havarovaly. Naštěstí nikomu neuškodily, ani limuzínám se mnoho škody nestalo, jen se obě převrátily na střechu. Doprovod naší Policie ale okamžitě zastavil provoz na dálnici ve směru na Hradec, aby mohl událost řádně vyšetřit.

Protisměru si naštěstí nevšímali, takže moji motorkáři projeli bez povšimnutí. Chibinu ovšem vypnuli, takže na ně nic neupozorňovalo. Zpozoroval jsem, že pár skupinek triglavů změnilo směr a mířili také směrem k Hradecké dálnici. Nu což, pojeďte, jen to urychlíte!

Možná jsem měl vynechat letiště v Pardubicích a najet nejprve na Prahu, dokud byli triglavové pohromadě. Teď se rozprchli jako hejno vrabců a zabrat je najednou asi nebude možné. Ale obrazovka pevné tamary ukazovala, že postačí Prahu objet, aby oblouk zabral největší houfy a s jednotlivci už si snad nějak poradím.

Chibina od Mor-gea-ny se ukázala jako opravdu vražedná zbraň. Jak moji motorkáři projížděli po Jižní spojce, široko daleko kolem šmahem zhasínala světélka triglavů a když jsem na Smíchově zamířil na Malou stranu, v jednom místě pozhasínala celá plejáda. Lidem v zóně drkotaly zuby hrůzou, naštěstí pro ně to nikdy netrvalo dlouho. Chibina jela rychlostí dovolenou na Jižní spojce a pocit hrůzy a deprese nejdéle působil právě na moje motorkáře. Jenže ti byli spojeni se mnou a nepříjemné pocity se tím trochu rozředily.

Dvě helikoptéry, které zamířily nad Prahu na pomoc triglavům, vlétly do okruhu zkázy chibiny, ale letěly dál – triglavové se tam jen vezli, řízení obstarávali lidé. Nu což, budou mít také pěkné vzpomínky. Na piloty dolehla dvojitá deprese – částečně vyvolaná chibinou, ale také bezmocí z náhlého úmrtí pasažérů. Hlavně že se oba stroje nezřítily a nezpůsobily dole na zemi větší katastrofu.

Dorazil jsem ke Sněmovně ve chvíli kdy k ní z druhé strany přijížděly vozy záchranky. Nezjišťoval jsem, kdo je zavolal, je to snad přirozená reakce, když se vám několik desítek lidí zhroutí přímo před očima, ale většina záchranářů se po chvilce vrátila do sanitek, aby odjela jinam. Telefony se netrhly a volání na dispečink bylo víc než se dalo zvládnout.

Většina výjezdů však skončila jednoznačným verdiktem.

Těm už nikdo nepomůže.

*****

Na prezidentova kancléře jsem měl políčeno už dlouho, jen jsem to nemohl realizovat, dokud se kolem neustále motali triglavové. Jakmile však »antiteroristické posily« zaujaly nové pozice v pražských márnicích, nastal i jeho čas.

Kancléřem byl již postarší Rakušák Herman von Braunstein. Česky moc neuměl, proto vyžadoval, aby na něho všichni mluvili pouze německy a kdo v jeho přítomnosti promluvil česky, mohl počítat s brzkým vyhazovem. Natáhl s sebou na Hrad své krajany, takže to tam vypadalo jako ve Vídni. Ale i nad tím by se daly přimhouřit oči, kdyby kancléř soustavně neničil všechno, z čeho vykukoval český původ. Zasadil se i o zrušení staré prezidentské vlajky, neboť nesnášel pohled na český nápis na ní. Místo ní teď nad Hradem vlála vlajka Evropské unie. Vyhodil i delegaci českých památkářů, kteří měli tu drzost žádat o možnost uložení prezidentské vlajky do některého muzea.

Naštěstí se mu nepodařilo prosadit odstranění pomníku na Palackého náměstí, který hrubě urážel jeho německé cítění a neuspěl ani s návrhem nahradit pomník Václava sochou Svobody, zmenšenou na tři metry. Zdůvodňoval to poměrně kuriózním způsobem. Tvrdil, že když je věž na Petříně zmenšeninou Eiffelovy věže v Paříži zhruba v poměru počtu obyvatel Francie a Čech, měla by se zmenšit v poměru počtu obyvatel Spojených států a Čech i socha Svobody. Čímž mimo jiné prokázal neznalost trojčlenky, skutečných velikostí těch objektů i počtů obyvatel všech těchto zemí. Všechny pokusy sdělit mu skutečnosti příkře odmítal se slovy, že není zvědavý na nějaké české pindy.

Samozřejmě byl neustále pečený vařený na velvyslanectví Spojených států a měl jsem podezření, že jim donáší informace o mých »hlavách«, jakmile se některá i nakrátko mihne v blízkosti Hradu. Přivolával na mě triglavy, kterým se několikrát podařilo mě zaskočit, měl tedy i podíl na mých ztrátách. Předpokládalo by to, že je umí nějakým způsobem rozpoznat, což se však nedalo vyloučit.

Vzhledem k tomu, že jsem musel široké okolí Hradu vyklidit, neměl jsem příležitost dostat se do jeho blízkosti, musel jsem tedy použít nejvyšší drzosti. Zneviditelnil jsem se, prošel jsem do prostor normálním návštěvníkům Hradu nepřístupným a namířil jsem si to přímo do jeho pracovny. Nebylo to snadné, musel jsem předtím ho pečlivě sledovat tamarou a nespustit ho s očí, ale vynaložená námaha skončila tím, že jsem stál přímo před ním.

Kancléř kamsi zoufale telefonoval – a zdálo se mi, že volá na známé velvyslanectví. Rozčiloval se, že mu nemohou sehnat nikoho, kdo by ho mohl vyslechnout.

„Ti mají jiné problémy," ujistil jsem ho současně se škrábnutím oncikem.

Zděšeně se rozhlédl – a vtom mě spatřil, protože jsem se mu objevil přímo před očima. Strnul překvapením, z něhož už se nevzpamatoval. »Převzal« jsem ho a začal jsem rychle zkoumat jeho vzpomínky.

Důkaz ležel přímo na kancléřově stole. Byl to nevelký přístroj podobný malé pánvičce, ale ve skutečnosti to byla kruhová obrazovka s držákem. Hleďme, detektor triglavů! Když jsem jej zapnul, rozsvítila se na šipka, ukazující přímo na mne. Takhle kancléř odhaloval mé »hlavy«! Zajímalo by mě, kolik těchto »pánviček« rozmístili po Praze mezi »spolehlivými« lidmi. Tuhle věcičku budu muset prozkoumat.

Moje »hlava« se opět jako neviditelná vytratila z veřejnosti nepřístupných prostor, zatímco nová »hlava« – kancléř Herman – seděla u stolu s hlavou v dlaních. Nebudilo by to žádnou pozornost případných příchozích – starší pán si občas rád i přes den zdříml. Byl by to ale velice povrchní dojem, ve skutečnosti tahle »hlava« právě teď pracovala naplno. Její poznatky o triglavech byly pro mě nesmírně důležité. Málokdy se mi poštěstí zajmout jejich blízkého spolupracovníka z řad lidí!

Současně jsem spěchal odnést detektor od triglavů do své nejbližší tovární laboratoře. S některými velkopodnikateli jsem převzal i jejich podniky – a nebyly to pouhé krcálky. Kam se na některé hrabalo vybavení České akademie věd!

To se asi dozvím věcí!

*****

Na území Čech mi zbývalo ještě osmnáct triglavů. Většina jich byla soustředěná na vrtulníkové základně, která se jim podřídila a pracovala jen pro ně, ale nemohl jsem jim nic vyčítat, vojáci dostali rozkaz od vrchního velitele Oktrojíčka a sklapli kufry. Chystal jsem se na ně, jakmile vyčistím nejbližší okolí Prahy, jenže stalo se něco, co mělo přednost.

Na obrazovce pevné tamary v Příbrami se objevil další shluk triglavů, pohybující se směrem k Praze rychlostí letadla. Ovšemže to bylo letadlo – a zase vezlo aspoň tři stovky!

Triglavové si zřejmě přivolali ze Spojených států posily.

To mi jdou přímo do rány, pomyslel jsem si a vyslal motocykl s chibinou na příletovou stranu do Ruzyně. Chvíli jsem byl v nejistotě, letadlo mohlo naletět na dráhu ze dvou stran, ale brzy bylo znát, z jakého směru se přibližuje a nemusel jsem se s motorkou přesouvat na opačnou stranu.

Účinný dosah chibiny je pět kilometrů, v letové výšce deseti kilometrů tedy dopravní letadla neohrozí. Teprve přistávající letadlo vletí do smrtící oblasti – jenže chibina posádku ušetří a zabije jen pasažéry.

Jakmile jsem chibinu zapnul, pozhasínala světélka triglavů jako sfoukávané svíčky na dortu oslavence. I toto letadlo se ale sklopilo nosem dolů – a narazilo do pole před přistávací dráhou. Vyskočil oheň, ozvala se dunivá rána a do výšky se vzepjal oblak černého dýmu.

Proboha, proč? Pilotů ani elektroniky letadla se to přece dotknout nemělo!

Ledaže – ledaže by si letoun pilotovali triglavové sami. To by sice znamenalo zničení dalšího letadla, ale také dobrou zprávu – katastrofa neublížila nikomu nezúčastněnému. Přál jsem si v té chvíli jen jedno – aby mělo triglavské piloty i to předchozí letadlo. Protože pak bych mohl mít opravdu čisté svědomí.

Tak – a jedu se podívat k vrtulníkové základně!

*****

Testy mi brzy ukázaly, že detektor triglavů mě odhaluje zhruba do vzdálenosti jednoho kilometru, pokud jsem se nenacházel pod zemí, například v metru. Tam byl detektor úplně slepý. Uklidnilo mě to – především s ohledem na svá batolata pod Příbramí. Zatímco jsem čistil Čechy od triglavů, dovezl jsem dětem další zásoby. Při té příležitosti jsem zjistil, že je detektor oznámí teprve pět metrů od posledních dveří – vedly totiž z chodby kolmo stranou, takže obyvatelé doupěte byli vlastně za rohem. Vědět to dřív, využil bych v Praze víc tunelů Metra – ale pozdě bycha honit!

Čechy byly opět čisté, takže jsem zaletěl převézt chibinu do Brusele. Rozhodl jsem se zredukovat těch třicet, co tam do této chvíle byli. Tím jim sice prozradím svou přítomnost, ale v době, kdy jsem začínal pátrat po pravlasti triglavů v Rusku, instaloval jsem si jednu z prvních tamar do tunelů metra pod Brusel. Sedmiúhelník měla menší, takže neměla takový dosah, ale příliš mi to nevadilo. Třicet kilometrů je na Brusel dost, zahrnulo to mezinárodní letiště, takže mi postačilo na kontrolu všech důležitých bodů.

Při noční projížďce městem jsem na okamžik zapnul chibinu. Jen na krátko, dokud mi na obrazovce tamary nezhasla světélka triglavů, pak jsem ji vypnul. Obyvatelům Brusele to přineslo třívteřinovou depresi, ale spousta lidí si jí ani kale nevšimla, protože spali – možná to mělo dohru v podobě hororového snu, nějaké té noční můry, ale kdo by si něco takového spojoval s vražedným útokem? Většina lidí beztak sny do rána zapomene.

Ráno ale budou počítat mrtvé. Někteří začnou žhavit telefony, aby se poradili. Ale já se mohu konečně po dlouhé době cítit v Bruseli bezpečnější. A mohu se konečně zúčastnit všech zasedání. Doteď jsem se na některá musel na poslední chvíli omlouvat, abych nepadl do drápů triglavům. Účastnili se jako na potvoru těch nejdůležitějších hlasování a já jsem jim v tom nemohl bránit. Teď to bude konečně volnější!

Ale tamaru pod Bruselí nezruším, Brusel je příliš důležitá a triglavové ji jistě nenechají dlouho neobsazenou.

Tak jen ať přiletí!

*****

Zájmové sféry

Svět je totiž rozdělen
na zájmové sféry
kdo nechceš být „přivtělen“
musíš vlastnit kvéry
(Karel Kryl)

Provézt chibinu do Londýna nebyl problém. Měl jsem už dlouho pevnou tamaru poblíž Birminghamu, odkud pokryla většinu území Británie. Triglavové byli jen v Londýně, jenže ne v Parlamentu, ale v bankovní čtvrti. Bylo to v pořádku – oni nevládnou pomocí zákonů, jsou to především experti přes peníze. Britské zákony jim zřejmě vyhovují, nepotřebují na nich nic měnit. Ponechali proto Britům iluzi, že si ještě vládnou sami, ale přitom drží pevně ve svých rukou otěže bankovního sektoru.

Čím se liší středověký loupežník od současného?

Středověký na vás namíří bambitku se slovy: »Peníze nebo život!« pak prchá s lupem do úkrytu a když ho biřici chytí, putuje na šibenici.

Současný loupežník vám podstrčí lejstro s vlídným úsměvem: »Tady mi to, prosím, dvakrát podepište!« a odejde klidně a s úsměvem. Postupuje přece podle zákona a kdyby ho někdo nedejbože nazval zlodějem, zažaluje ho a ještě vyhraje odškodné.

Byla to náhoda, že jsem žádného z nich ještě nepotkal? Možná. Asi by neváhali a třeba by mě i za bílého dne na rušné ulici zpopelnili. Po osudovém setkání s Triglavem jsem byl nějakou dobu v šoku. Když mě triglavové zabíjeli, v Čechách všechny mé »hlavy« ztrácely vědomí, ale v Londýně to bylo slabší, naštěstí je to daleko. Přežil jsem to tam »za větrem«, ale teď jsem se chystal hodit do zdejšího klidného rybníčku plného zeleného žabince kámen.

Došlo mi ovšem, že likvidací britských triglavů si koleduji o další kolo ostrých střetů, ale Anglie je blízko Evropě a zdejší triglavové jsou mi příliš nebezpeční.

K zapnutí chibiny jsem si zvolil osvědčenou noční dobu. Sledováním tamarou bych si zajistil, že ji nenechám zapnutou ani o vteřinu déle než je nutné. Jen málo lidí si pak všimne okamžiku hrůzy. Napadlo mě ještě jedno vylepšení. Volnou »hlavou« se budu dívat na noční thriller v televizi, abych zapnul chibinu přesně ve chvíli, kdy na obrazovce probíhá drsnější hororová scéna. Kdo se bude dívat na stejnou stanici, ničeho podezřelého si nevšimne a čím méně svědků bude vypovídat, tím lépe. Musím si to ještě pořádně promyslet.

Před Londýnem jsem pronikl i do dalších zemí. Můj úmysl byl jasný, chtěl jsem kolem Čech vytvořit nárazníkový beztriglavový pás, aby mě nemohli zaskočit. Nemohli přece přehlédnout, že jejich přílet letadlem přímo do Prahy končil již dvakrát obrovským sloupem ohně a dýmu při přistávání. Poprvé se dala dohledat příčina v podobě ruské protiletadlové rakety »igla«, druhá katastrofa však byla čirou záhadou. Kdyby změnili taktiku a pokusili se proniknout do Čech po zemi, například auty, vlaky nebo autobusy, neměl bych je tak pěkně soustředěné na jednom místě jako na palubě letadla. Mohli by využít i několika různých tras, měl jsem jedinou chibinu a těžko bych takovou invazi vykryl. Pořád jsem přitom musel počítat i s možností vojenské invaze do Čech. Chtěl jsem Evropu pokrýt pevnými tamarami, aby mě varovaly včas, ne až po překročení našich hranic.

Budu na to ale potřebovat čas...

*****

Tím jak se rozšiřovala moje působnost na sousední země, začal jsem se v Čechách vracet ke své předinvazní činnosti.

Triglavové mi vyhubili většinu soudců. Oktrojíček nadšeně jmenoval na uprázdněná místa nové, jenže si je se svými poradci vybíral spíš mezi členy Bratrstva kočičí pracky. S novými soudci se do justice rychle vracela korupce a nespravedlnost. Tohle jsem nemínil

nechat jen tak. Dokud byli noví soudci víceméně chránění komandy triglavů, mohl jsem nad nimi jen skřípat zuby. Nezůstal jsem jen u toho, ale začal jsem sbírat všechny případy, kdy se dopouštěli nespravedlností. To mi teď umožnilo většinu bez dlouhého zkoumání převzít, aniž bych si zatěžoval svědomí, že bych ubližoval nevinným. I tak mi bude chvilku trvat, než českou justici přeměním.

Pěkné lumpy vybíral pan prezident Oktrojíček!

Začal jsem dokonce uvažovat o převzetí samotného Oktrojíčka. Byl to sice křupan, ale pravdu má i české úsloví: »Kde blb, tam nebezpečno!« Převzetím jeho kancléře jsem se mu dostal tak říkajíc na tělo, ale pořád jsem se k tomu nemohl odhodlat.

On snad za to ani nemůže, že je tak pitomý!

A kromě toho jsem očekával, že se na něho brzy soustředí hněv jeho chlebodárců. Měli teď sice problém, že se jim po celé Evropě triglavové ztráceli jako na běžícím pásu, ale mohlo by je napadnout obvinit Oktrojíčka ze zrady – a v tom případě ať si to vyřídí s ním.

Oktrojíček totiž mohl odletět na mezistátní návštěvu do Spojených států, kde by si ho triglavové vyzpovídali – při čtení myšlenek by rychle zjistili pravdu, že je to pořád jejich člověk, jenže si opravdu, ale opravdu neví rady. Kdybych ho převzal, byla by pro mě cesta do Spojených států cestou poslední, neboť by mě místo přivítání zpopelnili. Uvažoval jsem, že tedy bude lépe ponechat ho jaký je.

Však já už tu jeho hloupost nějak zneškodním!

*****

Jedině u političek jsem nemusel pochybovat o tom, zda to nejsou triglavové. Ti přece ženy neuznávali. Občas však byli přinucení s nimi jednat a v tom případě si nebrali servítky. A političky? Ustupovaly jim ve všem, neboť vycítily z jejich strany smrtelné nebezpečí.

Německá kancléřka se na olympiádě Soči chovala docela nenuceně a zdálo se, že si s představitelem Ruska Putinem rozumí. Pak se však vrátila do Berlína, kde si ji triglavové podali tak razantně, že okamžitě otočila a začala poslušně přitvrzovat protiruské sankce. Už to nebyla ta dobrosrdečná kancléřka jako předtím, od té chvíle to byla nervózní, bázlivá ženská, hrozící se každého svého slova.

To mě vedlo k domněnce, že Rusko je nejspíš od triglavů čisté. Jenže když do Moskvy dorazilo moje komando s tamarou, zděsil jsem se. Triglavů tam bylo mnohem více než ve zbytku Evropy. A to i v Kremlu, kde bych je nečekal.

Proč tedy západní triglavové proti Rusku pořád tak brojí? Když ovládají jak Rusko, tak Spojené státy, co jim, proboha, ještě chybí? Že by Čína? Ale s tou se přece Rusko v poslední době kamarádí! Že by ti trojhlavci vládli i v Číně?

Tam jsem se ještě nedostal, moje komanda postupovala pomalu. Teď už nemapovala, kde všude jsou triglavové, ale přivolávala na ně menší akční komando s chibinou a hranice oblasti bez triglavů se od Čech pomalu vzdalovala Nejprve to bylo Rakousko, pak Polsko, Británie a Německo. Namísto triglavů tu dnes byly stacionární tamary, střežící Čechy před nečekanou invazí.

Proč vlastně západní země, ovládané triglavy, zpřísňují protiruské sankce, když Rusku rovněž vládnou triglavové? To se nedovedou mezi sebou domluvit? Při jednom zasedání ruského generálního štábu jsem zaměřil, že v sále není nikdo jiný než oni. Proč vlastně ruští generálové experimentují s chibinou, když je zabíjí? A v jakém vztahu jsou k Mor-gea-ně?

Zdá se, že triglavové o ní vědí, ale nechávají ji na pokoji. Je to pro ně asi bezpečnější. Pokusy o její zabití selhaly už v dávnověku a obě strany to dobře vědí. Její skalní doupě pod vysokohorskou silnicí je nejspíš odolné i proti atomovým úderům. Ačkoliv, mohlo by to být i tak, že její doupě nukleární výbuch nevydrží, ale Mor-gea-na sama ano, dokáže se přece ve zlomku vteřiny přenést dostatečně daleko, třeba do jiného utajeného doupěte. Je logické, že každý takový pokus vzápětí krutě ztrestala. Proto triglavové nechávali již od těch dávných

dob Moranu na pokoji a ona nechávala na pokoji je. Jakže to o nich říkala? »Kšagy jsem ze Země vypakovala, ale nasadili mi sem polomístní mutanty. Dobrá, jsou napůl místní, nemají kam odejít, ať si tady vegetují.« Takže je na Zemi nechává spíše z útrpnosti, neboť »nemají kam odejít«, i když, jak to sama řekla, »výčitky si kvůli nim dělat nebudu, je to plémě zla«.

Dráždit Moranu si raději rozmyslím, ale neohrožuje mě a nemám tedy důvod se proti ní stavět. Vlastně přiznala, že ani ze mě není moc nadšená. Chibinu mi sice dala, ale až jako odškodnění za zabitého Borise Sergejeviče a spíš ke škodě triglavům. Musím ocenit už to, že mi ji vůbec dala. Takže můj vztah k Moraně je spíš kladný až neutrální. Postačí když není mou otevřenou nepřítelkyní.

Proč ale spolupracovala s ruskými triglavy?

Ale vlastně – což musela spolupracovat s ruskými triglavy? Nemohla prostě pomoci jen ruským lidem? Má-li přehled o tom, co se kde ve světě děje, mohla by být v kontaktu i s obyčejnými ruskými vědci, třeba s těmi, kteří vyvíjeli prostředek radiového boje chibinu. Mohla jim – čistě z rozmaru – docela nezištně poradit, jak to mají udělat, možná jim přidala to »jadérko«, aby varovala jiné než ruské triglavy. Oděssa přece patří do Ukrajiny a tamní vládcové se s Rusy také nemají v lásce... proto si asi pozvali na návštěvu americký raketový křižník jako výmluvné varování Rusům. Jenže Američané plánovali postavit na Krymu svou vojenskou základnu a přitom narazili na Moranu. Vsadím svoje boty, že američtí námořníci neměli a dodnes nemají nejmenší tušení o Moraně a to jméno nejspíš ani v životě neslyšeli, dokonce ani teď, když na ni narazili jako slepý pes čumákem do betonu.

Vypadá to možná pěkně, ale vyžaduje to jeden předpoklad – triglavové rozmístění po světě by vůbec nebyli jednotní. Pravda, trojhlavost je mnohem blíž čistému individualismu než moje vícehlavost, ale na druhou stranu jsem od počátku čekal, že budou zcela jednotní. Jak jinak by chtěli na Zemi vybudovat vojenskou základnu pro Kšagy? Roztříštěnost by jim přece v tak dalekosáhlých záměrech docela určitě vadila.

Jak to ale říkala Morana?

»Zabít mě nemohou ani Kšagové. Když to triglavové zjistili, přestali s atentáty, beztak se každý pokus obrátil proti nim... Kšagy jsem ze Země vypakovala...«

Mohlo by to znamenat, že triglavové už dávno vzdali nápad posloužit Kšagům, kteří se zřejmě nevrátí, protože prohráli setkání s Mor-gea-nou? Nebudou jim zde stavět kosmickou vojenskou základnu, ale snaží se zařídit si svět co nejpohodlněji pro sebe? A tady jednotnost vlastně ani nepotřebují. Rozdělili si svět mezi své klany – možná už dávno ve starověku, ale možná až v poslední době – a teď se začali hádat i mezi sebou. Řekl bych, že se hádají skoro jako lidi, kdyby to nemohlo být taky úplně jinak. Když se to tak vezme, lidé se zas tak moc nehádají, rozhodně ne tak, aby z toho vznikla válka. To jen vládcové – dříve králové, dnes spíše bankéři – mají své »geopolitické« zájmy, pro které posílají lidi – kanonenfutr nebo už jen »maso« – do bitev a na fronty. Těm vojáčkům se do válek příliš nechce, dokud je řádně nezpracuje propaganda. Ale kdo už je na vojně, v zákopech anebo v bitevním šiku, ten už nemá na výběr. Samozřejmě by většina lidí i pak nejraději sekla se zbraní a vrátila se domů, jenže vládcové vyhlásili útěk z boje za hrdelní zločin a odedávna za tento zločin neznají jiný trest než co nejpotupnější smrt.

Teď se tedy po dlouhé době opět vzepřeli Moraně, když po nich nechtěla nic víc, než aby přestali s provokacemi u jejího bydliště. Morana nemá žádné »geopolitické zájmy«, asi chce jen klid, aby mohla nerušeně pozorovat svět, ale...

»Není na Zemi nic strašnějšího než rozzlobená Mor-gea-na!«

Nemohli její bydliště vynechat? Museli jí cpát na Krym cizáckou vojenskou základnu? Věděli, že to není dobrý nápad? Věděli! Morana je varovala včas a dostatečně. Odpověděli jí drze, že »mají masa dost«. Zřejmě zapomněli, do čeho se řítí. Mor-gea-na totiž odmítá uznat, natož dodržovat válečné manýry triglavů. Nebude spalovat jejich vojáčky a sama to

pozorovat z bezpečné dálky, jak mají ve zvyku oni. Kdysi snad králové jezdili v čele svých armád do bitevní vřavy a občas tam některý i slavně padl – což triglavovi, jak už vím, příliš nevadí, zabité tělo si brzy doplní z řad nejbližších lidí. Jistě nikdy nedělali zbytečnou chybu, aby do bitvy vyjely současně všechny tři »hlavy«, nejméně jedna z nich vždycky přečkávala válku v bezpečném teplíčku. V poslední době se ale válečná pravidla změnila. Místo krále vedou armádu vojevůdci a ani ti se na frontě příliš neukazují, Z vlastní zkušenosti vím, že smrt není nic příjemného ani pro vícehlavou bestii, pro kterou je umírání jen nepříjemným okamžikem, ale není to úplný konec. Jenže triglavové se dnes nevystavují ani tomu. Vždyť je tak jednoduché sedět v teple za frontou a posílat za sebe do válečné vřavy jen to »maso«.

Jenže tohle Morana neuznává. Vojáčky spalovat nebude, taková prkotina je přece pod její úroveň. Vyřídí si to přímo s triglavy. Nanejvýš za sebe pošle někoho, kdo má s nimi také otevřený účet.

Bude je hodně mrzet, že se proti ní postavili – a přitom sama nehne prstem.

Ano, ale já pro ni nejsem pouhé »maso« a nejednám pod hrozbou zastřelení. Jí by nic nehrozilo ani kdyby se sama vypravila do té jámy lvové, ale s chibinou mi dala příležitost. Neprotestovala přece, když jsem jí říkal, že mi postačí vyklidit od triglavů Evropu. Jak mi to vlastně řekla?

»Naivko! I kdybys jim znemožnil přístup na území, které považuješ za své, ale dovolil tam přístup zdejším lidem, pošlou tam proti tobě zdejší lidi.«

Ano, to je mi jasné. A nemusí proti mně posílat armády, stačilo by jedno jediné letadlo s nukleární náloží...

Ačkoliv – to by už dneska nestačilo.

Nejsem rozlezlý jen v Čechách. Naopak, z Čech mě do značné míry vyhnali, teď jsem se roztáhl do velké části Evropy a tu jako celek nespálí. Kdyby nic jiného, Anglie i Francie mají vlastní nukleární hlavice a těmi by jim dokázali ledacos vrátit.

Ale oni nepotřebují nukleární hlavice. Snad jen kdyby viděli, že prohrávají. Zatím jim stačí »maso«, mají ho přece dost.

Jenže ani já nebudu spalovat jejich »maso«. Jednak na to nemám armádu, ale hlavně – nejsem jako oni. Nač spalovat vojáčky, když mohu likvidovat viníky? Armády bez velení se pak rozpadnou samy.

Mohu však respektovat jejich rozdělení světa – alespoň dokud to budou respektovat i oni sami. Znamená to, že budu od triglavů čistit Evropu, ale bez Ruska.

Dokud nás triglavové z Ruska nenapadnou.

Pak bych litoval i je.

*****

Londýn je neuvěřitelně roztahané město.

Je to dané mentalitou Angličanů. Jinde ve světě jsou sídliště mnohapatrových činžáků, na východě paneláků, v Anglii se tohle řešení neujalo. Angličan nebude žít v činžáku. Raději bude celý život trpělivě a bez řečí splácet lichvářskou hypotéku, ale na konci života už bude mít vlastní domek se zahrádkou. Londýn je proto plný malých jednopatrových baráčků s miniaturním půdorysem – parcely jsou drahé – z těchže důvodů s předzahrádkou jako dlaň a za domkem místečko na jeden skleník, ale bude si říkat: Můj dům – můj hrad!

Mrakodrapy jsou naopak v centru, jenže se v nich nebydlí. Jsou zde především velké bankovní domy, sídla velkých podniků a obchody, jaké na sídlištích nenajdete. Angličané stráví spoustu časů cestováním do centra Londýna do zaměstnání a na nákupy, po návratu domů jsou však v klidu a pohodě. Čaj o páté – a televize.

Britští a francouzští energetici znají jev zvaný »seriálový efekt« – a působí jim značné vrásky na čele. Oč jde? Kdykoli v britské televizi končí další díl hojně sledovaného seriálu, nastane pro energetiku zkouška ohněm. Deset minut před koncem seriálu žhaví nejen britští,

ale i francouzští energetici všechny dostupné elektrárny, zapínají forsáže – neboť pár vteřin po konci dalšího dílu zapnou tři miliony Britů naráz rychlovarné konvice na čaj – a dnes už jedině podmořský kabel z Francie pomáhá britské energetice ten náraz jakž takž přežít. V té chvíli totiž odebírají z Francie zhruba výkon Temelína a bez této pomoci by v Británii nastal totální výpadek elektřiny – black-out.

S menším časovým odstupem se podobná vlna krátce poté navalí i na britské vodárny. Spláchnutí tří milionů záchodových nádržek představuje skok spotřeby o třicet milionů litrů. Tam už to nepůsobí problémy, projeví se to jen krátkodobým poklesem tlaku vodovodních sítí, což není proti hrozícímu black-outu takový problém.

Tomuto prostředí se přizpůsobili i triglavové.

Bylo by snadné zapnout chibinu v centru jejich soustředění, jenže v Londýně to v noci nejde. To jsou rozprostření po celém Londýně a zabírají podstatně větší plochu než aby se to dalo obsáhnout z jednoho místa. Ve dne jsou v bankovní čtvrti, jenže činnost chibiny se tam dotkne lidí. Namísto zanedbatelné noční můry, kterou většina do rána zapomene, bude půlka Londýna trpět depresí. Policie pak nepotřebuje Sherlocka Holmese, aby si dala dohromady jedna a jedna.

Jenže oblast hrůzy je podstatně větší než smrtící oblast pro triglavy. Když je nevyřídím naráz, dám jim varování. Některým to jistě nepomůže, ale jisté to není. Takže – babo raď?

Rozhodl jsem se nakonec přece jen pro noční variantu. Nepoužiji motocykl, ale auto z půjčovny, těch i v noci jezdí po Londýně dost, nebude to nápadné. Nemohu použít taxi, řidič by se stal svědkem, kterému by to mohlo dojít. Zapnutá chibina slabě modře světélkuje a je to znát i když ji držíte pod bundou nebo havelokem.

Musím začít od místa největší hustoty a pokračovat od toho místa po spirále, tak aby se mi do zóny dostali postupně všichni. Automobil jsem měl řádně vypůjčený, seděly v něm dvě mé hlavy, řidič a obsluha chibiny, parta v Birminghamu seděla u obrazovky tamary, vše bylo připravené. Nastalo posledních pár minut pro londýnské triglavy.

Najel jsem do výchozího bodu a nakrátko zapnul chibinu.

V Birminghamu jsem s uspokojením pozoroval, jak v centru Londýna rychle zhasínají modravá světélka, ale ta o kus dál naopak jen zablikala a začala svítit jasněji. Aha, probudili se a zjišťují, co se děje. Popojedem, bratře Žižko, koule na ně nedoletěla!

Po kilometru jízdy jsem ani nezastavoval a použil chibinu. Další světélka pozhasínala. Oknem jsem z auta viděl, jak se z nedaleké hospody vyvalil ječící dav podroušených hostů. Byli nejblíž a byli vzhůru, na televizi se nedívali, dostali tedy pořádnou dávku hrůzy. Při jejich opilosti bych se nedivil, kdyby měli dojem pořádného zemětřesení! Ale co, litovat je nebudu. Většina pořádných lidí touhle dobou spí a tu noční můru zaspí.

Jenže v Birminghamu jsem spatřil, jak se některá světélka triglavů začala pohybovat. Také triglavové zřejmě vybíhali z domů, byli sice mimo smrtící okruh, ale hrůza na ně jistě dolehla víc než na opilce, kteří byli nesrovnatelně blíž u zdroje. Někteří se pohybovali příliš rychle na lidský běh, zřejmě nasedli do aut a chtějí snad tomu ujet? Vždyť nemají kam! Teď vyřídím Londýn a pak se vrhnu jako ohař po stopě těch, kdo si odjedou na venkov v zoufalé víře, že se jim tam tahle hrůza vyhne!

Opět jsem popojel a opět uhasil pár světélek. Začal jsem ovšem tam, kde jich bylo nejvíc pohromadě, čím dál jich proto bylo na jedno zastavení méně a méně. Například čtvrté zastavení přineslo »úlovek« jen dvou světélek, naštěstí dál jich bylo pět a tím se to poněkud srovnalo. Dokončoval jsem první okruh a zbývalo jich už sotva třetina z původního počtu.

Dobrá práce – řekl by v té chvíli každý americký zabiják.

Jenže právě v té chvíli jsem tu zradu zpozoroval. Byla vidět jen v Birminghamu, kde jsem sledoval obrazovku tamary a měl jsem světélka podložená mapou. Skupinka jich tam uháněla – zřejmě v autech – k jednomu místu. I tam se jich shromažďovalo větší množství

a v první chvíli jsem si s Mauglím spokojeně řekl, že tam bude »dobrý lov!«, až se Londýnem prokoušu až tam – jenže na druhý pohled jsem pochopil, co je to za zradu.

Shromažďovali se totiž na letišti v Heathrow.

*****

V Londýně jsem to parádně zvrzal. Když jsem zjistil, že se stahují k letišti Heathrow, obrátil jsem se tam s chibinou, jenže už bylo pozdě. Než jsem dojel na dosah, byla všechna světélka i s letadly ve vzduchu, na letišti žádné nezůstalo. Uniklo mi dvanáct triglavů. Čtyři odletěli přes oceán do Spojených států, osm jich zamířilo směrem k Francii, jenže tam jsem pomocí tamary zjistil, že v Paříži přesedli na jiné letadlo a odlétli směrem k Itálii. Tam už jsem žádné tamary neměl, takže se zřejmě protentokrát zachránili.

Ale co – beztak jsem Mor-gea-ně tvrdil, že nechci usilovat o jejich vyhubení a postačí mi, když všichni z Evropy zmizí. Tak se vlastně neúspěch – alespoň v mých očích – pomalu měnil v lepší výsledek, než jsem zamýšlel. Už bych ani nemusel postupovat dál. Anglie byla poslední území, které jsem chtěl očistit. Většina zemí ve středu Evropy již byla bez triglavů. Nebyli ve Francii, Rakousku ani na severu Itálie, v Maďarsku, Bulharsku, v zemích bývalé Jugoslávie i v Rumunsku, na severu bylo čisté Německo, země Beneluxu, Dánsko i Polsko. Nejbližší triglavové byli dnes až na Ukrajině. Netušil jsem, jestli mezi vyhubenými nebyl i sám bůžek Triglav, ale jestli byl naživu, měl ostatní své kolegy na svědomí.

Pokud více nelitoval toho, že mě nevyhubil lépe.

V tomto směru ale mohl mít »svědomí« čisté. Udělal, co tenkrát považoval za správné. Zahubil dvě trojice a mohl mít dojem, že tím zlikvidoval všechny vetřelce, pak už myšlenky lidí nikdo nečetl. Později objevili v Čechách vetřelce triglavové ze Spojených států a pustili se do nich s velkým zápalem, jenže kolo štěstí se otočilo a vetřelci získali vrch.

Ve středu Evropy jsme teď byli jen my, já a Jitka. Když jsem se však rozhodl spočítat, jak na tom jsme, velice rychle jsem měl před očima další záhadu.

Jitka se jen pomalu vzpamatovávala ze ztrát, které jí způsobili triglavové, ale já jsem se při rozšiřování do Evropy příliš neomezoval. Ačkoliv jsem se vracel do české justice, měl jsem teď mezi svými »hlavami« větší množství cizinců než Čechů.

Jenže celkový počet mých hlav – aniž bych to hlídal – dávno překročil osmnáct tisíc. To znamenalo, že jsem prolomil svůj strop.

Aniž bych si toho všiml.

*****

Kancléř

Byl hrozný tento stát, když musel jsi se dívat,
jak zakázali psát a zakázali zpívat,
a bylo jim to málo, poručili dětem
modlit se jak si přálo Veličenstvo Kat.
(Karel Kryl)

Prezident Rostislav Oktrojíček, vlastním jménem Hledáček, dostal tak strašlivé kapky po telefonu ze Spojených států, až se celý zpotil.

Pozoroval jsem ho očima jeho nejbližšího spolupracovníka Hermana von Braunsteina, kancléře na Hradčanech i v podhradí. Samozřejmě jsem na Oktrojíčka mluvil jen huhňavou rakouskou němčinou a bavil jsem se jeho nervozitou. Oktrojíček mohl za některé úspěchy triglavů, ale ne za jejich katastrofální porážku, jenže toho ve Spojených státech zajímala jen ta porážka. Za kterou Oktrojíček prokazatelně nemohl, ačkoliv z ní byl podezírán.

„Chtějí, abych to letěl vysvětlit do Washingtonu!“ vyhrkl, když zamáčkl telefon.

„No, to bude nejspíš na kobereček,“ usoudil jsem coby kancléř. „Co jim máš vysvětlit? To se nedalo vyřídit po telefonu?“

„Pojedeš tam se mnou?“ zeptal se mě nešťastně.

„Kdo byl pozvaný?“ zeptal jsem se ho místo odpovědi.

„No já, ale...“

„Moje místo je tady, mám se starat o hrad,“ odvětil jsem. „Ale vezmi si na to ministra zahraničí, je to jeho práce. A taky můžeš vzít pár podnikatelů, ať to vypadá jako návštěva spojená s hledáním kontaktů a s podpisováním smluv.“

„K čertu se smlouvami i s podnikateli!“ vybuchl Rosťa. „Vždyť jsem jim řekl všechno co vím, nic víc už fakt nevím, proč tam mám ještě letět?“

„To ani já nevím,“ pokrčil jsem svými kancléřskými rameny. „Třeba se chtějí důkladně přesvědčit, jestli jim nevěříš hejly na nos.“

„To nejde po telefonu?“ nechápal.

„Když říkám, že důkladně, tak to znamená opravdu důkladně,“ přesvědčoval jsem ho. „Po telefonu se nikomu nedá strkat hlava do kýble s vodou ani dávat elektrické šoky. To jde jen v přítomnosti vyslýchaného.“

„To by si snad nedovolili!“ vyhrkl.

„Mají s tím zkušenosti,“ ujišťoval jsem ho dobrácky. „Voda ani elektrošok nezanechá žádné stopy. Ani deset soudních patologů pak na tobě nic nezjistí... na to jsou holt machři!“

„A co kdybych tam nejel?“ napadlo ho.

„Přijedou si pro tebe sem a budeš to mít horší,“ připomněl jsem mu.

„Tak se někam zašiju!“ napadlo ho znenadání. „Vyznám se ve Švédsku...“

„Švédsko bude první místo, kde tě budou hledat,“ upozornil jsem ho. „Usáma se taky pár let schovával – a jak dopadl? A taky se dodnes nezjistilo, jestli za něco mohl! Teď už se nic ani nezjistí a kdoví, jestli vůbec o něčem věděl!“

„Ale já přece vážně nic víc nevím!“ lamentoval.

„Já taky ne,“ pokyvoval jsem hlavou. „Ale upřímně jsem rád, že tam pozvanej nejsem. Amerika je možná hezká země, ale žít bych tam nechtěl.“

„Já jo!“ řekl Rosťa. „Ale někde v klidu, na venkově, mít tam ranč, pastevce a krávy... a hlavně – bez telefonů!“

„Milý Rosťo, proč ses tedy hrnul do funkce prezidenta týhle země?“ zeptal jsem se ho.

„Protože mi za to slíbili americký občanství!“ odvětil. „No a z prezidentskýho platu si ten vysněnej ranč určitě koupím. Ty bys to nebral?“

„Ten prezidentskej plat jo," odvětil jsem rozšafně. „Ale ten ranč... vážně by ses chtěl babrat v kravským hnoji? Ale jdi!"

„Proč v hnoji?" podíval se na mě vyčítavě, proč to nechápu. „Na to přece budu mít lidi a já se budu jen slunit na verandě a chlastat pivo a whisky."

„No, já bych ti to přál, jen se obávám, že máš představy tak z minulého tisíciletí. Ani tenkrát to nebyla selanka, snadno ses mohl ocitnout v křížový palbě nějakejch desperátů..."

„Desperáti už dneska nejsou," nesouhlasil Rosťa. „Je tam už dávno klid a pořádek."

„No – když občas čtu o střelbě v supermarketech a ve školách, ani bych neřekl, že tam desperáti úplně vyhynuli," zkoušel jsem to. „Umíš aspoň střílet?"

Rostislav si však nedal nic vymluvit. Měl z toho pozvání vítr. Nedivil jsem se mu, měl jsem o vlídnosti tamního přijetí podobné představy jako on. Ale vládní speciál do Spojených států jsem mu šel zařídit.

Byla to přece moje práce.

*****

Převzít justici mi tentokrát trvalo polovinu času proti předchozímu pokusu. Už jsem věděl, jak na to, v justici jsem se orientoval, triglavové mi zlikvidovali přestárlé soudce, teď jsem přebíral mlaďochy. Prezident Oktrojíček jmenoval do soudcovské funkce ty, koho mu doporučili jeho poradci – a po pravdě řečeno, byli to všichni dobří žáci z Plzně.

Výjimečně mi to ale nevadilo, ačkoliv jsem některé »přebíral« vyloženě s odporem. O právu neměli ani ponětí a navíc žili jako prasata. Právo jsem naštěstí ovládal od jiných a co znám díky jedné »hlavě«, to znají všichni, jen jsem si nad některými soudci vzdychal – proboha, jak tihle chtěli soudit? Jediná dobrá stránka byla, že jsem neměl problémy, jak se chovat k jejich rodinám. Žádné neměli a to bylo jen dobře. Navíc jsem se od nich dozvěděl i o několika nenápadných »vykřičených domech«, které jsem vzápětí »rozpustil a vypustil«.

Nevadily mi ani »převzaté« prostitutky. Dokonce ani dvě, které si u lékaře vyslechly ortel pozitivního nálezu HIV. Zarazilo mě, že postižené děvy nejenže živnost neukončily, ale nákazu vesele šířily dál a jak se zdálo, nakazily nejspíš i dva soudce. Inu – vrána vráně oči nevyklove, ale tohle byla jak od těch prostitutek, tak zejména od soudců nebetyčná drzost. Chvíli jsem uvažoval i o euthanasii, přesněji řečeno o sebevraždě s dopisem na rozloučenou, ale když jsem jim týden po »převzetí« sám udělal příslušné testy, mohl jsem s uspokojením prohlásit, že jsou všichni zdraví. Mimozemská regenerace stačila i na tuhle hrozbu.

Pak mi vůbec nevadilo, že tenhle lidský odpad nemá rodiny. Naopak, bylo to pro mě výhodné. Po předchozích soudcích zůstaly stovky vdov a sirotků, jenže jsem se o ně nemohl starat. Co s nimi bude, jsem ponechal na naší sociální síti. Na rozdíl ode mne byli bezpeční před triglavy a vdovské i sirotčí důchody po soudcích dostávali slušné, takže nouzí netrpěli.

Noví mladí soudci se po »převzetí« zdánlivě usadili, přestali chodit do nevěstinců, ale co bylo nejdůležitějšího, začali soudit spravedlivě. »Převzal« jsem celou právnickou fakultu v Plzni, aby přestala produkovat zmetky a rychlokvašky. Přijal jsem však ke studiu i bandu mladých výtržníků, kteří terorizovali lidi na sídlišti, získal jsem tím pár »studentů« a některé jsem ihned přehlásil do Právnické fakulty v Praze, kde mi pomohli otestovat profesory až po děkana – a zlikvidovat mezi nimi černé ovce, které neodmítly úplatky.

Uvažoval jsem, jak se měnila má »vnitřní pravidla« ohledně »přebírání« darebáků. Na počátku jsem musel mít nezvratně zjištěno, že se dopustili nějakého odporného činu, jinak jsem se jich ani nedotkl. Dnes mi k »převzetí« stačilo méně. Úplatní profesoři přece nikomu neškodili, nanejvýš tím, že umožňovali škodit jiným, kterým navíc dávali i špatný příklad.

Ale co prostitutky? Roznášení AIDS je srovnatelné se sebevražednými atentáty, jen u nich není tolik rachotu. A ty, které prozatím nic nešíří? To jsou bomby časované, u nich se smrt projeví až později.

A kdo se chce celý život živit právy, u toho mi nestačí, aby je znal.

Nesmí je ani porušovat.

*****

Rostislav Hledáček, zvaný prezident Oktrojíček, se z Ameriky vrátil plný nadšení.

Nejenže ho tam nikdo nemučil, ale chovali se k němu nečekaně ohleduplně. Prodělal nepříjemný výslech, kdy kolem něho bylo rozestaveno šest soudců a on se musel pokaždé otočit k tomu, kdo mu položil další otázku, ale otočná židle mu to umožňovala, takže to ani nevypadalo jako šikana. Odpovídal podle pravdy – co věděl, to pověděl, takže mu uvěřili, když občas odpovídal, že o některých věcech opravdu, ale opravdu nic neví. Šest inkvizitorů byli ovšem triglavové a chudák Rosťa neměl ani tušení, že čtou i jeho nejtajnější myšlenky. Zřejmě se přesvědčili, že zůstal jejich člověkem, takže mu na závěr návštěvy slavnostně udělili čestné občanství Spojených států. Oktrojíček se tetelil blahem. Opět se mu přiblížil sen o vlastním ranči ve vytoužené Americe!

Vrátil se tedy plný nadšení, jenže jeho kancléř měl na to jiný názor.

„Príma je, že ses vrátil," řekl bez velkého nadšení, když se Oktrojíček vypovídal. „Ale co chceš dělat teď? Předpokládám, že ti svěřili několik zajímavých úkolů, jenže... vzpomeň si, jak dopadli všichni ti chlapi z amerického velvyslanectví. Opravdu dostali všichni skoro současně infarkt? V jeden den – či spíše v jednu noc?"

„Ale my jsme je pohřbili s veškerou pietou!" namítal trochu zaraženě.

„To ano, ale na to si přece nikdo nestěžuje," souhlasil jsem. „Zajímat nás může jen to, proč zemřeli a ke všemu tak naráz. Ví se o nich jen to, že jezdili po Čechách a občas použili proti někomu zbraně. Samozřejmě v sebeobraně, jenže kdyby seděli na velvyslanectví a pili si tam své drinky, nikdo by na ně neútočil. Proč se třeba zabývali zabíjením soudců? Co jim ti soudci udělali, že na ně pokaždé vtrhli a proměnili je v hromádky popela? A ještě při tom občas zapálili soudní budovu... Vždycky sice tvrdili, že je se jen bránili, ale já tomu moc nevěřím. Připomíná mi to hlášení z pohraničního konfliktu: »Nepřítel věrolomně zaútočil na naše pozice a přišel přitom o pět pohraničních pevností...« – jako kdyby se dalo věrolomně útočit pohraničními pevnostmi..."

„Já nemám za úkol vraždy," namítl Oktrojíček. „Jen bych měl všemožně vyjít vstříc, až budou v Praze znovu otevírat americkou ambasádu. Na tom není nic špatného!"

„To se snad rozumí samo sebou, ne?" odvětil jsem. „Přece ji nenechají neobsazenou! A že jim Čecháčkové vyjdou vstříc, to je přece taky samozřejmé!"

„Ano, ale já mám zajistit, aby jim nestála v cestě ani naše policie, ani armáda," doplnil Oktrojíček. „Pošlou sem nějaké odborníky na vyhledávání oblud, co zabily předchozí členy ambasády. Oni už si je vyhledají sami, mají prý na to nějaké ukazovatele či co, my se jim do toho hlavně nemáme plést."

„Odborníci na vyhledávání oblud byli i ti předešlí," řekl jsem skepticky. „A dobře víš, jak dopadli! Jestli chceš jít do toho s nimi, jdi si, ale v tom případě se nediv!"

„Myslíš, že by mě ty obludy chtěly taky zabít?" zarazil se.

„Já nevím!" zdůraznil jsem. „A co se týče těch ukazovatelů... nedostal jsi náhodou od nich taky tohle?"

Vytáhl jsem ze zásuvky stolu malou kruhovou obrazovku s rukojetí, trochu podobnou obrovské lupě. Něco takového lidé spojují se Sherlockem Holmesem. Jenže ta moje byla falešná. Byla k nerozeznání podobná indikátoru od triglavů, ale ve skutečnosti neukazovala na nás, ale tam, kam jsem jí to na dálku přikázal. Teď jsem ji ale podal Rostislavovi.

„Jo, tohle mi tam taky dali," přikývl. „Prý to rozpoznává obludy. Tys to taky dostal?"

„Taky," přikývl jsem. „Dostal, ale radši jsem to ani nezapínal. Víš, já tomu nevěřím. Na americké ambasádě to měli všichni – a jak dopadli? Nevím, jestli to opravdu ukazuje na nějaké obludy, ale řekl bych, že to naopak přitahuje ty divné infarkty. Zapni si to, ale raději dál ode mne. Já s tím nechci nic mít."

„Ve Washingtonu mi to předváděli a nikdo se infarktu nebál," řekl nerozhodně.

„No tak si to zapni!" pobídl jsem ho, ale odtáhl jsem se od něho.

Ross přístroj zapnul, ale chvíli jen vytřeštěně zíral na obrazovku.

„Hele, ono to ukazuje... na mě..." obrátil se ke mně jako k rozhodčímu.

„Radši to vypni!" poradil jsem mu. „Ty přece žádná obluda nejseš, nebo jo?"

„No to se ví, že nejsem!" řekl dotčeně a rychle obrazovku vypnul.

„Tak vidíš!" pokrčil jsem rameny. „Ukazuje to na nejbližšího člověka, většinou tedy na toho, kdo to drží v ruce. Když to položíš na stůl, otáčí se to na lidi, kteří jdou kolem. Jestli má tohle ukazovat nějaké obludy, nevím. Ale dej si pozor, kdybys šel doprovázet americké mariňáky do nějaké akce, aby tě nějakým omylem nezabili. Jestli budou mít podobné křápy, je to možné. Ukáže jim to na tebe – bum bác a budou tě smetat do urny."

„Ty nevěříš americké technice?" podíval se na mě uraženě.

„A je vůbec americká?" pokrčil jsem rameny. „Už předtím jsem na to brejlil, ale Made in USA jsem na tom nenašel. Není tam spíš někde drobnými písmenky napsané: Made in China, případně Made in Tchaiwan? Já jsem nenašel nic, ale kdo ví?"

Rosťa mi přístrojek raději rychle vracel, jako by ho pálil. Převzal jsem tu věc a uložil ji zpět do psacího stolu.

„Možná jsem jedinej, kdo ten Tchaiwan má a zůstal naživu," řekl jsem pomalu. „Řekl bych, že jen díky tomu, že jsem to zapnul jen dvakrát na zkoušku, ale ne nadlouho, zejména když to mířilo na mě. Prostě tomu nevěřím. Poslyš, co ti říkali o těch obludách?"

„Tobě o nich neříkali?" nedůvěřoval mi.

„Něco jo," zavrčel jsem. „Ale mám podezření, že je to jinak. Nebudou za tím žádné obludy, ale ruští agenti. No slyšel jsi někdy předtím o nějakých obludách? Zato o ruských agentech nepochybuju ani na okamžik. A nedivil bych se, kdyby byli i za těmi infarkty."

„Ale proč...?"

„Proč... proč? Vím já? Možností je spousta. Třeba tady v Evropě zkouší nějaké spojení přes satelity, aby mohli posílat tajné zprávy do Kremlu. Jenže tyhle Tchaiwany jim to třeba ruší či co... tak je Rusové likvidují. Nejlépe i s těmi, kdo to používá. Doufám, že to vypnuté a v šuplíku není nebezpečné."

„Ale jak by mohli... infarkty...?"

„Poslyš, nečetl jsi, že Američané taky používají psychoaktivní zbraně?" podíval jsem se na něho jako na hlupáka. „Nějaké mají na bázi mikrovln, jiné infrazvukové. Když to pustí do demonstrace, všichni se rozprchnou hrůzou."

„Hrůza... nějaká v Praze nedávno byla," vzpomněl si.

„Jo, jenže to taky může být otázka intenzity," nadhodil jsem. „Rozptýlené to není nebezpečné, jen to je nepříjemné. Ale na koho se to soustředí, ten... prostě zemře hrůzou. Když to mají Američani, tak je to asi možný. Ale pak to klidně můžou mít i Rusové."

„Myslíš?" podíval se na mě podezíravě. Pravda, na kancléře jsem toho věděl podezřele moc, neměl bych ho tolik oslňovat vědomostmi, které původní kancléř neměl.

„Jen hádám," uklidňoval jsem ho. „O tom, že se dá zemřít hrůzou, jsem v detektivkách četl víckrát. I když to jen hádám. Taky by těm mrtvým měly nejprve zešedivět vlasy, ale já jsem je neviděl."

„Já ano," špitl. „Ale nikdo nezešedivěl."

„Možná to bylo moc rychlý," usuzoval jsem z toho.

„A ty myslíš, kdybych se k tomu připletl..."

„Nevím, jak ty, ale já se od toho budu držet co nejdál," ujistil jsem ho. „Tchaiwan mi sice vnutili, ale jen jsem tu věc krátce vyzkoušel a od té doby ani ťuk! Nechci ti radit, ale já chci ještě zůstat naživu."

„To já taky!" přidal se rychle.

„Tak se chovej tak, aby ses nepřipletl k nějaké hrůze!“ řekl jsem.

„Dám si pozor!“ slíbil.

*****

Zdálo se mi, že jsem Oktrojíčka trochu ochladil. Bylo to opravdu potřeba. Jako kdyby to kdysi říkal Jan Werich přímo o něm: „Největším nebezpečím je iniciativní blb.“

Měl pro mě jednu obrovskou výhodu.

Mohl se klidně odvážit letět do Washingtonu, kde jsem se já objevit nesměl. Nejspíš – a vlastně docela určitě – by mě tam čekalo zpopelnění. V jedné nestřežené chvíli se mi navíc podařilo vyměnit Oktrojíčkův indikátor za můj. Mohlo by ho napadnout vyzkoušet jej a pak by se dozvěděl, co je jeho starý šedovlasý kancléř zač. I když bych mu to nejspíš vymluvil – předtím indikátor ukazoval i na něho...

Jen bude potřeba znemožnit mu vyvádět jeho nápady. I když mu jich většinu nařídili na americké ambasádě. Ale mohl by se k nim stavět aspoň vlažněji.

Druhou užitečnou zprávou bylo, že Spojené státy hodlají do Prahy poslat, oficiálně na ochranu velvyslanectví, větší množství vojáků. Oktrojíček o tom mnoho nevěděl, řekl mi jen tolik, že to budou hoši od elitních jednotek vybavení indikátory, které jsem coby kancléř nazýval Tchaiwany. Jenže těm je těžko vyměním.

Očekával mě zřejmě nepříjemný zvrat. Triglavové tedy po vlastním krachu pošlou do Prahy elitní jednotky normální armády, nejspíš pověstné americké mariňáky nebo rangers. To mě tady čekají problémy! Dříve mi byli nebezpečnější triglavové, teď budou mít výhodu mariňáci. Jestli budou mít indikátory, jako že je to velice pravděpodobné, situace se otočí. Oni mě zjistí, já je ne. Anebo ještě hůř – já je zjistím až ve chvíli, kdy už budou na mě mířit. A v palebné síle i ve výcviku budou mít jistě převahu.

Teď by mi byla milejší ta původní ruská chibina, ta co zhasíná obrazovky a vyřazuje počítače. Když už já nemám vidět nepřátele, ať naopak oni nevidí mě.

Jenže chibina je nad vrcholem současné pozemské techniky. A nemám čas ani na další vývoj, vždyť ji ani duplikovat nedokážu.

Teď mi může pomoci jen Morana.

*****

Morana

Krása není hříchem, hříchem bývá přísný půst,
láska je jak píseň, v niž se mění žízeň úst
(Marta Kubišová)

Vyslat na Krym k Moraně skupinku s tamarou by nebyl žádný problém. Původně jsem uvažoval i o osamělém motocyklistovi bez tamary, byl by rychlejší a nebudil by pozornost jako celá banda, navíc s karavanem za autem, jenže osamělý vlk může snadno padnout do pasti, protože neví do čeho jde.

Nakonec jsem se rozhodl poslat dvě skupinky. Jedna klasická osádka tamary, druhá jen jako dvojice, zato v lehkém soukromém letadle. Někteří »převzatí« měli opravdu královský život – a proč bych jejich bonusy občas nevyužil, když mi vlastně patřily? A protože občas používali letadla i k nekalým činům, umožnili mi tím »převzít« i piloty, kteří dobře věděli, komu a čemu slouží, takže jsem jim to spočítal jako spoluvinu.

Díky tomu jsem si ovšem mohl pilotovat sám – uměl jsem to, nač zbytečně zasvěcovat další lidi? Moje aktivity byly také nelegální a vlastně protizákonné, ale porušoval jsem jen ty zákony, které jsem považoval za nemravné. A protože jsem byl teď i celou legislativní radou Poslanecké sněmovny, dobře jsem věděl o kdejakém právním zmetku, který vyžaduje nápravu. Ale na to potřebuji »převzít« většinu v Parlamentu a to také nepůjde hned.

Nepotřeboval jsem vysílat na takovou cestu páprdy, ale »hlavy« s těly, co něco vydrží. Musel jsem počítat s tím, že nebudu přistávat na letišti, ale někde na poli. Nasedl jsem tedy jako dvojice mladíků. Jeden pohlídá letadlo a druhý se na motocyklu vypraví za Moranou.

Kdyby se tento plán nezdařil, za další tři dny dorazí na Krym parta s tamarou a nebude muset tolik improvizovat. Když počítám i zpáteční cestu, mohlo to letadlo urychlit i o týden – parta s tamarou bude zato spolehlivější.

Menší potíž se dala čekat s palivem. Malé letadlo nepobere palivo na cestu tam i zpět. Až to vyřídím s Moranou, budu muset doletět do nedalekého Rostova na Donu a tam si dotankovat. Jako mnohonásobnému oligarchovi mi peníze naštěstí nechyběly, i když jsem se ke svým zaměstnancům choval od okamžiku »převzetí« podstatně lidštěji než jejich původní zaměstnavatelé.

Vyrazil jsem přes Slovensko a Maďarsko k Černému moři. Uvažoval jsem, že je menší problém let přes moře než přes ten mokvavý vřed Evropy, neustále drápaný ze všech stran – Ukrajinu. Především tam byli ještě triglavové – proč jsem je ještě nezlikvidoval? Proč jsem je s chibinou zbytečně objížděl, když jsem mohl projet přímou cestou? Hned jsem si ale sám odpověděl – protože takový vřed kvasí i bez původní příčiny a zfanatizovaní lidé jsou stejně nebezpeční jako jejich vládci. Let nad mořem byl proti tomu pohoda sama a když se přede mnou vyhoupla pevnina, mohl jsem si oddychnout. Krym mě uvítal jasnou oblohou a letním horkem. Zbývá mi najít vhodné pole – nejlépe u silnice z Jalty na Jevpatorii a Belohirsk. Ta vede většinou délky horským terénem a lesem, ale podařilo se mi nedaleko od ní objevit pole, které z té výšky vypadalo jako již sklizené a ještě nezorané.

Nasadil jsem na přistání – a zakrátko již kola letadla poskakovala po sklizeném poli.

Jsem opět na Krymu.

*****

Do zavazadlového prostoru letadla se nevejde těžký motocykl harley ani honda. Vytáhl jsem odtud starý český moped stadion – jistě poslouží i on. Nádržka byla z bezpečnostních důvodů prázdná, ale v pečlivě zabaleném kanystru v krabici vystlané polystyrénovou pěnou jsem měl připravenou směs pro dvoutakty. Plnou nádržku – a jedu!

Než jsem se ale dokodrcal na silnici, postavil se mi do cesty jakýsi mužik, Rus. Tvářil se mrzutě a začal mě vyslýchat, co dělá to letadlo na jeho poli? Zastavil jsem a vysvětloval

mu, že máme problémy s motorem, na poli mu přece žádná škoda nevznikla, protože už má sklizeno, aby měl tedy s námi chvilku trpělivosti.

„Nespravila by za pronájem pole coby nouzového letiště stodolarovka?“ navrhl jsem.

„Vy oligarchy si myslíte, že můžete všechno, co?“ rýpl si do mě, ale zelený papírek si rychle strkal do kapsy.

„My nejsme vaši oligarchové,“ ujistil jsem ho. „Podívej se na označení letadla – jsme Češi a jsme v nouzi. Mohl bys mít více pochopení.“

„Jo ták, Čechi? A štó vy na Krymu?“

„Letíme do Rostova,“ řekl jsem mu. „Zlobil nás motor, jedu do Jalty vyjednat pomoc.“

„Tak pojéchali!“ ustoupil mi z cesty. Nastartoval jsem stadiona a vyjel na silnici směr Jalta. Mužik se za mnou chvíli díval, zamával mi, ale pak se opět obrátil k letadlu. Nu což, pohovořím si s ním ještě jednou, i když v jiném těle... jen to asi bude stát další papírek...

Mě teď čekala divoká serpentina horské cesty na Jaltu, kam až nedojedu, neboť na půli cesty zastavím jako prosebník u skalního sídla Mor-gea-ny.

Hlavně ji nenaštvat!

*****

Samozřejmě o mně věděla dříve než jsem sestoupil po točitých schodech od silnice ke dveřím jejího skalního sídla a vložil ruku do kamenné misky ve tvaru dlaně. To byl vlastně její zvonek – ta prohlubeň vyloženě sváděla k tomu, aby do ní příchozí vložil ruku. Morana sama zvonek nepotřebovala. Jednak by jí neměl kdo otevřít, ale především, ona očividně dveřmi nevcházela, ani točitými schody se nezdržovala.

»Vstup, kdo v dobrém přicházíš!« ozvala se telepatií pronikající i skálou.

Minule jsem tu byl v těle Borise Sergejeviče Kramského, který odsud živý neodešel, ačkoliv ne její vinou. Pak ještě krátce jednala s partou od tamary, jenže ta je na cestě někde v Polsku. Snad se mi podaří přesvědčit ji, že jsem to opět já.

Dveře se otevřely a zvaly mě dovnitř. Morana za nimi ale nestála a musel jsem jít tou cestou jako minule do jejího budoáru. Znamenalo to snad, že mě poznala?

»Vítej, tisícihlavče!« pokynula mi, abych se posadil k jejímu stolečku s ovocem. Takže mě poznala – tím lépe. »Co tvé kroky vede opět ke mně?«

Vyložil jsem jí svou prosbu, zda by mi nedala chibinu, která umožňuje rušit všechny elektronické systémy, něco jako bylo v Oděsse.

»A hleďme, náš tisícihlavec má problémy a nestačí na ně!« ušklíbla se. »A co uděláš, když ti ji nedám?«

»Otočím se a odejdu,« pokrčil jsem rameny. »Nedáš-li, nedáš, s tím nehnu. Nemohu tě přece nutit a když se tak rozhodneš, máš k tomu asi důvod. Ani zlobit se na tebe nemohu, už tak jsi mi hodně pomohla.«

»Proč si to neuděláš sám?« navrhla mi. »Elektronická část už je v možnostech lidské vědy, stačilo by ti napovědět, že to má cosi společného s elektromagnetickými impulsy, jaké vznikají při výbuchu kdejaké atomové bomby?«

Musel jsem jí vysvětlit, že na výzkum nemám čas. Ve chvíli, kdy letadlo s americkými mariňáky dorazí do Prahy, začne zřejmě masakr, protože tentokrát budou ve výhodě oni.

»Neříkala jsem ti, že na tebe pošlou to svoje „maso“?« zasmála se.

»Říkala a měla jsi pravdu,« odpověděl jsem vážně. »Uznávám, že ani s tisíci hlavami nestačím na tvoje zkušenosti. Kdybych to dokázal v rozumně krátké době vyřešit sám, nešel bych s prosíkem za tebou. Zejména když vím, že ty už to vyřešené máš.«

»Mám,« přikývla a trochu zvážněla. »Ale tahle chibina má mnoho vedlejších účinků. Mohl bys jí způsobit kolaps lidské civilizace. Když ji použiješ ve městě, všechno elektrické zmrtví. Lidé zůstanou uvěznění ve výtazích a nedovolají se pomoci, doprava v celém městě přestane fungovat. Jen ti tvoji mariňáci, nebo jak jim nadáváš, budou pořád schopní střílet

a i bez indikátorů budou vědět, že jsi někde nablízku. Mohou to vzít šmahem a zabíjet vše nač padnou, víš přece, že jim nikde na světě na životech domorodců nezáleží.«

»Máš snad nějakou jinou radu, jak se před nimi skrýt?« zeptal jsem se.

»Měla bych jedno řešení,« řekla pomalu. »Jednoduché, že bys na ně mohl přijít i sám. Ale když říkáš, že je tvým největším nepřítelem čas...«

»Tak sem s tím!« vyzval jsem ji.

»Ale nebude to zadarmo,« usmála se šibalsky.

»Počkej!« zarazil jsem se. »Nebude to zadarmo... ty přece nepotřebuješ peníze! Nač by ti byly ruble nebo dolary? Máš všechno nač si vzpomeneš, nejsi závislá na lidech. Co by sis od nich vlastně chtěla koupit?«

»Nestojím o lidské peníze,« usmála se opět, zřejmě mé naivitě. »Mně můžeš zaplatit jedině nějakou službičkou. A nechci nic, co bys nemohl splnit. Víš, jsem na světě už dlouho. Když mi tenkrát Kwijenové nabízeli, abych jim sloužila jako předsunutá hlídka, byla jsem ještě mládě, holka bez rozumu. Ani jsem si představit neuměla, co to bude obnášet. Nejvíc se mi líbily dva body jejich podmínek. Slibovali mi nesmrtelnost a nedotknutelnost – to pro mě bylo tak lákavé, že bych už jen proto přistoupila na jejich návrhy. Navíc mi ale slibovali, že tím prospěji lidem. Nejen těm, kdo tenkrát žili, ale i jejich potomkům, prapotomkům a praprapotomkům. I to bylo tenkrát lákavé.«

»Takovou nabídku bych asi také přijal,« souhlasil jsem.

»Vždyť jsi ji přijal – nebo skoro tutéž,« řekla.

»Nic jsem nepřijímal,« odvětil jsem. »Mě ten skrček změnil a neptal se mě. Potom mě chtěl zabít, jenže na to už jsem mu nepřistoupil.«

»No vidíš,« vzdychla si. »Mě se sice zeptali, ale neřekli mi všechno. Například to, že mi moje nová podstata nedovolí zemřít, i kdybych sama chtěla. A řeknu ti, měla jsem občas choutky zemřít. Jenže to je to, co nemohu. Ne že bych nesměla, prostě to nejde. I kdybych skočila do kráteru sopky, budu plavat ve žhavé lávě, ale zůstanu naživu.«

»A už jsi to někdy zkoušela?«

»Mockrát,« přiznala. »Skákání z útesů na skály, dokonce i s tou sopkou. Vždycky to strašně bolelo, ale vždycky jsem to přežila. No a pak mě tyhle choutky přešly, prostě jsem si řekla, že je to můj osud. Poslyš, říkal jsi mi, že jsi už také víckrát zemřel. Také tě to pokaždé tak strašně bolí?«

»Pokaždé ne,« řekl jsem. »Znám několik druhů smrti, které nebolí. Ale většinou mi to na pár vteřin všechny ostatní „hlavy“ omráčí bolestí. Není oč stát.«

»A smrt, jakou ti přímo tady u mě připravili triglavové, byla také bolestivá?«

»Byla,« přikývl jsem vážně. »Všechny mé „hlavy“ se hodnou chvíli kroutily bolestí, ale když jsi pak za nimi přišla, byl jsem už zase v pořádku.«

»Takže bys sám sebe nikdy nezabil?«

»Párkrát jsem to musel udělat,« přiznal jsem. »Například když jsem si mohl vybrat jen mezi smrtí bezbolestnou a bolestivou. Pak dám raději přednost cyankáli.«

»Ale počítám, kdyby ti triglavové postupně nebo i naráz zabili všechny tvé „hlavy“, to bys asi zemřel natrvalo, co?«

»Taky si to myslím,« připustil jsem. »Jenže jak vidíš, ještě se mi zemřít nechce.«

»Poslyš... lidé obvykle stárnou. Já ne, ale... jak je to s tebou?«

»Ještě to pořádně nevím,« přiznal jsem. »Já, co právě sedím před tebou, jsem skutečně věkem mladík, ale většinu těl mám starších. Jenže i starší těla mi po jejich převzetí obvykle trochu omládnou. Ten skrček, co mě změnil, mi totiž neřekl skoro nic, rozumíš? Jak je to se mnou doopravdy, to zjišťuji až podle toho, co se stane. Jednotlivá těla mi zřejmě stárnou, ale jako celek se cítím mladší než bylo první tělo, se kterým jsem začínal.«

»A to první tělo... to ti už zemřelo?« chtěla vědět.

»Ano,« přikývl jsem. »Jenže ne stářím, ale díky triglavovi, který mi ho spálil.«

»A jak se vlastně ...doplňuješ?« chtěla vědět.

Ukázal jsem jí tedy oncik a vysvětlil jí, jak »přebírám« jiné lidi.

»Takže jsi jako triglavové,« zamračila se. »Kradeš lidem těla, jsi vlastně parazit.«

»Jak se to vezme,« nesouhlasil jsem. »Ano, občas kradu lidem těla. Kdyby tě to mohlo uklidnit, kradu těla jen darebákům, kteří ostatním lidem škodí. Za celou dobu své existence jsem „převzal“ jen jednoho nevinného.«

»Takže klidně kradeš těla i nevinným,« shrnula to. »A chceš tvrdit, že nejsi parazit?«

»Nevinného jsem „převzal“ jen jednoho,« namítl jsem. »A byl to ke všemu můj přítel. Jenže to jsem ještě nevěděl, co to „převzetí“ znamená.«

»Je v tom snad nějaký rozdíl?« zavrčela.

»Je – a veliký,« trval jsem na svém. »Když mě zmutoval ten skrček od Ipájů, předal mi i jejich regeneraci, která mě uzdravila. Chtěl jsem tenkrát přítele uzdravit, ale nevěděl jsem, že sice jeho tělo uzdravím, ale současně mu ho ukradnu. To jsem opravdu nechtěl, rozumíš? On by beztak brzy zemřel, jeho nemoc byla smrtelná a pokročilá, lékaři si s ní už nevěděli rady. Takže jsem si myslel, že mu pomohu. Když jsem pochopil, co to škrábnutí znamená, zařekl jsem se už nikdy to nepoužít. Jenže pak se mi to rozleželo a stanovil jsem si pravidlo – přebírat darebáky, v jejich tělech napravovat škody, které způsobili a pokud to nepůjde, aspoň jim zabránit škodit dál. Lékaři dnes mají antibiotika, která škodí mikrobům nemocí a tím uzdravují lidi. Já jsem také parazit, který škodí škůdcům. Lékaři tomu ale říkají lék.«

Morana chvíli přemýšlela.

»Ale co bys dělal, kdyby ti darebáci došli?« napadlo ji.

»Nejsem jako triglavové,« řekl jsem. »Ti se zásadně doplňují mužskými těly a ženami opovrhují. S tím ses u nich nesetkala?«

»To znám,« přikývla zamračeně. »Zpočátku pohrdali i mnou, než poprvé narazili. Teď už se mě aspoň bojí, ale takovou... nadřazenost samců z nich cítím pořád.«

»Přebíral jsem i ženy,« přiznal jsem. »Mám i ženská těla, jenže méně než mužských. Většinu darebáků najdeš mezi chlapy. Což neznamená, že nejsou potvory i mezi ženami, jen jich je méně. Proto si je více šetřím, nepoužívám je na nebezpečné úkoly a také proto jsem měl mezi nimi mnohem menší ztráty.«

»Proč je šetříš, když říkáš, že přebíráš jen potvory?«

»Protože tím, že se stanou mou součástí, přestanou být potvory,« tvrdil jsem. »Některé zkusí napravit, co samy předtím způsobily, jiné odstěhuji. Lidé si je obvykle pamatují jako bestie a už jim nevěří, kdežto v jiném kraji to tak nevadí. Což vlastně platí i o chlapech.«

»Nač je ale máš, když je – jak říkáš – nepoužíváš na nebezpečné úkoly?«

»Schovávám si je na chvíli, až mi dojdou darebáci,« usmál jsem se. »Vyzkoušel jsem si, že se mohu doplňovat i přirozenou cestou. Každé dítě, které mám sám se sebou, vlastně mezi „mým“ chlapem a „mou“ ženskou, se ke mně připojí ještě před narozením. Nemusím tedy porušit své předsevzetí přebírat jen darebáky, umím se doplňovat i z vlastních zdrojů. Teď je ale darebáků tolik, že mi ještě dlouho potrvá, než je vykořením.«

»Takže jsi parazit spíš z donucení?«

»Ano, dokud budou k mání darebáci,« přikývl jsem. »Ale pak to půjde i jinak. Věřím, že dokáži spolupracovat s obyčejnými lidmi a žít s nimi, aniž bychom si navzájem škodili.«

»Ani nevíš, co ti ten skrček ponechal!« vzdychla si. »Tu možnost mi vzali. Nesmrtelní nesmí mít děti. Takže jsem nesmrtelná, ale děti mít nemohu. Něco za něco. A to uplatním i ve vztahu k tobě. Ani tu první chibinu jsi nedostal zadarmo – to byla odpověď triglavům za drzost vraždy v domě hostitele, ta se trestala odjakživa. Místo druhé chibiny ti dám jen radu, lepší než si myslíš. Ale jen oplátkou za jinou službu.«

»Když je to tak, co tedy potřebuješ?« přistoupil jsem na to.

„Vyhubíš triglavy na Ukrajině!“ řekla tvrdě a k mému údivu česky. „Mohla bych to udělat i sama, jenže bych uškodila lidem, kteří za nic nemohou. Ty to s mou první chibinou dokážeš také a přitom dost rychle.“

„S tvou chibinou je to maličkost,“ přikývl jsem také česky. „Nebudu proti, beztak se mi zdá, že právě oni tam podporují chaos a krveprolévání. Udělám to – a rád.“

„Moje rada je jednoduchá,“ řekla už zase věcně. „Kdybys měl čas, jistě bys zjistil, že ten triglavský přístroj reaguje na elektromagnetické vlny vyzařující z mozku. Jsou nesmírně slabé, ale když se postupně zesilují v selektivních zesilovačích na rezonanční křivce, dají se zesílit až do měřitelné úrovně.“

„Dobře, ale co se dá proti tomu dělat?“

„Upleteš z měděných drátků vodivou síťku kolem každé své hlavy,“ řekla šelmovsky. „Nemusí být úplně uzavřená, ale měla by pokrýt většinu povrchu kolem mozku, asi tam, kde mají lidé vlasy – pokud už nejsou plešatí. V pozemské vědě se tomu říká Faradayova klec, ta bezpečně pohltí už tak slabé vyzařování. Můžeš to mít i v čepici, v přilbě, v papaše nebo v ušance a dalo by se to vložit i pod kůži. To, co z takové klece přece unikne, je srovnatelné s vyzařováním ostatních lidí a už tě od nich nikdo neodliší!“

Ztuhl jsem. Kolumbovo vejce. Něco tak jednoduchého, tak prostého, že bych teď měl mlátit hlavou o nejbližší zeď, jak to, že mě to nenapadlo – a to mám dvacet tisíc hlav!

„Geniální věci bývají jednoduché!“ vzdychl jsem si. „Máš pravdu, jdu si v Čechách zavést výrobu slušivých měděných čepiček...“

„Ale nezapomeň splnit slib,“ připomněla mi.

*****

Mor-gea-na měla samozřejmě pravdu. Radu jsem nikam převážet nemusel. Tím pádem jsem mohl bez váhání přijmout její nabídku na delší pobyt u ní.

„Zařídím ti u mě vlastní pokoj a dám ti vládu nad mým dálnovidem,“ slíbila mi.

Tesání do skály bylo pro ni otázkou vydání příkazu, který »cosi« splnilo. Dálnovid, kterému říkala také »moje televize«, byl něco úplně jiného než co si pod pojmem televize představujeme my. Už minule jsem viděl její okno do skutečnosti, když mi ukazovala mou partu na motorkách – dnes mi předala vlastní dálnovid a v rámci zaučování mi předvedla letadlo, kde na mě čekala má další »hlava«.

Z ptačího pohledu bylo vidět, jak letadlo nenápadně obkličuje horda zdejších lidí. Žene je pouhá zvědavost, nebo snad zatoužili po těch zelených papírcích, které dostal první mužik za pronájem nouzového letiště?

„Vidíš je?“ ukázala mi je. Krčili se za keři a v prohlubních, od letadla jsem je neviděl, ale Mor-gea-na je měla jako na dlani. Shora bylo znát, že někteří mají i kalašnikovy.

„Zeptej se jich, co chtějí!“ pobídla mě. „Máš tam přece druhou »hlavu«!“

Vystoupil jsem z letadla a zavolal na mužiky, aby se neskrývali a jasně řekli, co chtějí. Když viděli, že o nich vím, neochotně se zvedli.

„Davaj děňgi!“ zavolali na mne.

Takže žádná zvědavost, ale chuť na dolary?

„To vypadá na ozbrojenou loupež,“ zhodnotil jsem to v Mor-gea-nině jeskyni.

„Nemám ráda loupežníky!“ zavrčela Mor-gea-na – a zmizela. Jenže v té chvíli jsem ji spatřil, objevila se mezi letadlem a bandity, kterým její nenadálé objevení vzalo dech.

„Jsem Morana! Kdo půjde se mnou jako první?“ vykřikla silným hlasem, jako kdyby mluvila přes mikrofon do silných reproduktorů. Moje »hlava« u letadla však současně s tím výkřikem pocítila i nefalšovanou hrůzu. Měl jsem co dělat, abych tomu odolal, Mor-gea-na buď použila chibinu, nebo – a to nejspíš – měla tu možnost i bez pomůcky.

Mužici se rozprchli – jako když střelíš do vrabců. Tohle tedy nečekali! Na zemi zůstaly ležet jen pohozené zbraně. Ani je nenapadlo je použít, ale měl jsem nejasné tušení, že by jim

přinesly jen zkázu. Není nic strašnějšího než rozzlobená Morana! Ale když se dali na útěk, nechala je být.

Dálnovid mi Mor-gea-na věnovala! To stálo za to, abych ponechal jednu svou »hlavu« v jejím sídle na delší pobyt. Nebyl to od ní špatný návrh. Její okno snadno obsáhlo celý svět, žádné místo před ním nezůstalo skryté. Sama se tím bavila už pětadvacet tisíc let – zřejmě to bylo stejně návykové jako televize, hrací automaty nebo počítače. Nu což, díky za to!

Pak to bliklo – a Mor-gea-na stála vedle mě ve svém podzemním sídle. Tady nebudila hrůzu, tady to byla zase jen krásná bohyně.

„Můžeš letět domů," pobídla mě.

Ale myslela tím »hlavu« u letadla.

*****

Rangers

...s žoldáckou mzdou a v krvavé zbroji
zas jinde už kořist je pro ně
znovu zas jdou a v zádech jim stojí
ti zelení kovoví koně
(Karel Kryl)

Letadlo přiváżející americké elitní jednotky jsem tentokrát nerozpoznal. Nebyli v něm žádní triglavové, »jen« elitní »zelené barety Rangers«.

Prezident Rostislav Oktrojíček o nich věděl předem, ale tentokrát mě coby kancléře vynechal a sám začal zařizovat jejich bezpečný přesun od letiště do prázdného amerického velvyslanectví, které v té chvíli strážilo jen pár českých vojáků. Ti jim objekty slavnostně předali a odjeli. Já jako kancléř jsem se to dozvěděl až když byli v areálu opevněni, takže by bylo nemožné je odtud dostat. Neměl jsem ani v úmyslu bránit jim v převzetí velvyslanectví – bylo přece jejich.

Nezachytil jsem ani kolonu těžkých tahačů, přiváżejících z vojenské základny kdesi v Německu těžší zbraně a množství munice. Kolonu doprovázelo dvacet obrněných vozů. Pochopitelně, Rangeři přece nebudou běhat po městě pěšky! Zřejmě se všichni připravovali na velkou akci a vyčkávali jen na příjezd kolony z Německa.

Zatím jsem si dálnovidem nerušeně prohlédl všechny prostory ambasády, dočasně změněné v kasárna trestného praporu Rangerů. Připraveni byli dokonale, každé družstvo mělo nejméně dva indikátory. Když jsem spatřil rozmisťovat je po budově, poslal jsem hned jednu svou »hlavu«, aby se opatrně prošla po ulici před ambasádou. Pohledem na kruhové obrazovky indikátorů v dálnovidu jsem si ověřil, že žádný poplach nevznikl, indikátory stále ukazují na nejbližší chlapy z obsluhy. Znamenalo to, že ta prostá kovová síťka plní svůj účel dokonale? Doufejme, že ano.

Pak se ovšem dalo čekat, že celá akce bude jen obrovské plácnutí do vody. Skoro jsem ty hochy litoval, až budou bezradně hledat, s kým by se měli utkat. Velice brzy jsem však měl příležitost svého soucitu litovat.

Akce Rangerů začala brzy ráno následujícího dne, kdy dorazily kamiony s materiálem. Pancéřové vozy vyjely z vrat ambasády a rozjely se po Praze. V té chvíli jsem zalitoval, že mám jen jeden dálnovid – mohl jsem sledovat jen jeden objekt. I to byl do jisté míry bonus, vybral jsem si tedy skupinku dvou obrněných vozidel humvee a začal jsem je sledovat z ptačí perspektivy.

Měl jsem poblíž připravených několik svých »hlav«, zamaskovaných síťkami, takže by je Rangeři neměli rozeznat od náhodných chodců a s uspokojením jsem pozoroval, jak je netečně míjejí. Fungovalo to, zlatá Mor-gea-na! Uvidíme, co asi najdou!

Úsměv mi ale zmizel ze rtů, když humvee dorazily k budově Soudního paláce. Rangeři se vyrojili, vtrhli dovnitř – a začaly štěkat výstřely. Někdo jim zřejmě poradil, že tam minule triglavové ulovili nejvíc mých »hlav« – byla to pravda, jenže právě Soudní palác v Praze jsem ještě neměl zpacifikovaný, všichni soudci zde byli dosazení prezidentem Oktrojíčkem. Rangeři navíc nezkoumali, kdo je soudce a kdo ne. Postupovali jako fanatici, kteří zabíjeli hugenoty spolu s katolíky s tím, že Bůh si ty své jistě přebere.

A k mému zděšení se tak začaly chovat všechny bandy Rangerů. Tentokrát jsem na ně nečekal, ale dal jsem ve všech soudech v Praze rozhlásit, že je v budově bomba a objekt musí být okamžitě vyklizený, ale stihla to jen ta část, která poslechla okamžitě – především mé »hlavy« a ti, koho jsem vytáhl ven za ruku. Ostatní nespěchali, mnozí to považovali jen za jakési cvičení, někteří ještě dokončovali rozdělanou práci, jiní se jen tak loudali. Jakmile však k budovám dorazili Rangeři, začala zběsilá palba, před kterou se nikdo neměl kam

schovat. Uklízečky, zapisovatelky, tlumočníci a úředníci, všichni zůstali ležet v krvi. Někteří ve svých kancelářích, jiní na chodbách a schodištích.

Původně jsem se domníval, že jim jde opravdu jen o mé »hlavy« a když je nenajdou, s bžundou odtáhnou, ale Rangeři se rozhodli neúspěch si prostě nepřipustit a když neobjevili ty pravé, pobijí aspoň ostatní. Nebrali na nikoho ohledy a vraždili šmahem všechny.

To už jsem se vzpamatoval a zatímco jedny mé »hlavy« pomáhaly kolegům ze soudů v útěku a urychlenému skrývání, jiní otevírali nejbližší skladiště protitankových střel. Obraz dálnovidu jsem přesunul výš, abych měl přehled po větším okruhu. Jakoby nad Prahou na jednom místě visela helikoptéra, až na to, že zdola nebylo vidět ani slyšet nic, vůbec nic. Z výšky jsem viděl typická žlutohnědě flekatá vozidla jako na dlani a dole jsem jim mohl včas připravit pasti. Pasivní skrývání zřejmě nestačilo, musela nastoupit aktivnější obrana.

Již dříve jsem proti triglavům používal ruční pancéřovky a ruské protitankové řízené střely »maljutka«. Měl jsem dostatečný cvik v jejich používání a z oken domů a ze střech už jsem se trefoval téměř každou ranou. Střílel jsem pancéřovkami, »majlutkami« jsem musel více šetřit, měl jsem jich už málo. Nicméně – jednu jsem musel použít, aby mi jeden lehce poškozený vůz neunikl.

Z dvaceti vozů se do ambasády vrátilo osm. Jejich posádky zřejmě v panice zabloudily a místo aby jely nejkratší cestou, na které jsem je čekal, dorazily k ambasádě oklikou, takže se zkáze vyhnuly spíš omylem než díky úmyslu.

Prahou se ozývalo houkání sirén. Záchranáři i policisté vířili sem a tam jako hejna vos, ale velkých úspěchů nedosáhli. Tu a tam se jim ještě podařilo dopravit postřelené ještě živé do nemocnic, ale v drtivé většině už bylo na jakoukoliv pomoc pozdě. Zabijáci nestřílejí po nohou, ale zabíjejí.

Já jsem přišel o dva mladé, teprve nedávno převzaté soudce. Byli to Oktrojíčkovi lidé, kteří se už za krátkou dobu ve funkcích dokázali dopustit nezákonností, proto jsem je mohl bez výčitek »převzít«, ale bylo to nedávno, ještě jim ani nenarostly onciky. Prvního Rangeři střelili zezadu do hlavy – a byla to opět tak krutá bolest, že všechny mé »hlavy« po celých Čechách hromadně omdlévaly a když si Rangeři všimli, jak se poblíž prvního zastřeleného soudce zhroutil další, zabili ho také. Zřejmě měli před příjezdem dobrou instruktáž, když věděli i o těchto příznacích.

Bilance dne nebyla radostná. Na dvě mé zabité »hlavy« připadlo osmačtyřicet zabitých Rangerů, ale civilistů zahynulo kolem dvou set. Obvyklý poměr zabitých vojáků k mrtvým civilistům bývá sice u Američanů i vyšší, ale ani tohle nebylo nic obdivuhodného.

Každá »osvobozovací operace« je katastrofou zejména pro civilisty.

Ani když se nikdo nebrání.

*****

Katastrofa pokračovala ještě téhož odpoledne. Prahou začaly práskat dunivé výbuchy, každý pocuchal některý památkově chráněný dům na Starém Městě, střepiny létaly do všech stran – a zabíjely. Dálnovidem jsem zjistil, že na ploše za americkým velvyslanectvím stojí několik minometů, ze kterých létají směrem do centra miny.

Vyhlásit poplach a zákaz vycházení pro historickou část Prahy nebylo jednoduché, ale dalo se to zvládnout, jenže... účinnější bylo dopravit na dostřel pár »maljutek« a minomety prostě umlčet. Potíž byla, že od odpalovacích ramp na ně nebylo vidět, ale dálnovidem se to dalo dohnat. Po odpálení střel jsem je řídil rukama operátora, ale v závěrečné fázi letu jsem je zaměřoval dálnovidem. Bylo to zajímavé – oči jsem měl na Krymu, prsty na ovládacích páčkách v Praze, ale naváděl jsem střely přesně do cílů. Jen vícehlavá bytost si může něco takového dovolit!

Rangeři byli dokonale vyvedení z míry. Malé protitankové rakety se přehouply jedna po druhé přes střechy a naprosto přesně rozbíjely jejich minomety. První vyřídila minomet i s obsluhou, od dalších vojáci stihli uprchnout, ale zakrátko byl ze všech jen železný šrot.

Ruské »maljutky« jsou řízené po drátech, za každou zůstávaly tenké drátky, odvíjené z cíveček. Vedly přes střechy, ulice a další bloky domů, jenže tam už visely ze střech na ulici utržené. Mé »hlavy« je strhávaly, aby Rangeři ztratili stopu. Ti se však ke koncům drátků ani nedostali. Vůbec jim nepřišlo na mysl, že by je někdo dokázal navádět přes dva bloky domů. Velitel usoudil, že se pod střechou velvyslanectví skrývá nějaký naváděč. Nařídil proto provést ukázkovou operaci obklíčení a zajetí diverzanta.

Jenže se ukázalo, že nikde nikdo nebyl. Po odchodu českých stráží byl objekt prázdný, nikde se nikdo neskrýval. Podkroví bylo prázdné, všude spousty netknutého prachu. Rozkaz k zajetí diverzanta se proto nedal splnit.

Velitel Rangerů dal ošetřit raněné. Nebylo jich mnoho, ale střepinová zranění jsou rány s ošklivě rozervanými okraji. Podobné měli i lidé ve městě, kam dopadly miny, jenže vojáci mají neprůstřelné vesty a přilby, takže u nich šlo jen o potrhané ruce a nohy. Vojáci jsou ve většině případů lépe chránění a zranění civilistů bývají mnohem horší.

V každém případě velitel zvedl telefon, aby podal hlášení nahoru. Rangeři si neúspěch nepřipouštějí, ale tohle neúspěch byl. Nešlo přece o pár civilistů, ale o dvanáct zničených obrněných vozů humvee ve městě a o šest znehodnocených minometů přímo v ambasádě, o ztrátách na »živé síle« ani nemluvě.

Bude to mít diplomatickou dohru.

*****

Rostislav Oktrojíček měl poslední dobou jeden hnusný den za druhým,

Výlet do Ameriky dopadl nad očekávání dobře, ale pak se všechno začalo bortit. Mobil zvonil každou chvíli a Oktrojíček se stavěl do pozoru, jakmile se mu ze sluchátka ozval hlas z druhého konce světa.

Ne, nic nevěděl. Ano, zajistil příjezd specialistů, předání ambasády i příjezd kolony, to přece museli potvrdit. Ne, policie ani armáda České republiky nehnula ani prstem. Lidé si ale mezi sebou šeptají, že ozbrojené přepadení expertů má na svědomí »Česká osvobozovací armáda«, ale proti těm sem přece Rangers přijeli, na ty nemá policie ani armáda nejmenší vliv! Ne, u žádného ze zastřelených Čechů se nic anatomicky podezřelého nenašlo, ačkoliv všichni lékaři ze záchranky dostali informační brožurku...

Hlas z druhého břehu Atlantiku nezajímalo, že zbytečně zemřely dvě stovky civilistů. Nezajímali ho ani padlí Rangers. Zato stále otloukal Oktrojíčkovi o hlavu dvanáct zničených vozů humvee – ale nejvíce rakety nepochybně ruské výroby, které si dovolily na posvátné půdě americké ambasády zničit americké minomety.

„Ano, jenže podle vojenských odborníků pocházejí ty rakety z Ukrajiny, ne z Ruska!“ bránil se chabě Oktrojíček.

Marně. Dostal vynadáno za všechny neúspěchy, ať za ně mohl, nebo – mnohem častěji – na ně neměl nejmenší vliv. Maně ho napadalo, co si pamatoval z dávných dob komunismu v Čechách – výkřik komunisty, čerstvě vyhozeného ze Strany: »Za co, soudruzi?«

Bylo mu to však stejně málo platné.

Nikdo ho neposlouchal.

*****

Do další akce se Rangeři vypravili krátce po poledni, pro změnu pěšky. Postupovali pomalu a opatrně v klasické sestavě po obou stranách ulice, kryli se navzájem i do výklenků vchodů, čas od času vystřelili do oken, kde se jim zdálo, že se něco podezřele mihlo.

Češi před nimi prchali, ale snažili se rychle mizet v postranních uličkách, odkud na ně zvědavě vykukovali. Brzy však zjistili, že je lépe běžet co nejdál, protože když hoši Rangers

došli k postranní uličce, zpravidla ji krátkou dávkou pokropili a počet mrtvých pomalu, ale jistě narůstal. Jakmile bylo zřejmé, že míří do Sněmovní, každý čumil trnul obavami, aby se neopakovalo nedávné vyvraždění Českého parlamentu.

Dveře do Poslanecké sněmovny byly zavřené a na výzvy se neotvíraly. Rangeři si ale vždy vědí rady. Přilípli na ně trhavinu a dveře prostě odstřelili, načež za velkého řevu vběhli do vstupní haly.

Zdánlivě byla úplně prázdná, ale jakmile tam vběhli, hned za dveřmi tři Rangeři padli na zem. Všichni měli krvavé dírky uprostřed čela, těsně pod okrajem přilby. Byli na místě mrtví a nikdo jim už nemohl pomoci.

Ostatní spustili zběsilou palbu nazdařbůh, jenže bez výsledku. Nikdo nepřítele neviděl, vstupní hala se zdála být zcela prázdná. Palba trvala jen několik vteřin, jenže během nich se jeden po druhém zhroutili další tři. Opět mrtví a opět střelou přímo do čela nebo mezi oči.

„Zpátky!“ zavelel velitel skupiny. „Je to past!“

Byl to vskutku pronikavý postřeh, ostatní už na totéž jistě přišli také.

Rangeři se stáhli za vyvrácené dveře. Po chvilce jeden opatrně nakoukl dovnitř, hned však hlavu stáhl. Rychle – a přitom pozdě, neboť vzápětí se složil na chodník. Jeho nejbližší kolega, ve snaze mu pomoci, ho otočil obličejem vzhůru, aby zjistil, že mu nepomůže.

Padlý měl, stejně jako ti před ním, malou okrouhlou dírku přímo uprostřed čela.

Sedm padlých a přitom žádný výsledek? To by naštvalo každého!

Chlap ze zadního jištění pokropil dlouhou dávkou z útočné pušky ulici a kus náměstí, kde se pohybovalo pár neopatrných čumilů. Krutě je tím poučil, že u takových akcí je lépe být aspoň o dvě ulice dál. Jenže v téže chvíli se zlomil v pase a zhroutil. V čele měl krvavou dírku a byl mrtvý jako ti před ním.

„Ústup!“ nařídil velitel.

Mrtvé nechali na místě, neměli čas se zdržovat, pomoci jim beztak nemohli. Vraceli se rychleji než přišli, ale nikdo už je neohrožoval až do vrat ambasády, kde velitel ihned začal telefonovat.

Bylo třeba ohlásit, že se Češi postavili na odpor.

*****

„Poslyš, Rosťo!“ obrátil jsem se na prezidenta, sedícího trochu roztřeseně na židli.

Zdola z města se neslo práskání ojedinělých výstřelů i dávek. Rangeři odváděli práci, pro kterou je sem poslali.

„Nemohl by ses zkusit na Amíky dovolat?“ položil jsem mu otázku. „Nemohli by nám aspoň náznakově vysvětlit, koho tam ve městě zrovna střílejí?“

„To mi řeknou jen když sami budou chtít!“ otřásl se Rosťa Oktrojíček.

„Já jen, že by tě mohli zase pozvat do Států k výslechu,“ pokrčil jsem rameny. „Co jim tam budeš povídat, když sám nic nevíš? Nejlépe by bylo, kdyby nám to někdo od nich řekl pěkně z očí do očí. Co takhle pozvat jejich zástupce na přátelskou recepci na Hrad?“

„Mohl bych taky zajít za nimi na ambasádu.“ Rosťa by se nejraději přetrhl ochotou.

„To bych nedělal,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jednak se sluší, aby prezident pozval vzácnou návštěvu oficiálně k nám a kromě toho – oni tam jsou jistě vystresovaní, nač je dráždit? Já bych jim nabídl přátelskou recepci v klidném prostředí Hradu.“

„Mohl bych, ale teď jsou zrovna v akci, kdo by v takové chvíli bral hovor?“

„Počkáme tedy, až jejich akce skončí,“ pokrčil jsem lhostejně kancléřskými rameny – ačkoliv jsem věděl, že Rangeři už utíkají zpátky do relativního bezpečí ambasády.

Museli jsme tedy počkat, až k nám zpráva o dnešní bitce dorazí oficiální cestou. Rosťa však byl netrpělivý, několikrát vstal a přecházel po místnosti, pak se zase posadil, ale sedět dlouho nevydržel a zase chodil sem a tam jako lev v kleci.

Konečně jsem vstoupil – tentokrát v těle jednoho z jeho poradců.

„Rangeři se dnes pokusili přepadnout Sněmovnu!“ oznámil jsem Rosťovi.

„Už jsme zase bez Sněmovny?“ ožil Rosťa. „Nevadí, vyhlásím předčasné volby!“

„Nebude třeba,“ zastavil jsem jako posel zpráv jeho nadšení. „U Sněmovny zůstalo na zemi jen osm Rangerů. Všichni mrtví na místě – střeleni doprostřed čela. Ostatní se dali na útěk a už jsou zpátky na ambasádě.“

„Rangeři – že utíkali?“ vytřeštil oči Rosťa. Zřejmě nedokázal pochopit, jak by to bylo možné, aby ti skvělí hoši neměli – jako vždy – úspěch, natož aby z boje utíkali.

„Těžko se bojuje s někým, kdo se strefuje doprostřed čela a sám není vidět,“ řekl jsem.

„Kdo to ale byl?“ vyhrkl Rosťa. „Chcete mi snad tvrdit, že to má zase na triku ta vaše osvobozovací armáda?“

„Čí armáda? Armáda České republiky v tom určitě žádnou roli nehrála!“ hádal jsem jako kancléř.

„Ta má přece rozkaz neplést se v Praze do ničeho,“ řekl Rosťa.

„Leda by to dokázala naše Parlamentní stráž,“ dodal jsem jako kancléř. „Netušil jsem, že tam slouží takoví čarostřelci!“

Má zmínka o čarostřelcích působila značně ironicky, ale nikdo kromě mě netušil, že je tomu přesně tak. Převzetím některých zločinců jsem získal dovednosti pro normální občany těžko dostupné. Například Vratislav Dvořáček trénoval střelbu léta a když jsem uplatnil jeho trénink, mohla každá má »hlava« dosahovat mistrovství olympijských vítězů ve střelbě. Vojáci jsou dnes chránění přilbami a neprůstřelnými vestami, pokrývajícími většinu míst, jejichž zásah ohrožuje život, ale pořád zůstávají nekrytá místa, kde zásah znamená jistou smrt. Jsou jen co do plochy menší. Jenže čarostřelci stačí i to málo.

Samozřejmě pak působí i psychika. Jestliže v krátké době padne šest vojáků se stejnou smrtící ranou, ostatními to otřese. Další zásahy téhož druhu z nich udělají psychické trosky. Když jsem to shrnul slovy, že se těžko bojuje s někým, kdo se strefuje doprostřed čela a sám není vidět, vypadalo to jako popisované očima Rangerů, kteří viděli prázdnou halu i ulici.

Netušili o mé vlastnosti akmafas – řízené neviditelnosti. Ale i kdyby mě viděli, jak se kryji v hale za sloupy či venku do dveřních výklenků, museli by být i oni čarostřelci, aby mě zasáhli. Při náhodném kropení haly se pravděpodobnost zásahu blížila téměř až k nule.

Zastavit útočící a z plna hrdla řvoucí vojenskou jednotku oncikem nepřichází v úvahu. První podmínkou je fyzický kontakt – zkuste se přiblížit k zabijákům, kteří při sebemenším podnětu střílí! I pak uplyne mezi škrábnutím onciku a vlastním převzetím několik dlouhých desítek vteřin. Po tu dobu mají postižení plnou vládu nad svým tělem a mohou zabíjet.

Něco jiného bude přátelská recepce v klidném prostředí Hradu, pořádaná prověřeným spojencem. Tam se ostražitost snadno otupí. A ten zbytek nebude očekávat žádný podraz od svých vlastních velitelů. Jde jen o to dostat se na dosah k tomu prvnímu.

Tentokrát nemusím ani zkoumat jejich vinu a nevinu.

Stříleli všichni.

*****

Ukrajina

Parta s tamarou, která měla původně jednat s Mor-gea-nou, kdyby to nesvedla posádka letadla, se zatím utábořila u Minsku. Tam ji dostihly dva motocykly se vzácným nákladem – chibinou. Spojená výprava se otočila na jih do Kijeva.

Vypadali jsme jako turisté, bohužel to bylo nápadné, neboť turisté se Ukrajině už delší dobu obloukem vyhýbají. Menší konflikt začal už na hranicích, neboť pohraničníci nás dlouho nechtěli pustit dál s tím, že hledají zbraně a drogy. Ani jedno výprava neprovážela, jenže velitel hlídky mi po chvilce naznačil, že nás za pět tisíc dolarů pustí bez problémů dál.

Krátce jsem uvažoval – a pak jsem mu požadovanou sumu raději vyplatil. Byl to sice úplatek, jenže kdybych ho místo toho »převzal«, musel bych tu »převzít« každého druhého. Co s nimi? Živit se na Ukrajině poctivě je dnes horší než mnišská řehole. Raději jsem se jich zbavil vykoupením.

Padesát kilometrů od Kijeva jsem se utábořil poblíž městečka Sirai a rozvinul tamaru, abych se podíval, kam se vlastně řítím. No, vypadalo to hustě. Kijev se triglavy jen hemžil. Zapnutí chibiny bude asi pro tuto zemi strašlivá ztráta. Odhadl jsem, že to bude znamenat nejen pohřeb současné vlády, ale nejspíš i zdejšího Parlamentu – Věrchovnej rady Ukrainy.

Ukrajinci mě ale očividně rádi neviděli. Vypadali jsme jako cizinci, takže nás nechali na pokoji, ale přátelství z nich nesálalo. Člověk by řekl, když všichni tak touží po Evropské unii, vzbudí v nich auto s evropskou poznávací značkou nadšení, ale bylo to jiné.

Zkusil jsem se dát do hovoru se sedlákem, který kolem našeho tábořiště projížděl na traktoru, ale i on byl trochu morous. Dal nám jedinou radu – ať mažeme zpět do Evropské unie a nelezeme sem, kde nás nikdo nezval.

Poděkoval jsem mu zdvořile a zeptal se ho, jak je daleko do Kijeva. Věděl jsem to sice podle satelitní mapy dost přesně, ale chtěl jsem, aby mi aspoň odpověděl.

„Snad taky nejedete podporovat Majdanisty?“ zavrčel na mě.

Ujistil jsem ho, že to nemám v úmyslu, zajímal by mě jen jejich pohřeb.

„To nejste sám,“ odvětil rolník. „Kradou pořád stejně a my dole to odnášíme. Všechno kvůli nim pořád jen zdražuje.“

„Myslíte, že to bude v Evropské unii lepší?“ zeptal jsem se ho.

„Nebude,“ zavrtěl hlavou. „Syn pracuje zrovna u vás v Čechách a psal domů, že je to tam skoro stejné. I tam nás prý dřou stejně jako tady, až na to, že když sem syn pošle eura, mají tady větší cenu. Nejhorší je, že naši hlavouni k té bídě vedou ještě válku.“

„Až ji přestanou vést, bude líp?“

„O moc ne, ale ta válka je hodně znát,“ posteskl si. „Hlavounům je pořád hej, ale nám obyknověnnym je hůř a hůř.“

„A co byste dělal, kdyby opravdu všichni hlavouni v Kijevě znenadání umřeli?“ zeptal jsem se ho provokačně.

„Zapálil bych v kostele černou svíčku za jejich černé duše,“ řekl vážně.

„Kdo ví?“ usmál jsem se tajemně. „Možná si ji budete muset brzy koupit.“

„Nebudu,“ zavrtěl hlavou sedlák. „Ostatně, černé svíčky se musí přetavit z bílých, dát do nich saze... v magazínu mají jen obyčejné bílé...“

„Ale říkal jste, že ji za jejich černé duše zapálíte?“

„Mám ji už dávno,“ dodal.

*****

Očekával jsem, že po mé akci s chibinou nastane veliké rojení všech ozbrojených sil Ukrajiny a průjezd Kijevem bude prakticky nemožný. Potřeboval jsem ale navštívit všechna větší města, kde by se mohli vyskytovat triglavové. Znamenalo to, že budu muset s partou tamary Kijevem nenápadně projet a až budu aspoň padesát kilometrů směrem na Charkov,

projet Kijevem dvojici motorkářů se zapnutou chibinou. Jeden poveze chibinu, druhý ho bude jistit a tamara to bude z bezpečné dálky sledovat.

Kijevem jsem kupodivu projel bez velkých problémů. Nikdo si mě tam nevšímal. Ve směru na Charkov jsem zhruba po padesáti kilometrech našel na kraji lesa palouček vhodný k utáboření a rozvinutí tamary a zakrátko jsem sledoval rejdění triglavů po městě a sám sebe ve dvojici, blížící se na dosah chibiny.

Ve chvíli, kdy jsem ji zapnul, pozhasínala všechna světélka, jako když je sfoukne. Jen dvě byla mimo dosah, když jsem chibinu vypínal. Otočil jsem však k těm dvěma sirotečkům oba motocykly a po zkrácení vzdálenosti chibinu opět zapnul.

Zhasli i poslední dva.

A teď plný plyn a hurá směr Charkov. Tam už budou nejspíš připraveni, jistě je někdo zburcuje telefonem. Ale s tím už budu muset počítat.

Charkov je šest set kilometrů daleko od Kijeva. Dalo by se to urazit za den, ale to bych se nesměl zdržovat s rozvíjením a poté s balením tamary. Jenže jak se říká, jistota je jistota. Pomalejší postup má výhodu, že nepřehlédnu žádného triglava, jedoucího proti mně v autě. Pozor na ně, na blízko jsou ve výhodě oni!

Když mám ale chibinu a tamaru, nemají triglavové šanci.

A teď už budou od Čech dost daleko.

*****

Nedojel jsem však k Charkovu. Večer při společné večeři s Mor-gea-nou se ke mně obrátila s trochu posměšným úsměvem.

„Víš, co sis v Kijevě spískal?“ zeptala se mě.

„Vím,“ přikývl jsem. „Po mém komandu teď půjde celá Ukrajina. Samozřejmě jen když jim dojde, že na tom mají podíl zrovna moje »hlavy«.“

„To by byla jednodušší možnost,“ usmála se. „Sleduješ občas noviny, televizi... prostě zprávy? Mám dojem, že ne.“

„Máš správný dojem,“ souhlasil jsem. „Už dávno mě ty mediální žvásty přestaly bavit. Pravdu v nich nenajdeš, jen propagandu.“

„No, tentokrát ses zřejmě spletl,“ usmála se – a podávala mi výtisk novin. A dokonce českých! A co hůř – byl to plátek pověstný tak jednostrannou propagandou, že už to nikdo nechtěl ani číst, natož kupovat, takže je udržovaný při životě jen jako hlásná trouba majitele.

„Podívej se na nejdůležitější zprávu!“ podala mi ten ušpiněný kus papíru.

Vzal jsem to od ní – a jediný pohled na titulky mě málem omráčil.

»Při teroristickém útoku zahynula v Kijevě americká vládní delegace!«

»Spojené státy obvinily z útoku Rusko! Rusko to zbaběle popírá!«

»Armádě Spojených států byl vyhlášen červený poplach!«

»Atomové raketové ponorky vypluly!«

»Začíná třetí světová válka?«

Pravda, vyrazilo mi to dech.

„Zprávy mohou být i užitečné,“ řekla Mor-gea-na, když viděla, jak jsem zkoprněl. „Chci vědět, co na to budeš dělat.“

Nevěděl jsem to.

*****

Nenapadlo by mě ani ve snu, že by mohlo vyhubení triglavů v Kijevě znamenat třetí světovou válku. Jenže jsem opravdu neměl tušení, že tam zrovna bude ta delegace. Světélka nic neřeknou o svém původu. Takže jsem zlikvidoval vládní delegaci Spojených států? To by mi ani tolik nevadilo, měli jsme jí jako Češi co odvádět. Koho by ale napadlo, že z toho Američané obviní Rusy? Vždyť to není pravda!

Ačkoliv – kdy vůbec šlo Američanům o pravdu? Všechny jejich války byly v poslední době vylhané odshora až dolů! Prostě se jim cokoliv zrovna hodilo jako záminka!

„Poslyš, opravdu si myslíš, že tihle syčáci nemohou zničit celý svět?“ obrátil jsem se na Mor-gea-nu vyčítavě.

„Úplnému zničení bych zabránila,“ řekla trochu zamyšleně. „Ale začínám uvažovat, že by mohlo být příliš mnoho mrtvých. Možná jako po nárazu většího asteroidu.“

„Já bych si to myslel taky,“ přikývl jsem.

„Ty mlč, nikdy jsi nic takového neviděl!“ okřikla mě. „Já ale ano. A to už by spadalo do mých pravomocí. Má to jen jednu nevýhodu. Víš, jak jsem ti nedávno říkala, že udržuji spojení s Kwijeny... v tom je totiž moje slabost, možná jediná, zato významná.“

„Kwijenové tě omezují?“ zeptal jsem se jí zvědavě.

„Ani ne,“ zamyslela se. „Jen mě občas... tak jednou za pět tisíc let... zkritizují za to, co jsem podle nich zkazila. No... je mi to pokaždé strašně trapné, protože mají vždycky pravdu, ale ještě se nestalo, aby mě dvakrát setřeli za tutéž chybu. Nejvíc mě ale setřeli po té srážce asteroidu se Zemí... věděla jsem, že je to příliš velký kalibr, ale chystala jsem se jen omezit vznikající vodní vlny... a to bylo málo. Neuvědomila jsem si, že i když místo dopadu dobře ohradím vlnolamy, budou se vlny šířit i zemskou kůrou a vytvoří stovky tsunami po celém světě... Pak mě setřeli, že jsem měla ten asteroid prostě odklonit, aby se se Zemí nesrazil...“

„Jestli máš možnost odklonit od Země i asteroidy...“ obrazně jsem si hvízdl obdivem.

„Mám,“ přikývla vážně. „Nejspíš bych zvládla i atomovou válku, aspoň podle toho, co vím o současných zbraních, ale... asi bych nezabránila ztrátám pár milionů mrtvých. Když si pak představím, jak by mě Kwijenové zase zkritizovali, že jsem měla zasáhnout dřív...“

„Tak zasáhni!“ požádal jsem ji.

„Proč?“ usmála se šibalsky. „Tys je přece zlikvidoval!“

„Ale na tvé přání, takže jsi v tom namočená se mnou,“ připomněl jsem jí.

„To není jen tak,“ zamračila se. „Potíž je, že mé zásahy bývají... často až příliš ničivé. Nechtěla bych se zpovídat, že jsem způsobila víc mrtvol, než kolik jich hrozilo. Rozumíš? Co když zabráním zničení světa, ale potom nedokážu, že by ta větší zkáza vůbec hrozila?“

„Když to tak vezmeš, lidé si málokdy dělají těžkou hlavu z počtu mrtvých,“ utěšoval jsem ji. „Nejvíc tím prosluli právě Američané. Pro záchranu stovky Američanů povraždí sto tisíc lidí, ani nemrknou. Vždycky když začnou do světa vytrubovat, že někde vládne krutý diktátor vraždící vlastní lidi, a že je nutné to ukončit, chystají se povraždit stokrát více lidí, než by ten diktátor stihl za sto let své krutovlády.“

„Vím – takhle uvažují především triglavové!“ podotkla. „Ale já už jich mám dost!“

„Proč tedy proti nim něco nevymyslíš?“

„Nejsem triglav!“ vzdychla si. „Musím uvažovat v kategoriích dobra a zla, jinak se na mě budou Kwijenové hněvat. A to bych děsně nerada.“

„Myslíš, že by tě za něco potrestali?“

„To ne,“ odvětila. „Oni netrestají. Jen vysvětlí, jak to mělo být. Trestá mě pak vlastní svědomí. Po té potopě bylo mrtvých víc než zachráněných a to mi právem vyčetli. I když na druhé straně uznali, že by beze mne už lidstvo jako takové neexistovalo vůbec.“

„Podle toho, co vím o současných zbraních, mohlo by být po světové nukleární válce také víc mrtvých než živých,“ pokýval jsem hlavou.

„Také si to myslím,“ souhlasila, i když trochu váhavě. „Jenže když já začnu zabíjet... proto se tomu vyhýbám jak to jen jde.“

„Koukám, že to přece jen budu muset udělat já,“ povzdychl jsem si.

„Bylo by to asi lepší,“ souhlasila se mnou nečekaně. „Jenže to nebude tak snadné, jak si to jistě představuješ. Jaké máš vlastně představy o tom, co bys dělal proti válce?“

Trochu mě tím zarazila.

„Nemám tvé možnosti," připomněl jsem jí po chvilce.

„Co bys udělal, kdyby to dnes záviselo jen na tobě?" navrhla mi vymyslet aspoň něco.

„Asi bych se vypravil do Ameriky," řekl jsem pomalu. „Například v těle někoho z těch vojáků, co právě terorizují Prahu. Vzal bych si s sebou chibinu a trochu bych snížil početní stavy triglavů. Beztak tomu tam všemu šéfují oni."

„To bys tomu dal!" řekla nesouhlasně. „Jedna chibina by byla na Spojené státy málo. Ale i kdybych ti jich dala víc, nestačilo by to. Uvědom si, že by nestačilo zlikvidovat pouze triglavy. Oni tomu sice šéfují a odpovídají za všechny zločiny, jenže je nepáchají sami, ale mají na to lidi, kterým říkají »maso«. A mají ho dost, jak se sami vyjádřili. Znamená to, že bys musel nejprve »převzít« pár desítek tisíc lidí, než by ses mohl pustit do triglavů, jinak to spustí tihle lidé i sami, bez šéfů."

„To asi bude problém," zarazil jsem se. „Není to tak dávno, co jsem měl problémy se »stropem«. To ti asi budu muset vysvětlit – mohu být sice tisícihlavý, ale ne bez omezení. Počet mých hlav nesmí dosáhnout jistého čísla, jinak mě začnou nezřízeně bolet. Musím se nadbytečných »hlav« zbavit a pak bolest přestane. Teď se mi podařilo nějak se přes ten strop dostat, ale mám nejasný dojem, že se jen posunul o něco výš."

„Máš pravdu," přikývla. „Podívala jsem se na tvoji současnou genetiku – to víš, mám o tom jakési znalosti i možnosti. Původně jsi měl »strop« kousek za šestnácti tisíci, že?"

„Vidím, že se vyznáš i v genetice," uznal jsem jí to. „Šestnáct tisíc tři sta osmdesát tři – a pak nastanou nesnesitelné bolesti hlavy..."

„Jenže ten strop byl držený jen prvním proměněným," pokračovala. „Říkal jsi mi, že tě zmutoval nějaký skrček od Ipájů. On to nevymýšlel sám, prostě použil něco dávno předem vytvořeného jejich specialisty, ale limit asi určoval on. Jenže po smrti toho prvního se limit začal určovat těmi, koho jsi zmutoval ty sám. A ti ho mají nastavený na dvojnásobek."

„Čili – třicet dva tisíc, sedm set šedesát sedm," doplnil jsem ji. „To bude ale problém. První limit jsem překročil a protože jsem si nebyl vědomý toho druhého, vesele jsem začal v Čechách »přebírat« další darebáky. A jestliže jsem musel »přebrat« přes třicet tisíc našich lumpů – a to počítám i ty, které mi mezitím triglavové zabili, pak jich bude na celé Spojené státy potřeba »převzít« mnohem více. Jinými slovy – pro mě je to už nesplnitelný úkol, nemám na to rezervy..."

„Nebuď hned tak škarohlídský," napomenula mě. „Určitě to půjde nějak chytře zařídit. Ale snadné to asi nebude..."

„Máš ještě něco v záloze?" podíval jsem se na ni udiveně, ale s nadějí. „Dokážeš snad posunout můj »strop« ještě výš?"

„To ne," vzdychla si. „Napadlo mě jedno řešení, ale bylo by pro tebe asi drsné... byla by to od tebe oběť."

„Napínáš mě víc než tušíš," usmál jsem se na ni. „Jakápak oběť? Víš přece, že jsem už mnohokrát skončil sebevraždou, ani ztráta života pro mě není příliš drsná..."

„Tohle by bylo horší," ujistila mě. „Víš, s mými možnostmi... Pamatuješ si ještě, jak jsi ze své vlastní manželky stvořil tisícihlavou?"

„Jistě," odvětil jsem. „Ačkoliv to bylo víc nevědomky než úmyslně. Seběhlo se to přes našeho psa. Byl už starý a nemohoucí, proto jsem ho škrábl oncikem. Původně jsem myslel, že ho »převezmu«, pro toho psa by to byla vlastně bezbolestná smrt a já bych tím získal psí »hlavu«, jenže se ukázalo, že psa »převzít« nemohu z téhož důvodu, proč ten Ipájský skrček nemohl »převzít« mě. Jsme nekompatibilní, takže to nešlo."

„Šlo by to, ale ten »skrček«, jak mu říkáš, měl zřejmě starý kmen onciku..." podotkla.

„V tom případě jsem měl nebetyčnou kliku," vzdychl jsem si. „Jak to ale víš?"

„Mám nějaké zprávy od Kwijenů," řekla jakoby mimochodem. „Ale nesmím je šířit, radši na mě ani nenaléhej. Co to vlastně udělalo s vaším psem?"

„Mimozemská regenerace ho omladila a přidala mu i na inteligenci," pokračoval jsem tedy. „Nakonec to bylo ještě lepší, jenže i on tím získal oncik. Možná by dal vzniknout nové bytosti – tisícihlavému psu, kdyby ho Triglav nespálil i se mnou a s Jitkou. Nedlouho předtím Belfík neúmyslně škrábl oncikem moji ženu. Kvůli nekompatibilitě ji ale »převzít« nemohl, takže se změnila v tisícihlavou. A protože to bylo přes psa, nepřipojila se ke mně, ale zůstala nezávislá. Dodnes v Čechách spolupracujeme, i když už jsme přišli o naše původní »hlavy«, takže vlastně nejsme ani manželé."

„Proč jste to ale nezopakovali s někým dalším?" zeptala se zvědavě.

„Považovali jsme »tisícihlavost« za příliš zneužitelnou," řekl jsem. „Neodvážili jsme se dát ji jen tak někomu dalšímu. Chtěli jsme přibrat mezi nás jen toho, kdo by ty možnosti nezneužil. Zejména když jsme zjistili, že nemůžeme důvěřovat ani našim vlastním dětem."

„To bylo rozumné," přikývla vážně. „To vám schvaluji."

„Když jsme se pak naučili číst lidem myšlenky, rozhodli jsme se využít toho k nalezení lidí, kterým můžeme důvěřovat a dát jim naše schopnosti," pokračoval jsem. „Věřili jsme, že někoho takového najdeme. Jenže nás zaskočil Triglav. Čtení myšlenek ho k nám přivedlo a při prvním setkání nám spálil šest »hlav«, bohužel i s naším psem. Se čtením myšlenek jsme museli přestat, aby to na nás nepřitahovalo triglavy. Proto jsme zatím jen dva."

„Ani čtení myšlenek není úplně jisté," řekla trochu skepticky. „Ale měla bych pro tebe návrh. Může se ti zdát příliš drsný... může se ti zdát, že to bude od tebe oběť, ale mohlo by to úplně vyřešit současnou situaci."

„Poslyš... není už pozdě?" přerušil jsem ji. „Armádě Spojených států vyhlásili červený poplach, atomové raketové ponorky vypluly, začíná třetí světová válka – a my budeme řešit, jestli to bude nebo nebude oběť? Necouvnu, i kdybych měl obětovat tisíc svých »hlav«!"

„Tolik to ani nebude nutné," řekla. „Obětuješ jen jednu. Tuhle!"

A ukázala prstem na mě.

*****

Konkvistador

...ač celým světem stokrát poražený
zvítězíš v srdci jediné ženy
a místo štítu ochrání tě moje dlaň,
víc nechtěl by snad ani d'Artangan...
(Marta Kubišová)

Přiznám se, zůstal jsem na okamžik jako opařený.

Nechápal jsem, proč mám obětovat právě »hlavu« u Mor-gea-ny? Nahradit ji mohu tak snadno jako každou, ale proč zrovna tuhle a ne jinou?

„Jak jsi k tomu došla, že mám obětovat právě sebe?“ zeptal jsem se jí přímo a ukázal prstem na sebe.

„Protože jsem si na tebe už zvykla,“ řekla.

Nechápal jsem to. Zvykla si na mě a proto mě chce obětovat? Nedávalo mi to smysl, ačkoliv to jistě nějaký smysl mělo, jen mi ještě nedocházel.

„Budeš mi to asi muset vysvětlit,“ rezignoval jsem. „Nedošlo mi, co vlastně chceš se mnou dělat a proč zrovna...“

„Vysvětlím, neboj se,“ usmála se na mě mile. „Největší problém, na který jste naštěstí narazili, je v tom, že mezi lidmi je příliš málo takových, kteří vaše vlastnosti nezneužijí. Na sebe jste měli štěstí, ale to byla jen šťastná náhoda. Ačkoliv dokážete číst myšlenky, budete i pak hledat vhodné lidi dlouho.“

„Víš snad, jak takové lidi najít rychleji?“

„Nevím,“ přiznala. „Dokonce ani neumím číst lidské myšlenky, občas by se mi taková znalost také hodila. Ale mohu pro tebe udělat něco jiného.“

„Pověz, co?“

„Roztrhnu tě na dva,“ řekla.

„Jako kus hadru?“ podíval jsem se na ni odmítavě.

„Ne,“ usmála se. „Ale mohu jedno tvé tělo – nejlépe tohle – trochu pozměnit. Bylo by to něco podobného případu, kdy tvou manželku škrábl pes a nechtěně ji změnil. Ke psovi se však připojit nemohla a zůstala tedy nezávislá. Mohu způsobit, že se jedno tvé tělo – nebo jak říkáš, jedna tvá »hlava« – od tebe odpojí a zůstane samostatná. Až na to, že tvé ženě její osobnost zůstala, kdežto tvému tělu zůstane jedině tvá osobnost, původní už v něm prostě není. Rozdělíš se tak na dva tisícihlavce, ačkoliv jeden z nich bude mít zpočátku jen jednu »hlavu«, zato mu zůstane schopnost »přebírat« darebáky se stropem na dvaatřiceti tisících. Přenesu tě, kam si budeš přát a jakmile tam »převezmeš« prvního darebáka, tohle tvé tělo vrátím sem ke mně. Jednak už jsem si na tebe zvykla a za druhé zde budeš mít bezpečnou zálohu pro případ, že by tě tam nešťastnou náhodou zabili.“

„To by ale pro mě vypadalo spíš tak, že se já odtrhnu od svého původního Já, které pak zůstane tady v Evropě. Je to tak?“

„Přesně tak. Ty se tím samozřejmě nezměníš a já budu mít jistotu, že jsi pořád tentýž, jak jsem tě poznala. Nebudeš dávat své možnosti nikomu cizímu a když jsi je nezneužíval dosud, nestane se to ani v budoucnu. Tvá osobnost se rozdělením přece nezmění.“

„Věříš tomu, že já budu uvažovat stejně jako tisícihlavý i jako jednohlavý?“

„Jinak bych ti to nenabízela. Svolíš s tím tedy?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ani nevím, zda tomu mám říkat oběť!“

„Tak se sám škrábni tímhle!“ řekla a podávala mi cosi, co se podobalo drápu nějakého dravého ptáka. Na špičce se matně perleťově leskla malá kapička.

„Dobrá, jsem pro!“ řekl jsem.

A škrábl jsem se na hřbetě ruky.

*****

Pocit, který se mě zmocnil, byl v první chvíli nesmírně skličující. Proběhlo to skoro stejně rychle, jako »převzetí« darebáka, až na to, že tady šlo o opačný jev. Zvykl jsem si ale na vícehlavost a být jednohlavý bylo příšerně omezující. Najednou jsem nedokázal uvažovat nad více věcmi najednou, ztratil jsem kontakt s Čechami a svět se mi znenadání smrskl na Mor-gea-nino podzemní sídlo. Nejhorší byl ten pocit naprostého osamění. Nepochopím, jak jsem mohl takhle omezeně žít dřív! A přitom jsem jako jednohlavý prožil víc roků než jako tisíhlavý! Jenže – rok o tisíci hlavách dá víc dojmů než tisíc let s jednou hlavou!

Napadlo mě, že bych měl »převzít« v Čechách aspoň jednoho darebáka, abych tu měl cosi jako styčného důstojníka mezi mnou, Tondou a Jitkou. Můj... moje první »Já« s tím bude jistě souhlasit, myslíme přece pořád stejně. Ani o Jitce jsem nepochyboval.

Přesunu se teď ale do Ameriky – a vezmu to tam pěkně od podlahy.

Najednou jsem se toho nemohl ani dočkat.

Nejlepší na tom bude, že tam nepoletím letadlem, takže mě nečeká ponižující osobní prohlídka, jakou musí v této »zemi svobody« podstoupit všichni pasažéři. Američané ovšem hrdě prohlašují, že vlastně o nic nejde a osobní prohlídky nazývají »dotykem svobody«, ale ostatní považují neomalené osahávání ozbrojenou ostrahou za ponížení již na vstupu. Jenže mají smůlu a stejně kruté ponižování musí strpět i na lodích a vnitrostátních linkách.

Nejžádanější otroci jsou ti, kteří své otroctví milují a svobodu si ani představit neumí.

Jenže já se jako otrok necítím a ponižování bych nenesl s hrdostí, naopak. Ještě tak v kůži »převzatého« velvyslance nebo velitele ostrahy ambasády, ti by tam letěli speciálem a osahávání od nějakých úchylů by jim jistě nehrozilo, ale na obyčejný turistický výlet mě tam nikdo nedostane ani párem volů.

Jenže Mor-gea-na tam může zavítat kdykoliv ji to napadne i bez osahávání. A nechtěl bych být v kůži toho, kdo by ji chtěl osahávat proti její vůli! Takového opovážlivce by pak nejspíš sbírali lopatkami po dvacetimetrovém okolí, jako kdyby o sebe ťukl dvěma lahvemi nitroglycerinu.

Kde ale začít? Kde najít místo dostatečně důležité a přitom pokud možno bez triglavů, kde bych »převzetím« rozhodujících lidí získal kontrolu nad důležitými centry a mohl odtud armádního molocha Spojených států účinně ochromit.

Začátek musí tak jako tak proběhnout někde v ústraní, mimo pozornost policistů. Až si »převezmu« pár místních a Mor-gea-na si mě odnese zpátky do pohody Krymu, mohu začít jednat odvážněji.

Nejhorší je být jednohlavým!

*****

Skok kolem světa byl kupodivu otázkou zlomku vteřiny.

Mor-gea-na si zaměřila cílové místo pomocí svého dálnovidu, pak mě požádala abych ji objal a když jsem jí vyhověl, trochu to se mnou trhlo – a stáli jsme na předměstí Denveru.

„Dobře pořiď, budu tě sledovat!“ popřála mi a zmizela.

Vyrazil jsem pěšky směrem ke středu města, aspoň jsem si to myslel podle seskupení vysokých budov. Jenže chodit po amerických městech pěšky není jen tak. Americká města nejsou pro pěší stavěná, tady všichni jezdí auty.

Ani mě nepřekvapilo, když na mě od jednoho domku, který vypadal jako stlučený z všelijakého odpadu, zavolal jakýsi místní chlap:

„Kam se šineš, bílej vodpade?“

Pokřikoval na mě ohromný, urostlý černoch, rozvalující se ve starém lehátku.

„Do města, to snad musí vidět každý, černý hrdino!“ odvětil jsem mu dobrácky.

„Rozbiju ti kokos, ty bílej rasisto!“ rozhulákal se znenadání černoch. „Komu máš ty co nadávat do černejch?“

Tím mě trochu zaskočil. »Bílý odpad« bylo podle něj něžné oslovení, zatímco »černý hrdina« je rasismus? Nepomotalo se mu to v hlavě?

Jenže chlap mezitím vyskočil z lehátka a hrnul se na mě. Než jsem se nadál, doběhl ke mně, rozpřáhl se a hned první rána jeho pěsti mě odhodila dozadu. Nemyslel to jako legraci, fakt mi chtěl pro nic za nic rozbít hlavu!

Než ke mně zase přiskočil, trochu jsem se vzpamatoval. Nemohl jsem ale přistoupit na pěstní souboj, jeho pěsti mají větší údernost, nehledě na jeho děsivou váhovou převahu. Měl bych na něho jinak, nejraději použít jiu-jitsu. Spíš bych mohl ty pěsti vychýlit do prázdna než se jim opřít frontálně.

„Ty budeš ještě škrábat?“ zařval poté, co se mi konečně podařilo jeho levý hák uhnout stranou. Načež do mě spustil takovou mlátičku, že mi znalosti jiu-jitsu nebyly vůbec nic platné. Padl jsem k zemi a cítil už jen jeho kopání.

A pak jsem najednou stál nad strašlivě zmláceným bělochem... a ještě chvíli nechápal, co se děje. Až když se objevila Mor-gea-na, vzpamatoval jsem se a uvědomil si, co se stalo. Ten negr mě opravdu zvalchoval až do bezvědomí, jenže já jsem ho během té nakládačky »převzal«. Patří mu to – jenže on jsem teď já, co si s tím halamou neurvalým počnu?

„Jak se tak dívám, zrovna tahle tvá »hlava« moc rozumu nepobrala,“ usmála se na mě Mor-gea-na. „Měl jsi vzít nohy na ramena, kdo uteče, vyhraje. Ale co, Ipájové měli vždycky poměrně slušnou regeneraci, křísit tě snad nebudu muset. Doufám, že jsi už denní příděl smůly vyčerpal. Jen ti přeji více štěstí, tohle nebyl dobrý začátek.“

„Nemohu pořád utíkat,“ namítal jsem v těle černocha. „Utíkal jsem před triglavy, ale s nimi nebyla řeč, zabíjeli mě na potkání. V Americe nemohu utíkat, když chci uspět.“

„I já mám na tom podíl,“ přiznala Mor-gea-na. „Sledovala jsem tu rvačku, aby se ti nic nestalo, ale čekala jsem, že svého protivníka dostaneš. Kdybych zasáhla, nezbyl by z něho ani mastný flek, jenže bys ho nezískal. Promiň mi to, špatně jsem to odhadla.“

Takže mě sledovala! Nejraději bych ji objal, ale úplně mě ignorovala. Shýbla se, objala mé nehybné ležící tělo – a zmizela s ním. Vrátila se zřejmě do své přepychové jeskyně na Krymu, jenže já už jsem o tom nevěděl.

Zůstal jsem v Americe na předměstí Denveru – v těle obrovského hnusného černocha.

To fakt nebyl dobrý začátek!

*****

Zvykat si na tělo černocha by nebyl žádný problém, kdybych zrovna já nevypadal jako zanedbaný nezaměstnaný bezdomovec, majitel rozvrzané chajdy sbité z různých dřevěných beden, jehož jedinou předností jsou bicepsy. Probíral jsem se jeho vědomostmi, ale tak moc jich zase nebylo. Byl negramotný, neuměl ani číst. Neměl řidičský průkaz, mohl jezdit leda na kole, kdyby nějaké měl.

Roy Nightman se živil všelijak – nepohrdl ani jídlem z popelnic, kradl, občas dokonce i loupil – koho popadl pod krkem, ten mu obvykle bez odporu vydal svou peněženku a byl ještě rád, že to nebylo horší.

Jediné, v čem Roy vynikal, byl box. Ten cvičil od mládí a uplatňoval ho rád, kdykoliv se mu naskytla příležitost. Až do chvíle, kdy narazil na divného bílého cizince, co omylem zabloudil do černé čtvrtě, kam se ani bílí policisté neodvažovali. Roy si usmyslel obrat toho pitomce o peníze, poté co ho – samozřejmě snadno – zmlátil do bezvědomí, jenže...

...jenže tentokrát souboj nerozhodly pěsti, ale malá špičatá jehlička pod nehtem.

Dobrá, jsem teď Roy Nightman a ode dneška se budu živit poctivě. Je jen malá otázka, zda to půjde. Ani s využitím jeho paměti to nebudu mít jednoduché, Roy se poctivě neživil nikdy a bude těžké od něho získat správné znalosti. Ale zkusit to musím. Ovšem v této čtvrti to nepůjde, tady mě nikdo nezaměstná. Budu muset jinam. I když tam budu asi v nevýhodě,

budou tam policajti, co nemají pro bezdomovce pochopení. Nejprve musím přežít dobu, než mi naroste oncik, bez toho nemám šanci. Zkrátka se to trochu opozdí.

Jenže v situaci, kdy by bylo lepší spěchat, to nevypadalo nijak dobře. Budu muset začít za každou cenu i s Royem, ačkoliv to nebude ideální.

Konečně jsem se probral i u Mor-gea-ny! To tedy byla nakládačka! První, co jsem po delší chvíli spatřil – jen levým okem, pravé jsem měl oteklé, že jsem je ani neotevřel – byla ona. Moje krásná bohyně smrti. Seděla u mě a dávala mi mokrý obklad na rozbitý obličej.

„Poslyš, Mor-gí, vážně jsem netušil, že mě napadne," byla první moje slova.

„Zbytečně se nehýbej a nemluv, to se spraví," utěšovala mě klidně.

Rád bych se prohlédl v zrcadle, ale kromě nateklého pravého oka jsem se nemohl ani pohnout, ani se nadechnout. To nebude jen pár hematomů, to bude i pár nalomených žeber, došlo mi. Zkopal mě pořádně, mimozemská regenerace bude mít další příležitost ukázat své přednosti. Doufám jen, že na to stačí, když zvládla i rakovinu...

„Je mi hodně hloupé, že jsem získal rabiáta, který se k ostatním nemůže ani přiblížit," pokračoval jsem sykaje bolestí.

„Tobě vadí, že je černý?" zeptala se mě Mor-gea-na.

„Mně by to nevadilo," ujistil jsem ji. „Vadit to bude těm, se kterými bych měl jednat. Bílí Američané mají plné huby tolerance, ale když mají jednat s černochy, jsou hned ochotní střílet. Ostatním národům vyčítají rasismus, ale sami ho mají zakořeněný nejhlouběji."

„Já jsem se doposud zdržovala nejvíc v Evropě a v Asii," přiznala. „Američanů znám jen těch pár, co se tady objevují v poslední době. A říkám na rovinu, nelíbí se mi, jak hlásají ideály, které sami nedodržují a přitom ostatní národy pořád jen sekýrují a zabíjejí."

„To je nás tedy víc," souhlasil jsem.

„Takže mě tvoje cesta docela zajímá," pokračovala. „Měl by ses tam ale sledovat, máš přece dálnovid. Jenže, jak se zdá, teď toho nebudeš schopný. Budu tě tedy sledovat já a dám si tentokrát větší pozor, aby tě nikdo neohrozil."

„Já se ale uzdravím rychle," sliboval jsem jí.

„Chceš říci, že rychleji než je obvyklé u lidí," doplnila mě. „Ještě nikdy jsi asi neviděl, jak rychle se vzpamatovávám já."

„Neviděl," připustil jsem. „Ani to nechci vidět. Říkala jsi, že to pokaždé strašně bolí. Nechci, abys trpěla."

„Já to ale vždycky přežiju," holedbala se.

„Přežiješ, ale nepřeji si, abys trpěla," trval jsem na svém. „A už vůbec ne kvůli mně."

„Dám si pozor," usmála se.

*****

S uspokojujícím pocitem, že mě Mor-gea-na sleduje, jsem vyrazil hned ráno do centra města Denveru. S oncikem připraveným k akci a s obrovskými bicepsy, jaké jsem v žádném českém těle nikdy neměl, jsem se cítil jistější než předtím. Zmlácené tělo, které zůstalo na lůžku u Mor-gea-ny, také nepatřilo žádnému sušinkovi, ale s Royem se měřit nemohlo.

Musel jsem si po pravdě přiznat, že by mi ani jiu-jitsu nepomohlo.

Současně jsem si ale začínal uvědomovat, že ten uspokojující pocit je falešný, neboť mi namlouvá, že jsem silnější než ostatní – a tedy v něčem lepší. Roy Nightman byl přitom analfabet, písmenka mu nic neříkala a kdyby se mu do rukou dostala mapa města, nic by mu neřekla a nevěděl by si s ní rady. Mohl se pohybovat jen tam, kde to dobře znal – a to byla především černá chudinská čtvrť města Denveru. Tam byl pánem, tam ho všichni uznávali.

Stačilo ale přejít pár kilometrů směrem k centru a ocitl se v místech, kde by si předtím rozhodně nebyl tak jistý. Teď, když jsem to byl já, jsem měl větší sebevědomí mezi bělochy, takže jsem se tu procházel nenuceně, ale neměl bych zapomínat, že sem nepatřím.

Být tu jako černoch bylo drzé a jako cizinec jsem se tu nevyznal natolik, abych se čas od času nemusel někoho zeptat na cestu. Ale jako Čech jsem nechápal, proč si přede mnou ti zdejší odplivují, místo aby mi poradili.

Brzy mi došlo, že je to chyba mé nové kůže. Prostě mě mezi sebou nechtěli.

Bloumal jsem centrem Denveru, když mě najednou zastavil zdejší policista a nařídil mi, abych okamžitě z jeho rajónu vypadl.

„Žijeme snad ve svobodné zemi," opáčil jsem mu nevrle.

„Jistě," odvětil policista. „Jenže já nechci mít ve svým rajónu nějaké problémy."

„Já přece žádné problémy nedělám. Nebo ano?" namítal jsem.

„To se ví, když se na tebe dívám, tak problémy neděláš," souhlasil policista. „Jenže já potřebuji, aby tady nebyly problémy ani když se ohlédnu. A ty by jistě nastaly, jakože jedna a jedna jsou dvě. Tak se koukej sebrat a mazej zpátky, kam patříš."

„A co kdybych chvilku chodil tak, abyste sám viděl, že nic problémového nedělám?"

„Hele, padej, než si to rozmyslím a zavřu tě!" zavrčel, aby mi bylo jasné, že ho nemám ukecávat, stejně nemám šanci.

„Mně by to nevadilo," podotkl jsem. Vzpomněl jsem si, kolikrát už byl Roy ve vězení, většinou za prkotiny, které nestály za předání soudu. Vězení mělo výhodu zejména v zimě. Denver leží na úpatí Skalistých hor, zimy jsou tady mrazivé a v zajišťovací cele je rozhodně tepleji než venku. Párkrát tam dokonce dostal polévku, ale většinou ho policajti pustili dřív, aby ho nemuseli krmit.

„Tak dost!" vypěnil ale policista. „Čelem vzad a poklusem klus, nebo..."

Ani jsem si nevšiml, jak rychle mu do ruky skočil jeho kolt. Policajtík se tedy rozhodl přitvrdit. Nebude lepší ho poslechnout? Co mě má ale buzerovat jako bažanty na cvičáku? Roy beztak v armádě nikdy nebyl a slovo disciplina mu nikdy nic neříkalo. Jenže koukat se do hlavně podobné menšímu kanónu není nic příjemného. Kdyby se mu zatřásla ruka...

Rozhodl jsem se poslechnout ho. Nač provokovat, on beztak jen koná svou povinnost, nebo si to aspoň myslí. Roy by policajtovi tak snadno neustoupil, já jsem to nepotřeboval. Otočil jsem se a obrátil se na ústup.

„Ať žije svobodná země!" popíchl jsem ho aspoň.

V té chvíli mě ale ohlušila rána a bolest v hrudi mě hodila dopředu. Policajtský grázl mě opravdu střelil do zad! Kde zůstala vyhlášená korektnost amerických policajtů? Tohle je přece zvůle jako hrom! Dopadl jsem na ruce, ale ty mě už neunesly, takže jsem obličejem tvrdě narazil na asfalt. Před očima se mi zatmělo, ale ještě jsem pocítil další dvě rány.

To už na místo přibíhali další.

„Napadl mě!" tvrdil policajt drze a kopl si ještě do mě.

Už jsem neviděl, před očima jsem měl jen mlhu, ale podařilo se mi ještě popadnout ho levou rukou za nohu. Jenže měl na nohou příliš pevné boty a když mi ruka zajela výš, ucítil jsem hmatem příliš pevnou látku kalhot, než aby se dala propíchnout oncikem.

Svět mi zhasl s pocitem marnosti...

*****

„On mě zastřelil!" obrátil jsem se nevěřícně a trochu i vyčítavě na Mor-gea-nu.

„Máš pravdu," odvětila také tak udiveně. „Ale vždyť neměl důvod! Ustoupil jsi mu – co ho to popadlo?"

„Říkala jsi, že mě budeš sledovat!" vyčetl jsem jí.

„Ani já jsem to nečekala!" omlouvala se. „Bylo to... prostě neočekávané."

„Jenže teď už zase nemám v Americe ani jeden pevný bod," posteskl jsem si.

„Já tě tam zase přenesu," mávla rukou.

„Jenže teď to nepůjde," upozornil jsem ji, že ještě nejsem fit. „A čas běží!"

„Uděláme to jinak," rozhodla rázně. „Dáš mi trochu sekretu z onciku a já požádám tvé druhé Já v Čechách, aby pro tebe »převzal« aspoň deset darebáků. Já je potom dopravím do Spojených států. U deseti je větší naděje, že bude někdo z nich úspěšný."

„Jak myslíš!" přistoupil jsem na to.

Věnoval jsem jí nepatrně sekretu z onciku a Mor-gea-na zmizela. S mým »druhým Já« ale nejednala dlouho, brzy se ke mně zase vrátila.

„Tvé »druhé Já« ti samozřejmě slíbilo pomoc," ujistila mě. „Navrhuje ti ale ponechat aspoň jednoho »převzatého« v Čechách, aby se s tebou mohl lépe domlouvat."

„O tom už jsem taky uvažoval," přikývl jsem. „Udělám to tak, je to rozumné."

Musel jsem tedy čekat. Mor-gea-na mě otočila na břicho, že mi namasíruje záda. Záda jsem měl zdravá, bylo to příjemné. Zdálo se mi, že mi splaskává i oteklý obličej. Nebylo to ještě normální, ale už jsem mohl otevřít i pravé oko. Fit jsem ještě nebyl, ale lepšilo se to.

Jenže najednou jsem pocítil rozdvojování. Vyskočil jsem, ale to už jsem se opět díval dalšíma očima. Musel jsem si rychle ujasnit, kdo a kde to vlastně je.

A už jsem ho měl! Policistu, který mě v daleké Americe před chvílí zastřelil! Jako Roy jsem ho chtěl »převzít«, ale nepodařilo se mi to. Proč tedy? ...aha, policista našel na svých botách divnou opalizující kapku, chtěl ji setřít, jenže byla příliš mazlavá a když na ni trochu přitlačil, dostalo se mu nepatrné množství té hmoty do záděry u nehtu na ukazováčku.

Pitomá záděra ho stála život! Sekret onciku je horší než jed kobry či mamby. Byl jsem opět v Americe v těle hulvátského policisty, výčitky jsem si ale pro něho nedělal. Poručík John Palding byl bezcitný vrah a Roye rozhodně nezastřelil podle zákonů. Důležité bylo, že jsem mohl pokračovat a dokonce ve vhodnějším těle.

Seděl jsem právě na židli v kanceláři svého nadřízeného a poslouchal jeho výčitky.

„Víte, co z toho může být, poručíku?" peskoval mě. „Zastřelit negra přímo před očima svědků, to nebylo nejchytřejší. Může z toho být podbouř všech barevnejch ve městě!"

„Napadl mě," opakoval jsem monotónně, stejně jako ještě před okamžikem poručík Palding, zatímco jsem se v rychlosti probíral jeho pamětí. Problém je, že sice mám jeho tělo, ale tělo vraha by také mohlo skončit na elektrickém křesle. Ačkoliv, to není pravděpodobné, stačí, aby porota byla bílá. Nejlepší bude držet se jako klíště jeho verze. Poručík byl svině, ale když u bílé poroty uhájí, že šlo o napadení ze strany černocha, mohl by doufat, že mu to projde. Nebylo by to v Denveru poprvé a major Michael Crewberg beztak lamentoval jen aby se neřeklo. O jednoho negra míň, z toho se Denver nezhroutí. Ale poručík to měl udělat inteligentněji!

„Napadl, napadl... jenže všechny kulky jste do něho napálil zezadu, to vůbec nevypadá jako sebeobrana!"

„Napadl mě," opakoval jsem opět monotónně. Držet se pořád stejné verze bylo vždy lepší než každou chvíli měnit výpověď.

„Jenže co když teď vypuknou protesty, bouře a násilnosti?" rozčiloval se major.

„Pomohlo by, kdybych odešel od Policie?" navrhl jsem.

„Ať tě to ani nenapadne!" zahřímal major. „To by se ti hodilo, nechat to na nás!"

„Ale mohl byste tvrdit, že jste mě potrestal vyhazovem!" namítl jsem. „Vzalo by jim to vítr z plachet! Vlk se nažere..."

„Kdybych tě vyhodil, skončíš před porotou a nikdo se za tebe nepostaví!" vyhrožoval major. „Ba ne, budeš s námi držet basu. Můžeš se týden držet stranou, náš doktor ti potvrdí rozbitou hubu, tím se ospravedlní, že jsi ho zastřelil, ale jestli chceš vzít roha, nepostaví se za tebe nikdo, pamatuj si to!"

„No dobře!" ustoupil jsem. Zdálo se, že mě major podrží. Postavil se za vraha, ačkoliv moc dobře věděl, že to byla sprostá vražda. Všechny kulky zabíjely zezadu, každému by to bylo jasné.

„A co kdybych si na obličej namaloval pořádný monokl?“ navrhl jsem. „Když s ním vystoupím na veřejnosti, uvěří tomu napadení každý!“

„Každý – až na očité svědky!“ zavrčel major. „Co kdyby se někdo vytasil s videem, kde by to bylo natočené?“

„Nikdo nic nenatáčel,“ tvrdil jsem. „A navíc – široko daleko nebyl žádný jiný negr!“

„Domluveno!“ uzavřel to major. „Namaluješ si ten monokl, já pořídím dokumentární obrázky, které zavřou hubu rejpalům, ale pak se budeš týden zotavovat, takže nevytáhneš paty z domu. A jdeme pořídit zápis, ať to máme s krku!“

Neměl bych ho »převzít« taky? pomyslel jsem si. Policista by měl zločinům bránit, ne se na nich podílet, i když jen krytím kolegy.

Nechám to tak, uzavřel jsem to. Kdybych měl »převzít« každého grázla, narazil bych na strop už tady v Denveru. Budu si to raději trochu šetřit. Kromě toho ještě nemám oncik, »přebírat« tedy mohu až později.

Jako policista jsem teď ale věděl o jiných zdejších grázlech. Poručík Palding je dosud kryl, neboť mu občas šoupli nejoblíbenější papírek na světě – stodolarovku. Jenže tihle jsou volnější. Major Crewberg poručíka Paldinga podrží, ale neuvolní ho od Policie. Je to celkem pochopitelné, jeden na druhého vědí pár levot a musí držet basu. Je to zkrátka pěkná sbírka, v Čechách bych ji »převzal« bez váhání, ale tady... tady musím střelným prachem šetřit, aby mi zbyl na větší ryby.

Zkusím »převzít« jednoho z darebáků, kteří se s poručíkem Paldingem bratříčkovali. Jako gangster budu mít víc volnosti než jako policista, který musí přece jen držet basu se svým i kolegy.

Promluvil jsem si o tom s Mor-gea-nou. Nebyla proti, takže rozhodnuto.

Budu tedy gangsterem.

*****

Cheyenne Mountain

Můj dvojník plnil co slíbil. Zakrátko jsem pocítil další zdvojování a rozkoukal jsem se nejprve v přepychové kanceláři jednoho státního zástupce a pak naopak v brlohu, kde parta feťáků společně holdovala heroinu. Státní zástupce měl být mým »styčným důstojníkem« pro zajištění spojení s Antonínem a Jitkou, bandu feťáků mi Antonín vystrojil, vybavil mi ji koženými bundami, pevnými kalhotami a vojenskými botami a Mor-gea-na mi je měla přenést, kam jí určím. Nebyl by pro ni problém dopravit na místo i motocykly a karavan, ale lepší by jistě bylo motorizovat je až na místě, aby nebudili podezření exotickými motorkami.

Následujícího dne jsem samozřejmě nedodržel přikázané domácí vězení, ale »převzal« jsem jednoho z místních gangsterů. Teprve pak jsem se stáhl do svého bytu vyčkávat, jak se vyvine incident se zastřeleným černochem.

To už mi začínala být postava poručíka Paldinga lhostejná a kdyby se to s ním vyvíjelo špatně, použil bych klasickou oprátku s dopisem na rozloučenou. Bylo by to jednodušší než čekat na elektrické křeslo, případně na ortel dlouhodobého vězení. Tam by mi poručík nebyl nic platný, jen by mě přibližoval stropu. Jestli mu ta vražda projde, budu ho dál používat pro jeho znalosti podsvětí Denveru, ale to teď nevidím jako nejdůležitější.

Gangster měl naštěstí dost prostředků, aby mohl nové partě zakoupit nové motocykly i s novým karavanem, přestavěným z autobusu a vhodnějším než přívěs za automobil.

Stačilo namontovat na motocykly antény a spojovací lasery a po karavanu natáhnout kabely řídícího počítače – a první tamara byla ve Spojených státech. Rozvinul jsem obvyklý sedmiúhelník a podíval se po okolí.

V samotném městě Denveru nebyl kupodivu ani jeden triglav, zato v nedalekém centru zvaném »Základna letectva Cheyenne Mountain« se to jimi jen hemžilo. Pochopitelně, bylo tu středisko NORAD, zodpovědné za střežení vzdušného prostoru nad Amerikou.

Bylo by snadné použít proti zdejším triglavům chibinu a vyřídit je, jenže ve středisku by zůstali jejich pomocníci. Nebylo jich tam mnoho, ale neměl jsem tušení, čeho všeho jsou schopní, kdyby zjistili, že jejich šéfové náhle zahynuli.

Na Krymu jsem se zkusil poradit s Mor-gea-nou.

„Když už jsem se do toho zapojila a nechci použít své prostředky – mohla bych celou tu horu obrátit jako pluhem, jenže by bylo těžké udržet zkázu jenom na její nejbližší okolí, přinejmenším tři nejbližší města by pak postihlo zemětřesení a kdoví, kam by to dosáhlo – musím to tedy nechat na tobě, ale uznávám, tuhle pevnost nemůžeš nechat bez povšimnutí. Mohu ti ale pomoci jinak. Dám ti více chibin. Vyrábět je není zatím v lidských silách, ale já jich mohu mít, kolik chci.“

„Dáš mi jich tedy víc?“ zeptal jsem se jí.

„Dám,“ odvětila. „Ale ty si tady zařídíš nenápadného člověka, který ji bude opatrovat. Naprosto nenápadného, rozumíš? Ani policistu, ani místního gangstera. Někoho, koho nikdo nemůže podezírat. Ten člověk chibinu uschová a použije, až přijde vhodný čas.“

„Ve špionské hantýrce se tomu říká »utajený rezident«,“ doplnil jsem ji.

„Tak nějak,“ přikývla. „A ostatní budou dál pátrat po střediscích, jako je tato hora.“

„Není to špatně vymyšlené,“ uznal jsem. „Rezidenta seženu a s ostatními můžeme vyrazit třeba hned.“

„Tak tedy – na Pentagon!“ usmála se.

*****

Úlohu rezidenta jsem svěřil nenápadnému Číňanovi. Jmenoval se Li Wang a přichytil jsem ho při prodeji drog. Naštěstí je prodával jen jako vedlejší produkt ve svém normálním

obchůdku a navíc s tím teprve začínal, takže jsem mohl s drogami okamžitě praštit a zůstat u toho normálního obchůdku, aniž bych se vystavil pomstě drogové mafie.

Pod podlahou jeho krámku ve městě Colorado Springs jsem místo drog uložil chibinu a dál jsem seděl uvnitř na židličce a pokřikoval na zákazníky. Viditelným rozdílem bylo jen to, že jsem přestal kouřit.

Zbytkem americké kapacity jsem se rozjel směrem k nejdůležitějším místům zdejšího kontinentu – k Washingtonu a komplexu Pentagonu. Očekával jsem, že tam bude triglavů soustředěno nejvíc a budou zaujímat nejdůležitější funkce.

Cestou jsem »přebíral« další darebáky, abych si mohl sestavit více tamar. V samotném Denveru se mi podařilo instalovat pevnou tamaru s větším dosahem, která mi zabírala i další shluky triglavů v nedalekých městech. Na tu stačí dvě »hlavy«, jedeme dál...

Během pouti z Denveru do Washingtonu jsem postupně »převzal« asi stovku darebáků, v různých městech jsem umístil osm dalších tamar a šest chibin. Několik měst jsem musel objet uctivým obloukem, kolik tam bylo triglavů, hemžili se tu jako mravenci v mraveništi. Spojené státy byly zřejmě jejich zaslíbená země. Možná proto chyběli v Evropě? V případě potřeby však uměli překvapivě rychle sešikovat tisícihlavá komanda, schopná tvrdě udeřit, aby jim nadvládu v Čechách i v Evropě vrátila.

Kdyby v Čechách převzala moc vzpurná vláda, poslali by proti ní statisícovou armádu, která by celé území dobyla, byť za cenu obrovských masakrů mezi obyvateli. Jenže Čechy se stále jevily jako pevná součást Západního impéria, vláda se chovala lokajsky úslužně až patolízalsky, prezident Oktrojíček se mohl přetrhnout ochotou. Triglavové však pochopili, že je zde mimo vlády a prezidenta něco, co se jim odmítá podřídit. Stotisícová armáda by na to byla nejen zbytečná, ale naprosto neúčinná a navíc by hrozilo, že z dosud patolízalského národa vytvoří dalšího skutečného nepřítele.

Pak se ukázalo, že se něco podobného objevilo i jinde. A američtí triglavové se toho chopili jako vítané příležitosti. Není nic jednoduššího než svést to na Rusko! Teď se čekalo jen na ruskou odpověď.

Svět byl opět na hraně nože.

*****

Zajímalo mě, jak se na mě dívá Mor-gea-na po vědecké stránce a zeptal jsem se jí, co může o mé podstatě vyčíst ze změn DNA.

„Říkala jsi, že se v dědičnosti vyznáš," začal jsem. „Já s tím takové zkušenosti nemám a v poslední době ani výzkum nedělám, neboť mi triglavové vyhubili výzkumnou laboratoř. Zatím jsem pochopil jen to, že mám rychlejší regeneraci, umím používat akmafas, neboli neviditelnost, telepatii... a ještě mám oncik, kterým občas převezmu nějakého darebáka. Je to všechno, nebo mě ještě něco může překvapit?"

„Mohla by tě trochu překvapit větší dlouhověkost a větší tělesná síla," řekla.

„Na to už jsem narazil," souhlasil jsem. „Ale přičítal jsem to mimozemské regeneraci. Dlouhověkost jsem zatím nepocítil, v poslední době jsem měl problémy spíš se zkracováním života než s jeho prodlužováním."

„Tvá těla, pokud začnou od novorozenců, by měla mít před sebou zhruba dvě stě let," začala mi to vysvětlovat. „U »převzatých« méně. Můžeš to zhruba odhadnout sám. Běžná délka lidského života bude dnes kolem osmdesátky, u tebe to bude dvoustovka. Když tedy »převezmeš« čtyřicetiletého chlapa, který už polovinu života prožil, přidej k němu polovinu tvého a vyjde ti, že se dožije jen sto čtyřiceti. Když »převezmeš« sedmdesátiletého, kterému chybí ke smrti jen deset let, přičti k němu osminu svého maxima, takže můžeš počítat ne s deseti, ale s pětadvaceti lety, možná s třiceti, ale nepočítej, že překročí stovku o moc. Když »převezmeš« dvacetiletého grázlíka, připočti sto padesát a máš vyhlídku na celkem slušnou sto sedmdesátku. Nejvýhodnější je tedy začínat od vlastních mimin."

„Mimina ani malé děti nemají onciky," upozornil jsem ji.

„Ty souvisí se zralostí," ujistila mě. „Narostou jim v patnácti, některým i později."

„To by nebylo špatné," přikývl jsem. „Ačkoliv na tvou dlouhověkost mít nebudu."

„Ani o to nestůj," mávla rukou. „Buď rád, že máš to, co máš."

„Nestěžuji si," usmál jsem se.

*****

Tamara objevila na Krymu triglavy, přijíždějící k Jaltě od severu. Budou tedy projíždět kolem sídla Morany. Osádku tamary tvořily dvě »hlavy«, jedna patřila mně, druhá mému »Alter Ego« Tondovi, takže jsem o tom Mor-gea-nu hned za tepla informoval.

„Vím o nich," ujistila mě s klidem. „Jedou na návštěvu, řádně se ohlásili a dalo slovo, že zbraně nemají ani nepoužijí. Triglavové už tisíce let vědí o mém sídle, nejednají se mnou příliš nadšeně, ale teď o jednání projevili zájem. Chceš-li, vyslechni si je se mnou."

„A oni mě spálí na popel," namítl jsem skepticky.

„To si nedovolí," ujistila mě. „Slíbila jsem jim smetení celého Ruska z povrchu Země, kdyby porušili slovo. A tihle vědí, že nežertuji. Když mám možnost odklonit asteroidy, mám také možnost některý přitáhnout. Z Moskvy by zůstalo něco podobného Mexickému zálivu, kam jedna taková řacha kdysi dopadla. I když za tu nemohu, je příliš dávná."

„Doufám, že tomu věří a netroufnou si," pokrčil jsem rameny. „Mám už dvacet jiných těl, takže by mě to úplně nezlikvidovalo, ale stejně..."

„Tihle dobře vědí, že nemluvím do větru," řekla. „Je mezi nimi pár nejstarších a ti moc dobře vědí, co dokážu."

„Chceš snad tvrdit, že ruští triglavové jsou proto mírnější než američtí?"

„Mírnější ne," ušklíbla se. „Jsou to taky darebáci, ale mají mezi sebou i pár pamětníků zkázy Atlantidy a ti si nedovolí brát má slova na lehkou váhu."

„Proč sem za tebou jedou?" zajímalo mě.

„To nevím, ale podle mě to má souvislost s chystaným napadením Ruska."

„Pak mě to taky bude zajímat!" řekl jsem.

„Počkáme si na ně," usmála se.

*****

Čekal jsem, že triglavové nebudou z mé přítomnosti u Mor-gea-ny nadšení. Měl jsem už dostatek zkušeností, abych jim nevěřil ani pozdrav. Byli jen dva a jestli byli beze zbraně nebo ne, to jsem nemohl tušit, ale Mor-gea-na s nimi kupodivu jednala skoro přátelsky.

Ještě víc mě proto udivilo, když jsem v jednom z nich poznal – samého boha Triglava, který mě při našem prvním setkání sežehl.

„Co to máš tady za opičku?" zeptal se jí, sotva vstoupil.

U šumomluvy neboli telepatie nezáleží na jazyce. Rozuměl jsem mu a pochopitelně jsem se zamračil. Jsem snad nějaká opička?

„To je moje starost a do toho vám vůbec nic není," zamračila se i Mor-gea-na.

„Ale kdysi jsi říkala, že jsi Ipáje nadobro vypoklonkovala a že se sem neodváží vrátit!" provokoval ji dál.

„Nedávno tu byl jeden trosečník," uspokojila jeho zvědavost. „Trosečník není totéž co válečník. Byl tu ale jen nezbytně nutnou dobu, ani o vteřinu déle."

„Jenže jak vidím, mezitím tu stihl naklást vajíčka," zaškaredil se Triglav.

„To samé, jako když tu Kšagové zanechali vás," usadila ho. „Tenhle aspoň neotravuje s vojenskými základnami!"

„Je to tvůj host," pokrčil rameny. „Myslel jsem si, že tu byli jen dva, je jich tedy více. Však my už se na ně podíváme."

„Neradila bych ti to," podívala se na něho přísně. „Mohl bys dopadnout jako Volos."

„Slyšel jsem, že je mrtvý. Proč jsi ho vlastně zabila?" zachmuřil se bůh Triglav.

„Já ne, ačkoliv mě urazil," odsekla. „Varovala jsem vás důrazně, že v mé sluji nestrpím žádné zabíjení – a on tady, přímo před mýma očima, zabil mého hosta. Umožnila jsem tedy tomuto hostu, aby to Volosovi oplatil ve větším. Tak zanikla celá vaše Kijevská větev."

„Skutečně?" zadíval se na mě Triglav přísně. „To ale volá o pomstu!"

„Nenech se unášet pomstou!" varovala ho Mor-gea-na. „Nemáš ani tušení, do čeho bys padl. Bez mé pomoci by to můj host nedokázal, mám tedy na tom podíl i já. Snažte se raději vycházet s mými hosty v dobrém. Můj host není žádný Rávana. A je pod mou ochranou, je ti snad jasné, co by nastalo, kdybys mu zkřivil jen vlásek?"

„Tady mu ani ten vlásek nezkřivíme," zahučel Triglav nepříliš ochotně.

„To doufám," přikývla Mor-gea-na. „A teď povídejte, proč jdete za mnou?"

Pokynula mu na dvě pohodlná křesílka, která se objevila přímo za nimi. Chvíli se nad tím ošívali, ale když viděli, že ona nepovolí, posadili se. Bral jsem to jako správný tah – sám Vinnetou prý říkal, že muži mají při jednání sedět a nevyskakovat.

„Nechcete nějaké ovoce?" nabídla i jim.

Triglavův kolega si opatrně vzal jeden modrý banán, ale Triglav odmítl a rovnou začal:

„Simargl nám nepřímo, po lidech, vzkázal, že nás hodlá napadnout. Říkala jsi kdysi – a není to tak dávno – že globální válku mezi námi nestrpíš. Simargl na to s klidem rozpoutal několik menších lokálních konfliktů a ty tě nechaly klidnou. Nemůžeme ale zůstat nečinní, když se chystá přímo na nás. Vysvětli nám, jak to, že o tom nevíš?"

„Kdo chce tvrdit, že o tom nevím?" zamračila se. „Natáhni se vlevo k poličce a poslož si lidskými novinami, co tam leží. Když o tom vědí i lidé, vím o tom i já."

Triglav se natáhl pro noviny a chvíli si je prohlížel. Pak je lhostejně vrátil na poličku.

„Vědět o nebezpečí neznamená, že je zažehnané!" namítl.

„Moje prostředky jsou hodně ničivé," řekla. „Nechci je používat zbytečně."

„Co chceš ale dělat třeba s takovými atomovými ponorkami?" vyčetl jí Triglav.

„Když udeřím do oceánů, rázová vlna roztrhá atomové ponorky na kusy," ujistila ho. „Jenže to také způsobí ničivou pobřežní vlnu, která spláchne pár měst na pobřeží. Nejtvrdší zásahy si nechávám pro případy opravdové nouze."

„To chceš čekat, až se z moře vynoří atomové rakety?" promluvil Triglavův společník. „To už bude pro celý svět pozdě!"

„Nepodceňujte mě!" napomenula je. „Mám možnost odmrštit je do vesmíru."

„Nestihneš to," varoval ji Triglav. „Bude jich v pohybu příliš mnoho najednou."

„Nepodceňujte mě!" opakovala. „Mám větší možnosti, než si myslíte. Podle čeho ale soudíte, že je tentokrát situace vážnější než jindy?"

„Máme špehy na více místech, dokonce i v Pentagonu," řekl Triglav. „Ujistili nás, že to Simargl tentokrát myslí vážně!"

„Jak mohou špehové vědět, že to myslí vážně?"

„Vůbec není v Pentagonu," prohlásil Triglav. „Cvičení i poplachy řídil vždy na místě, ale když jde do tuhého, zmizí. Říká se, že má v horách podzemní úkryt, kde může přečkat i dvě stě let. Ostatní mají aspoň jednu část v krytu pod Cheyenne Mountain, jenže všichni už dlouho o jeho kvalitě pochybují a mají podezření, že je chce Simargl hodit přes palubu."

„A to udělá, jestli začne blbnout s atomovými střelami," přikývla. „Dost jasně jsem ho varovala, aby to nedělal. Jenže on tím hodí přes palubu i sebe. Řekla jsem vám na poslední konferenci tady v Jaltě jasně, kdo začne světovou válku, toho změním v prach! Podzemní skrýše by vás možná ochránily před atomovými střelami, ale ne přede mnou. A dobře víte, že bych se vysmála i příšernosti jako je vaše Car-Bomba! I kdybyste ji hodili sem na Krym! Možná by se celý vypařil, ale mně by to neuškodilo a to si piš, že bych si pak viníka našla!"

„Přišli jsme tě varovat, že je to tentokrát vážné!“ opakoval Triglav. „Atomovou válku můžeme přežít jen my triglavové a to jen v poctivých podzemních krytech, ale lidé ze Země ti do posledního zmizí!“

„Nebuď si tím tak jistý!“ zpražila ho. „Uznávám, dokážete mě občas zaskočit, zejména když od vás podraz nečekám. Naposledy mi vyrazil dech svou drzostí Volos, když přímo před mýma očima zabil mého hosta. Po všech těch varováních jsem to opravdu nečekala! Ale – kde je dnes Volos? Lidé, co ho pohřbívali, ani netušili, že pohřbívají svého boha!“

„Nemůžeš srovnávat odpadlíka Volose se Simarglem!“ zavrtěl hlavou Triglav. „Jejich možnosti nejsou vůbec srovnatelné!“

„Především se nesnaž srovnávat možnosti Simarglovy s mými!“ zchladila ho. „Dobrá, něco se teď dozvíte. Není jisté, zda by úkryt v Cheyenne Mountain ochránil ty uvnitř i před atomovou střelou, ale považujte za jisté, že nikoho neochrání přede mnou. Už to, že o něm vím! Stejně tak bych mohla udeřit doprostřed Pentagonu. Stačila by tisícina síly, co potopila Atlantidu. Taky bych mohla propojit Středozemní moře s Indickým oceánem průlivem místo Sinajského poloostrova. Bunkry, co tam máte, jsou opravdu skvělé, některé máte ještě od Kšagů a i ty vaše spolkly úžasné množství peněz i prvotřídního materiálu, ale všechny vám budou k ničemu, kdyby se ocitly sto metrů pod hladinou moře! Deset tisíc let už tak hnije ve svém bunkru Wotan! A jaká měl ramena – jako bůh! Až ho vyzvednu, bude představovat nevyčíslitelný poklad pro budoucí archeology – zajímavější než hrobka Tutanchamóna!“

„To bys vážně udělala?“ zamračil se Triglav.

„To bys poslala na dno mořské i největší památky lidí!“ přidal se jeho společník. „Na Sinaji jsou přece archeologické skvosty!“

„Podívejte se, pánové!“ zamračila se i Mor-gea-na. „Je mi jasné, že by na dně nového moře skončila spousta památek. A nejen tam, vlny tsunami by smetly víc přímořských měst kolem celého světa. No a co? Za pět tisíc let po nich beztak neštěkne ani pes! Tak jako dnes ani pes neštěkne po Atlantidě! Vy starší se na ni snad ještě pamatujete, ne?“

„Zkáza Atlantidy vrhla celý svět lidí o mnoho tisíc let vývoje zpátky!“

„Tisíc let sem, tisíc let tam,“ odvětila Mor-gea-na. „Mě stála Atlantis ospravedlňování před Kwijeny a to také nebyl med! Uznali mi ale, že vaši Atlanťané byli tak nebezpeční, že to ten úder opravňovalo. Lidi to srazilo zpátky, ale jsou dodnes naživu!“

„Sinaj nikoho neohrožuje,“ mávl rukou Triglav. „Proč bys chtěla ohrožovat i Sinaj? Nebezpečí přece vidíme hlavně v Americe!“

„Máte jistě své zvědy i tam, ne?“

„Ano, ale podle nich je tam všechno v pořádku,“ ujišťoval Mor-gea-nu Triglav. „To se rozumí, nic nesmíme podceňovat, ale Sinaj je v současnosti v klidu a pohodě.“

„V klidu a pohodě, říkáš?“ ušklíbla se. „Tak ať tam některý zvěd vyřídí Simarglovi, co jsem právě před chvílí řekla vám. Zejména pasáž o možnosti vzniku Sinajského průlivu, ta ho bude jistě zajímat nejvíc!“

„Myslíš, že je Simargl právě teď na Sinaji?“ zarazil se Triglav. „Co by tam dělal?“

„Já to nehádám, ale vím,“ odsekla. „Chceš ho vidět? Pro dálnovid není žádný bunkr dost opevněný a žádná ponorka dost hluboko.“

„Takže žádný soukromý bunkříček pod Skalistými horami!“ došlo Triglavovi. „On se nám jenom sčuchl s kamarádíčky...“

„Uvědomte si raději, že už mám dost vašich soukromých válek!“ odsekla Mor-gea-na. „Vraťte se domů a snažte se neútočit, jinak... nemusí vzniknout jen Washingtonský záliv, ale také Sinajský průliv a Moskevské jezero, velikostí i hloubkou srovnatelné s Bajkalem!“

„Nebudeme útočit,“ ujistil ji rychle Triglav. „Ale – Simarglovy ponorky už vypluly!“

„Tak ať mu vaši zvědové urychleně vyřídí, co jste se dnes tady dozvěděli,“ pobídla je. „Simargl jistě ví, jak to na poslední chvíli odvolat!“

„Už to zajišťuji,“ kývl Triglav. „A co kdyby to odvolat nedokázal?“

„Tak ať ví, že mu ani skafandr nepomůže! Za varování bych vám poděkovala, kdybych to už sama nevěděla. A teď mažte, víc dneska beztak neprojednáme!“

Oba návštěvníci přestali protestovat a bez dalších slov se obrátili k odchodu.

Respekt z ní tedy měli!

*****

„Uznávám, zíral jsem,“ ocenil jsem ji, když oba triglavové opustili podzemí. „Zřejmě mám pořád slabé představy o tvých možnostech. Washingtonský záliv... mám tomu rozumět, jakože by se kus Spojených států propadl do moře?“

„Nebyl by to první ani poslední kus potopené pevniny,“ řekla Mor-gea-na ledabyle. „Některé, jako Mexický záliv, jsou důsledkem srážek s kosmickými tělesy. Většinou k tomu došlo před Kwijeny, ale pár katastrof jsem na Zemi zažila a některé jsem dokonce způsobila. Největší z nich byla zkáza Atlantidy. Dnes je na tom místě moře, ale byl to kvetoucí ráj, dokud se tam neusídlili triglavové. V těch dobách se původně jednolitý národ triglavů začal štěpit na menší větve a Atlantové byli nejdrzejší z nich, protože se mě pokusili vydírat.“

„Oni netušili, že tě nemohou zabít?“

„To věděli moc dobře,“ usmála se útrpně. „Už předtím to zkusili Kšagové i triglavové. Přesvědčili se zkrátka, že to nejde. Zkoušeli mě tedy vydírat, že zničí všechny jednohlavé až na těch pár, které si budou pro svoji potřebu držet na chov v klecích. Klece už měli, kultury smrtících nemocí pro ostatní lidi také, i letadla, schopná rozprášit ty kultury po celém světě. Jediné, s čím nepočítali, byl úder do jejich ostrova shora. Pak to zalila voda a byl konec.“

„Nasměrovala jsi na ně nějaký asteroid?“ hádal jsem.

„Ne,“ odvětila. „Atlantis poslal o dvě stě metrů dolů úder plochým silovým polem.“

„Takže tam někde dodnes leží pod hladinou moře?“ ožil jsem.

„Leží,“ přikývla. „Jenže ploché silové pole udělalo z ostrova placku, na které se nic z civilizace Atlantů nezachovalo. Rozhoupalo to zemskou kůru, ta placka se pak zprohýbala a z moře se na okraji vynořilo pár ostrovů – všimni si, jak jsou Maledivy pěkně v jedné čáře – ale to už na nich nezbyla ani stopa po Atlantech.“

„A Kšagy jsi ze Země také vyhnala?“

„Ani to nebylo snadné,“ pokývala hlavou. „Hrozili, že Zemi tak rozbombardují, že na ní nezůstane kámen na kameni. Musela jsem pro výstrahu několik hvězdných lodí roztrhat na kusy a pohrozit, že je zničím všechny. Naštěstí včas pochopili, že nejsou silnější než já a začali urychleně vyjednávat aspoň o klidném odchodu. Odmítli však vzít s sebou triglavy, že jsou podle nich zdejší. Kývla jsem tedy, ať si tu zůstanou. Lidé se pak nepozorovaně rozdělili na triglavy a jednohlavé, přičemž triglavové všem vládli.“

„Nemohla jsi je od obyčejných lidí oddělit?“ vyčetl jsem jí.

„Tím bych je zabila,“ vzdychla si. „Oni se přece nerozmnožují a když někdo z trojice věkem nebo násilím zemře, doplňují se z jednohlavých. Jsou to paraziti, ale tou kombinací trojité inteligence dlouho přispívali i k pokroku jednohlavých. Když je to v jejich zájmu, přinášejí i lidem hodně užitku. Přepych některých starověkých říší nebyl jen pro triglavy, ale často i pro jejich jednohlavé služebníky.“

„Služebníky, ale určitě ještě častěji – otroky,“ podotkl jsem.

„To je dnes většina lidí,“ pokrčila rameny. „Ani si neuvědomují, že jsou otroky peněz.“

„Otročit může člověk z ledajakých důvodů,“ vzdychl jsem si. „Opravdu doufáš, že ten jejich vůdce... jakže se jmenoval? po tvém vzkazu couvne?“

„I ty sám mi ukazuješ, jak lidé rychle zapomínají,“ vzdychla si. „Já vím, je to hlavně díky krátkému věku a střídání generací. Dnes si průměrný člověk v Čechách při mém jméně představí takovou tu slaměnou maškarádu, vhazovanou na jaře do řeky. Ale to neplatí o těch

dlouhověkých. Triglavové se při mém jménu nejspíš otřesou. A až Simarglovi někdo vyřídí vzkaz ode mne, bude po hrdinství.“

„A naše tažení na Pentagon a Washington?“ zeptal jsem se. „Mám pokračovat nebo tu cestu ukončíme?“

„Jen jeď dál,“ pobídla mě. „Samotnou mě zajímá, kde všude je tam objevíš.“

„Ty přece víš všechno!“ namítl jsem.

„Ale jdi!“ zasmála se. „To bych musela všechny neustále sledovat. Mám sice i takovou možnost, mohu nastavit, aby dálnovid sledoval nějakou osobu, zvíře nebo předmět, dokonce to umí i s tisíci cílů najednou, ale kdo se pak v tom má vyznat? Ano, sleduji představitele nejdůležitějších větví triglavů, proto mi také Simargl nemohl uniknout, ale nastavila jsem si to jen abych se s nimi mohla kdykoliv rychle dohovořit. Triglavové jsou záludní, pustit je ze zřetele se mi už několikrát nevyplatilo – stačí si vzpomenout na Atlanty.“

„Mě taky sleduješ?“ zeptal jsem se.

Chvíli se na mě dívala ale pak lhostejně pokrčila rameny.

„Také, to se ví,“ přiznala. „Nesmíš se na mě zlobit, ale – jsi přece skoro stejný parazit jako triglavové, i když s několika kladnými rozdíly – doplňuješ se pouze darebáky, neškodíš lidem ve svém okolí, uznáváš i ženy, jsi schopen rozmnožování i bez »přebírání« hotových bytostí... prostě máš mé sympatie, alespoň dokud si to něčím nepokazíš...“

„Kdybys to zdůvodnila i tím, že mě sleduješ ke zvýšení mé bezpečnosti, byl bych ti vděčný ještě víc,“ napověděl jsem jí s úsměvem.

„A vidíš, na to jsem skoro zapomněla,“ usmála se také. „Máš mé sympatie i proto, že jsi vymyslel ten přístroj, jak mu říkáš... tamara... Kwijenové mě na Zemi vybavili vpravdě královsky, ale přístroj, který umí vypátrat dobře ukryté triglavy a odlišit je od jednohlavých, ten mi opravdu dodnes chyběl.“

„Když si mě najmeš, zmapuji ti třeba celý svět!“ nabídl jsem jí.

„Beru!“ souhlasila. „Já s tím beztak nemohu zacházet, když to vyžaduje nejméně devět »hlav«, ale když to pro mě zjistíš...“

„Zjistím!“ slíbil jsem jí.

*****

Dohoda

Mapování Severní Ameriky se zrychlovalo s každou další tamarou a Mor-gea-na si to velice pochvalovala. Samozřejmě o většině nejdůležitějších bandách triglavů věděla, ale při jejich množství ani nemohla vědět o kdejakém jednotlivci.

Každý triglav měl tři »hlavy«, tento limit dostali do vínku od Kšagů. Každý měl jednu jako svého oficiálního představitele a dvě další »hlavy« používal podle potřeb. Na rozdíl od Evropy se nikomu z nich nikdy nesešly dvě »hlavy« na jednom místě, necestovaly stejným letadlem a nejezdili spolu ani vlakem. Nemohlo se jim proto stát, abych je vyřadil jako v Lublani, kde se dokonce sešly hned dvě trojice.

Američtí triglavové byli zkrátka zabezpečení důkladněji. Skoro každý měl vlastní vilu s důkladným protiatomovým krytem, zásobeným na dlouhý pobyt. Část se jich ukrývala pod Cheyennskou horou a v dalších společných vojenských krytech. Byli tam zaměstnaní i lidé, dokonce i vojačky – triglavové je tam měli nejspíš na chov, aby se měli odkud doplňovat po vítězné válce. Další skupinky triglavů jsem objevil v Mexiku a v Kanadě. Zdálo se mi, že se někteří jistí i odlehlostí svých »hlav« od území Spojených států.

V tomto světle se úplně jinak jevily i americké ztráty v Čechách. Tenkrát jsem si ještě říkal Antonín, i když už bez sežehnutého penzisty Antonína – a domníval jsem se, že sestřelený airbus se třemi sty pasažéry znamená stovku zabitých triglavů. Nebylo tomu tak. Byly tam nejvýš dvojice, aby mohli využívat dorozumívání bez radiotechniky, ale svou třetí »hlavu« si každý opatroval v bezpečném úkrytu a i když o dvě ze tří přišel, rychle si je doplnil.

Odkud brali lidi k »přebírání«? A jak to, že pak nikdy nikomu nechyběli?

Šlo by to i tak, že »převzatí« zůstávali dál kde byli. Vnějškově se přece nijak neměnili. Tak jsem přece měl své »hlavy« i já – zůstávali mi ve funkcích, jen se začali jinak chovat.

Jenže jsem zjistil, že u amerických triglavů tomu bylo jinak. Vybírali si »hlavy« tak, aby jim dlouho vydržely. Triglavové měli totiž ve své moci i americké vězeňství – největší vězeňství světa. Jednak vězně využívali na práci – a měli i tady vynikající zisky – jednak si mohli vybírat mladé, zdravé jedince k »převzetí«, kdykoliv to potřebovali.

Spojené státy mají nejvíc vězňů na počet obyvatel. Jednak se na nich dobře vydělává, ale také – zmizí-li vězeň úplně, vůbec nic se neděje. Chce to jen jedno – soukromé vězeňství a soudce, kteří tam ochotně posílají lidi podle objednávek vězeňských bossů. Dalo by se to nazvat »svobodné vězeňství« – kdyby to nebyl protimluv. Jakých je tam plno...

Nejvíc triglavů bylo – pro mě kupodivu, pro Mor-gea-nu naopak logicky – rozptýleno po Skalistých horách. Místy nebylo snadné projet tamarami všemi cestami tak, aby obsáhly všechna zákoutí. Vyřešil jsem to tím, že jsem v oblasti Skalistých hor rozmístil pár pevných tamar, které obsáhly větší oblast. Znamenalo to ale ponechat tam obsluhu.

Jak mé tamary křižovaly Severní Amerikou, její mapa se pomalu, ale jistě zaplňovala. Kdekoliv jsem na ně přišel, zapisoval jsem si je do svých map v počítačích, ale hned jsem je také zakresloval do map Mor-gea-ně. Měla mapy podobné našim, až na to, že měla jižní pól nahoře a severní dole – jestli si to správně pamatuji, tak měli mapy orientované i Arabové a podle nich v dřívějších dobách i Evropané.

Mor-gea-na měla zajímavé zdůvodnění orientace svých map. Jih podle ní ukazuje na galaktický jih – a právě odtud prý přišli Kwijenové, kteří jí vytvořili první mapy našeho světa. Nechala mi dokonce jednu z nejstarších zobrazit – bylo na ní zajímavé zejména to, že Indie a Atlantis byly ještě samostatnými ostrovy, Himaláje neexistovaly a Atlantický oceán byl jen nepříliš širokým průlivem mezi Eurafrikou a Amerikou.

„Tohle jsou nejstarší mapy," vysvětlovala mi. „Tak to samozřejmě nepamatuji. V době, kdy jsem přijala nabídku Kwijenů, už byla mapa světa podobná té dnešní, až na Atlantidu

a pár ostrovů a zálivů, které se mezitím buď objevily, nebo naopak zmizely. Kwijenové pro mě postavili v Evropě a Asii osmnáct sídel, dvě z nich už neexistují. Krym nebyl v té době obklopený mořem, byla to kvetoucí vyvýšená náhorní planina na severním okraji pozvolna vysychajícího sladkovodního Černého jezera, jehož hladina byla o sto padesát metrů níže než je dnes a bylo i mnohem menší. Středozemní moře bylo v té době od Atlantiku oddělené hřebenem Gibraltaru, jeho hladina byla níž a pevniny bylo víc. Na pobřeží Středozemního moře i Černého jezera bylo množství kvetoucích měst a byly tu už poměrně rozvinuté říše.“

„O těch nic nevím,“ přiznal jsem zahanbeně.

„Pak totiž nastala katastrofa, která tehdejší civilizace smetla,“ nedala se Mor-gea-na zastavit. „Ostrov Atlantis ovládli triglavové a vyhrožovali mi, že zničí všechny lidi na Zemi. Odpověděla jsem protiúderem a potopila jsem triglavy i s Atlantidou a ovšem i jejich lidské otroky. Uvažovala jsem, že bude lépe lépe obětovat je, než nechat zničit zbytek světa. Zkáza pokračovala vlnou tsunami, která vyhubila civilizace na Madagaskaru a Jávě a zasáhla Indii, Čínu a Japonsko. Tomu bych zabránila, kdyby mě v té chvíli nezaměstnávala Evropa. Té se tsunami nedotkla, jenže dosavadní spojenci Atlantů, triglavové Wotanovy větve, prorazili ze msty Gibraltarský horský hřeben a vytvořili tam průliv. S tím jsem opravdu nepočítala. Voda z Atlantiku se vevalila do Středozemního moře, zaplavila pobřeží i s přímořskými osadami a přes Bospor potom přetekla i do Černého jezera, kde způsobila stejnou zkázu.“

„Proč to ale udělali?“ nelíbilo se mi to. „Komu tím, proboha, uškodili?“

„Udělali to ze msty,“ přikývla. „Jejich území v dnešní Británii se to nedotklo, zato to vyplavilo pobřežní osady podél obou moří. Z mapy zmizely desítky měst a slaná voda navíc vyhubila v Černém jezeře sladkovodní život. Proto všechna ta města tak záhadně zmizela! Jsou dnes na dně obou moří, jenže překrytá nánosy, takže nejsou přístupná. Hladina moře byla tenkrát až sto padesát metrů pod nynější úrovní a to je příliš velká hloubka i pro dnešní potápěče. Já si ještě polohu některých z nich vybavím a mám je i na mapách, ale – dnes už to jsou jen hřbitovy.“

„A tomu... Wotanovi... taková podlost prošla?“ otřásl jsem se.

„To se ví, že ne!“ odfrkla si. „Ono mu ani tohle nestačilo! Zatímco jsem zachraňovala vyplavované lidi, začaly jeho lodě přepadávat a hubit osady na atlantickém pobřeží Afriky. Naštěstí jsem si toho všimla – a dalším úderem jsem vyvolala vlnu tsunami i v Atlantiku. Britské ostrovy to zametlo i s Wotanovou větví triglavů, takže jediná známá památka na ně je dnešní Stonehenge.“

„Co je ale k takovému kroku vedlo? Vždyť museli vědět, že tě naštvou! Leda – neměli tam nějaký bunkr od Kšagů, na který by se spoléhali?“ hádal jsem.

„Správně hádáš, měli,“ přikývla. „Jenže má potopa zalila vchod pěti metry bahna a udělala z bunkru hrobku. Wotanova mumie je pod zemí dosud, i s jeho nejbližší družinou. Budeš-li chtít, ukážu ti je, dálnovid je zobrazí i ve věčné tmě. Jednou jsem se tam odvážila skočit, jenže tam není dýchatelný vzduch, ještě ráda jsem se v téže vteřině vrátila!“

„Oni se tam... udusili?“

„Ještě hůř,“ řekla. „Otrávili se. Vlastními výkaly. Správná smrt pro takové darebáky! Bahno nad nimi mezitím ztvrdlo na kámen a dodnes je tam jen čpavek a metan.“

„Wotan tam měl všechny tři »hlavy«?“ zeptal jsem se.

„Ne – jen svou hlavní. Dvě další jsem potom utopila u Kanárských ostrovů. Expediční lodě jsem ke dnu poslala rychle, ale velitelskou jsem jen nakřápla i se všemi záchrannými čluny, takže všichni muži na palubě dva dny usilovně čerpali z lodi vodu a zoufale sledovali, jak jim uvnitř pomalu stoupá. Nakonec šla i s nimi stejně pomalu ke dnu. A kolem se celou tu dobu prohánělí hladoví žraloci...“

„V Atlantiku byli tenkrát žraloci?“

„Pár jsem jich tam přenesla z Austrálie," řekla lhostejně. „Takových větších, tygřích, lidožravých. Dobře se tam tenkrát nakrmili."

Představil jsem si, jak kolem potápějících se lodí krouží ty trojúhelníkovité ploutve.

To musel být ale horor!

Ano, není na Zemi nic strašnějšího než rozzlobená Mor-gea-na!

Jenže když si připomenu ta zničená kvetoucí města po celém pobřeží Středozemního i Černého moře, desetitisíce utopených lidí, kteří se ničím neprovinili, nepřipadala mi smrt těch darebáků dost strašná. Nezbylo mi než s Mor-gea-nou souhlasit. Ostatně – musela to pak těžce vysvětlovat Kwijenům a ti jí nakonec uznali, že zvolila menší zlo.

Přiznali by jí i vytvoření Washingtonského zálivu, na jehož dně by kromě Pentagonu a hlavního města skončilo i dvanáct dalších měst včetně dvoumilionové oblasti Baltimoru?

Asi bude záležet na poměru ztrát způsobených ku zabráněným. Jenže Spojené státy mají v tomto bodě strašný deficit – počty naprosto neomluvitelných obětí Americké armády dosahují ve světě desítek milionů.

Ale Mor-gea-na to nejspíš neudělá. Pokud ovšem Simargl couvne.

Což není jisté...

*****

Toho dopoledne si mě ale Mor-gea-na zavolala naprosto nečekaně.

„Nech všeho a pojď ke mně!" nařídila mi nečekaně.

Zvědavost mě ovšem poháněla, takže jsem u ní byl málem jedním skokem.

Mor-gea-na seděla ve svém pohodlném křesílku u dálnovidu. Před sebou měla nízký stoleček, na němž byla jen jedna ozdoba – velká skleněná koule. A v ní se cosi míhalo.

„Pojď sem, budeš mým svědkem," pozvala mě. „Chce s námi jednat Simargl, náčelník triglavů Ameriky. Je prý na oficiální návštěvě u svého dobrého přítele Benjamina v pevnosti pod Jeruzalémem a mohu prý jednat s oběma."

Pokynula mi do druhého křesílka, takže skleněná koule ležela mezi námi. Když jsem se do ní zadíval, spatřil jsem v ní úzký obličej chlapa s bradkou.

„Poslouchám," oznámila směrem ke kouli.

„Doufám, že jsi tam osobně ty, Morano?" ozvalo se z koule.

„Jistě, vidíš mě snad," přisvědčila. „Poslouchám tě – co mi chceš sdělit?"

„Donesly se mi nějaké tvoje vyhrůžky," pokračoval tedy hlas. „Hodně silné, proč?"

„Byli u mě Rusové," odvětila mu. „Tvrdili, že jste vyslali na moře ponorky. Proč?"

„Jenže my máme ze satelitů neklamné zprávy, že Rusové naopak začali přemisťovat své strategické rakety. Vypadá to, že se chystají zaútočit oni."

„V tom případě nechápu tvou přátelskou návštěvu u Benjamina," podotkla poněkud jízlivěji Mor-gea-na. „Neměl bys být spolu s ostatními ve střehu doma?"

„Poslyš, Morano, znepokojují nás tvé pletky s Rusy!" zavrčel Simargl. „Odkdy dáváš přednost jedné straně? Takhle by to dál nešlo!"

„Jaképak pletky s Rusy?" naježila se. „Rusové sedí tiše doma a neodváží se vypustit ani jednu družici, aby se to nedalo chápat jako útok."

„A ten masakr na Ukrajině, to nebyl zločin?" vybuchl Simargl. „Povraždili tam i naši delegaci, máme právo být naštvaní! Oni nemají tajné služby, aby nevěděli, co se tam dělo?"

„To nebyl zločin Rusů," odvětila klidně. „A vůbec to nebyl zločin. Všechny jsem vás už mockrát varovala, abyste si nevšímali mých chráněnců. A Volos drze zabil mého hosta před mýma očima a navíc přímo v mém domě. A pak mi tvrdil, že si jeho větev bude dělat co chce, neboť mají vojáčků – a říkal jim »maso« – dost. Divíš se, že jsem to tak nenechala? Volos ode mne odvanul větrákem, víc než smrad z něho nezbylo, ale jeho drzost vyžadovala těžší trest než jedno spálené tělo. Umožnila jsem proto mému hostu, aby Volose zlikvidoval. Že přitom vyhubil na Ukrajině i Volosovu družinu a všechny, kdo se tam nacházeli? Ani to

jsem mu nevyčítala, nebyl to zločin, ale spravedlivý trest za jejich zločiny, pokud to budeme měřit počty mrtvých.“

„A ten tvůj chráněnec, ta tvá... návštěva, to snad nebyl Rus?“ namítl kousavě.

„Budeš se asi divit, nebyl,“ usmála se vlídně Mor-gea-na – ovšem já bych se při jejím úsměvu asi stáhl a nevyskakoval bych si.

„Co to bylo za větev?“ nadskočil místo toho Simargl.

„Česká, jestli ti to něco říká,“ klidně mu sdělila.

„Česká?“ vybuchl. „Tam přece nikdo nežije! Leda – ledaže by to byla ta divná Česká »Osvobozovací armáda«, nebo jak si říkají. S tou už nějaké trable máme. Jenže – co je to za větev? Tu neznám! Můžeš mi nějak přijatelně vysvětlit, jak mohla vzniknout, když jsi nám štěpení větví sama zakázala? Proč jsi ji vůbec připustila?“

„Asi protože nepochází vůbec od Kšagů,“ odvětila s milým úsměvem. „Je to zkrátka něco jiného. A jestli jste měli nějaké trable v Čechách, uděláte nejlépe, když je necháte na pokoji. Nechte Čechy Čechům, rozumíš? Když to uděláte, nebudete mít s nimi trable ani jinde ve světě. Ale jestli ti mohu hodně užitečně poradit, otoč okamžitě své ponorky.“

„Ale proč?“ namítal.

„Protože si to přeji!“ řekla najednou tak rázně, až jsem se otřásl.

„No dobře, dobře,“ ustoupil, zřejmě si všiml změny tónu jejího hlasu. „Ale nebude to jednoduché. S ponorkami pod hladinou nemáme spojení, musíme počkat, až se vynoří a až potom se dají odvolat.“

„Já si počkám,“ řekla už zase klidně. „Ale nepřej si mě, jestli to nemáš pod kontrolou a něco se stane. Mohla by tě potkat nepříjemnost. Už ti snad vzkázali, co by to mohlo být.“

„Dám si pozor!“ slíbil jí.

„To doufám!“ řekla.

*****

Zdálo se, že si Simargl rozmyslel Mor-gea-nu rozzlobit. Já jsem mezitím stihl dokončit mapování Spojených států. Na mnoha místech jsem měl své rezidenty, i když se už zdálo, že nebudou potřební. Až se atomové ponorky vrátí na základny, bude to konec chystané války. Nevadí, rezidenti měli i tak svůj význam. Jejich prostřednictvím jsem se blíže seznamoval se životem Spojených států. Přece jen být na místě je lepší než pohled z daleké Evropy!

Při jedné společné pozdní večeři jsem se Mor-gea-ny jen tak mimochodem zeptal, proč jí vlastně triglavové říkali bohyně, když s nimi neměla nic společného.

„Že se sami prohlašovali za bohy, to se dá pochopit,“ uvažoval jsem před ní nahlas. „Jim to nejspíš pomáhalo vládnout. Bohové jsou nedotknutelní, nepochybuje se o nich, těm se jen pokorně slouží. Ty ses jejich vlády neúčastnila, proč tě také prohlašovali za bohyni?“

„Já jsem s nimi nikdy nechtěla mít nic společného,“ řekla klidně. „Nikdy jsem lidem nevládla. Proč také? Mám všechno co potřebuji i bez otroků. To triglavové potřebovali, aby jim lidé přinášeli oběti a živili je. Když si tak na to vzpomínám, triglavové sami nikdy nic nepostavili, na všechno měli lidi. Lidé jim stavěli skvělé paláce, chrámy a hrady, triglavové si jen dobře žili a lidi ještě deptali. Začínali na dnešním Arabském poloostrově, tady měli své první říše ještě před Babylonem, ale Kšagové jim postavili i několik set podzemních útočišť po celém světě.“

„Takže si je Kšagové připravovali jako vládce světa?“

„Vládce... to ani ne. Vládci měli být oni, triglavové měli být jejich nejbližší zástupci, prostředníci mezi Kšagy a lidmi. A i když jsem Kšagy vyhnala, triglavové se pořád zaobírali projektem stavby kosmické válečné základny pro své pány.“

„A co Kšagům říkali Kwijenové?“

„Naštěstí se spolu nikdy na Zemi nesetkali," vzdychla si. „Kwijenové tu byli mnohem dřív a předem mě varovali, abych na Zem žádné mimozemské vetřelce nepustila, že bych se jich pak těžko zbavovala. Měli pravdu – oni sami tady nezůstali."

„Kwijenové byli výjimka, takové bílé vrány, že?" nadhodil jsem.

„Oni byli skutečně bílí," řekla Mor-gea-na vážně. „Bílí jako sníh. A vyzařovalo z nich dobro, nebo jsem to tak aspoň cítila. Dodnes trvám na tom, že byli jediní, kdo to s námi na Zemi mysleli dobře."

„Ne jako Kšagové nebo Ipájové?" usmál jsem se.

„To se nedá srovnávat," ujistila mě. „Jednoho Ipáje jsi viděl sám a jestli mu říkáš černý opeřený skrček, je jasné, že ho za nějaké velké dobro nepovažuješ. Kšagové byli větší než lidé Země, měli srst rudohnědou, takže se z dálky podobali medvědům. Ani jedni, ani druzí nedělali pro lidi na Zemi nic dobrého."

„Takže lidem na Zemi vládli a vládnou triglavové," shrnul jsem to. „Možná tu nějakou dobu byli i mutanti jako já, od Ipájů – myslím tím desetihlavého Rávanu – ale ti už tu nejsou a jestli jsem to dobře pochopil, triglavové je vyvraždili. Do toho ses nemíchala?"

„Ne," přikývla. „Nezajímali mě. Z mého pohledu to dlouho vypadalo tak, že triglavové sice lidem vládli, ale přinášeli jim ledacos nového, jakýsi pokrok. Říše vedené triglavy měly vyšší – dnes bychom řekli »životní úroveň« – než oblasti, kde byli lidé bez vládců. Nesváry mezi vládci byly také odjakživa. Triglavové si, navzdory mému zákazu, pořád pěstují svou myšlenku, že budou stavět pro Kšagy kosmické vojenské základny – mám podezření, že to mají dokonce zanesené geneticky. Pár rozestavěných objektů jsem jim dokonce rozvalila, dokud s tím nepřestali. Ale Rávanova banda byla ještě horší, ti si ani na pokrok mezi lidmi nehráli. Nevadilo mi, když je triglavové vyhubili."

„A nenapadlo tě pomoci trochu lidem, aby se bez těch parazitů obešli?"

„Napadlo," přikývla. „Jednu dobu jsem triglavy trochu dusila. Povolila jsem jim jednu říši kolem Babylonu a druhou v Indii, ale ty lišky podšité se hned začaly snažit, aby právě jejich říše byly vrcholem blahobytu – a když chtějí, tak to opravdu dovedou! Uznala jsem jim to a zrušila svá omezení. Začali se rozlézat po světě, nejprve kolem Indie, pak dál. Brzy byli po celém známém světě, jen Amerika a Austrálie byla od nich čistá, jenže později se ukázalo, že lidé ponechaní sami sobě moc pokroku nevymyslí. Australané zůstali na úrovni doby kamenné a v Americe to dotáhli sotva k bronzu – a pak si nevěděli rady se železnými a zejména se střelnými zbraněmi konkvistadorů."

„Takže bylo lepší ponechat vládu triglavům?"

„Myslela jsem si to," přitakala. „Nechala jsem je tedy být a soustředila jsem se jen na nebezpečí z vesmíru. Je toho také dost, vychýlila jsem mezitím dva velké asteroidy a pár set malých... v poslední době se hodně projevil Jupiter, promíchal asteroidy, hvězdáři dokonce zaznamenali pád velkého asteroidu na Jupiter, až ze Země bylo vidět, jaká to byla šlupka... nechci se chlubit, ale beze mne by už lidstvo jako takové neexistovalo hned několikrát."

„A světu vládnou triglavové," vzdychl jsem si. „Vážně věříš, že to bez nich nejde?"

„Dlouho jsem si to myslela," přikývla. „Až v poslední době jsem pochopila, že vládci sice lidem pokrok přinášejí, ale současně účinně zabraňují tomu, aby si ho lidé zavedli sami. Dokonce na světě zavedli instituce, které pokrok velice účinně potlačují."

„Jaké instituce?" zajímalo mě. Mor-gea-na však neodpovídala. Najednou strnula a jako kdyby se zaposlouchala do sebe anebo do nějaké vzdálené hudby. Poslouchal jsem také, ale nic jsem neslyšel, v Mor-gea-nině podzemním sídle by byl slyšet i pád špendlíku.

„Á – máme nového kosmonauta," řekla potom skoro spokojeně.

„Někdo vypustil další pilotovanou kosmickou loď?" zeptal jsem se. Zajímalo mě, jak rychle se o tom Mor-gea-na dozvěděla. Jenže tomu bylo jinak.

„Kosmická loď?" ušklíbla se. „To je trochu přehnané tvrzení. Jen obyčejné letadlo."

„Letadlo jako loď, dnes se tak označuje všechno co létá do kosmu,“ mávl jsem rukou. „Kdo to ale vypustil na oběžnou dráhu?“

„Já,“ řekla Mor-gea-na.

*****

Astronauti

Americký neviditelný nadzvukový strategický bombardér Rockwell B-1 Lancer byl vyvíjen pro těžké jaderné údery v hloubi Sovětského svazu. Jeho stealth technologie nebyla úplně na výši, proto ho později využívali na běžné taktické úkoly v Afghánistánu, Jugoslávii a v Iráku, kde mu žádná protivzdušná obrana nehrozila.

Protivzdušná obrana České republiky rovněž prakticky neexistuje, české stíhačky se ani nepokusily vzlétnout, když jeden bombardér bezstarostně přeletěl hranice z Německa do Čech a mířil černou nocí nadzvukovou rychlostí ve výšce čtrnáct tisíc metrů na Prahu. Jeho radarový odraz je slabší než od dopravního letadla, takže ho ani letištní radary nezachytily.

Při přeletu nad čárou Plzeň – Chomutov se však letoun znenadání vzepjal, nabral směr ostře šikmo vzhůru a začal tak prudce zrychlovat, až akcelerace vmáčkla posádku do křesel. Ve třiceti kilometrech výšky vysadily motory, ale letoun zrychloval dál. Dříve než se dostal nad čáru Příbram – Rakovník, dosáhl neuvěřitelné rychlostí dvaceti osmi tisíc kilometrů za hodinu, Prahu přeletěl ve výšce osmdesáti tisíc metrů a mířil směrem k polské Varšavě a dál nad Bělorusko a Rusko. Až pak přestal zrychlovat, ale neklesal. Souběžně s ním se vznášelo i osm těžkých pum, uvolněných ze závěsů. Posádka je odhodila v marné snaze udělat něco proti divnému chování letadla, které je očividně neposlouchalo. Ani bomby však nepadaly. Provázely letoun v nevelké vzdálenosti, nevzdalovaly se, ani se mu nepřibližovaly, jak se na beztížný stav sluší.

Sledovali jsme letoun na Mor-gea-nině dálnovidu. Mohli jsme si vybrat – buď pohled ze strany, nebo i pohled dovnitř do pilotní kabiny. Ze strany jsme viděli, jak z motorů uniká palivo v podobě rychle se rozplývajícího oblaku. Nehořelo, jen se vypařovalo a rozplývalo. Kolem chyběl vzduch, v této výšce bylo poměrně slušné vakuum, které nebránilo letu, ale udusilo motory. Každému bylo jasné, že proudové motory nemohly letoun až na oběžnou dráhu vynést, přesto tu byl – mimo běžné režimy letu, ve studeném kosmickém prostoru.

Uvnitř letadla bylo vidět, jak posádka propadla panice. Už asi věděla, že nemůže dělat pro svou záchranu vůbec nic. Ve vakuu motory nepracovaly, křídla nenesla a ani kormidla nefungovala. Bez motorů zkolabovaly i generátory elektřiny a nouzové osvětlení nestačilo. Akumulátory nebyly na něco takového stavěné a bylo jasné, že se brzy vyčerpají. Závidět jim nebylo co – asi jako tonoucím v lodi, kolem níž krouží žraloci.

Skleněná koule na Mor-gea-nině stolku cinkla a objevil se v ní obličej boha Triglava.

„Poslyš, co to má znamenat?“ rozkřikl se na ni. „Slíbili jsme, že nebudeme útočit, ale teď na nás letí nějaká mezikontinentální střela z Německa! Víš o ní aspoň?“

„Ta se vás vůbec netýká,“ odvětila klidně Mor-gea-na. „Když trochu lépe spočítáš její dráhu, zjistíš, že to není balistická střela, ale družice na stabilní oběžné dráze. Přeletí vás a bude si dál létat kolem Země.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ zarazil se Triglav.

„Protože jsem ji na tu oběžnou dráhu umístila,“ odsekla Mor-gea-na.

„To nebyl dobrý vtip!“ zpražil ji Triglav. „Nám se aktivovala protiraketová obrana!“

„Tak ji fofrem uklidni,“ navrhla mu klidně. „Nebylo to zaměřené proti vám, ale proti mému hostu – a jak asi tušíš, ani já to nepovažuji za vtip, natož dobrý! V téhle chvíli to mrzí jen piloty té družice, ale stokrát víc to bude mrzet toho, kdo za tím stojí, to mi věř!“

„Nějak se mi to nezdá,“ namítal Triglav. „Němci žádné satelity nevypouštějí. A kromě toho má ta tvoje družice nesmyslnou a krajně nevýhodnou oběžnou dráhu!“

„Však to původně ani nebyla družice,“ uklidňovala ho Mor-gea-na. „Je to bombardér, vyslaný z Německa do Čech, který jsem popostrčila na oběžnou dráhu. Kolem se vznášejí bomby, odhozené posádkou, když zkoušela vše možné i nemožné. Uvnitř jsou čtyři piloti, díky přetlakovým oblekům jsou ještě naživu, ale na kosmonauty nejsou dost dobře zásobení.

Nejspíš ještě pár hodin vydrží, než jim dojde vzduch. Nehodlám ale v jejich prospěch hnout ani prstem, podle mě si to plně zaslouží.“

„Takže je to přece jen tygří žert Morany!“ zažertoval Triglav trochu ulehčeně.

„Ten žert nevyšel ode mne,“ opravila ho. „Obrátila jsem ho proti těm, kdo si mysleli, že dávám varování jen pro legraci. A vy buďte rádi, že vás s tím nespojuji.“

„Jsem rád,“ souhlasil. „A lituji každého, koho s tím spojíš.“

„To ještě uvidíš!“ slibovala mu. „Opakuji – snaž se teď nehnout prstem a nech si zajít všechny chutě na protiúder. A nerozčiluj mě, teď jsem na tahu já, Morana!“

„Už mlčím!“ řekl Triglav a zmizel.

„Dobře děláš,“ zavrčela za ním.

*****

Na reakci k unesení bombardéru na oběžnou dráhu jsme nemuseli dlouho čekat. Ozval se – přesně podle Mor-gea-nina očekávání – sám Simargl, tentokrát z Ameriky. Jak se tam tak rychle stihl vrátit, mi bylo tak trochu záhadou, která se však brzy vysvětlila.

„Je tam Morana, nebo někdo jiný?“ ozvalo se ze skleněné koule, která tu, jak jsem už dávno pochopil, měla úlohu videotelefonu, až na to, že ji Mor-gea-na měla ještě od Kwijenů a tedy byla přes pětadvacet tisíc let stará. Mor-gea-na by ji jinak na nic nepotřebovala, sama se sebou se bavit nemusela, ale věnovala ji každé oficiálně uznané větvi triglavů, aby na ni měli spojení a mohli případným vysvětlením zabránit její akci. Triglavové měli i tento její prostředek v jisté úctě – dobře věděli, že Moraniny akce mohou být příliš ničivé, než aby si z nich mohli dělat legrácky. Druhým důvodem jejich úcty k tomuto zařízení bylo to, že sami zatím nic takového neměli. Skrankiora, neboli skleněná koule Kwijenů, má nepřekonatelné vlastnosti. Ať je kde je, na dně moří i v hlubokých dolech, vždy má jasný zvuk a hovořící se v ní navíc jasně vidí.

Moranina skrankiora umožňovala dorozumívání i triglavům, ale Morana měla vždycky přednost. Pokud se rozhodla volat některému ze šéfů a on se právě bavil se šéfem jiné větve triglavů, přerušila jim vždycky bezohledně hovor, ale dělala to jen když se sama chystala k nějaké akci a dávala jim poslední možnost vysvětlení, takže se nikdy neodvážili protestovat, že jim leze do hovoru. A zatímco ona vždy viděla, kdo jí volá, sama měla i další privilegium – nemusela se tomu druhému ukazovat. Jakkoliv věděli, že je to nerovnoprávné, nemohli proti tomu nic namítat – byl to její prostředek, ne jejich.

Poslední dobou ponechávala Mor-gea-na video-část skrankiory uzamčenou a na druhé straně tak nebylo jisté, kdo právě skleněnou kouli obsluhuje. Zda je to ona sama nebo její host, kterým všichni pravověrní triglavové opovrhovali.

„Poslouchám tě,“ odvětila tedy Mor-gea-na, aby mu dala najevo, s kým jedná. Jistě ji poznal po hlase, což nebylo tak obtížné, její hlas je nezaměnitelný.

„Mám zde hlášení od naší základny v Evropě,“ pokračoval tedy Simargl. „Ztratilo se nám letadlo, zabloudilo při cvičném letu a pak zmizelo. Radary ukázaly, že zmizelo směrem vzhůru do výšky nedosažitelné pro ten typ. Není to tvá práce? Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Vysvětlím ti to, až mi přijatelně vysvětlíš, co dělalo vaše letadlo nad sousední zemí s nákladem nukleárních bomb na palubě,“ zaútočila naopak Mor-gea-na.

„Vždyť už jsem to řekl,“ opáčil dotčeně Simargl. „Zabloudilo tam při cvičném letu. To se přece stává.“

„Přijala bych to jako vysvětlení, kdybys nedávno nevyhrožoval prezidentovi té země, že v případě jeho neústupnosti zabloudí nad jeho zemičku váš bombardér a jakoby omylem upustí na hlavní město nukleární bombu,“ otloukla mu o hlavu jeho dávné vyhrůžky, čímž i mně dala najevo, že události v Čechách sledovala už dřív. Já jsem to považoval za dávno odbytou věc, proto jsem si jí na tento incident nikdy nestěžoval, ale v těle prezidenta jsem to tenkrát v televizi před vlastní sebevraždou patřičně rozmázl.

„Ty jsi nikdy nikomu nevyhrožovala?“ zeptal se jí Simargl trochu zaraženě, zřejmě to od ní také nečekal.

„Vyhrožovala,“ připustila. „Jenže takové věci pak obvykle plním. Takže mi tu přestaň vykládat o bloudění – bylo to klasické plnění vyhrůžek, jenže jsi při tom zapomněl na moji poznámku, co udělám každému, kdo Čechy nenechá na pokoji.“

„Vždyť se zase tak moc nestalo,“ namítal.

„Nestalo,“ souhlasila. „Až na to, že teď kolem Země krouží nejen vaše letadlo jakoby nová kosmická stanice, ale vedle ní navíc osm pum, obsahujících pravé nukleární hlavice. Mám ti je hodit na hlavu? Co je to za cvičný let s takovým nákladem na palubě?“

„No – někdy se přece kvůli věrohodnosti cvičí i s ostrými!“ snažil se ještě Simargl.

„V tom máš pravdu,“ ustoupila – podle mě dost nečekaně. Ale byl to spíš jen úkrok.

„Pak ale jistě pochopíš, že i já mohu cvičit s ostrými,“ pokračovala. „A protože nechci působit velké apokalypsy, cvičím dnes jemnější akce. Nedávno jsem sledovala, co umí můj nový host – ano, ten, se kterým jste měli trable v Čechách. Vyzkoušel si krásnou výběrovou zbraň, která zabíjí jen vás, ale obyčejných lidí se netkne. Předhodila jsem mu jako předmět výzkumu Volosovu větev na Ukrajině. Nebyly to nevinné oběti, Volos přímo přede mnou zabil mého hosta, takže to byla oplátka. Výsledek už znáš. Ukrajinská větev je i s Volosem minulostí, jenže při tom víceméně omylem zhebla i vaše delegace – měli zkrátka smůlu, jak sám tak rád říkáš.“

„Poslyš – nepoužil tu zbraň ten tvůj host už předtím v Čechách?“

„Použil,“ souhlasila. „Ale to byly jeho pokusy, ne moje. Myslím, že se mu osvědčila. Strašíte dnes Čechy svými vojsky, takže přimhouřím oči nad pokusy Čechů.“

„Ale my máme s Čechy dohody, že nás nechají dělat, co uznáme za vhodné!“ čertil se.

„Jo, to máte,“ připustila. „Vnutili jste jim loutkovou vládu a s tou jste uzavřeli dohody, že smíte v Čechách beztrestně vraždit. Svržená vláda na to ale nepřistoupila, takže vás dnes oficiální Armáda České republiky nechává vraždit a »Česká osvobozovací armáda« na vás střílí. Ale to přece znáte už dávno. Všude ve světě vám vaše loutkové vlády nepřeloží stéblo přes cestu, zatímco lidové armády vás zabíjejí, kde mohou.“

„Nelegálním armádám říkáme všude ve světě teroristi!“ vybuchl Simargl.

„To je čistě vaše označení,“ pokrčila rameny Mor-gea-na. „Já tak odjakživa nazývám okupační armády, kdekoli je nasadíte. A nechtěj po mně, abych vaše teroristy litovala. Volos si dovolil drzost jako nikdo jiný, zabít mého hosta přímo u mě. Triglav skřípal zubama, když byl u mě vyjednávat a viděl moji návštěvu, ale zabíjet se neodvážil. Proto ho nechávám na pokoji. Poslyš, co kdybych ti teď navrhla, abys stáhl všechny své vojáčky na vlastní území? Triglav proti vám nehne prstem, to ti mohu zaručit. A ve světě bude rázem klid.“

„Ty ses zbláznila?“ vybuchl Simargl. „To by se celé naše impérium rychle sesypalo!“

„Ale nesesypalo,“ krotila ho. „Máte přece nejpokrokovější vědu, už to je výhoda.“

„Nás drží banky a ne věda!“ namítl.

„Tak banky zrušte a nechte vědu, ať dělá, co umí!“

„Představuješ si to příliš jednoduše, ale tak to nefunguje!“

„Vy to děláte příliš složité, nefunguje to taky, jen je při tom víc mrtvol!“

„Na tom se zkrátka neshodneme!“ řekl.

„Neshodneme,“ souhlasila. „Doposud jsem vás nechávala spravovat svět, protože jsem měla dojem, že lidem pomáháte s pokrokem. Poslední dobou se mi zdá, že pokroku naopak sveřepě bráníte. Zkusíme to tedy jinak. Stáhnete vojska z Evropy a z Asie a vyzkoušíme, jestli to bude lepší nebo horší.“

„To se ví, že to bude horší!“ řekl přesvědčeně Simargl.

„Když říkám vojska, myslím tím nejen vojáky, ale i tajné agenty,“ nedala se zastavit. „Přestanete zkrátka škodit veřejně i pokoutně. Všechny své lidi odvezete i s armádami.“

„To má být ultimatum?“ naježil se Simargl.

„Ultimatum je poslední varování,“ řekla Mor-gea-na. „Tohle snad ještě není poslední. Ale je dost důrazné a nemám ve zvyku ustupovat. Když něco řeknu, tak to platí.“

„To ti nakukal ten tvůj... host?“

„Kdy jsem si nechala něco namluvit?“ opáčila. „Mám své zdroje, zacházím s nimi po svém a každou vaši stížnost jsem si vždycky důkladně ověřila. Jedinou odlišnost vidím dnes v tom, že nechci používat své prostředky. Jsou příliš mohutné. K zabití mouchy není vhodný granát a podle mě je lepší podpořit toho, kdo stejného cíle dosáhne s menším počtem obětí.“

„Likvidaci Volosovy větve říkáš »menší počet obětí«?“ rýpnul si.

„Jistě,“ přikývla. „Kromě Volosových darebáků nezemřel ani jeden člověk. Přiznej si, to jste nikdy nedokázali! Vždycky jste pobili více »vedlejších obětí« než těch, o které vám původně šlo.“

„To je riziko každé války!“ odsekl.

„Když to chápeš takhle, pak to vlastně ani válka nebyla,“ otočila to. „Trest dopadl jen na viníky, takže jde o akt čisté spravedlnosti.“

„Nehraj si s pojmy »válka« a »spravedlnost«!“ vybuchl. „Co ty máš co mluvit o válce, když jsi bez jejího vyhlášení napadla Atlantidu? A o spravedlnosti, když zabíjíš bez soudů?“

„Válku Atlantidě jsem nevyhlásila, tu vyhlásila Atlantida mně,“ odsekla. „Vyhlášená byla, ne že ne. A nemluv mi tu o spravedlnosti, soudy máte zkorumpované a nespravedlivé až běda! Kdy jste na ně naposledy dohlédli, aby soudily spravedlivě? Hlavně aby neškodily vašim zájmům, ale to není žádná spravedlnost!“

„Spravedlnost, spravedlnost!“ odfrkl si. „Jdi k čertu s tvou spravedlností! Za chvíli nás budeš honit, že nesmíme utiskovat lidi a kdoví, co si potom ještě vymyslíš!“

„Lidi byste utiskovat neměli,“ chytila ho za slovo. „Neříkej, že to bez toho nejde!“

„Nejde!“ odsekl. „A vojáčky nestáhneme! Máme jich nadbytek a když je pobiješ, bude aspoň vidět, jak to s tou spravedlností myslíš doopravdy!“

„Varovala jsem tě dost důrazně, stejně jako Volose,“ řekla Mor-gea-na a hlas jí trochu zmrazivěl. „Volos tomu nasadil korunu vraždou v mém domě, ty máš zase na krku vyslání toho bombardéru. Nechci a nebudu zabíjet nevinné vojáčky, ale piloti letadla s nukleárními bombami na palubě nevinní nejsou. Sundej si je tedy z oběžné dráhy sám, já pro ně nehnu prstem, ačkoliv bych mohla. Vlastně jsem jediná, kdo by je ještě mohl dostat dolů živé a za chvíli už to bude nemožné i pro mě, neboť už brzy zemřou. Ale teď dobře poslouchej! Jestli do půl roku najdu vaše vojáky kdekoli mimo vaše území, přijdu si pro tebe a tvé komplice. Skončíte jako Volos nebo Wotan!“

„Jedno si neuvědomuješ, Morano!“ odsekl Simargl. „Máme v ruce knoflík od úplného zničení světa. A kdyby se s námi něco stalo, odpálí to lidé, kterých se tak hloupě zastáváš!“

„Chceš mi dokonce vyhrožovat?“ zarazila se Mor-gea-na. „Měl by sis to hodně rychle rozmyslet. Pamatuji si tě dost dlouho a ty mě také, ale nemáš tušení, co ještě mám v záloze.“

„Myslím, že jsi podcenila náš vědecký rozvoj,“ řekl Simargl sebevědomě. „Jsi na světě dlouho, vím. Ale věda se rozvíjí jenom na naší straně. I my máme některé prostředky ještě od Kšagů, ale náš vývoj šel poslední dobou dopředu tak rychle, že si to neumíš představit!“

„Budeš-li si to myslet i nadále, budu tě možná i litovat,“ vzdychla si. „Nejspíš nevíš, do čeho se ženeš!“

„Trhni si nohou, babo!“ zavrčel Simargl – a zmizel.

„Jak chceš!“ vzdychla si.

*****

Chvilku po nepřívětivém rozloučení se Simarglem se Mor-gea-na obrátila ke mně.

„Byla s ním řeč?“ zeptala se mě už zase skoro klidně. Byla to očividně jen řečnická otázka, co se na to dalo odpovědět?

„Bude to problém," vzdychl jsem si.

„Proč si to myslíš?" zeptala se mě, jako kdyby jí to nebylo jasné.

„Ten knoflík od úplného zničení světa..." připomněl jsem jí.

„Knoflík možná mají," usmála se trochu pohrdavě. „Jen se obávám, že si ho na kabát nepřišijí a na nic jiného jim nebude."

„Simargl ten knoflík mínil obrazně," řekl jsem. „Myslel tím, že jsou schopní dát povel ke zničení celého světa. A na to nejspíš mají, jinak by nebyl tak sebevědomý."

„Sebevědomý, říkáš?" ušklíbla se Mor-gea-na. „Já tomu říkám – drzý jako opice!"

„Jenže – slyšela jsi někdy spojení slov »zbraně posledního soudu«?"

„Slyšela," řekla klidně, jako kdyby jí to nic neříkalo. „Tak přece říkali svým zbraním i Atlantiďané. V současnosti jsem to slyšela v jiném spojení, ale stejně namyšleně."

„A slyšela jsi termín »kobaltová bomba«?"

„Jistě," přikývla. „O to přece jde. Má to být atomová bomba, obalená tunami kobaltu. Předpokládá se, že při výbuchu se veškerý kobalt změní na silně radioaktivní a rozpráší až do stratosféry, odkud pak začne padat. Je to ono?"

„Ano," přisvědčil jsem. „Jenže takto zaktivovaný kobalt je příšerně radioaktivní a má poměrně dlouhou životnost. Někde jsem četl, že se kobaltová bomba nemusí dopravovat na území protivníka, protože je úplně jedno, kde se odpálí. V každém případě vyhubí veškerý život na Zemi až na pár škorpionů, mravence a podobné druhy, kterým radiace nevadí. Proto se tomu říká »zbraně posledního soudu«."

„A dá se taková zbraň odpálit bez elektřiny?" zeptala se. „Oni mají »zbraně posledního soudu«, my zase chibiny!"

„No..." zamyslel jsem se. „Řekl bych, že to bez elektřiny odpálit nepůjde."

„Tak vidíš – nač se bát takového hadrového strašáka?" usmála se.

„Jenže to bys musela vědět, kde tu bombu mají schovanou," namítl jsem. „Tohle může být úplně kdekoliv, Aljaškou počínaje a Havajskými ostrovy konče."

„Jenže stačí, když jim vyřadím elektřinu v jejich středisku NORAD pod Cheyennskou horou a budou nahraní, protože bez elektřiny ten povel neodešlou."

„Ono to může být i obráceně," připomněl jsem jí. „Ten, kdo sedí u té bomby, ji může odpálit právě proto, že nedostane signál, aby to nedělal. Stačí aby měl domluveno, že každý den ve stejnou dobu musí dostat rozkaz »nic nedělej«."

„Ten někdo by musel být pěkný idiot, aby je poslechl," zavrčela.

„Nemusí vědět, co dělá," podotkl jsem. „Může si myslet, že zapne neškodný větrák, či co. Případně to může být i obyčejný časový spínač, který pravidelně dostává prodloužení lhůty k sepnutí."

Mor-gea-na se zamyslela a bylo vidět, že opravdu přemýšlí.

„Myslela jsem, že se obejdeme bez mých prostředků, ale teď se zdá, že to budu muset řešit jako vždycky..." zavrčela. „Pro nezúčastněné lidi to ale bude hodně drsné. A já se tak těšila, že to půjde bez »vedlejších ztrát«!"

„Myslíš, že můžeš takové pohromě zabránit?" podíval jsem se na ni vyčkávavě.

„To se ví!" vzdychla si. „Od toho na Zemi jsem, abych takové patálie řešila! Jenže mé prostředky nejsou citlivé k jednotlivcům... I když zachráním lidstvo jako celek, pár milionů lidí to odnese. Už mám těch triglavů vážně po krk! Měla jsem je vyhubit hned na počátku. Jsou to paraziti a není s nimi řeč!"

„Těm v Rusku jsi ale slíbila, že jim neuškodíš!" namítl jsem.

„Dokud i oni něco neprovedou," vzdychla si. „Ale já slovo držím."

„Jak jsem je naposledy viděl, mají z tebe respekt," mínil jsem.

„Mají," přikývla. „Od Atlantidy vědí, že ovládám větší síly než oni. Chlubili se kdysi jednou obrovskou atomovou bombu, ale vysmála jsem se jim. Mrzí mě, že jsem jim včas

nezakázala vyvraždit miliony lidí v jejich pověstných táborech smrti. Já vždycky reaguji se zpožděním, když už se něco nechutného děje. Ale tohle je něco jiného. Tohle budu muset vyřešit silou. Nedělám to ráda, ale když to jemněji nepůjde...“

„Co bys mohla dělat, kdyby tu kobaltovou bombu už odpálili?“ zeptal jsem se jí.

„Odeslala bych to všechno do vesmíru,“ řekla. „Jenže i s částí zamořené atmosféry, to by způsobilo hodně problémů nejen na místě, ale po celém světě.“

„To by asi záviselo od toho, jak rychle se o takovém výbuchu dozvíš,“ mínil jsem. „Na tom totiž záleží, jak hodně se radioaktivita po světě rozleze.“

„To se dozvím okamžitě,“ ujistila mě. „Při každém nukleárním výbuchu vzniká silný elektromagnetický impuls. Simargl ještě netuší, že rozvoj vědy nebyl jenom na jejich straně. Mám dnes přehled o každé atomové prskavce a mohla bych reagovat okamžitě. Dokonce to mohu zařídit tak, aby to reagovalo i beze mne. Ani já nemám jen holé ruce.“

„Mohla bys zařídit, aby to každý nukleární hřib odeslalo do vesmíru?“

„Mohla – ale fungovalo by to na elektromagnetický impuls, takže by to spustilo tutéž akci i na kdejaký pokusný výbuch, ať to udělá Simarglova banda nebo někdo jiný.“

„To by snad nevadilo, ne? Když bouchne atomovou prskavku někdo jiný, určitě kolem toho lidé nebudou. Nanejvýš se budou divit účinkům.“

„Ty si asi neumíš představit, co by to znamenalo, že?“ podívala se na mě utrápeně.

„Neumím,“ přiznal jsem. „Ty snad ano?“

„Já ano,“ řekla. „Odeslala jsem takhle do vesmíru biologické zbraně Atlantiďanů, ještě než jsem celou Atlantidu zadupala pod moře. Nemohla jsem je ponechat na Zemi, mohly by se z vody dostat na pevninu a stačilo by málo... vycucla jsem je proto i s okolní atmosférou a vyplivla co nejdál. Ujišťuji tě, nikdy jsi neviděl tak příšerný hurikán! Atlanťané odlétli do vesmíru a jen nepatrný zbytek skončil na dně oceánu. Nikdy se to už neopakovalo, ale bylo to opravdu drsné a od té doby jsem ani já nic takového neviděla. Nezdá se to, ale i vzduch může vážit statisíce tun a když náhle odletí, vezme s sebou všechno mimo pevných skalních bloků. Proto jsem se Triglavovi vysmála i na jejich Car-Bombu! Naštěstí jsou mezi Rusy i pamětníci Atlantidy, byli sice od toho daleko, ale i tak si prožili nepříjemné chvíle. Kam se na to hrabou nukleární bomby!“

„Jenže – nebyla u toho radioaktivita,“ podotkl jsem.

„Pravda,“ zvážněla ještě víc. „To je opravdu svinstvo srovnatelné s biologickou zbraní Atlantů. Věřím, že bych to dokázala odvrhnout do vesmíru, ale... aby opravdu nic neuniklo, musela bych toho pro jistotu odvrhnout do vesmíru opravdu hodně. U Atlantů jsem věděla, kde to skladují, takže jsem odfoukla jen jeden komplex budov – a stejně to servalo skoro celý ostrov. Kdyby ale vybuchla kobaltová bomba, bylo by toho na objem mnohem víc – a pak by muselo být větší i okno do vesmíru. No – nechtěla bych pak být poblíž!“

„Být to někde na Havaji, tak to asi zdevastuje celé souostroví, co?“

„Ani to nechtěj vědět!“ mávla rukou. „Ale budu to muset připravit, rozhodně lépe než nechat to být. Simarglova banda tedy vyhrožuje. Tvrdí-li, že mají v ruce knoflík od úplného zničení světa, znamená to, že něco takového už připravili. A to je dobrý důvod podniknout proti nim nějakou protiakci, i když svět je dnes lidnatější než v dobách Atlantidy a počet obětí bude vyšší. Nezbude mi než se na to připravit. Jestli ale něco takového podniknou, pak Kwijenům snadno zdůvodním i úplné vyhubení triglavů v Americe.“

„Lepší by bylo, kdyby to uznali jako lumpárnu sami a ukončili to,“ podotkl jsem.

„Idealisto!“ zpražila mě.

*****

Nedalo mi to, musel jsem se podívat na čtyři nedobrovolné astronauty. Dálnovid mi je ukázal přímo v jejich kabině. Dva se vznášeli v beztížném stavu – odepnuli se od přívodů, za sklem přilby měli krev, zřejmě se ve vakuu uvařili ve vlastní krvi. Dva seděli v křeslech

a ztěžka lapali po dechu. Už jim zřejmě mnoho vzduchu nezbývalo. Ještě byli živí, bylo ale znát, že melou z posledního. Letecké přetlakové obleky mají ke skafandrům hodně daleko, něco zachrání, ale ne na dlouho.

„Poslyš, říkala jsi předtím, že jsi jediná, kdo je může dostat dolů," obrátil jsem se na Mor-gea-nu. „Nemohla bys..."

„Snad je nelituješ?" podívala se na mě divně. „Uvědom si, tihle čtyři grázlíci chtěli hodit atomové bomby právě na tvé krajany, odnesla by to nenapravitelně i Praha!"

„Tak jim aspoň zkraťtrápení!" požádal jsem ji.

„No dobře, citlivko!" zaškaredila se na mě trochu.

Za okamžik jsem zpozoroval atomové bomby, uvolněné ze závěsů letadla, jak nabírají rychlost a mizí z dohledu letadla. Mor-gea-na z nich udělala družice slunce, aby nemohly ani náhodou spadnout na Zem.

Ochrnutý Rockwell B-1 Lancer pak začal prudce brzdit. Dvě mrtvoly se ihned nalepily na přední skla pilotní kabiny, zbývající dva piloti viseli na popruzích. Brzdění bylo poměrně krátké. Změnilo oběžnou dráhu, takže se vřízla do atmosféry, ale nebylo natolik intenzivní, aby přibrzdilo kosmickou rychlost letu na snesitelnou.

Od špice letounu začaly odlétávat plaménky. Houstly a sílily. Špice se brzy rozžhavila dorůžova, pak doběla a odlétávaly od ní kapky roztaveného kovu.

Odtrhl jsem se od té podívané.

Těm už nepomůže ani Morana.

*****

Šachy se smrtí

Následující dny se Mor-gea-na zavřela do svého pokoje a nevycházela. Ponechala mi tak svobodu rozhodování, co chci sledovat dálnovidem. Pokoušel jsem se vyznat v podzemí bunkru Cheyenne Mountain a snažil jsem se spojovat světélka tamary s konkrétními vojáky. Vycházelo mi, že triglavové mají hodnosti od plukovníka výš, zatímco obyčejní vojáčci spíš plní úlohu pucfleků, kuchařů a skladníků. Vyšší hodnosti měly vojákyně, zaměstnané buď jako zdravotnice, nebo doplňovaly počítačové obrázky – tato činnost mi však připadala jako zbytečná. Spíš se mi zdálo, že jsou tam hlavně aby tam vůbec byly i nějaké ženy.

Triglavové s nimi ale nejspíš počítali jenom – na chov! Potřebovali zachovat lidský rod i po případné atomové válce, ale ne z lidskosti. Odkud by se jinak »doplňovali«?

Hledal jsem mezi nimi Simargla, ale zřejmě tam nebyl. Možná tam byla jeho druhá nebo třetí »hlava«, jenže ty neměly jeho podobu, jak jsem si ji zapamatoval z Mor-gea-niny skrankiory. Asi byl jinde. Kde? Proletěl jsem v rychlosti Pentagonem, ale tam někoho najít by byl zázrak, podíval jsem se i do Kapitolu a pro jistotu jsem proletěl i Bílý dům. Jen jsem se ujistil o tom, co jsem očekával – prezident nejsilnější země světa nebyl triglav, ale docela obyčejný člověk – jenže z toho, co jsem už věděl, mi bylo jasné, že i on je figurkou na úplně cizí šachovnici.

Pak mě napadlo zjistit totéž i na druhé straně a už jsem se chystal vyrazit do Moskvy, když se na mé dveře ozvalo zaklepání.

„Vítej u mě!“ vyzval jsem Mor-gea-nu – kdo jiný by to mohl být!

„Mohl bys mi s něčím pomoci?“ zeptala se mě místo pozdravu.

„Všechno, na co stačím!“ slíbil jsem jí.

„Potřebuji něco zmapovat,“ upřesnila, oč by mělo jít.

„Co to bude?“ zeptal jsem se stručně – a Mor-gea-na začala vysvětlovat.

V kostce šlo o následující úkol: dálnovid se dal nastavit tak, aby zvýrazňoval vybrané detaily. Mor-gea-na si pro tento účel nastavila zvýrazňování prvku plutonium, pokud ho bylo pohromadě více než půl gramu. Tím způsobem mohla poměrně snadno nalézat shluky tohoto kovu od zmíněného množství výš. Stačilo nastavit dálnovid na zobrazování z ptačí perspektivy, zapnout zvýraznění a sledovat zelené jiskřičky na tmavém pozadí. Velice často ukazovaly takové jiskřičky na podzemní sila nukleárních střel, ale též na reaktory jaderných elektráren, na různá vědecká pracoviště anebo jen na sklady vyhořelého paliva.

„Hledám zbraň posledního soudu,“ upřesnila mi to.

„To by ses měla snad spíše zaměřit na kobalt!“ navrhl jsem jí.

„Je vidět, že máš mezery ve vzdělání,“ pokárala mě. „Kobalt je poměrně rozšířený prvek a přidává se jako legující činidlo do oceli, kde zlepšuje její vlastnosti. Tím pádem ho najdeš v každém větším kusu železa – a mapa Spojených států svítí jako lampion. Kobalt, co máme oba na mysli, je v tom jako jehla v kupce sena. Zato plutonium je nejčastější materiál nukleárních bomb a navíc je umělé, v přírodě se téměř nevyskytuje.“

„Dobře, kde mám začít?“ nenamítal jsem. Přece jen je mi příjemné nebýt tu jen jako host, ale mít na dění i kdyby jen drobnou zásluhu.

„Začala jsem v Kalifornii, možná bys měl začít na opačném konci Spojených států, to znamená na východním pobřeží,“ určila mi rajón jako na vojně.

Dohodnuto, začal jsem na východním pobřeží. Mor-gea-na chvíli kontrolovala, zda to dělám správně, ale pak odešla ke svému dálnovidu s tím, že se sejdeme někde uprostřed.

Bylo to opravdu zajímavé mapování a zabralo nám celé dny. Spojené státy mají veliké oblasti, kde nebyla po plutoniu ani stopa. Tyhle pláně se prohlížely poměrně dobře, ale byly tam i oblasti, kde toho bylo plno. Zejména elektrárny, závody na zpracování a přepracování jaderného paliva – a také muniční továrny, kde se odpad z jaderných reaktorů po ledabylém

přetavení plnil do nábojů – od dělostřeleckých průbojných střel po kulometné. Skoro jsem zaměstnance těchto továren na smrt litoval – zacházeli jakoby nic se smrtícím materiálem, který je postupně zabíjel zářením, o němž nejspíš ani nevěděli. Anebo věděli? Škoda, že se jejich myšlenky dálnovidem nezobrazovaly! Jedno bylo jasné – triglavové, občas dohlížející na provoz, se tu nikdy dlouho nezdržovali a pečlivě zde nosili ochranné pomůcky, na které jiní zaměstnanci poměrně často »zapomínali«.

A přitom triglavům nevadila ani rakovina! Regenerace od Kšagů byla na nižší úrovni, než u Ipájů. Mé »hlavy« vůbec nevěděly, co je to rakovina ani jiné nemoci, ale triglavové si na očividně horší podmínky nestěžovali. Když některá z jejich »hlav« onemocněla, nikdy ji nenechali dlouho se trápit, vždycky měli po ruce osvobozující jed, aby mohli opotřebované, nemocné nebo úrazem poškozené tělo vyměnit za nové, mladší a zdravější. Dohlíželi na to jejich lékaři, pro ně nebyl problém zfalšovat všechny dokumenty, které ostatně nikdy nikdo kontrolovat nebude...

Měl jsem proti »normálním« lidem možná ještě větší výhody, alespoň co se zdravotní kondice týče, ale ani triglavové na tom nebyli zle. Nejvíc jsme se ale lišili ve vztahu k těm »normálním« lidem. Pro mě to byli spoluobčané, pro ně dobytek. Také jsem lidi »přebíral« a měnil je tak na své »hlavy«, ale dělal jsem to jen se škůdci, takže jsem lidskou společnost od nich trochu čistil, i když jsem velice často »přebíral« darebáky postarší, často i nemocné. Triglavové se zásadně doplňovali mladými těly. Američtí triglavové k tomuto účelu založili prestižní vysoké školy, kam přijímali jen vybrané mladé chlapce, aby se mohli »doplňovat« výhradně »elitním materiálem«.

Jak to asi dělaly jiné větve triglavů? Měli i v Rusku »elitní vysoké školy«, odkud by se ruští triglavové »doplňovali«? Je to pravděpodobné, ačkoliv – v Rusku tutéž úlohu zastávaly místo prestižních všeobecných univerzit vojenské vysoké školy, lákající mladé chlapce jako ryby na tučnou návnadu.

Ne, takhle to dělat nesmím, umiňoval jsem si. Ne že bych přestal »přebírat« darebáky, to je svým způsobem ozdravování celé lidské společnosti, ale čím jich bude méně, tím víc se musím spoléhat na »přirozené« přírůstky.

Naštěstí jsem nebyl od Antonína oddělený dlouho a názory jsme měli naprosto totožné. Ani Jitka nezastávala něco protichůdného. Byla tedy naděje, že si tento názor udržíme?

Doufal jsem.

*****

Je půl roku hodně nebo málo?

Mor-gea-na dala Simarglovi ultimatum půl roku na stažení všech amerických vojáků z celého světa a slíbila tvrdé sankce triglavům na území Spojených států, když to nestihnou. Brzy se ukázalo, že se Simargl s kumpány rozhodli Mor-gea-nu ignorovat. Za dva měsíce stahování vojsk ani nezačalo a bylo jasné, že se o to nikdo ani nesnaží.

Znamenalo to, že se Simarglova větev odhodlala ke konfrontaci za každou cenu. Jenže kdyby Mor-gea-na neměla možnost odvrátit katastrofu a kdyby se i ona rozhodla neustoupit a hnát to na ostří nože, mohlo by být tou cenou i úplné vyhubení lidstva.

Jenže když Mor-gea-na ustoupí, vloží tím Simarglově bandě do rukou ohromné trumfy a může očekávat další ofenzivu a další ústupky. Nalezení »zbraní posledního soudu« se tak pro ni stalo k celému konfliktu klíčové.

Jenže půl roku je na detailní prohledání oblasti Spojených států poměrně málo. I když jsme na to byli dva a měli jsme ohromnou pomoc v dálnovidech, zvýrazňujících plutonium, i když jsme mnoho pustých míst prolétli, protože na nich nebylo vůbec nic, bylo tu pořád spousta míst, kde by se ta věc mohla schovávat.

Přitom se něco takového nedá schovat do batohu, jako hlavice malých ráží. Na druhé straně – mohlo to být kdekoliv. Dálnovidy nás občas navedly i do jeskyní, kam Američané kdysi pokoutně ukládali nukleární odpady. Mohla by se mezi nimi nacházet hledaná »zbraň posledního soudu«? Bohužel – mohla, vyloučit se to nedalo.

Mor-gea-na mě nakrátko vyrušila, aby mi ukázala jednu zajímavost.

Dálnovid jí ukázal podivnou koncentraci plutonia v místech, kde to opravdu nečekala. Bylo to v hloubce asi sto padesáti metrů pod jednolitou skálou, kde nebyla žádná jeskyně. Pro dálnovid nebylo nemožné přenést se i do hloubky skal, zejména když sledoval jiskřičky ukazující existenci plutonia. Nakonec se zastavil v dutině, která neměla žádný východ. Na její stěně byly různobarevné obrazce, nejvíce podobné duhovým skvrnám oleje na vodě.

„Vidíš to?“ ukazovala mi to. „Máš tušení, co je to?“

Nevěděl jsem to. Ale byla by to asi šaráda i pro odborníky.

„Podle přítomnosti plutonia je to přírodní reaktor,“ řekla Mor-gea-na ztišeným hlasem. „Reaktor, samovolně vzniklý v této dutině. A podle opravdu silné radiace musel být v chodu ještě nedávno.“

„Geologicky nedávno – myslíš tím pouhých pár tisíc let?“

„Ne, myslím tím nanejvýš osm až deset let,“ řekla. „Tady v této podzemní dutině se asi zkoncentrovaly uranové a thoriové soli, promíchané s vodou, až vzniklo mírně nadkritické uspořádání. Mohly ji zažehnout i podzemní jaderné zkoušky v poušti Nevada, není to odsud daleko, ale mohla se spustit i sama, bez vnějšího vlivu. Jaderná reakce naposledy probíhala před osmi lety a zastavilo ji vyčerpání štěpitelných izotopů uranu a thoria. Kromě plutonia je tam teď množství všech možných radioaktivních izotopů, radioaktivita dosahuje smrtící úrovně a nechci vidět, co by bylo, kdyby sem někdo vrtal sondu anebo otevřel důlní šachtu.“

„Ale osm let, to je z geologického hlediska opravdu nedávno,“ uznal jsem.

„Horší je, že je to možné i jinde,“ vzdychla si. „Nu což, vrať se ke svému dálnovidu, tohle byla jen taková malá perlička...“

„Pravda,“ připomněl jsem si. „Tohle nehledáme.“

„Takže – hledáme dál,“ řekla.

*****

Zatímco se Mor-gea-na zdržovala v poušti Nevada, kde dosud bylo obrovské zamoření po amerických podzemních jaderných zkouškách, já jsem postupoval rychleji, zejména na severních oblastech Spojených států. Nesešli jsme se proto v polovině, ale znatelně blíže ke Skalistým horám – a stihli jsme to za pouhé čtyři měsíce.

»Zbraň posledního soudu« objevila nakonec Mor-gea-na. Byla ukrytá v jeskyních pod výběžkem Skalistých hor na severu Spojených států. Jeskyně byly důkladně zabetonované a kolem nich byla pro jistotu vojenská zóna, kde nepočetné hlídky strážily skladiště malých nukleárních hlavic. Tak to aspoň prezentovali oficiálně strážným, ale ani oni neměli tušení, jakou obludu vlastně hlídají. Mé předpoklady byly správné, odpálení zajišťoval jednoduchý elektronický spínač, který dostával každý měsíc impuls k odkladu spuštění. Jeden chybějící impuls zařízení sneslo, ale dva chybějící impulsy po sobě by skončily apokalypsou lidstva.

„Tohle vyřadím snadno,“ libovala si Mor-gea-na. „A pro jistotu to zabezpečím hned.“

Vrátila se dálnovidem do hloubi jeskyně. Nevšiml jsem si, že by ještě něco dělala, ale přímo před mýma očima se tam znenadání vypařila iniciační nukleární nálož, zapuštěná do obrovského válce plného modravých kuliček čistého kovového kobaltu.

„A je to!“ řekla spokojeně. „Zbytek elektroniky je v pořádku, může si dál odpočítávat čas a impulsy, ale ten nejdůležitější už nás nebude strašit. Jen abychom někde nepřehlédli druhé takové darebáctví! Simarglovi se nedá věřit!“

„Tahle lumpárna nebude v jedné zemi dvakrát,“ uklidňoval jsem ji. „Nedává to smysl, jedna prskavka přece postačí na celý svět.“

„Vypadá to logicky, ale tím horší překvapení by to bylo!“ zavrčela.

„Mám jen podezření, že sestřička téhle lumpárny bude stejně dobře schovaná někde v Rusku,“ obrátil jsem raději její pozornost na opačnou stranu světa.

„Můžeme začít hledat,“ přikývla Mor-gea-na. „Jenže ruská větev triglavů nedostala od nás ultimatum, nemá důvod něčím takovým vyhrožovat a na hledání máme víc času. Za dva měsíce spustíme akci ve Spojených státech. Ostatní větve triglavů tím dostanou ponaučení, že hrát šachy smrti s Moranou se nevyplácí!“

„Jen mám dojem, že se bez triglavů zhroutí nejen Spojené státy, ale že následky budou po celém světě,“ sýčkoval jsem.

„Můžeme jim dát varování,“ řekla Mor-gea-na po chvilce uvažování.

Ačkoliv to obvykle nedělala, aktivovala svou skleněnou kouli skrankioru a požádala o rozhovor šéfa Americké větve Simargla. Výjimečně přitom odblokovala i obraz. Jen ať Simargl uvidí, že hovor spolu s ní sleduji i já!

Skrankiora cinkla a objevil se v ní obličej, který ale Mor-gea-na neznala.

„Tady Morana!“ oznámila překvapenému chlápkovi. „Chci si popovídat se Simarglem. Sežeň mi ho, je to vážné!“

„Simargl není k dispozici!“ oznámil jí chlap suše.

„Pro mě bude k dispozici!“ opravila ho Mor-gea-na zlověstným tónem. „Opakuji ti – sežeň mi ho, ať se kde chce skrývá, nebo se rozzlobím! A jestli jsi sám osobně neslyšel, co to znamená rozzlobená Morana, nech si to fofrem od někoho vysvětlit!“

„Mám zákaz od samotného Simargla!“ upřesnil rychle chlap. „Nechce být rušen!“

„Příkaz od Morgany je důležitější než rozkazy šéfa!“ ujistila ho. „Máš půl hodiny na vypátrání Simargla a sdělení, aby mi okamžitě zavolal. Opakuji, je to smrtelně vážné! Když mi do půlhodiny nezavolá, vyvraždím vaši základnu NORAD v Cheyenne Mountain a pošlu k zemi všechna letadla letící nad Spojenými státy!“

Zhasla kouli a nechala zkoprnělého chlapa jeho vlastnímu zděšení. Jen úplný nováček by neznal Moranu, ale tomu by snad nesvěřovali dohled nad skrankiorou.

„Nasadím si k té zneškodněné »zbrani posledního soudu« hlásič, abych věděla, kdyby ji opravdu zkusili odpálit,“ napadlo ji. „A dám si tam i jednu hlídací skrankioru.“

Přivěsit na odstřižené přívody malinký knoflík hlásiče bylo pro ni dílo okamžiku. Za další okamžik ležela na betonové podlaze jeskyně další skleněná koule.

„Kdyby sem teď někdo vstoupil, okamžitě si jí všimne,“ upozornil jsem ji.

„Kdyby sem teď někdo vstoupil, odešlu všechno i s ním do vesmíru,“ komentovala to.

„Mám si připravit chibinu v Denveru?“ zeptal jsem se jí.

„Nespěchá to,“ ujistila mě. „Klidně jim přidáme akademickou čtvrthodinku. Ale jestli mě budou ignorovat, spustíš peklo nad Denverem!“

„Doufám, že se Simargl nebude stavět na zadní,“ vzdychl jsem si.

„Snad bys ho nelitoval?“ podívala se na mě útrpně.

„Jeho ne,“ odvětil jsem. „Ale obyčejných Američanů je mi trochu líto.“

„Jim také nebylo líto milionů mrtvých, které jejich armáda zabíjela ve světě,“ nedala se obměkčit Mor-gea-na. „Bude jen spravedlivé, když dopadne smůla i na ně, nemyslíš?“

„Spravedlivé to možná bude,“ vzdychl jsem si, „ale přece – je mi jich líto.“

„Citlivko!“ zpražila mě. „Ještě řekni, že ti je líto amerických triglavů, kteří za vším tím zlem ve světě stáli!“

„Těch mi líto není,“ ujistil jsem ji. „Ale triglavové mi obecně připadají jako necitelné šelmy. I s nimi bych se nejraději domluvil po dobrém, jen mám obavy, že to není možné. Slyšela jsi, co o mně řekl Triglav-bůh? Dokud jsem tvým hostem, nezkřiví mi ani vlásku. Myslel, že jsme jen dva, které spálil, ale »však oni už se na mě podívají...« Drží ho zpátky jen strach z tebe, jinak by se do mě už dávno pustil.“

Mor-gea-na chvíli přemýšlela.

„Asi máš pravdu," připustila. „Uvidíme, jak se to bude vyvíjet! Ale přece jen myslím, že ti v Rusku jsou přístupnější argumentům."

„Ani Triglav-bůh neuznává ženy," ujistil jsem ji. „Měla's ho vidět, jak pohrdavě se tvářil, když zjistil, že mi pomáhá moje bývalá žena Jitka. A spálil nás stejně bezcitně oba."

„Uvidíme!" zastavila mě Mor-gea-na.

*****

Půlhodina daná triglavům uplynula a nic se nedělo. Nikdo nezavolal. Mor-gea-na ještě klidně odpočítala »akademickou čtvrthodinku« a pak mi pokynula, že je to moje věc.

Oběma nám bylo jasné, že to bude překročení Rubikonu. Do této chvíle létala mezi Mor-gea-nou a americkými triglavy jen slova, teď už to bude hustší.

Téměř obřadně jsem rukama svého rezidenta Li Wanga vytáhl chibinu ze skrýše pod podlahou, vložil ji pod sedadlo motorové tříkolky, kterou Li Wang používal k dopravě zboží na trhy, kterých se rád účastnil, a vyrazil pomalu do hor. Potřeboval jsem dostat chibinu na osudnou vzdálenost pod pět kilometrů od podzemního komplexu – a raději blíž, aby byla jistota, i kdyby byl pod zemí její účinek omezený.

Velitelství NORAD je od města vzdálené necelých patnáct kilometrů, jenže silnice se vine horami a vzdušná vzdálenost je kratší. Kolem komplexu je vojenský prostor a nejbližší přístupné místo leží asi čtyři kilometry. Dojel jsem na příslušnou křižovatku, zastavil jsem a spustil chibinu. Automobilový provoz tu nebyl příliš velký, ale zóna šíření strachu sahala až do města, takže se to nedalo utajit. Utajit by se to ale nepodařilo tak jako tak.

Na obrazovce denverské tamary jsem pozoroval, jak v podzemním komplexu zhasínají světélka triglavů – jako když je sfoukne. Když zhasly všechny, vypnul jsem chibinu, otočil motorovou tříkolku a vracel se do města, kde kupodivu nevládl zmatek, jak jsem najisto čekal. Okrajové čtvrti města ležely na hranici zóny strachu, nejspíš to zasáhlo jen lidi v nich, takže to nebylo tak výrazné. Když to projde bez velkého poplachu, tím lépe!

Teď budou v této šachové partii smrti na tahu triglavové.

Přál bych jim, aby ustoupili. Už protože mohou.

Mor-gea-na ustoupit nemůže.

*****

Ovšemže se ozvali, ještě než jsem v těle Li Wanga dojel domů.

Mor-gea-na mě tentokrát nemusela přivolávat, na výsledek jsme totiž čekali společně. Když blikla skleněná koule, Mor-gea-na ji bez zaváhání aktivovala a vzápětí jsme se dívali do tváře samotného Simargla, rudého vztekem.

„To má být vážně vyhlášení války?" zařval na ni.

„Neřvi na mě!" krotila ho. „Nejsme ve West Pointu a já nejsem pérovaný bažant!"

„Vyvraždila jsi velitelství NORAD!" osopil se na ni. „Mohlo to znamenat i atomovou válku! Vážně to chceš spustit?"

„Místo mě zpéruj svého pobočníka, že tě nedokázal najít!" poradila mu. „Varovala jsem ho včas! Měl ale od tebe rozkaz, aby tě nerušil, druhou facku si tedy dej sám sobě!"

„Mohl jsem také být na cestě po světě!" vyčetl jí.

„V tom případě by mi tvůj pobočník lhal – další důvod pro zpérování!"

„Víš ty, kolik našich tam přišlo o těla?" vyjel na ni. „A kolik mladých chlapců je bude muset nahradit?"

„Nevím. Nevím ani, kolik vás ještě o tělo přijde, až nestihnete stáhnout své armády ze všech základen, jak jsem vás varovala. Jen bych řekla, že to bude něco kolem sta procent. Přijdete totiž o krk všichni. Přesněji – každý o tři krky."

„Ty nevíš, co jsem ti slíbil?" vybuchl. „Zničíme naráz celé lidstvo!"

„To říkali Atlantové taky," připomněla mu. „Měli to dokonale připravené. Nakonec se pokusil škodit lidem jen Wotan – a dodnes hnije ve svém podzemním sídle."

„Atlantové měli jen kdovíjaké zárodky nemocí. My máme zbraně tisíckrát účinnější! Takové, že vyhubí nejen lidi, ale všechno živé – a nejspíš i tebe!"

„Slyšela jsem už ledacos o vašem nezadržitelném a nekonečném pokroku!" ušklíbla se Mor-gea-na. „Myslíš asi tu superbombu obloženou modrým kovem, že? Jenže já mám taky něco. Připravte se, pro lepší představu dostanete jemné varování!"

S těmito slovy skrankioru vypnula. Pak – a zase jsem nezpozoroval, jak to vlastně udělala – všechny mé »hlavy« po celých Spojených státech v jediném okamžiku zjistily, že kolem nich všechno zhaslo. Li Wang právě přijížděl ke křižovatce, když zhasly i semafory, všechny světelné reklamy i osvětlené obchody, zmrtvěly mobily. Škytl a zastavil se i motor Li Wangovy dodávkové tříkolky, současně zhasly motory aut, motocyklů a autobusů kolem. Vypadly počítače tamar, zhasly nouzové lampičky, v domech se zastavily výtahy. Zastavily se i elektronické náramkové hodinky. A co bylo nejhorší, tohle nastalo současně po celých Spojených státech od Kalifornie po New York. Totální black-out. A nevypadla jen veřejná elektrorozvodná síť, ale všechno, co mělo nějakou spojitost s elektřinou.

Trvalo to jen pět vteřin, ale bylo to dlouhých pět vteřin. Pak se opět rozsvítila světla automobilů a některým řidičům se podařilo nastartovat motory. Také Li Wang zašátral po startéru a když motor jeho tříkolky opět zakašlal, opatrně se rozjel, protože křižovatka byla pořád ještě bez světel semaforů.

Nejprve se obnovily přístroje napájené z vlastních baterií. Pomalu naběhly i notebooky tamar, rozběhly se motory aut. Veřejné elektrorozvodné síti ale trvalo mnohem déle, než se vzpamatovala – všechny atomové elektrárny přešly do režimu havarijního odstavení, také parními výpadek regulace řádně zacloumal. Na obloze se opět rozhučely motory letadel – výpadek zastihl i je, naštěstí se během těch pěti vteřin nestačily zastavit a pak opět zabraly. Bylo ale vidět, že všechna letadla v dohledu i v doslechu prudce obracejí na nejbližší letiště, kde piloti zahrnuli šokované letecké dispečery žádostmi o povolení nouzového přistání.

„Co to bylo?" podíval jsem se v podzemním sídle na Krymu udiveně na Mor-gea-nu.

„Chibina," usmála se. „Jenže trochu větší. Poslala jsem k zemi všechna letadla letící nad Spojenými státy a Kanadou – nikdy neslibuji něco, co se nedá splnit, víš?"

„Jen aby si nemysleli, že je to atomový útok!" varoval jsem ji. „Mohly by také vzletět strategické balistické rakety! Jejich bunkry a sila mají jistě náhradní akumulátory!"

„Chibiny vyřadily i akumulátory a bez elektřiny jsou nahraní!" usmála se. „A i kdyby vzletěly – a bez elektřiny o tom pochybuji – pošlu je ke slunci."

„Ale – tohle bylo opravdu po celých Spojených státech?" zeptal jsem se ještě.

„Po celém kontinentu," upřesnila mi to. „Od Aljašky po Mexiko. Odnesla to i Kanada a část Mexika, ale nejvíc to jistě zapůsobí na Američany."

„No – tohle se opravdu nedalo přehlédnout!" kvitoval jsem to uznale.

Neměl jsem pravdu. Lidé žijící v přírodě si výpadku nevšimli. Sekta Amishů úmyslně nepoužívá žádné moderní prostředky – nemají ani přívody elektřiny, obdělávají půdu koňmi a svítí si loučemi. Jedině ti nemuseli přerušit práci a vlastně si toho ani nemuseli všimnout. Pro ostatní to bylo opravdu nepřehlédnutelné varování.

Zejména pro triglavy.

*****

Tentokrát se triglavové ozvali sami a hned. Sotva se obnovila elektřina, skrankiora cinkla a Mor-gea-na ji uvolnila.

„Co zas bylo tohle?" mračil se Simargl jako deset čertů.

„Řekla jsem ti to předem!" odvětila klidně. „Jemné varování. Neříkej, že jsi v životě neslyšel o elektromagnetickém impulsu! Nukleárních výbuchů jste otestovali tisíce!"

„Ale tohle bylo... snad všude na světě!“ vybuchl jako mina.

„Všude ne,“ opravila ho pedantsky jako učitelka nepozorného žáčka. „Jen na Severní Americe. Jiných pevnin se to netklo. Já jen, abyste si uvědomili, že bez elektřiny nesvedete nic, vůbec nic. Dokonce ani tu vaši hrozbu neodpálíte!“

„Právě naopak!“ čertil se Simargl. „Když automat nedostane potvrzení, odpálí bombu sám a to bude konec světa, i kdybys nás všechny nějak překvapivě zlikvidovala!“

„Bez elektřiny neodpálí nikdo nic!“ ujistila ho. „To se rozumí, že to příště nebude trvat tak krátce! Povím ti, jak to bude! První výpadek potrvá jen dvě až tři vteřiny. Po takovém výpadku se všechna letadla vrátí urychleně na letiště a další se nevznesou, dispečeři jim to nebudou mít čím povolit. Po pár minutách za prvním výpadkem vypadne elektřina podruhé, tentokrát na deset let. Za těch deset let všechny zdroje včetně akumulátorů zdegenerují, takže elektřina nebude ani pak. Z vás mezitím bude jen popel a prach.“

„Správně ti říkají bohyně smrti!“ vmetl jí do tváře.

„Neřekla bych,“ usmála se shovívavě. „Na zbytku světa mě budou všichni velebit, že jsem je zachránila před hrůznou smrtí.“

„Tak tobě jde o Rusy?“ vyštěkl na ni. „Nějak jim pochlebuješ!“

„O ty mi nejde, ti proti mně nehnuli ani prstem,“ nesouhlasila s ním. „Rusové se mě, na rozdíl od vás, zdravě bojí. Nevadí mi ani ostatní vaše větve. Jedině vy jste se postavili na zadní a chcete kolem sebe kopat. Ale jak se říká, nejvíc kope chcípající kobyla!“

„Kobyla jsi z nás všech jedině ty!“ rozohnil se Simargl.

„Tak dost!“ zarazila ho. „Tohle poslouchat nemusím a nebudu. Moje poslední slovo: přestaňte se spoléhat na vaši skvělou a pokrokovou techniku a nařiďte vojákům okamžitý návrat domů. Ještě to stihnou, když všude nechají ležet vaše skvělé a pokrokové zbraně a budou prchat jen s batohem na zádech anebo i bez něj. A nebudu nic měnit na tom, co udělám, když to nestihnete.“

„Jsi hromadná vražedkyně!“ vykřikl s odporem.

„Nápodobně ve větším!“ odsekla – a vypnula skrankioru.

Ano, to je ultimatum.

*****

Benjamin

Znám mnohé, kteří vyhrožují silou
a zdravý rozum smění za sliby,
a nejvíc těch, co klečí před gorilou,
a pro škleb její ztratí pochyby.
(Karel Kryl)

Po vyvraždění triglavů v Cheyenne Mountain se mezi triglavy celé Ameriky vzedmula velká činorodost. Zřejmě si vzali do hlavy, že je společné kryty dostatečně neochrání a jako jeden muž se vrhli na budování malých podzemních protiatomových krytů. Samozřejmě je nestavěli sami, ale za peníze jim je ochotně stavěli lidé. Nikdo jim ovšem neřekl, že malé kryty nebudou proti chibinám o nic odolnější než velké armádní bunkry. Jediným rozdílem by bylo, že by déle trvalo, než je všechny vyřídím.

Řekl bych, že by pro ně bylo mnohem jednodušší ustoupit. Vydržování statisíců vojáků po celém světě musí stát nekřesťanské peníze a Moraně nemá smysl odporovat. To jim ale nikdo neřekl a jim samotným to nedošlo.

Zvyknout si na beztrestnost může být značně nebezpečné...

Místo stahování vojáků vyslali několik lodí s posilami do základen v blízkosti Ruska. Lodě byly naložené tanky a letadly, jako kdyby tím chtěli Mor-gea-nu provokovat. Podle mě to rozumné nebylo. Termín se blížil a požadované stažení vojsk bylo čím dál méně reálné.

Já jsem skončil mapování Spojených států a začal jsem se, podobně jako v Čechách, vměšovat do jejich justice. Byla zkorumpovaná úplně stejně jako v Čechách a soudci soudili stejně křivě, bylo snadné načapat je při nespravedlivém rozsudku a pak je »převzít«.

Jenže tak snadné jako v Čechách to přece jen nebylo.

Vynést rozsudek proti některému zdejšímu bossovi nebylo jednoduché. Oligarchové si zvykli, že jim soudy jdou na ruku a rozsudek proti sobě považovali za trestuhodnou drzost. Dostával jsem pak v dopisech nábojnice, občas mi hvízdla kolem hlavy kulka, párkrát jsem o takového soudce i přišel. Zdejší mafie jsou mnohem propracovanější než v Čechách, kde se začaly formovat až po plyšové revoluci. Co ale nečekaly, bylo »přebírání« jejich členů.

Několikrát mě zabili v těle »vzpurného« soudce. Byli si ale tak jistí, že mrtví nemluví, že se před svými oběťmi ani neskrývali. Když jsem okamžik před vraždou ve svém vrahovi poznal nenápadného, bohabojného souseda, považoval jsem to za důvod k jeho »převzetí«. Z jeho paměti jsem pak zjistil, kdo mu tu vraždu zadal, což vedlo k řetězovému »přebírání« dalších mafiánů i s jejich šéfem – neboli »kmotrem«.

A protože se kmotři mezi sebou znali a občas se scházeli, aby si rozdělili sféry vlivu, nebyl problém »přeskočit« i na další kmotry a jejich »mančaft«.

Každý zabitý soudce tady znamenal třicet až padesát »převzatých« mafiánů. A obloha nad zdejšími městy se pomalu začínala vyjasňovat.

Ani triglavové na vrcholech mafiánských pyramid už nepředstavovali takovou hrozbu, jako v Čechách. Nejbližší tamara mi vždy včas ukázala jejich polohu, ale zjistil jsem, že se jim nemusím tak pečlivě vyhýbat. I tady mě mezi jednohlavými vycítili i bez indikátoru, jenže se ukázalo, že kovová síťka mě stíní nejen před indikátory, ale i před triglavy. Opatrně jsem se zkusil k některým přiblížit, ale když jsem zjistil, že mě nerozeznají ani když jim při jednání podám ruku, osmělil jsem se a přestal jsem se jim vyhýbat úplně.

Vztahy mezi námi se pozvolna otáčely. Američané se cítí nadřazení nad ostatními díky převaze peněz, jenže tu měli jen díky své větší »palebné síle«. Kde se lidé pokusili nadvládě dolaru vzepřít, tam následovala tvrdá intervence, třeba i pod úplně vymyšlenou záminkou. Palebnou sílu měli pořád větší než já, ale aniž by si to uvědomili, rozhodovala čím dál tím méně. Měl jsem teď obrovskou výhodu – věděl jsem o nich, ale oni o mně ne.

A čas mezitím plynul...

*****

Pár dní před vypršením ultimata jsem se Mor-gea-ny opět zeptal, zda opravdu triglavy v Americe vyvraždíme, když necouvnou.

„Oni to možná pořád nepochopili, ale já svému slovu dostát musím!“ odvětila.

„I když možná Američané přispěli k pokroku lidstva nejvíc ze všech?“ namítal jsem.

„Američané? Možná. Ale triglavové?“ opáčila. „To už je hodně sporné. Jejich adorace zlatého prasete předčila i Atlanty a Babyloňany. Kdo zde ale přinášel pokrok? Edison nebyl triglav, ale obyčejný člověk. A jak dopadl? Nechali ho bez lékařské pomoci umřít, když měl na sobě obnošený pracovní oblek. Amerika je největší pilíř sobeckosti na světě. To je dílo zdejších triglavů! Pokrok tu vznikal navzdory jejich sobectví. A i ten pokrok dokázali zazdít v patentech, aby nemohl sloužit lidem bez jejich pořádného finančního vyždímání. Naopak si myslím, že se pokroku nejvíc pomůže právě vybitím triglavů!“

„Jak říkám, triglavové mě nedojímají,“ nedal jsem se. „Ale uvaž, když se úplně zhroutí americké finančnictví – a to se zhroutí, protože ho triglavové ovládají na sto procent, utrpí tím všichni, nejvíc obyčejní lidé.“

„Ti trpí nejvíc díky triglavům,“ zavrčela Mor-gea-na, zřejmě měla mých rýpanců dost.

„Takže to vidíš jako nutné zlo, obhajitelné i před Kwijeny?“ zeptal jsem se nakonec.

„Obhajovat to budu já, ty ne,“ připomněla mi. „Chováš se, jako bys chtěl couvnout!“

„To by bylo proti mým zájmům,“ odvětil jsem. „Jen chci předem vyřadit všechno, co by ti mohli časem Kwijenové vyčítat.“

„Nech to tedy na mně!“ požádala mě dost rozhodně.

Byly to dva dny před termínem, který už se nedal stihnout.

Zejména když ani nezačali...

*****

Po masakru v Cheyenne Mountain zůstala největší koncentrace triglavů v Pentagonu, hned poté v Kongresu. Rozhodli jsme se začít tady – rozprášené zbytky triglavů už se těžko postaví na odpor.

Pod dohledem stacionární tamary, zahrnující většinu Východního pobřeží s obrovskou koncentrací měst, lidí a zejména triglavů, jsem zapnul dvě chibiny najednou. Tamarou jsem sledoval zhasínání světélek – jako svíčky na obrovském dortu, sfoukávané plícemi obra. Po dvou vteřinách byl konec, ale na jiných místech to teprve začínalo.

Pocit děsu zažívali lidé od Los Angeles ve slunné Kalifornii až po Chicago na severu. Takovou vlnu infarktů, jak se to projevovalo u triglavů, svět ještě nezažil. Nejdéle vydrželi triglavové v protiatomových krytech v osamělých horských údolích co nejdál od civilizace, hned po nich ti, kdo se vzdálili až do Kanady a Mexika. Ale ani tam nebyli bezpeční, jen mi trochu déle trvalo, než se tam dostaly moje »hlavy« s chibinami. Osamělá světélka svítila na obrazovkách tamar nejdéle a zhasínala nejpomaleji. Zhasínala však se železnou jistotou.

„Mám posledních pět triglavů v Mexiku,“ hlásil jsem Mor-gea-ně, když už na území Spojených států a Kanady nezůstal ani jeden. „Co je se »zbraní posledního soudu«?“

„Neaktivovali ji,“ řekla Mor-gea-na. „Oni nepochopili, že jsem to myslela vážně? Aha – už to vidím! Simargl není v Americe, je u přátel na Sinaji! Syčák – nechal mi kamarády ze své větve na pospas a sám se utíkal zachránit!“

Ukázala mi ho dálnovidem. Simargl ponechal svou skrankioru v Americe a sám si na poslední chvíli odletěl na »přátelskou návštěvu«, jistě s celou delegací – všechny americké špičky triglavů. Jenže dálnovid ho sledoval nezávisle na tom, co měl nebo neměl u sebe.

Chtěli se snad na Sinaji schovat před Mor-gea-nou?

Vypadalo to tak.

*****

Mor-gea-na se rozhodla požadovat po šéfovi Sinajské větve Benjaminovi Simarglovo vydání. Namítl jsem, že na Sinaji nemáme zázemí, ale především, měli bychom se teď spíš postarat o Ameriku, kde se dají očekávat větší problémy.

„Slíbila jsem Simarglovi, že si přijdu pro něho a jeho kumpány," odvětila. „Nechat ho naživu by bylo nespravedlivé k jeho kumpánům a navíc bych nedodržela slovo!"

Co jsem jí na to mohl říci? Když se někdo opovážil porušit její slovo za ni, dopadl jako Volos, ale ještě se zřejmě nestalo, aby slovo porušila o své vůli. Mor-gea-na si svého slova cenila více než životů několika desítek milionů, kteří se ocitnou v chaosu? Ano – ale její slovo pak mělo obrovskou váhu, násobenou jejími možnostmi!

Jen jsem ji musel jemně upozornit, že jí na Sinaji příliš nepomohu. A hlavně ne rychle, neboť bude nějakou dobu trvat, než se tam usídlím. Kromě toho je otázka, jestli budou pro něco takového chibiny vhodné. Lidem neublíží, ale nejsou schopné odlišit americké triglavy od zdejších. Jejich použití odnesou ony »vedlejší oběti«, které vytýkáme triglavům.

„Jestli se za Simargla postaví i Benjamin, stane se spoluviníkem," řekla. „Pak nebudeš muset litovat ani Benjaminovy kumpány."

A odešla do svého pokoje.

*****

Benjamin Mor-gea-nu vyslechl velice pozorně. Jako šéf Sinajské větve triglavů měl od ní její kouli skrankioru, aby se mohli kdykoliv spojit k řešení problémů.

„Co vlastně po nás chceš?" zeptal se jí, když skončila. „Máme snad porušit povinnosti hostitelů? Proč? Že se naši hosté opřeli tvému vydírání? To je přece normální, tak to má být! Naopak – tvé jednání odsuzujeme jako nepřípustné!"

„Ano, postavili se mému vydírání," souhlasila. „Vyhrožovala jsem jim smrtí, pokud ze světa nestáhnou americká vojska. Mám za prokázané, že vojenské základny na cizím území jsou nelidské a musí být zrušené. Uznala jsem je jen jako dočasné opatření do vzniku místní vlády. Trvalé základny na světě nebudou! Když je odmítli zrušit, zasáhla jsem proti nim."

„A Rusové vojenské základny mít budou?" namítl roztrpčeně.

„Také je vyklidí," ujistila ho. „Ale až po Američanech. Mohla bych to po nich chtít souběžně, ale Rusové se stáhnou bez reptání. Mají jich ve světě mnohem méně a většinou sousedí s Ruskem, v tom nevidím problém. Nemusíš mít obavy, já si to ohlídám."

„Nechci přespříliš kritizovat, ale od začátku tvrdíme, že k takovému vměšování nemáš důvody, pověření a tedy ani oprávnění!" pokračoval Benjamin. „Celou věčnost pracuješ pro nějaké vesmírné vetřelce, jenže to ti nemůže dodat ani zdání nějaké zákonnosti."

„Vy jste také vznikli zásahem vesmířanů!" odmrštila ho. „Mnohokrát jsem vás jasně varovala, že tu žádné vojenské základny nestrpím. I vaše vesmířany jsem donutila odtáhnout a žádala jsem je, aby vás vzali s sebou. Přesvědčili mě, že jste zdejší, takže jsem vás strpěla. Jenže pod podmínkou, že nebudete stavět ani prosazovat žádné vojenské základny."

„Žádné vojenské základny Kšagů!" zvýraznil Benjamin. „To svědomitě dodržujeme. O jiných vojenských základnách ale nebyla řeč."

„Dodržujete zákaz..." odfrkla si Mor-gea-na. „Po pěti tvrdých lekcích, které jsem vám uštědřila! Jedna lekce byla málo, že? Přiznávám se, málo jsem se o vás starala, mám i jiné úkoly. Správně bych se měla věnovat kosmickým hrozbám v podobě asteroidů, které mohou na světě zničit život. Přítomnost Kšagů jsem ale vyhodnotila jako stejně závažné nebezpečí a vypakovala jsem je. Jejich vojáci se na Zemi chovali jako všichni dobyvatelé, dodnes se v pověstech lidí udržují jako vtělené zlo. Lidé jim pořád připisují všechny nectnosti – od lží a podvodů až po všemožné krutosti."

„Tak se to snad nedá vykládat," začal Benjamin, ale Mor-gea-na ho přerušila.

„Ale dá!" řekla. „Chovali se ke zdejším lidem ohavně, víme to oba a jestli už ti paměť neslouží, já si pamatuji všechno. Kwijenové mi paměť vylepšili víc než dost."

„No – vojáci mívají občas trochu hrubší způsoby, ale to je tím, že jsou vychováváni k boji, nejsou to neškodní lvi salónů.“

„Hrubší způsoby... vraždy, utiskování domorodců... zajímavé, kde jste to pochytili?“ rýpla si Mor-gea-na. „Proč jsem uvěřila Kšagům, že se jako místní budete ke zdejším lidem chovat jako jejich bratři? Neměla jsem dnešní zkušenosti, to je celé! Teď ty zkušenosti mám a proti vojenským manýrům se začnu stavět tvrději, to si piš!“

„Nejsme všichni vojáci!“ namítl mírně Benjamin.

„Kdybyste pořád neharašili zbraněmi, lidé by mezi sebou neválčili!“ řekla.

„Netvrdil bych to tak jistě,“ zavrtěl hlavou Benjamin. „Lidé si podřezávají krky i sami, to je nikdo nemusí učit!“

„To bych zase tak jistě netvrdila já na tvém místě,“ odpálila ho. „O zabíjení bychom si mohli povídat dlouho, ale proto tady nejsem. Dala jsem Simarglovi slovo, že tvrdě zakročím ne proti jeho vojáčkům, ale proti němu samotnému a jeho větvi, pakliže nestáhne vojáky na vlastní území. Měli na to dost času, ale ignorovali mě. Slíbila jsem mu osud Wotana nebo Volose, znal oba a měl vědět, že v takových věcech nežertuji a své slovo plním. Místo toho mi naopak vyhrožoval on. Slíbil vyhubit život na Zemi, jestli to dodržím. Kdyby nic jiného, už tohle byl další dobrý důvod k zásahu. Nejsem tady jen proti kosmickému smetí, ale proti veškerému nebezpečí pro lidi, takže do mých kompetencí spadáte i vy, ať chcete nebo ne.“

„Přisvojuješ si kompetence, které ti dali nějací vetřelci!“ nesouhlasil. „Kdežto my jsme zdejší, jak jsi kdysi sama uznala. Máme tu větší práva než ty!“

„Já jsem také zdejší!“ odmrštila ho. „Nejsem vetřelec a na rozdíl od vás musím jednat v zájmu zdejších lidí, ne proti nim. Uznala jsem, že jste zdejšího původu, ale původní zdejší obyvatelé jsou lidé – jak jim říkáte, »jednohlaví«!“

„Kromě toho jsem něco zaslechl o tvém spojení s dalšími kosmickými vetřelci, co ty na to?“ pokračoval Benjamin. „Ipájové jsou snad lepší než Kšagové?“

„Ipájové jsou stejná kosmická holota jako Kšagové!“ řekla. „Vypakovala jsem je kdysi stejně rázně jako Kšagy, dokonce mi to dalo méně námahy. Nedávno na Zemi nouzově přistál jeden jejich kosmický letoun, ale když posádka požádala o strpení z důvodů havárie, dovolila jsem jim odtáhnout ho. Jiné spojení se tedy nekonalo.“

„Ale zůstal tu nějaký další desetihlavý Rávana, nebo ne?“

„Ano, zůstal,“ přikývla. „Jenže to není jejich agent, jako vy. Odmítl jim sloužit a hned od začátku se proti nim postavil, takže ho chtěli zlikvidovat. To se jim nepovedlo, takže tu zůstal. Je na stejné úrovni jako vy – mutant ze zdejších obyvatel. Na rozdíl od vás se nesnaží lidem vládnout, ale slouží jim. A co jsem zatím mohla posoudit, je úplně jiný než vy. Asi proto jste už na něho podnikli tisíce atentátů, je div, že všechny přežil.“

„Asi to mělo nějaký důvod,“ pokýval hlavou Benjamin. „On se přece rovněž postavil proti nám a jak se zdá, docela úspěšně. Není náhodou pořád ještě u tebe jako host?“

„Máš dobré zprávy,“ pokrčila Mor-gea-na rameny. „Je u mě jako můj host. Proto tvrdě narazil Volos, když ho přímo u mě spálil. Jestli něco nesnáším, pak je to neúcta k mému slovu a k mým hostům. A také nesnáším, když si hrajete na všemocné. Simargl poslal proti němu dokonce bombardér s atomovými střelami. To také stálo za okamžitou protiakci.“

„Nediv se,“ vzdychl si Benjamin. „I my můžeme něco vyhodnotit jako nebezpečí pro nás a naše zájmy. Ten desetihlavý sídlil podle našich zpráv někde v Čechách a akce proti němu byla zcela nepochybně v našem zájmu a tedy oprávněná. Ty jsi ji ale překazila.“

„Pochopitelně!“ odsekla. „Akce proti desetihlavému pomocí osmi atomových střel? Máš nějakou představu, kolik by to bylo mrtvých?“

„Ani moc ne,“ řekl Benjamin nezúčastněným tónem. „Celé Čechy nemají ani tolik obyvatel, jako New York, všechny by to jistě nezabilo...“

„Při každé akci zahrdlíte tisíce obyvatel, kteří s vašimi cíli nemají nic společného!“

„Když to nejde jinak...“ pokrčil rameny.

„Proč to nejde jinak?“ opáčila. „Chcete svrhnout diktátora – prosím, proč ne, je-li to grázl, zaslouží si kulku. Ale jen on a ne milion nevinných kolem něho! Proč na každého gaunera nepošlete komando, aby ho prostě a jednoduše odstřelili? Čarostřelců máte plný Hollywood, jen je využít... já vím, ve filmu je to vždycky snadnější než ve skutečnosti...“

„Jenže ty jsi tomu zabránila a teď na nás někde v Čechách číhá zákeřné nebezpečí,“ pokračoval ve své obžalobě.

„Nejen v Čechách,“ doplnila ho nezúčastněně. „Uděláte lépe, když se všem takovým oblastem prostě vyhnete.“

„A ke všemu nejen v Čechách,“ vzdychl si. „Takže mu pomáháš rozlézat se po světě – a divíš se, že se ho snažíme vyhubit! Dokonce ho chráníš jako svého hosta přímo u sebe, to je přece vrchol! A po nás přitom chceš, abychom ti našeho hosta vydali. Nezdá se ti, že i my máme právo chránit své hosty a držet slovo, které jim dáme?“

„Vy jste mu dali slovo, že ho ochráníte – přede mnou?“ zatvářila se kysele.

„Tak konkrétně ne, ale přijali jsme všechny jako hosty a pokud budou u nás, budeme je chránit úplně stejně, jako ty chráníš toho svého, i když nemáme tak silné prostředky, jako ty. Co kdybychom teď požadovali, abys nám vydala toho svého? Jistěže to odmítneš. Nechtěj tedy po nás, abychom rušili naše slova!“

„Vám nevadí, že se dostal do konfliktu se mnou a že svou neústupností způsobil zkázu skoro celé vlastní větve?“

„O tom konfliktu jsme pochopitelně nevěděli, když jsme ho vítali jako hosta,“ přikývl Benjamin. „Nemůžeš nás osočovat z nečestného ukrývání nějakého zločince, zejména když je zločincem jen ve tvé představivosti.“

„No dobře,“ ucouvla k mému údivu Mor-gea-na. „Nechám vám ho. Máš pravdu, ani já nemám ráda, když mi někdo zabíjí hosty. Chcete ho chránit – je to váš host. Vyčíhám si ho jindy a jinde. Jenže když jsem ti právě vysvětlila, co mu kladu za vinu a jaké to mělo a ještě bude mít následky, snad sám uznáš, že to nebyl moudrý tah.“

„Možná ne moudrý, ale zato čestný, to snad nepopřeš!“ řekl.

„Uvidíme!“ řekla.

*****

„Chtěl jsi pomáhat v Americe, aby tam nenastal chaos?“ přišla za mnou Mor-gea-na hned ráno po neúspěšném vyjednávání s Benjaminem.

„Měli bychom tam pomoci,“ souhlasil jsem.

„Nebude to potřeba,“ překvapila mě. „Americe žádný chaos nehrozí.“

„Vždyť jsme tam vyhubili triglavy...?“ namítl jsem. „Všechny tamary ukazují jen moje »hlavy«, jinak je tam čisto a prázdno.“

„A přitom všechno funguje jako dřív,“ řekla. „Až na pár tisíc nečekaných pohřbů se tam nic mimořádného neděje.“

„Může to fungovat ještě nějakou dobu setrvačností,“ uvažoval jsem. „Ostatně, většinu těch záležitostí beztak dělali lidé, triglavové to jen zastřešovali.“

„Nezdá se mi to,“ zavrtěla hlavou. „Všechno funguje jako dřív. Nebudeme muset řešit chaos, ale mělo by nás zajímat bezchybné fungování Spojených států i bez Kongresu, bez špiček Pentagonu a bez velitelství NORAD pod Cheyenne Mountain.“

„Samo to fungovat nemůže,“ tvrdil jsem.

„Samo to jistě nefunguje,“ přikývla. „Ale přitom se tam zdánlivě nic nestalo. Co to ale znamená? Zřejmě jen jedno – bylo to tak už předtím. Vyhubili jsme triglavy, na kterých nic důležitého nezáviselo.“

„To by ale znamenalo, že... jsme ...vyhubili nevinné!“ zděsil jsem se. „Vždyť jsme si pořád dávali pozor, aby se nic takového nestalo... a teď tohle!“

„Není to tím, že jsme vyhubili nevinné," odmítla můj závěr. „Ti, co budou mít pohřeb, mohli také za spoustu lumpáren. Ale Kongres, špičky Pentagonu i velitelství NORAD jsou jen převodová kolečka jejich mašinerie. Kongres vytvářel zákony a podařilo se mu nastavit právní prostředí na vyloženě totalitní. Za všechny zákony ti připomenu »Patriot act«, kterým fakticky zrušili dodatky ústavy, zajišťující lidem svobody z dob počátků Spojených států. Spojené státy v poslední době předstihly v počtech vězňů i nejproslulejší Stalinovy gulagy. Pentagon zase vymýšlel plány válek po celém světě – bez něho se nepodaří vyvolat další, ačkoliv dosavadní lumpárny zůstávají. Triglavové páchali své zločiny vždy jen jednou svou »hlavou«, ostatní – zdánlivě nevinné – měli bezpečně uchované, aby se jejich pomocí mohli »doplňovat«. Ve vojenských štábech jako bylo Cheyenne Mountain a podobných uchovávali své klíčové »hlavy« pro případ atomového protiúderu ruských triglavů."

„Ty jsme jim ale zlikvidovali," namítl jsem.

„Ty jsme jim sice zlikvidovali, ale každý tam mohl mít jen jednu a zůstávaly mu ještě dvě. Je jim přece jedno, podle kterých »hlav« se »doplňují«, žádná z nich se nedá považovat za nevinnou. Každý triglav používal jako svého představitele tu »hlavu«, jejíž obličej si lidé nejvíc pamatovali, ale každá trojice je a byla vždy jeden triglav."

„Takže všem zůstalo po dvou »hlavách«," shrnul jsem to s jistým ulehčením.

„Likvidací soukromých protiatomových bunkrů jsme nejspíš všem zlikvidovali i druhé »hlavy«," pokračovala. „Možná jsme přitom zničili i pár třetích hlav, nejspíš od těch méně důležitých triglavů, ale uniklo nám velké dopravní letadlo, na jehož palubě opustili Spojené státy ti největší darebáci a našli útočiště na Sinaji. Nejspíš už se tam »doplnili« a dál odtud řídí Spojené státy."

„Proto tu není chaos!" došlo mi.

„Ano, všechno funguje – jenže postaru," řekla. „Změny k lepšímu se nedají očekávat."

„A ty americké základny ve světě zůstanou, protože ti, kdo o nich rozhodují, jsou teď váženými hosty na Sinaji..." zavrčel jsem.

„To bude záležet na tobě, nemyslíš?" podívala se na mě a usmála se. „Nejsi tam přece marně. Máš tam základní síť rezidentů, tamary a chibiny, ale vyzkoušel sis i průnik do jejich justice. Děláš dobře, ale bude potřeba udělat frontální útok na Kongres. Triglavové v něm dnes nejsou, při doplňovacích volbách se tam dostanou už jen lidé a o nich víme, že jsou to buď darebáci, nebo aspoň přisluhovači. Až se zmocníš Kongresu, můžeš změnit zákony."

„Pokud se mezitím obnovení triglavové nevrátí!" zasýčkoval jsem si.

„Ale to bude také tvůj úkol," řekla. „Kdyby se chtěli vrátit, dozvíš se to díky tamarám dostatečně včas, abys mohl spustit poblíž jejich cílového letiště chibinu, která je vyřídí ještě dřív než dosednou na ranvej. Znamená to udržovat tamary v pohotovosti, aby se triglavové nemohli vrátit vzduchem, po moři ani po souši přes Kanadu nebo Mexiko."

„Budou ale dál řídit hospodářství – zejména klíčové finance," posteskl jsem si.

„Zpočátku," přikývla. „Než pochopíš, kudy přilétají jejich pokyny a kdo je provádí. Až obsadíš i tato místa, můžeš triglavy na Sinaji odstřihnout úplně."

„No – bude to fuška," povzdychl jsem si.

„Fuška? Neříkám, že ne!" souhlasila. „Máš na to dvaatřicet tisíc potenciálních »hlav« a kdyby to nestačilo, umožním ti ještě jednou se rozdvojit. Čtyřiašedesát tisíc »hlav« nastolí pořádek i v tak velké zemi, jakou jsou Spojené státy."

„No – nezbude mi nic jiného než to zkusit," přikývl jsem.

„Neboj se – pomohu ti," slíbila.

*****

Konec impéria

Mor-gea-na si pro jistotu zavolala Triglava – šéfa ruských triglavů. V Rusku sice bylo časné ráno, ale vypadala rozzlobeně, takže se rychle probral z ranní ospalosti a pochopil, že to bude vážné.

„Kde máte kobaltovou bombu?“ zeptala se ho rovnou na úvod.

„Kobaltové bomby... ty se používají ve strojírenství k prozařování odlitků...“ začal, ale dál se nedostal.

„Myslím tím »zbraň posledního soudu«, nebo jak jí říkáte vy!“ přerušila ho. „Máte ji údajně také, stejně jako Američané. Kde ji schováváte?“

„To je naše nejvyšší tajemství!“ odmítl jí odpovědět.

„Neuznávám je!“ odvětila zprudka. „Kde to schováváte?“

„Nejsem vůbec oprávněný něco takového sdělovat!“ odmítl ještě důrazněji. „Pochop mě, to ti neřekne nikdo! Za prozrazení nejvyšších tajemství vypsala naše Nejvyšší rada trest trojité smrti! Ledaže by to sama Nejvyšší rada projednala a změnila!“

„Dobrá, svolej ji a projednejte to!“ nařídila mu. „Jsi snad pořád šéfem, nebo ne? Zítra ti zavolám a budu žádat odpověď. »Zbraň posledního soudu« považuji za nebezpečnou pro veškerý život Země a podle toho se k ní budu chovat. Rozumíš? A vyřiď vaší Nejvyšší radě, pokud mě donutí tu zbraň neutralizovat, vygumuji ji z mapy i s vámi. Jestli to ještě nevíš, Amerika je bez Simarglovy větve. Odmítli mé ultimatum a vymazala jsem je. Právě teď tam probíhají poslední pohřby, ale starají se o ně už jen lidé.“

„A..ano, rozumím,“ potvrdil to zděšeně.

Mor-gea-na sfoukla obraz skrankiory a obrátila se ke mně.

„Předpokládám, že to také odmítnou,“ řekla už skoro klidným hlasem. „Můžeš mi opět pomoci? Zase budeme hledat plutonium – já začnu v Evropě, ty to vezmi od Kamčatky!“

„Jdu na to,“ souhlasil jsem.

Atomové bomby jsou svinstvo, ale »zbraň posledního soudu« je ještě nebezpečnější, s tou to triglavové přehnali. Komu by pomohlo úmyslně vyhubit život na Zemi, kdyby došlo k atomové válce? Nebylo by lepší likvidovat rovnou všechno, v čem je byť stopa plutonia?

Navrhl jsem to Mor-gea-ně, ale odmítla to.

„Zrušil bys i všechny atomové elektrárny a to by přineslo chaos do energetiky,“ vrtěla hlavou. „Možná by stačilo likvidovat všechny nukleární hlavice, ale je v nich ještě spousta využitelné energie. Hledej jen plutonium obklopené kobaltem, to je nejhorší.“

Měli jsme zkušenost z Ameriky a věřil jsem, že tu zákeřnost najdeme v Rusku rychleji. Rusko má sice větší rozlohu, ale většina z ní jsou obrovské, pusté pláně Sibiře.

Začal jsem na Sachalinu a brzy jsem postupoval přes Kamčatku směrem k Uralu. Měl jsem před sebou Sibiř – území obtížně dostupné, s výjimkou oblastí přilehlých ke dvěma železničním magistrálám, Transsibiřské a Bajkalsko-Amurské. Jenže obě vedou z Evropy do Vladivostoku po jižním okraji Sibiře a zanechávají rozsáhlé severnější prostory i Čukotku po většinu roku nepřístupnou. V této oblasti se nenachází ani průmysl, ani zemědělství. Je to přes všechnu propagandu zapomenutý kraj. »Zbraň posledního soudu« by bylo v tomto kraji velice snadné, ale jeho nepřístupnost by hrozila neustálým nebezpečím jejího selhání. Proto jsem se nedivil, když tady dálnovid neukazoval ani záblesk přítomnosti plutonia.

Tím rychleji jsem však mohl postupovat. Už na Kamčatce jsem narazil na ruské rakety s nukleárními hlavicemi a ještě víc jich bylo rozmístěných poblíž Vladivostoku. Dál v Sibiři už nebyly – možná by tam byly lépe ukryté, ale také by to měly dál k případným cílům.

Dálnovid však ukazoval pusto a prázdno a mohl jsem se rozjet. Obraz dálnovidu se liší od obrazu kamer především tím, že dálnovid umožňuje zvýraznit požadované detaily, ale také nezobrazovat, co nemá. Mor-gea-na měla už odedávna nastavené ignorování drobných

vodních kapiček, takže na obraze chyběly mraky i přízemní mlha. Vypadalo to, jako bych se za prosluněného dne vznášel v letadle nad obrovskými pláněmi Sibiře. Pode mnou ubíhaly lesy, tundra, říčky i jezírka – ale nikde nezablikalo varovné světélko, u něhož bych se musel zastavit a podrobně je prozkoumat. Můj let nad Sibiří se více podobal rekreačnímu výletu, nebo naučné zeměpisné výpravě, než široké pátrací akci.

Rusko zvládneme rychle...

Skončil jsem ve chvíli, kdy se nad Sibiří snesl soumrak. Byl jsem v té době u Bajkalu, osídlení tu bylo hustší a navíc tu byly rozmístěné nějaké strategické rakety. I Mor-gea-na už toho měla dost a rozhodla se nechat toho.

„Opravdu jsem napjatá, jak ráno dopadne Triglav," řekla, když jsme se loučili.

„Přál bych mu, aby ustoupil," řekl jsem.

„Poslyš – nemáš zrovna s ním nějaké nevyřízené účty?" podívala se na mě pátravě.

„Mám," přiznal jsem. „Ještě z minulého života. Ale teď vypadá jako nejrozumnější."

„Vypadá," přikývla. „Ale kdyby se cítil silnější než já, určitě by jednal jinak."

„Možná by bylo dobré domluvit se s nimi i bez těch vyhrůžek," vzdychl jsem si. „Mají přece spoustu předností. Kdyby tak mezi nimi byla i snášenlivost!"

„Pořád jsi idealista!" oplatila mi povzdech. „Kdyby byli snášenlivější, nebyli by to oni. Mají nesnášenlivost snad i v genetice. A hluboké pohrdání ke všem, kdo nejsou jako oni."

„Jejich škoda – ale jistě i naše," řekl jsem.

„Jejich škoda je větší," podotkla.

*****

Skrankiora se ráno ozvala, ještě jsme oba spali, ale Mor-gea-nu vyburcovala a když si mě přivolala do společné místnosti, byl jsem u ní také rychle. Ve svém prvním životě jsem byl ještě na vojně a činnost na klíčové slovo »Poplááách!« jsem dodnes zvládal.

Triglav se ohlásil a když Mor-gea-na uvolnila obraz, vypadal dost sklesle.

„Naše Nejvyšší rada se rozhodla ustoupit ti pod jednou podmínkou," začal.

„Žádné podmínky nepřijímám!" odsekla mu.

„Máme jen jednu," žadonil. „Jestli se rozhodneš zničit naši největší zbraň, měla bys zničit všechny, co jich je na světě."

„Tuhle podmínku ti výjimečně splním," změkla. „Vlastně jsem ji už splnila. Zničila jsem jednu takovou potvoru ve Skalistých horách v Americe. Jenže mi ji odmítli vydat, takže jsem k ní přibrala celou Simarglovu větev. A jak se mi zdá, bylo to pro vás dost velké varování. Dobrá – kde ji máte?"

„Na Uralu," řekl. A popsal nám umístění toho monstra tak přesně, že jsem to už během jeho popisu našel dálnovidem.

„Nelže," ohlásil jsem Mor-gea-ně.

„To vás zachránilo," oznámila Triglavovi. „Nemusíte nic víc dělat, poradím si s ní. Jen doufám, že skončíte s plány na zkázu světa úplně. Můžeme snad žít ve světě všichni – já, vy, původní lidé i mutovaní."

„Ale měla bys zničit všechny tyhle věci," připomenul jí.

„On to má i někdo jiný než vy a Američané?" zamračila se.

„Jistě," přikývl. „Fakticky každý, kdo má nukleární hlavice. Každý tak může vydírat zbytek světa hrozbou zkázy a proto si ani Američané nikdy netroufli na žádnou z jaderných zemí, i když jaderný potenciál třeba takové Severní Koreje je z taktického hlediska směšný a navíc nemá nosiče, schopné dopravit to na trošku vzdálenější cíl. Každý takový stát má ale možnost vytvořit »zbraň posledního soudu«. Je to přece snadné, stačí jadernou hlavici obalit kobaltem a nikdo si na ně netroufne."

„Aha,“ řekla Mor-gea-na a z očí jí obrazně řečeno létaly blesky. „Dobrá, vám nebude vadit, když vám tu potvoru zničím. A na ostatní jaderné státy si došlápnu. Ale povídám vám, jestli někdy v budoucnu zjistím, že jste si něco takového udělali znovu, bude s vámi zle.“

„My jsme to měli beztak jen kvůli Američanům!“ řekl Triglav.

„A oni kvůli vám,“ vrčela Mor-gea-na. „Ale to vám povídám, Zemi zničit nenechám!“

„Od kdy a proč ses začala míchat do politiky?“ vzdychl si Triglav.

„Ve chvíli, kdy jsem si vyhodnotila, že opravdu můžete zničit život na Zemi,“ odsekla. „A protože jsem tu jako ochránkyně světa a života, takové vyhodnocení mě samozřejmě zvedlo k nějaké činnosti. A to si pište, když se zvednu, stojí to za to!“

„Já vím,“ přikývl Triglav. „Ale taky to může znamenat katastrofu kolosálních rozměrů. Něco jako Atlantis.“

„A ti měli jen pitomé biologické zbraně!“ dodala. „Vám se podařilo nakupit ještě horší věci. No – buďte rádi, že to neřeším jako s Atlanty!“

„Ale říkala jsi, že jsi vyhubila Simarglovu větev?“ namítl.

„Ano, ale bez jediné oběti mezi lidmi navíc!“ řekla.

„O lidi snad nejde!“ mávl rukou opovržlivě Triglav.

„Mně ano!“ odsekla.

*****

Klub pozemských atomových velmocí má dnes hodně členů – a podle ruských triglavů může mít připravenou »zbraň posledního soudu« každý. Řekl bych, že to Mor-gea-ně trochu přerostlo přes hlavu, ale když si to konečně uvědomila, začala jednat energicky.

Pravda, takový zločin mohla jen těžko čekat. Pětadvacet tisíc let představovalo jediné vážné nebezpečí pro život na světě kosmické smetí – asteroidy. Měla je dávno zmapované a mohla za ně ručit. Občas, pravda, do Zeměkoule nějaký balvan narazí, jenže to je opravdu jen drobné smetí, většinou shoří ještě ve výši a až na zem dopadají pouhé kilogramy.

Časem na Zemi přivítala dvě další návštěvy z vesmíru, ale na rozdíl od dobráckých Kwijenů patřili jak Kšagové, tak Ipájové k tomu nejhoršímu, co se ve vesmíru vyskytuje. Jen se jedni i druzí na Zemi trochu rozkoukali, už začali místní lidi terorizovat. Napomenula je, zpočátku ještě mírně, jenže oni obrátili své zbraně i proti ní – a to neměli dělat! Není na světě nic strašnějšího než rozzlobená Morana! Zdecimovala Kšagy a o tisíc let později Ipáje tak, že jejich kosmickým armádám zbyla k útěku jedna jediná hvězdná loď a ještě na odletu je důrazně varovala, aby se na Zem ani nepokoušeli vracet, jinak s nimi zatočí!

Lidí si za těch pětadvacet století příliš nevšímala. O čem by si s nimi mohla povídat? Se vzděláním od Kwijenů byla po celá tisíciletí vysoce nad úrovní zbytku lidstva. Občas si do svého sídla pozvala některého odvážnějšího chlapce, ale měla je spíše na sex než jako partnery k debatám. Některé zvídavější zkoušela učit, ale neměla k tomu od Kwijenů nutné prostředky a musela začít od úplných základů. Na to však ani ona, ani její negramotní hosté či chráněnci neměli trpělivost. Zbytečná ztráta času – nač dvacet let někoho učit, když za dalších dvacet let beztak zemře?

Jediný, kdo byl na Zemi intelektuálně na výši, byli triglavové. Když jí zůstali na krku a neměli kam jít, strpěla je, ale nesblížila se s nimi. Řádění Kšagů ji včas varovalo, aby moc nedůvěřovala ani jejich výtvorům. Brzy ostatně poznala i jejich špatné stránky. Ačkoliv se neustále doplňovali z lidí Země, charakter měli od Kšagů pokřivený – a nejspíš úmyslně, takže představovali sice tu nejchytřejší, ale také nejzkaženější část lidstva. Neustále o sobě prohlašovali, že jako Vyvolení musí mít různé výsady. Neuznávala je, ale jim to nebránilo vyžadovat je od původních lidí.

Domnívala se, že je to dané geneticky, ale neměla čím si to ověřit. Genetické znalosti od Kwijenů jí dovolovaly určit, co bude mít který gen za následky, uměla rozpoznat tělesné odchylky a napravovat nejrůznější fyzické vady, ale opět – nač by se tím zabývala, když to

její »pokusní králíci« neocení? A navíc – pro pár desítek let jejich krátkého života to snad ani nestálo za to.

A prodlužovat lidem život? Zkoušela to, ale brzy to zavrhla. Vybrala si nejspíš špatné »pokusné králíky«. Nejenže to neocenili, ale čím delší život měli, tím byli k ostatním lidem zákeřnější a nepřátelštější. Možná to bylo tím, že právě tenhle národ byl dlouho pod vlivem triglavů, ale když se v něm zklamala, zanechala pokusů. A protože navázala dlouhověkost na dědičně ustupující geny, délka lidského života se časem vrátila u všech zhruba stejně. Jen ve starých zápisech se zachovaly zmínky o několika pokoleních dlouhověkých Metuzalémů, což triglavové brzy připsali jako zásluhu sobě.

Napravování vad intelektu však bylo i nad její úrovní. A možná i nad úrovní Kwijenů, ani oni by to nedokázali. Mor-gea-na si ještě pamatovala, jak prošla jako jediná jejich testy. Když jsem se jí ale jednou zeptal, v čem byla lepší než ostatní, odvětila mi se smíchem, že ti ostatní byli prostě ještě horší.

A když jsem se jí zeptal, zda svého opravdu výjimečného postavení za těch dvacet pět tisíc let nikdy nezneužila, podívala se na mě v první chvíli zle, ale pak se usmála a řekla, že by to na jejím místě zneužil každý – už proto, aby si vyzkoušel své možnosti.

„Jednou jsem nechala v poušti na Sinaji zasypat pískem celé vojsko," vzpomněla si na jeden takový případ. „Měli namířeno přes poušť do obydlených oblastí Babylonu, podle mě chtěli jako většina vojsk vraždit a loupit. Zjevila jsem se jim tedy nečekaně v jednom údolí a nařídila jim čelem vzad. A když podle mého očekávání neposlechli, zase jsem jim stejně nečekaně zmizela. To už měli vytušit, že nejsem »hej počkej«. Když je nepřimělo k návratu ani to, zvedla jsem písečnou bouři a údolí jsem i s nimi zasypala. Od té doby tam je rovina a to vojsko je dodnes pohřbené pod takovými padesáti metry písku."

„A od té doby – nic?"

„Na mém místě by sis to jistě také zkusil a také by tě to rychle omrzelo," vzdychla si. „Ano, mohla bych vraždit lidi po milionech a nikdo – až na Kwijeny – by mi v tom nemohl bránit. Ale právě to mě od té pitomosti spolehlivě odradí. Skutečný vládce světa nemůže být tyran. A taky by mi kromě Kwijenů vadilo vlastní svědomí. U toho zasypaného vojska mě nic netížilo, to byl prostě trest za to, k čemu se nepochybně chystali, ale být to bez příčiny, asi by mě to dlouho strašilo. Tak jako mě strašilo, když jsem nezabránila jedné kosmické katastrofě... a přitom jsem ji nezpůsobila úmyslně... hele, nechme toho..."

Bylo ale znát, že ji svědomí trochu hryže dodnes, nerada o tom mluvila. A to od jejího selhání uplynulo pěkných pár tisíc let.

Ať tak či tak, její převahu jsem vycítil i já. Ale nevadilo mi to. Spíš mě těšilo, kdykoliv jsem jí mohl něčím přispět.

Navrhl jsem jí, aby mi svěřila více dálnovidů, že bych mohl po »zbraních posledního soudu« pátrat souběžně na více místech.

Mor-gea-na se zamyslela – a pak mi předala deset dálnovidů. K jednomu, co jsem měl na Krymu, přibyla desítka ve Spojených státech. Dal jsem je svým majetným »hlavám« bez rodin, které měly vlastní dům obklopený zahradou a vysokým plotem, kam se nemohl dostat žádný nežádoucí svědek. Bohatých darebáků jsem měl více než dost, zejména mezi soudci.

Dálnovid může být umístěn kdekoliv na světě a může přitom sledovat cokoliv i na opačné straně světa. Ačkoliv soudci měli zpravidla dost volného času, nasadil jsem každému do domu nějakého menšího zlodějíčka, který mohl sledovat dálnovid téměř nepřetržitě. Jen když spal, chopil se dálnovidu jeho »zaměstnavatel« soudce. Dálnovidy tak využívali více než já s Mor-gea-nou na Krymu.

Postupně jsme všude na světě objevovali a likvidovali nastražené »zbraně posledního soudu«, dokonce jsme je objevili i v zemích, které se oficiálně mezi jaderné mocnosti ještě nepočítaly – například Jižní Afrika a Izrael. Naštěstí platilo pravidlo: čím menší stát, tím

méně možností, jak tuhle věc dokonale ukrýt. A čím víc jsme jich zneškodnili, tím jich bylo na světě méně a nebezpečí zkázy se tak snižovalo. Netrvalo ani půl roku a mohli jsme si oba od plic oddychnout. »Zbraně posledního soudu« byly minulostí.

Doufejme, že navždy.

*****

Chaos po odstranění triglavů, jehož jsme se obávali, nenastal ve Spojených státech jen díky řízení celé státní i finanční mašinerie ze Sinaje.

Zdánlivě se mnoho nezměnilo. Nečekaná vlna pohřbů víc než citelně zasáhla »horních deseti tisíc« Ameriky, ale svět se nezbořil. Americké banky sice trochu zakolísaly, ale to se dalo čekat, zakrátko se stabilizovaly a jely dál. Zbytek světa si ničeho nepovšiml, v mnoha zemích – v Čechách samozřejmě také – se divná série pohřbů ani nedostala do zpráv.

V některých bankách se však děly věci, které nebyly vidět vůbec, ale které znamenaly zásadní změny. Postupně – aniž by byla jediná osoba nahrazena jinou – se představenstva bank a spolu s tím i bankovní politika pozvolna měnila.

Jakmile jsem »převzal« představenstvo i s manažery největších bank, zablokoval jsem bankovní přenosy aktiv mimo území Spojených států. A co hůř, odmítl jsem poslouchat další rozkazy ze Sinaje, zejména příkazy k financování amerických vojenských základen a tajný příkaz k leteckému převozu třiceti tun zlata zlata z Fort Knoxu do Tel Avivu.

Odmítli jste odzbrojit, já to odmítám financovat. A na tajné zásilky zlata zapomeňte!

Bylo to faktické vyhlášení vzpoury. Navenek se vůbec nic nedělo, tyto operace se na veřejnost nikdy nedostaly, takže se mohli divit jen zasvěcení. A ovšem triglavové, kteří našli azyl na Sinaji. Jenže ti nejspíš pochopili, co se během jejich nepřítomnosti stalo.

Spojené státy se vytrhly z jejich nadvlády.

Pomocí vysokých důstojníků CIA jsem zablokoval hlavní komunikační uzly. Veškerá satelitní komunikace teď přicházela jen ke mně – seděl jsem na stovce židlí a kontroloval, co přichází přes světelné kabely i satelity. Většinu komunikace jsem propouštěl, i když často přes zpožďovací smyčky, ale to mohlo vypadat jako díky stacionárním satelitům. Jakékoliv vojenské rozkazy a bankovní příkazy z Evropy jsem ale zadržoval.

Prostřednictvím armádních generálů jsem poslal na některé z nejznámějších světových amerických základen tajný rozkaz přípravy okamžité evakuace. Když se velitelé opovážili divit, oznámil jsem jim suše, že byly odhaleny přípravy překvapivého teroristického útoku právě na jejich základnu.

„Máme tu dost mužstva, techniky i munice," odvážili se někteří protestovat. „Kdyby se něco semlelo, udržíme se dlouho."

„Má to být jaderný teroristický útok," upřesnil jsem. „Kdyby se zpráva potvrdila, bude včasná evakuace jediným řešením jak zachránit alespoň důstojníky a mužstvo. Zkontrolujte protiatomové kryty, ale počítejte i s evakuací."

To všechny další dotazy umlčelo a mohl jsem se spolehnout, že na všech místech bude brzy všechno připraveno k rychlému vyklizení.

Alea iacta est – kostky jsou vrženy.

*****

Boeing 737 dopravil jednoho z pasažérů na letiště J.F.Kennedyho beze známek života. Lékař přivolané záchranné služby konstatoval už jen smrt. Podle policejního protokolu muž zkolaboval na počátku přistávacího manévru, kdy musí být všichni na palubě včetně letušek připoutaní. Pasažéři na sousedních sedadlech způsobili poplach až když zkolabovaný muž zůstal po přistání nehybně sedět a oni kvůli němu nemohli opustit svá sedadla.

Lékař sice vyslovil podezření na infarkt, ale protože to nemohl tvrdit s jistotou, nařídil koroner soudní pitvu. Ani pitva však nic nezjistila. Vyloučila sice infarkt, nicméně nezjistila

skutečnou příčinu smrti. Zůstalo nevysvětlitelné srdeční selhání – tedy přesně stejná příčina smrti, jako u poslední série náhlých úmrtí vysoce postavených lidí ve Spojených státech.

Příčina zůstala neznámá a vyšetřovatelé objevili i další příznak, shodný se zmíněnými náhlými úmrtími v poslední době. Cestující i posádka letadla shodně popisovali náhlý příval deprese, která se jich těsně před dosednutím letadla zmocnila. U pilotů to na okamžik vedlo k panice, neboť měli dojem, že něco nebezpečného přehlédli. Kapitán letadla na okamžik uvažoval i o přerušení přistávacího manévru a zopakování okruhu nad letištěm, jenže ranvej již byla příliš blízko a takový manévr by byl nebezpečný. Deprese naštěstí brzy ustoupila a přistání proběhlo bez potíží – až na další náhlé úmrtí přímo na palubě.

Avšak byl tu přece jen jeden drobný rozdíl.

U ostatních náhlých úmrtí se bez výjimky jednalo o známé a vysoce vážené osobnosti. Zemřelého pasažéra však nikdo neznal. Ani podle tváře, ani podle jména. Podle oblečení to nebyl žádný chudák, jenže měl u sebe v hotovosti necelé tři tisíce dolarů a žádnou kreditní kartu, podle níž by se dalo zjistit více. Podle dokumentů to byl občan Spojených států, ale nikdo neměl tušení, kde bydlí. Město New York ihned pověřilo osm soukromých detektivů, aby jeho totožnost objasnili, ale ti měli opravdu nesnadný úkol.

Nevěděl jsem to ani já. Jen mi bylo jasné, že jde o triglava. Tamara ho objevila krátce před přistáním, takže jsem tak tak stihl vyslat motorkáře s chibinou pod příletový koridor, chibinu jsem vypnul, jakmile jeho světélko zhaslo, ale ani já jsem víc nevěděl.

Podle identifikace linky šlo o let z Tel Avivu. Týkalo se to tedy triglavů ze Sinaje, ale i když koroner New Yorku poslal do Tel Avivu žádost o pomoc při identifikaci neznámého, odpověď ho nemohla uspokojit. Potvrdili mu jen to, co znal – jméno a státní příslušnost.

Triglavové ze Sinaje ale museli vědět, koho do Ameriky posílají! Jenže – je možné, že si tím ověřovali možnost návratu Simargla a jeho bandy, když se dálkové řízení Spojených států podle všech známek zhroutilo. Triglavové by po svém návratu vzbouřence jistě rychle »umravnili«, nebo spíš nahradili jinými, jenže právě získali důkaz, že jejich návrat nebude asi jednoduchý. Neměli Moraně raději ustoupit? Teď by si to už mohli říkat.

Jenže pozdě honit bycha...

*****

Stahování amerických vojáků ze základen ve světě probíhalo kupodivu bez problémů. Vojáci dostali rozkaz a o tom se nediskutuje. Problém byl, kde je v Americe ubytovat. Včas mě napadlo postavit dostatek dalších kasáren, kde by mohli bydlet. Velitelé už se postarají o jejich zaměstnání – prakticky tak jako dosud, jenže už ne v cizině.

Ve Spojených státech teď bude po nějakou dobu značný přebytek vojáků, nebude třeba lákat do jejich řad další. Pro jistotu jsem rozpustil všechna náborová střediska. Protestujícím zaměstnancům jsem nabídl, aby sami vstoupili do armády. Vědí přece nejlépe o výhodách, jaké tím získají, vždyť je zájemcům doposud barvitě líčili – i když hodně do růžova. Svědčil o tom nejlépe poměr těch, kdo po tomhle do armády skutečně vstoupili k těm, kdo si raději hledali jiné zaměstnání.

Druhou skupinou protestujících byli veteráni a zájemci o armádní techniku. Všimli si snižování akceschopnosti US-armády ve světě a začali bít na poplach, ale ani jejich protesty neměly vliv na vyklízení dalších a dalších základen. Příznivce armádní techniky mohl utěšit rozsáhlý výprodej přebytků ze zásob, ale někteří ten krok prohlédli a remcali dál, že to vede ke ztrátě vojenské převahy a tím i respektu Spojených států ve světě.

Měli pravdu, ale neměli sílu to zrušit. Ironií působila i jména nově stavěných kasáren. Všechny dostávaly podobný název – »Base« a jméno původní základny nebo města, kde se dřív nacházela. Vojáci v nich nebyli úplně spokojení – jednak přišli o část příplatků, ale také o beztrestnost, jaké se všude po světě těšili. Ve Spojených státech ztratili punc nadřazenosti

nad domorodci a nemohli doufat, že jim projde kdejaký zločin, jako ve světě, kde prakticky nemohli být odsouzeni, neboť se za ně vždycky postavila autorita Spojených států.

Samostatnou kapitolou byl osud vojenské techniky. V civilním životě se až na drobné výjimky nedá použít. Obyčejné automobily najdou uplatnění, ale co s tanky? K čemu se dají použít rakety krátkého doletu? Rozkaz proto zněl – do Spojených států odvézt jen jaderné hlavice, automobily ponechat domorodcům a těžké zbraně znehodnotit. Domorodci je měli podle vlastního uvážení využít jen jako vysoce kvalitní šrot.

Jen majitelé továren na přípravu paliva pro jaderné elektrárny zajásali. Už dlouho byly jaderné elektrárny Spojených států závislé na dovozu ruského paliva, teď mohli konečně na stejné palivo přepracovat jaderné hlavice raket, vrácené domů.

Pravda, nestihl jsem to do půl roku. Ale kdyby s tím předtím triglavové aspoň začali a pak přišli za Mor-gea-nou, že se to prostě stihnout nedá, jistě by jim lhůtu prodloužila.

Simargl si ale postavil hlavu a neustoupil.

Budiž mu Sinaj lehká!

*****

Mor-gea-na mě požádala, abych ji představil původnímu Antonínovi a Jitce. Ukázal jsem jí, kde se nachází Antonínův podzemní úkryt pod Příbramí, ale než jsem se stačil polekat, přeskočila přímo tam. Její dopravní možnosti byly jako z jiného světa – což byla vlastně pravda.

„Buď u nás vítaná, Mor-gea-no!“ představil jsem ji ostatním.

Kromě mé »hlavy«, původně jakési JUDr Nely Majerové, tu byly dvě Antonínovy ženské »hlavy« – Hanka Fišerová s Jiřkou Seidlovou a s jejich dvěma batolaty, dále dvě »hlavy« mé bývalé ženy Jitky, Mgr. Adriena Wirthová se svým miminem, malou Terezkou. Nečekaný příchod Mor-gea-ny vyděsil všech šest k smrti, naštěstí jsem to zachránil, když jsem jim návštěvu už v první vteřině představil.

Mor-gea-na pro ně nepředstavovala nebezpečí, jako kdyby se tu objevil kdokoliv jiný.

„Musím si s vámi všemi pohovořit,“ oslovila je Mor-gea-na, jakmile se vzpamatovaly. „Dostali jsme se na rozcestí, kde se musíme společně rozhodnout. Mohla bych to vlastně rozhodnout sama, umím se chovat hodně despoticky a vy byste se museli – a věřím, že rádi – přizpůsobit, ale chtěla bych s vámi nejbližších pár tisíciletí vycházet po dobrém. Chci se tedy na dalším postupu dohovořit i s vámi.“

„Nela už nás se situací ve světě obeznámila,“ řekla Hanka. „Nebude nutné seznamovat nás s ní. Můžete rovnou začít od toho rozcestí.“

„Dobře, přejdeme rovnou k věci!“ souhlasila Mor-gea-na. „Mám dojem, že původní Antonín s Jitkou zvládnou situaci v Čechách, pokud se jim do toho nebudou plést triglavové. O to se postarám spolu s Michalem – budu mu říkat jako na Krymu, i když si tady říká Nela Majerová, nebo tak nějak. Však vy už pochopíte o koho jde! Cítíte se na to?“

„Myslím, že ano,“ přikývla Hanka za všechny Antonínovy »hlavy«.

„Souhlasím s Antonínem,“ přidala se Adriena Wirthová za Jitku.

„Jenže oba už jste překročili první limit,“ pokračovala Mor-gea-na. „Znamená to, že na správu sousedních zemí už nemáte volné... říkáte jim »hlavy«, že?“

„A co Michal?“ zeptala se Hanka.

„Jak víte, pustil se do mnohem většího sousta než vy dva – do Spojených států. Také on překročil počet dvaceti tisíc »hlav« a blíží se k druhému limitu, za který už nemůžete jít,“ pokračovala Mor-gea-na. „Pokud se nechcete zastavit na současném stavu a nechat zbytek světa anarchii, nezbude vám jiná možnost než se opět rozdělit. Nabízím vám stejné dělení, jako když se oddělil Michal od Antonína. Vy to takhle nedokážete, ale pomohu vám s tím.“

„Myslíš, že už na víc nestačíme?“ zeptal jsem se rychle.

„To se nedomnívám, to vím najisto," přikývla. „Navrhuji vám proto rozdělení. Michal bude potřebovat aspoň dva klony pro Spojené státy – sám to neutáhne ani s dvaatřiceti tisíci »hlavami«, je to příliš složitá země. Předpokládám, že v Evropě budete pro každou základní národnost potřebovat alespoň dva klony. Dohodněte se, jak se rozdělíte. Antonín už to zná a Jitka na to také přistoupí. Je to jediná možnost."

„Jen nevím, jestli je klonování správné," pochybovala Adriena za Jitku. „Tonda a já jsme přece našli jiný způsob. Dokážeme změnit některého z lidí prostřednictvím psa nebo jiného zvířete, nemusíme se trhat. Mně to připadá jako trhat na kusy duši!"

„Klonování není trhání duší na kusy," odmítla to Mor-gea-na. „Obě jsou v okamžiku oddělení stejné, až později se začnou vlivem rozdílných dalších zkušeností odlišovat. Máte zato jistotu, že obě takto vzniklé bytosti jsou stejné. Když chcete měnit lidi prostřednictvím nekompatibilního tvora, například ve vašem případě psa, tuto jistotu nemáte. Nemáte pak ani nejmenší záruku, že vaše možnosti nedáváte někomu, kdo je zneužije."

„Chtěli jsme to pojistit čtením myšlenek, jenže to na nás přivolalo triglavy," vzdychla si Adriena. „Ale když nás teď nebudou ohrožovat, mohli bychom se k tomu vrátit..."

„Vaše metoda má i další potíž," pokračovala Mor-gea-na. „Pokud mezi sebe vezmete nového člověka, budete ho muset nějakou dobu zaučovat. Klonování zajistí, že vznikne tvor již zkušený s velkými znalostmi. Když se Michal oddělil od Antonína, hned byl obeznámený se situací v Čechách i o našich plánech. Nováčka bychom museli nejprve dlouho zaučovat."

„Neumím si ani představit, že bych byla současně ve dvou," vzdychla si Adriena.

„A přitom jsi v této chvíli ve dvaadvaceti tisících tělech," odfrkla si Mor-gea-na. „Moc ti nevěřím, že si to neumíš ani představit. Antonín to zná z vlastní zkušenosti a vy dva nemáte mezi sebou žádná tajemství, určitě už jste si to mezi sebou vyříkali."

„Vyříkali, ale přece..." vzdychla si Adriena.

„Podívej se, Jitko," obrátila se na Adrienu Mor-gea-na. „Vy dva s Antonínem máte jedinečnou příležitost dát svět do pořádku. Podobnou dostali před pár tisíci lety triglavové, jenže ti ani za tisíce let nedokázali svět stabilizovat. Naopak se jim podařilo rozeštvat lidi proti sobě, ani sami se nedokázali sjednotit! Od vás si slibuji, že se mezi sebou shodnete a usmíříte i lidi. Dokázali jste převzít vládu v Čechách, dokážete to i jinde. Michal získá Spojené státy, bude na ně potřebovat dva klony, další na Mexiko a Kanadu. Vy převezmete Evropu a spolu pak můžete pokračovat do dalších světadílů."

„Ale co triglavové?" namítla Adriena. „S těmi už nepočítáš?"

„Kam svět za tisíce let své vlády přivedli?" zeptala se Mor-gea-na. „Mají na svědomí stovky milionů úplně zbytečných obětí. Podle mě bude jen spravedlivé, když z většiny světa zmizí. Nechci je vymazat, ale zůstane jim jen menší část světa – Rusko, Čína a okolí Sinaje. Vy dostanete příležitost místo nich. Je už nejvyšší čas, aby se svět vzpamatoval!"

„Myslíš, že se triglavové vzdají světovlády?" pochybovala Hanka za Antonína.

„Nic jiného jim nezbude," odvětila Mor-gea-na mrazivě. „Zatím dokázali, že při řízení světa zpackali co mohli. Rozdělili si svět a prali se i mezi sebou – a odnášeli to ostatní lidé. To musí přestat! Vy dva se snad mezi sebou tak tvrdě nepoštěkáte!"

„Taky doufám," řekl jsem Nelinými ústy.

„Myslím, že se dohodnete i se mnou," pokračovala Mor-gea-na. „Kdybych se mohla dělit, jako vy, udělala bych to, ale já tu možnost nemám. Proto nemohu lidem vládnout. Vy ale můžete – a doufám, že budete lepší. Ponechám si ochranu Země před katastrofami, jak mě to naučili Kwijenové. Ale počítejte s tím, že vás budu občas kontrolovat!"

„Budeš mít tedy dohled nad vládci světa!" usmál jsem se jako Nela.

„Jen dohled," přikývla Mor-gea-na. „Nestačila bych na to – to říkám s plným vědomím svých možností. Jedinec světu vládnout nemůže. I vás musí být víc, ale váš limit – nebo jak

mu říkáte, strop – je vyšší než triglavů, proto máte větší schopnost porozumět si. Běda vám ale, kdybyste toho zneužili!“

„My také nechceme vládnout,“ řekla Hanka za Tondu, „ale spravovat státy zvládneme.“

„Dobrá,“ přikývla spokojeně Mor-gea-na. „Vy dva se dohodněte, jak chcete spravovat Evropu. Mařka se postará o Ameriku. Abyste se domluvili, zařiďte si nějaké společné sídlo, aby tam mohla být od každého klonu aspoň jedna »hlava«, něco jako je dnešní Organizace spojených národů, jenže neoficiálně. Až se dohodnete, dejte mi to přes Nelu a Michala vědět, rozdělím vás. A dlouho neváhejte, svět nečeká.“

Ťuk – a zmizela. Jako vždycky.

Budeme se tedy zase dělit.

*****

Šarída pro Británii

Zůstal jsem tedy na třech místech. Nela Majerová dělala společnost ženám a jejich batolatům pod Příbramí, Michal přebýval v sídle Mor-gea-ny na Krymu, většina mě zůstala ve Spojených státech. Zřejmě je to můj osud. Ale co – i Spojené státy mají vyhlášené krásy přírody, snad to nebude takové peklo.

Jediné, co by mě tam mohlo mrzet, byli Američané. Tak sobecký národ snad neexistuje nikde jinde na světě! Jsou to uctívači zlatého telete, každý kouká, koho by přechytračil, na sousedy se dívají jako na nežádoucí konkurenty a přejí jim rakovinu nebo aspoň bankrot.

Kdysi jsem nechtěl věřit, že studenti v amerických školách nenapovídají ani neopisují. Považoval jsem to za pustou propagandu, podobnou ruskému »Pionýr nepodvádí«. Opisuje se přece v Čechách snad od dob Marie Terezie a zavedení povinné školní docházky! Máme to i v našich filmech pro pamětníky, kde se »dutí« žáci spoléhají na své solidární kamarády!

Jenže – na amerických školách se opravdu nepodvádí! Ale není to tím, že by všichni byli tak čestní! Každý si žárlivě střeží své výsledky před spolužáky, nikdo nikomu nenapoví ani nedá opsat – to tak, pomáhat konkurenci! Jen ať si pěkně každý táhne vlastní káru! Není to tedy čestné chování, ale bezcitné sobectví.

Znají vůbec Američané kamarádství? Nejvýš dočasné spojenectví, když je nutné spojit síly proti nějakému násilníkovi, anebo – a to mnohem častěji – k zotročení jiných. Gangster je tam mnohem častější pojem než kamarád.

Co je to vlastně čest? Hrdinové amerických filmů se zoufale snaží ukázat, jak vždycky bojují čestně – ovšem všichni ostatní je podrážejí kde mohou a čestný chlap je tam taková výjimka, že je to důvod k natočení celého filmu. Čest je tam totiž slabost, které druzí zcela jistě při první příležitosti využijí.

Pravda, jsou tam i výjimky, lidé, kteří se za penězi nehoní, ale snaží se žít přírodním životem jako prvotní křesťané. Ale i taková sekta Amishů má své nectnosti. Jsou to živoucí zkameněliny, knihy – kromě Bible – jsou pro ně věci ďáblovy, vzdělání odmítají a zůstávají pořád na úrovni neschopné pochopit, natož přijmout cokoliv nového. Jsou čestní, ale ostatní je právě proto považují za hlupáky.

Nu což, začneme to měnit.

*****

Rozdělení pro Spojené státy bylo poměrně snadné.

Mor-gea-na přeskočila do Washingtonu, kde jsem ji přivítal jako soudce ve svém domě poblíž budovy soudu. A pak – pak mi soudce najednou zmizel. Vypadalo to skoro stejně jako když mi některou »hlavu« zabili takovou tou »bezbolestnou smrtí«. Znamenalo to ale, že jsem teď ve Spojených státech dvojmo.

Jakže se to vlastně můj další »klon« jmenuje? James Brown – a můj rod patřil několik generací ke staré washingtonské smetánce. Dobrá, James je teď můj kolega, vyhledám ho hned jak to půjde, abychom se dohodli na rozdělení působišť. James jsem vlastně já, takže se jistě dohodneme, v nejhorším si hodíme korunou – pardon, půldolarem.

Podobně ještě toho dne rozdělila Antonína i Jitku. Každého rovnou dvakrát, aby se mohli vrhnout současně do Německa, Polska a Ukrajiny.

Rozšiřování »tisícihlavých« započalo...

Mojí výhodou bylo, že jsem měl v útočišti pod Příbramí Nelu, takže mě Tonda i Jitka mohli o všem informovat, stejně jako jsem se já mohl chlubit úspěchy ve Spojených státech. Od odletu triglavů do Tel Avivu a stažení vojsk ze základen po celém světě se Spojené státy změnily ze světového teroristy v nejmírovější stát. Pravda, přišly o své kolonie – ačkoliv nešlo o kolonie v původním smyslu slova, pouze o kolonie hospodářské a politické a jen někdy držené i vojenskou silou. Dřívější vazalové se teď rychle osamostatňovali, ale to bylo

přece jejich nezadatelné, byť doposud potlačované právo. Ve Spojených státech se naštěstí hospodářství rychle stabilizovalo – bylo znát, že banky přestaly všechny dusit, jako dřív.

Stejné oživení nastalo už předtím v Čechách a Tonda s Jitkou na to byli patřičně pyšní. Od chvíle, kdy převzali Německo a Polsko, zvedala se hospodářská úroveň i tam. Německo opět rychle předhonilo Čechy, Polsko na tom bylo zpočátku mnohem hůř, ale i tam se hnuly ledy a lidem se hodně ulevilo.

Naše civilizace je známá tím, že nevelké procento lidí ve výrobě a v zemědělství uživí všechny ostatní – pokud jim ještě menší procento vyžírků všechno nezabaví jenom pro sebe. Všude by se lidé měli lépe, kdyby je ti darebáci nevysávali jako pavouci mouchy. Samotné odsunutí triglavů přitom nestačilo, dokázali ovládat svá impéria i na dálku. Zpočátku přece v Čechách triglavové ani nebyli, všechno jim zařizovali jejich poskoci, důmyslně rozmístění v klíčových bodech. Stejně jako ve Spojených státech, i v Čechách to byly Parlament, banky a justice. Teprve po jejich »převzetí« a po přerušení peněžovodů k hlavním pijavicím začala životní úroveň lidí stoupat. A to tak prudce, jak se nikomu předtím nezdálo ani možné.

Znamenalo to ale přerušení peněžovodů k hlavním pijavicím. A těm se to pochopitelně nelíbilo a nedalo se čekat, že to ponechají jen tak. Čechy naštěstí odepsali už dřív a ani je to příliš nebolelo, byla to pro ně příliš malička a zanedbatelná zemička. Ani Polsko jim tolik nevynášelo, aby ho nemohli odepsat. Odstřižení od bankrotujících Spojených států jim dalo jen výstrahu, že se jim svět vymyká z rukou, ale i to by snad nějak překousli.

Německo ale bylo něco úplně jiného. Zejména když krátce poté vystoupilo z Evropské unie, která se tím otřásla v základech, jako Titanic po nárazu do ledovce. Nevypadalo to na katastrofu, ale triglavové nebyli prostoduší, aby neviděli, že je zle. Zejména když ze dne na den zmizeli triglavové, kontrolující Evropskou unii přímo v jejím mozku – v Bruseli.

Slunce nad jejich říší začalo zapadat...

*****

Mor-gea-nina skrankiora se opět aktivovala. Volajícím byl Benjamin, šéf triglavů na Sinaji. Poslední dobou ho víceméně očekávala – dočkala se ho tedy.

„Poslyš, Morano, nepřeháníš to trochu?“ začal vyčítavě a skoro dobrácky.

„Co mám přehánět?“ zeptala se ho klidně.

„Tvoji agresi ve světě,“ upřesnil Benjamin. „Že ses nepohodla se Simarglem, to bych pochopil. Chápu, že máš patologickou averzi ke všem vojenským základnám, snesl bych, že jsi proti jeho vůli stáhla ze světa jeho vojáky... Ale úplné převzetí první světové velmoci, to snad trochu přeháníš, nemyslíš?“

„Už jsem ti snad řekla, jak Simargl ignoroval ultimatum a odmítl vojáčky stáhnout,“ odvětila mu klidně. „Varovala jsem ho důrazně a včas. Místo toho se pokoušel vyhrožovat mi jakousi »zbraní posledního soudu«, což jsem musela chtě nechtě vyhodnotit jako hrozbu pro veškerý život na světě – tak to ostatně Simargl uvedl. Zlikvidovala jsem pak nejen jeho zbraň, ale i s jeho partou, přesně podle ultimata. O tu opuštěnou velmoc jsem se pak musela postarat – je příliš velká, než abych ji mohla nechat padnout. »Too big to fall...« tak to přece občas říkáte i vy, ne?“

„Oni by Ameriku ukočírovali i odsud, ze Sinaje!“ namítl Benjamin.

„Když jsem jim slíbila smrt, nenechám jim přece klíče od největší světové velmoci!“ řekla mrazivě. „Já vím, nevadilo by jim, odkud to řídí. A vojáky by nestáhli! Musela jsem je odstřihnout od všeho – od řízení i od požitků, které jim to přinášelo. Zůstali vám na krku, ale to už jsme probírali. Když je chcete chránit, také je krmte!“

„Jenže tys nám začala drobit i Evropu!“ namítal Benjamin.

„Vám?“ podivila se okázale. „Co vy máte společného s Evropou? Co já vím, v Evropě je Triglavova Moskevská větev a donedávna tam byla i Volosova na Ukrajině. Moskevská větev couvla, když jsem jí dala ultimatum, ta mi problémy nedělá. Zato Volosova banda se

mi postavila – mysleli, že budu masakrovat jen jejich vojáčky, jako byste to udělali vy. To by jim asi nevadilo, beztak jim říkali »maso«. Jenže když přímo v mém sídle zavraždili mého hosta, považovala jsem to za drzost horší než cizí vojenské základny na Ukrajině.“

„Co ale tobě bylo do Ukrajiny?“ namítl Benjamin.

„Můžeš to chápat jako moji »patologickou averzi ke všem vojenským základnám«,“ odpálila ho. „Vražda mého hosta to urychlila, pak už jsem s nimi nejednala. Volosovu větev jsem zlikvidovala, jenže smlouvy o základnách zůstaly a banda z Bruselu na nich zpozdile trvala. Zrušila jsem je tedy i s nimi. Ti v Bruselu byli navíc namočení do svévolného vpádu do Čech – takže dopadli jako Volos. Simargla jsem potom požádala, aby stáhl své vojáky ze světa. Už mám vašich základen i vojáčků plné zuby, chápeš? Odmítl – a dál už to víš.“

„Zajímavé, vojáci ti doteďka nevadili! Proč tak najednou?“

„Najednou?“ opáčila s hraným údivem. „Ty to ještě nechápeš? Že nevadili? Neviděla jsem ráda, že lidi vraždíte po tisících, to ale tím jste ohrožovali jen nějaké podskupiny. Jenže teď už jste to přehnali. Vaše atomové šílenství neohrožuje ojedinělé skupiny nebo i národy, ale život na Zemi jako takový! A to už je v mé kompetenci – a já tomu zabráním, i kdybych musela všechny viníky zpopelnit!“

„A není to trochu nad tvoje možnosti?“ pochyboval Benjamin.

„Není,“ řekla Mor-gea-na. „Vzpomeň si na Atlantidu! Taky si mysleli, že jsou silnější. Taky mě donutili zasáhnout – a jak dopadli?“

„Atomové zbraně mají jeden háček,“ odvětil klidně Benjamin. „Nejsou soustředěné na jednom ostrově, kde bys je mohla zničit sebevětším úderem. Naopak, když do nich udeříš, sama je odpálíš. Připadáš mi jako slon v porcelánu. Přiznej si poctivě, tvé prostředky jsou příliš bořivé, humpolácké a přitom nic neřeší. Tvůj zásah do Atlantidy se projevil tak ničivě, že to lidi vrhlo celé tisíce let zpátky. Atomové zbraně jsou ještě horší. Neuváženým zásahem můžeš svět zničit, místo abys ho zachránila.“

„Vaše atomové střely bořivé nejsou?“ opáčila. „Navíc jsou přímo určené k ničení. Už to, že jste je vynalézali, je zločin!“

„Možná,“ připustil Benjamin. „Ale přiznej si sama, že tady nic nezachráníš. Zbytečně se s námi dostáváš do stále těžšího konfliktu, který nemůžeš vyhrát!“

„To se uvidí!“ odsekla Mor-gea-na. „Co kdybych teď po vás požadovala úplné jaderné odzbrojení? Rozebírání jaderných hlavic oživilo v Americe průmysl jaderných elektráren. Podle mého mínění je to rozhodně lepší využití!“

„Odzbrojení je nesmysl!“ opáčil Benjamin. „Jaderné hlavice se dají poměrně snadno ukrýt. I kdybys všechny státy přinutila zbavit se jich, někdo si je dobře uschová a srazí pak celý svět na kolena!“

„Anebo ho rozpráším jako Atlanťany!“ zavrčela.

„A vrátíš svět zpátky do doby kamenné!“ opáčil Benjamin. „Jako při zničení Atlantis. To bys vážně chtěla?“

„Kdybych nezlikvidovala Atlanty, zbytek světa by vyvraždili,“ odvětila. „I tak nadělali škod víc než dost. Když to vezmeš nezaujatě, zachránila jsem podstatně víc lidí než kolik by jich po Atlantech zůstalo!“

„To se neví!“ namítl Benjamin. „To jsou všechno jen tvoje spekulace!“

„Nechci srovnávat škody způsobené Atlanty, kdybych nezasáhla,“ odsekla. „Nechce se mi čekat ani na atomovou válku. Vraťme se k mému návrhu. Co bys řekl na můj požadavek na okamžité jaderné odzbrojení?“

„Že je to nesmysl,“ odvětil Benjamin pevně.

„Já to jako nesmysl nevidím,“ odvětila. „Spíš to začínám považovat za nutnost. Ještě si to promyslím, ale počítejte s tím, že to jen tak z hlavy nepustím. Nebezpečné pro život na Zemi to je, neříkej, že ne. Takže je to i moje starost.“

„Ale nemůžeš s tím dělat vůbec nic," odrazil ji. „Spíš mi řekni, kdy konečně necháš na pokoji Evropu?"

„A co je vám do Evropy?" opáčila nevinně. „Spravujete přece úplně jinou oblast."

„Máme spoustu zájmů i v Evropě," odmítl to Benjamin.

„To byste mohli tvrdit o celém světě," odbyla ho Mor-gea-na. „Podívej – nemáte dnes v Evropě nikoho. Až na Moskevskou Triglavovu větev, ale ta mi problémy nedělá. Takže – jaképak zájmy?"

„Problémy nedělá... pořád nechápu, co do tebe vjelo?" vrtěl hlavou Benjamin. „Nebylo to příliš drsné, vyvraždit celou naši větev kvůli jednomu zabitému jednohlavému?"

„Příliš drsné bylo zabít mého hosta přímo u mě," odrazila ho Mor-gea-na. „A navíc to byla poslední kapka, předtím odmítli požadavek zrušit vojenské základny. Volos mi vzkázal, že má »masa« dost – myslel tím své vojáčky, jenže já mu na ně kašlu! A protože s ním jeho banda souhlasila, odnesla to také. Americká delegace se k tomu připletla omylem, jenže podporovala Volose v jeho odporu – ani je tedy nelituji."

„Volos to odnesl... dobrá, neměl provokovat. Ale proč nám drobíš Evropu? My jsme tě přece neprovokovali!"

„Ještě tam máte jako hosty Simarglovu větev?" připomněla mu.

„To už jsme si snad vysvětlili," zavrtěl hlavou Benjamin. „Ty si chráníš své hosty, my si chráníme své hosty. Co to má co společného s Evropou?"

„Asi nic," přikývla lhostejně. „A co má Evropa společného s vámi?"

„Máme tam zavedené podniky," řekl Benjamin. „Vyměnila jsi manažery, rušíš spojení s námi, tomu se říká »nepřátelské převzetí«! My to považujeme za zločin. Škoda už přesáhla miliony dolarů a každým okamžikem stoupá! Vždyť bys ji ani nedokázala zaplatit!"

„Víš dobře, že si na vaše papírky nehraji!" odmítla se o tom bavit.

„Vím, ale pro nás jsou občas důležité," řekl. „Ten výpadek pociťujeme dost těžce."

„Jaký výpadek?" zeptala se ho. „Co ty vaše podniky vlastně vyrábí?"

„Vyrábí... to se nedá tak říkat," zarazil se. „Leda by se řeklo, že nám vyrábí peníze."

„Myslíte tiskárny peněz?" chtěla to upřesnit. „Ty snad máte i na Sinaji!"

„Myslím banky," opravil ji. „Evropské banky nám vydělávají peníze. Přitom se dají už dávno řídit i na dálku, bez dozoru. A teď najednou – nic. Podle všeho jsi vyměnila manažery a noví s námi nekomunikují."

„Vy nemáte banky na Sinaji?"

„Jistěže máme," připustil. „Ale banky celé Evropy nám patří, proto nám musí vyrábět peníze. Nemáš nejmenší právo nám je krást, to je nepřátelský akt."

„Já nic nekradu," odsekla. „Nemám toho zapotřebí. Vaše podniky jsou mi lhostejné, ať už něco vyrábějí nebo ne."

„Tak nám je vrať!"

„Nejprve bych je musela mít," zavrtěla hlavou. „Ale když už jsme u té Evropy – tam se lidem poslední dobou vede lépe než dřív a já nemám nejmenší chuť jim to kazit. Američtí triglavové ze Simarglovy větve je tam nedávno napadali a vraždili, dala jsem tedy místním lidem prostředek proti vám – bude lepší, když se tam nějakou dobu nebudete vracet. Nechte Evropu Evropou, máte přece nejbohatší oblast světa Sinaj! Vám to nestačí?"

„Je to nejbohatší oblast světa, protože jí patří banky v Evropě!" namítl.

„Vy ji bez těch peněz z Evropy zvelebit nedokážete?" zeptala se ho nevinně.

„Bez peněz je všechno daleko těžší!" přiznal.

„Tak si je natiskněte!" poradila mu. „To přece umíte, ne? Poslední dobou jste přece vy i Simargl tiskli peníze jako o závod!"

„To by ale musely banky v Evropě s našimi spolupracovat," podmiňoval to Benjamin. „Nejenže nás neposlouchají, ale odmítají i veškeré naše transakce!"

„Asi se jim nezdají výhodné," pokrčila rameny. „A bez nich to nepůjde?"

„Těžko," uznal.

„Podívejte se," řekla dobrácky. „Máte nejbohatší oblast světa, nejchytřejší lidi na světě a co vám ještě brání zvelebit ji ke všeobecné spokojenosti?"

„Potřebujeme spojení s Evropou!" trval na svém.

„Ale spojení s Evropou, i když vám možná prospívá, Evropě škodí!" upozornila ho.

„To je snad jedno!" zamračil se. „My to potřebujeme!"

„Vy to možná potřebujete, ale Evropě to škodí," opakovala důrazněji. „Když přihlédnu k počtům nedávno mrtvých, vychází mi, že bude lepší Evropu úplně oddělit. Od Ameriky, od Moskvy i od vás. Moskevská větev už před mým ultimatem ucouvla, uvidíme, jak se to osvědčí."

„Poslyš, to nemůžeš myslet vážně!" zrudl Benjamin v obličeji. „Zřejmě ses rozhodla úplně nás zničit!"

„To snad ne," zavrtěla hlavou. „Máte nejbohatší oblast světa, nejchytřejší lidi na světě, snad mi tady nechceš tvrdit, že na tom základě nedokážete vytvořit nejlepší společnost?"

„Sinaj je nejbohatší, protože vlastní světové banky! A má nejchytřejší lidi, protože umí s těmi bankami zacházet, ale bez bank by nám zůstala jen poušť a holé ruce!"

„Vzpomínám si na vaše chlubení, jak na rozdíl od jiných dokážete vyčarovat kvetoucí sady i na holé poušti," opáčila Mor-gea-na. „Přestaňte se tedy chlubit a dokažte to!"

„Tobě se to mluví!" zavrčel Benjamin. „Máš všechno nač si vzpomeneš, ve skutečnosti to ale není tak snadné!"

„Já mám na Zemi jiné úkoly než zakládání sadů," ujistila ho. „Mým úkolem je chránit život na Zemi před katastrofami, převážně z vesmíru. Neměla bych se míchat do problémů, které si zaviní lidé sami. Ale vy zacházíte příliš daleko! Ohrožujete život na Zemi víc než asteroidy! Nutíte mě zasahovat do vztahů mezi lidmi! Tak si nestěžujte, když zasahuji!"

„Odmítáš nám tedy vrátit Evropské banky?" zeptal se suše.

„Nejprve bych je musela mít, abych je mohla vracet," opáčila. „Banky mě nezajímají. Zajímá mě, abyste v Evropě přestali s nesmyslným zabíjením, proto říkám – dejte ruce pryč od Evropy, nebo přes ně dostanete!"

„Budeme to tedy muset zařídit jinak!" rozhodl Benjamin.

„Zařiďte!" schválila mu to. „S potenciálem, co máte, jistě dokážete hodně!"

„To si tedy piš!" řekl – a zmizel.

*****

Život v Americe mě zpočátku moc nebavil, ale dalo se to vydržet.

Zejména když jsem vedl dvojí, trojí i tisící život. Nejvíc mě bavil ten s Mor-gea-nou, přece jen to byla pravá bohyně, ale líbilo se mi i v podzemí pod Příbramí, kam se postupně stahovaly ženské od nás všech. A bylo jich tam čím dál víc.

Vyměnil jsem tam nejprve Nelu Majerovou za Sarah Wilsonovou, u které jsem sám se sebou čekal dítě – přesněji se soudcem Thomasem Wilsonem – oba manžele jsem »převzal« kvůli drogám, které v městečku vesele prodávali, krytí manželovou funkcí soudce, aby si proti nim nikdo nic netroufl. Když jsem zjistil, že paní Sarah čeká dítě, odletěl jsem s ní do Čech, jenže Nela Majerová se tam z téhož důvodu vrátila necelého čtvrt roku poté.

Podzemní úkryt pod Příbramí jsem mezitím přestavěl na rozsáhlejší prostory, kde by se všichni cítili skoro jako nahoře. Nebezpečí návratu triglavů do Čech se s časem snižovalo a nouzový úkryt se postupně změnil ve společné informační středisko, kde jsme si všichni předávali různé důležité zprávy. A bylo nás víc a víc, protože nás Mor-gea-na množila jako prvoky – dělením.

Nela Majerová a Sarah Wilsonová tam měly privilegované postavení, neboť plnily úlohu spojek na Mor-gea-nu, ale brzy se tam hemžilo ženami jako na feministickém sněmu.

Od všech tam byly přednostně ženy, jako připomínka původního útočiště pro nejohroženější »hlavy« naší komunity, jen nouzově se tam občas ocitl muž – dokud si nový klon neobstaral i nějaké ženské »hlavy«. Byly tam i všechny naše děti, ale jejich ubikace měly hodně daleko k jeslím nebo k mateřské školce.

Naše děti si nehrály.

Nanejvýš cvičily, ale to si jen procvičovaly těla, hra to rozhodně nebyla.

Kdo by v jejich ložnici očekával řadu dětských postýlek, byl by asi při nahlédnutí do ní trochu v šoku. Vlastně to ani nebyla ložnice, ve dne totiž plnila i úlohu tělocvičny. Dětské matrace na podlaze sloužily ve dne jako tělocvičné žíněnky, ohrazená prostora stranou byla vyhrazená pro nejmenší děti, které občas spaly i ve dne, naopak stoly podél protilehlé stěny byly plné notebooků – děti, které právě necvičily, nám zajišťovaly kontrolu důležitých míst Evropy. Signály se sem sbíhaly prostřednictvím kabelů i satelitů.

Prvním masakrům ale nedokázaly zabránit. Přišly příliš neočekávaně.

Malé soukromé dopravní letadlo, které se nabouralo v Londýně do budovy pojišťovny Lloyd a způsobilo rozsáhlý požár, by se ještě dalo považovat za nehodu. Jenže krátce poté další dvě letadla způsobila téměř stejnou havarii v Portsmouthu a v Birminghamu a to už se za nehodu považovat nedalo. Všechny tři atentáty měly stovky obětí a když se k nim později přihlásila organizace »Šaríja pro Británii«, zvedla bouři odporu a násilí po celé Anglii. Ve všech větších městech hořely mešity a policie nestačila chránit muslimy před lynčováním.

Ukázalo se však, že muslimové nebyli všude jen štvanou zvěří. Na několika místech se ve svých mešitách bránili střelbou a tam způsobili více obětí na životech než při leteckých atentátech. Tím víc nenávisti vyvolávali.

Anglii měly na starosti dva klony, jeden od Antonína, který si říkal George, druhý od Jitky s přijatým jménem Katrin. Bylo zajímavé, jak se klony od Jitky pořád cítily ženského rodu, zatímco klony od Antonína se cítily jako muži, ačkoliv v obou převažovali chlapi. Bylo znát, že »přebíráme« darebáky a těch je mezi chlapy víc.

George nám ale ohlásil zajímavý poznatek.

„»Převzali« jsme imámy ze tří mešit,“ sdělila nám na brífinku jeho Adelaid. „Kázali proti Britům příliš nenávistně, museli jsme to zarazit. Jenže při probírání jejich pamětí jsme zjistili, že je k nám vyslali šejkové ze Saúdské Arábie s výslovným úkolem rozeštvat britské muslimy proti nevěřícím.“

„Vyřídím to Mor-gea-ně,“ ujistila jsem ostatní coby Sarah.

A také jsem jí to jako Michal hned zatepla přednesl.

„Sinaj!“ zamručela Mor-gea-na.

*****

Kamikaze

Nedalo se dělat nic jiného, Mor-gea-na »odloupla« další klon od francouzského klonu známého jako Pierre. »Převzal« totiž několik desítek arabsky mluvících darebáků, takže by se měl nejlépe vyznat v Saúdské Arábii. Spolu s Georgovým imámem se proto vypravili do Saúdské Arábie, aby tam vysledovali skutečné příčiny problémů v Británii.

Pierre mezitím musel »převzít« další imámy z francouzských mešit, neboť stejně jako v Británii štvali své »mírumilovné ovečky« do džihádu proti Francii. Jak se zdálo, stihl to na poslední chvíli. Aby nebyl nápadný nečekaný obrat jejich názorů, vyměnil Pierre imámy mezi jednotlivými mešitami a místo džihádu jim začal kázat o pokojném islámu a ideálech. Měl teď o islámu nejlepší znalosti a jeho zástupkyně Marianne nám všem doporučila, ať se co nejdřív zmocníme některého imáma a začneme v mešitách kázat o míru, než bude pozdě.

Mně se to v Americe netýkalo, tam se islám příliš nešířil. Měl jsem tam jiné problémy. Nejvíc mě zaměstnávali vojáci vrácení ze světa domů a úplně nejhorší z nich byli ti, kteří se za hranicemi dostali do skutečných bojů. Málo platné, jak se někdo naučí zabíjet, je to úplně jiný člověk než předtím. Nějakou dobu jsem je zaměstnával v kasárnách a na cvičištích, ale to je brzy přestalo bavit. A poslat tyto ramby do civilu bylo holé neštěstí. Po fyzické stránce byli ve velmi dobré kondici, ale jinak byli k ničemu. Většinou se začali ke svým sousedům chovat jako k domorodcům v daleké zemi a běžní policisté je nemohli zvládnout. Rambové byli vytrénovaní a zabíjeli proklatě rychle.

Pár největších rambů jsem »převzal« a pokoušel jsem se jejich pomocí zkrotit ostatní. Potíž byla v tom, že všichni potencionální vrahové velice brzy vycítili, že »převzatí« ztratili část své divokosti a přestali je jako bývalé vůdce respektovat. Bohužel jich bylo mnoho než abych je mohl »převzít« všechny. Nemohu se přece zazdít až ke stropu nějakými primitivy!

Uvažoval jsem, že se přebytečných »převzatých« rambů v případě nouze zbavím jako kdysi feťáků v Čechách, dokud jsme ještě byli s Jitkou jediní. Napíši dopis na rozloučenou a buď použiji jed, nebo nepotřebnou »hlavu« oběsím.

Nepotřeboval jsem ramby, ale lidi, kteří by byli svému okolí užiteční. Kdo byli takoví už přede mnou, s těmi jsem normálně spolupracoval. Kdo svého postavení zneužívali, ty jsem prostě »převzal« a nahradil. Ať už byli na místech, kde škodili poměrně málo, nebo tam, kde jejich škody byly kolosální, jako třeba na místech zákonodárců.

Se svým americkým »Alter Ego« Jamesem Brownem jsem spolupracoval v pohodě. On se teď rozšiřoval více než já, zatím neměl ani zastoupení v centrále pod Příbramí, ale já jsem mu zprostředkovával všechny zprávy. Zatím jsme byli jeden jako druhý – ale oba už jsme se trochu odlišovali od ostatních, Evropských klonů.

Napadlo mě, že se jednou budeme muset promíchat, abychom se vzájemně neodcizili. Teď je ještě úplné oddělení výhodné, když jdu do nějaké akce jako jedinec, nepotřebuji se v jejím průběhu domlouvat s ostatními, prostě změním-li plán, změní ho stejně všechny moje »hlavy«. Ale časem, až získáme ve světě stabilitu, bude lépe abychom měli podobné starosti všichni. A to bude možné jedině tak, že část z nás bude žít v Ev ropě, část v Americe a nejspíš po všech kontinentech.

Vyšlo mi z toho, že Mor-gea-na je vlastně strašně osamocená.

Ale ona je silná. Takže to snese.

*****

Ukázalo se, že Saúdskou Arábii vede tak úzký okruh lidí, že nový klon, který si začal říkat Chelmi Salaf, je převzal ani ne za týden i s králem. Byla to fakticky bomba, ale Chelmi neztrácel čas. Jako král vyhlásil reformy, jaké by mu záviděly nejpokrokovější státy světa. Mohl si to dovolit, Saúdové mají petrodolarů ze všech států na světě nejvíc. Co však bylo nejdůležitější, Saúdský král ukončil financování teroristů po celém světě. Bez jeho peněz se

ocitly všechny muslimské komunity v Evropě i islámští bojovníci za právo Šarífa. Když pak povolal všechny saúdské agenty zpět, nastal v arabském světě poprask. Někteří agenti svého krále neuposlechli, jenže se brzy ocitli bez peněz, bez nových zbraní a začalo jim být úzko.

K nám do Centra pod Příbramí vyslal Fatimu – nesdělil nikomu, jak k ní přišel, ale až na trochu snědší pleť to byla jedna z arabských krásek. Mezi námi se ovšem oblékala bez typického zahalení jako běžná Evropanka a brzy nám přinesla udivující zvěsti.

Krátce po ukončení financování terorismu Saúdského krále zavolal kdosi z Tel Avivu, nejprve mu vyčinil za opožděné dodávky zbraní a pak mu dokonce začal vyhrožovat.

„Tvrdil, že mě sesadí!“ usmívala se Fatima. „A abych si nemyslel, že to není možné! Má prý pod kontrolou celou moji palácovou gardu! Zavolal jsem si velitele palácové gardy a když mi to víceméně potvrdil, »převzal« jsem ho. Ten darebák věděl snad všechno, jak je palác prolezlý spícími agenty – i můj kuchař byl agentem! Pod tím dojmem jsem je prostě »převzal« všechny, takže celý královský palác jsem teď jenom já.“

„Uvidíš, jak na to bude reagovat Tel Aviv!“ řekl jsem, ale přál jsem mu, aby to dopadlo dobře – kdy se nám naskytne taková možnost změnit tak zkostnatělou tyranii?

Chelmi Salaf byl přece také já.

*****

Jedna jediná věc mi u Mor-gea-ny časem začala vadit, a to její záliba v mimozemském ovoci. Ne že by nebylo vynikající, ale ona nic jiného nejedla. Nezbylo mi pak nic jiného než se jí přizpůsobit a vynahradit si to jinde, například typickými americkými hovězími steaky.

Nebyla však úplně nevšímavá a u jedné večeře na mě uhodila, jestli se mi něco na jejím ovoci nelíbí.

„Je přece vynikající... a ty jsi na ně zvyklá,“ odvětil jsem rychle.

„Zvyklá...“ zachytila se toho. „Ale ty jsi zvyklý na jiné jídlo, že? Proč si neřekneš o něco jiného? Pro mě to není problém!“

„Máme takové úsloví,“ řekl jsem, „Doma jez co máš a na návštěvě co ti dají!“

„Aha!“ pochopila to. „Ty nad nezvyklým jídlem nebrbláš, protože se pořád cítíš jako na návštěvě! Ale tak jsem to nemyslela! Poslyš, dám ti úplnou volnost v jídle. Nemůže mi přece vadit, když budeš jíst něco jiného než já.“

Její metoda byla na pohled jednoduchá. Pomocí dálnovidu jsem si mohl najít cokoliv na světě. Na dálnovid navazoval hmotový analyzátor – stačilo cokoliv v dálnovidu označit, aby to analyzátor prozkoumal – a předal jako recept syntezátoru, který mi žádaný předmět vytvořil přímo na stole, případně i se stolem. Jídlo obvykle zkoumal a vytvářel i s talířem, asi to tak bylo jednodušší, ale nebylo to pravidlem, pozemské ovoce dokázal vytvořit i jen v jednom jediném exempláři – například jedno jediné jablko.

Nabídl jsem pořádný hovězí steak i Mor-gea-ně, ale jen si k němu čichla a opatrně talíř od sebe odstrčila.

„Víš – nemám nic proti tvým chutím, ale já se už pětadvacet tisíc let živím ovocem, už jsem si na to zvykla a raději u toho zůstanu,“ odmítla to. „Určitě máš i ty nějaké zvyklosti.“

„Já jím všechno!“ pochlubil jsem se – trochu neuváženě.

Mor-gea-na na to přede mnou vytvořila veliký dřevěný talíř plný jakési polévky.

„Tuhle polévku jedí lidé kousek odtud,“ ujistila mě. „Ochutnej a pak mluv!“

Tušil jsem zradu a nemýlil jsem se. Nevadilo by mi, že ta polévka byla studená, to by mohla být v horku i přednost. Nevadilo mi, že na povrchu plavala šlehačka, cibule a kousky salámu, ruský boršč mám rád. Stačilo ale k tomu přičichnout. Vonělo to – či spíše smrdělo – jako shnilé brambory. Když to místní lidé jedí, nebude to asi jedovaté, řekl jsem si a opatrně olízl dřevěnou, umělecky dlabanou a zdobenou lžíci. Pochopil jsem. Nejenže to tak smrdělo, ono to tak i chutnalo. Na to každý Čech reaguje dávivým reflexem – v Čechách taková chuť i smrad znamenají zkažené jídlo a to my vyplivneme. Možná bych se přemohl, kdyby mi to

zdejší nabídli jako nějakou poctu, možná bych to i snědl, abych je neurazil. Neurazil bych je ani kdyby mi nabídli hmyz – mám opravdu kachní žaludek a na vojně se mi to hodilo, jedl jsem vojenské blafy i když kluci byli raději o hladu.

Ale proč? Mor-gea-na mi to nepředkládala jako poctu, ale jako odstrašující příklad! Bylo lepší nedělat haura, nepřemáhat se a raději jí dát zapravdu.

„Máš pravdu," uznal jsem. „Tohle je opravdu odporné!"

„Vidíš!" usmála se. „Zdejší lidé považují »okrošku kvasovu« za pochoutku. Nech mě radši jíst, co mi nejvíc chutná, a sám jez, co chutná tobě! Můžeme být spokojení oba."

Chystal jsem se přisvědčit, když náhle strnula a viditelně zbledla.

„Copak se děje?" zeptal jsem se jí a zvážněl jsem – to nebylo jen tak!

„Simargl odpálil tu kobaltovou »zbraň posledního soudu«!" řekla.

„Vždyť jsi ji zneškodnila!" vykřikl jsem.

„Zneškodnila – jinak by ale vybuchla!" opáčila. „Rozumíš – on to spustil! Jak se zdá, přestalo mu záležet na celém světě!"

„Je to ale syčák!" ulevil jsem si.

„Spíš mrtvola!" zahučela Mor-gea-na.

*****

Mor-gea-nina skrankiora blikla a zazvonila.

Byl tam Moskevský Triglav a vypadal jako hodně rozrušený.

„Poslyš, Morano, jestli jsi nezničila všechny »zbraně posledního soudu«, pak asi budeš mít problém!" vysypal na ni. „Benjamin ze Sinaje mi před chvílí volal, abych svoji bombu odpálil a stáhl se do krytu, že se rozhodli vyhubit lidi! On teď obvolává ostatní, všechny, co to svinstvo mají. "

„Jo, už to vím," odvětila mu. „Benjamin se Simarglem budou nepříjemně překvapení, ale Simarglova »zbraň posledního soudu« právě nevybuchla. Jen to sepnulo hlášení ke mně. Simargl byl už teď odsouzenec, jenže jsem respektovala, že je hostem u Benjamina."

„Jenže oni to odpálí!" varoval ji Triglav.

„Jo – už to taky vidím," odvětila mu. „Benjaminova už taky hlásí pokus o výbuch. Ale on asi neví, že tam už dávno nic nemá."

„Benjamin bude mít ale pěknou zásobu atomových raket!" řekl Triglav. „Nikdy je před světem nepřiznali, ale mají jich víc než dost!"

„Vím o nich!" řekla chvatně. „Nebudou mu nic platné. Ale to vám povídám, zalezte teď všichni pod zem a nevylézejte, dokud vám neřeknu!"

„Tohle jsme nechtěli ani my!" spěšně dodal Triglav.

„Modlete se, aby to u vás někdo horlivý nezkusil odpálit!" varovala ho. „Na pošuky nebudu brát ohledy! Tak – další pitomec je v Japonsku! Taky skončí špatně!"

„Japonci přece žádné atomové bomby nemají!" namítl Triglav.

„Neměli," přikývla Mor-gea-na. „Ale Simargl tam instaloval jednu »zbraň posledního soudu« a svěřil ji Japoncům. Proto jsem ji nemohla stáhnout s jeho vojáčky. Takže si můžeš odepsat i japonskou větev i s Kuwadžirem – pokusili se odpálit svět, jako by už byli mrtví!"

„My ji neodpálíme!" řekl rychle Triglav.

„To jistě ne, taky tam máte jen hlásič, ale vy máte výhodu, že to víte. Jenže se mi zdá, že taky zůstanete jediní! Odepiš si Australskou větev i s Ralphem, právě to zkusili!"

„Ale kdyby ty bomby nebyly zneškodněné, byl by to konec světa!" došlo Triglavovi.

„Jo, byl by," vzdychla si. „Tak se modli, aby vaše větev nezůstala sama!"

Domluvila a zrušila spojení.

„Byla jsem na ně příliš měkká," řekla směrem ke mně.

„Kolik jich ještě chybí odpálit?" zeptal jsem se jí.

„Ještě šest..." řekla. „Pardon, pět... ne, čtyři...šílenci! To by nepřežili ani v krytech!"

„No potěš...!“ vzdychl jsem si. „A co ty miliardy lidí?“

„Zůstalo by na světě jen pár miliard škorpionů,“ vzdychla si.

„Darebáci!“ ulevil jsem si.

„Myslím, že je trochu proberu,“ umínila si.

„Pomůžeme ti,“ slíbil jsem jí za nás všechny.

„To by trvalo dlouho,“ odmítla mou pomoc. „Zvládnu to rychleji, nasázím jim zapnuté chibiny přímo do jejich krytů. Jen se musím o něčem ubezpečit!“

Jak mi řekla, pokusí se ještě zavolat vládcům větví, které měly poslední dvě »zbraně posledního soudu« a nepoužily je, proč Benjamina se Simarglem neposlechli. Když jí na to dají uspokojivou odpověď, zůstanou naživu, jinak...

Hovořila právě s Indickým triglavem Čarmou, který ji ujišťoval, že nikdy tak příšerné úmysly neměl a »zbraň posledního soudu« měl jen kvůli neshodám s Pákistánskou větví, ale nemínil je v žádném případě použít, když sebou náhle trhla.

„Uvidíme!“ přerušila Čarmu a zrušila spojení s ním.

„A je to tady!“ oznámila – vlastně jenom mně.

„Co je?“ zpozorněl jsem.

„Atomový výbuch na Sinaji!“ oznámila mi. „Zbraň posledního soudu!“

„A sakra!“ uletělo mi...

*****

Mor-gea-na nezůstala stát jako solný sloup. Ihned si otevřela dálnovid, aby se podívala na místo, kde se to stalo. A skutečně – nad pouští se zvedal až do stratosféry obrovský černý atomový hřib. Jenže ten se náhle změnil v protáhlou bublinu sahající od země do stratosféry, ta se odtrhla od země a vzepjala ještě rychleji vzhůru. Za ní se zdvihl další, ještě mohutnější sloup prachu. Takhle přece atomové výbuchy nevypadají, tohle bylo něco jiného! Netrvalo to ani minutu, obloha nad Sinají vyplivla do kosmického vakua gigantickou černou bublinu, která rychle získala kulový tvar o průměru několika set kilometrů a ještě víc zrychlovala. Až ve značné vzdálenosti od Země praskla a změnila se v rozplývající se černý oblak, očividně se vzdalující z oblasti zemské přitažlivosti. Tohle přece atomový výbuch nedokáže!

Mor-gea-na splnila co předtím předpokládala – nebezpečné radioaktivní zplodiny se vším všudy odvrhla daleko do vesmíru. Vypadalo to neuvěřitelně, takový grandiózní zásah byl bezesporu nad všechny lidské možnosti.

Jenže kosmické divadlo nebylo to hlavní – i když Mor-gea-na zbavila Zemi veškerých radioaktivních zplodin, větší část katastrofy pokračovala dole na Zemi.

Bublina vyvrhla ze Země tisíce tun všeho možného materiálu, včetně písku, kusů skal a kamení, ale nejvíc vzduchu. Oddělila se od Země, ale na uprázdněné místo se hnal vzduch z blízkého i vzdáleného okolí. Vznikl obrovský vzdušný vír sahající od země do stratosféry. V něm vířilo všechno, co se dole na zemi mohlo uvolnit – písek, kameny, kusy skal, ale také velbloudi a jiná zvířata, lidé i s troskami domů a s automobily. Tak gigantické vířící tornádo ještě nikdy nikdo nezažil – matně jsem si vzpomínal, jak mi cosi podobného popisovala Mor-gea-na v souvislosti s Atlantidou.

„Proboha!“ vykřikla v té chvíli v podzemním úkrytu pod Příbramí Fatima od Chelmi Salafa, Saúdského krále. „Lidi, u nás v Arábii se děje něco strašného, něco příšerného! Tak děsný vichr tu nikdo nepamatuje – a zničeho nic! Všechna okna paláce to vymlátilo, kolem létají střechy, lidé i auta, všem nám strašně píská v uších! V Čechách je asi klid, ale u nás... nevíte, co to může být?“

„Jo, vím,“ odpověděla jsem jí klidně jako Nela Majerová. „Triglavové chtěli způsobit konec světa a odpálili na Sinaji »zbraň posledního soudu«. Mor-gea-na všechno odvrhla do vesmíru, bohužel s tak velkým množstvím vzduchu, že vzniklé tornádo rve ze země vše až ke skále. Nejhorší je, že v tom zahynuly spousty lidí a nikdo už jim nepomůže.“

„Nebylo by lepší, kdyby to nechala být?“ napadlo Jitku.

„Pak by nás vyhubila radioaktivita,“ ujistil jsem ji. „Rozlezla by se po světě a nikdo by jí neunikl. Takhle to snad můžeme přežít. Jestli tam máte protiatomové kryty, zavřete se do nich a modlete se, ať to přežijete!“

Pomalu, ale tím jistěji mi začalo docházet, že tahle katastrofa bude větší, než jsem si až dosud dokázal představit. Kdo ví, jestli si to uměla představit i Mor-gea-na... ačkoliv ta ano, katastrofa Atlantis asi nebyla menší.

Fatimě jsem v podzemí pod Příbramí poradil, aby se v Saúdské Arábii všichni schovali do protiatomových krytů – pokud to vůbec stihnou. Napadlo mě vyvolat společný dálnovid a podívat se tam, ale když jsem ho umístil nad pobřežím Středozemního moře poblíž Gazy, rozsah zkázy nás všechny ohromil.

Pobřeží vypadalo jako po kobercovém bombardování, anebo ještě hůř – snad jen obraz Hirošimy mohl vypadat podobně. Jediný strom, jediná palma nezůstala stát, zpřelámalo to i sloupy osvětlení, smetlo to všechny budovy. Všude samé trosky, vražedný vichr válel nad nimi vlny písku a prachu, nikde ani človíčka.

„Mám dojem, že protiatomové kryty nebudou potřebovat jen v Arábii, ale i jinde,“ řekl jsem na Krymu opatrně Mor-gea-ně.

„Vypadá to bledě,“ přisvědčila. „Dělám co umím, ale ještě jedna taková pecka a zemře půlka lidstva.“

„Mám dojem, že už teď zemřelo hodně přes pár tisíc lidí,“ hádal jsem.

„Spíš pár desítek milionů,“ opravila mě. „Jenže – teď to teprve začalo. Bude hůř!“

Zdálo se, že to atmosféru naší nebohé planety parádně rozhodilo. Takový otřes během historického období svět nikdy nezažil. Hurikány s tornády se začaly tvořit všude po světě, nejen v oblastech, kde na ně jsou lidé zvyklí. Kraje kolem Mor-gea-nina podzemního sídla na Krymu se to nedotklo díky stabilizačním vlastnostem, jimiž Kwijenové kdysi dávno její okolí vybavili, ale pozoroval jsem náhlé zhoršení počasí až ve Spojených státech na opačném konci Země. Všude znenadání klesl tlak vzduchu a oblohu pokryly mraky – což se dalo vysvětlit ztrátou mnoha kubických kilometrů atmosféry kdesi na Sinaji.

Kde jsem mohl, varoval jsem sousedy, aby zbytečně nevycházeli z domů a připravili se na pořádnou bouři. Při pohledu na oblohu nikoho nenapadlo odporovat, mraky se hnaly jako utržené ze řetězu a krajina po celých Státech ztemněla. Doufal jsem, že aspoň letecké dispečery včas napadne vyhlásit stav nouze a zakáží letadlům vzlétat. Tak jsem o tom také referoval ostatním v našem středisku pod Příbramí. A ti k tomu připojili svá pozorování.

K tomu se přidal vítr. I v Čechách se zdvihala vichřice, studený vítr z Arktidy nesl sníh a ostré lijáky.

Po celém světě se nenadálou expanzí vzduchu prudce ochladilo. Pole v Čechách náhle zasypal sníh. I když roztaje, úroda dostane pořádnou ránu. Namrzlé ovoce začne hnít již na stromech, zelenina shnije na polích. Přežijí jen brambory, snad zamezí hladomoru – neboť totéž se zřejmě odehrává po celé Evropě. Jak jsem mohl pozorovat, sníh začal padat nejen na severu Spojených států, ale i na Floridě.

Obrovský vír, který sfoukl ze Sinaje všechno až na podkladní skály, zanedlouho svůj náklad vysypal až daleko do Indického oceánu. Na ostrově Diégo García, kde od odchodu amerických vojsk žily jen hadi a ještěrky, padaly z nebe automobily ze Saúdské Arábie – ale také kusy lidských i zvířecích těl, roztrhané vichrem.

Meteorologové si mohli od hodiny hledat jiné zaměstnání, neboť obrovské a nečekané výkyvy rozhodily počasí v celé Evropě. Lidé v Egyptě už pár tisíciletí nepamatovali takové průtrže mračen, jaké teď – poprvé od postavení přehrady v Asuánu – zvedly hladinu Nilu, až se starověká řeka opět vylila z břehů. Anglii, tak jako všechny severské země, zasypaly

metrové závěje sněhu, jako kdyby byla zima. Australské pouště zasypal sníh z Antarktidy, sněhové bouře dosáhly až k Brazílii, kde mráz sežehl většinu plantáží.

Lidé po celém světě zoufale zachraňovali, co se dalo, ale mnohde nezachránili ani holé životy. Přesuny kubických kilometrů vody vyvolávaly otřesy pobřeží, kde se hroutily domy, praskaly silnice a kroutily se koleje. Letadla se neodvážila vznést do vzduchu, bouře a déšť se sněhem zaplavily Španělsko, Francii, Itálii i Balkán. Katastrofální tsunami se obořily i na Indii a pokračovaly směrem k Číně a Indonésii. Jen Rusko a zejména oblasti Sibiře jako kdyby stály uprostřed oka hurikánu. A největší klid byl – jak jinak – na Krymu. Tady svítilo neustále žhavé letní slunce, vzduch nebouřil, nanejvýš osvěžoval.

„Krym něco chrání?“ zeptal jsem se Mor-gea-ny.

„Jistě,“ přikývla. „Tady byl a vždycky bude klid. Odsud se ten klid rozšíří i do celého světa, jen co to trochu svážu. Ale nejprve se půjdu podívat na Sinaj. Řekla bych, že by bylo krajně nespravedlivé, aby to všechno původci toho zla přežili. Nechápeš to? Ti syčáci chtěli vyhubit celé lidstvo! To nemohu nechat bez trestu!“

„Myslíš, že to tam mohl někdo přežít?“ nechápal jsem. „Vždyť tam bylo...“

„Na povrchu ne,“ souhlasila. „Ale kryty Kšagů to mohly přečkat. Jenže tohle zasluhuje trest ze všech trestů největší.“

„Jestli to triglavové na Sinaji přežili, pak máš asi pravdu,“ souhlasil jsem.

Chtěl jsem jí pomoci v hledání, ale Mor-gea-na dobře věděla, kde se nachází podzemní kryty, vystavěné Kšagy pro jejich chráněnce. Nebyly to hloupoučké protiatomové úkryty, co si stavěli lidé na svoji ochranu v poslední studené válce. Kryty Kšagů byly důkladné, pevné a jistě i bezpečnější. Zatímco protiatomové kryty v Izraeli pukaly pod nárazy rozpoutaných živlů a vyplivovaly své obyvatele ven do zkázy, kryty Kšagů vydržely.

Obyvatelé Izraele byli – podle mínění tamních odborníků – připravení i na atomovou válku. Jejich železobetonové kryty měly odolat nejen účinkům blízkých jaderných výbuchů, ale – pokud nedostaly přímý zásah nukleární hlavicí – měly poskytnout bezpečný úkryt i po několik dalších let, dokud by se na povrchu země nevyzářilo nejhorší radioaktivní záření.

Na takové běsnění živlů však žádné lidské protiatomové kryty nestačily.

Triglavové byli v té chvíli bezpečně chránění původními kryty Kšagů, pevnějšími než pozemské skály a beton. Asi by je ochránily i před radiací, přece jen je stavěla mimozemská civilizace a ta je stvořila tisíckrát spolehlivější a bezpečnější než by byla schopná současná, byť špičková pozemská technologie. Stavby Kšagů byly bezpečné jako žádné jiné.

Nebyly však bezpečné před Mor-gea-nou. A ta byla rozzlobená jako indická bohyně Kálí. Nespokojila se obětí statisíců obyčejných Izraelců, kteří se ocitli v děsivém mlýnu po nutné asanaci zločinu jejich vládců, teď prahla po krvi triglavů.

Nakrátko rozsvítila svoji skrankioru, aby zavolala Benjamina do jeho krytu.

„Rozhodli jste se, jak jste se rozhodli,“ oznámila mu, když spatřila jeho tvář. „Já ale to vaše rozhodnutí považuji za nejhorší zločin a odsuzuji vás všechny k smrti. A protože jsem rozsudek vynesla i nad vašimi hosty a nemusím už brát ohled ani na lidi nad vámi, nemám důvod ušetřit ani vás. Od okamžiku vašeho zločinu jste a budete prokletí do konce věků!“

Nečekala na odpověď, ke které se Benjamin již nadechoval, zrušila spojení a otevřela si dálnovid do hlavního sálu jeho krytu. Benjamin zde předsedal shromáždění triglavů. Také oni měli všude velké obrazovky a na nich výjevy z povrchu Země. Byly to pohledy z dálky – z nějakých hor. Kamery na území bývalého Izraele zřejmě běsnění živlů nevydržely, mohli však využívat kamery umístěné jinde. Viděli na nich všechno – nukleární exploze, bubliny, kterými se Mor-gea-na snažila zneškodnit smrtící oblaka plná záření, později i gigantické víry supertornád, která přeorala území na povrchu tisíckrát důkladněji než atomová bomba Little Boy Hirošimu. Triglavové jistě cítili otřesy, v nichž se nad nimi hroutila lidská města, ale očividně je to nevzrušovalo. Snad se těmi obrazy ničení a zkázy i bavili!

Tak kdysi sledovali staří Římané s nadšením zápasy gladiátorů, při kterých stříkala krev. Tak se ještě nedávno obyvatelé Izraele na velkoplošných obrazovkách kochali pohledy na smrt a zkázu, rozsévanou jejich letadly, tanky, raketami i skvělými vojáky mezi podlidmi ze sousedního města Gazy. Staří Římané se změnili v prach a pár mumií v katakombách pod městem Římem, město Gaza zmizelo úplně a obyvatelé Izraele, naporcovaní ničivým vírem tornáda, postupně padali až kamsi do Indického oceánu mezi žraloky. Jen triglavové se ve svém pevném a bezpečném úkrytu kochali zkázou, kterou sami způsobili.

„Vám se to snad ještě líbí?“ zavrčela Mor-gea-na při pohledu na toto divadlo.

Neviděl jsem, co podnikla. Ale zakrátko do sálu vběhlo několik triglavů spěchajících na vyvýšené pódium k Benjaminovi.

„Do spodních pater naší pevnosti vniklo moře!“ hlásili mu. „Voda dole rychle stoupá!“

„To není možné!“ vykřikl Benjamin. Ale podle toho, jak náhle zbledl, bylo vidět, že on sám není přesvědčený o nemožnosti toho, co se dole děje. Věděl, že Mor-gea-na nemluví do větru a došlo mu, co je v nejbližších chvílích čeká.

Utopí se všichni jako krysy.

*****

Dělba moci

Benjamin se svými věrnými triglavy i s hosty nevydrželi čekat, až je voda zaplaví. Než vystoupala až k horním patrům, otevřeli pancéřový východ a vyhrnuli se ven.

Pomohli si ale jen na velice krátkou dobu. Z otevřeného východu pevnosti se za nimi vyvalila voda – v té chvíli už muselo být každému jasné, že nejde o pouhou mořskou vodu, která by si prorazila cestu do podzemí pevnosti. Mořská voda by stoupala jen do vyrovnání hladiny s mořem, tahle se valila dál a poháněla bezbranné triglavy na planinku před horou, ve které se jejich superpevný úkryt nacházel.

Jakmile byli všichni venku, cosi neviditelného přiletělo, jako by tam znenadání pleskla gigantická plácačka. Triglavové skončili jako mouchy – zůstaly místo nich krvavé, ploché hromádky. Mor-gea-na obhlédla dílo svého plochého silového pole – kdo neskončil v krvi pod ním, utopil se v podzemí. Zůstal – a to jistě nebyla náhoda – jen sám Benjamin. Silové pole se mu vyhnulo, ale nebylo to z milosrdenství. Vedle něho náhle stála sama Mor-gea-na.

„Varovala jsem vás dostatečně!“ řekla přísně. „Proč jste vzdorovali? Sám vidíš, jak to bylo bláhové! A jak jste dokázali odpálit tu zbraň posledního soudu? Zničila jsem ji přece!“

„Měli jsme dvě!“ ušklíbl se Benjamin.

„Tu bych objevila také!“ namítla. „Zkontrolovala jsem všechny nukleární hlavice po celém světě a zničila všechny, které byly obklopené kobaltem.“

„Ta druhá zbraň nebyla hotová,“ řekl Benjamin. „Chyběla nukleární nálož, uschovaná daleko od připraveného kobaltu. Ale dokázali jsme ji tam instalovat dodatečně.“

„Mohli jste si na prstech spočítat, že mě ani kobaltová zbraň nerozhází!“

„Nerozhází?“ ušklíbl se. „Tvůj zásah nadělal víc škod než naše atomové nálože!“

„Moje prostředky jsou silnější, ale méně ohraničené,“ řekla mrazivě. „Nejdůležitější je, že nezanechávají radioaktivitu. Atmosféra i moře se uklidní a všechno bude v pořádku. Až na desítky milionů obětí, ty musím přičíst tobě a tvé bandě.“

„Máš na nich větší díl zásluh než my!“ odsekl.

„Nemám, protože jsem jen likvidovala následky vašeho nukleárního zločinu,“ odmítla spoluodpovědnost za tu zkázu. „Nic jiného mi nezbývalo. Nesměla jsem dopustit, aby svět zaplavila radioaktivita – a nedopustila jsem to. Neměla jsem ale jiný výběr. Vy jste mohli a měli ustoupit a zachránit si životy. To vás nenapadlo?“

„Zůstat naživu jako žebráci?“ opáčil. „Ani my jsme jiný výběr neměli! Sebrala jsi nám celý svět, zahnala jsi nás do kouta – a víš jak dopadne každý, kdo zažene do kouta kobru?“

„Mohli jste být naživu,“ namítla. „Nechala bych vám Sinaj, tak jako nechám Čarmovi Indii a Triglavovi Rusko. Sinaj přitom obývali nejchytřejší lidé světa! A co z nich zbylo? Jen poušť a holé skály!“

„Ale i s nimi bychom byli proti zbytku světa úplně bezvýznamní!“ odsekl.

„Úplně bezvýznamní byste nebyli – jen byste už nebyli pány světa,“ opravila ho. „Svět jste přece nemohli udržet věčně, zejména když vezmeme v úvahu, jak špatně jste to vedli.“

„Do toho ti nic nebylo!“ vyčetl jí.

„Právě že bylo!“ nedala se. „Ohrožovali jste život na Zemi – takže se mě to už začalo týkat. Můj zásah byl tak přirozený, tak nevyhnutelný! Ale mohli jste z toho vyváznout, jako vyvázne Triglav v Rusku a Čarma v Indii – pokud ještě něco neprovedou. Ale já své slovo držím, to už bys měl vědět. Slibovala jsem vám smrt, jestli něco provedete, nebo život spolu s vládou nad Sinají, když couvnete. Buď jste mi tedy nevěřili – což beru jako urážku – nebo vám to bylo jedno a chovali jste se jako kamikaze – ať jsem bit, jen když se peru! Věděli jste, že jdete proti Moraně a přece jste provedli svou! Nemůžeš tedy čekat, že po tomhle zločinu zůstanete naživu.“

„No tak si poslu!“ vykřikl Benjamin vztekle.

Mor-gea-na už na víc nečekala. Obrovská neviditelná plácačka pleskla a z Benjamina zůstala další v řadě hromádek zkrvavených hadrů.

Trest za zločiny byl krátký...

Po vyřízení hlavních viníků se Mor-gea-na obrátila směrem k dalším úkrytům triglavů. Na mnoha místech světa ještě zůstali menší, bohužel až příliš oddaní spoluviníci. Pákistán – Severní Korea – Japonsko – Austrálie. Tam všude byli triglavové ve svých pevnostech, tam všude cvakly spínače »zbraní posledního soudu« – naštěstí zneškodněných. Pro Mor-gea-nu to však znamenalo místo, kde si triglavové sami podepsali svůj ortel a ona ho šla vykonat.

S menšími bandami se ale tolik nezdržovala. Jednak už věděla, co chtěla vědět – proč vybuchla »zbraň posledního soudu« na Sinaji. Tyhle příšernosti měli připravené všude, ale jen na Sinaji měli i zálohu, kterou přehlédla. A nikde neodpálili obyčejné jaderné hlavice, ty by neměly tak zničující účinky.

Všude, kde triglavové použili, nebo se snažili použít »zbraň posledního soudu«, zalila Mor-gea-na východy z pevností i veškeré ventilační průduchy bahnem, které rychle ztvrdne na přírodní beton. Připravila jim tím osud boha Wotana a jeho větve.

V podstatě by si totéž připravili sami, neboť použitím »zbraní posledního soudu« by si uchystali podobný osud. Jen s tím rozdílem, že lidstvo by zahynulo také a dřív. Nakonec by je ale radioaktivní kobalt dostihl i v jejich pevnostech, ledaže by se od světa oddělili stejně důkladně, jako to udělala Mor-gea-na – ovšem se stejným výsledkem.

Na světě zůstaly poslední dvě větve triglavů, Čarmova v Indii a Triglavova v Rusku. Ale ani ti dva už nebudou jako dřív. Jistě pochopili, že světu vládnout nebudou. A patřičně jim spadl hřebínek, když zjistili, kolik jich na světě všeho všudy zbylo. Udělali ale ze svého hlediska dobře, že se Mor-gea-ně otevřeně nepostavili. Ti, kdo tak učinili, ať z vlastní vůle nebo z podřízenosti mocnějším větvím, nedopadli dobře.

Moraně se stavět neměli...

Evropu jsme mezitím ovládli my, tisícihlaví. Překonaná Evropská unie se při prvních náznacích katastrofy rozložila, neboť je nebyla schopná řešit, ale v jednotlivých státech jsme vytvořili systém vzájemné pomoci, něco mezi pojišťovnou a charitou, který umožnil většině obětí následky přírodních katastrof překonat. Nejdůležitější bylo, aby oběti katastrofu aspoň nějak přežily, i kdyby to bylo s holýma rukama – další řešení už jsme našli.

Musíme přece ukázat, že to jde!

*****

Necelý měsíc po katastrofě, která se málem stala skutečným koncem světa, sezvala Mor-gea-na zástupce všech národů na »Mírovou konferenci« do Jalty na Krymu.

Setkání se mělo konat nedaleko Mor-gea-nina sídla v bývalém carském Livadijském paláci, nejznámějším letovisku, kde na konci Druhé světové války uspořádal Stalin Jaltskou konferenci vítězných mocností. Mor-gea-na požadovala, abychom tam jako delegáty poslali pouze muže, což jsem zpočátku nechápal. Triglavové tuto podmínku nedostali, ale z jejich strany byla splněná automaticky.

Triglavové zase nechápali jiné okolnosti. Například – proč měli mít jen dva delegáty, když se konference účastnilo po dvou zástupcích zemí jako Spojené státy, Anglie, Francie a Německo. Nám to bylo jasné od začátku – každý klon měl jednoho zástupce, za triglavy měl být také jeden za každou větev. Triglav i Čarma to zprvu chápali jako diskriminaci, než se dozvěděli, že ve světě je dnes převaha tisícihlavých a každá větev má právě jednoho zástupce. Triglavů bylo prostě nejméně. Jenže si to zavinili sami.

Mor-gea-na nás naštěstí nenechala čekat. Z velkého poloprázdného sálu nás uvedla do menšího salonku. Byl tu obrovský kulatý stůl – obdoba legendárního stolu krále Artuše se jmenovkami, určujícími zasedací pořádek. Mezi jmenovkami stály mísy mimozemského i pozemského ovoce a velké poháry s modrozelenou tekutinou.

Mor-gea-na neponechala nic náhodě. Ani mě nepřekvapilo, když přímo vedle ní bylo místo Triglava s Čarmou a dál moje. Triglavové seděli mezi mnou a Mor-gea-nou a ostatní dostali svá místa tak, aby spolu sousedili pokud možno zástupci sousedících zemí.

„Posaďte se – nerada jednám vstoje!“ oslovila všechny.

Byla mezi námi jediná žena – ale všem bylo jasné, že tu bude mít hlavní slovo.

A že to nebudou slova chvály.

*****

„Musíme si důkladně vyjasnit situaci po posledních událostech,“ zahájila Mor-gea-na jednání. „Sezvala jsem vás, protože zastupujete hlavní světové vlády. Nebuďme pokrytečtí, nelžeme si, že všechny státy mají úplně jiné vlády. Možná mají a nejspíš se část těchto vlád o své země jakž takž stará. Skutečnými vládci jste ale vy – vícehlaví.“

Triglav nadskočil na židli, rychle se přihlásil o slovo a k mému údivu je ihned dostal.

„Nelžeme si ještě víc. Skutečnou vládkyní světa jsi tady ty, Morano!“ opravil ji.

„Momentálně máš pravdu,“ přikývla. „Ale právě proto jsme tady, abychom to společně změnili. Ano, jsem vládkyní světa. To není chlubení, to je fakt. Ale je to nouzová situace. Já nechci vládnout a když to vezmete jen trochu reálně, ani vládnout nemohu.“

„Máš přece prostředky, jakým žádná mocnost neodolá!“ namítl Triglav.

„Mám,“ přikývla. „Mám je na ochranu života před katastrofami, které by nám hrozily z kosmu. Ne abych jimi likvidovala spratky, kteří vyhrožují zkázou veškerému životu přímo na Zemi. A už vůbec ne proto, abych je zneužívala proti lidem z vlastního rozmaru! Nechci vládnout a nebudu, rozumíte? Už protože to jeden člověk nesmí, nemůže, ani nedokáže. Tím spíš, když to ani nechce! A já vládnout nechci, rozumíte?“

„Proč ses tedy míchala do našich sporů?“ zeptal se jí mírně Čarma.

„Protože vaše spory vyvrcholily pokusem o zkázu veškerého života na Zemi!“ odvětila Mor-gea-na. „Došlo by k tomu dříve nebo později, jen by to beze mě dopadlo hůř. Přiznej si sám sobě, i ty jsi měl připravenou »zbraň posledního soudu«!“

„Už jsem ti přece říkal, že jsme ji měli kvůli sporům s Bhútovou Pákistánskou větví!“ opáčil rozmrzele Čarma. „Ale jen jsme jí odstrašovali Pákistánce, nemínili jsme ji v žádném případě použít!“

„A on ji měl proto, aby odstrašil vás, že?“ odvětila Mor-gea-na. „Jenže když došlo na lámání chleba, »zbraň posledního soudu« v Pákistánu by vybuchla, kdybych ji v té chvíli už neměla zneškodněnou. Víte sami, kolik vašich větví mělo tu věc přichystanou! Proč jste tu jen za dvě poslední větve? Protože všichni ostatní ten příslovečný knoflík zmáčkli! Pak mě ani nezajímalo, koho chtěl kdo odstrašit, všichni spáchali nejtěžší zločin a tak jsem s nimi potom jednala. Zazdila jsem je v jejich norách. Většina jich ještě žije, ale nebude to dlouho trvat a zemřou. Nemůže k nim vzduch a zásoby nemají nekonečné.“

Triglavové se jen nervózně zavrtěli na židlích, ale mlčeli.

„Nechme minulost na pokoji,“ řekl Patrik Bergmann – tedy vlastně Jitka. „Chceš tedy jako vládkyně světa odstoupit?“

„Nemám odkud odstupovat,“ opáčila Mor-gea-na. „Strážím pětadvacet tisíciletí život na Zemi, jenže to není volená funkce a odstoupit z ní nemohu ani kdybych chtěla. Je to můj osud, nikdo mě nenahradí. Chci se ale starat jen o nebezpečí z kosmu – už jsem vychýlila z dráhy více asteroidů, které by narušily rovnováhu životního prostředí na většině povrchu. To je moje úloha ve světě a tu chci zastávat. Lidem na Zemi ale vládnout nechci a nebudu. Spravování světa – ne vládnutí – tedy zůstane na vás.“

„No...“ přihlásil se Triglav. „My už jsme to měli docela propracované...“

„Tím se nechlub!“ usadila ho Mor-gea-na. „Dosavadní uspořádání světa chápu jako odstrašující příklad. Znesvářili jste téměř všechny pozemské národy, většinu prostředků jste

promrhali na nesmyslné zbrojení a to ještě nemluvím o zbytečných obětech, kterých bylo za poslední staletí neomluvitelně mnoho. Tak už to nesmí pokračovat!“

„Co nám chceš tedy radit?“ ustoupil Triglav.

„Abyste se soustředili na zvelebení svých svěřených území,“ řekla Mor-gea-na. „Pořád budete mít dvě z největších oblastí světa – Rusko a Indii. V Indii byla pokročilá civilizace, jenže jste ji neudrželi a zaostala. Dokažte ji zase pozvednout! Rusko má obrovské přírodní bohatství, jenže má také jednu z nejmarnotratnějších armád světa a spousta lidí tam přitom žije v bídě. Udělejte z Ruska i z Indie země blahobytu a já uznám vaše právo vládnout.“

„Ale když zanedbáme armádu, rozvrátí nás i slabší sousedé!“ namítal Triglav.

„Nerozvrátí,“ ujistila ho. „Budete sousedit se zeměmi, které válčit nebudou. Armády budou zkrátka přežitek. Zrušte je.“

„Ale co kdyby se pak našel nějaký dobyvatel?“ nedal se Triglav. „Měl by pak se svými sousedy příliš snadnou práci!“

„Já se také poučím z posledních událostí,“ slíbila Mor-gea-na. „Kdyby někdo toužil po dobývání sousedních území, podám si ho ještě dřív, než napáchá větší škody. Právě tak bude běda s každým, kdo si začne s pouhým vývojem nových zbraní.“

„Beze zbraní nás brzy sežerou lidožraví tygři!“ namítl Čarma. „Mohli by se rozmnožit a celé oblasti změnit v území hrůzy!“

„Lovecké zbraně budu tolerovat,“ slíbila mu Mor-gea-na. „Ale vy se postaráte, aby je nikdo nepoužil proti lidem! Přesněji – kdo je použije, musí být potrestán.“

„Spravedlnost by měla být samozřejmostí,“ souhlasila Jitka ústy Patrika Bergmanna.

„Přesně tak!“ chopila se toho Mor-gea-na. „Mám chuť posuzovat vyspělost zemí právě podle úrovně spravedlnosti. V Čechách to už tisícihlaví pochopili a obsadili nejprve justici. To bylo dobře! Na druhém místě byla vláda, ale spravedlnost musela přijít i tam.“

„Ti noví – jsou opravdu tisícihlaví?“ zbystřil pozornost Triglav.

„Ještě víc,“ uspokojila jeho zvědavost Mor-gea-na. „Má to své výhody. Vy tříhlaví jste se skoro pořád hádali. Tisícihlaví jsou jedna mysl a nehádají se. I na velké státy si stačí dva a vždycky se dohodnou po dobrém. A nejdůležitější je, že se shodnou i se svými sousedy.“

„Kdyby byli tak mírní, proč v Čechách zabíjeli Simarglovy specialisty? Vždyť je tam, co já vím, úplně vyhubili! To mi nějak nehraje!“ vrtěl hlavou Triglav.

„Simarglovi specialisté tisícihlavé v Čechách zabíjeli,“ pokrčila rameny Mor-gea-na. „Hromadně a nemilosrdně. Takže jsem tisícihlavým zapůjčila zbraň, aby se mohli bránit.“

„Co ale tisícihlaví pohledávali v Evropě, kde přece byla Simarglova zájmová sféra, dohodnutá poměrně nedávno?“ protestoval Triglav.

„A bylo někde na světě místo, které nebylo dohodnutou zájmovou sférou?“ zeptala se ho Mor-gea-na místo odpovědi. „Rozdělili jste si svět jen mezi sebe a pro tisícihlavé v něm už nebylo místo.“

„Vůbec tady neměli co dělat!“ opáčil umíněně Triglav.

„A proto jsi je začal zabíjet i ty, co?“ obrátila se na něho Mor-gea-na přísně. „Zabil jsi sám prvních šest a pak jsi to ještě ohlásil Simarglovi, aby si je vyhubil sám. Je to tak?“

„Vůbec tady neměli co dělat!“ opakoval zarputile Triglav.

„To byl tvůj úhel pohledu,“ připustila. „Usoudil jsi, že je to výsadek Ipájů, že?“

„Cožpak nejsou od Ipájů?“ odsekl.

„Jsou i nejsou,“ zamotala mu hlavu ještě víc. „A teď sleduj můj úhel pohledu. Na světě se objevily nové bytosti. Na první pohled by to mohl být výsadek Ipájů, jenže to bylo jen na první pohled, Ipájové se k nim nehlásili. Důležitější pro mě tedy bylo, jak se budou chovat, o další Rávany bych opravdu nestála. Jenže tihle se začali chovat úplně jinak. Místo aby se starali sami o sebe, začali se mnohem víc starat – a to v dobrém – o lidi kolem sebe.“

„A to ti přišlo tak zajímavé?“ vskočil jí opět do řeči Triglav.

„Budeš se asi divit, přišlo mi to zajímavé," přikývla. „Bylo to něco úplně jiného nejen ve srovnání s Rávanou, ale i s vámi. Ti noví se začali starat o spravedlnost. Ale ne jen dělit se mezi sebou o všechno fifty-fifty a ostatní okrádat! Oni se starají, i když se nespravedlnost neděje zrovna jim, ale snaží se chránit i úplně cizí lidi."

„Ale proč?" nechápal Triglav. „Co jim je do nich?"

„Oni se totiž cítí lidmi a ne bohy," řekla. „Vy jste se prohlašovali za bohy – a chovaly se tak všechny větve. Všude na světě jste učili i své pomocníky považovat se za Vyvolené. Ať to byli Atlantové, Babylóňané, Egypťané, Římané, Mínójci, Kartaginci nebo Židé. Jinde to byli Číňané, Mongolové, na ostrovech Japonci a v Indii aspoň kasta bráhmanů. Vyvolení se k ostatním chovali jako k dobytku, což bylo podle vás v pořádku. Od starověku dodnes se točíme jen kolem Vyvolených. Židy to ani za dva tisíce let nepustilo, navíc se za Vyvolené prohlásili Britové, Francouzi, Germáni, Japonci, Rusové a dnes i Američané. A všichni se k okolním národům chovali nebo chovají jako despotové a tyrani."

„A ti noví jsou jiní?" zeptal se opatrně Čarma.

„Div se tomu – jsou," usmála se na něho Mor-gea-na. „Vznikli totiž z opovrhovaného nárůdku, dlouho utlačovaného a deptaného silnějšími sousedy. Ten nárůdek se za Vyvolené nepovažoval a nepovažuje. A noví začali lidem pomáhat proti nespravedlnostem. Pravda, brali si přitom těla jiných lidí – asi jako vy se »doplňujete« a přitom v těch tělech ničíte jejich původní osobnosti. Jenže vy si vybíráte těla co nejlepší, dobře stavěná a na původních osobnostech vám nezáleží. Ti noví se také »doplňují«, jenže vybírají si jako dárce těl lidi nečestné, nespravedlivé a zločinné, a to i když jejich stará, sešlá těla za mnoho nestojí. Těm novým totiž záleží na spravedlnosti a když převezmou tělo zločince, propůjčí mu svou čest a spravedlnost. Úplatní soudci začnou soudit spravedlivě, převzatá vláda se začne chovat ve prospěch lidí, nejen svůj. To vy jste nikdy nedokázali!"

„Jak dlouho jim to vydrží?" namítl Triglav. „Něco jiného jsou sliby a počáteční období každé vlády, než se zvrhne."

„Jistě," připustila Mor-gea-na. „Ale já už dohlédnu, aby se nezvrhli."

„Takže se přece budeš míchat do našich záležitostí!" skoro vykřikl Triglav, jako kdyby Mor-gea-nu nachytal při lži.

„Nebudu, dokud to nebude nutné," odvětila klidně. „Nemíchala jsem se mezi vás do chvíle, kdy jste začali ohrožovat život na Zemi. Pak jsem zasáhla – pozdě, ale přece. Teď si dávám sama sobě slib, že to nenechám dojít tak daleko, ale zasáhnu, jakmile si kdokoliv začne zase hrát na bohy a chovat se nespravedlivě. Ale dokud budete udržovat spravedlnost, nehnu proti vám prstem. Budu se starat o kosmické kamínky a podobné nepříjemnosti, nudit se jistě nebudu. Ale pozor! Kdybych musela zasáhnout, zasáhnu tvrdě především proti těm, kdo natahují na skřipec spravedlnost! To si pamatujte všichni!"

„V tom případě by mě zajímalo, jak si smíme rozdělit svět!" přešel Triglav k tomu, co asi považoval za důležité. „Do nedávné katastrofy jsme měli zájmové sféry rozdělené mezi sebe. V Evropě se mezi nás vklínili tisícihlaví. Ale ty jsi většinu našich větví vyhubila. Kdo a kde bude vládnout?"

„Dobrá otázka!" přijala Mor-gea-na změnu tématu. „Dohodneme tedy dělení světa. Jak víte, vy trojhlaví se rozmnožujete jen výjimečně a k ovládnutí nějakého území vás musí být větší počet. Tisícihlaví se rozmnožují snadněji a totéž území ovládnou snadno – na Ameriku postačí dva, nanejvýš tři. Trojhlaví se navíc ve vládě příliš neosvědčili. Domnívám se tedy, že trojhlavým ponechám jen Rusko a Indii. Čarmova větev si přibere Pákistán, Triglavova větev bude mít i tak větší území. Zbytek světa dostanou do správy tisícihlaví. Ať ukáží, jak umí spravovat svěřená území!"

„To je nespravedlivé!" protestoval Triglav. „My jsme starodávnější a vládli jsme světu déle! Proč se teď máme omezovat na dvě nejhorší oblasti světa?"

„Proč si myslíš, že Rusko a Indie jsou nejhorší?“

„Vždyť je to jasné!“ opáčil Triglav. „Jsou to zaostalé země! Nemohla bys nám nechat nějaké rozvinutější? My jsme je přece rozvinuli do dnešní podoby!“

„Neřekla bych, že by to byl důvod ke chlubení,“ zavrčela Mor-gea-na. „Ostatně Rusko bylo zrovna pod tvou správou! Kdybys místo deptání místních lidí využil jejich schopností – a nemysli si, dobře znám význam slova »gulag« – bylo by Rusko nejrozvinutější zemí na celém světě. Proč není?“

„Protože ostatní větve naši větev utlačovaly!“ tvrdil.

„Chtěl bys tedy jinou oblast?“ pohlédla na něho Mor-gea-na ostřeji.

„Chtěl!“ souhlasil Triglav. „Nech mi nejrozvinutější oblast na světě, severní Ameriku!“

„Nespokojíš se s málem!“ ušklíbla se Mor-gea-na. „Jen jestli na tu nejvyspělejší zemi budeš stačit! Kdo dnes Ameriku spravuje?“

Přihlásil jsem se spolu s Jamesem Brownem.

„Vyměníte si území s Triglavem!“ rozhodla aniž by se ptala na naše mínění. „Uvolníte mu Spojené státy a přidám mu Kanadu a Mexiko, jsou momentálně bez správy. Bude ti celý kontinent stačit?“

„Jistě!“ souhlasil rychle Triglav. „I s Mexikem?“

„Až po Guatemalu,“ ujistila ho. „Ale tím to končí a dál ani krok! Zrušíte i darebáctví, kterému Simargl říkal Monroeova doktrína, jasné?“

„To mi bude stačit!“ ujistil ji rychle, aby si to ještě nerozmyslela.

„Vy dva převezmete Rusko,“ obrátila se pak na mě a Jamese. „Dostanete k němu ještě Ukrajinu, tam je dnes také bezvládí. A co ty, Čarmo? Na jakou oblast světa máš zálusk ty?“

„Indie by mi stačila,“ řekl rychle Čarma. „Jestli mi k ní dáš i Pákistán a nebude tam už nikdo, kdo by se chtěl hádat, budu úplně spokojený.“

„Dostaneš pod správu kromě Indie a Pákistánu i Afghánistán, Irán, Bangladéš a Nepál, aby sis nestěžoval, že je ti Indie malá,“ rozhodla Mor-gea-na.

„Ale... to jsou přece většinou muslimské země!“ zarazil se Čarma. „Pákistán bych bral, aby mě neohrožoval, ale ty ostatní...“

„Pákistán je taky muslimský!“ připomněla mu Mor-gea-na. „Muslimské náboženství ale skončí, podle mě je příliš nenávistné. Zmizí-li, nebude ho škoda. Většina Arabského poloostrova od Jordánska po Aden beztak podlehla zkáze i s obyvateli, muslimové tak přišli o posvátná města Mekku i o Medínu. Chelmi Salaf, Saúdský král, ztratil své poddané, nemá už komu vládnout, dostane proto úkol – rozšířit mezi muslimy, že zkázu v Arábii přineslo pekelné učení falešného proroka Mohameda, zejména nenávist a pohrdání lidmi, takže je nutné, aby si všichni lidé byli rovni. Věřící i nevěřící, ale zejména muži a ženy.“

„To mě potom všichni okamžitě ukamenují!“ namítl Chelmi.

„Budeš tedy nezranitelný!“ rozhodla Mor-gea-na. „Změním tě, aby od tebe neškodně odskakovaly všechny zbraně – od pouhých kamenů po střely z tanků. Budeš zkrátka novým prorokem muslimů a budeš jim kázat mír a pokoj! Vezmi si příklad z Gándího!“

„Já?“ zaúpěl Chelmi. „Já – takový odpůrce náboženství?“

„Kázej jim tedy co chceš, ale zbav je nenávisti, krutosti a pohrdání!“ řekla.

„Takové kázání bych také svedl,“ řekl Čarma.

„Vezmi tedy všechno co ti dávám a uvidíme,“ rozhodla Mor-gea-na. „Kdyby se časem ukázalo, že na ty ostatní země nestačíš, vrátíš mi je a já je svěřím někomu jinému.“

„Ale komu?“ zarazil se Čarma ještě víc. „Vždyť jsi tam všechny naše větve vyhubila!“

„Mohu je svěřit tisícihlavým,“ připomněla mu Mor-gea-na.

„V tom případě si je raději vezmu,“ rozhodl rychle Čarma.

„Takže je to přesně podle mého mínění,“ zasmála se Mor-gea-na. „Ale od této chvíle nechci slyšet žádné stížnosti na špatné dělení světa!“

„Vždyť je ještě většina světa nepřidělená!“ upozornil jsem ji.

„Tu si rozeberete vy,“ řekla. „Však vy se o ni nepoperete!“

„Můžeme se tedy stěhovat do Ameriky?“ ujišťoval se Triglav.

„Dopravím vás tam,“ rozhodla Mor-gea-na. „Kdybyste tam přišli jen tak, místní by vás nepřijali, ale když se vyrojíte v jedné ze Simarglových svatyní, nebudou vám odporovat. Ale to vám povídám, zbožnění musí přestat! Musíte se obejít bez toho! Chci, abyste se chovali spravedlivě nejen mezi sebou, ale i k místním obyvatelům. Připravte se rovnou na to, že je tam spousta národností – od potomků Angličanů a Francouzů po Číňany, černochy, hispánce i míšence všeho druhu. “

„To zmáknem!“ kasal se Triglav.

„Uvidíme!“ řekla významně. „Připravte se večer v Kremlu, vejdete se snad do nového Sjezdového sálu?“

„Proč ne na letišti?“

„Protože mám rychlejší dopravu než slimáčí letadla!“ zasmála se.

A zase nevím, jak to udělala, ale Triglav znenadání zmizel. Pak se obrátila k Čarmovi a také ho kamsi odeslala – nejspíš do jeho pevnosti v Indii.

„Vás nebudu žádat, abyste se někam shromáždili,“ obrátila se ke mně a k Jamesovi. „To by příliš dlouho trvalo. Vy se přesunete sami.“

„Nevíme jak,“ připomněl jsem jí.

„Máte přece moje dálnovidy,“ usmála se. „Když si je někam nasměrujete a přikážete jim telepaticky heslo »Vdudeg«, budete stát na místě, kam jste se v té chvíli dívali. Jen si dejte pozor, kam se přesunete. Mně nevadí, když se přesunu třeba do kráteru sopky, ale vám by tam nebylo zdrávo.“

„Ale – ty se přece přemisťuješ jinak!“ namítl jsem.

„Ba ne,“ zavrtěla hlavou. „Stejně. Jediný rozdíl je, že mám dálnovid přímo v sobě, ale to pro vás není použitelné, patří to mezi mé výjimečné vlastnosti.“

„Tohle nám musí stačit,“ řekl James Brown.

„I vám to usnadním,“ nabídla nám. „Pozítří bude v Moskevském Kremlu slavnostní večer na počest vašeho příjezdu. Přivítají vás tam jako poradce z Ameriky, kteří se rozhodli Rusku pomoci. Všechno vám ukáží a dají na vás, hlavně je koukejte nezklamat!“

„Nebudou nás brát jako nepřátele?“ ubezpečoval se James.

„Nebudou,“ ujistila ho. „A teď vám dám ještě pár rad. Bylo by dobré, kdybyste se co nejdřív rozprostřeli po světě a začali napravovat nespravedlnosti. Čím dřív, tím lépe, je jich po světě plno. A až se budete potřebovat rozdělit a vytvořit další klon, obraťte se na Michala, nebo na jeho ženskou »hlavu« Nelu, budou to umět.“

Dořekla – a zmizela.

Zůstali jsme u kulatého stolu sami – tři klony patřily původní Jitce, ostatní Tondovi. Než bychom si ale stačili vyzkoušet přemisťování ve stylu »vdudeg«, ještě jsem všechny zarazil.

„Moment – než se rozejdeme,“ oslovil jsem všechny.

„Máš něco na srdci?“ zeptal se mě Patrik Bergmann za Jitku.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Jak jste právě slyšeli od Mor-gea-ny, budeme se muset rozdělit. Bylo by ale dobré zachovat, co máme v Příbrami. Myslím tím místo, kde budeme mít své zástupce. Příbram je dobrá, ale bylo by dobré mít ještě jedno záložní středisko.“

„To snad nespěchá,“ namítla Jitka coby Patrik.

„Nespěchá, ale přemýšlejte o tom,“ souhlasil jsem. „A pak tu mám ještě jeden nápad. Navrhuji, abychom si všichni říkali »bratři«.“

„Jako Sokolové?“ ozval se kdosi.

„Taky mě to napadlo," usmál jsem se. „Ale má to něco do sebe. My sice nejsme bratři v původním smyslu toho slova, ale i v genetice máme cosi společného a mnohem více jsme spříznění po stránce duševní. A tam je to oslovení »bratr« a »sestra« plně na místě."

Přidal se ke mně hned James a pak všichni ostatní – i s Jitkou. Ode dneška budeme tedy bratry a sestrami.

Budeme to potřebovat.

*****

Vrátil jsem se na Krym k Mor-gea-ně.

„Dala jsi nám dnes dva úžasné dary," poděkoval jsem jí. „Přemisťování »vdudegem« a Rusko. Díky."

„Tři," opravila mě.

„Třetí máme teprve slíbený," nedal jsem se. „Pokud myslíš schopnost odštěpovat naše klony, tak to ještě neumíme."

„Ale je to vlastně snadné," usmála se.

Bylo to snadné. Jenže mi to předvedla zase na mně. Takže jsem byl – opět jednohlavý.

„No jo – promiň!" rozesmála se, když jsem jí to vyčetl.

„Prominu ti všechno," přikývl jsem odevzdaně. „Jenže jsem právě ztratil kontakt se všemi v Příbrami. Nebo máš se mnou nějaké další plány?"

„No tak budete na Rusko tři," řekla po chvilce. „Ty se přece sám se sebou shodneš bez problémů. Nebo by tě to zajímalo jinde?"

„Zajímalo by mě, proč jsi Triglavovi dala úplně bez odporu Spojené státy i s Kanadou a Mexikem," vzdychl jsem si. „Prostě chtěl nejvyspělejší zemi světa – a dostal ji."

„Nevěděl, co chce," usmála se Mor-gea-na. „Ale teď upřímně – nestěžoval sis nedávno na Spojené státy jako na zemi největších sobců?"

„Stěžoval," nezapíral jsem. „Ale jak se říká – čím těžší problém, tím víc uspokojí jeho vyřešení! Bude mě mrzet, když nejvyspělejší země světa Spojené státy zůstanou globálním samozvaným četníkem, jehož vojáci kam šlápnou, tam tráva neroste! Udělat ze země sobců zem normálních, soucitných lidí, to by byl úspěch! Myslíš, že to Triglav zvládne?"

„Ono mu nic jiného nezbude," pokrčila rameny. „Ale jak říkám, nevěděl, do čeho se to řítí. Spojené státy byly až dosud nejvyspělejší zemí světa, ale také nejvíc závislou na svých novodobých koloniích. Ty jim teď vypovědí poslušnost – a nebudou to jen Čechy!"

„Myslíš, že jim to tak uškodí?" pochyboval jsem.

„Když to udělají všechny?" usmála se. „Přiznávám se, vím ještě o jednom problému, který ho tam teprve čeká a důkladně ho potrápí. Vím to už dlouho, takže mi jeho požadavek přišel jako na zavolanou. Bude ho muset řešit on a ne ty se svým klonem."

„Jaký problém máš na mysli?" zajímalo mě to.

„Problém Yellowstone," odvětila. „Poslední dobou se tam půda začala zvedat do výšky a příliš rychle stoupá. Začala jsem to sledovat asi tak před dvěma sty lety, protože to patří do mé kompetence, ale posledních padesát let to nabralo na rychlosti. Dnes už se půda zvedá po celé Yellowstonské oblasti rychlostí čtvrt metru za rok – a to je z geologického hlediska fofr. Yellowstone je vlastně veliký kráter supervulkánu, který se zřejmě chystá vybuchnout. A bude to horší než sopky Théra a Krakatoa dohromady."

„To bych chtěl vidět, jak tam Triglav zachraňuje lidi," pochyboval jsem.

„Nebude to legrace," potvrdila mé obavy. „Já tam samozřejmě musím zasáhnout také, je to moje povinnost, jenže nemohu, dokud to nepropukne. Mohla bych to nanejvýš urychlit, ale do toho se mi také nechce."

„A jak chceš vůbec zasáhnout – do sopky?"

„Do sopky nemohu," přiznala. „Čím víc bych ji přimáčkla, tím horší výbuch by nastal a tím větší oblast by to odnesla. Já to mohu jen trochu omezit bublinou, jako jsem omezila

šíření radioaktivity po atomových výbuších. Takže to nebude mít následky celosvětové, ale jen místní. Ale i tak očekávám, že to nebude žádná legrace.“

„Co to podle tvého odhadu udělá?“

„Nebude to legrace,“ opakovala. „Odhaduji, že to ve státě Wyoming nepřežije ani myš a zpustoší to úplně všechno. Štěstí v neštěstí je, že jsou kolem řídce osídlené hory, ale půl milionu lidí zahyne během prvních minut. Sousední státy – Montanu, Dakotu, Nebrasku, Colorado, Utah, Nevadu a Idaho snad trochu ochráním, jinak by tam zahynulo až osmdesát procent lidí. Další státy, Washington, Oregon, Kalifornii, Arizonu, Nové Mexiko, Texas, Kansas, Iowu, Minnesotu a jižní části Kanady by to zasáhlo jen částečně – ztráty by nejspíš nepřevýšily dvacet procent, jenže to už jsou lidnatější státy – no, nechci ani vidět, jak by to dopadlo, kdybych se to dozvěděla pozdě. Počítám tedy se zničením třetiny Spojených států a i když třicet milionů lidí zachráním, tři miliony zahynou a padesát milionů dalších bude potřebovat humanitární pomoc. Bez mého zásahu by to odneslo třicet až padesát milionů.“

„Panebože – to by bylo horší než válka!“ ujelo mi.

„Už víš, proč jsem Triglavovi dala celé území tak snadno a bez protestů?“

„Ale – tam jsme měli být původně já a Brown – neboli mé druhé já!“

„Vás bych varovala včas,“ ujišťovala mě. „Výstrahu dám i Triglavovi, jen co mi bude jasné, kdy to začne. Ale teď to ještě nemá smysl – příznaky sílí, ale může to vybuchnout za dva měsíce anebo také za dvacet let.“

„Neměla bys varovat aspoň lidi, co jsou nejblíž?“

„Už jsem je varovala,“ zamračila se. „Chvilku jsem se pohybovala v národní laboratoři pro seismologii a vulkány a varovala jsem je víc než dost. Ale znáš Američany! Když měla vybuchnout sopka Svatá Helena, poslala jsem na ni nejlepšího vulkanologa světa Harouna Tazieffa. Byl to zajímavý člověk, po otci Tatar, narozený v Polsku, uprchlík před Ruskem a nakonec žijící ve Francii. Ten tam přijel, omrkl situaci a dal doporučení okamžitě vyklidit okruh třiceti mil kolem – tvrdil, že to bude pásmo smrti. Američané zmobilizovali Národní gardu a celou oblast ukázněně vyklidili – až na pár tvrdohlavců, kteří odmítli jít s jedovatou poznámkou, že tam žijí od mala a horu znají lépe než kdovíjaký cizinec. Potíž byla v tom, že viděli jen svoji horu, zatímco Tazieff viděl stovky sopek po celém světě. Když pak hora vybuchla, všichni lidé v pásmu smrti zahynuli. Tazieff to odhadl naprosto přesně a přes čtyři tisíce lidí mu tenkrát vděčilo za životy.“

„Kolik tam zůstalo... těch tvrdohlavců?“ zajímalo mě.

„Poměrně hodně, přes padesát. A nejen místní. Přes hrozbu pokut i vězení nestačila Národní garda odhánět zvědavce. Byla tam dokonce i parta s karavany a stany, uspořádali si piknik na břehu jezírka s výhledem na dýmající sopku. Když najednou zjistili, že obrovský oblak žhavého popela letí přímo na ně, napadlo je ujet, ale podařilo se to jen jednomu autu. Další dvě se na výjezdu z parkoviště srazila a než je odstrčili s cesty, žhavý mrak k nim doletěl. Nikdo nepřežil.“

„Já mám jen obavy, aby se Triglav na lidi úplně nevykašlal,“ vzdychl jsem si.

„Víš, mě by to také nemuselo vzrušovat,“ řekla. „Nebude to katastrofa, aby ohrožovala sám život na Zemi. Mohla bych ji nechat proběhnout přirozeně, jako jsem nechala Krakatau, Théru a jiné sopky. Mohla by být pod mou rozlišovací schopností. Věř mi, Simarglovi bych nepomohla. Rozhodla jsem se zasáhnout až když jste »převzali« Spojené státy vy. Ale když už bych pomohla vám, pomohu i Triglavovi. Ať vidí, že mu nechci škodit.“

„Jestli někomu nejvíc pomůžeš, tak ne nám ani Triglavovi, ale těm milionům lidí, co by tam přišli o životy.“

Mor-gea-na se zarazila.

„Vidíš – a pak že neuvažuji jako pitomá bohyně! Máš pravdu, tady jde o lidi.“

„Takže – uvidíme!“ usmál jsem se.

*****

Prezident

Oddělením od svého klonu jsem se změnil v další klon. Můj »zbyteček« – tedy to, co ze mě zbylo – se s tím jistě vyrovnal dobře, i když ztratil kontakt na Mor-gea-nu. Nemusel jsem mu nic vysvětlovat. Jak k tomu došlo, věděl spolu se mnou a došlo mu to možná o pár milisekund dřív, měl na to větší inteligenční kapacitu.

»Brácha« to vyřešil rychleji než já. Krátce po našem oddělení se ohlásila jedna jeho – dříve moje – »hlava« ze silnice Jalta-Bachčisaraj, kus od Mor-gea-nina sídla. Věděl o něm tak jako já, proč by si nezašel na návštěvu? Mohl by se dokonce objevit přímo v jejím sídle, ale to by asi nebylo zdvořilé. Přemístil se tedy nedaleko a pak se normálně ohlásil u dveří.

„Aha!“ usmála se Mor-gea-na. „Máš tu bráchu!“

Samozřejmě věděla o naší nové dohodě a nebyla proti, sama mu otevřela dveře. Za pár okamžiků jsme všichni tři seděli v obývacím pokoji u velké mísy ovoce.

»Brácha« si vybral jméno své první americké »hlavy«, říkal si tedy Roy Nightman, ale počítali jsme s tím, že si po přesunu do Ruska změní jméno – nejspíš podle prvního Rusa, »převzatého« za nějakou levotu.

„Takže přebíráte Rusko,“ shrnula to Mor-gea-na. „Doufám, že budete lepší správci než Triglavova větev. Ti natahali do Ruska spoustu cizinců, udělali si z nich pomocníky. Vybrali si nesmírně chytré lidi – ale také neuvěřitelně necitelné. Triglavům to tak vyhovovalo, ale já doufám, že se více spolehnete na původní Rusy.“

„Něco o Rusech vím,“ ujistil jsem ji. „V Rusku příliš dlouho přetrvávalo nevolnictví a zůstala v nich spousta podřízenosti. Ale i to máme s nimi společného – i o našem národu říkali naši sousedé posměšně, že jsme národem služek a podkoních. Při naší první výpravě do Ruska jsme převzali několik Rusů, takže už umíme dokonale rusky a ledacos chápeme.“

„V Rusku je po triglavech spousta nepořádku,“ navázala na to Mor-gea-na. „Možná by pro vás i pro Rusy bylo lepší, kdybyste nechali své současné »hlavy« v Americe a v Rusku si »převzali« nové, zdejší. Kolik »hlav« máte vy dva »Američané«?“

„Já skoro dvanáct tisíc a James osm tisíc,“ řekl rychle Roy.

„A nebylo by lepší nechat je tam, kde jsou?“ opakovala svůj nápad.

„Jenže Amerika teď patří triglavům!“ namítl Roy.

„Zamaskujte je síťkami, aby vás triglavové neobtěžovali,“ navrhla. „Už byste se tam nerozšiřovali, zůstala by vám role pozorovatelů. Konec konců, mohli byste tam dál pracovat jako dosud – spravedlivých soudců není nikde a nikdy dost, Amerika jich má nedostatek, ale pokud tam budou chtít triglavové udělat pořádek, budou muset tvrdě vyrazit nejprve proti těm nespravedlivým. Vás by měli nechat na pokoji, nebudou-li mít důvod k zásahu.“

„Ale co když se s námi přece jen dostanou do křížku?“ sýčkoval Roy.

„To by pak byl důvod jednak k vašemu útěku z Ameriky, ale také k mému zásahu proti Triglavovi,“ mínila. „Varovala jsem ho, že se tam musí chovat spravedlivě ke všem.“

„I Američané mají úsloví »Honesty is the best policy«, což skoro odpovídá našemu »S poctivostí nejdál dojdeš«,“ dodal jsem.

„To vám jen trochu sníží využitelný strop v Rusku,“ pokračovala Mor-gea-na. „Mám ale dojem, že v Rusku tolik »hlav« potřebovat nebudete. Ne že by tam nebyli darebáci, ale není jich tak velký podíl jako v Americe. Právě protože byla drtivá většina Rusů udržovaná v nevolnictví, zatímco Američany v téže době vychovávali k drzosti a tvrdosti.“

„Rusové také snesou hodně,“ namítl jsem.

„Jistě, ale je něco jiného být tvrdý k sobě a být tvrdý k jiným,“ upřesnila to.

„Takže si myslíš, že to v dohledné době zvládneme?“

„Podle toho, čemu říkáš »dohledná doba«,“ usmála se. „Já to odhadnu na jednu, nejvýš dvě generace. Opustíte i Ameriku – máte delší život, ale k nekonečnu to má pořád daleko.“

„Ano, tak jsem to pochopil," přikývl jsem. „Přestaneme-li »přebírat« další darebáky, naše »hlavy« přirozenou cestou vymřou. Jde o to, proč máme přestat »přebírat« darebáky. V Americe bych to chápal jako ústupek triglavům. Přestaneme se vměšovat na jejich území, ještě jednu generaci je můžeme nezávazně pozorovat a mezitím můžeme trochu udržovat – když už ne šířit – spravedlnost."

„A nebylo by to nejlepší?" odvětila Mor-gea-na.

„Možná ano," připustil bych. „Tedy – jestli to Triglav myslí s tou spravedlností vážně. Zatím aspoň doufám, že se tě bojí natolik, že si netroufne vzepřít se. Ale já si myslím, že se časem musíme zredukovat tak jako tak."

„Jak, prosím tě?" obrátil se na mě »brácha« Roy.

„Jednoduše," usmál jsem se. „Ať chceme nebo ne, jednou na Zemi »dojdou« darebáci. Některé »převezmeme«, jiné napravíme. Některým možná postačí, když nebudou obklopeni jinými darebáky a začnou se sami chovat rozumně. Jak se říká, příklady táhnou. Rozhodli jsme se hned zpočátku neničit lidi podle okamžité potřeby jako triglavové, ale jen darebáky. Ale jednoho dne – a pevně tomu věřím – budeme stát před problémem, že darebáci dojdou a další už nebudou. Co dál? Naše »hlavy« zestárnou a budou umírat a ubývat. Nezbude nám nic jiného, než se rozmnožovat prapůvodním lidským způsobem, pomocí sexu. Jenže to není tak jednoduché jako »převzetí«. Jistě si všichni pamatujeme, jak »chutná« porod. Očekával bych, že nám místo třiceti tisíc »hlav« postačí nejnutnější počet, pod který nemůžeme jít, abychom se vyhnuli degeneraci."

„V tom vás všechny trochu potěším," podotkla Mor-gea-na. „Mimozemská regenerace není jen schopnost rychle hojit rány, ale také vyšší odolnost vůči nemocem – i degeneraci."

„Jsi si tím jistá?" zeptal jsem se jí.

„Skoro," přiznala jakousi nejistotu. Ale obecně by to bylo lepší, nemuseli bychom si držet tolik »hlav« a přitom by nám nehrozila degenerace.

„Dobrá, ale teď to Rusko," vzdychl jsem si.

*****

Jako první se do Ruska vypravili »bráchové« Roy a James. Mor-gea-na jim slibovala, že je tam vřele přivítají, ale měla pravdu jen částečně. Rusové měli z amerických poradců respekt, ale dívali se na ně trochu podezřívavě. Přece jen rivalita mezi Ruskem a Spojenými státy měla dohry, i když stažením amerických vojsk se světu hodně ulevilo.

Já jsem se nejprve potřeboval trochu rozrůst. Antonín mezitím v Čechách založil fiktivní věznici, kam soudci posílali zločince odsouzené za vícenásobné vraždy. Místo aby zůstávali doživotně ve vězení, někdo je tam »převzal«, dostali novou identitu a sloužili jako pomocné »hlavy«. Antonín mi dohodil odsouzenou vražednici, usvědčenou ze zabití vlastního dítěte hned po narození. Eskortovali ji do podzemí pod Příbramí, kam jsem si odskočil a »převzal« ji. V Michalovi jsem se vrátil k Mor-gea-ně a nová »hlava« mi zůstala ke spojení s ostatními.

Tak jsem se domlouval i s Royem a Jamesem. Každý měl pod Příbramí jednu ženskou »hlavu« – bylo to jednodušší i rychlejší než mobilní telefony, které jsme vlastně používali jen ke spojení s »jednohlavými lidmi«.

„Poslyš, Michale, měli bychom pro tebe lahůdku," oslovili mě společně. „Nechtěl by sis »převzít« ruského prezidenta? Nemusíš mít obavy, že by to snad nebyl gauner, to jsou tihle potentáti všichni, ale měl bys docela zajímavé postavení. A kromě toho je prý velice chytrý, žádný pitomec, jako někteří papaláši ve Spojených státech!"

„Ale to by byl příliš velký zásah do Ruska, ne?" namítl jsem. „Uvažujte, hoši! Jestli je to opravdu »jednohlavý«, pak ho na té pozici nechal i Triglav! A musel mít k tomu setsakra pádný důvod!"

„Všechno přece zjistíš v okamžiku, kdy ho převezmeš," ujišťovali mě.

„A co kdybych si s ním nejprve pohovořil?“ napadlo mě.

„Mohl by tě taky předhodit ochrance a poslat do gulagu!“ varoval mě Roy.

„To těžko!“ ušklíbl jsem se. „Do gulagu nezavřeš snadno člověka, který má k dispozici něco jako »vdudeg«!“

Uznali to a nechali mě jednat. Jen můj příchod předjednali s prezidentem. Podivil se, že po něm nechtěli doprovod od vchodu Kremlu do prezidentovy pracovny.

„Chcete snad tvrdit, že se tu ten pán vyzná?“ nedůvěřoval jim.

Ujistili ho, že ano, ačkoliv tu nikdy v životě nebyl.

„Něvazmóžno!“ zavrtěl hlavou. Přesto mě ve smluvenou dobu čekal ve své pracovně.

Nechtěl je zřejmě urazit.

*****

Když jsem se objevil přímo před ním, trhl sebou, ale neutekl. Byl na tyto neobvyklosti zvyklý od triglavů? Anebo měl jen tak pevné nervy? To druhé bych jistě ocenil víc.

„Přesnost bývá výsadou králů!“ řekl jsem s pohledem na hodinky. Ruštinu jsem si ještě pamatoval z doby, kdy byl mou součástí Boris Sergejevič Kramskij, takže bylo ihned jasné, že tlumočníka nepotřebuji.

„Víc než přesnost zasluhuje údiv způsob vašeho objevení!“ řekl, sotva se vzpamatoval z překvapení. Nutno podotknout, že to dokázal velice rychle. Vstal a zdvořile mi nabídl křeslo proti sobě. Přijal jsem tu nabídku a posadil se.

„Už jste se s něčím takovým setkal?“ sondoval jsem ho, když i on dosedl zpátky.

„Ne, ale ujistili mě, že nejste obyčejný návštěvník,“ řekl. „Musím to potvrdit. Poslyšte, nepocházíte nakonec z jiného světa? Nebo z budoucnosti? Co já vím?“

„Dá se říci, že jsem trochu zavadil o mimozemšťany,“ připustil jsem. „Ale o tom jsem s vámi jednat nepřišel. Mám důležitější problémy k řešení a spoustu dotazů.“

„Ptejte se tedy!“ vybídl mě.

„Dobrá – první dotaz. Jste ve funkci už delší dobu. Podle mě jste si musel všimnout, že někde v pozadí za vámi jsou síly, které Rusku ve skutečnosti vládly. Věděl jste o nich?“

„Tohle je příliš... příliš konspirativní a navíc osobní otázka,“ vytáčel se.

„Nebudeme se bavit o neurčitých konspiračních teoriích, když oba známe skutečnost,“ přerušil jsem ho. „Já o těch silách vím, vy také. Chcete si jenom hrát na jelimánka, nebo jím doopravdy jste? Jestli si myslíte, že je taková otázka příliš nebezpečná, ujistím vás, že tomu tak ještě nedávno mohlo být, ale to už je pryč.“

„Jste si tím tak jistý?“ zeptal se mě opatrně.

„Možná jste si všiml, že z Ruska záhadně zmizelo větší množství nejvlivnějších lidí,“ zkusil jsem mu naznačit.

„Záhadně?“ pokrčil rameny. „Co je na tom záhadného? Lidé cestují a zase se vracejí. Na tom přece nic záhadného není.“

„Něco přece,“ namítl jsem. „Není nic záhadného na tom, že lidé občas cestují. Nestává se však často, aby odcestovali všichni v jeden den.“

„Nestává,“ připustil. „Leda by dostali všichni pozvánku na stejnou konferenci, což se občas stává a je to dokonce normální.“

„Náhodou máte pravdu,“ přikývl jsem. „Všichni odcestovali do Spojených států. Ale ne na konferenci, natrvalo. Odešli se tam ujmout vlády a do Ruska už se nevrátí.“

Myslím, že na mě trochu vytřeštil oči, ačkoliv se snažil nehnout ani brvou.

„Jak... jak to můžete tvrdit?“ přešel do obrany, jakmile se trochu vzpamatoval.

„Je to jednoduché,“ ujistil jsem ho. „Vyměnili si s námi sféru vlivu. Ruští oligarchové teď přebírají vládu ve Spojených státech a na nás zbylo Rusko.“

„Na vás?“ pozvedl významně obočí.

„Na nás," přikývl jsem s chápajícím úsměvem. „Pochopil jste už přece, že jsme k vám nepřijeli jako turisté obdivovat siluetu Kremlu ani mumii ve vašem Mauzoleu. Můžete se mě ještě zeptat, jakým právem... a já vám odpovím – stejným, jako naši předchůdci. Jenže se chceme a budeme chovat maličko jinak než oni."

„Jak to myslíte?" zeptal se opatrně.

„Dáme vám víc volnosti," řekl jsem.

„Volnost jsem měl i teď," řekl trochu vzdorovitě.

„Jak se to vezme," pokrčil jsem rameny. „Poslední dobou se vaši nejvlivnější přece jen trochu báli, ale vaši předchůdci by si na jejich příkazy stěžovali jistě víc."

„Komu vlastně říkáte... nejvlivnější?" provokoval.

„Nejvlivnější není ten, kdo je oficiálně v čele země, ale ti vzadu. Obvykle se jim říká »šedé eminence«, někdy se dokonce tvrdí, že neexistují. Ale oficiální vládci dobře vědí, kdo jim skrytě přikazuje. Musel jste o nich vědět i vy, tak to prostě ve světě chodí."

„Ale já říkám, že jsem měl volnost," opakoval, jako kdyby na tom záleželo.

„Nechali vám jí víc než vašim předchůdcům," uvedl jsem to na pravou míru. „Nebylo to jejich láskou ke svobodě. Prostě se báli."

„Opravdu si myslíte, že ti... nejvlivnější... by se někoho báli?" pochyboval.

„Každý se může někoho bát," přikývl jsem. „Slyšel jste někdy jméno »Morana«?"

„To jméno mi nic neříká," zamračil se po chvilce přemýšlení.

„Slovanská bohyně smrti..." napověděl jsem mu.

„Pohádky snad necháme být, ne?" namítl.

„Události na Sinaji nesledujete?" optal jsem se ho jen zdánlivě bez souvislosti. „Vaše škoda, tam to byla klasická ukázka její práce."

„Vážně si myslíte, že katastrofu na Sinaji má na svědomí nějaká starodávná pohanská bohyně?" odfrkl si nesouhlasně. „To jsou přece pohádky! Na Sinaji se stala jakási neznámá katastrofa, vědci ji dodnes nedokázali přijatelně vysvětlit, ale určitě za ní nehledali nějakou pohádkovou bytost."

„Morana není pohádková bytost," ujistil jsem ho. „Znám ji osobně a mohl bych vás s ní seznámit, ale toužit po tom nemusíte. Nechci vám vyprávět pohádky, ale od člověka, který o neobyčejných lidech ledacos ví a jednoho má dokonce před sebou, bych očekával více pochopení. Předpokládám, že víte, že nejvlivnější lidé z vašeho zákulisí byli také tak trochu neobyčejní."

„Jestli byli, nevypadali na to," odvětil klidně, ačkoliv ten klid mohl být už jen hraný.

„Také trochu »zavadili o mimozemšťany«," upřesnil jsem to. „Mimozemšťany snad za bytosti z říše pohádek nepovažujete."

„Mají s nimi jedno společného," řekl. „Neviděl jsem jedny ani druhé, mimozemšťany ani pohádkové bytosti, ačkoliv – na mimozemšťany bych přece jen uvěřil snadněji."

„Tím spíš, když máte před sebou živoucí důkaz," přijal jsem to. „Já jsem je totiž viděl na vlastní oči a nejen to, »zavadil« jsem o ně. Musíte připustit, že některé naše možnosti vypadají, jako kdyby do pohádek skutečně patřily. Například... umím být neviditelný..."

Na okamžik jsem mu zmizel s očí, ale neopustil jsem přitom křeslo. Až když jsem si naplno vychutnal jeho údiv, zase jsem se mu objevil.

„Neviditelnost je vítaná výhoda," ubezpečil jsem ho. „Může i život zachránit."

„To může být opravdu zajímavé. Kde se to dá sehnat? U Američanů?" zeptal se živěji.

„Vy si jistě myslíte, že mám nějaký... strojek, či co, že?" usmál jsem se. „Žádný takový přístroj neexistuje. Sám jsem tím přístrojem. Má to i další výhody – nikdo mi tyto vlastnosti nemůže odebrat ani je okopírovat."

„Zajímavé," zahučel zklamaně.

„Vraťme se k účelu mé návštěvy," obrátil jsem. „Už víte, že jsme se vyměnili s vašimi »šedými eminencemi«. Ti zdejší odešli do Ameriky, my jsme přišli sem."

„Takže se vlastně nic nemění," vzdychl si. „Nemohli byste nás přestat komandovat?"

„Říkal jste, že jste měl volnost," připomněl jsem mu jeho vlastní slova.

„To až v poslední době," připustil. „Ale přede mnou... to Rusko málem padlo! Spíš se divím, že nám tu volnost v poslední době dávali!"

„Nedivte se," souhlasil jsem. „Morana dala vašim »eminencím« ultimatum. Měla to udělat už před sto lety a svět by byl lepší. Jenže Morana věřila, že »šedé eminence« vedou svět spravedlivě. Nekomandovala je a spoléhala se na jejich inteligenci. Bohužel se čím dál tím víc ubezpečovala, že svět není s postupujícím časem lepší, spíš se zhoršuje. Až – jak se říká – pohár její trpělivosti přetekl."

„Mám tomu snad rozumět, že ta vaše Morana má nějaké pravomoci i nad našimi... jak jste je nazýval, »šedými eminencemi«?"

„Nechávala je řídit svět," přikývl jsem. „Sama vládnout nechce, je to nad síly jednoho člověka – i když Morana není tuctový člověk. Ale poslední dobou už to prostě dál nešlo. »Šedé eminence« vedly svět z jedné války do druhé a k vraždění nepotřebovaly ani války. Slovo »gulag« je, nemýlím-li se, ruského původu."

„Takže ta... Morana... chce snad svět lepší?" sondoval opatrně.

„Morana je strážkyní života," sdělil jsem mu. „Lidí si nevšímá, dokud nepředstavují nebezpečí pro další život Země. Jenže to v poslední době nastalo. Atomové zbraně ohrožují život Země. »Šedé eminence« tedy dostaly ultimatum – konec válek, konec »řízené bídy«."

„Tak proto byli naši... poradci... poslední dobou tak zamlklí..!"

„Vaši se naštěstí zalekli, ale »šedé eminence« Spojených států se Moraně vzepřely. To neměly dělat, Morana je sice strážkyně života, ale pro jeho zachování může zdroj ohrožení i velice tvrdě likvidovat. »Šedé eminence« ze Spojených států na poslední chvíli uprchly ke svým známým na Sinaj. Když zjistily, že proti Moraně neuspějí ani tam, rozhodly se skončit sebevraždou. Ale když už samy nebudou vládnout, vyhladí veškerý život na Zemi."

„Potvory!" zhodnotil je procítěně. „Ale v tom případě by snad měly větší možnosti ve Spojených státech, ne?"

„Na místě tolik nezáleží," ujistil jsem ho. „Měli velice ničivé zbraně, říkali jim »zbraň posledního soudu«. Ty mohly být odpálené kdekoliv na světě a všechno živé by vyhubily radioaktivitou. Moraniny prostředky jsou naštěstí ještě účinnější odmrštila ten radioaktivní prach daleko do vesmíru. To byla ta neznámá katastrofa na Sinaji."

„Viděl jsem snímky ze satelitů," přikývl. „Muselo to být něco strašného."

„Bylo," přikývl jsem. „Vlastně úplně zmizely všechny státy na Sinajském poloostrově, bohužel i s lidmi. Zahynuly jich desítky milionů. Z pouště úplně zmizel i písek, jsou tam jen holé skály. Potrvá pár tisíc let, než tam skály trochu zvětrají a vznikne půda."

„Takovou katastrofu snad Země nepamatuje!" vzdychl si. „Morana to podle všeho jako strážkyně života nezvládla..."

„Zkáza Atlantidy byla horší," ujistil jsem ho. „Na Sinaji došlo ke dvěma výbuchům. Moranin zásah byl ještě ničivější, ale zneškodnil tak velké množství radioaktivního prachu, že by život na Zemi skutečně vyhubil. Zahynuly desítky milionů lidí, ale zbývající miliardy Morana zachránila. I vy jí vděčíte za život."

„Myslíte?" nedůvěřoval mi. „Vždyť se to všechno stalo poměrně daleko od nás! Mezi Sinají a námi jsou hory v Turecku i Černé moře!"

„Množství radioaktivního prachu od »zbraní posledního soudu« je tak velké a jedná se o tak silnou radioaktivitu, že vůbec nezáleží na místě, kde je taková zbraň odpálená," ujistil jsem ho. „Proto se jí tak říká. Když ta zbraň vyvraždí celou planetu, je zbytečné dopravovat ji nad území protivníka. Proto se odpaluje na vlastním území. Na území Ruska byla také."

„To bych snad o něčem takovém musel vědět!“ zamračil se.

„Nevíte o ní?“ usmál jsem se trochu kysele. „Věděli o ní zřejmě jen vaši generálové – a pak ty »šedé eminence« v pozadí, které by ji nakonec nechaly odpálit.“

„Je něco takového vůbec možné?“ zaúpěl.

„Asistoval jsem Moraně, když vaši »zbraň posledního soudu« likvidovala,“ ujistil jsem ho. „Vaše »šedé myši« to vylekalo ze všeho nejvíc. Věděly, že Morana o tom ví a považuje to za zločin.“

„Aha,“ vzdychl si. „Tak proto neprotestovali, když se museli odstěhovat do Ameriky!“

„Je to trochu jinak,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vaše »šedé eminence« si tu výměnu samy vyžádaly. Ale ani my jsme neprotestovali. Mně samotnému připadá Rusko přijatelnější než Spojené státy.“

„A vy chcete Rusku vládnout?“ podíval se na mě tázavě. „Proč mi to vlastně říkáte? Ti před vámi nebyli tak otevření.“

„Ale věděl jste, že vládnou, nebo ne?“

„Věděl,“ přiznal sklesleji. „Jen jsem si myslel, že drží Rusko pod krkem hospodářsky, ne že by měli něco společného s mimozemskou civilizací. Vypadalo to účinné a oni to nikdy tak jasně nenaznačili jako vy.“

„Chtěl bych vás ponechat na vašem místě,“ řekl jsem. „Zdá se, že jste Rusko pozvedl i pod minulými »šedými eminencemi«. Proč jste se vlastně nechoval jako vaši předchůdci? Nemyslím tím jen ty bezprostřední, ale za posledních dvě stě let. Těm přece na Rusku nikdy nezáleželo. Carové jako prezidenti přivedli Rusko do zaostalosti a lidé jim byli lhostejní. Za vaší vlády se ale lidem život v Rusku ulehčil jako nikdy předtím. Proč?“

„Uvědomil jsem si, že ti přede mnou Rusko zbídačovali,“ odvětil zase živěji. „Jim se vedlo dobře, ale lidé měli bídu. Za takových podmínek si nikdo nebyl jistý životem, vlastně ani oni ne. Mám dnes sice také nepřátele, ale u většiny Rusů mám popularitu větší než měli prezidenti i carové. Vyšel jsem z úvahy, že se spokojeným národem se mi bude dařit lépe.“

„Pak jste náš člověk!“ usmál jsem se. „Bude to tedy jednodušší pro obě strany. My vás nebudeme komandovat a nebudeme Rusko držet pod krkem hospodářsky. Naše podmínky vám nebudou dělat potíže, pokud jsem vás správně odhadl.“

„Jaké podmínky?“ chtěl hned vědět.

„Zrušíte armádu a převedete vojenský průmysl na civilní výrobu,“ řekl jsem.

„Ale...“ zarazil se, „...to snad ne, to by vedlo k nevyhnutelnému zániku Ruska!“

„Nepovede,“ ujistil jsem ho. „Všechny okolní státy začnou odzbrojovat. Dokonce i ty, kde zůstanou u moci staré »šedé eminence«. Morana se rozhodla skoncovat s válkami.“

„Morana! Morana!“ lamentoval. „Co je Morana? Podle jména i podle starých pověstí by to měla být nějaká ženská, ale spíš to bude nějaká funkce, titul. Vládkyně světa Morana – ale kdo za ní vězí? Kdo jí dává právo vládnout?“

„Morana není funkce ani titul,“ opravil jsem ho. „Vládkyně světa Morana je skutečně žena a staré pověsti ani příliš nelžou. Do funkce »Strážkyně života na Zemi« ji dosadili před pětadvaceti tisíci lety mimozemšťané. Aby mohla opravdu účinně strážit život na Zemi, dali jí tenkrát sílu, přesahující lidské schopnosti.“

„No dobře, ale proč se o tom nic neví?“ reptal. „Jak si třeba vybírá své nástupkyně?“

„Morana nepotřebuje nástupkyně,“ ujistil jsem ho. „Je pořád mladá, už pětadvacet tisíc let nestárne. Mimozemšťané ji vybavili příliš velkými silami než aby je mohli svěřit lidem tehdejší Země. Střídání vládců vede ke zhroucení celých říší, nástupníci příliš často ničí dílo svých předchůdců. Mimozemšťané ji proto udělali extrémně dlouhověkou, pokud ne úplně nesmrtelnou. Morana zkrátka úplně vybočuje mimo všechna lidská měřítka.“

„To je ale neuvěřitelné!“

„Neuvěřitelné? Možná," připustil jsem. „Ale je to tak. A protože ji znám osobně, mohu navíc potvrdit, že je nadobyčejně krásná. Jenže vládne takovým silám, že se jí obávají i naše »šedé eminence«. Když si tedy něco umíní, nikdo se jí neodváží odporovat. Teď se rozhodla odzbrojit celý svět i proti našim »šedým eminencím«. Věřte mi, že to dokáže."

„Nemají ale ty »eminence« také něco společného s mimozemšťany?" namítl. „Jak to jde spolu dohromady, že se Morana, coby dílo mimozemšťanů, staví proti jiným?"

„Není mimozemšťan jako mimozemšťan," usmál jsem se. „Moranu na Zemi ustanovili jedni, »šedé eminence« jiní. Morana je ale nejsilnější."

„Ale co vy?" zeptal se nečekaně. „Jste také dílo mimozemšťanů? Jak to, že se Morany nebojíte jako ti »šediví«?"

„Morana je neuvěřitelně silná a mocná, ale dá se s ní vyjít po dobrém," usmál jsem se. „Chovejte se spravedlivě a nebudete mít důvod bát se jí. Morana má smysl pro spravedlnost a nezasahuje mezi lidi svévolně. Možná by měla naopak zasahovat víc, ale ona to dělá až když hrozí nebezpečí celému lidstvu. Drobné lidské problémy ji nechávají klidnou."

„Drobné lidské problémy?" zavrtěl hlavou. „Opravdu nemohla zabránit katastrofám, jakou byla třeba Druhá světová válka?"

„Měl jste možnost posoudit její zásah na Sinaji," připomněl jsem mu. „Zachránila tím miliardy nevinných za cenu záhuby desítek milionů lidí. Její prostředky jsou příliš silné, ona musí vždycky hodně rozvažovat, než je použije. Na Sinaji bylo obětí jejího zásahu méně než kolik by jich mohlo být, stálo to tedy za použití její síly."

„Takže Strážkyně života na Zemi..." zamyslel se. „Celý život jsem věřil, že je Morana pouhou legendou. A ona žije! A navíc je to stejná Morana jako pro naše prapraprapředky. Jenže nebude zdravé si ji nahněvat, že?"

„Nepokoušejte se o to," poradil jsem mu. „Není nic horšího nad rozzlobenou Moranu! A rozzlobit ji je snadné, stačí zachovat se nespravedlivě. A nemusí to být pokus o vyhubení života na Zemi. Viděl jsem ji naposledy rozzlobenou, když přímo před jejíma očima zabili jejího hosta. Pak to ale stálo za to, věřte mi!"

„Když se tedy budu snažit o spravedlivou vládu, nebudu s ní mít problémy?"

„Nebudete," ujistil jsem ho. „Chovejte se spravedlivě, to je ta nejlepší rada."

„Snažím se o to i bez vás," řekl s jasně znatelným ulehčením.

„Proto vás také chci nechat na pokoji," přikývl jsem. „Budete-li se chovat spravedlivě a povedete-li Rusko k lepšímu i bez armád, můžete počítat i s naší pomocí. Nemusíme o to žádat Moranu, její prostředky jsou příliš ničivé, ale my také ledacos svedeme. Třeba – máte nějaké oponenty, se kterými se nedokážete dohodnout? Nechte mě promluvit si s nimi. Mohl bych z vašich protivníků udělat vaše stoupence."

„Obávám se, že to nebude tak snadné, jak si asi myslíte," zapochyboval. „Někteří moji protivníci jsou koupení těžkými penězi, jiní jsou o »své pravdě« příliš pevně přesvědčeni."

„Já nikoho nekupuji," řekl jsem. „Ale umím přesvědčovat. I tak, že darebáka změním v beránka. U vás jsem to nepotřeboval, ale už asi tušíte, že bych s nimi nediskutoval u piva. Mám jiné možnosti než Morana, některé také nepocházejí z tohoto světa a mohou být velice přesvědčivé."

„To mi jako... nabízíte spojenectví?"

„Spíš pomoc," upřesnil jsem to. „Když vám to půjde dobře, nemusíte o mně vědět. Jen kdyby něco vázlo, zavolejte si mě."

„Dáte mi své telefonní číslo?"

„Ne, dám vám náš telefon," řekl jsem. „Naše telefony se nedají odposlouchávat. Volá se tak, že ho pohladíte a zašeptáte: »Mařku«! A já se vám objevím."

S těmi slovy jsem mu podával Moraninu skrankioru. Dovolila mi vytvářet si je podle potřeby i přidělovat jim volací jména. Budu mít tedy vlastní klienty.

Ruský prezident bude první.

*****

Apokalypsa

Slib pomoci nebyl tak obtížný, jak se zdál. Změnit darebáky v poctivce šlo buď cestou přesvědčovací, byť jsem občas musel použít i mimozemské prostředky, naštěstí na to stačily ukázky. Bohužel, nejzatvrzelejší jsem musel »převzít«. Bylo to nejúčinnější, ale přibližovalo mě to »stropu«, stejně jako Roye i Jamese. Rusko je rozložitá země a lidí – i darebáků – je tu mnoho. Na tři »tisícihlavé« je to příliš velké sousto.

Teoreticky bychom se mohli opět rozdělit, ale snažili jsme se tomu vyhnout. Rozdělení je poměrně snadné, zato zpětné spojení nemožné. A čím víc nás bude, tím hůř. Pořád jsem se nepovažoval za přirozenou bytost, vznikli jsme přece uměle a neměli bychom se rozrůstat na úkor »obyčejných« lidí, nebo také »jednohlavých«. A především – neměli bychom se jim snažit vládnout, ačkoliv by to bylo prakticky snadné. Vícehlavý má přece jen větší možnosti než původní jednohlaví pozemšťané. Ale právě to by nás mělo držet zpátky!

Ani Mor-gea-na přece netouží po vládě! A to by ji její vlastnosti přímo předurčovaly k úloze vládkyně! Ona se však spokojila vládou nad asteroidy, které by jinak byly vysoce nad možnostmi celého spojeného lidstva. Mohu potvrdit, že zásahy mezi lidmi bere opravdu s nechutí a jen protože by bez ní lidstvo dopadlo špatně.

Proč ale po vládě tolik touží triglavové?

Vždyť by se mohli, podobně jako Mor-gea-na, stáhnout někam do ústraní a nechat lidi spravovat si své záležitosti sami! Co je, proboha, tak žene ovládat jiné? Snaha dokázat sami sobě, že lidem vládnout je tak snadné?

V každém státě dnešní civilizace stačí ovládnout dvě složky: Zákonodárce, zpravidla soustředěné v Parlamentu, a justici. Říká se, že vlády se v každé zemi rychle zmocní ti, kdo mají nejvíc peněz, ale to neplatí u vlády nezkorumpovatelných. Z lidí málokdo odolá šustění peněz, ale zkuste podplatit tisícihlavého!

Původní Antonín by na Čechy stačil i se sníženým limitem šestnácti tisíc »hlav«. Jitka mu pomáhala, ale vystačil by si i bez ní. Jediný tisícihlavý mohl ovládnout prakticky kteroukoliv z menších zemí světa a na Rusko nebo na Spojené státy by stačili i dva – třetí už byl nadbytečný.

Předpokladem ale bylo, že do takové země nebude nikdo zasahovat zvenčí. V Čechách to nebylo splněné fakticky od počátku a jinde to nebylo lepší.

Prvním úkolem bylo proto zažehnat nebezpečí válek. Když všechny země světa zruší armády a dohodnou se na míru, postačí nás menší množství i na případné korekce výstřelků. Můžeme pak vrátit lidem vládu nad světem úplně?

Přál jsem si to.

*****

Zaměřil jsem se tedy na Rusko. V Evropě byl teď relativní klid. Po katastrofě na Sinaji se všichni museli nějak vyrovnat s nepříjemnou skutečností, že spolu se Saúdskou Arábií ze světa zmizela nejbohatší ropná pole. Cena ropy – k velké radosti Ruska – stoupla, jenže bylo jasné, že se celkové světové zásoby opět významně snížily.

»Brácha« James měl naštěstí pořád většinu »hlav« ve Spojených státech a podařilo se mu »převzít« pár desítek hadů na prameni. Zmocnil se tak vlády nad centrálním patentovým úřadem a v rychlosti tam zjistil, co potřeboval.

Poslal – sám sobě – do Ruska několik desítek patentů, zablokovaných na patentovém úřadě, tak aby je nikdo na světě nemohl využít. Většina autorů patentů byla beztak dávno po smrti a patenty vlastnily ropné korporace, které je nemínily využívat, jen jimi znemožňovaly vývoj případné konkurence – elektromobilů. James je po odeslání do Ruska na federálním patentovém úřadě navíc pečlivě smazal. Autorům tím nevznikla žádná škoda a vlastně ani korporacím, neboť je beztak nevyužívaly, ani je nemínily využívat.

Rusové krátce poté přišli s několika vskutku »epochálními objevy«.

V závodě Akuma v Solikamsku na Urale začali vyrábět velice levné akumulátory pro elektromobily. Automobilka v Nižním Novgorodu zahájila na jejich bázi výrobu osobního elektromobilu a automobilka Kamaz vyvinula s využitím pěti shodných spřažených baterií nákladní elektromobil. Státní duma Ruské federace, kde jsem měl v té době už rozhodující většinu – ne všichni poslanci byli rozumní jako prezident, abych je mohl ponechat ve funkci – rozhodla o výstavbě státních rychlonabíjecích stanic, nahrazujících benzínové pumpy. Auta sice měla vestavěné nabíječky a dala se nabíjet i doma, jenže doma to trvalo pár hodin, kdežto rychlonabíjení zabralo jen čtvrt hodiny. I menší stanice měly nejméně deset nabíjecích stojanů, aby mohlo být obslouženo více zákazníků najednou a nevznikaly zbytečné fronty.

Ruský elektromobil kupodivu nebyl dražší než klasický automobil. Nejdražší položkou byly až dosud baterie – jenže většinu jejich ceny tvořily patentové poplatky. V Rusku je ale »brácha« James podal jako »common«, aby je mohl využívat kdokoliv a zdarma. Vycházely pak stejně draze jako složitý benzínový motor. Elektromotory v nábojích kol byly levnější než převodovky a navíc nepotřebovaly neustále doplňovat a měnit olej.

Automobilky při výrobě uplatnily vysoce odolné plasty a výsledkem byla dvacetiletá záruka na celý vůz s výjimkou poškození při haváriích – a ani to se výrazně nepromítlo do ceny. Něco takového si žádná současná světová automobilka nedovolila. Dosavadní snahou bylo naopak co nejrychlejší opotřebování, aby majitel musel drahý vůz co nejdřív nahradit novým. Zdálo se, že se Rusové zbláznili anebo mají v marketingu idioty. Vždyť takhle brzy nasytí nejen trh v Rusku, ale nejspíš i ve všech zemích, kam tyhle příliš houževnaté stroje vyvezou! Kdo si bude kupovat další a další auta, když by byl celých dvacet let spokojený s jedním? Něco snad spolknou havárie, ale současný automobilový trh tenhle přístup prostě neunese! Co si počnou majitelé servisů, když auta mimo pneumatik v podstatě žádný servis nepotřebují? Co budou dělat na dlažbě jejich zaměstnanci?

Rusové se na autosalonech jen usmívali. Nanejvýš na dobré rady zkušených odborníků odpovídali pokrčením ramen a radou, aby to ostatní dělali také tak.

Samozřejmě si ruská auta odnášela z autosalonů hodnocení, aby je nikdo nechtěl ani zadarmo. Nemoderní karoserie od neznámých návrhářů – málo pohodlí – příliš nedostatečný dojezd na jedno nabití. I kdyby rychlonabíjení trvalo jen čtvrt hodiny, benzínová pumpa za tu dobu obslouží desítku zákazníků! A ta nesmyslná vysouvací kolečka, umožňující krátkou jízdu bokem! Dovolují sice zaparkovat skoro všude, ale elektronický parkovací asistent není o mnoho horší a přitom jako nadstandard úspěšně navyšuje cenu!

Automobiloví snobové nad Rusy zkrátka ohrnovali nos. Jenže navzdory tomu se auta začala prodávat. Dokonce lépe než klasická. Stačilo vzít kalkulačku – nebo i tužku – a začít počítat. Na většinu úkolů ruské auto nadlouho stačilo – a bez benzínu!

Ačkoliv je v Rusku benzín výrazně levnější než v Evropě, provoz elektromobilů byl od počátku ještě levnější. Ovšem – jak kdy. Automobilisté si museli chtě nechtě zvykat, že se ceny nemění ze dne na den, ale z hodiny na hodinu. Na každé nabíjecí stanici byla pro jejich informaci tabule s aktuální cenou elektřiny – ve špičce nejdražší, nabíjet se v té době příliš nevyplácelo, mimo špičku naopak levnější než benzín. I domácí nabíjecí soupravu si mohl každý nastavit pro nabíjení v době nejlevnější elektřiny. Majitel si mohl auto připojit na síť kdykoliv, ale nabíjení potom probíhalo jen s levnější elektřinou a do rána byly akumulátory tak jako tak plné.

Vývoz elektromobilů i spolehlivých akumulátorů byl pro Rusko brzy atraktivnější než vývoz ropy a plynu. Akumulátory využívaly i nevyužitelnou elektřinu větrných a slunečních elektráren a způsobily, že obnovitelná elektřina brzy převýšila dosavadní zdroje.

Domácí akumulátorové stanice dovolovaly každému shromáždit si pro vlastní potřebu dostatek levné elektřiny a ve špičkách se odpojit. Vydělávali tak všichni. Kdo se připojoval jen na levnou elektřinu, měl ji – ovšem z akumulátorů – levnější i ve špičkách, rozvodným sítím se v době špiček významně ulevilo a rozmohl se konečně i trh se střešními panely na domy, které vyžadovaly jen počáteční investici, ale jejich provoz byl téměř zadarmo. Někde se jim lobbisté pokusili klást do cesty administrativní překážky, ale většinou se mi podařilo tyto snahy v Parlamentech odmítnout.

Ostrouhaly jen americké ropné korporace. Pokusily se sice svými právníky zablokovat výrobu ruských akumulátorů pro elektromobily, jenže zjistily, že patenty na ně má Rusko. Mělo navíc výhodu v dostupnosti potřebných materiálů a konkurovat mu nebylo snadné.

Dohlížel jsem na závod Akuma v Solikamsku i na automobilku v Nižním Novgorodu. Tyto dvě továrny byly pro Rusko klíčové – dávaly práci a výdělek tisícům zaměstnanců, ale státní monopol na tuto výrobu zajišťoval i potřebné peníze do státního rozpočtu.

Opozice a zejména vojenské špičky stále tvrdě kritizovaly postupující útlum zbrojního průmyslu, jenže po stažení Američanů z jejich vojenských základen ve světě a po zhroucení islámu nebylo najednou proti komu zbrojit. Naopak, i sousední státy kupodivu ustupovaly od svých armád a snažily se rozšiřovat obchodní partnerství s Ruskem.

Světu se od válek jen uleví.

*****

Říká se, že se o neštěstí a nebezpečných problémech nemá diskutovat, dokud opravdu nehrozí, jinak je člověk přivolá.

Mor-gea-na na pověry nedala, ale když se přede mnou zmínila o hrozícím výbuchu supervulkánu v Yellowstonském přírodním parku, až příliš dobře věděla, že v tomto případě nejde o to, zda katastrofa nastane či nenastane, ale jen o to, kdy to začne. Utěšovala mě, že v takovém případě včas uvědomí i Triglava, aby se postaral o lidi, i když již byli varováni prostřednictvím Americké národní laboratoře pro seismologii a vulkány, jenže lidé to pořád brali na lehkou váhu.

Ukázalo se však, že to na lehkou váhu vzala tentokrát i Mor-gea-na. Přitom již věděla o nesporných příznacích blížící se katastrofy. Těmi nebyly ani horké gejzíry, ani únik plynů na mnoha místech Yellowstonského parku, to vše tam bylo již několik tisíciletí. Nejpádnější příznak katastrofy změřili lidé z národní laboratoře pro seismologii a vulkány. Šlo o pomalé, ale zrychlující se stoupání půdy na celé ploše přírodního parku. Lidé sice na příznak hrozící exploze přišli, ale nevaroval je dostatečně. Nejslavnější vulkanolog světa Haroun Tazieff již zemřel a jeho nástupci neměli tolik zkušeností. Ostatně – kdo z lidí může mít zkušenosti se supervulkány? Až na Mor-gea-nu, která si jistě pamatuje posledních devět supervýbuchů, z nichž poslední – erupce sopky Tambora 1815 – změnila následující rok 1816 na »rok bez léta« a byla z těch devíti i nejsilnější. Menší sopky, včetně pověstné Krakatoa, ani nepočítala – erupce Krakatoa by nebyla ani zdaleka největší, jenže zahubila nejvíc lidí prostřednictvím vzniklé ničivé vlny tsunami. Ani Mor-gea-na však nezažila erupci supervulkánu Lake Toba před pětasedmdesáti tisíci lety, dávno před příchodem Kwijenů na Zem, po níž nastala téměř desetiletá celosvětová vulkanická zima a po ní tisíciletá doba ledová, která měla za následek pokles tehdejší lidské populace údajně až na pouhé tři tisíce přeživších jedinců.

Varovné příznaky tu byly, ale bylo snadné je přehlédnout. Až se Mor-gea-na u jedné večeře náhle zarazila – a pak vyskočila a vytřeštila oči.

„Tohle jsem prošvihla!“ řekla, ale pochopil jsem, že se nedívá na mě, ačkoliv měla ke mně oči otočené. Zřejmě sledovala vnitřní dálnovid. Zdálo se mi, že byla na tento okamžik dávno připravená – jen to nečekala tak brzy.

„Michale, vytvoř si dálnovid a podívej se na Yellowstonský park!“ poručila mi, aniž mě vnímala – tak tím byla zaujatá.

Přeorientovat dálnovid do centra severoamerické pevniny mělo být snadné, jenže jsem tam narazil na tmu, která tam neměla co dělat. Bylo tam přece teprve odpoledne, světla tam mělo být dost – ale nebylo. Oddálil jsem obraz do větší výšky, ale tma byla všude. Až když jsem se dostal nad stratosféru, spatřil jsem, že je celá oblast zahalená hustými mraky.

Jenže to nebyly mraky. I ty nejtmavší jsou shora zářivě bílé a tyhle byly šedočerné.

Sopečný prach! Že by nastala Mor-gea-nou zmíněná erupce Yellowstonského parku?

Sklouzl jsem stranou, až co oblak prachu končil. Nebylo to snadné, byl velice rozsáhlý a zabíral již několik amerických států. Když jsem se konečně dostal s obrazem dálnovidu až na úroveň země, naskytl se mi úchvatný, ale děsivý obraz.

Stěna prachu, z níž šlehaly kilometrové blesky, rychle postupovala dál a zachvacovala další a další kilometry pevniny. Mizely pod ní osady i městečka. Podle mých vědomostí byli lidé pod mrakem prakticky odsouzení k smrti. Mrak, z něhož šlehají blesky, je plný žhavého sopečného popela, který nezná slitování. Obyvatelé Pompejí by to mohli dosvědčit, kdyby podobný mrak přežili!

„Ty těm lidem nepomůžeš?“ vyčetl jsem Mor-gea-ně, která tu jen tak seděla s očima nepřítomně hledícíma na mě. Mátlo mě, že – z mého pohledu – nic nedělala.

„Snažím se,“ odvětila s nepřítomným pohledem. „Poslyš, vyřiď »bratrům«, aby tomu mraku zmizeli z cesty, nejlépe »vdudegem«. Kamkoliv, ale hlavně hodně daleko, třeba až do Čech, do vašeho úkrytu pod Příbramí. A udělají nejlépe, když s sebou stihnou vzít i nějaké další lidi. Postavila jsem tomu tři hráze silového pole, všechny to překonalo. V tom mraku je neuvěřitelně mnoho hmoty.“

Ihned jsem prostřednictvím své »hlavy« zburcoval všechny přítomné v Příbrami, aby se to týkalo všech našich »hlav« na celém světě. Sám jsem musel využít přítomnosti přímo u pramene a oslovil jsem Mor-gea-nu.

„Nemůžeš ten mrak odeslat do vesmíru, jako ty atomové výbuchy?“

„Je nejméně tisíckrát větší a milionkrát těžší,“ odvětila. „Vzal by s sebou příliš mnoho vzduchu a takové zředění atmosféry by bylo neúnosné. Lidé na horách by se dusili a u moře by se cítili jako ve velehorách, jenže na to nejsou přizpůsobení. Bude jistě lepší obětovat pár milionů Američanů než připustit globální zkázu. Přikryla jsem čtyři jejich města bublinami silového pole, než je mrak popela přikryl. Jsou tam v panice, potmě jako v ranci, chybí jim elektřina, ale jsou zatím naživu a snad to přečkají, než se ten prach usadí.“

„A nemohla bys raději udělat tutéž bublinu kolem toho všeho?“ napadlo mě. „Vždyť se to pořád ještě šíří a každým okamžikem to pohlcuje další lidi!“

„Nemohla,“ odvětila. „Ani moje prostředky nejsou nekonečné. To jsem si ještě mohla dovolit u těch atomových výbuchů, ale tahle katastrofa je tak o tři řády těžší. Prostě přesáhla moje možnosti.“

Panečku, to je ale síla! pomyslel jsem si. Přesáhla i možnosti Mor-gea-ny? Lidstvo by před tou zkázou bylo bezbranné. Vždyť na celém světě není větší síly než ovládá ona! Už teď jsou bezmocní všichni, kdo se nacházejí pod tím mrakem!

„Mám dojem, že bys měla požádat o pomoc Kwijeny...“ řekl jsem pomalu. „Na tohle by sem měli přiletět a pomoci nám.“

„Taky mě to napadlo,“ odvětila klidně. „A už jsem to zkusila.“

„No a co na to oni?“ naléhal jsem.

„Odpověděli, že to leží na mně,“ řekla. „Vybavili mě svými nejsilnějšími prostředky, ale když ani ty nestačí, nemohou nám pomoci. Nemá tedy smysl, aby se k nám vypravili.“

„Řekla jsi, že se jedná o problém čistě geologický a ne způsobený lidmi?“

„Vyžádali si podrobný popis situace,“ ujistila mě. „Poskytla jsem jim ho, dělám teď na několika frontách najednou. Sdělili mi, že to promyslí – a odpojili se.“

„Co budeš dělat?“ zarazil jsem se.

„Dál držím čtyři města pod bublinami, snažím se usměrňovat popel, aby se vyhnul hustěji obydleným oblastem, ale to je asi tak všechno co mohu dělat.“

...to je asi tak všechno co mohu dělat... to opravdu moc povzbudivě nevypadá. Vypadá to spíš na průšvih.

A kolosální!

*****

Do podzemního úkrytu v Příbrami přilétlo několik »hlav« Jamese a Roye. Každá tam s sebou někoho přinesla. Jejich »hlavy« popadly koho popadly, buď v davu, nebo v budově, kde se právě nacházely. Většinou to ale byly děti. Dospělí by se bránili, snad by se jim dalo vysvětlit, že jde o záchranu a ne o násilí, ale u dětí to bylo jednodušší. Nemuseli ztrácet čas přesvědčováním, prostě je popadli a zmizeli i s nimi.

Antonín rychle organizoval záchranné akce. Podzemní prostory pod Příbramí by tolik lidí ani nepobraly, ale bylo možné krátkodobě využít několik budov, které byly pod správou buď Antonína nebo Jitky. Teď navečer se dalo využít i několika škol, kam by se v nouzi vešly tisíce lidí. A bylo nutné pro zachráněné připravit i nějaké jídlo. Ve Spojených státech nastával čas večeře. Tisícihlaví hodně vydrží, ale nedalo se to tvrdit o zachráněných a zejména o dětech. Antonín s Jitkou proto ve školách zprovoznili školní kuchyně a jídelny a starali se o mimořádný přísun potřebných surovin.

V Čechách jsem se záchranných prací neúčastnil. Měl jsem sice v Příbrami zástupce, ale byl tam důležitější jako přímá spojka na Mor-gea-nu a ostatním se raději moc nepletl. Víc »hlav« jsem v Čechách neměl, ale tam mé pomoci ani nebylo zapotřebí.

Nejdůležitější osobou světa byla teď Mor-gea-na. Protože jako jediná mohla něco dělat proti rozvíjející se katastrofě. Zatímco nejtěžší kusy skal, vymrštěné do výšky, popadaly již v okruhu sta kilometrů od okrajů ohnivého kotle, rozprostírajícího se na místě bývalého Yellowstonského parku, menší kusy doletěly i dál. Kameny velikosti cihly pršely z nebe sto kilometrů daleko – a při svém pádu ničily a zabíjely. Mor-gea-na se tím nemohla zabývat – nepředstavovaly nejhorší zlo způsobené vulkánem. Nejhorší byl mrak rozžhaveného popela, šířící se do všech stran. Kam dolehl, zapaloval a zabíjel.

Mor-gea-na udělala zoufalý pokus. Bublinou svého silového pole vytáhla z Pacifiku až nad stratosféru nejméně dva kubické kilometry vody a rozprášila ji nad oblakem popela, aby jeho žhavé jádro ochladila. Voda se ve styku se žhavým popelem měnila v páru, ale přitom žhavé jádro mraku ochlazovala. Většina se jí vypařila, ale část se jí s vulkanickým popelem smísila na jemné bahno, které se neudrželo ve výšce a začalo padat dolů, spolu s uvařenými rybami a jinými mořskými tvory. Koho zalil déšť vařícího bahna, ten zahynul stejně rychle jako pod žhavým popelem. Horké bláto pokrylo mnohametrovou vrstvou okolí Yellowstonu, na stovce kilometrů pohřbilo vše nač spadlo, zahubilo rostliny, zvířata i lidi. Ale jeden rozdíl tu přece jen byl. Zatímco oblak žhavého popela se neustále šířil do všech stran, žhavé bahno padalo téměř kolmo dolů.

Když Mor-gea-na vyhodnotila, že voda rozšiřování oblaku žhavého popela zpomaluje, pro jistotu všechno zopakovala. Souboj vody s ohněm pokračoval, ale dříve než se setmělo, bylo zřejmé, že voda postup mraku popela zastavila. Mrak padal dolů a zkáza se přestala rozšiřovat do stran.

„Neměla bys už varovat Triglava?“ zeptal jsem se jí.

„Není koho varovat,“ odtušila s nepřítomným výrazem v obličeji. „Triglavova banda se usídlila v podzemí Cheyenne Mountain v domnění, že tam bude v bezpečí. Ten komplex je nedaleko Yellowstonu, takže je nejenže zasypal žhavý popel, ale ještě předtím je pořádně pocuchalo zemětřesení a když jsem nad mrakem popela rozprášila mořskou vodu, proteklo horké bahno trhlinami ve skále dovnitř. Měli tam mou skrankioru, ale ta ukazuje jen tmu,

i když se snažila své okolí osvítit. Zřejmě je zalitá bahnem jako v betonu, Stejně asi dopadli triglavové. Ani dálnovidem nic nezjistíš. Co se dá dělat, těm už nikdo nepomůže.“

Řekla to skoro lhostejně, ale tušil jsem, že ji to mrzí. Věděla, že si Ameriku vyžádali, ale na druhé straně jim slíbila, že je nechá na pokoji a přitom věděla o skrytém nebezpečí erupce. Jenže ona je přece nezahubila! Yellowston je přírodní supervulkán a Mor-gea-na má i tak starosti, aby lidstvo nevyhubil jako celek. Nazval bych to »vis major« neboli »vyšší moc«. Já jsem je moc nelitoval. Triglav přece zahubil mé původní tělo Antonína i s Jitkou a lidmi otevřeně pohrdal. Nač je litovat? Mor-gea-na jim kdysi nechala vládu nad světem v dobré víře, že lidi povedou k pokroku, ale triglavové, ačkoliv bezostyšně na lidstvu parazitovali, vymýšleli jen jeho další zotročování. Zkáza Triglavovy větve znamenala, že na světě zbývá jen jejich poslední větev – Čarmova v Indii. Kdyby byli lidštější, proč ne? Ale – jen aby!

Při té příležitosti jsem se zamyslel i nad námi. I my bychom měli přestat parazitovat na lidech. Musíme být jiní, umiňoval jsem si. Přejdeme-li na osvědčený způsob rozmnožování a skončíme-li s »přebíráním« lidí, i když bereme výhradně darebáky, můžeme žít mezi lidmi docela nenápadně.

Navzdory Mor-gea-nině zásahu skončilo pod popelem i několik větších měst. Ta velká se jí podařilo přikrýt bublinami ochranného silového pole. Na jihovýchodě to byly Denver a Colorado Springs, na jihu Salt Lake City, ale mezitím pod žhavým popelem nebo horkým bahnem zmizely desítky menších měst a tisíce osad. Řekami se místo vody valila vysoká vlna bahna, promíchaná s miliony vyvrácených stromů, cestou trhala mosty a zaplavovala další a další města a osady.

Nebylo to dávno, co počet mrtvých při takové apokalypse odhadovala na miliony. Teď došlo na její slova a bylo to ještě horší než čekala. Supervulkán Yellowstone překonával všechny dosavadní rekordy zkázy.

Když jsem ale sledoval její snažení, musel jsem uznat jedno – bez ní by bylo mrtvých asi stokrát víc a v mrtvou krajinu by se změnila většina severoamerické pevniny. Města pod jejími bublinami zůstala netknutá, popel i bláto se svezly neškodně stranou. Lidé tam byli v nepohodlí, potmě, bez elektřiny a bez vody, ale živí. Horší situace nastane, až to všechno skončí a Mor-gea-na bubliny vypne. Pak teprve obyvatelé těchto měst poznají skutečnost. Bude to pro ně možná ještě větší šok.

Z kaldery na místě bývalého Yellowstonského parku dál stoupal sloup prachu. Nebyl už tak hustý jako v prvních okamžicích erupce, ale pořád se přidával k milionům tun popela v atmosféře. Mor-gea-na proti tomu nemohla nic dělat. Dokud se supervulkán sám od sebe neutiší, dokud nevyčerpá nashromážděnou energii, mohla nanejvýš hasit popel miliony tun mořské vody. Vyráběla tím další a další miliony tun bahna, ale to bylo přece jen přijatelnější než nechat popelem zakrýt slunce po celém světě.

Bylo tu jedno hrozící nebezpečí. Vulkanická doba ledová.

Když takové množství popela zvýší albedo neboli odrazivost atmosféry, Země začne odrážet většinu slunečního záření a dole se prudce ochladí. Bude-li vulkanická doba ledová celosvětového rozsahu a bude-li trvat dlouho, zahynou pod sněhem a ledem nejprve rostliny, pak i zvířata a lidé. V krajním případě může úplně skončit život na Zemi.

Tomu chtěla Mor-gea-na zabránit – jenže tím víc hustého agresívního bahna padalo na nešťastnou severoamerickou pevninu.

Připomínala mi Japonce, hasící mořskou vodou z helikoptér hořící reaktory atomové elektrárny Fukušimy. To už jim nešlo o záchranu elektrárny, jen o snížení úniků radiace do širokého okolí. Bylo to správné, ale byl to i výraz čirého zoufalství.

Fukušima se však nedala ani vzdáleně srovnávat s erupcí Yellowstonu. Teprve tohle byla katastrofa, jakou svět nepamatuje.

Bez Mor-gea-ny by ale byla stokrát horší.

*****

Spláchnout a uhasit supervulkán Mor-gea-na nedokázala, ale na popel ve stratosféře její kropení stačilo. Záplavy bahna sice působily další škody, ale to odpovídalo její zásadě – i když nedokázala zabránit milionům obětí, celosvětovou zkázu nepřipustila.

Konečně se energie supervulkánu vybila a katastrofa pozvolna utichala. Bilance byla i tak značně pesimistická. Většinu severoamerické pevniny pokrývalo ještě kouřící mazlavé a horké bahno, na nemnoha místech, ponejvíce na kopcích, trčely tu a tam ojedinělé keříčky rostlin. Většina stromů tu stála s ulámanými větvemi, pole se podobala čerstvě vypuštěným rybníkům. Kde trčely z bahnité potopy oblouky mostů, tam asi předtím vedla buď železnice nebo dálnice.

„Poslyš, máš už dostatečný vliv na Rusko?“ obrátila se ke mně u jednoho společného oběda. Poslední dobou mi nevěnovala pozornost, neustále byla duchem v Americe. Ani jsem se tomu nedivil, její úloha v tomto problému vyžadovala soustředění. Shledávali jsme se jen u společných obědů a večeří, ale přicházela trvale duchem nepřítomná, ponechávala na mně výběr jídel, jedla aniž by věděla co a hned po jídle odcházela. Obrátila se ke mně po delší době a pro mě to znamenalo vítanou změnu.

„Mám rozhodující většinu ve Státní dumě Ruské federace,“ pochlubil jsem se jí. „Bylo nutné »převzít« tolik poslanců. Jako skoro všude se tam stáhli ti největší vykukové.“

„Prezidenta jsi ale »nepřevzal«,“ pokračovala skoro jako by to měla být výčitka.

„Prezident byl příliš rozumný,“ ujistil jsem ji. „My zásadně přebíráme jen darebáky.“

„Věříš si tedy, že ho získáš pro dobrou věc?“ sondovala mě.

„S prezidentem Ruska si tykám,“ sdělil jsem jí.

„Potřebovala bych, abys svého vlivu v Rusku využil,“ řekla.

„Pro tebe všechno!“ usmál jsem se.

„To nebude pro mě,“ odmítla tu malou poklonu. „Potřebuji někam umístit pár milionů Američanů a uvažuji o Sibiři. V Americe teď nebudou pro velkou část Američanů příznivé podmínky pro život. A bude třeba někam je přesunout. Kde jinde by se pro ně našlo místo?“

Aha, došlo mi. Ale hned mi hlavou bliklo varování.

„Dost místa je snad i v Africe,“ zkusil jsem namítnout. „Rusové se s Američany nemají příliš v lásce, donedávna si vyhrožovali i atomovými zbraněmi!“

„Afričani by je podřezali ještě raději,“ namítla. „Řekla bych, že se Simarglovi podařilo poštvat proti Američanům celý zbytek světa. No – Američané se o to i sami hodně přičinili, ale Rusové jsou na ně nabroušení nejméně ze všech. Uvažovala jsem o Austrálii, jenže... snad by je taky přijali, ale neuživili by je. Příliš velká část Austrálie jsou vyprahlé pouště.“

„Myslíš, že je budou Rusové živit s nadšením?“ mračil jsem se.

„Zpočátku to jinak nepůjde,“ pokrčila rameny. „Američané nemají nikde ve světě šanci přežít. Afričané by je podřezali s radostí, Arabové je nesnášejí, Čína i Indie jsou přelidněné už dnes a pozvat je do Evropy, to by také nedopadlo dobře. Rusové jsou poměrně mírní, ti je snad přijmou.“

„Jenže Američané se k nim budou chovat tak dlouho jako nadlidé, až je podřežou i ti mírní Rusové,“ věštil jsem. „Bude to krvavá řež, Američané jsou vždycky těžce ozbrojení. Já bych opravdu ten divoký Západ do Ruska netahal!“

„Takže je radši necháš zemřít hlady?“

„Mohli bychom tam snad dodávat potraviny, ne?“ navrhl jsem kompromis.

„Ale čím?“ podívala se na mě. „Ta města jsou od světa oddělená tisíci kilometry bláta. Silnice ani železnice tam dnes nevedou a jiné na tom blátě narychlo nepostavíš. Ani letecká doprava nebude stačit, nebudou mít pro ni dost paliva.“

„Pak ale nebude čím dostat ty lidi do Ruska,“ namítl jsem.

„To nech na mně," mávla rukou. „Tvým úkolem bude přesvědčit Rusy, aby těm lidem poskytli aspoň nejnutnější prostor a zpočátku i nějaké ty potraviny. Američané si jistě brzy vystačí sami."

„Já se toho ale vážně bojím," neustupoval jsem. „S nevděčnými hosty máme v Evropě smutné zkušenosti. Po Druhé světové válce jsme podobné nadřazené hosty odsunuli z Čech, z Polska i z Francie, kde všude byli rozlezlí. Celkem to bylo šest milionů Němců! Srbové si z toho nevzali příklad a dobrosrdečně přijímali do Srbska Albánce. A co se nestalo? Albánci se hostitelům odměnili terorem a nakonec je vyhnali z Kosova, kde pak dynamitem pečlivě zničili všechny historické památky na Srby – všechny kostely a kláštery. Chtěla bys snad něco takového zavinit i v Rusku? Já tedy ne!"

„Ach jo!" povzdychla si. „Co když jim ale pohrozíme, že je osobně potrestám, když se tam nebudou řádně chovat? Klidně skousnu i roli strašidla, nebude to poprvé, co se mnou pár set let strašili malé děti."

„Jenže jméno Morana Amíkům nic moc neřekne," upozornil jsem ji. „Byla jsi bohyní Slovanů, Anglosasové tě neznají."

„No jo – Rusové by couvli, u těchhle si nejsem tak jistá," připustila. „Co když jim ale vysvětlíš, že se do Ruska dostanou jen na moji přímluvu a když se tam nebudou chovat mravně, všechny vrátím zpátky do jejich bahna? Počkej, až je tam budu stěhovat! To každý moula pochopí, že by si neměl zahrávat!"

„Jak je tam chceš vlastně stěhovat?" zeptal jsem se.

„V té bublině co jsou, i s jejich městem," odvětila. „Bublina má tvar vejce, část je ho pod zemí, část nahoře. Vytrhnu ji i s kusem země a na místě ji vložím do podobné jámy."

„To by na ně mohlo zapůsobit," připustil jsem. „Dobrá, ohlašuji se právě u prezidenta v naléhavé záležitosti a uvidíme!"

„Přemluv ho," souhlasila.

*****

Jak jsem očekával, prezident mě uvítal srdečně, ale když jsem mu přednesl důvod své návštěvy, okamžitě ochladl.

„Tohle po mně nechtěj!" zavrtěl rozhodně hlavou. „Kam bys je chtěl u nás dát?"

„Na Sibiři máte zatím dost místa," smlouval jsem.

„O místo nejde," namítl. „Jde o to, že národ takové náfuky na našem území nesnese."

„Jenže oni opravdu nemají kam jít," namítl jsem. „Ať to obrátíš z kterékoliv strany, Rusové jsou jediní, kdo může pomoci. A jestli jsou jediní, pak by pomoci měli!"

„A co Afrika?" namítl.

Musel jsem mu vysvětlit, že nikde na světě nemají Američané šanci.

„No jo," vzdychl si. „My proti nim celá desetiletí brojíme a oni..."

„Nestarej se o ně," poradil jsem mu. „Budou jako beránci. Morana je sem chce přenést i s jejich městy a to bude taková podívaná, až každého zamrazí v zádech při pomyšlení, že by se měl takové síle postavit."

„To jako myslíš, že se nás pak budou bát?"

„Rusů ne, Morany!" ujistil jsem ho. „A budou mít setsakra proč! A budete mít konečně příležitost vidět na vlastní oči něco, co jste ještě neviděli."

„A co se vlastně v té Americe stalo?" chtěl změnit téma. „Slyšel jsem – a naši experti se na tom shodli – že tam proběhla nějaká obrovská katastrofa, větší než na Sinaji. Nebylo to nakonec také dílo Morany?"

„Tentokrát ne," řekl jsem. „Tohle byla přírodní katastrofa. Ale i Morana měla co dělat, aby ji aspoň omezila. Lidstvo zřejmě zachránila, ale Američany... všechny rozhodně ne."

„A bylo to tedy silnější než na Sinaji?"

„Asi tak stokrát," ujistil jsem ho. „Bez Morany by lidstvo jako takové nejspíš zahynulo a pokud ne, přežila by to jen hrstka a začínala by jako v době kamenné. Tohle dopadlo přece jen příznivěji."

„Vždyť mě ujistili, že to pokračuje!"

„Doznívá to," přikývl jsem. „Ale když Morana zvládla nejhorší, tohle už zvládne."

„Rád bych ti pomohl, ale... přece jen by bylo dobré zeptat se národa," žadonil ještě.

„Dobrá, můžeme se národa zeptat," přistoupil jsem na to. Bylo mi vlastně sympatické, že to nechce rozhodnout autoritativně. „Uděláme pořad v televizi, kde to lidem vysvětlím. Věřím, že na to Rusové přistoupí."

„Nevím," pochyboval. „Máme tu pořád silnou opozici, ta si jistě nenechá ujít takovou příležitost škodit..."

„S tou si už vůbec hlavu nelámej," usmál jsem se na něho. „Dovedeš si představit, jaký dojem na tvoji opozici udělá zoufalá prosba o pomoc – od Američanů? Od těch, kdo je tady celou dobu živí, platí a ponoukají? Myslím, že to opozici totálně uzemní! Nebo si myslíš, že by chtěli škodit – svým dosavadním chlebodárcům?"

„No – argument to snad je," připustil. „Zařídím ti přístup do televize a uvidíme!"

„Uvidíme!" plácli jsme si na to.

*****

Přesvědčit Rusy, aby někomu poskytli pomoc, případně ho přijali i do svých domovů, není zas tak těžké. Ovšem nesmí jít o někoho, kdo je kdysi zklamal. V Rusku dodnes nejsou vítáni Němci, militantní muslimové – a pochopitelně ani Američané. Není divu. Házeli jim klacky pod nohy příliš dlouho, než aby se to dalo spláchnout tím jednoduchým »co jsme si, to jsme si«...

Oznámil jsem v televizi, že na severoamerické pevnině došlo k největšímu přírodnímu kataklyzmatu v dějinách lidstva a bude nutné postiženým pomoci přijetím několik milionů Američanů na nějakou dobu na Sibiř. Proti tomuto mému záměru se však v Moskvě ihned sešla obrovská demonstrace. Ačkoliv klasická opozice – přesně dle mého odhadu – zaraženě mlčela, protestů se účastnilo kolem dvou milionů Rusů a to bylo příliš mnoho. Vzápětí se utvořilo několik desítek občanských hnutí »Američany v Rusku nechceme!« a požadovaly po vládě vysvětlení, ačkoliv o tom vláda zatím ani nejednala.

K dalšímu televiznímu rozhovoru jsem proto pozval zástupce těchto občanských hnutí. Přihlásilo se jich kolem dvou stovek, ale teď jsem si postavil hlavu já a požadoval jsem, aby si mezi sebou vybrali jen pět zástupců.

„Nebudeme soutěžit v pouličním křiku, ale přesvědčovat se argumenty," tvrdil jsem. „Bude vás i tak pět na jednoho!"

Prezidenta jsem do toho zatím nezatahoval. Jen jsem se zmínil, že se zařídí podle vůle občanů, ať už bude jakákoliv.

Zástupci občanských hnutí se nejprve po slovanském způsobu rozhádali o čest a právo zastupovat ostatní, ale do televize vybranou pětici na poslední chvíli poslali. Ostatní se jistě shromáždili před televizory – na Rudém náměstí se před velkoplošnými obrazovkami tísnila hlava na hlavě a něco podobného se dalo čekat i v jiných větších městech.

Nejlépe je dát první slovo protivníkovi a to jsem také udělal. A hned první otázka byla hodně na tělo.

„My tady zastupujeme přinejmenším deset milionů obyvatel," řekl první vylosovaný představitel oponentů. „Koho zastupujete vy, pane Nikdy-jsme-o-vás-neslyšeli?"

„Kdybych tady prohlásil, že mluvím za padesát milionů Američanů, kterým hrozí smrt, jestli jim nikdo ve světě nepomůže, byla by to pravda, ale vás by se to možná ani nedotklo," řekl jsem klidně. „Dobrá, nemáte Američany rádi, nebudu mluvit za ně. Budu tedy mluvit za slovanskou bohyni smrti Moranu. Chtěla by se vás zeptat, jestli se ještě cítíte být lidmi?"

Po mých slovech nastalo tíživé ticho. Tohle určitě nikdo nečekal. Až po aspoň dvaceti vteřinách se vzpamatovali první.

„To všechno měl být jenom pitomý vtip?“ zahrozil ke mně delegát Vasja. „Chcete si z nás dělat legraci?“

„Vtipy na pozadí milionů mrtvých by byly krajně nechutné,“ opáčil jsem obratem. „To není vtip, ale skutečnost. Na území Severní Ameriky došlo k erupci supervulkánu. To prostě nemá v historii lidstva obdoby. Poslední supervulkán před pětasedmdesáti tisíci lety tehdejší lidstvo téměř vyhubil, ale byla to slabší erupce než současný Yellowstone.“

„O tom vulkánu nikdo nepochybuje,“ vzpamatovala se Irina Pavlovna Sněgova, kterou všichni oslovovali celým jménem a proto jsem si ji jako jedinou zapamatoval i s příjmením. „Pochybujeme o té Moraně. To je přece pohádková postava! Co ta má co dělat v opravdu vážné diskusi? Tady vážně není místo na nechutné »šutki«!“

Měl jsem už na jazyku odpověď, ale stalo se něco jiného. Zablesklo se – a ve studiu stála ve světle reflektorů osobně Mor-gea-na ve svých oblíbených modrých šatech.

„Nejsem žádná pohádková postava!“ řekla do nastalého strnulého ticha. „Ano, jsem Morana. A Michala jsem opravdu pověřila jednáním. Věnujte mu pozornost a berte ho vážně – nedávám své výstrahy dvakrát!“

Pak opět stejně nečekaně – jen s krátkým zábleskem – zmizela.

Ani jsem se jí nestačil zeptat, proč sem přišla, když jsme se dohodli, že v Moskvě budu jednat já. Dobrá, rozhodla se mi pomoci, odmítat ji nebudu.

„Viděli jste tedy na vlastní oči slovanskou bohyni,“ komentoval jsem to. „Řekla vám to sama. Jestli se rozhodla ukázat se lidem, nemám proti tomu ani slovo. Ale její otázka platí pořád. Cítíte se pořád ještě být lidmi? Nebo chcete mluvit za bestie?“

Nečekal jsem, že na tohle někdo odpoví obratem. Každý by si měl promyslet, než na tak závažnou otázku plácne nějakou hloupost.

„Slovanská bohyně?“ opakovala po mně nevěřícně Irina Pavlovna. „Ona existuje?“

„Viděli jste ji na vlastní oči, slyšeli na vlastní uši,“ ubezpečil jsem všechny. „Jistě jste jí rozuměli, mluvila přece rusky.“

Na to následovalo ještě o něco delší ticho. A nejspíš i na Rudém náměstí i na ostatních náměstích v Rusku.

„A kdo jste vy, že o ní víte a mluvíte tak... tak zasvěceně?“ zeptala se Irina přímo mě.

„Smrtelník jako vy všichni,“ usmál jsem se. „Dostal jsem se do její blízkosti, nic víc za tím nehledejte. Ale znám ji v této chvíli lépe než kdokoli jiný na světě, proto za ni mluvím.“

„Morana je ale... či spíš byla... bohyní smrti!“ opáčila Irina.

„Jak se to vezme,“ rozhodl jsem se uvést to na pravou míru. „Morana je ve skutečnosti na Zemi strážkyní života, tedy bohyní života i smrti. Ale lidé časem všechno překroutili, ani tohle není žádná velká výjimka.“

„Vždyť je to mladá holka!“ namítla Irina Pavlovna. „Hádala bych jí nejvýš pětadvacet let! Jakápak Morana, takové mládě!“

Irina Pavlovna vypadala tak na čtyřicet let. To, že vypadala starší než Mor-gea-na, byl ale hrozný omyl.

„Mládě?“ usmál jsem se. „Bohyně nestárne, vypadá tak mladě už pětadvacet tisíc let.“

„To by ale bylo na obrácenou otázku,“ vložil se opět do diskuse Vasilij Ivanovič. „Proč se nás chce ptát, jestli jsme lidé? Je ona sama vůbec člověk?“

„Správná otázka,“ chopil jsem se jí. „Je Morana člověk? Žije mezi lidmi, ale všechny nás přežije. A ne o pár let, ale o další tisíce. Žije už pětadvacet tisíc let, žila tady dávno před Ruskem. Pamatuje Atlantidu i pády stovek říší. Navíc má nesmírnou moc. Když Atlantové ohrožovali život na Zemi, potopila je i s Atlantidou. Nedávno smetla v Arábii zločince, kteří se proti její vůli pokusili zahubit lidstvo. Ale katastrofu v Americe na svědomí nemá ona, ta

je skutečně přírodního původu. Naopak, Morana se ze všech sil snaží omezit škody. Erupce Yellowstonského vulkánu hrozila vyhubit celý svět, Moraně se podařilo omezit zkázu jen na Ameriku. Díky ní budeme žít i my.“

„Co vlastně mohla dělat při takové katastrofě?“ přerušil mě Vasja. „Podle vědců to byl největší sopečný výbuch v historii lidstva! Čemu vlastně zabránila?“

„Zabránila, aby se mrak sopečného prachu rozprostřel po celém světě,“ ujistil jsem ho. „Ten mrak byl největší za poslední milion let, větší než podobný mrak před pětasedmdesáti tisíci lety, co lidstvo téměř vyhubil. Kdyby to neudělala, ani tady v Moskvě by nebylo vidět. Byla by tu tma a rychle by se pod tím mrakem ochlazovalo. Následovalo by zřejmě tisíc let celosvětové doby ledové. Rusové jsou možná na zimy zvyklí, ale tisíc let bez jediného léta by nepřežili ani oni. Morana mrak popela vytrvale kropila, spotřebovala desítky kubických kilometrů mořské vody. Popel změnila v bahno a tím zachránila i vás. A teď ji zajímá, jestli zachraňovala lidi nebo bestie, které by si to ani nezasloužily.“

To byl ale smeč! Všechna hnutí pod vlajkou »Američany v Rusku nechceme!« dostala velice krutou otázku. Jsou to ještě lidé, nebo ne? Delegáti z lidu měli plné hlavy myšlenek, jak z toho ven.

„Kdyby to aspoň nebyli Američané!“ vzdychla si Irina Sněgova.

„A koho byste si přáli?“ usmál jsem se na všechny. „Američané přece nejsou lidojedi!“

„Nejsou,“ přikývla Irina. „Ale rádi si hrají na bohy. Vždyť nás považují za podlidi!“

„Právě tady vám může pomoci Morana,“ řekl jsem vážně. „Vychová je, že budou mírní jako beránci!“

„To že dokáže?“

„Až se setkají s pravou bohyní, přejde je chuť rovnat se bohům!“ řekl jsem s jistotou. „Až je sem přiveze, budou to pokorní prosebníci. To ona přece stojí za odvrácením muslimů od Koránu. Prohlásila tu knihu za zdroj nenávisti a pak navštěvovala jejich náboženská shromáždění, kde ztrestala každé kázání, vyzývající k džihádu. Říkala jim – »uctívejte si Alláha, ale nedělejte zlo nikomu, kdo nevěří jako vy, jinak přijdete do pekla.« Kdo se proti ní postavil a kázal nenávistně dál, toho znenadání srazil blesk z čistého nebe, většinou přímo v mešitách. A kde jsou dnes muslimové? Ti, kdo tohle zažili, zahodili v hrůze Korán. Začala s tím v Pákistánu, který je teď součástí hinduistické a buddhistické Indie, splnila tím slib daný triglavům Čarmovy větve, pokračovala pak přes Irán, dnes přesvědčuje Egypt a chystá se na Libyi.“

„Ale Američané nejsou náboženští fanatici!“ namítla Irina.

„Do jisté míry jsou,“ nesouhlasil jsem s ní. „Místo Koránu vyznávají peníze, zbraně a násilí, ale Morana je už z toho vyléčí!“

Další diskuse se nenesla v duchu »Američany v Rusku nechceme«, ale o podmínkách, za jakých by tato návštěva byla ještě přijatelná. Tvrdil jsem, že se Američané časem vrátí, až se životní podmínky u nich trochu usadí, ale pro jistotu jsme jednali i o možnosti, že by se jim v Rusku – a to i na Sibiři – zalíbilo natolik, že by se vracet ani nechtěli. Zejména když se ještě dlouho nebudou mít kam vracet. Devastace jejich domova je vskutku děsivá.

Po dvou hodinách jsem požádal diskutující o přerušení jednání. Navrhl jsem jim, aby se vrátili na náměstí a projednali všechno se shromážděnými davy, aby se přesvědčili, zda to lidé venku na náměstích chápou stejně nebo aspoň podobně. Asi jsem si tím u demonstrantů šplhl, ale bylo dobré těm lidem naznačit, že na jejich mínění nikdo nechce úplně kašlat.

Tábor lidu na náměstí se tedy ještě skoro hodinu dohadoval. Pak se všech pět delegátů vrátilo do televizního studia k dalšímu vyjasnění. Tábor lidu je nezavrhl, ale potvrdil jako vyjednavače za všechny. Šlo už ale jen o podmínky, které by měli imigranti splňovat.

Nejdůležitější byla – nikdo nebude ozbrojený.

Závažné bylo i to, že jim Národní Ruská banka vymění jen omezené množství peněz, aby měli něco do začátků, ale »dolary v Rusku nechceme!«. To jsem doprovodil slovy »po té katastrofě bude beztak dolar celosvětově mrtvý jako rozpláclá moucha«.

Poslední bod byl – Američané budou v Rusku podléhat ruským zákonům a nebudou mít proti domácím žádná privilegia, i kdyby na ně byli z domova zvyklí. Zřejmě naráželi na známou a v Americe v mnoha oborech velice rozšířenou »pozitivní diskriminaci«.

S těmi body jsem souhlasil a mohl jsem si oddychnout.

Bohužel předčasně.

*****

Vstřícnost

Po velkém diskutování, zda Moraně vyhovět nebo nevyhovět, se konečně národ Rusů shodl na výsledku »vyhovět, ale s podmínkami«. Mor-gea-na je přijala bez mrknutí. Podle ní nebyly nepřijatelné a vyjadřovaly oprávněné obavy Rusů z cizinců, zvyklých prosazovat svou vůli a svůj systém všude ve světě násilím a zbraněmi.

Předtím poslala do měst chráněných bublinami nás, přesněji moje, Jamesovy a Royovy »hlavy«. Měli lidem vysvětlit situaci a zabránit nepředloženým krokům, které by je mohly napadnout, až jim sdělíme návrh stěhovat se k bývalým nepřátelům na Sibiř. Yellowstonský vulkán sice ještě dýmal, ale to byly už jen dozvuky původní erupce. Mor-gea-na nejhustší mraky kropením spláchla z oblohy, prach i bahno sklouzlo po bublinách a města se vyloupla jako kaštan ze svého obalu. Lidé přicházeli až k bublině a dívali se kolem. Museli se nejprve nějak vyzvednout do výšky, za hranicí bublin byla až desetimetrová vrstva bahna, ale hned se našli podnikavci, kteří až k bublině přistavili auta s výsuvnými plošinami a za prohlídku bahna z výšky vybírali čile nemalé poplatky.

Velice brzy se ukázalo, že bubliny nejsou tak nevinné, jak vypadají. Dotyk silového pole zabíjel, ale po prvních nehodách se lidé naučili držet se od té skoro skleněné stěny dál.

Uvnitř nešla elektřina, nejezdily výtahy a co bylo nejhorší, dým z otevřených ohnišť se neměl kam rozptýlit. Městské rady ale včas vydaly zákaz rozdělávání otevřeného ohně, což v tomto případě bylo jediné rozumné řešení, městští strážníci samozřejmě pilně pokutovali ty, kdo to pravidlo nerespektovali. Byly problémy s vodou i s odpady, ale zatím to netrvalo tak dlouho, aby se to nedalo vydržet.

Za tohoto stavu jsme vdudegem vskočili přímo do bublin. Neměl jsem teď v Americe nikoho, ale poslal jsem tam svou »hlavu«, která dosud zasedala v ruském Parlamentu, tam mi jeden poslanec nebude chybět. Zvolil jsem náměstí před městskou radnicí, kde se právě policie dohadovala s několika desítkami nespokojených občanů, protestujících proti zákazu rozdělávání ohně. Měli s sebou své ženy a děti, aby na nich demonstrovali, jak všichni bez teplého jídla hladoví. Bylo vidět, že sobci jsou zkrátka všude.

Mé nenadálé objevení přímo mezi policisty všechny patřičně překvapilo. Neměl jsem proto ani ty nejmenší problémy, když jsem se představil jako vyjednavač záchranného týmu. Policisté mě proto bez průtahů uvedli k zasedající městské radě.

Ještě před vstupem do zasedací síně mě přivítal silný pach hořícího parafinu. Městská rada totiž – v důsledku neexistující elektřiny – svítila svíčkami, hořely jich podél stěn řady, aby bylo vidět, že si to radní mohou dovolit. Policisté mě uvedli jako člena záchranného týmu z Washingtonu – asi si neuměli představit, že by záchranný tým mohl přijít od někoho jiného než od »velkého bílého otce«. I když – dneska už také černého.

„Máte pro nás nějakou zprávu?“ zeptal se mě předsedající tohoto zasedání, nejspíš sám starosta. „Znamená to snad, že ta průhledná vražedná báň kolem města konečně zmizela?“

„Ta báň vás všechny zachránila,“ opravil jsem ho. „Snad jste si všimli, co leží venku. Všude kolem je bahno, někde je ho deset, jinde sto metrů. Vyrovnalo kraj kolem vás jako podle vodováhy. Není vidět, že je pořád horké a navíc obsahuje hodně síry, takže je kyselé a trochu žíravé. Nebýt té báně, bylo by město pod ním a všichni byste se v něm už dávno uvařili. Naštěstí ta báň drží pevně a brání bahnu vevalit se do města.“

„Ale... jak jste se sem tedy dostal vy?“ došlo správně jinému radnímu.

„Mám takové možnosti,“ ujistil jsem je. „Přišel jsem vás seznámit se situací a pokud budete souhlasit, nabídnout vám záchranu.“

„Víte tedy, co se vlastně stalo?“ padla první dychtivá otázka.

Samozřejmě nikdo v bublině neměl o ničem kolem ani tušení. Mor-gea-na je uzavřela do bubliny na začátku, když viděla, že se na ně žene mrak žhavého sopečného popela. Od té

chvíle byli uvnitř beze zpráv a dlouhou dobu i potmě. Bublina zpřetrhala vedení vysokého napětí stejně lehce jako koleje železničních tratí a odstínila i radiové vlny. Světlo zhaslo a už se nerozsvítilo. Když se popel z černého mraku vypršel v podobě bahna, které sklouzlo do stran a vpustilo do města slabé sluneční paprsky, mohli se obyvatelé konečně rozhlédnout po svém okolí, mimo bahna však nespatřili nic. Horké bahno zarovnalo okolní krajinu kam až oko dohlédlo. Tratě, silnice i elektrická vedení končila u bubliny a dál nebylo nic. I hory v dálce měly nažloutlou barvu bahna.

„Asi to nevíte, ale nedaleko od vás vybuchl supervulkán Yellowstone," chtěl jsem je seznámit se situací.

„Nedaleko?" vskočil mi do řeči jeden z radních. „To snad nemyslíte vážně! Víte, jak je od nás Yellowstonský park daleko? Přes čtyři sta mil! Tomu říkáte »nedaleko«?"

„Vím to," ujistil jsem ho. „Pro vaši informaci – kolem vulkánu rozlišujeme tři zóny. Jste v té nejbližší – v ní sopečný popel a případně bahno z něho zabíjely. Proto jste získali tu ochrannou báň. Další zóna, od pěti set mil dál, je mnohem větší, ale také silně zdevastovaná, jenže tam se to ještě dalo přežít. Sahá od východního pobřeží Spojených států po západní pobřeží. Třetí, nejméně dotčenou zónu tvoří úzké pásy do sta mil podél obou pobřeží."

„Pane... co nám to tu vykládáte?" vyskočil další radní. „To by bylo skoro úplné zničení Spojených států!"

„Ze Spojených států toho opravdu moc nezbylo," souhlasil jsem. „Většina zůstala pod popelem nebo pod bahnem. Yellowstone je totiž supervulkán, jaké vybuchují tak jednou za sto tisíc let. Vás – a několik dalších měst – zachránila průhledná báň. Menší města a osady to štěstí neměly."

„Takže lidé v nich – zahynuli?" zděsil se radní.

„Dvacet milionů Američanů mělo smůlu," přikývl jsem. „Zůstali pod tím bahnem."

„To snad ani nemůže být možné!" zaúpěl radní.

„To je syrová pravda," ujistil jsem ho. „Počty obětí pořád ještě stoupají, lidé umírají při pokusech překonat bahnem pokryté pláně. Horké bahno je nejen žíravé, ale i zrádné. Zarovnalo krajinu do roviny, ale skrývá pod sebou tisíce pastí. Někde ho je po kolena, v zalitých údolích i vrstvy stovky metrů. A stačí nepatrný impuls, aby se dalo do pohybu. Laviny těžkého bahna se pak valí koryty bývalých potoků a řek, lámou stromy jako párátka a strhávají s sebou domy, které dosud ještě jakž takž vyčnívaly. Kdo zmizí pod bahnem, už se nevynoří."

„Ale to bahno je... všude kolem nás?"

„Kolem vás a dalších zachráněných měst jsou stovky mil bahna," ujistil jsem všechny. „Pokusy překonat je jsou vlastně pokusy o získání Darwinovy ceny – ceny pro nejpitomější sebevraždu roku. Když už jste pod naší bání přežili nejhorší zkázu, nesnažte se vrhnout se do ní po hlavě. Máme pro vás jiný návrh."

„Ale jaký?" chtěla vědět jedna z radních. „Město dlouho se zásobami nevydrží! Chybí nám i voda a nejnižší domy už jsou zaplavené fekáliemi z kanalizace! Museli jsme ty lidi vystěhovat do škol a tělocvičen!"

„Také je nám jasné, že v nesoběstačných městech odříznutých od venkova není možné zůstat," souhlasil jsem. „Část bahna časem odplaví déšť, část ztvrdne a změní se v úrodnou půdu, ale to je příliš pomalé. Mohlo by jít i o staletí, než se takto vzniklá půda dá obdělávat, na to nemá smysl čekat."

„Nehledě na to, že venkovské farmy nejspíš zmizely pod bahnem a nikdo z obyvatelů měst obdělávat půdu neumí," dodala paní radní.

„Mluvíte mi z duše," přikývl jsem. „Máme ale možnost vás z tohoto bahna vysvobodit. Nebude to ale snadné a bude to vyžadovat váš souhlas."

„Ten máte předem!" ujistil mě starosta za souhlasného přikyvování všech.

„Nejprve si vyslechněte, oč by šlo," zarazil jsem všeobecné nadšení.

„No – já bych se obával, jak to vlastně chcete udělat," ozval se první skeptik. „Jestli je pravda, že kolem nás nevede jediná silnice ani železnice, pak by to šlo jen vzduchem. Jenže naše letiště zůstalo mimo tuhle báň a zmizelo pod bahnem. Chcete snad použít vrtulníky? A máte jich dost, abyste odvezli všechny?"

„Nemáme vrtulníky," řekl jsem. „Přeprava proběhne jinak. Odneseme vás i s tou bání kolem města. Není to báň, ale obrovské vejce, pod zemí je ho tolik co nad zemí. Poletíte i se svým městem!"

„Cože?" vytřeštili oči všichni včetně hlídkujících policistů.

„Jistě jste si už uvědomili, že ta bublina značně překračuje vaše technické možnosti," upozornil jsem je na fakt, který je zřejmě ještě nenapadl. „Už její vytvoření – natož její další možnosti! O těch přece nic nevíte."

„To může být vlastně pravda," řekl opatrně starosta.

„Poletíte tedy i s městem," pokračoval jsem. „Ale to není všechno. Museli jsme pro vás připravit náhradní umístění. Po technické stránce je to maličkost – když jde vytrhnout ze země celé město, vytrhneme jinde ve světě odpovídající kus krajiny a město tam opatrně vložíme. Bude se to podobat zemětřesení, ale slabému, ne ničivému. Největší problém však je – kam to bude."

„Snad se nějaké místo najde!" řekl s napjatým očekáváním jiný radní.

„Najde," přikývl jsem. „Vlastně už našlo. Má jen jednu nevýhodu."

„Jakou?" viseli na mně očima.

„Není ve Spojených státech," řekl jsem. „V bývalých Spojených státech prostě není místo, kam by se vaše město vešlo. Na většině území je bahno nebo popel a oba pobřežní pásy, východní i západní, jsou příliš úzké a zaplněné. Tam už je na mnoha místech problém zjistit, kde jedno město končí a druhé začíná."

„Takže nás chcete přenést do Kanady?"

„Kanada je na tom podobně jako Spojené státy," zchladil jsem jeho představy.

„Takže – někam úplně jinam? Ale kam?"

„No právě!" vzdychl jsem si. „Našlo by se pro vás místo, ale na opačném konci světa. Vyjednali jsme vám, že vás Rusové přijmou na Sibiř!"

Po mých slovech nastalo dlouhé ticho. Řekl jsem co jsem chtěl, teď jsem jim musel dát čas na vzpamatování. Stěhovat se k nedávným úhlavním nepřátelům byla obzvláště hořká pilulka, kterou museli spolknout. Zejména když jim jejich vlastní propaganda po dlouhá léta líčila Rusko jako říši zla a Rusy jako zaostalé mužiky. Američané jsou navíc asi jediným národem na světě, který bezmezně věří vlastní propagandě.

„Do Ruska? A na Sibiř?" lapali po dechu zděšením.

„A oni nám dají – jen tak – kus svého území?" třeštil oči i starosta.

„Nedají," zavrtěl jsem hlavou. „Rusové nedají své území nikomu. Přijmou vás na své půdě jako uprchlíky a dají vám azyl pod podmínkou, že k nim přijdete beze zbraní a budete dodržovat zákony Ruska."

„Zákony – Ruska? Ty barbarské?" O paní radní se zřejmě pokoušely mrákoty.

„Zákony Ruska," přikývl jsem. „Budete si zkrátka muset zvyknout, že v Rusku neplatí ani vaše ústava, ani vaše zákony. Rusové vám pro začátek zapůjčí své právníky, advokáty i soudce. Bude to nutné, protože ti vaši ruské zákony neznají. Ledaže by vaši právníci složili příslušné zkoušky ze znalosti ruského právního systému. Diplomy ani praxi vám tam uznat nemohou, jejich právní systém je přece jen hodně odlišný."

„A nemohli by ponechat naše zákony v platnosti aspoň na území našeho města?" lapal po dechu jiný radní, nejspíš právě právník, kterému se asi také dělalo mdlo.

„O tom jsme tam už jednali," zavrtěl jsem hlavou. „S tím byly všude ve světě špatné zkušenosti. Vyžadovali jste, aby na území vašich vojenských základen platilo jen americké právo, jenže vaše soudy osvobozovaly zločince a jejich zločiny kryly. To Rusové odmítají. Na území Ruska musí platit jednotné zákony, stejné pro Rusy i pro vás. A soudit vás budou Rusové, aby už nedocházelo ke krytí zločinů."

„Ale co naši právníci?" namítal radní – právník. „Budou snad nezaměstnaní?"

„To budete zpočátku všichni," vzdychl jsem si. „Ale nemějte obavy, Rusové vám pro začátek poskytnou podpory v nezaměstnanosti. Ale otevřou u vás co nejdřív pracovní úřady a seženou vám práci. Nebojte se, práce bude dost. Musíte si založit nové zemědělské farmy a naučit se farmařit. Farmáře budete potřebovat víc než právníky. Rusové vám poskytnou potraviny jen do doby, než se osamostatníte."

„Máme snad dost dolarů, můžeme si všechno koupit!" namítl starosta sebejistě.

„Po katastrofě Yellowstonského vulkánu ztratily dolary cenu," upozornil jsem ho. „Ty už jsou všude na světě dobré jen na polepení stěn bytů jako tapety."

Další blesk z čistého nebe! Větší Jobova zvěst pro Američana snad ani nemůže být.

„Máme i zlato!" chytal se starosta posledního stébla.

„Můžete je nabídnout Národní bance Ruska na váhu," poradil jsem mu. „Ale počítejte dopředu s tím, že je zlato v Rusku poměrně levné."

„A co nám za ně dají, když ne dolary?"

„Pochopitelně ruble," ujistil jsem ho. „Jiná měna na území Ruska neplatí. Možná ještě stihnete využít i mimořádného výkupu dolarů Národní bankou Ruska v kursu dolar za rubl. Prezident prosadil jejich časově omezený výkup, Rusové měli totiž z dřívějška schovávané v domácnostech dolary a některé rodiny by to zruinovalo. Ta jednorázová humanitární akce platí jen pro občany Ruska, ale snad ji ještě stihnete. Jinde na světě jsou dolary dobré už jen k tomu tapetování."

„Dolar za rubl?" vyjekla paní radní. „Nedávno naše televizní stanice tvrdily, že bude za jeden dolar těch rublů sto i víc!"

„Nesmíte hned věřit všemu," krotil jsem ji. „Kurs byl i šedesát rublů za dolar, ale tak to počítali jenom vaši spekulanti. Jenže dolar padl a jejich výkup je dnes humanitární gesto ruské vlády. Jinde ve světě padly bez náhrady."

„To je katastrofa!" vzdychl si starosta.

„Jo – a ještě mají podmínku – odevzdáte do posledního náboje všechny zbraně," dodal jsem. „Týká se to i nebezpečných nožů, kromě kuchyňských. Rusové zkrátka trvají na tom, že k nim s vámi nepřijde Divoký Západ."

„Ti mužici?" vybuchl starosta bezmocně.

„Ti mužici," přikývl jsem klidně. „Jsou tam přece doma."

„Takže – jak říkáte – máme se usadit v Rusku, ke všemu na Sibiři, kde je děsivá zima, budeme tam podřadnými občany s holýma rukama, spíš žebráky... a tomu říkáte záchrana?"

„Jo a ještě něco," pokračoval jsem, jako by to nestačilo. „Ruská televize vysílá v jiném systému, takže můžete vyhodit všechny televizory, leda by šly použít jako monitory k vašim počítačům. Navíc, až vás připojí na ruskou elektrickou rozvodnou síť, počítejte s tím, že ta pracuje s padesáti Hertzy a ne se šedesáti jako vaše, takže vyhodíte i všechny transformátory a elektromotory. Když je přesto zapnete, shoří. Máte-li zlato, schoval bych si je na nutné úpravy, brzy vám totiž nebude jezdit ani jeden výtah a bez čerpadel nepoteče ani voda."

„A vy teď očekáváte, že vám na takové vyděračské podmínky přistoupíme?" rozčilil se konečně starosta.

„V čem jsou podle vás vyděračské?" zeptal jsem se ho klidně. „Že máte elektrické systémy nekompatibilní se světem, to je prostá skutečnost. Nemůžete přece chtít po Rusech, aby kvůli vám předělávali celé Rusko! Když dostanete za dolary ruble, budete na tom stejně

jako Rusové, co měli doma dolary. A co se týče zákonů Ruska... jak byste asi přijali Rusy, kdyby se to otočilo, oni se měli přistěhovat k vám a chtěli by se na vašem území řídit svými zákony? Vysmáli byste se jim, nebo ne?“

„Ale tohle... to přijmout nemůžeme!“ trval na svém starosta.

„Budete muset,“ vzdychl jsem si. „Nechcete být podřadnými občany – ale to nechtějí být ani Rusové a jsou tam doma. Logické je, že se přistěhovalci musí přizpůsobit původním obyvatelům, ne naopak, jak jste si dávno zvykli! Rusové nejsou Indiáni, aby se dali nachytat na skleněné korálky! Na území vašeho města bude jako úřední jazyk trpěná angličtina, ale pro zbytek Ruska – a u soudů – zůstane úředním jazykem ruština. Ale nemusíte mít obavy, chystají se k vám lektoři ruštiny, abyste těmi podřadnými občany nebyli dlouho.“

„To se máme ke všemu učit rusky?“ vybuchl starosta. „Angličtina je přece uznávaný světový jazyk!“

„V Anglii a v Indii je dokonce úředním jazykem,“ souhlasil jsem. „Ale jinde ve světě je tomu jinak. Nejvíce lidí na světě mluví čínsky. Angličtina je druhý nejčastěji používaný úřední jazyk jen díky miliardové Indii a nejvíc států má za úřední řeč arabštinu. Ruština je až kdesi vzadu, jenže na území Ruska je úředním jazykem a kdo tu chce žít, musí ji ovládat. Mezi sebou si můžete hovořit jak chcete, vzdělanější Rusové ovládají i angličtinu, nejlépe ale uděláte, když se co nejdřív vrhnete na studium ruštiny.“

„To aby z nás byli také takoví mužici?“ řekl opovržlivě radní, co vypadal jako právník.

„Zvyknete si,“ uklidňoval jsem je. „Nebudete se stěhovat na opuštěný ostrov, Rusko je civilizovaná země. Ale nepočítejte s tím, že si s sebou přivezete i svoji nadřazenost nade všemi. Mimochodem, v Rusku je dnes lichva neboli úrok zakázaná, stíhaná a trestaná. Proto je tam jen jediná Národní banka Ruska, nezisková organizace s úkolem zajišťovat občanům peněžní služby. Nedají se v ní ale provádět spekulace a půjčování peněz je dovoleno pouze bezúročné, jak se to mimo banky provozuje i mezi příbuznými.“

„A co naše banky?“ vyhrkla paní radní.

„Ostatní banky nemají v Rusku šanci,“ pokrčil jsem rameny. „Opakuji, lichva je tam zakázaná a banky jsou neziskové.“

„Vy nám nechcete povolit ani vlastní banky?“ to už vypadali zděšeně všichni.

„V Rusku nemají šanci banky, zvyklé na lichvu,“ vysvětloval jsem jim. „Jako klienti si na to rychle zvyknete, Národní banka Ruska je ke klientům přívětivá. Zajišťuje jim převody peněz i půjčky bez poplatků, je přece placená státem. Stát si ale nemůže dovolit platit více bank než tu jednu.“

„A když si přesto založíme vlastní banku?“

„Stát vám na ni přispívat nebude,“ ujistil jsem je. „Buď ji budete provozovat zdarma, ale o tom bych hodně pochyboval, nebo neseženete klienty. I pro vás bude výhodnější chodit do Národní banky Ruska, kde je vše bez poplatků a půjčky bez úroků.“

„Ale to přijdeme o naši národní svébytnost!“ namítala paní radní.

„Tu si můžete uchovat jen když se stáhnete mezi sebe jako do ulity, ale pak tam budete trvale jen jako hosté.“

„Hosté?“ vyjekla paní radní. „Když nás mají Ivani podle svých barbarských zákonů i soudit? Vždyť ty jejich podmínky vypadají jako řád zajateckého tábora!“

„Zajatci nebudete,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nikdo vás tam nebude držet násilím. Kdo si vzpomene, může odjet, kam se mu zlíbí. Bude-li mít peníze... musím vám ale připomenout, že za dolary nedostanete nikde ve světě ani balenou vodu. Všude budete bezdomovci, nikde vám nenabídnou ani to, co Rusové. Navíc máte na mnoha místech světa nepřátele, kteří by vás s velkou chutí podřízli. Na své vojáky se nespoléhejte, žádné nemáte.“

„Takže jedinou možností je, sebrat ihned zlato, prodat co se dá a vyrazit do Evropy,“ vzdychl si pan starosta. „To asi bude jediná možnost.“

„Tím bych si nebyl tak jistý," usmál jsem se. „Neziskové bezúročné banky má dnes již více států v Evropě. Namátkou – Německo, Francie, Španělsko. Pracují ve službách státu a sama jejich existence s ostatními bankami prostě zametla."

„To potom raději zůstaneme tady v Americe!" vyhrkl starosta.

„To bych vám také neradil," zavrtěl jsem hlavou. „Tady zůstat nemůžete. Až vypneme ochrannou bublinu – a neumíte si ani představit, co energie potřebuje – zalije vaše město do výšky druhého patra bahno. Jak jsem řekl, je plné kyseliny siřičité, takže je žíravé. Vyšší budovy budou vyčnívat, ale přijdete o ulice mezi nimi i o zásoby, většinu skladů máte přece pod zemí. Opuštěný ostrov by byl lepší, jenže ani tam byste po vyčerpání zásob nevydrželi a ani lidojedství by vás nadlouho nespasilo."

„Američané nejsou lidojedi!" řekl hrdě starosta.

„Ten opuštěný ostrov by vás naučil jíst i lidské maso," odfrkl jsem si. „Rybářství vás neuživí a hlad by vytáhl na povrch to nejhorší v lidech, věřte mi. Vaši vojáci, zalití bahnem v silech atomových raket, už lidské maso ochutnali, ačkoliv měli zásoby ještě na dlouho. Nakonec se stejně udusili. Kde spustili diesely, aby měli elektřinu, otrávili se ještě dřív."

„Jak to, proboha, víte?" zbledli všichni, nejvíc starosta.

„Máme takové prostředky," ujistil jsem je. „Pátrali jsme, kde všude se mohli lidé ještě zachránit, ale všechny protiatomové kryty se spoléhaly na filtry, které zalilo bahno. V bližší zóně je navíc poškodilo zemětřesení a bahno nateklo i dovnitř. Obalit města bublinou byl dobrý nápad, jenže těch bublin nemohly být tisíce a na všechna města se prostě nedostalo. A teď, když vám nabízíme záchranu, byste ji odmítli?"

„Jakoupak záchranu na Sibiři?" odmítla paní radní. „Zvykli jsme si na určitý standard, rozumíte? V Rusku je ten standard mnohem nižší, vím to, byla jsem tam jako turistka."

„Budete na tom ale stejně jako Rusové," trval jsem na svém.

„Proč nás raději nepošlete do Austrálie?" namítla radní. „Je to pro nás bližší kulturní okruh, jistě by nás přijali lépe!"

„Uvažovali jsme i o tom," přikývl jsem. „V Austrálii by vás přijali jedině kdybychom vaše města posadili do pouště. Úrodná půda je tam příliš drahá. Sibiř je jistě studená, poušť je naopak vražedně horká. Na Sibiři se dá celkem slušně farmařit, v pouštích Austrálie ne. Za dolary nedostanete ani vodu a vaše elektromotory i televizory tam také můžete vyhodit. Už protože tam nebudete mít na elektřinu a tím méně na její připojení. Austrálie nemá dost elektřiny ani pro sebe, pro vás chudáky dálková vedení ani elektrárny stavět nebude."

„Ale byli bychom tam jako mezi svými!"

„Pochybuji, už protože svolili jen pod podmínkou, že vás složíme do jejich vražedné pouště. Místo farmařiny by vás pár stovek zaměstnali v dolech, ale tam potřebují jen odolné a statné chlapy. A nepočítejte s tím, že by vám povolili zbraně anebo vaše zákony."

„Vždyť nám dřív všude vycházeli vstříc!" lamentovala.

„Jistě – všude kde vaše vojáky přivezly vaše válečné lodě s plnou leteckou podporou," přikývl jsem. „Neuvěříte, jak všude jásali a tancovali radostí, když vaši vojáci odjeli!"

„Ale v Austrálii naši vojáci ani nebyli!" namítala radní.

„Svět je příliš malý než aby se v něm zvěsti nerozšířily," zchladil jsem ji. „Dlouho jste byli nejsilnějším a nejnenáviděnějším národem světa. Dnes vás nikde nechtějí, až na Rusy, ti by s vámi měli soucit, jenže i ti souhlasí jedině když jim budete rovní."

„Vyčnívat z davu je tam trestné, co?" odsekla jedovatě.

„Ani ne," odvětil jsem. „Ale těžko se vám podaří vyčnívat z davu pomocí finančních spekulací. Bankám tam štěstí nepřeje. Rusové by měli zájem o špičkové vědce, technology, lékaře a konstruktéry, ale vy sami si je jistě zaměstnáte také, i když jim zpočátku nebudete moci nabídnout platy, jaké měli ve Státech."

„A daně, daně budeme mít také ruské?"

„Jistě," přikývl jsem. „Nebudete se od nich lišit ani v tomhle. Zpočátku dostanete víc prostředků jako pomoc po humanitární katastrofě, ale to se časem srovná. Pak už se od nich nebudete lišit."

„To jsou ale přímo děsné podmínky," trvala na svém paní radní.

„Víte, kdybyste Rusko před vaší katastrofou celá desetiletí nedusili všemi možnými sankcemi, byly by v něm teď lepší podmínky i pro vás," neudržel jsem se. „Můžete být rádi, že vám nabízejí stejné podmínky jako pro vlastní lidi. Kdyby se taková katastrofa stala jim, nepomohli byste jim ani z poloviny tak nezištně!"

„Nám se ale ty podmínky zdají příliš..." hledala paní radní nějaké vhodné slovo... „...příliš diskriminační!"

„Budeme to muset nejprve projednat se všemi občany," rozhodl starosta.

„Jak myslíte!" pokrčil jsem rameny zamračeně. „Kdy si mohu přijít pro rozhodnutí?"

„To nebude jednoduché," ošíval se starosta. „Nejde nám elektřina... ale tak tři dny by nám mohly stačit."

„Dobrá, vrátím se za tři dny," přistoupil jsem na jejich návrh.

Vrátil jsem se tedy do Moskvy, kam moje »hlava« patřila.

Nebude to snadné...

*****

Do ostatních měst pod bublinami poslali své »hlavy« Roy a James, ale aniž bychom se domlouvali, vrátili se stejně neúspěšně. Na začátku jsme si řekli, že před nikým nebudeme tajit žádné těžkosti a to jsme dodrželi, jenže Američanům se těžkosti zdály nepřekonatelné, případně až diskriminační. Na Roye dokonce vytáhli Americkou ústavu se všemi dodatky a když jim dokázal, že slavný Patriot Act dodatky o svobodách úplně zrušil, což jim dodnes nevadilo, rozčílil představitele města až k nepříčetnosti, takže ho chtěli na místě zatknout pro špionáž ve prospěch Ruska. Bylo to ale příliš naivní. Člověka, který se umí přemisťovat vdudegem, jen tak nezadržíte.

Na poradě pod Příbramí jsem navrhl letákovou akci. Prostě natiskneme tisíce letáků, rozhodíme je po městě, případně polepíme kandelábry, vysvětlíme běžným občanům, jak dopadla jednání o jejich záchraně a buď občané donutí své představitele z těch požadavků ustoupit, nebo začneme uvažovat jen o záchraně jednotlivců, kteří o to budou stát.

Bylo jednoduché vytisknout letáky a nebylo příliš obtížné je do zmíněných měst dostat a vylepit. Jenže Roy se pak přiznal, že musel použít neviditelnost, když ho místní policajti už z dálky vyzývali pod namířenými kolty, aby dal ruce nahoru a nehýbal se...

Já jsem plakátky vylepil, kde to šlo. Lidé si jich všimli – ale zakrátko jsem viděl, jak je strhávají, muchlají a hází do odpadkových košů. Zeptal jsem se jednoho, proč to dělá, ale on se na mě jen utrhl, abych si tu ruskou propagandu zase odnesl, oni ji nepotřebují.

„Vždyť jste to ani nečetl!" vrtěl jsem hlavou.

„Nečetl a číst nebudu!" odsekl. „Zmizte, než zavolám policii!"

„Tady je snad svobodná země!" namítl jsem.

„Svobodná, ale pro nás a ne pro Rusy! Táhněte do Ruska!" odsekl opět.

Zanechal jsem vylepování a vrátil se pro trvanlivější letáky, vytištěné na samolepkách, aby nešly tak snadno strhat. Moc to ale nepomohlo. Zato jsem v jedné ulici přistihl policejní auto s megafonem, jak obyvatele varuje před »ruskou propagandou« – a tedy přede mnou. Policisté apelovali na americké vlastenectví a vyhrožovali všem, kdo by podlehli, uvržením do proslulých ruských koncentračních táborů.

To už mě trochu dohřálo, ale rozhodl jsem se nejprve počítat do tisíce, než něco začnu. Vrátil jsem se – tentokrát do Moskvy. Počkám tři dny a přijdu si až pro výsledek.

*****

Nakonec jsem ze všech vyjednavačů dopadl nejlépe, i když jsem jednal jen v jednom městě. V ostatních městech odmítli záchranu v Rusku hned a prudčeji. Jakmile to označili za ruskou propagandu, což se díky cílové zemi samo nabízelo, úplně jim to zavřelo oči. Kdo jiný jim má ale pomáhat?

„Co s tím uděláme?“ rozčiloval se Roy. „Vážně si myslí, že si mohou vybírat, nebo si dokonce chtějí diktovat podmínky? Nedošlo jim, co jim odmítnutím pomoci hrozí?“

Měl pravdu. Cožpak nikoho nenapadlo podívat se za okraj bubliny na těch deset metrů žlutohnědého bahna? Nebo žijí pořád v iluzi, že je všude ve světě budou vítat a že si budou jen blahosklonně vybírat z nejlepších nabídek?

Přednesl jsem to Mor-gea-ně, ale ta by na to měla jednoduché řešení.

„Nemám už vážně čas řešit takové nicotné problémy. Když pomoc nechtějí, vypnu jim ochranné pole a ať se starají sami. Mám ještě spoustu práce, musím teď řešit množství páry v ovzduší po hašení sopečného prachu – to se totiž už začíná projevovat zvýšeným odrazem slunečních paprsků od mraků a Země se rychle ochlazuje. Energie sopečného popela by se tak projevila v každém případě, když to ale včas nevyžehlím, nastala by celosvětová doba ledová a to by nedopadlo dobře. Budou to citlivé zásahy a nemám čas zabývat se pitomci, kteří se odmítnou nechat zachránit čistě z důvodů vlastní falešné nadřazenosti.“

„Počkej!“ krotil jsem její hněv. „Rozhodli tak jejich papaláši, ale o mínění samotných obyvatel města to nic neříká. Horší je, že to ti papaláši mohou zkazit všem!“

„Tak co navrhneš jiného?“ zeptala se mě netrpělivě. „Věčně je tam držet nebudu!“

„Půjdu se zeptat, jak se rozhodli,“ pokrčil jsem rameny. „Dal jsem jim tři dny, nechci to předbíhat.“

„Dobrá, nebudu tě nutit rušit slovo,“ ustoupila trochu. „Ale měl bys být tvrdší!“

„Neboj se, budu,“ ujistil jsem ji.

Přišel jsem pak přesně podle dohody, ale výsledek jsem mohl předem odhadnout už podle toho, jak radní pomocí Policie varovali obyvatele před mou »ruskou propagandou«.

Odmítli pomoc a dali mi hodinu na opuštění města. Po dobrém to zřejmě nepůjde...

Dal jsem si natisknout tisíce menších letáčků s posledním varováním pro obyvatele.

> Občané města!
>
> Vaši zvolení představitelé odmítli nabízenou pomoc Rusů. Nabídli jsme jim odnést vás do Ruska i s městem, se všemi domy i s veškerým majetkem. Odmítli, jenže jiná pomoc pro vás nepřijde. Zítra v poledne vypneme ochranné silové pole a vaše město zaplaví žíravé sopečné bahno. Nabízíme vám poslední příležitost. Koho zítra v poledne uvidíme na střeše jeho domu, toho odneseme do Ruska. Bez domu, bez majetku a především beze zbraní! Zachráníte jen holé životy, ale za to poděkujte svým zastupitelům, kteří skutečnou pomoc odmítli.
>
> Záchranný tým z Ruska.

Ukázal jsem to Mor-gea-ně.

„Je vidět, že jsi původem Čech a ne Rus!“ řekla, ale usmívala se s pochopením.

„Tolik se snad nelišíme?“ namítl jsem. „Myslíš, že by jim Rusové nepomohli? Mluvil jsem s jejich prezidentem a byl docela ochotný. A když jsem to pak Rusům při televizních debatách vysvětloval, dali se přesvědčit skoro všichni!“

„Ba ne,“ zavrtěla hlavou. „Rusové v nouzi také pomohou, to ještě ano. Ale kdo jim na nabídku pomoci odpoví urážkou, k tomu už se nikdy nevrátí. Nanejvýš mu řeknou – máš, co jsi chtěl mít!“

Díky »převzatým« darebákům jsem věděl, že má plnou pravdu. Ještě že nevyjednávali Rusové, ale my, uvědomil jsem si.

Znala Rusy lépe než já.

*****

Rozhození tisíců nevelkých lístků nad všemi městy v bublinách bylo věcí okamžiku. Provedli jsme to ráno a kolem jedenácti místního času jsme pro jistotu rozhodili další várku pro ty, kterým fanatikové spolu s policisty první letákovou akci znemožnili tím, že letáky vysbírali a zničili. Totéž udělali i moji »bráchové« Roy a James, ačkoliv je z měst vyštvali dříve a ještě důrazněji než mě.

Sledoval jsem město dálnovidem, neviditelným pro lidi. Měl bych jim dát najevo, že jsem připravený.

Nebylo to však nic složitého. Prostě jsem vysoko nad městem odpálil velikou petardu ohňostroje. Skočil jsem »vdudegem« těsně pod vršek bubliny, zapálil doutnák od petardy, pustil ji volným pádem a dříve než jsem sám začal padat, vrátil jsem se zpátky do Kremlu.

„Učíš se rychle," řekla mi v té chvíli Mor-gea-na v našem doupěti na Krymu. Zřejmě všechno sledovala – tím lépe! Jednak ji to zajímalo a za druhé – takový dohled mi jistě přidá sebevědomí a jistotu.

Pak se na několika plochých střechách objevili první opatrně se rozhlížející lidé. Byly to většinou celé rodiny, jedna s sebou dokonce na střechu vytáhla i svého psa. Zdálo se mi sice hloupé zachraňovat zvíře, když tu tolik lidí zbytečně zahyne, ale pak jsem to hodil za hlavu a soustředil se na jejich záchranu.

Měl jsem v Rusku k dispozici skoro dvě stovky poslanců. Byl to asi pohled pro bohy (i když jen pro bohyni Moranu), když tlustí ruští poslanci, donedávna ještě oligarchové, bez skrupulí drancující ruské hospodářství, teď po »převzetí« sice moji, ale pořád se vzezřením blahobytných oligarchů, přeskakovali přímo z Ruska, kde byla noc, na ploché střechy města na opačné polokouli. Každý přiskočil k jednomu Američanovi, objal ho – a zmizel i s ním.

Celý »únos« všech zachraňovaných netrval déle než minutu. Stihl jsem odnést i toho psa, naštěstí to nebyla žádná obrovská doga, ale pokojný žlutý retrívr, navíc včas okřiknutý páníčkem, hned jakmile jsme se rozkoukali v Rusku.

Měl jsem tedy zachráněné v Rusku – a navíc přímo v Kremlu.

Byly jich ale sotva čtyři stovky.

*****

Bilance záchranné akce byla tak jako tak smutná.

Dohromady jsme odnesli a tím zachránili něco přes tři tisíce Američanů.

To ani nestálo za zakládání slibované kolonie na Sibiři. Rozhodl jsem nechat všechny v Moskvě. Pro začátek je ubytujeme v hotelích, než pro ně seženu odpovídající byty. Bude to teď ležet jen na mně, já jediný mám v Rusku – a dokonce přímo v Kremlu – dostatečné zázemí. Výhodou bylo, že šlo o inteligentní rodiny, část dospělých měla tituly inženýrů a bylo jasné, že nebudou pro Rusko žádnou zátěží, ale spíš přínosem. Už to, že se rozhodli nevěřit protiruské propagandě a spolehli se na vlastní rozum – zůstat ve městě bylo příliš podobné sebevraždě.

Proč ale statisíce ostatních té protiruské propagandě podlehly? Všichni si přece mohli na vlastní oči prohlédnout vrstvy bahna za bublinou a kdo měl oči v hlavě, musel pochopit, co se stane, až ta bublina praskne! O Američanech se říká, že jsou jediným národem světa, který věří vlastní propagandě, ale tahle propaganda šla přímo proti zdravému rozumu! Bylo mi strašně líto nevinných dětí, které v tom městě zůstaly. Ale pak jsem si připomněl statisíce stejně nevinných dětí, povražděných jejich armádou ve více zemích světa a miliony sirotků, ponechaných na pospas osudu, které mi dovolily pokrčit nad tím rameny.

Jak by to řekli Rusové – máte, co jste chtěli mít!

Teprve teď jsem musel chtě nechtě ocenit vyjednávací kvality Rusů i jejich presidenta! Jít proti takové zdi ignorantství a zlovolných lží je muselo stát hodně trpělivosti. Kdykoliv proti nim Američané rozšířili další lež, většina světa ji sice jako lež pochopila, ale nikomu se nepodařilo vyvrátit ji především Američanům, kteří zatím sami vlastní lži pevně uvěřili.

Tisíckrát hůř, když se k Američanům někteří přidali! A bylo jich vždycky víc než dost!

Takoví by měli skončit jako oni!

*****

Stát se Rusem, když jsem byl vždycky Čech, nebylo naštěstí tak zlé, jako kdybych se měl stát Američanem. I Roy a James byli rádi, když se mohli stáhnout do Ruska, i když ze Států odešli až kvůli katastrofě Yellowstonského vulkánu.

Když jsem to takhle přednesl Mor-gea-ně, usmála se na mě shovívavě.

„Vyměň část svých »hlav« se svými »bratry« v Čechách!“ navrhla mi. „Nemusíš přece zodpovídat za Rusko sám!“

Měla pravdu jako vždycky. Hned jsem to přednesl »bratrům« v Příbrami a dostal jsem několik nabídek. V Čechách ještě nenastal stav, že by »došli darebáci«, takže jsem se mohl vrátit domů aspoň v tělech těchto »převzatých«. A abych se příliš nerozšiřoval ani v Rusku, slíbili mi podporu všichni, kdo měli ještě nějakou volnost do »stropu«. Což pochopitelně platilo i pro Roye a Jamese.

Zkrátka bychom se trochu víc zamíchali.

*****

Mor-gea-na zrušila bubliny ochraňující města až o dalších čtyřiadvacet hodin později. Ještě nám dala čas sledovat město a pobrat pár opozdilců, kteří si to rozmysleli obrazně pět minut po dvanácté. Já jsem odnesl pět rodin, Roy s Jamesem další. Dodatečně to byla skoro stovka lidí. Ostatní zatím uspořádali karnevalový vlastenecký průvod městem na oslavu – čeho vlastně? Snad si nemysleli, že bahno kolem nich samo zmizí? Vždyť muselo být jasné každému, jak to může, či spíše musí dopadnout!

Úderem poledne všechny bubliny zmizely.

Sledoval jsem to v »mém« městě. Účastníci vlasteneckého průvodu znenadání slyšeli hukot, jak se bahno valilo do níže položených čtvrtí města a podle horkého, kyselého větru zjistili, že bublina zmizela. Zbylo jim však poměrně málo času na svou záchranu.

Většina jich stačila doběhnout k nejbližším domům a vyběhnout po schodech mimo dosah bahna. To nestoupalo tak rychle, aby je od okamžité záchrany odřízlo.

Dvěma policejním helikoptérám se dokonce podařilo vzletět – obě v městech u Roye. Neměly však už kam přistát a zmizely beze stopy, když se pokoušely přeletět bahenní poušť. Nestačil jim na to dolet.

Situace obyvatel města ale nebyla tak růžová, jak se zdála účastníkům vlasteneckého oslavného průvodu.

Nepřežili ani měsíc.

*****

Spolupráce zemí, ovládaných našimi »hlavami«, byla natolik bezproblémová, že jsme nepotřebovali ani Organizaci Spojených Národů. Ze Spojených států zbyla jen dvě menší torza – »Východní státy Americké« a »Západní státy Americké«. »Velká bahenní poušť« je oddělila natolik důkladně, že i letecké spojení mezi nimi bylo spíše symbolické. Oba zbytky se ovšem nemohly ucházet o titul velmoci – byly to teď dva středně velké, chudé státečky.

Ale i ty na zkáze triglavů vydělaly. Simarglova větev odvozila zlaté rezervy Spojených států na Sinaj k přátelské větvi Benjamina, ale tam obě větve i se zlatem zmizely. Svět však brzy poznal, že zlato není tím nejdůležitějším. S nejhamižnějšími větvemi triglavů zmizely skoro všechny dluhy, ať státní, nebo soukromé. Naštěstí Rusko spolu s Čínou nabídlo světu

náhradu za dolary a mezinárodní obchod mohl pokračovat dál, i když se mezi chudé státy propadly spolu s Amerikou i všechny země rozpadlé Evropské unie.

»Bratři« – i jedna »sestra« mezitím dokončili přeměnu Evropy. Vládu teď měli pevně ve svých rukou, a svým vlivem zkultivovali i politiky, kteří k nám »tisícihlavým« nepatřili. Tím, že teď měli pořád většinu, dokázali odhalovat grázly mnohem dřív a lépe než dřív, ale co bylo ještě lepší, dokázali je buď »umravnit«, nebo přesvědčit, aby z politiky odešli, dříve než v ní napáchají větší škody.

Vlády Evropy teď místo vzájemného okrádání spolupracovaly. Rusko se k této Evropě připojilo jako další země řízená už ne oligarchy, ale námi tisícihlavými. Bylo ze všech zemí Evropy nejbohatší, ale nedávalo to ostatním najevo a ochotně s nimi spolupracovalo.

Toho kdyby se dožil Triglavův poskok Brežněv!

Anebo Simarglovy loutky za Atlantikem!

Spokojená byla i Mor-gea-na. Se mnou – i se světem.

Jen si občas říkala, že tohle mohla udělat už dřív. Kdyby dala tenkrát Rávanovi včas pár facek a umravnila ho, mohla si vypěstovat svého Antonína o pár tisíciletí dřív.

Inu – po bitvě každý generálem...

I když Mor-gea-na byla víc než maršálem...

© Václav Semerád, Nová Ves 2015

*****

Slovník

akmafas = mimozemská neviditelnost řiditelná vůlí

Brusel = sídlo Evropské unie (Brusel - podle vzoru prdel)

collateral damage = vedlejší škody na civilistech, obvykle vícenásobně převyšující vojenské škody - běžné jednání armád USA

dešadé = izotermická anihilace (ničení hmoty bez vývinu tepla)

didus ineptus = blboun nejapný (pták vyhynulý díky své důvěřivosti)

dyabli = mimozemské pomocné přístroje

Eurokomise = sbor zasloužilých pitomců s neuvěřitelnou pravomocí i platem

exekutor = právník bez citu a svědomí, kříženec krokodýla a pijavice

hacker = člověk, který virtuálně vniká do cizích počítačů

JUDr = absolvent právnické fakulty (v Plzni i díky korupci), znepříjemňující život lidem (viz právník)

lapjoa = záchranná služba mimozemských kosmických plavidel

naplavenina = geologicky: hornina vzniklá naplavením vodou, přeneseně: přistěhovalec

oncik = biologická jehla mimozemského původu na prstu přední končetiny, podobná jedovým zubům hadů

právník = absolvent právnické fakulty (v Plzni i díky korupci), znepříjemňující život lidem (viz JUDr)

Rambo = profesionální válečník bez náznaku citu a svědomí

Rámájanam = staroindický epos o válce legendárního hrdiny Rámy s desetihlavým dvacetirukým démonem Rávanou o krásnou Sítu

Rávana = legendární démon s deseti hlavami a dvaceti pažemi, vládce Srí Lanky

Sedmero = předchůdce Desatera:

1.Lidé jsou si rovni –

2.Cti rodinu –

3.Nezabiješ –

4.Nepokradeš –

5.Nezotročíš –

6.Svévolně nezničíš –

7.Nepodáš křivého svědectví

skrankiora = dorozumívací prostředek v podobě skleněné koule

socka = nadávka zbohatlíků a zlodějů většině normálních lidí

telepatie = předávání myšlenek na dálku

vdudeg = přemisťování mimoprostorem na přímou viditelnost

vpýre = neúspěch, nezdar

vundadrop = psychorezonanční magický pětiúhelník

všimné = úplatek - víceméně vyžadovaný příjemcem

Šúrpanakhá = démonka z eposu Rámájanam, která chtěla Sítu Rámovi spolknout

šávki = (rus.) malí cirkusoví psíčci, bavící obecenstvo nenáročným panáčkováním (přeneseně televizní baviči)